

Mười Năm

Contents

Mười Năm	2
1. Chương 1: Mạnh Tiểu Bắc	2
2. Chương 2: Thằng Nhóc Bướng Bỉnh	8
3. Chương 3: Hạ Thiếu Đường	19
4. Chương 4: Chiến Tranh Gia Đình	25
5. Chương 5: Săn Sói Con	35
6. Chương 6: Nồi Thịt Chó	45
7. Chương 7: Khách Quý	53
8. Chương 8: Rượu Tây Phương, Thuốc Lá Khỉ Lông Vàng	61
9. Chương 9: Hiềm Khích	75
10. Chương 10: Đấu Tranh Vũ Trang	85
11. Chương 11: Rạn Nứt	93
12. Chương 12: Xả Lũ	103
13. Chương 13: Thăm Người Ốm	112
14. Chương 14: Tâm Can	118
15. Chương 15: Thiên Đường	123
16. Chương 16: Đường Sơn	131
17. Chương 17: Chào Đón Hai Bên Đường	138
18. Chương 18: Hoa Loa Kèn Đỏ	145
19. Chương 19: Dân Cư Chính Là Lực Lượng Sản Xuất	153
20. Chương 20: Ông Hạnh Ông Cáp	161
21. Chương 21: Xã Hội Đen	173
22. Chương 22: Phòng Không Gối Chiếc	180
23. Chương 23: Chung Chấn Chung Gối	189
24. Chương 24: Biển Cổ Kỳ Sơn	197
25. Chương 25: Điều Kiện Vô Lại	204
26. Chương 26: Giác Ngộ Tình Cảm	211
27. Chương 27: Tâm Tư Từng Người	219
28. Chương 28: Ngày Sinh Ngày Giỗ	229
29. Chương 29: Sinh Nhật Vui Vẻ	240
30. Chương 30: Đẳng Đẳng Tương Tư	252
31. Chương 31: Đoàn Tụ	263
32. Chương 32: Khoảng Cách	270
33. Chương 33: Nụ Hôn Thiên Sứ	280
34. Chương 34: Đậu Hũ	289
35. Chương 35: Người Xưa	299
36. Chương 36: Mộng Mơ Nhung Nhớ	309
37. Chương 37: Bí Mật Lộ Tây	315
38. Chương 38: Kiểm Tra Sức Khỏe	324
39. Chương 39: Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt	335
40. Chương 40: Cuộc Hẹn Bí Mật Tại Quán Cà Phê	342

41. Chương 41: Thất Bại Thảm Hại	350
42. Chương 42: Thanh Xuân Rực Lửa	360
43. Chương 43: Ngủ Chung Giường	369
44. Chương 44: Gặp Lại Người Thân	378
45. Chương 45: Ảnh Gia Đình	386
46. Chương 46: Con Yêu Cha	396
47. Chương 47: Sói Con Trỏ Mặt	406

Mười Năm

Giới thiệu

Tên gốc: Cha nuôi – Kiên Đa () Tên trên Tấn Giang: Mười năm yêu thầm () Thể loại: Hiện đại, cường cường, hồ công

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-nam>

1. Chương 1: Mạnh Tiểu Bắc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạnh Tiểu Bắc sinh tại thung lũng phía Tây núi Kỳ Sơn, tỉnh Thiểm Tây. Lúc cậu sinh, trời đã nhá nhem tối, ráng chiều nhuộm đỏ cả sườn núi phủ đầy những lớp đất sét vàng được bồi đắp nên từ vạn năm qua, những em bé vội vàng lừa dê trở về, tiếng dân ca (1) thê lương vắng vắng vang vọng khắp triền núi hòa cùng tiếng động cơ ầm ầm rền rĩ không dứt, phía xa chân trời lóe lên từng dải lụa ánh sáng chói đỏ rực rỡ.

1. Nguyên gốc là – Qinqiang hay Luantan là một vở opera dân gian Trung Quốc đại diện của tỉnh Tây An Thiểm Tây, Trung Quốc, nơi nó được gọi là Tần cách đây hàng ngàn năm. Những giai điệu của nó có nguồn gốc từ các vùng nông thôn cổ Thiểm Tây và Cam Túc (Theo Wiki)

Chiều tối ấy, mẹ cậu vẫn đang trực ca, ở trong phòng trực máy ngay tại cửa nhà xưởng nghe nốt cuộc điện thoại cuối cùng, bàn tay cầm máy nặng nề, bụng đau nhói, thì thảo nói: “Chết mất thôi, chẳng lẽ sắp sinh rồi sao.”

Người đang điện phía đầu kia là người thị trấn, cao giọng quát: “Hả, cô bảo gì cơ? Cô có phải người phụ trách không?... Đây là chỉ thị của cấp trên, ngay lập tức sẽ có người được cử đến xưởng kiểm tra tình hình công việc, liên quan tới chỉ tiêu sinh viên của bên trên. Tìm người phụ trách lại đây ngay cho tôi!...”

“Vâng, ông chờ cho một chút ạ.”

Mã Bảo Thuần chuyển cuộc gọi sang máy nội bộ rồi buông điện thoại xuống, gắng gượng đứng dậy, tự đỡ lấy người, cố nhích vài bước đến sân, vịn vào cây đại thụ, cố sức kêu lên: “Trưởng ban, cấp trên vừa điện đến, bảo tìm phó ban, e rằng có việc gấp, ông xem xem giúp tôi với.”

Nói xong, cô lại tiếp tục kêu lên:

“Ai đỡ tôi với!”

“Tôi phải vào phòng y tế.”

“Có lẽ... tôi sắp sinh rồi!”

Mã Bảo Thuần nhờ vài đồng nghiệp đỡ, không có xe, bọn họ đành nâng cô lên một cái cáng đơn sơ, đắp tạm tấm chăn, cuồn cuồn như lửa đốt đưa cô đến bệnh viện. Một nhóm người khiêng cáng chạy như điên lao đi trên con đường rợp bóng cây làm vô số người quay ra nhìn. Ai cũng hô hào chạy nhanh đi, còn lần chân nữa là đứa trẻ sẽ bị ngạt thở.

Cha Mạnh Tiểu Bắc tên là Mạnh Kiến Dân. Buổi tối hôm đó, ông vẫn chưa được tan làm, đang trong nhà xưởng thì có người chạy đến hét gọi ra, báo nhà ông sắp sinh đến nơi rồi!

Mạnh Kiến Dân chẳng kịp thay quần áo làm việc, tháo vội gang tay dính đầy dầu nhớt xuống, chạy một mạch đuổi theo nhóm người đằng trước.

May mà hôm đó còn có Trung đội trưởng bộ đội gần đấy dẫn theo vài người đến nhà máy làm việc, đang định quay về thì gặp bọn họ, cũng tham gia vào đội khiêng cáng luôn.

Trên cáng cứu thương, máu bắt đầu chảy ra.

“Toi rồi, con tôi sắp ra rồi!”

“Ấy da, cô Mã, cô cố gắng chịu đựng một chút nữa thôi, vẫn còn chưa đến nơi!”

“Đứa... Đứa trẻ!...”

Suốt cả đời này, Mạnh Kiến Dân vĩnh viễn chẳng thể quên nỗi khoảnh khắc đầu tiên khi ông nhìn thấy con mình. Đồng nghiệp vừa kêu loạn vài tiếng “đứa trẻ, đứa trẻ” thì một cục thịt tròn tròn chẳng rõ hình dáng từ trên cáng đã rơi thẳng xuống dưới. Mạnh Kiến Dân nhìn thấy, chẳng ngờ con ông, đứa trẻ vừa mới sinh còn chưa cất tiếng khóc, lặng im bất động cứ thế rơi phịch xuống đất.

“Anh Mạnh! Đứa, đứa trẻ!”

“Con nhà anh sinh rồi này!”

Mùa hè, Mã Bảo Thuần mặc váy bà bầu cỡ lớn, bên dưới rộng mở, rất dễ chui lọt qua. Nào đâu ngờ, trơn tuột đến mức đứa trẻ rơi thẳng luôn xuống dưới. Các cô các bác xúm lại, tay chân vụng về rồi rít kêu loạn lên. Từ trước tới giờ bọn họ chưa từng thấy cảnh tượng này nên bị dọa làm sợ hết cả hồn. Trung đội trưởng mặc quân trang không sợ máu, nghiêm nghị chỉ huy: “Đồng chí này, con anh... anh mau ôm con anh lên!!!”

Mạnh Kiến Dân như bưng tỉnh, vội vàng ôm con mình từ dưới đất lên, nâng niu như thể đang ôm vật báu trong tay.

“Vẫn còn, cẩn thận một chút!”

“Còn, hình như vẫn còn một đứa nữa?”

“Mau bắt lấy nó, giữ chặt lấy nó, đừng để rơi nữa!”

Mọi người hoảng sợ nhìn thấy, thấp thoáng có một cái đầu nhỏ đang chui ra ngoài. Vài người khiêng cáng chạy như bay vào trong viện, Mạnh Kiến Dân rượt ngay đằng sau, tay vẫn đang cầm dây rốn nối liền với một đứa trẻ khác. Ông chạy điên cuồng, quả tim trong lồng ngực như thể sắp bung ra, đau thấu tim gan nhưng cõi lòng lại vui mừng tột cùng. Cảnh tượng này, suốt đời ông cũng chẳng thể quên...

Vào chạng vạng một ngày mùa hè, hai đứa trẻ sinh đôi đã ra đời như thế, đều là con trai.

Mã Bảo Thuần còn trẻ, lần đầu sinh con, cơ thể khỏe mạnh vững vàng, cả ba mẹ con đều bình an vô sự. Mạnh Kiến Dân cũng lần đầu làm cha, chẳng biết phải chuẩn bị gì, mọi thứ đều phải nhờ vào y tá cùng các cô các bác trong công đoàn giúp đỡ từ việc quần tã lót cho đến lấy quần áo hay tìm đồ ăn.

Hồi ấy nhà họ chỉ có hai người, nào có lấy kẻ thứ ba, cả hai đều là công nhân viên chức, người nào cũng phấn đấu trên cương vị của mình tới tận giây cuối cùng trước khi đứa trẻ ra đời. Sau này, mỗi khi đồng nghiệp nhắc tới chuyện này, đều cười trêu, nhà Mạnh Kiến Dân thật là có phúc, số đỏ, chẳng chịu thua kém ai, đã vậy còn sinh được hai thằng con béo tốt. Mạnh Kiến Dân, hai vợ chồng ông đích thực là chiến sĩ thi đua, cuối năm xứng đáng được bình chọn danh hiệu tiên tiến, bọn tôi đều bỏ phiếu cho nhà ông. Chẳng may nhà xưởng mà không cho vợ chồng ông tiên tiến thì thật có lỗi với thằng con cả mới lọt lòng đã bị rơi xuống đất, đập đầu một cái quá!

Tất nhiên, đứa trẻ bị rơi đập đầu ấy, lúc đó vẫn chưa có ký ức gì, chẳng hay chẳng biết cảnh tượng hãi hùng khiếp vía này.

Cha mẹ và họ hàng vợ chồng Mạnh Kiến Dân đều tận Bắc Kinh xa xôi. Họ không đến đây được, chỉ có đôi vợ chồng cùng hai đứa trẻ sống nương tựa vào nhau.

Mạnh Kiến Dân với Mã Bảo Thuần đều là học sinh “Lão tam giới” (2). Năm đó, một bộ phận học sinh trung học, phổ thông tham gia vào phong trào Cách mạng văn hóa (3), nhằm đả đảo toàn bộ bè lũ phản động đi theo chủ nghĩa tư bản. Quốc gia kêu gọi học sinh bạo động, tham gia cách mạng, lên núi xuống thôn, toàn quốc trường kỳ kháng chiến. Những học sinh còn tồn đọng lại từ những năm 1966 – 1968 đều bị quá trình Cách mạng văn hóa làm chậm trễ việc học. Họ đã gần tốt nghiệp nhưng lại không thể học tiếp, chẳng nghề gì, chìm trong xã hội loạn lạc, suốt ngày bạo động biểu tình. Về sau, nhà nước chịu trách nhiệm phân công bộ phận “trí thức trẻ” này về nông thôn, đến Đông Bắc, Tân Cương, xây dựng binh đoàn, cử một bộ phận khác đi vùng Tây Bắc, Tây Nam, hỗ trợ “Tam tuyến kiến thiết” (4). Đạo đó, Mạnh Kiến Dân mới tốt nghiệp trung học, không có cơ hội học tiếp lên phổ thông. Lúc ông 18 tuổi, cùng với rất nhiều bạn bè nam nữ đồng trang lứa, vác hành lý ngồi xe lửa, rời xa quê hương, đến nhà máy sản xuất khí tài quân sự ở thung lũng núi Kỳ Sơn.

2. Lão tam giới: Học sinh tốt nghiệp cấp II, cấp III những năm 1966-1968.

3. Cách mạng văn hóa: Đại Cách mạng Văn hóa, gọi tắt là Văn Cách (, wéngé) là một phong trào chính trị xã hội tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa diễn ra trong 10 năm từ tháng 5/1966 tới tháng 10/1976, gây tác động rộng lớn và sâu sắc lên mọi mặt của cuộc sống chính trị, văn hóa, xã hội ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa nên cũng được gọi là “10 năm hỗn loạn”, “10 năm thảm họa”. Ngoài ra, cuộc cách mạng này đã làm thay đổi quan niệm xã hội, chính trị và đạo đức của quốc gia này một cách sâu sắc và toàn diện. (Theo wiki)

4. Tam tuyến kiến thiết: Là chiến dịch bắt đầu từ năm 1964, bao gồm các hoạt động mở rộng, xây dựng phát triển các công trình khoa học, kỹ thuật, công nghiệp, điện lực với mục đích phòng tránh mất mùa, chuẩn bị chiến tranh. Tam tuyến là khu quân sự, bao gồm vùng Trung Bộ, Tây Bộ và 13 tỉnh, khu tự trị.

Những năm ấy, trong nước chính trị rối loạn, ngoài nước quan hệ Trung – Xô có nguy cơ rạn nứt vì vũ khí hạt nhân. Dựa trên tinh thần của trung ương, tại khe núi Tần Lĩnh, Tây Bắc, tiến hành xây dựng 3 nhà máy sản xuất khí tài quân sự. Một nhà máy chuyên sản xuất bánh răng quân sự, một nhà máy xe quân đội, một nhà máy sản xuất súng ống. Ba nhà máy xây dựng theo bố cục dây leo, dần ven con sông lớn, trông như ba quả mướp nằm trên một giàn giăng giữa khe núi. Mạnh Kiến Dân làm công nhân tại xưởng chế tạo xe quân đội. Chỉ vì những khẩu hiệu “Người tốt đi ngay Tam tuyến”, “Vì nhân dân đề phòng mất mùa, chuẩn bị chiến tranh” mà những nam thanh nữ tú mơn mớn tuổi xuân, mới có 18, 19 tuổi, hăng còn chưa bước qua tuổi 20, cơ thể gầy gò yếu ớt, trên khuôn mặt vẫn còn nét ngây thơ khờ khạo, đã phải đến đây, giam mình tại nơi núi đồi heo hút này.

Vốn dĩ, những nhà máy này không có trên bản đồ, bị bí mật che giấu hơn 10 năm, với mục đích khi nổ ra chiến tranh xâm lược, quân đội không tiến vào được, vũ khí hạt nhân cũng không thể tấn công tới.

Tất nhiên tại nơi chim chảng thêm ị đạn bắn chảng tới này, một khi đã đi vào thì khỏi cần nghĩ tới việc trở ra, cứ xác định chôn mình tại đây. Một nhà máy cùng hàng ngàn thanh niên từ khắp thành phố lớn ùn ùn đổ về, cộng thêm khu tập thể, bệnh viện, hợp tác xã, hết thấy chẳng khác nào một xã hội khép kín thu nhỏ.

Sinh dẫu chẳng tại, chết rồi chẳng đặng.

Thời Mạnh Kiến Dân còn trẻ, đẹp trai ngồi ngồi, mày rậm mắt to, được mọi người ở đây đặt biệt danh là “Triệu Đan” gầy. (5)

5. Triệu Đan: Là một diễn viên Trung Quốc nổi tiếng trong thời hoàng kim của điện ảnh Trung Quốc. (Theo Wiki)



Lúc tới đây, Mạnh Kiến Dân chỉ mới chớm 19 tuổi. Ông rời xa người thân suốt 8 năm trời, giờ đây cũng đã có con của chính mình. Là một thanh niên trí thức, dẫu cho ăn đất uống gió Tây Bắc, cũng vẫn phải lớn khôn trưởng thành, chẳng chóng thì chầy cũng đến tuổi lập gia đình. Nhưng bởi mắc kẹt tại nơi đây không đi đâu được, mọi người buộc phải làm quen phát triển tình cảm với nhau, xây dựng mái ấm, sinh con đẻ cái. Mạnh Kiến Dân cũng tìm bạn đời ở trong chính nhà máy này, đối phương là bạn cùng đường cũng từ Bắc Kinh đến, nữ thanh niên Mã Bảo Thuần.

Về ngoài Mã Bảo Thuần rất đối bình thường. Lúc hai người đi với nhau, đằng nam thì rõ đẹp trai mà đằng nữ thì tầm tầm không có gì nổi bật, trông chẳng xứng đôi vừa lứa chút nào.

Quanh đây thỉnh thoảng vẫn có lời bàn ra tán vào, nói nhà nhà họ Mã đều là người Hồi, người Hồi với người Hán sao cưới gả được, ấy mà Mạnh Kiến Dân nhà anh cứ dứt khoát phải lấy về một cô người Hồi cơ!

Thế nhưng cả một đám thanh niên, rồi cũng đến tuổi dựng vợ gả chồng, còn có thể đi đâu tìm đối tượng? Thời ấy, ở một nơi chớ ăn đá gà ăn sủi như này, ai rảnh quan tâm người Hán người Hồi có lấy nhau được hay không, chỉ cần là nữ thì xong chuyện. Điều kiện sống trên núi hết sức nghèo nàn, lương thực thực phẩm và những vật dụng thiết yếu trong cuộc sống có được đều từ xe tải ở ngoài chở đến hàng tháng. Thanh niên trai tráng đối đến độ mặt hóp vào, mắt lồi cả ra, cởi áo cái là chỉ có thấy xương sườn dao găm. Thời buổi thịt thà khan hiếm, ai buồn bận tâm thịt bò hay thịt lợn, chỉ cần không phải thịt người thì giành giật nhau mà ăn, giành không lại thì thó của người khác, ai không giành thì người ấy chết đói.

Mạnh Kiến Dân suy tính chán chê, ông nghĩ cả hai đều từ Bắc Kinh tới, là đồng hương, có thể tìm được tiếng nói chung với nhau.

Ngày cưới, tại khu nhà trong hợp tác xã, hai vợ chồng nhờ người chụp cho tấm ảnh đen trắng nhỏ. Công đoàn tặng cho họ chậu rửa mặt với phích nước nóng cùng ga giường có thêu hình hoa mẫu đơn. Nghi lễ thủ tục đơn giản, thanh niên tiên tiến, thành phần nòng cốt Mạnh Kiến Dân đưa cho vợ mình một quyển sách màu đỏ “Trích dẫn lời Mao Chủ Tịch” (6), bảo: “Chúc mình đi đến cùng với cách mạng”. Mã Bảo Thuần nhận lấy, theo thói quen đáp lại: “Mao Chủ Tịch muôn năm.”

6. Nguyên gốc là , dịch tạm là Sách quý đỏ, ở đây là sách của Mao Trạch Đông trong thời kỳ Cách mạng văn hóa. Sách nhỏ gọn, dễ dàng bỏ túi, hình thức đơn giản được biên soạn từ các tác phẩm của Mao Trạch Đông.





Lúc mẹ con họ chưa xuất viện, Mã Bảo Thuần cho hai con bú không xuể, cho được đứa này bú thì đứa kia khóc quấy, cho đứa này ăn xong thì lại đến lượt đứa kia đói, sữa cũng chẳng đủ ăn.

Thời gian mang thai do mẹ không ăn uống đủ chất, lại là thai đôi nên hai đứa trẻ sinh ra còm nhom ốm yếu. Thậm chí, thằng anh còn gầy hơn thằng em.

Đứa lớn vì đầu bị đập xuống đất, vừa mới chui ra đã đập đầu với thổ công, trán lưu lại sẹo. Trong viện không có lồng kính, cơ sở vật chất thiếu thốn, lãnh đạo xưởng đến tận nơi nói giúp, cho hai đứa trẻ ăn sữa bột cao cấp cùng thuốc bổ, cuối cùng họ mới được xuất viện.

Lúc đặt tên cho con, mỗi tay Mạnh Kiến Dân ôm một đứa, áp hai con vào trong ngực, nghĩ chán nghĩ chê, nói: “Đứa này chân dài hơn một chút, là em, đặt tên là Mạnh Tiểu Kinh.”

“Đứa này giữa đường rơi tọt ra ngoài, chân tay linh hoạt, nhanh nhẹn hoạt bát, trên trán còn có sẹo, số lớn mạng lớn!... Đặt tên là Mạnh Tiểu Bắc nhé!”

Ông nâng Mạnh Tiểu Bắc ở tay trái lên, hôn mãi miết lên vầng trán đỏ hỏn của con...

Mạnh Kiến Dân là con trai độc nhất của nhà họ Mạnh.

Hồi học ở trường trung học số 80 (7), Mạnh Kiến Dân là học sinh xuất sắc, cũng là lớp trưởng. Ở Triều Dương có 2 trường điểm, trường nam là “80”, trường nữ là “Triều Dương”. Đây cũng là 2 trường đặc biệt nổi tiếng thời ấy. Nếu như không có “10 năm thảm họa”, sau khi tốt nghiệp trung học ông chắc chắn sẽ vẫn ở lại trường, suôn sẻ học hết phổ thông, có thể thi đỗ vào một trường đại học danh tiếng ở thủ đô.

7. Trường Trung học số 80 Bắc Kinh, được thành lập vào năm 1956, là một trường trung học ở quận Triều Dương, Bắc Kinh và trường trung học của quận. Trường có hơn 3000 học sinh trung học cơ sở và trung học phổ thông. (Theo Wiki)

Tám năm xa quê, bị ngăn cách với thế giới bên ngoài, đến tận lúc này, Mạnh Kiến Dân vẫn chưa từng thôi ngó ngoai khao khát, rằng đến một ngày nào đó, mình còn có thể quay trở về, sống nốt nửa đời còn lại với vợ con ở quê hương.

Năm đó người chủ trương Tây Bắc “Tam tuyến kiến thiết” là Lâm Bưu (8). Giờ đây, Lâm Bưu đã thành quân phản động, bị chết do rơi từ máy bay xuống, đến nỗi tan xương nát thịt, về với cát bụi từ lâu lắm rồi. Thế nhưng, những nhà máy ở thung lũng này vẫn còn, sừng sững giữa đồi núi hoang vu, như đồng di tích bị các triều đại nối tiếp nhau chôn vùi quên lãng, chỉ còn nhân chứng là một đoạn lịch sử ngăn ngủi. Nhà máy sản xuất ngày ngày đêm đêm, tiếng máy móc ầm ầm không dứt, khiến trái tim con người bồn chồn nôn nóng, sống một ngày mà ngỡ như đã cả năm. Những người bọn họ, bao giờ mới có thể trở về nơi chôn nhau cắt rốn, bao giờ mới có thể học tiếp? Đời này, liệu còn có cơ hội được “sống lại” một lần nữa?

8. Lâm Bưu: nhà hoạt động chính trị và quân sự Trung Quốc, nguyên soái của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, Phó Thủ tướng kiêm Bộ trưởng Quốc phòng. (Theo Wiki)

Ngay cả trong giấc mơ, Mạnh Kiến Dân cũng muốn được quay về quê hương, chính bởi vậy, ông đặt tên cho hai đứa con trai quý báu của mình là “Bắc Kinh”.

2. Chương 2: Thăng Nhóc Bướng Bỉnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạnh Tiểu Bắc là thằng nhóc cứng cỏi bướng bỉnh. Cu cậu sống cùng người nhà trong khu tập thể của nhà xưởng đến tận lúc năm, sáu tuổi. Thuở nhỏ trán cậu đã mang theo diêm dữ, vết sẹo nổi bật, giống như từ chính giữa vết sẹo đang phóng ra một luồng ánh sáng. (9)

9. Nguyên gốc: – mọi người cứ hình dung như hình ảnh bên dưới nhé:





Từ khi ở trong bụng mẹ, đứa trẻ này đã nắm rõ cách “lươn lẹo”. Rõ ràng cậu còn nhỏ hơn em mình, nhưng giỏi lườn lách, cuối cùng lại chui ra trước rồi trở thành anh trai. Như lời mẹ Mạnh Tiểu Bắc nói, thằng lớn hoạt bát linh động, tinh ranh, ma mĩnh, mới bé tí vắt mũi chưa sạch đã bày ra lắm trò quái thai xấu xa.

Những nhà khác chỉ nuôi mỗi một đứa mà sữa còn chẳng đủ ăn, đây nhà Mạnh Tiểu Bắc một lúc sinh những 2 đứa, chẳng những sữa không đủ mà cái gì cũng thiếu, mọi thứ đều phải trông cậy vào sự giúp đỡ của đồng nghiệp trong công đoàn nhà máy.

Sữa đều được lĩnh bằng phiếu, số lượng có hạn, nhà nào mới sinh con mới được cấp phiếu sữa. Đồ cao cấp như sữa bột thì càng hiếm, đâu có tiền cũng chẳng có chỗ mà mua. Thời đại này, đồ dùng vật phẩm hết sức khan hiếm, cái gì cũng chỉ có hạn, hơn nữa chính sách của nhà nước còn thay đổi như chong chóng, từ “người càng đông sức càng lớn” trong chớp mắt đã đổi thành “khuyến khích vợ chồng hạn chế sinh đẻ”. Trong nhà máy còn bắt đầu phát cho những nhà có con một mỗi tháng 2 đồng trợ cấp dinh dưỡng.

Chỉ vì nhà Mạnh Tiểu Bắc không may sinh được 2 thằng con trai, nên cuối cùng chẳng được trợ cấp dinh dưỡng.

Lương thực mỗi lúc một cạn kiệt, đã chẳng nhận được sự ưu đãi từ chính sách, lại còn không có chỗ để giải bày kêu than.

Năm ấy, đúng lúc có một nhóm thanh niên từ thành phố đến hỗ trợ “Tam tuyến kiến thiết”. Có mấy chục học sinh mới tới nhà xưởng, chẳng những được coi là những nhân tài vô giá mà còn được đãi ngộ rất tốt, mỗi người được tiêm một mũi vắc xin tăng sức miễn dịch của cơ thể. (10)

10. Nguyên gốc là , nghĩa là một loại vắc xin được điều chế từ nhau thai của sản phụ khỏe mạnh, có tác dụng tăng sức miễn dịch cơ thể, chứa kháng thể chống các bệnh sởi, viêm gan,...

Bên ngoài chuyển đến “nguồn cung đặc biệt” là vắc xin cho những học sinh. Có mấy ống thuốc dư, đem bóc ra, giả vờ là chưa dùng xong. Phòng y tế có một bác sĩ rất thân với Mã Bảo Thuần, len lén “đi cửa sau”, bảo với bà: “Nhà cô có tới hai đứa con, hẳn là chăm sóc rất vất vả. Đứa nào yếu ớt còi cọc thì chiều tối tan làm cô len mang tới đây, tôi tiêm cho một mũi.”

Mã Bảo Thuần hỏi: “Vắc xin này là gì, có tốt không ạ?”

Bác sĩ đảo mắt, đáp: “Thế này là cô chẳng hiểu gì rồi, những thanh niên mới tới đây mới được tiêm cái này đây. Đây là vắc xin quý của quốc gia, chúng ta vừa mới tặng cặp gấu trúc cho nước ngoài, nghe nói trước

khi mang sang bên, mỗi con gấu trúc được tiêm 3 mũi để tăng cường sức đề kháng, tiêm xong thì sẽ không bị nhiễm bệnh!” (11)

Mã Bảo Thuần: “Hiệu nghiệm thế cơ ạ?”

Bác sĩ nói giọng lãnh nhẽ, vô cùng tự tin chắc nịch: “Cứ thử tiêm cho con nhà cô là biết ngay hiệu nghiệm hay không.”

11. Gấu trúc được coi là “quốc bảo” của Trung Quốc, thường được Trung Quốc tặng cho nước ngoài, có vai trò như “đại sứ thiện chí”, sứ giả ngoại giao của Trung Quốc. Từ 1957 – 1982, có 23 chú gấu trúc được tặng cho 9 quốc gia, giúp cải thiện quan hệ song phương. (Theo zing)

Mã Bảo Thuần thật sự rất coi trọng việc này, ngay lập tức trở về nhà, ôm con đi. Mỗi tay bà kéo lấy một đứa từ trên giường, bà ngó ngó Mạnh Tiểu Bắc, lại quay sang nhìn nhìn Mạnh Tiểu Kinh, thấy đứa nào cũng ốm yếu gầy còm. Cả hai đứa con, đều là máu thịt do mình dứt ruột đẻ ra, thương đến thất lòng, đều cần được đãi ngộ như đôi gấu trúc, quốc bảo của quốc gia.

Bà mang cả hai đứa đến, người ta vừa thấy thì bảo luôn không được. Còn sót lại vài mũi vắc xin để cho những trường hợp đi cửa sau hết rồi, nhà cô chỉ được một mũi thôi, đào đâu ra nhiều hơn, cô cũng chẳng phải con gái lãnh đạo! Một lọ thuốc vắc xin, quý như vàng lỏng đấy!

Mã Bảo Thuần nói chán chê cũng vẫn chỉ được một mũi tiêm.

Thế này thì nên để cho đứa nào được tiêm bây giờ?

Ngày hôm đó tiện một công đi làm luôn, lúc trưởng ban gọi Mã Bảo Thuần ra làm việc, trước khi đi bà nói cộc: “Thôi vậy... tiêm cho đứa lùn hơn, nhỏ hơn ấy.”

Mã Bảo Thuần vội vàng đi, bác sĩ nghe không rõ, chẳng biết rốt cục phải tiêm cho ai.

Cũng có thể do làm mẹ buông không dặng, nên cố tình không giải thích rõ ràng, bởi từ tận đáy lòng không muốn phải phân định bên nào nặng bên nào nhẹ hơn.

Cuối cùng bác sĩ ôm một đứa qua, tiêm vào cánh tay Mạnh Tiểu Kinh, bởi vì Mạnh Tiểu Kinh là đứa “nhỏ hơn”, là em trai.

Tiêm xong, Mạnh Tiểu Kinh theo thói quen ngoác mồm ra khóc một lúc lâu, Mạnh Tiểu Bắc ngồi bên nhìn nhìn, chẳng nói chẳng rằng.

Bác sĩ lấy miếng bông tròn xoa xoa cho đứa nhỏ: “Đừng khóc... đừng khóc nữa... vắc xin cao cấp lắm đấy.”

“Có mỗi một mũi tiêm, làm em thật là sướng, coi coi, tiêm cho cháu, đâu có tiêm cho anh cháu!”

Một bác gái khác trong phòng y tế nói năng lung tung, cố ý trêu Mạnh Tiểu Bắc: “Tiêm cho em cháu đấy, cháu không được tiêm, vui không? Vừa ý không?... Không vui phải không?!”

Một đám cô bác cao tuổi, rảnh đến phát chán, ngứa miệng, không ngừng đùa trêu, tưởng rằng trẻ con nghe cũng chẳng hiểu nên muốn nói cái gì cũng được.

Mạnh Tiểu Bắc ngồi trên băng ghế bên cạnh nhìn chằm chằm, đột nhiên hỏi: “Mũi tiêm ấy tốt lắm ạ?”

Bác gái nói: “Nếu không tốt đến thế thì làm sao mà chỉ có học sinh mới đến cùng con cái nhà lãnh đạo mới được tiêm, người thường thì làm gì đến lượt, tư cách quái gì!”

Mạnh Tiểu Bắc mím môi, trong mắt hiện lên sự cô đơn cùng buồn tủi, quay mặt qua chỗ khác, không hé một lời.

Năm ấy, Mạnh Tiểu Bắc không được tiêm vắc xin quý.

Nhiều năm về sau, cậu vẫn nhớ mãi chuyện này, canh cánh trong lòng, vắc xin tiêm gấu trúc, mẹ cậu bắt công, tiêm cho em trai, không tiêm cho cậu.

Sau này, quả thật Mạnh Tiểu Bắc rất hay bị bệnh, mắc bệnh vặt luôn luôn. Những lúc đau ốm khổ sở bao nhiêu thì càng thêm căm báy nhiều. Trên tay Mạnh Tiểu Kinh lưu lại vết sẹo do tiêm vắc xin, còn tay cậu không có, vết sẹo khảm trên trán cậu, cũng khắc tạc sâu trong tim.

...

Từ nhỏ Mạnh Tiểu Kinh ăn gì, Mạnh Tiểu Bắc giành cái đó, đến quần áo cũng cảm không thể xẻ làm đôi.

Có chiếc quần nỉ mới cho anh em thay phiên nhau mặc, đứa này được mặc thì đứa kia chẳng thà cởi trường còn hơn. Mạnh Tiểu Bắc lại thường xuyên đá dầm làm bẩn quần, nên cả hai đều chẳng được mặc.

Hồi ấy, Mạnh Tiểu Bắc còn nhỏ, vài câu nói còn chưa sôi, thế nhưng tính tình đã chẳng vừa. Ở bên ngoài cậu đi chơi về, phải đổi quần mới mua cho em trai mặc, cậu không bằng lòng, nhưng bắt buộc phải đổi, cậu mím môi mím lợi bướng bỉnh không chịu so gan với mẹ, trong lúc cảm tức nhất, đột nhiên bên dưới ướm rượt, hóa ra cậu đã tè luôn ra quần...

Quần bị bẩn phải mang đi giặt, Mạnh Tiểu Kinh cũng không có quần mới mặc, chẳng thể ra ngoài chơi.

Mạnh Tiểu Kinh ngồi xổm trên giường, tủi thân nhìn chằm chằm anh mình: “Anh... anh..., tè, tè ra.”

Mạnh Tiểu Bắc bị mẹ mắng vài câu hung ác, cũng chẳng thèm phản ứng, lừ mắt sang thằng em: “Tao tè đấy, quần này là của tao!”

Mạnh Tiểu Kinh tức đến bạnh cả miệng, bộ dạng muốn khóc mà không khóc nổi nhìn thương ơ là thương: “Huhu...”

Mạnh Tiểu Bắc nhếch miệng cười, nói từng từ từng từ chọc Mạnh Tiểu Kinh: “Đồ – khóc – nhè”.

“Không được khóc nữa!”

“Khóc nữa tao cù cho bây giờ!”

Mạnh Tiểu Bắc nhào lên giường, bắt lấy bờ hông trần truồng của Mạnh Tiểu Kinh, nắn tới nắn lui đến nỗi giường kêu két két.

Cha mẹ sinh con trời sinh tính.

Mạnh Tiểu Kinh ngoan ngoãn nhỏ nhẹ, Mạnh Tiểu Bắc ranh ma bướng bỉnh.

Mạnh Tiểu Kinh thích khóc nhè, từ trước tới giờ Tiểu Bắc chẳng bao giờ khóc lóc, hồi còn nhỏ xíu cũng không khóc. Trong khe núi có rất ít đồ chơi mới, tuổi thơ nhàm chán, thú vui trong những năm ấy của Mạnh Tiểu Bắc chính là lúc rảnh rỗi không có việc gì làm thì trêu chọc hà hiếp thằng em chuyên khóc nhè của mình.

Hai anh em Mạnh Tiểu Bắc là cặp song sinh lừng danh khắp khu tập thể, không ai không biết.

Tuy sinh đôi nhưng cả hai lớn lên lại chẳng hề giống nhau, mắt Mạnh Tiểu Kinh to tròn, lông mi vừa dài vừa cong, giống hệt cha mình, đẹp trai ngời ngời, chính là phiên bản nhí của Triệu Đan hồi nhỏ. Mạnh Tiểu Bắc thì sao? Sinh ra mắt Mạnh Tiểu Bắc đã nhỏ, là mắt một mí, mí mắt mỏng, khóe mắt hơi sụp xuống, lúc nhìn ai đó, đôi mắt nhỏ híp lại, ánh mắt nhìn trông đến là dữ dằn, hơi già dặn, rất ra dáng đàn ông đàn ang.

Theo quan niệm thẩm mỹ được lưu truyền phổ biến thời ấy, người đàn ông chính trực là người có ngũ quan rõ ràng, mắt hai mí to. Trào lưu Nhật, Hàn nổi lên trong khoảng 15 – 20 năm sau, diện mạo của Mạnh Tiểu Bắc đi trước thời đại, chỉ tiếc sinh quá sớm! Cậu đã quen với việc mọi người nói về ngoài mình xấu xí, không đẹp trai.

Ai ai quanh đây vừa nhìn thấy thì đã như rõ lắm, đều than: “Tiếc cho thằng lớn nhà anh chị ghê, sao mắt nhỏ thế cơ chứ!”

Trái ngược với mọi người, Mã Bảo Thuần chẳng hề bận tâm, cười cười nói bừa: “Thằng lớn giống tôi. Trong nhà, tôi là người xấu nhất! Nó lớn lên lại ra như vậy, giá mà giống cha nó thì tốt!”

Từ thuở còn thơ, tính cách Mạnh Tiểu Bắc đã vô cùng dữ dội mạnh mẽ, nhưng người lại gầy teo, liên tục bị bệnh tật dày vò, đau ốm liên miên. Từ khi chưa đầy một tuổi, Mạnh Tiểu Bắc đã bị hết bệnh nặng bệnh nhẹ. Không như những đứa trẻ thường xuyên đi viện tiêm ngừa, Tiểu Bắc chẳng cần tiêm, bởi cậu đã nhiễm hết các bệnh truyền nhiễm của trẻ con, từ nổi mề đay cho tới thủy đậu, từ thủy đậu cho tới quai bị, sốt ban đỏ, cứ thế cứ thế kiên cường sống tới khi lớn thì đã bách độc bất xâm, cơ thể tự sinh ra khả năng miễn dịch.

Mùa hè, Mạnh Tiểu Bắc cùng với đám bạn trong khu tập thể ra ao hồ tắm rửa. Cậu cởi quần áo, hai tay khép lại buông xuống bên người, cứ thế nhảy tùm xuống ao, cố ý làm nước bắn tung tóe lên đầy mặt người đằng sau, thích chí nghe mọi người phá lên cười. Người lớn trông thấy đều nói: “Thằng khỉ nhà ông Mạnh lại tới rồi, gây nhom y chang con khỉ đột!”

Thuở nhỏ, Mạnh Tiểu Bắc thường bị ới sữa, lớn lên rồi lại kén cá chọn canh. Cả bàn chỉ có vài món ăn, khó lắm mới đào ra được món cậu thích.

Mã Bảo Thuần gấp đồ ăn cho cậu, Mạnh Tiểu Bắc đang tì cằm trên mặt bàn vội ôm bát vào trong ngực, bảo: “Con không ăn rau hẹ đâu.”

“Bên trong mì còn có rau mùi, không ăn đâu.”

“Cải bắp xào thịt... không ngon.”

Mã Bảo Thuần nóng nảy: “Ôi giờ cái thằng khỉ này, rau mùi không ăn, cải bắp không ăn, thịt lợn cũng không ăn, thế mày ăn gì? Mày muốn đói chết hả?”

Yêu cầu như vậy thì mẹ nào mà hầu hạ cho nổi, giá cả thị trường thời buổi nào rồi, đến bà là người Hồi chính gốc cũng phải đổi sang ăn thịt lợn đây này (12). Mã Bảo Thuần vẫn hay lượn lờ quanh nhà ăn của nhà xưởng, lén xin nội tạng lợn của người quen là đầu bếp về làm món canh thập cẩm. Thế mà giờ thằng lỏi này còn giở chứng gì?

12. Người dân tộc Hồi bị cấm ăn thịt lợn.

Đôi mắt mảnh dài của Mạnh Tiểu Bắc đảo một vòng, làm bộ nôn một cái: “Nhân sủi cảo là cải bắp với cà rốt... ghê chết đi được, có chết đói con cũng không ăn.”

Mạnh Tiểu Bắc cực kỳ dị ứng với cà rốt, bởi thuở nhỏ ở trong nhà trẻ cậu bị các thầy cô hành cho sợ đến giờ. Những ngày đó, không có trứng luộc cũng chẳng có táo đại, thức ăn trong thung lũng nghèo nàn này chỉ trông chờ vào từng xe, từng xe tải cà rốt. Sau bữa cơm trưa ăn còn chưa no, mỗi đứa sẽ được phát cho một củ cà rốt luộc thật to, không ăn không xong, ai cũng bị ép hoàn thành nhiệm vụ, ăn ngay lập tức. Từ đó, mỗi lần nghĩ thấy mùi cà rốt, Mạnh Tiểu Bắc đều muốn nôn ra!

Trong gia đình, Mạnh Tiểu Bắc ngoan ngoãn hơn hẳn, thằng bé vô cùng nghe lời, cho gì ăn nấy, ăn sạch sành sanh sủi cảo nhân cà rốt và cải bắp mà Mạnh Tiểu Bắc không ăn. Thời buổi mất mùa đói kém như thế, chỉ những đứa trẻ như vậy mới sống được, chứ cứ như Mạnh Tiểu Bắc à, có mà qua 3 năm thiên tai đã đói rục, chết từ lâu rồi!

Mạnh Tiểu Bắc đăm đăm nhìn bát canh chua sủi cảo nhân thịt dê lớn. Mỗi tháng, chỉ có được đúng một bữa cơm tối sung sướng nhất, bởi vì cuối tháng được lĩnh tiền, cha mẹ cậu mới có thể làm sủi cảo nhân thịt dê. Mạnh Tiểu Bắc thích ăn thịt dê, nhúng một miếng thịt dê thơm lừng vào trong bát canh chua cay, uống một ngụm đầy, vị ngon lan tỏa còn mãi chẳng phai, sướng đã đời!

“Không được ăn hết, phải để cho em con một nửa.”

Mã Bảo Thuần phân sủi cảo vào trong bát của hai đứa.

Thịt dê vừa đắt vừa khó mua, đào đâu ra mà lắm.

Nhưng mà em trai đã ăn nào cải trắng, nào cà rốt, đến cả rau mùi cũng ăn rồi, tiêm vắc xin cũng được tiêm luôn, tại sao đến cả món ăn yêu thích nhất của cậu, là thịt dê còn phải chừa cho nó?

Mạnh Tiểu Bắc đang ăn phần của mình trong bát, vẫn nhìn chăm chăm vào phần sủi cảo của em mình, ăn cũng không yên, nhìn đến nổi đau cả mắt, trời ơi canh chua thịt dê, thứ mà ông đây thích nhất nhất...

Vì chuyện sủi cảo thịt dê mà Mạnh Tiểu Bắc kết thù với em trai. Tối tận buổi tối, lúc cậu ăn dưa lê, cậu mới đòi lại thăng em cả vốn lẫn lãi.

Từ công đoàn, cha cậu mang về nhà nửa quả dưa lê nhỏ, cắt ra thành 5 miếng thật mỏng, mỗi người một miếng, còn thừa 1 miếng ông buột miệng nói: “Ai ăn xong trước mà vẫn còn thèm thì ăn nốt.”

Lúc cha Mạnh Tiểu Bắc vừa nói xong, mông còn chưa kịp chạm ghế, Mạnh Tiểu Kinh ngồi một bên còn chưa kịp cầm miếng dưa, thì cả nhà đã thấy Mạnh Tiểu Bắc nhào vào bàn, nhồm nhoàm ăn lấy ăn để, như gió Tây Bắc cuốn bay mây, tiêu diệt sạch bách miếng dưa của mình, nhanh như cắt giành được miếng dưa còn lại, mắt nhoáng lên sự hả hê.

Em trai ăn chậm hơn, tất nhiên không giành được miếng thêm. Cả nhà như được mở rộng tầm mắt, đến khi mọi người ăn xong hết rồi, vẫn còn lại Mạnh Tiểu Bắc. Cậu như thằng khỉ con, cầm lấy miếng dưa vàng ươm, nâng lên trước mặt, không hề vội vàng, thông thả chậm rãi, ăn một miếng nhỏ, rồi lại ăn tiếp một miếng nhỏ, nhấm nháp từng chút một ngay trước mặt em trai, làm cho Mạnh Tiểu Kinh thêm chết thì thôi...

Tối ấy, hai vợ chồng Mạnh Kiến Dân thầm nói chuyện, Mã Bảo Thuần bảo: “Hôm nay mình thấy rồi đấy, cái thằng Mạnh Tiểu Bắc này, tâm tính không vừa. Nó cố tình chứ còn gì nữa, thằng lỏi này sao mà đều thế chứ!”

Mạnh Kiến Dân cũng nói: “Nó cố ý đợi em trai ăn xong, cả nhà không ăn nữa, để tất cả mọi người nhìn một mình nó ăn nốt miếng dưa.”

Mã Bảo Thuần: “Vừa nãy, trộm nhìn nó trông đến là đắc chí, cứ như thể vừa gặm một miếng vàng không bằng.”

Mạnh Kiến Dân: “Từ nhỏ bụng dạ thằng nhỏ này đã khó lường, còn vô cùng ngang ngược, không chịu nhường nhịn ai.”

Mã Bảo Thuần: “Phách lỏi toàn những thứ gì đâu, kén cá chọn canh, gì cũng không ăn. Nhìn mà xem, em nó cao như thế, nó cao được tới đâu?”

Mạnh Kiến Dân thở dài: “Ấy da, lúc trước không ngờ lại sinh ra hai đứa...”

Mã Bảo Thuần: “Hai đứa thì không tốt?”

Mạnh Kiến Dân nghĩ mãi nghĩ mãi, bảo: “Tốt thì tốt, đều là cục thịt của mình, chỉ có điều nuôi không nổi.”

Mã Bảo Thuần vẫn đang nghĩ về tính cách thằng lớn, chốt một câu: “Thằng con lớn nhà mình, thích gây chuyện, lòng dạ hẹp hòi, vừa ranh ma lại vừa ngốc nghếch.”

Là một người mẹ, tuy miệng lưỡi chua cay nhưng lòng lại mềm như đậu hũ, bảo Mạnh Tiểu Bắc “vừa ranh ma lại vừa phách lỏi lại vừa ngốc nghếch”, cũng chính là nói thẳng khỉ con này từ nhỏ tâm tính đã phức tạp nhạy cảm, trưởng thành sớm, có chính kiến của riêng mình, từ trong bụng mẹ đã tinh ranh khôn khéo, rất khó nuôi nấng.

Lúc gần đi ngủ, Mạnh Kiến Dân đột ngột bảo: “Hay tổng về Bắc Kinh cho mẹ tôi?”

Mã Bảo Thuần vừa nghe xong, ngay lập tức từ trong chăn vùng dậy, trợn mắt nói: “Không được! Không cho đi, tôi không nở... Sinh một thì nuôi một, sinh hai nuôi hai, tôi không cho con tôi đi đâu hết!”

Thuở nhỏ, Mạnh Tiểu Bắc đâu chỉ khó nuôi. Cậu cắt tóc đầu đinh, suốt ngày ở trong khu tập thể chạy như điên đến nỗi cả người toàn mồ hôi, chấy ngứa đến độ da chuyển sang màu vàng nâu, người gầy nhẳng như miếng quẩy, nổi danh khắp cả khu tập thể là con khỉ đội lốt trẻ con. Cậu mặc bộ đồ thể thao cũ, đeo một đôi giày đá bóng bỏ đi của đứa trẻ nhà khác, cỡ không vừa, chạy thoăn thoắt thoăn thoắt, mạnh mẽ dữ dội, khiến các bác gái trong khu đều nói, cứ nhìn thấy thằng nhóc này, nếu không trèo tường thì hẳn là đang vắt vẻo trên cây, chẳng lúc nào thấy ngoan ngoãn ở dưới cả.

Cậu dữ dội, cậu hiếu động, cậu thích lừa đảo, cậu hẹp hòi, cậu cứ làm khổ cha khổ mẹ.

Tết Âm lịch, nhà xưởng cho nghỉ 5 ngày, công đoàn tổ chức liên hoan năm mới, còn tổ chức cho nam nữ công nhân viên chức đến đơn vị trú quân thăm hỏi quân binh, biểu diễn tiết mục.

Hiếm lắm mới có ngày cả nhà xưởng nghỉ làm, giăng đèn kết hoa, múa Ương ca và Trống lừng (13), liên hoan lớn như này.

13. Múa Ương ca và Trống lừng là hoạt động thể dục – thể thao truyền thống dân tộc cổ xưa của Trung Quốc, được bắt nguồn từ đời sống và thể hiện về cuộc sống, nêu bật tính nghệ thuật thể thao độc đáo. (Theo Đài phát thanh Trung Quốc).





Mạnh Tiểu Bắc và em của mình mỗi người được mặc một bộ quần áo mới, bên dưới mặc quần bông rộng. Mạnh Tiểu Bắc cầm đầu, đưa em trai cùng một đám nhóc chạy trong sân khu tập thể. Mùa đông trời lạnh, Mạnh Tiểu Bắc bị chảy nước mũi, cũng không nỡ lấy tay áo mới lau nước mũi, liền hít ngược lại, trên mặt nổi lên hai mảng đỏ bừng vì hưng phấn.

Vừa xem hết bộ phim ở rạp chiếu phim tại sân, một đám nhóc con cảm thấy vẫn còn chưa đã, Mạnh Tiểu Bắc tự xưng mình là “Tiểu Binh Trương Ca” (14), xiêu vẹo đội một chiếc mũ quân đội, chỉ huy tấn công, mọi người cùng với những người sau lưng cậu đánh đuổi giặc ngoại xâm.

14. Tiểu Binh Trương Ca (): 1 bộ phim của Trung Quốc, được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên, tác giả , kể về cuộc đời, hành trình trở thành chiến sĩ vang danh khắp chốn của chàng trai trẻ Trương Ca.



Từ nhỏ, trong đám bạn cùng trang lứa, Manh Tiểu Bắc đã có phong thái của người cầm đầu. Cậu nói lời giữ lời, có tiếng tăm, hơn nữa cậu rất láu lỉnh, cực kỳ giỏi. Kỳ thật, đầu óc trẻ con đều khá đơn giản, không biết tính toán gì, ai dắt chúng nó đi chơi thì phục người đó!

Năm mới đến, người lớn xách đồ đi chúc Tết, thăm hỏi họ hàng bạn bè ở trong khu tập thể, bọn nhỏ liền nhân cơ hội quậy tới bến. Manh Tiểu Bắc dẫn đám bạn trốn trong cống tò vò ở lối vào tiểu khu, lấy đồ chơi là súng phun nước bắn vào những người đi ngang qua, nhà bọn họ có một vị khách đến, thì bắn đúng vào vị khách đó.

Manh Tiểu Bắc nấp đằng sau cống, hạ giọng bảo: “Giặc đến rồi! Kẻ dẫn đầu chính là tên béo phiên dịch! Ngắm đúng tên béo phiên dịch kia, bắn!”

Ào ào ào, lại một người qua đường khác gặp họa.

Rồi, Mạnh Tiểu Bắc bảo: “Chơi chẳng đã, chẳng có gì vui.”

Đồ đệ trung thành của cậu, thằng nhóc béo hàng xóm hỏi: “Anh Ca, vậy chúng mình chơi gì giờ?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Có bữa tao trông thấy bác Trâu dùng sơn màu trắng quét lên tường những chữ lớn, chúng mày theo tao!”

Mạnh Tiểu Bắc dẫn theo thằng béo từ cửa sau hợp tác xông lên vào trong, lén thò lấy sơn màu trắng dùng để viết biểu ngữ của chủ tịch Trâu. Thế là hôm đó, những người đi qua cổng tò vò dưới lầu đều ăn đủ đòn đũa, súng phun nước còn bắn ra cả sơn trắng, người đi đường tức đến độ đánh không được mà mắng chửi xon, chỉ vào Mạnh Tiểu Bắc, chửi: “Chốc nữa tao bảo với thằng cha mày, để cha mày trị mày!”

Mạnh Tiểu Bắc cười vang, lau mũi, đôi mắt mảnh dài lóe lên sự tinh ranh hả hê.

Tối đó, nhà nhà ra đốt pháo. Thời đó không có pháo hoa cao cấp xa hoa, chỉ có những dây pháo nhỏ. Mạnh Tiểu Bắc không quê mùa như người khác, đốt một tràng pháo, nổ đùng đoàng. Cậu chỉ huy đồng bọn, luồn những dây pháo nhỏ qua bệ cửa sổ vào trong đông hồng đông lạnh, để thòi dây nổ ra ngoài, sau đó đốt từng sợi một...

Đùng!!!

Đùng!!!

Những quả hồng bị nổ, phần thịt bên trong văng khắp mọi nơi, như mong muốn của bọn trẻ bắn tung tóe khắp lên bề mặt kính cửa sổ, tạo thành mảng đỏ rực. Đám trẻ con ôm bụng cười như điên, sung sướng, niềm vui thơ ấu bị dồn nén giờ đây như vỡ òa qua những tràng pháo nổ.

Mạnh Tiểu Bắc phấn khích hô lớn: “Lô cốt giặc xâm lược nổ tung rồi!”

Bác gái nhà hàng xóm nhô đầu ra từ cửa sổ, mắng to: “Lô cốt cái lũ ngu chúng mày! Ôi giờ ơi hồng của tao! Tao giữ lại để ăn đó!!!”

Mạnh Tiểu Bắc thét vọng lại từ xa: “Quả hồng bác để đông lạnh lâu quá rồi còn không ăn, cháu giúp bác đốt rồi, vẫn còn nghe thấy tiếng vang nè.”

Bác gái tức giận gầm lên: “Mạnh! Tiểu! Bắc!!!”

Buổi tối hôm đó, ở khắp khu nhà truyền ra những tiếng kêu như heo bị chọc tiết ‘Mạnh Tiểu Bắc’.

Năm đó, anh Triệu Đan gầy, đẹp trai hào hoa Mạnh Kiến Dân bị thằng con côn đồ ép phát điên, trong tích tắc đã biến thành “người đàn ông vũ phu”, túm đầu chối rơm, đuổi đánh Mạnh Tiểu Bắc khắp hành lang...

Mạnh Kiến Dân quát âm lên: “Đứng lại, qua đây!”

Dù Mạnh Kiến Dân có cấu kính tức giận, thì vẫn đẹp trai ngời ngời, chẳng có tí uy phong ác liệt. Vốn dĩ, Mạnh Tiểu Bắc chẳng hề sợ cha mình.

“Mày đứng lại cho tao!”

“Mày có đứng lại không?!”

Mạnh Tiểu Bắc kéo chiếc quần bông rộng thùng thình, ôm lấy hông, phần khởi chạy nhảy ra ngoài, không chạy đường lớn, mà lại lượn qua tường phía sau khu tập thể, trèo qua cửa sắt. Quần bông lủng búng, không chịu được động tác mạnh mẽ dữ dội, vừa mới trèo lên, phần hông quần mắc luôn vào cửa.

Mạnh Kiến Dân vừa nhìn thấy đã cuống cả lên: “Giờ ơi, mày xuống đây ngay cho tao! Ngã chết bây giờ!”

Từ “ngã” vừa thốt ra, y như rằng Mạnh Tiểu Bắc lộn đầu xuống dưới, nhào về trước, ngã về phía kia cửa...

Mạnh Kiến Dân quảng luôn chối rơm, ba chân bốn cẳng trèo lên cửa sắt lớn, nhảy xuống phía dưới, cuống quýt hoảng hốt ôm thằng con lên. Mùa đông năm ấy, đúng lúc tuyết rơi đọng thành lớp dày thật dày, tuyết vừa tan, bên kia cổng là một vùng bùn được lấp đầy bởi tuyết, rất nhũn, bị thằng con cứng như đá ngã xuống thành ao bùn luôn!

Cả mặt Mạnh Tiểu Bắc trét đầy bùn, bị cha nhanh chóng tóm lấy, vẫn còn cười ngờ nghếch, hiếm lắm mới có dịp cha cậu cùng cậu chơi một trận như vậy đây.

“Mày trèo lên cửa làm gì?”

“Đã vốn là thằng trộm ngu si rồi, đầu bị đập xuống càng ngu tợn thì sao?”

“Cái thằng hư đồn không đi đường ngay, sao lại thích vòng vèo đường ngang ngõ tắt cơ chứ hả...”

Cả người Mạnh Tiểu Bắc toàn là bùn, tóc xù dựng lên, giống hệt con nhím, rầm rì kêu: “Ai u, cha, đau... đau quá!”

Mạnh Kiến Dân cười mắng: “Đánh cho chừa cái mộng mày đi, cha mày còn phải đi đền hồng cho người ta kia kìa!”

Mạnh Tiểu Bắc khe khẽ gọi: “Cha.”

Mạnh Kiến Dân: “Sao? Biết sai chưa hả?”

Mạnh Tiểu Bắc lẩm bà lẩm bẩm: “Dù sao thì chơi gì cũng sai cả thôi.”

Mạnh Kiến Dân cười mắng mỗ: “Mày cũng ác chiến quá rồi đấy, còn biết dùng pháo làm nổ hồng nữa cơ!”

“Hồi còn nhỏ cha mày đây cũng không dữ được như mày, cha mày chỉ dám trộm vài bó rau của nhà người ta thôi, trộm hồng ấy à, mày còn ác hơn tao!”

Mạnh Kiến Dân dùng tay áo lau mặt Mạnh Tiểu Bắc, lau nước mũi, tức đến mức niết mạnh mặt cậu, véo vành tai đỏ ửng vì lạnh của cậu, cuối cùng lại không kìm được hôn lên vết thủy đậu trên mũi cậu...

Cho Mạnh Tiểu Bắc đi Bắc Kinh?

Là cha, có nữ nào?

Dù cho chính bản thân mình không thể quay về quê hương, thì vẫn còn con trai là hy vọng.

Trong mắt Mạnh Kiến Dân không phải khuôn mặt đỏ au cáu bẩn, đang hít nước mũi, mà hiện lên rõ mồn một trong mắt ông, chính là cái đầu nho nhỏ chỉ to bằng nắm đấm bàn tay, một cục thịt tròn tròn kéo theo cuống rốn, tự tay ông bế lên, nuôi lớn tới như giờ.

...

Khi Mạnh Tiểu Bắc cong miệng cười nắc nẻ, một mí hay hai mí cũng chẳng quan trọng, tất cả đọng lại chỉ còn ánh mắt sáng rực của cậu.

Cha cậu hôn lên vết thủy đậu trên mũi, trong mắt Mạnh Tiểu Bắc lóe lên ánh sáng, giống như sói con trên núi.

Cậu bị các cô bác hàng xóm chê bai rất nhiều. Có lúc, cậu lặng lẽ buồn tủi vì mình không được như thằng em lớn lên đẹp đẽ, được yêu thích, người người mến thương. Sao mình lớn lên lại không giống cha đẹp trai, có gì lại giống mẹ, mà rồi cũng chẳng bao giờ thấy mẹ thương mình hơn tẹo nào.

Năm mới mặc đồ mới, có sủi cảo thịt dê cùng hoa quả kẹo ngọt, hiếm lắm mới bị cha đuổi đánh, cha con thân thiết gần gũi, ngoài ra vẫn còn một việc mừng nữa, bà nội sắp tới thăm nhà cậu.

Hết chương 2

P/S: Nói sơ qua một chút về từ địa phương Thiểm Tây: Trong tiếng Thiểm Tây, (wǒ) – tôi/mình/tao đọc trại như là (è) – đói. Vậy nên trong đoạn hội thoại ở chương này, 1 số từ (đói) mình đã tự động chuyển thành (tôi). Ví dụ như câu Hồng của tao nguyên gốc là 我饿!, trong câu này “ ” trong tiếng Thiểm Tây có thể hiểu là – của tao, còn bên dưới lời đáp của Mạnh Tiểu Bắc trong đoạn hội thoại này mình chuyển “ – đói” thành nghĩa của “ – cháu”.

3. Chương 3: Hạ Thiếu Đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lần đầu tiên bà nội Mạnh Tiểu Bắc thấy cháu trai là khi cậu mới ra đời, chuyến đó bà mang vật phẩm các thứ đến thăm. Suốt từ đó tới nay, đây là lần thứ hai bà lão đến Kỳ Sơn.

Từ Bắc Kinh tới đây đường xá xa xôi, phải chuyển tới mấy lần xe, khổ không kể xiết. Ngồi xe lửa xanh lá suốt một đêm, mới tới được Tây An, sau đó lại phải đổi sang xe lửa khác tới Bảo Kê. Lúc xuống xe lại phải xếp hàng ở bến xe, xếp mấy tiếng mới đợi được xe, ngồi ô tô đường dài tới Kỳ Sơn. Nhà máy khí tài quân sự ở khe núi còn cách thị trấn Kỳ Sơn phải tới hơn chục dặm (15). Trời thì đã tối rồi, bà lão không bắt kịp xe đường dài, nói bả bọt mép năn nỉ một người dân địa phương ở đó, trộm đưa cho người ta 2 túi đường trắng, mới được ngồi xe dân vào núi.

15. Nguyên gốc: $1 = 500m = 1 \text{ dặm}$ (theo đơn vị đo lường Trung Quốc)

Tóc bà Mạnh Tiểu Bắc đã lốm đốm bạc, tháng năm khổ cực in hằn những vết chân chim nơi khóe mắt. Trên xe là hai bao hành lý cỡ lớn xếp chồng lên nhau. Nếu không vì muốn đến thăm thằng con trai cùng hai đứa cháu mình, thì ai thêm lặn lội chịu khổ chịu sở như này.

Quan Trung nhiều núi, đường đi gập ghềnh.

Người nông dân đánh xe cười nói: “Bác gái bác không biết đấy thôi, chúng tôi ở chỗ này, núi thì cao đá thì nhiều, ra khỏi nhà cái đầu đầu cũng là dốc, đường thì không có lấy năm dặm bằng phẳng, người với ngựa đi mệt chết!”

Bà Mạnh cười: “Tôi thừa biết chỗ nhà anh, lần trước tôi qua, đường này làm gì đã sửa sang được như giờ.”

Ở đầu xe, ngọn đèn lập lòe lắc lư, con đường phía trước thăm thẳm mịt mù, trong núi thì thoảng truyền ra tiếng sói tru khiến ai cũng hãi hồn khiếp vía!

Gần khe núi, trừ ba nhà máy chế khí tài quân sự, còn có đồn đóng quân của bộ đội canh gác. Nhà máy phụ thuộc vào quân đội, cũng được trợ giúp xây dựng mà nên. Trong rừng rậm thường có thú dữ xuất hiện, ngày thì lợn rừng kiếm ăn, đêm thì lang sói gọi bầy.

Không chỉ có sói, mà còn có người.

Ngay phía trước là rừng rậm, núi trập trùng núi. Trong bóng đêm có vài người đang ẩn nấp.

“Tiểu đội trưởng, có người đến.”

“Là xe la, đồ trên xe, có nhìn rõ không?”

“Không nhìn rõ, thoạt nhìn thấy đồ xếp chồng lên nhau, hẳn là rất nhiều.”

“Thiếu Đường, bắt hay không bắt?”

Vài người mặc quân phục xanh lá, nằm sấp trên sườn núi nhỏ giọng nói chuyện với nhau, thể trận đều là trận địa được Bát lộ quân (16) phân bố theo hình tam giác, đánh bọc sườn tấn công từ hai bên. Người cầm đầu đội mũ quân đội lệch, quần thắt lưng lỏng lẻo, cười một cái là môi vểnh lên, lộ ra hàm răng trắng muốt trong bóng tối. Anh ta nhẹ thở ra một hơi thuốc lá, đầu thuốc tựa như một ngôi sao đỏ lấp lóe trong bóng núi mờ mờ ảo ảo...

16. Bát lộ quân: là lực lượng quân sự do Đảng Cộng sản Trung Quốc nắm quyền lãnh đạo. Cùng với Tân Tứ quân, Bát lộ quân được xem là thành phần nòng cốt, tiền thân hình thành nên Quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc. (Theo Wiki)

“Nói bừa gì đấy, bắt ai, sao lại bắt?”

Người vừa nói là Hạ Thiếu Đường. Anh đang nằm nghiêng người trong bụi cỏ, tư thế trước sau như một, lúc nói chuyện sổng mắt đường như không hề chuyển động, cực kỳ uy phong.

Hạ Thiếu Đường dặn dò: “Đừng có mà làm càn, đều là dân thường, bà con quê nhà đó, lúc kiểm tra cũng nói chuyện tử tế vào, hỏi đường thì thành thật trả lời. Chúng ta chỉ có vài người thôi, mượn có uống tí rượu...”

Một tiểu binh khác nhổ ra nhánh cỏ, khinh thường nói: “Lão Tứ, hôm trước Đại đội trưởng tịch thu của anh một bình rượu Tây Phụng quý, thù này anh vẫn còn nhớ chứ? Mém nữa thì tiêu cả đại đội rồi, đúng là hù người ta chết khiếp!”

“Đại đội trưởng hả, lão ta uống sạch bình rượu rồi, lão ta thu để giữ lại cho mình uống đó!” Hạ Thiếu Đường giấu mũ quân đội trong bụi cỏ, cười nhạt nói: “Hôm nay bố đây mà không được uống rượu thì đéch về đại đội báo cáo nữa, xem bọn họ làm được gì!”

Con la vẩy rơi vài cục phân bên ven đường, xe la cứ thế dừng đỉnh tiến về phía trước.

Hạ Thiếu Đường nhੌm người dậy, vẫn còn chưa đứng lên hẳn, trong bụi cỏ ra rên lên một tiếng: “Ai ui”.

Người bên cạnh khẽ hỏi: “Tiểu đội trưởng, anh sao vậy?”

Hạ Thiếu Đường cũng nhỏ giọng đáp: “Đù... mẹ nó chứ.”

Chân của anh đã tê rần cả rồi.

Hạ Thiếu Đường không phải người nóng nảy tàn ác, từ khi sinh ra tính cách đã phóng khoáng hào sảng, cho dù có chữ bậy thì trong âm thanh vẫn ẩn chứa sự du dương trầm bổng của tiếng hí kịch. Anh mắg một câu, bản thân lại là người vui vẻ đầu tiên. Anh cũng ngắg chống đắg tại chỗ, vừa chuyển động thì chân đau như muốn đứt cả ra, khẽ ngậm vài tiếng rồi bắt đầu khởi động tư thế tấn công.

Vài người bên này đang chuẩn bị lao xuống, dự tính chặn chiếc xe đáng nghi lại kiểm tra, không ngờ còn chưa kịp xông lên thì đã có biến.

Ngay trước mặt xuất hiện sơn tặc, một đám thanh niên trẻ tuổi mặc quân trang cũ chạy xuống, hét lớn, đứng lại, đứng lại, chặn đứng xe la lại.

Tình thế đột nhiên xoay chuyển, con la vô cùng sợ hãi, người trên xe kinh sợ đến loạn hết lên, xém chút nữa đã nhảy cả xuống.

Trong đêm tối, ánh mắt đám thanh niên lập lòe sáng, có người lao thẳng lên trên chỗ chở đồ.

Bà Mạnh hét lớn: “Chúng mày làm gì thế?!”

“Chúng mày từ đâu tới?!”

“Chúng mày không được động đến đồ của tao!!!”

Từ xa Hạ Thiếu Đường trông thấy, quắg luôn mũ quân đội: “Đù mẹ nhà nó, Bát lộ quân muốn ăn một bữa lớn lại gặp ngay giặc cỏ rồi!”

“Các anh em, lên!”

Hạ Thiếu Đường quay đầu lại nhẹ khoát tay, cơ thể cường tráng mạnh mẽ nhảy xuống triền núi...

Thời đại ngày ấy, trong vùng núi nghèo nàn thiếu ăn thiếu mặc, loại chuyện này xảy ra như cơm bữa, cũng là chuyện mà người thời nay khó mà tưởng tượng ra nổi.

Nói cho cùng, cũng là do đói do nghèo.

Những người dân thường nơi đây, đã quen với cuộc sống “bán mặt cho đất bán lưng cho trời”, cả một ngày chỉ được ăn một bát cơm độn với 2 cái bánh bao không nhân cứng ngắg, thể nhưng cũng chẳng hề sờn gan sợ hãi. Những thành phần không chịu nổi gian khổ đều từ thành phố lớn đến thung lũng nghèo nàn này. Họ chính là đám thanh niên trí thức cùng với bọn dân thành phố bát nháo. Hết chạy đến nhà đồng hương trong thôn trộm cắp rình mò rồi gây ra những chuyện thị phi rắc rối, nhiều đến nỗi thành chuyện thường ngày luôn. Đường nhiên cũng có những người tức quá không chịu nổi tranh cãi với bọn trộm vặt. Rồi lại còn có chuyện những bè phái khác nhau gây gổ tranh chấp, giành giật lương thực thực phẩm...

Đám thanh niên để kiểu tóc quái dị, muốn cướp túi đồ của bà Mạnh Tiểu Bắc.

Có tên đạp người đánh xe vài cái làm họ ngã cả xuống đất.

Một tên để kiểu tóc hai mái, cực kỳ hung ác nói: “Buông tay ra! Bà có buông không, buông bố mày chém chết bà tin không?!”

Bà Mạnh liều chết không buông, bà khóc to, bà không kéo nổi hai bao hàng đang để trên xe. Trong đây là thuốc với rượu cho con trai, bột chiên dầu cùng với bánh kẹo cho cháu bà...

Bóng đêm nhập nhoạng, ngay lúc đó, từ trong rừng rậm bên sườn núi vang lên tiếng tiếng sói hú trầm đục! Ngao!

Những người dưới đường bị dọa giật mình, đồng loạt ngừng đầu.

Ngao!... Hú!...

Sói hoang ra sức gào rú, âm thanh vang vọng khắp màn đêm, tiếng kêu văng vẳng dai dẳng, không những thế còn có âm điệu đặc biệt, dội khắp chung quanh. Láng máng nghe ra không phải chỉ của một con, mà chắc chắn là sói đực.

Đánh xe sợ chết khiếp, sói, cả đàn sói, giờ đây thì còn quan tâm gì giặc cỏ, chỉ muốn chạy về ngay lập tức.

Đám thanh niên cũng sợ hãi, tất cả đều không phải giặc cỏ chân chính, chỉ là đối quá hóa liều mà thôi. Người thành phố thì làm gì đã thấy sói lần nào, tiến thoái lưỡng nan, tiếc rẻ miếng mồi ngon dâng tới tận miệng.

Bóng tối mịt mù khiến cho đám người sợ đến rụng rời, không nghe được rõ, tiếng sói gào rú này sao lại có âm điệu hoang dã của dân ca, âm thanh hoa mỹ đẹp đẽ tới thế?!

Sói chắc chắn không biết ca hí kịch!

Tiếng sói hú cùng tiếng kêu của con la hòa vào với nhau, trong màn đêm hiện lên một chấm đỏ lập lòe, Hạ Thiếu Đường vọt ra từ trong rừng, ánh mắt uy nghiêm, động tác gọn gàng dứt khoát, trong chớp mắt nâng súng trong tay lên, nhắm thẳng vào tên cầm đầu đội cướp!

Xung quanh đột nhiên yên lặng như tờ, sói cũng không tru lên nữa.

Hạ Thiếu Đường nghiêm túc nhường đôi mày đen như mực, trong màn đêm, chỉ có đôi mắt sáng rực hiện rõ trên khuôn mặt trẻ tuổi.

“Không được cử động!”

“Bỏ hết đồ xuống!”

“Đứa nào dám cử động, bố đây bắn chết... thằng đó!”

Thanh niên hai mái phát ra âm thanh lè nhè từ cuống họng: “Mày là thằng đếch nào?”

Hạ Thiếu Đường đáp: “Bố mày là giải phóng quân.”

Hạ Thiếu Đường nói nhỏ, giọng nói nhuốm sự lười biếng lúc nửa đêm nhập nhoạng, thế nhưng nòng súng cực kỳ sắc nét, nhắm thẳng vào ngực tên cầm đầu.

Thanh niên đầu hai mái đã 18, 19 tuổi, cũng chẳng phải dạng hiền lành gì, trong mắt lóe lên sự căm phẫn: “Ai khiến mày xen vào việc bố! Mày ở đơn vị nào, tên gì?”

Hạ Thiếu Đường không hề sợ hãi: “Ồ trong phạm vi 100 dặm quanh đây, cả vài ngọn núi này nữa, đều là người của chúng tao, mày nói xem, bố mày là người ở đơn vị nào?!”

Hắn ta hỏi: “Nhả ra cái tên bố nghe coi?”

Hạ Thiếu Đường nhếch miệng: “Mày tới đại đội mà dò la nghe ngóng, Hạ Tứ là ai.”

Hắn mím chặt môi, hung hăng chỉ thẳng vào Hạ Thiếu Đường: Thằng chó mày đợi bố mày đấy!

Vài người thanh niên lưng giắt mã tấu, thế nhưng vừa nhìn thấy súng trong tay người lính, ngay lập tức sợ mất mật.

Hơn nữa, vài người này, nhìn cái là biết ngay là binh sĩ của đơn vị gần đây, thứ dữ chẳng vừa. Không thể trêu vào quân lính, chỉ cần cướp cò phát thôi, là toi mạng giữa rừng núi hoang vắng này, đào đâu ra người đòi công bằng cho mày!

Thanh niên cầm đầu vuốt mũi, nháy mắt ra hiệu, rút!

Thế nhưng không thể đi một chuyến uống công như vậy, trước khi đi hẳn ta đột nhiên phát rồ giằng lấy túi đồ trong tay bà Mạnh.

Tiếng bao bị xé rách vang lên giữa màn đêm, một bình rượu rơi xuống đất, chảy ào ào, vỡ tan tành. Mùi thơm của rượu trắng bốc lên, thơm ngào ngạt, trong phút chốc đã lan tỏa vào không khí, sục nức khắp nơi, sộc thẳng vào mũi, nồng nàn!

Bình rượu vỡ rồi.

Hạ Thiếu Đường nhìn thấy cảnh này, suýt chút nữa quăng súng, vỗ đùi gầm lên.

Rượu! Rượu của bố mày!!!

Tổ sư nhà nó bà mẹ nhà mày!...

Bà Mạnh kêu lên một tiếng như đứt từng khúc ruột, đây là hai bình rượu xá Ngưu Lan Sơn (17) mà ông nhà quý nhất. Rượu đều phải dùng phiếu mới mua được, năm mới xếp hàng trong hợp tác xã hai tiếng đồng hồ mới được một bình. Thuốc với rượu cho con trai, bánh kẹo cho cháu, tất cả đều là tấm lòng của người bà từ ngàn dặm xa xôi lặn lội đến. Đường xa núi cao, lưng đeo hai bình rượu, vừa mới tới được đến nơi thì lại xôi hỏng bỏng không, thế mà lại vỡ mất một bình!

17. Rượu xá Ngưu Lan Sơn:





Bà Mạnh tức lắm rồi, đôi mắt như nẩy lửa, bỗng nhiên chồm lên túm lấy tên cầm đầu, đập túi đập bụi.

“Mày làm vỡ rượu của bà à, bà đánh chết mày!!!”

Bà Mạnh ấy à, đầu phải người đàn bà nội trợ bình thường, mà là người đã vào Nam ra Bắc, trải qua muôn vàn sóng gió cuộc đời. Hồi còn trẻ, bà cùng với ông nội Mạnh Tiểu Bắc lưu lạc tới Quan Đông, đi đến mảnh đất đen Đông Bắc làm ăn buôn bán, đào mỏ vàng. Đàn bà Sơn Đông năng nổ táo bạo, lúc này túm cổ hai tên côn đồ, vớ gậy đập tới bời.

Đám thanh niên lập tức giải tán, bị đánh cho ôm đầu chạy thực mạng.

Bà Mạnh đuổi theo: “Chúng mày chạy đâu!”

“Còn muốn chạy à!!!”

“Xem xem tao đánh chết chúng mày, bọn nhãi nhép này!!!”

Hạ Thiếu Đường vừa kinh ngạc vừa buồn cười, bà lão dám đi đường đêm này mà cũng cần anh bảo vệ? So với đàn ông trai tráng như mấy người bọn anh còn dũng mãnh hơn.

Bà Mạnh cảm không thể đuổi được tới một dặm đường, tới tận khi giày của bà ném được vào tên cầm đầu, bà mới chịu thôi. Cuối cùng, Hạ Thiếu Đường phải giữ bà lại, dắt bà về.

“Mau về thôi, bà ơi bà đừng đuổi theo nữa.”

“Bà chớ có kêu nữa, bà mà kêu thêm vài tiếng, là gọi sói đến đây đây.”

Lúc Hạ Thiếu Đường nhếch mép cười, khóe miệng cong lên, đôi mắt toát lên niềm vui...

Người đánh xe đã chạy mất dạng. Họ là người dân ở gần khe núi này, sợ đánh nhau nên đã trốn vội về nhà.

Lúc này đã là đêm, sau cùng, Hạ Thiếu Đường đánh xe la đưa bà Mạnh vào khe núi, thẳng một mạch đến khu tập thể của nhà xưởng.

Vài anh em bên cạnh anh hỏi: “Tiểu đội trưởng, anh đánh xe đưa bà lão đi?”

Hạ Thiếu Đường vác súng trên vai, bất đắc dĩ nói: “Không thì sao giờ, để bà lão tự đánh xe, thật tình anh mày không yên tâm, làm sao bà lão điều khiển nổi con la.”

Anh em lại bảo: “Anh đánh xe, chúng tôi phải làm sao? Anh em nhiều người thế sao ngồi hết lên xe được!”

Hạ Thiếu Đường cười nhạt: “Các cậu tự mà đi ‘xe căng hải’ về chứ, chạy việt dã 5 kilomet!”

Con mẹ nó 5 kilomet đấy, anh em vừa nghe đã kêu lên.

Tiểu binh trong tiểu đội, tên là Tiểu Bân, khẽ cười trêu: “Tiểu đội trưởng, có phải anh mượn cớ đi vùi rượu đúng không?”

Hạ Thiếu Đường: “Cấm được nói bậy!”

Tiểu Bân cười: “Hahaha, Thiếu Đường, súng của anh hữu dụng phết ha, thỏ thì không bắn, lại để hù một đám ngu sợ chết khiếp.”

Hạ Thiếu Đường hung ác đập vào hông Tiểu Bân, coi như lệnh biển, để đám anh em của mình nhanh chóng trở về trạm gác trên sườn núi.

Màn đêm thăm thẳm im lặng, chỉ có tiếng móng chân la thoăn thoắt rõ ràng. Đốm lửa cháy ở đầu thuốc lá trên con đường tựa như một ngọn lửa lập lòe, là ánh sáng cũng là hơi ấm duy nhất trong đêm đen.

Bà Mạnh rất cảm động trước anh lính đã đuổi lui giặc cỏ, hỏi tên Hạ Thiếu Đường với đơn vị bộ đội.

Bà Mạnh hỏi: “Đồng chí, cậu bao nhiêu tuổi?”

Hạ Thiếu Đường đội mũ lệch, vừa đập con la vừa gào to: “Cháu 19, sắp 20 rồi ạ.”

Bà Mạnh nói: “Ái chà, nhìn cậu cũng không giống 19 tuổi, nhỏ hơn con tôi những hơn 10 tuổi.”

Hạ Thiếu Đường cười đến là ân cần: “Cháu đi lính cũng được 2 năm rồi ạ.”

Trong lòng Hạ Thiếu Đường vẫn còn tiếc đứt ruột bình rượu bị vỡ, vừa nghĩ mùi đã biết đây là rượu trắng thượng hạng được ủ trong hầm, mùi vị cay nồng, thêm chết mất thôi. Giờ đã đi được 5 dặm đường rồi, trong mũi vẫn tràn ngập mùi rượu thơm nồng, chỉ cảm không thể cong hông nằm sắp ra đất mà liếm bằng hết chỗ rượu kia.

Ngoài mặt Hạ Thiếu Đường vẫn chẳng có biểu cảm chi, tán dóc với bà Mạnh: “Bà à, bà đi thăm con cháu ạ?”

Bà Mạnh: “Đúng vậy, thăm con cháu. Tôi có hai thằng cháu, là một cặp sinh đôi đấy!”

Hạ Thiếu Đường: “Nhà bà thật có phúc.”

Vừa nói về con cháu là bà Mạnh thao thao bất tuyệt, nói rả rích suốt cả đường.

“Tôi chỉ có một thằng con trai, đây là mũ nhung làm từ lông cừu với áo khoác bông, sợ trong núi lạnh giá.”

“Đây là cuộn vải sa tanh duy nhất trong nhà, từ Thanh Đảo mang đến tận Bắc Kinh.”

“Đây là mút vỏ hồng cho cháu, trẻ con đều thích ăn mút vỏ hồng, trong núi không có mà ăn.”

“Đây là can xì dầu, người trong núi các cậu ngay cả xì dầu cũng ăn bớt!”

...

Hạ Thiếu Đường lặng lẽ nghe suốt cả đường, một lúc lâu sau mới trả lời một câu: “Bà ơi, bà thương con cháu thật đấy, làm cháu nghe mà thèm.”

Bà Mạnh nói: “Chứ còn gì nữa, trong nhà có bốn cô con gái, mỗi nó là con trai, lại ở xa thế này, muốn gặp cũng chẳng được.”

Bà Mạnh quay người len lén lau khóe mắt.

Hạ Thiếu Đường cười cười, hút thuốc, không nói gì nữa.

Bà Mạnh đột nhiên nhớ ra: “Trong bao vẫn còn một bình rượu xái đó, vỡ mất một bình, còn một bình để cho con trai.”

Hạ Thiếu Đường mím chặt môi, suýt chút nữa cắn vào đầu lưỡi, đau chết mất!

Anh lòng vòng suốt cả quãng đường, trái tim như nhũn ra, cảm thấy bà lão thật tốt, thật vất vả...

Đêm đen cô đơn vắng lặng, Hạ Thiếu Đường cất giọng hát bài “Anh Năm chăn cừu”, dọa sói dọa báo chạy mất dạng.

“Tháng Giêng đến, tháng Giêng đến

Mười lăm tháng Giêng treo đèn đỏ

Đèn đỏ rực treo cửa lớn

Nàng hỡi nàng chờ anh Năm

Anh Năm còn đang chặn cừu

Ôi a ôi a, ôi a ôi a!

Nàng hỡi nàng chờ anh Năm

Anh Năm còn đang chặn cừu

...

Tháng chín tới rồi gió thu lạnh

Anh Năm chặn cừu không áo mặc

Cô gái nhỏ nhỏ có tấm áo

Sửa lại cổ áo anh lấy mặc!”

...

*Bài hát “Anh Năm chặn cừu” (), lời dịch khá phóng, các bạn thông cảm đưa ngu si văn từ như mệnh T v T

Tiếng hát của Hạ Thiếu Đường cất lên, thấm đẫm sự cô đơn lạnh lẽo cùng thê lương nào nề của vùng cao nguyên đất vàng.

Bà Mạnh nghe mà nẫu ruột nẫu gan, tinh tế hỏi: “Chàng trai, hát cho cô gái nào vậy? Đã có người thương chưa?”

Hạ Thiếu Đường ngửa cổ cười, giọng nói sang sảng: “Người thương nào ạ, cháu chưa có, vẫn chỉ một mình.”

Hạ Thiếu Đường năm ấy, chưa đầy 20 tuổi, là Tiểu đội trưởng đóng quân tại Kỳ Sơn, thuộc trung đoàn cơ giới sư. Anh canh gác trong rừng rậm, ngày ngày đêm đêm giữa rừng hoang núi vắng, ngay tại khe núi, màn trời chiếu đất, ăn gió uống sương, vắt súng trinh sát, dần thành tính ngang tàng tự do, đậm chất dân nhà lính.

Đêm hôm đó, lúc Hạ Thiếu Đường tạm biệt bà Mạnh, anh còn cố ý hỏi thêm một câu, con trai bà ở nhà nào trong khu tập thể, nơi này cháu rõ như lòng bàn tay.

Trong khoảnh khắc anh trèo ra bên ngoài tường, nhìn thấy rõ mòn một bà Mạnh đi vào nhà nào.

Hạ Thiếu Đường hút thuốc, nở nụ cười.

Anh vừa nghĩ đến bình rượu xái cùng một cân thịt ba rọi muối, ba bao bột chiên dầu trong hành lý của bà, đã thèm thuồng tới không chịu nổi... (18)

18. Câu này nguyên gốc là là trích từ Hồi thứ 3 trong Thủy Hử, với dụ ý là Lỗ Trí Thâm bởi vì xuất gia mà 3 tháng chưa được ăn thịt, nên mồm miệng nhạt nhẽo lắm rồi. Ý chỉ nói là vô cùng thèm thịt rồi. Thì trong câu này, mình nghĩ nhằm diễn tả sự thèm thuồng rượu tới vô cùng của Thiếu Đường.

4. Chương 4: Chiến Tranh Gia Đình

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Năm ấy, thằng khỉ con Mạnh Tiểu Bắc đã trải qua một năm mới đầy niềm vui.

Có người thân khá giả mang toàn đồ từ Bắc Kinh đến thăm, đây là việc vô cùng hiếm có trong khu tập thể, khiến ai cũng thèm đỏ cả mắt. Rất nhiều cha mẹ của những thanh niên ở đây, do công việc khổ cực hoặc đã già cả rồi, suốt bảy tám năm cũng chẳng bắt nổi chuyến xe, lâu lâu gửi được cho con cho cháu một ít đồ đã gọi là quý hóa lắm rồi.

Bà nội, bố mẹ con cái, ba thế hệ cùng quần quần trong gian phòng, không khí ấm áp hạnh phúc không gì sánh bằng. Mấy ngày này, Mạnh Tiểu Bắc đều được ăn no căng cả bụng, mẹ cậu làm cà rốt xào thịt ba rọi muối, cậu ăn rất nhiều. Đây là lần đầu tiên trong đời cậu cảm thấy ngay cả thứ kinh khủng như cà rốt cũng thơm ngon tới vậy. Bà nội còn dắt hai thằng cháu đến thị trấn Kỳ Sơn, tìm tiệm may cho mỗi đứa một bộ quần áo mới làm bằng vải kaki.

Bà Mạnh cứ nhắc mãi tới chuyện đang đi giữa đường ở núi thì gặp bọn cướp, bị bà lấy giày đánh đuổi tan tác. Có một đồng chí giải phóng quân vô cùng tốt bụng, tự mình đánh la đưa bà về tới tận đây...

Nửa đêm, một nhà năm người, chen chúc trong một gian. Khu tập thể của nhà xưởng được xây gạch đỏ, có lò sưởi, không khí ấm áp dễ chịu tràn ngập phòng.

Mạnh Tiểu Bắc có thói ngủ chân tay quờ quạng lung tung, một cánh tay vất ngang, khuỷu tay đập vào người Mạnh Tiểu Kinh.

Mạnh Tiểu Kinh cẩn thận từng li từng tí dùng hai ngón tay cầm lấy khuỷu tay của anh mình, nhắc ra, sau đó dè dặt thật cẩn thận góc chăn, ngủ ngoan ơ là ngoan.

Được một lúc Mạnh Tiểu Bắc lại quàng chân, gác ngang lên người Mạnh Tiểu Kinh!

Mạnh Tiểu Kinh khe khẽ thì thầm vào tai Mạnh Tiểu Bắc: “Mạnh Tiểu Bắc, anh đang mơ cái gì vậy? Anh có mơ cũng đừng làm động tác thứ năm của đài phát thanh chứ!”

Hai mắt Mạnh Tiểu Bắc vẫn đang nhắm chặt, mơ mơ màng màng cười: “Mơ thấy tao với mày giành thịt ăn... Ày! Mày chạy đâu! Còn không bỏ lại thịt ba rọi cho ông nội Tiểu Bắc nhà mày à!”

Đêm đó Mạnh Tiểu Bắc chui từ trong chăn ra, người quần áo bông, mặc quần len, bụng ăn no thoải mái vô cùng, bàng quang căng cứng nước tiểu, sắp không nhịn nổi rồi, lại học trò xấu, không tìm bồn tiểu, ma xui quỷ khiến thế nào, hoặc cũng có thể do nóng quá, đứng lên giường đến bên cửa sổ, từ cửa sổ lều ba kéo quần tè xuống.

Trùng hợp làm sao, cũng đúng đêm đó, có người mò tới dưới lều nhà cậu.

Ông trời se duyên, có một số người đời này đã định sẵn chắc chắn sẽ phải quen nhau.

Nếu như đêm hôm đó Mạnh Tiểu Bắc không đến cửa sổ đi tè.

Cũng lại nếu như, trước buổi tối đó, bà Mạnh không khoe về thịt ba rọi muối với rượu trắng.

Và nếu như không có đám thanh niên cướp giật trên con đường đó!

...

Chiến sĩ của một trung đội thuộc đơn vị nào đó, đang lái xe chở hàng, giúp công nhân trong xưởng kéo gỗ. Công xưởng chế tạo vũ khí, người trong xưởng với lãnh đạo bộ đội là chỗ thân tình, thường điều động thanh niên trai tráng từ trong đội ngũ ra giúp việc mà không tốn tiền.

Từ chỗ tay lái, Hạ Thiếu Đường nhảy xuống, chỉ nói mỗi câu: “Trung đội trưởng, mọi người đi trước đi.”

Trung đội trưởng nghiêm nghị nói: “Cậu quay lại đây! Đi đâu làm gì?”

Hạ Thiếu Đường đáp: “Hút thuốc.”

Trung đội trưởng lại chẳng hiểu quá rõ Thiếu Đường, ra lệnh: “Cậu ngồi trên xe hút cho tôi.”

Hạ Thiếu Đường cong khóe môi, cười ngạo nghễ: “Tôi đi nhà xí hút thuốc, hay tôi làm một bãi trên xe nhé?”

Trung đội trưởng vùng tay: “Biến!”

Hạ Thiếu Đường chỉnh lại thắt lưng, cười rồi đi, tư thế toát lên vẻ phóng khoáng mạnh mẽ. Tiểu Bân, người trong tiểu đội ngồi trên xe, nhô đầu ra chọc anh: “Đường Đường, anh đi hẹn hò có phải không? Hẳn là anh đến khu tập thể chim chuột với em nào phỏng?”

Hạ Thiếu Đường quay đầu lại chỉ vào Tiểu Bân, ánh mắt đe dọa: “Chú mày biết rõ nhỉ!”

Tiểu Bân cười hề hề nói: “Anh vừa vừa phải phải thôi! Chớ mà không nhịn được rồi quần nhau đến ruộng ngô nhé! Đừng có làm bậy, trái với tác phong của người lính!”

Hạ Thiếu Đường mím môi, khinh thường đáp: “Bố đây mà có thể làm bậy?”

Trung đội trưởng là lão Trịnh, là đại ca của bọn họ. Vài người kết nghĩa anh em với nhau, Hạ Thiếu Đường là lão Tứ.

Hạ Thiếu Đường ngựa quen đường cũ, đi một mạch đến thẳng dưới nhà Mạnh Tiểu Bắc.

Anh ngửa mặt lên nhìn, từ xa xa đã có thể nhìn thấy rõ bao thịt ba rọi muối thơm ngào ngạt treo ở cửa sổ lầu ba, không chừng còn có bình rượu xái nữa cơ. Anh chính là loài sói, mũi cực thính có thể đánh hơi được mùi thơm từ xa!

Hạ Thiếu Đường xuất thân là lính trinh sát, mấy việc này chính là sở trường của anh. Lúc diễn tập, anh có thể lén trộm đài phát thanh và điều khiển từ xa từ chỗ bộ chỉ huy đội Đỏ, làm cho toàn thể bộ chỉ huy đội Đỏ cuống quýt cả lên, thế nên ấy à, chuyện bố đây lấy được túi thịt ba rọi chẳng phải chuyện dễ như bỡn sao?

Hơn nữa, bố đây cũng chẳng phải lấy không. Hạ Thiếu Đường móc trong túi quần ra hai tờ tiền giấy, nhẹ cân giữa môi, lấy sức nhảy lên tường, trèo lên!

Mùa đông, quần áo dày trịch, nhưng cơ thể Hạ Tứ vẫn thoăn thoắt nhanh nhẹn. Tay chân nhẹ nhàng bám vào bệ cửa sổ lầu một, trèo lên lầu hai, hai tay bám chắc, phần eo dẻo dai linh hoạt, tựa như con mèo, thoáng cái đã trèo lên cửa sổ lầu ba, không hề phát ra tiếng động.

Trước mắt anh hiện lên hình ảnh đôi mắt hiền từ của bà Mạnh Tiểu Bắc, suốt cả quãng đường nói liên miên không ngừng, vẻ mặt quan tâm ấm áp tới thế... Theo bản năng, anh mò vào trong ngực, móc ra hai phiếu lĩnh dầu, tuy rằng đây coi như là “ép mua” tính ra thì hơi không đủ tiêu chuẩn, nhưng cũng không thể coi anh là “trộm” được, dù thế nào đi nữa thì cũng coi như là “trao đổi lợi ích”.

Anh vẫn còn đang chần chừ, thì tiếng mở cửa sổ ken két vang lên, cánh cửa dần mở ra khe nhỏ.

Phía sau cửa sổ có người.

Mạnh Tiểu Bắc ngủ mê mệt, đôi mắt hí khép hờ, bụng áp vào cửa sổ, móc chim nhỏ ra khỏi quần len.

Xì xì...

Đù mẹ.

Đù mẹ nhà nó!

Hạ Thiếu Đường bị một luồng nước tiểu tề lên quần trang trước ngực, tay không bám vững, suýt nữa ngã ra đằng sau lộn xuống, may mà anh giàu kinh nghiệm leo trèo, nên vẫn bám được vào giữa lầu hai và lầu ba.

Mạnh Tiểu Bắc tè xong, còn vẩy vẩy chim vài cái, thành thạo vẩy hết nước, chỉ thiếu điều hát vài câu dân ca nữa là đủ bộ. Sau đó cậu nhét chim lại vào quần len, ngửa ra sau nằm vật lại ồ chần, mơ mơ màng màng. Nửa đêm nửa hôm Mạnh Tiểu Bắc nhịn tiểu, bàng quang căng cứng, tè rất nhiều, bao nhiêu nước tiểu một mình Hạ Thiếu Đường hứng trọn. Bên trong quần trang mùa đông là quần áo len, đều bị nước tiểu thấm vào hết, lạnh buốt...

“Đứa nào đấy?!”

Mạnh Kiến Dân nghe thấy tiếng con mình mở cửa sổ, ló đầu ra, cảnh giác hỏi một câu, cẩn thận cất túi thịt ba rọi muối vào trong phòng, đóng cửa sổ lại.

Đêm đó, con sói đầu đàn hoàn toàn bị bại trận trong tay sói con. Hạ Thiếu Đường rơi xuống đất, lăn một vòng, khắp người toàn là mùi khai của nước tiểu, muốn mắng cũng không được!

Mà điều quan trọng nhất là, tiền với phiếu lĩnh dầu của bố mày!

Tiền với phiếu lĩnh dầu kẹp trên khe cửa, đã rơi vào trong phòng bọn họ, làm sao mà lấy lại được!!!

...

Mạnh Tiểu Bắc thức dậy vào sáng hôm sau, cậu ngủ đã đời, người ngợp dễ chịu, hoàn toàn chẳng có chút ấn tượng gì về việc hôm qua tè qua cửa sổ, hơn nữa còn tè lên người khác.

Theo thói Mạnh Tiểu Bắc lại tranh cãi đánh lộn với em trai. Mấy ngày nay cậu chẳng làm gì khác mà chỉ tranh giành bánh trái đào với mứt vỏ hồng với em, tranh cướp vô cùng dữ dội, hai thằng nhóc kèn cựa hơn thua nhau từng tí một.

Giàu có rồi mới biết lễ tiết, no ấm rồi mới biết vinh nhục. (19) Không thể trách trẻ con không nghe lời, có trách thì trách lớn tới từng ấy tuổi, lần đầu tiên mới được ăn thứ cao cấp như bánh đào, bột chiên dầu, bánh bao to nhân đậu ở vùng Sơn Đông. Có một lần giành nhau dữ quá, Mạnh Tiểu Bắc tranh được bánh kẹo của Mạnh Tiểu Kinh, tuy Mạnh Tiểu Kinh dáng cao chân dài, nhưng mà khả năng tranh cướp vẫn còn kém chán, còn khướt mới là đối thủ của Mạnh Tiểu Bắc ngang ngược hung hãn. Hai anh em ngồi xỏm tại cửa nhà, hơn thua trừng nhau, Mạnh Tiểu Kinh tủi thân, nhào lên cắn Mạnh Tiểu Bắc!

19. Nguyên gốc: , , bản dịch tham khảo trên mạng.

Lần cắn này, thằng em như muốn cắn đứt một miếng thịt trên vai thằng anh.

Con thỏ nóng lên cũng biết cắn người, Mạnh Tiểu Kinh tuy trắng trẻo xinh xẻo, nhưng chắc chắn sức lực phải hơn đứt con thỏ trắng rồi.

Phía sau bả vai Mạnh Tiểu Bắc, cách một lớp áo bông bị cắn đến trầy da chảy máu. Cậu gầm lên: “Mạnh Tiểu Kinh, mày cắn tao, mày là chó à?!”

Mạnh Tiểu Kinh cũng chẳng vừa: “Mạnh Tiểu Bắc, anh, anh cướp bánh kẹo của em, anh là sói à!”

Tuy bị cắn, nhưng Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng thèm cắn ngược lại.

Thế nhưng, buổi trưa, nhân lúc người lớn không chú ý, cậu đổ nửa cốc nước bẩn vào cốc thủy tinh đựng sữa của Mạnh Tiểu Kinh, lén lút giở trò xấu...

Sữa là loại thức uống vô cùng quý giá, sản phẩm được ưu tiên cấp riêng cho công nhân viên chức đứng đầu, hoặc phải những gia đình có con mới được phát phiếu lĩnh sữa. Mỗi hộ gia đình chỉ được cấp một phiếu, nói cách khác, chỉ dành cho một đứa con trong gia đình. Nhà có hai đứa hả? Vậy xin lỗi nhé, tự đi mà tìm cách xoay xở.

Bởi vậy với Mạnh Tiểu Bắc, ký ức cay đắng còn đọng lại trong những năm tháng ấy, chính là cảnh tranh giành uống sữa với em trai, ngày nào em cậu được uống, thì ngày đó cậu không được uống, thòm thèm không thôi.

Cả một buổi chiều Mạnh Tiểu Bắc đều ngơ ngẩn như mất hồn, đang ở bờ sông nghịch tuyết thì quay về nhà, bám vào cửa nhà trộm ngó thằng em.

Mạnh Tiểu Kinh đã uống cốc sữa trộn với bụi tường chưa nhỉ?

Chắc là uống rồi ha.

Uống thật rồi hả?

Thằng em cậu sẽ không uống rồi bị tiêu chảy đâu đúng không?

Thằng đàn này đừng có mà uống chứ, tối nay thể nào cũng bị tiêu chảy cho coi, thằng em cậu đúng là ngu chết mất thôi...

Thực chất Mạnh Tiểu Bắc không phải loại trẻ con độc địa, làm xong việc xấu thì tự bản thân là người áy náy đầu tiên, lòng dạ không yên.

Trong mắt cậu, thằng em Mạnh Tiểu Kinh như viên bột mì vừa mềm vừa bở, nói năng thì nhỏ nhẹ, làm việc thì chậm chạp khờ khạo. Cậu có thể trêu đùa em mình, cũng có thể bảo vệ em mình, mỗi ngày đều có thể dẫn em trai ra ngoài chơi đùa tới bến. Giành tới giành lui, đồ giành được ăn càng thơm càng ngon, vậy nhưng cậu không hề ghét Mạnh Tiểu Kinh.

Buổi tối mẹ cậu nấu cơm, đưa cho Mạnh Tiểu Bắc chậu nhôm rửa rau, bảo cậu cầm đến hợp tác xã mua cà chua.

Mạnh Tiểu Bắc trộm nhìn từ trên cửa sổ xuống, y như rằng thấy thằng em uống sạch trơn cốc sữa rồi, một giọt cũng chẳng chừa.

Con thỏ trắng ngu ngốc này, uống mà không hề nhận ra vị của bụi tường sao?

Mạnh Tiểu Bắc ra ngoài, vừa mới quanh từ nhà lầu ra, thì đập ngay vào mắt là cảnh vài thằng nhãi trong khu tập thể đuổi đánh Mạnh Tiểu Kinh!

Mạnh Tiểu Kinh một thân một mình, bị đuổi tới nổi ôm đầu chạy, bỗng nhiên ngã nhào về phía trước, quần bị rách toang, hai bàn tay non nớt bị trầy da, chảy cả máu.

Mạnh Tiểu Bắc cầm theo chậu nhôm, hô lên: “Chúng mày làm chó gì đấy?!”

Vài đứa trẻ gào lại: “Mạnh Tiểu Kinh chơi xấu!”

“Chúng tao không chơi với nó nữa!”

“Nó thua rồi nó còn không nhận dám đổ thừa tại bài (20) của chúng tao!”

20. Nguyên gốc: , một kiểu bài của trẻ con, mình nghĩ như tú lơ khơ vậy á.



Một đứa trẻ bắn viên bi vào Mạnh Tiểu Kinh, Mạnh Tiểu Kinh thét lên, khóc văng trời!

Mạnh Tiểu Bắc cấp chậu chạy qua, chẳng nói chẳng rằng, đập bốp chậu nhôm vào đầu thằng nhãi kia...

Mạnh Tiểu Kinh là đứa trẻ có khả năng khóc lóc thành thần, chuyên có chiêu tử là khóc lăn khóc lộn, khóc vang trời dậy đất. Đằng sau khu tập thể của bọn họ có một đồng gạch đất nung chất đó để chuẩn bị xây

nhà, bị đám trẻ con chất thành một thành trì. Tình tiết tiếp theo của vở kịch chính là Mạnh Tiểu Kinh ngồi trên tường thành đỏ vừa khóc vừa dõi theo anh trai thay mình đánh bọn nhóc kia!

Mạnh Tiểu Bắc đập vài lần, dữ dội đến nỗi lồm cả chậu nhôm...

“Không được bắt nạt em tao!”

“Dám đánh nữa hả, nữa không? Chúng mày qua đây?!... Bớ mày đập chết chúng bây!”

Mạnh Tiểu Bắc gào lên, đôi mắt mông sáng quắc, cực kỳ hung dữ!

Những đứa trẻ xung quanh đều bị khí thế của cậu dọa cho, tình huống này không giống với chuyện anh em nhà họ Mạnh hay đánh nhau lẫn thì phải. Mạnh Tiểu Bắc quay người tìm viên gạch vỡ, này thì cho chúng mày ăn đủ gạch đỏ của ông nội Mạnh Tiểu Bắc đây! Lúc cậu quay người lại, cả đám nhóc đã bị dọa chạy té khói, đứa nào dám chịu trận gạch của cậu chứ!

“Mạnh Tiểu Kinh, đừng có khóc nữa, bọn nó đều chạy hết rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc trợn mắt, hất hất đầu, bộ dạng y chang đại ca.

Cậu kéo tay thằng em khóc nhè, cười hì hì chụp chậu nhôm lên đầu Mạnh Tiểu Kinh, rồi cùng nhau đi mua cà chua. Các cô bác ở hợp tác xã tan làm, cà chua mang bán chất đống lên, ba xu tiền, mua được cả một chậu đầy!

“Anh ơi, nặng quá đi, em không cầm được.”

“Không cầm được cũng phải cầm, ba xu tiền đấy, không thể phí phạm.”

“Ôi chao, cánh tay, tay em...”

“Mệt chết mất thôi, mệt đến mức buồn tè rồi này làm sao đây!...”

Hai anh em bốn cánh tay bê chậu nhôm đựng đầy cà chua, đi từng bước nghiêng nghiêng ngã ngã về nhà.

Mạnh Tiểu Kinh: “Rơi rồi rơi rồi! Ấy da, cà chua rơi mất rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc: “Xong rồi, chậu nhôm của mẹ bị thủng một lỗ lớn rồi.”

Mạnh Tiểu Kinh: “Lúc nãy anh cầm chậu nhôm đánh bị thủng một lỗ đó.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Bỏ xừ rồi, cái chậu này đắt lắm! Lần trước mẹ lấy phiếu lĩnh lương tiết kiệm đổi lấy, một cân bột mì mới đổi được một cái chậu này đấy.”

Mạnh Tiểu Kinh: “Anh ơi làm sao bây giờ? Mẹ đánh đòn đau lắm.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Mày đừng có nói với mẹ, nói là cà chua nặng quá, làm chậu nhôm bị thủng một lỗ, nhớ chưa?”

Trong mắt Mạnh Tiểu Kinh vẫn còn nước: “Haha, cà chua làm sao mà làm thủng chậu được, hahaha!”

Hai anh em cười một tràng, cười đến nỗi chảy cả nước mắt, một người bê phía trước, một người chạy theo sau nhặt quả bị rơi,... Mạnh Tiểu Bắc vẫn luôn nghĩ, miễn là em cậu không tranh giành tình yêu thương cùng sự quan tâm đã vốn chẳng có bao nhiêu của cha mẹ, thì chắc chắn sẽ là một đứa em vô cùng đáng yêu.

Buổi tối, như đã dự liệu từ trước, Mạnh Tiểu Bắc bị mẹ phạt đứng tại cửa nhà xí, bên chân đặt cái chậu bị thủng. Chuyện cậu bị đánh đòn hay phạt đứng đã là chuyện như cơm bữa. Lưng cậu tựa vào tường, chân trái đứng theo kiểu đứng tấn, chân phải vất lên gác tại đầu gối chân trái, hai tay chắp trước ngực, làm tư thế phạt Di Đà ngồi, dương dương tự đắc. Em cậu bắm lấy cửa, qua khe cửa nhìn cậu, cười thích chí.

Thời thơ ấu ngây thơ vô lo vô nghĩ, sắc màu cuộc sống trong veo tựa trời không. Lúc ấy, Mạnh Tiểu Bắc thích trèo ra sau núi, dùng lá làm kèn thổi, hét to đuổi theo đàn dê của thôn bên. Khi nắng chiều dần buông, cậu giúp mọi người trong thôn đuổi dê, hoặc nằm trên sườn núi, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, đếm ngỗng trời bay giữa các đám mây, thả hồn theo những cánh chim tự do chao liệng giữa không trung, mãi đến khi ráng chiều cuốn tan hết những vạt nắng cuối cùng, Tây Cẩu đỏ, quê hương của cậu...

Lúc đó, Mạnh Tiểu Bắc chẳng hề hay biết, ở nhà cuộc tranh luận liên quan tới vận mệnh tương lai của hai anh em cậu đang diễn ra.

Nói cho cùng, trong thung lũng giữa núi đồi tại Kỳ Sơn này, làm sao có thể thỏa mãn khát khao tò mò khám phá cùng nhu cầu nhận thức, mở rộng tầm hiểu biết của những người trẻ tuổi? Nơi đây như một nồi hầm, vất kiệt, bào mòn hết sức sống thiếu niên, biến họ thành cô chú trung niên, rồi lại tiếp tục thiêu đốt nốt hơi sức trong những người trung niên ấy, làm họ trở thành những con người già nua cùng kiệt sức lực, cứ thế hầm đến khi chẳng còn chút sức tàn, đến chết mới thôi. Nhà máy chế tài quân sự được quân đội viện trợ, tài chính dư thừa, nhà xưởng cùng khu tập thể bọn họ đều là nhà lầu được trát tường trắng xây gạch đỏ, ở những năm 60 đó mà đã có điện và nhiệt điện đầy đủ, mùa đông có hệ thống đốt lò sưởi, tắm nước nóng. Thế nhưng có một điều, đã vào đây rồi, thì rất khó để đi ra. Khi xưa tuân theo lý tưởng cao cả, sứ mệnh thiêng liêng của chế độ xã hội chủ nghĩa, đền đáp quốc gia mà được phân đến những khu vực sản xuất lớn, từ từ bị dòng chảy tháng năm vội vã bào mòn, lòng dạ nôn nóng cồn cào. Quay về thành phố, là khát vọng chẳng bao giờ phai mờ, là niềm tưởng ngày ngày đêm đêm, từ tận sâu thẳm đáy lòng của mỗi cô bác trung niên tóc đã sớm lốm đốm hoa râm.

Chỗ bọn họ có rất nhiều tiền, có rất nhiều lương thực, nhưng trải qua 3 năm thiên tai, những người dân phụ thuộc vào quân đội ở đây tuy không bị đói ăn, nhưng đâu có tiền cũng chẳng mua được thứ muốn mua. Trong khe núi, thực phẩm thiếu thốn, rau dưa hoa quả cũng thiếu, vào mùa đông, hết thấy đồ ăn đều là cà rốt hầm khoai tây, dưa muối xào thịt vụn, hai món ăn đấy có thể ăn suốt cả ba tháng trời. Trong thung lũng này, thứ thiếu nhất chính là sự phát triển và đổi mới của con người, sự hấp dẫn cùng sôi động của các thành phố lớn qua năm tháng đã bị mai một, chỉ còn lại sự nhàm chán vô vị. Họ hàng nhà ai từ Bắc Kinh, Thượng Hải đến đây đều là việc lớn của toàn khu tập thể, nhà nhà đều thèm muốn tới xem quà cáp mang tới. Ai muốn ra ngoài, phải ngồi xe đường dài vào Kỳ Sơn, mất hơn một tiếng đồng hồ. Ngày lễ tết làm một bữa lớn, ngồi vài tiếng đồng hồ tới được Bảo Khê, tới lúc đó mới ăn được một bữa cơm quán.

Người lớn đã đi chẳng nổi, vậy còn trẻ con?

Từ trước tới nay, Mạnh Kiến Dân chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, người chủ gia đình phải có chính kiến, có thể gánh vác việc lớn. Vợ ông cũng chưa bao giờ mạnh mẽ dữ dội tới thế, bộ dáng hệt như sư tử mẹ bảo vệ con mình, làm cho người khác không nhận ra nổi.

Mạnh Kiến Dân bảo: “Hai đứa không nuôi nổi, để mẹ tôi chọn một đứa đưa đi.”

Mã Bảo Thuần đáp: “Mang đứa nào đây? Mình có thể bảo mẹ mang con đi, mìnhỡ sao?”

Mạnh Kiến Dân nói: “Chẳng lẽ cứ giam con trong thung lũng ngọt ngào này, làm lỡ hết tương lai của nó sao?”

Mã Bảo Thuần nói: “Cái gì gọi là làm lỡ? Con còn nhỏ như thế không ở bên cha mẹ, để ông bà mang đi sao mà được?”

Mạnh Kiến Dân: “Cha tôi mẹ tôi có gì mà không tốt? Không bằng mình chắc? Hơn nữa tiền công của cha tôi cũng nhiều, không thiếu tiền, tôi cũng sẽ gửi tiền cho cha mẹ!”

Mã Bảo Thuần: “Tôi làm gì có ý đấy, tôi không nói mẹ nuôi thì không tốt, nhưng cùng với mẹ ruột đâu có giống nhau...”

Mạnh Kiến Dân tranh luận đến nóng trí, huych ra một câu: “Mẹ ruột thì sao? Mỗi ngày mình trực ca ở phòng trực từ tám giờ sáng tới tận sáu giờ chiều, thay ca lại làm từ sáu giờ chiều tới tận bốn giờ sáng, ngày nào cũng tốn mất mười tiếng đi làm, mình có thời gian chăm sóc hai đứa nó không?!”

Câu nói này đâm trúng ngay chỗ đau đớn nhất trong lòng, Mã Bảo Thuần ngồi trên giường, vẻ mặt bất lực, không cam tâm, hàm răng cắn môi run lên, chọt lau nước mắt.

“Tôi, tôi có lỗi với con tôi.”

“Tôi không chăm lo được cho chúng, con cái hư đốn, đều là lỗi của tôi.”

“Mạnh Tiểu Kinh cắn Mạnh Tiểu Bắc một cái, trầy da chảy máu, đều chỉ vì một miếng bánh đào!”

“Sau đó Mạnh Tiểu Bắc liền cho vào trong thứ gì đó vào cốc sữa của em mình, tôi nhìn thấy cả nhưng lại chẳng nở mắng. Con mình đâu dễ mà được uống sữa, đâu phải muốn uống là được uống!”

Mã Bảo Thuần khóc như đứt ruột đứt gan. Con cái đối với người mẹ, là máu là thịt do mình đứt ruột đẻ ra, làm sao có thể so sánh với người cha được.

Mã Bảo Thuần nói trong nước mắt: “Chúng ta đều sống qua được ba năm thiên tai, tôi không sợ đói, nhưng càng không thể để con tôi đói chết.”

“Trẻ con thích ăn thịt, thịt đều để chúng nó ăn. Mạnh Tiểu Bắc nhà mình thích ăn nhất là thịt dê, mỗi lần mua về chẳng phải để cho nó ăn sao? Mình có thấy tôi ăn miếng nào không?!”

“Năm ngoái mẹ tôi lặn lội từ xa tới thăm tôi, hỏi tôi ăn uống thế nào, tôi đâu có dám nói, tôi sợ mẹ tôi mắng tôi! Tôi vẫn hay đến quán cơm xin người chủ quán cho ít tóp mỡ được rán từ cặn mỡ thừa, tóp mỡ xào đậu dãi, tôi là người Hồi, tôi còn đi nhặt nhanh tóp mỡ còn thừa của người ta để ăn kia!”

...

Mã Bảo Thuần khóc ra được, trong lòng dễ chịu hơn nhiều, cuối cùng buông xuôi nói: “Đành cho đi vậy, để mẹ mình mang một đứa, tôi nuôi một đứa.”

Ngày hôm đó, bà nội dắt theo hai đứa cháu đến nhà chủ tịch công đoàn Trâu ở ngay sát vách chơi, biểu quà, khoe chuyện gia đình. Chủ tịch Trâu làm một lồng bánh bao kê vàng (21) nóng hôi hổi, Mạnh Tiểu Bắc nghe lời chạy về nhà, đưa cho cha mẹ lồng bánh bao ăn tối.

21: Bánh bao kê vàng, nguyên liệu chính là kê vàng. Món ăn vặt, ăn nhẹ ở Thiểm Tây. Ở một số vùng có nhân (thường làm bằng đậu đỏ/ táo đỏ), một số vùng thì không có nhân.





Cậu chạy từng bước từng bước như điên, trong tay cầm theo lồng bánh bao kê vàng mới ra lò nóng hằm hập, không ngừng hít hà, tay trái đổi tay phải, tay phải lại đảo lại tay trái, hơi nóng cùng hương thơm bốc lên ngào ngạt, thành những luồng khói trắng, đứng ở ngoài cửa.

Những lời nói kìm nén suốt hai năm của cha mẹ cuối cùng cũng đến lúc trút hết cả ra, thật đen đủi, bị thằng con lớn nghe thấy.

Mã Bảo Thuần ngập ngừng không quyết nổi: “Mình muốn cho đứa nào đi?”

Mạnh Kiến Dân: “Hai đứa đều lớn như nhau, sắp vào tiểu học, cho đứa nào đi cũng được.”

Mã Bảo Thuần: “Thằng bé ngoan ngoan, nghe lời, không nghịch ngợm. Thằng lớn nhiều tật xấu, dữ dằn bướng bỉnh.”

“Cái gì thằng bé cũng chịu ăn, không đòi hỏi. Thằng lớn kén cá chọn canh, gần như cái gì cũng chẳng thích, thích mỗi thịt dê xào tỏi, lúc nhỏ thì trở sữa nên gầy nhom, lúc lớn thích uống sữa rồi, thì lại không được uống, thật khó nuôi...”

Mạnh Kiến Dân nghe ra ý của Mã Bảo Thuần, ngẫm nghĩ hồi lâu, khó khăn nói: “Để thằng lớn đi vậy.”

“Thằng nhỏ giữ lại bên chúng ta, dễ nuôi.”

“Thằng con mình, Mạnh Tiểu Bắc linh động hoạt bát, bản chất đã chẳng phải người cam chịu với cái phận của mình, ở nơi này không ổn. Để nó đi rồi, thích đi đâu liền đi đó, đi đâu cũng còn hơn ở giữ ở bên mình.”

Mạnh Tiểu Bắc nghe chuyện nghe không kỹ, không nghe hết, chỉ nghe được câu cuối cùng kia “Thằng nhỏ giữ lại bên mình, để thằng lớn đi vậy.”

“Thích đi đâu liền đi đó, đi đâu cũng còn hơn ở giữ ở bên mình.”

Mạnh Tiểu Bắc lặng câm đứng ngoài cửa, đôi mắt híp ánh lên ánh sáng nhạt nhòa, ngây người, không muốn tin đây là sự thật.

Cách một lớp túi nhựa, bánh bao kê vàng áp vào tay cậu, làm lòng bàn tay cậu nhanh chóng nóng bỏng rộp lên, nhưng cậu chẳng hề phản ứng, mặt ghêch ra.

Cha mẹ cậu vừa mới bàn bạc làm thế nào vứt bỏ cục nợ là cậu đi, giữ em cậu lại.

Cậu không nghe lời, lòng dạ cậu hẹp hòi, cậu thích tranh giành đánh nhau, không được người khác thích, tối hôm qua còn làm thùng chậu nhôm của nhà bị phạt đứng, tháng trước làm vỡ hai cái cửa kính của nhà hàng xóm dưới lầu, tháng trước nữa nhảy xuống ao gây mất hai cái răng lên cơn sốt, tháng trước nữa...

Cậu sinh ra đã xấu xí, trán có vết sẹo, không như em trai trắng nõn xinh đẹp.

Em cậu như trẻ được chăm lo dạy dỗ cẩn thận, cậu như đứa trẻ đầu đường xó chợ, cha mẹ cậu không cần cậu nữa, muốn vứt cậu cho người khác, cậu sẽ không bao giờ được ăn sủi cảo nhân thịt dê nữa.

...

Buổi tối hôm ấy, thằng nhóc con cắn môi quay đầu bỏ nhà đi, cả quãng đường cúi gầm mặt, thở phì phì. Mạnh Tiểu Bắc không đi đường chính, leo lên cổng sắt treo ra ngoài khu tập thể, bóng hình còm nhom dần tan biến trong màn đêm mịt mùng.

Người thì nhỏ tí mà tính cách đã vô cùng nóng nảy dữ dội, thằng nhóc con bỏ nhà trốn rồi!

5. Chương 5: Săn Sói Con

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạnh Tiểu Bắc là thằng nhãi con ngang bướng, lòng dạ hẹp hòi như cái kim, chẳng chứa nổi hai cái sủi cảo, tầm nhìn nông cạn, suy nghĩ ích kỷ (22), chỉ biết mỗi bài, mỗi bi với mỗi cái quần bông của mình! Cậu nào đã nhìn được xa trông được rộng, đâu có hiểu những ngã rẽ, lựa chọn đời người có thể ảnh hưởng tới tương lai, vận mệnh cả cuộc đời. Lúc ấy, cậu sao thấu tỏ cha cậu đã khổ khổ khó khăn ra sao khi thốt ra câu “Để thằng lớn đi vậy”. Đằng sau câu nói ấy, thấm đẫm biết bao tình yêu thương, day dứt lựa chọn, tâm tư phức tạp dành cho hai đứa con mình. Trong lòng mỗi người đều ẩn chứa những nỗi bất lực, cay đắng tủi hờn, chỉ đành chôn giấu nhẫn nhịn, đè nén biết bao nhiêu năm trời.

22. Nguyên gốc là: , trước mắt là một mẫu ba phần đất. Ở đây, một mẫu ba phần đất là cụm từ thường dùng trong sinh hoạt cuộc sống, ý chỉ phê phán tư tưởng ích kỷ của người với người. Đây cũng là từ địa phương của Bắc Kinh, ý chỉ một khu vực nhỏ, diện tích không đáng kể. Nghĩa rộng chỉ cuộc sống sinh hoạt trong một phạm vi chật hẹp, luẩn quẩn của một người.

Trong phòng, Mạnh Kiến Dân ngồi tại đó, chậm chậm gục xuống, mặt chôn trong hai lòng bàn tay. Ông là một người cha, gánh trên vai trách nhiệm với cả gia đình.

“Thật sự tôi không cam lòng, chính bản thân tôi đã bị lừa dối rồi, tôi không muốn cả đời con trai tôi cũng bị giam cầm trong núi, tôi càng không muốn để chúng nó lại trở thành công nhân.”

“Mạnh Tiểu Bắc lên Bắc Kinh có thể vào trường tốt, nó ở khe núi này thì có thể học cái chó gì, cái thung lũng này có trường 80, Triều Dương ư?!”

“Chỉ tiêu sinh viên của nhà máy, biết bao nhiêu năm rồi, năm nào tôi cũng đạt danh hiệu tiên tiến, năm nào cũng là chiến sĩ thi đua, nhưng dẫu có cố gắng tới chết cũng đếch bao giờ đến lượt tôi. Chỉ tiêu đều bị người khác cuỗm đi rồi, tôi còn không rõ sao? Mẹ cha nhà nó chứ!!!”

Mạnh Kiến Dân là người có văn hóa, giữa mọi người với nhau cực ít khi thốt ra một câu so đo tính toán, thô tục bậy bạ. Ai nhắc đến, cũng đều bảo anh Mạnh vừa đẹp trai lại vừa tốt tính, trong công xưởng quen biết rộng, đến cả lãnh đạo cũng thân thiết gần gũi. Hơn nữa, Mạnh Kiến Dân là lứa thanh niên đầu tiên từ Bắc Kinh tới đây sau khi nhà xưởng được xây dựng, cực kỳ có tiếng nói và uy danh. Thế nhưng trong công xưởng bao nhiêu năm, chuyện chuyển giao học viên công nông binh vào đại học Bắc Kinh, Thanh Hoa, loại chuyện ngon ăn này đâu tới lượt công nhân bình thường. Chẳng cần nghĩ cũng biết, những suất này đều đã sớm bị đám con cháu cán bộ cao cấp có ý muốn quay về thành phố móc nối quan hệ hốt hết cả rồi.

Có mắng có chửi cũng đến thế thôi, không phải dạng ông nọ bà kia thì thua vẫn đành thua.

Mã Bảo Thuần lau sạch hốc mắt đỏ bừng, cười cay đắng thốt lên: “Mình bực tức bất bình như vậy, còn tôi, ngần ấy năm trời không vất vả sao? Lẽ nào tôi cam lòng chôn mình trong khe núi này? Mình còn có bằng trung học cơ sở, còn tôi đến cả trung học cơ sở còn chưa tốt nghiệp đã tham gia vào phong trào Cách mạng văn hóa, chuyện đi học coi như hoàn toàn vô vọng rồi. Tôi đã từng oán trách than thở chưa?”

“Ngoại hình tôi cũng chẳng phải đẹp đẽ gì cho cam. Trong khu tập thể này, có Triệu Tam Hồng, vừa trắng, vừa xinh, người ta cũng chiếm suất trong chỉ tiêu trở về thành phố đó. Còn làm sao mà hốt được chỉ tiêu hả, mình lại chẳng quá hiểu đi chứ!”

Mạnh Kiến Dân ngắc đầu nói: “Đừng có nói lung tung bậy bạ, chúng ta là người như thế nào, có thể làm những loại chuyện đó sao? Chúng ta không phải loại người đấy!”

Mã Bảo Thuần nói: “Tôi biết mình không phải loại người đó, nên vĩnh viễn không thể làm được loại chuyện đó.”

Nhấn nhẹn một lúc, Mã Bảo Thuần chua chát hỏi một câu: “Mình muốn rời khỏi đây đến thế, mình muốn về quê học lên đại học, vậy tôi phải làm sao đây?”

Mạnh Kiến Dân: “...”

Mã Bảo Thuần nói tiếp: “Mạnh Kiến Dân, mình đây là do bị nhốt trong thung lũng chật hẹp này nên không đi đâu được, nếu mình ở Bắc Kinh, mình có thể để mắt tới tôi sao, liệu rằng mình có lấy tôi không?!”

“Mạnh Kiến Dân một mình mình đi thì đi, ba mẹ con tôi ở lại rau cháo qua ngày.”

Mạnh Kiến Dân bị nói dồn dập tới mức ngẩn ra, tới một lúc lâu sau mới thở dài nói: “Mình thật là, mình nghĩ đi đâu vậy hả...”

“Lẽ nào mình sợ tôi về quê rồi thì không cần mình nữa?”

“Không đời nào, đừng có suy diễn lung tung.”

“Cả nhà chúng ta, dẫu có chuyện gì xảy ra đi nữa, cũng sẽ mãi mãi sát cánh bên nhau.”

Sau khi hai vợ chồng tranh cãi trút giận xong thì ôm mặt khóc một hồi. Về sau, chuyện gì phải đến thì vẫn phải đến, cuộc sống như trong nồi hầm này vẫn phải tiếp tục.

Nhắc đến thằng nhãi bỏ nhà chạy Mạnh Tiểu Bắc, đã chạy thẳng một mạch xa lắm rồi. Đêm hôm khuya khoắt không có xe đường dài, ấy vậy mà thằng nhóc chạy dọc theo đường núi về phía thị trấn, cứ vừa đi vừa nghỉ rồi lại đi.

Kể ra đây là Mạnh Tiểu Bắc, chứ đổi lại là một đứa trẻ nào khác trong xưởng, nhát như thỏ đế, hết sợ sói lại sợ chó, nửa đêm nửa hôm chẳng thể nào dám chạy theo đường núi như thế. Chỉ có Mạnh Tiểu Bắc dám bất chấp như thiêu thân lao mình như vậy. Cậu muốn chạy một mạch tới thị trấn Kỳ Sơn, sau đó tìm xe đi tiếp. Cậu cảm thấy bản thân mình quần thảo lưỡng lự oai như lính Bát Lộ Quân, ông nội Tiểu Bắc nhà mày có thể làm được cái gì, cứ đợi đấy mà xem.

Mạnh Tiểu Bắc đi đến nửa đường, mới nhận ra mình mặc ít đồ quá, nửa đêm trong khe núi lạnh như muốn giết người, hai cánh tay của cậu bị đông cứng thành hai cục đá, đỏ rực lên, da dễ nứt toác, răng va lập cập.

Trẻ con tới cùng vẫn chỉ là trẻ con, nào đã có kinh nghiệm gì trong chuyện náo loạn bỏ nhà trốn đi. Quần áo cũng chẳng mang, tiền với phiếu lương cũng không cầm, bài của cậu, bi của cậu, mứt vỏ hồng quý báu hay những thứ giá trị khác trong nhà cũng chẳng xách theo, trong tay chỉ có mỗi túi bánh bao kê vàng!

Đêm đó, Mạnh Tiểu Bắc tìm được một nhà kho không có người, cuộn người trong cổng tò vò qua đêm, ăn sạch nửa túi bánh bao kê vàng. Phía trên đầu cậu có một cái máy điều hòa cực to, kêu oang oang, thổi ào ào từng luồng hơi nước nóng rực vào người cậu. Cậu chẳng cầu cứu ai, cũng không khóc, mồm môi mồm lợi cố gắng chịu đựng, như chẳng có chuyện gì mà ngủ một mạch tới trưa trời trưa trệt, lại tiếp tục đi tiếp.

Từ nhỏ, Mạnh Tiểu Bắc đã là người có thể chịu được khổ cực, liều lĩnh táo bạo, là kẻ cứng đầu bướng bỉnh từ trong xương cốt, cố chấp kiên định với mục tiêu, cực quyết tuyệt với người khác. Tóc thì dính đầy đất cát, tay thì sưng như củ cà rốt, hai chân lạnh tới đóng băng, vậy mà cậu vẫn chạy tới là xa, xuyên vào sâu trong rừng rậm, trái tim nung nấu kế hoạch lang bạt đến một nơi thật xa, thật xa. Mãi cho tới khi ánh dương một lần nữa dần khuất núi, mãi cho tới khi ánh trăng mờ mịt dần buông xuống rừng, ánh sáng le lói bị những chạc cây xoắn vào nhau xẻ thành những mảnh vụn trên đỉnh đầu, thì Mạnh Tiểu Bắc đã bị lạc đường mất rồi!

Đi thẳng về phía trước, chính là hang Lang Vương trong truyền thuyết ở khe núi này.

Người lớn thường hù dọa trẻ con, trong hang Lang Vương này có một con sói đầu đàn, đầu trắng, trán trắng, lông màu xám xanh, dẫn theo cả một đàn sói con, chuyên tha trẻ con tầm 7 tuổi về hang lột da ăn thịt.

Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên sợ hãi đến cuồng cuồng, quay đầu nhìn lướt về phía sâu rừng rậm, cuồng chân chạy vội, ánh mắt lấp lóe.

Nghe đầu đông này sói mẹ sinh ra một đàn sói đực, nhưng không tìm được đủ thức ăn nuôi sống đàn sói qua mùa đông, sói đầu đàn quyết định cắn chết con sói gầy yếu trong đàn, làm thức ăn những con sói con khỏe mạnh khác, giữ mạnh bỏ yếu. Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy bản thân cậu chính là sói con bị đào thải, giờ phút này sắp bị sói ăn sống rồi!

Đột nhiên phía sau rừng vang lên tiếng chuyển động, Mạnh Tiểu Bắc bị hù giật mình, ba chân bốn cẳng chạy như điên!

Bước chạy của cậu như hòn đá phá tan sự bình yên của rừng sâu thăm thẳm, dẫn theo vô số tiếng bước chân điên cuồng đuổi theo.

Mạnh Tiểu Bắc chạy thực mạng, bao nhiêu dũng khí can đảm lúc trước giờ đây vỡ tan tành. Cậu bị bay lên trên rồi té xuống đất lộn nhào một vòng, loáng thoáng nhìn thấy có một luồng xám tro vụt qua trong rừng rậm, bóng dáng tựa như sói hay chó lớn, như tên vùn vút bắn tới sau gáy. Ngay lúc đó, tiếng sói tru trầm thấp vang lên dội vào màng nhĩ, tiếng nổi tiếp tiếng, từ sườn núi, từ trên các tán cây, hết đợt này đến đợt khác, vang vọng không ngừng.

Bên trái?

Bên phải?

Dường như mấy con sói xám bị một con thú nào đó lớn hơn dọa sợ, chân chừ không tiến, nôn nóng đi vòng quanh.

Ngao hú...

Lại thêm một tiếng gào rú dữ dội vang vọng xé rách màn đêm mịt mờ u tối, khiến cho người đi săn can trường nhất cũng bị dọa sợ hết hồn hết vía. Con sói đầu đàn hung ác quay đầu gào rú, vừa muốn bỏ cuộc lại vừa không cam lòng.

Chính lúc này, hai chân đang cuồng chạy của Mạnh Tiểu Bắc chuệch choạng, bị dây thừng dưới chân siết chặt. Cậu không cần thận, hai mắt cá chân bị siết chặt treo ngược lên, trong nháy mắt cả người bị lôi lên không trung, mẹ nó!!!

Cậu mắc bẫy rồi.

Mạnh Tiểu Bắc là kẻ chấp nhận số phận sao? Không đời nào cậu chịu trận như vậy.

Cậu quăng mạnh vũ khí cuối cùng trong tay, liều lĩnh ném về phía đàn thú dữ bên trong rừng!

“Ai da... Dù mẹ...”

Ánh nhìn của Mạnh Tiểu Bắc bị đảo ngược, xiêu vẹo ném vũ khí từ bên dưới lên. Bánh bao kê vàng vừa lạnh vừa cứng, bị đông lạnh thành cục đá, chuẩn xác nhắm thẳng mục tiêu mà ném.

Con sói đầu đàn vồ trượt, lại bổ nhào vào Mạnh Tiểu Bắc lần nữa, giẫm vào dây thừng, cũng giống Mạnh Tiểu Bắc bị treo lên, tứ chi quờ quạng trong không trung, hốt hoảng gào rú.

Một nòng súng rỉ sét chìa ra từ trong rừng, cuối cùng cũng phát nổ.

Một súng đấu với cả đàn sói, đây là một cuộc đấu trí, cũng là một cuộc so gan.

Bầy sói mất đi thủ lĩnh, lập tức giải tán khỏi khu vực nổ súng.

Vậy viên đạn bắn vào trong bụi cây, chẳng bắn trúng được con sói nào, bắn chệch phỗng?

Mạnh Tiểu Bắc đang bị treo ngược, hai tay đáng thương buông thõng xuống, đầu như bị dồn máu, trong lúc mơ mơ hồ hồ chỉ nhìn thấy bóng hình một người cao lớn mặc áo khoác quân đội xanh lục, đi giày dã chiến chui ra từ trong rừng, đứng đỉnh đi tới, thân hình bị đảo ngược phản chiếu trong đôi mắt cậu. Đáng vẻ người ấy rất ung dung tự tại, vác một khẩu súng dài ở sau gáy, môi khẽ nhếch cười.

Đầu nòng súng gậy gậy vào cái túi, chính là túi bánh bao kê vàng đã bị đông thành đá!

Giữa rừng rậm là hai cột dây thừng, bẫy được một lớn một nhỏ, hai con sói chẳng có chút lương tâm.

Hạ Thiếu Đường cởi mũ Lô Phong (23), vắn vẹo môi dưới và cầm, bực bội nói: “Vẫn còn đau ời là đau, nếu như đập vào mắt ông đây thì có mà tan nát mặt mày à!”

23. Mũ Lô Phong:





Mạnh Tiểu Bắc đang bị treo ngược rất khó chịu, rầm rứt kêu lên muốn được thả xuống.

Hạ Thiếu Đường nói: “Ông đây cứu mày, thế mà thằng nhãi mày lấy bom nguyên tử này ném ông? Thật là vô ơn!”

Mạnh Tiểu Bắc cãi bướng: “Cháu ném cho sói ăn đó chứ.”

Hạ Thiếu Đường: “Vừa rồi mày cho sói ăn hả?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Sói đã bị ông đánh chạy rồi, cháu ném phải ông! Thả, thả... cháu... xuống... dưới...”

“Mày... mày đúng là đồ ngốc.”

Hạ Thiếu Đường quan sát Mạnh Tiểu Bắc, cười thích chí, lộ ra hàm răng trắng muốt, sáng rạng trong đêm tối. Lúc mắng thằng nhóc là “đồ ngốc”, giọng nói mềm mại êm ái, thấp thoáng sự quan tâm.

May đây là Hạ Thiếu Đường, tính cách dễ chịu, có thể thoải mái đùa giỡn cùng trẻ con.

Cũng may đây là Mạnh Tiểu Bắc, chẳng sợ người lạ chút nào, ai ngán ai chứ, ông đây dữ lắm đó.

Mạnh Tiểu Bắc trầm nghĩ trong lòng, nhớ tới cảnh giải phóng quân biểu diễn chỗ công xưởng bọn cậu, bắn súng bách phát bách trúng. Ông này, là giải phóng quân có kỹ thuật bắn súng kém nhất trong số những người cậu từng gặp! Đã chẳng bắn được sói, thế mà còn ra vẻ cái gì cơ chứ?!

...

Cả ngày nay Hạ Thiếu Đường đã lượn khắp quanh núi, chính là để lùng bắt Mạnh Tiểu Bắc. Đêm hôm trước, tại trạm gác cách nhà mấy mươi dặm, Tiểu đội trưởng Hạ nhận được mệnh lệnh của cấp trên. Trong điện thoại, Trung đội trưởng Trịnh nói với anh, trong nhà máy chế tạo ô tô có lạc mất một thằng nhóc, người lớn lục tung cả xưởng lên tìm mấy lần mà không thấy, sắp điên đến nơi rồi, e rằng thằng nhóc đã chạy ra khỏi thung lũng! Lãnh đạo thông báo cho các nơi, bảo các cậu ở trên núi chú ý, gặp đứa nhỏ nào thì tóm lấy, bắt về đây!

Hạ Thiếu Đường nói: “Nhà xưởng lạc mất trẻ con, có thể chạy tới chỗ chúng tôi, thì nó có là thần à, từ đó tới đây xa biết bao nhiêu dặm đường.”

Trung đội trưởng nói: “Lão Tứ, đừng có ăn bơ làm biếng, cút đi trinh sát đi!”

Hạ Thiếu Đường hút thuốc cười: “Yên tâm, không có chuyện bắt cóc trẻ con đâu.”

Trung đội trưởng mắng: “Bà mẹ nó cậu nói hươu nói vượn làm gì, đâu không có chuyện bắt cóc trẻ con nhưng trên núi còn có sói, có lợn rừng!”

Hạ Thiếu Đường đột nhiên hỏi: “Trẻ nhà ai vậy? Họ gì tên gì?”

Trung đội trưởng nói: “Nói ra có khi cậu cũng biết, chính là con nhà Mạnh Kiến Dân thuộc phân xưởng 1, khu 3 thuộc nhà máy chế tạo ô tô đó, trước đây cậu đã từng gặp rồi đó.”

Hạ Thiếu Đường đang nằm nghiêng trên giường, vỗ đùi cười to: “Haha, tôi biết, hai đứa con sinh đôi nhà họ.”

Trung đội trưởng cũng cười: “Thì còn gì nữa, chính là thằng nhóc từ trong bụng mẹ rơi tọt xuống đất đó, hồi đó cậu còn bé, vừa chậm vừa ngốc, ngẩn ra không đỡ kịp.”

“Nào tôi đã từng đỡ để bao giờ đâu mà biết đỡ ra sao!” Hạ Thiếu Đường mím môi, nghiêm túc nói: “Được, tôi biết rồi.”

“Tôi biết đứa bé đó.”

“Tôi đi tìm nó cho bọn họ.”

Hạ Thiếu Đường trở người từ tấm ván gỗ trên giường lò (24) xuống dưới, choàng áo khoác quân đội, đội mũ Lôi Phong, vác súng, nhét vào mấy viên đạn. Suốt mấy đêm liền anh vào núi, cả người tỏa ra hơi lạnh thấu xương, lúc đói bụng ngâm bánh nướng (25) đã đông cứng trong nước lạnh ăn, tìm suốt đêm suốt ngày...

24. Giường lò: Giường đắp bằng đất để hở khoang trống dưới gầm dẫn ra bếp lò đốt củ lấy hơi nóng trong mùa đông.



25. Nguyên gốc là , tiếng Anh là Guokui là một loại bánh đặc trưng của Thiểm Tây được làm từ bột. Bánh có hình tròn, dài khoảng 30cm, dày khoảng 2.5cm và nặng khoảng 2,5 kg. Nó được dùng làm quà của bà ngoại cho cháu trai khi cháu tròn tháng tuổi.





Lo đứa trẻ bị treo ngược khó chịu, Hạ Thiếu Đường thuận tay đỡ người Mạnh Tiểu Bắc dậy, khi đầu cậu đối diện trước tầm mắt mình thì nhéo nhéo mặt cậu, vờ ra vẻ oai phong: “Nhóc con, cháu tên Mạnh Tiểu Bắc.”

Mạnh Tiểu Bắc vẫn cố tỏ vẻ quật cường đàn ông dữ lắm, nói rầu rĩ: “Ồ, sao mà ông lại biết?”

Hạ Thiếu Đường cười nhạo: “Ai mà không biết nhóc? Nhóc lừng danh khắp khu tập thể của nhà máy chế tạo ô tô đấy.”

Chân Mạnh Tiểu Bắc vẫn bị buộc, cậu nhún nhún vai, hẳn là chuyện ông đây treo cây, leo tường đánh nhau, làm nổ hồng truyền ra ngoài đó mà.

Hạ Thiếu Đường vén tóc cậu: “Ngày nhóc chào đời, mẹ nhóc vẫn còn chưa đến bệnh viện nhóc đã từ trong bụng mẹ chui tọt ra ngoài rơi xuống đất, trên trán còn có một vết sẹo, phải không?”

Mạnh Tiểu Bắc quay đầu tránh đi: “Ông đừng nhìn, cháu xấu lắm, dọa ông sợ phát khóc giờ.”

Hạ Thiếu Đường đùa cậu: “Nhóc sợ người khác nhìn?”

Mạnh Tiểu Bắc cứng cỏi đáp: “Không thích để ai muốn nhìn thì nhìn.”

Hạ Thiếu Đường cười gằn: “Thằng nhãi này, sao chẳng biết sợ mà dám cời quần móc chim tè từ lâu ba xuống hả?!”

Mạnh Tiểu Bắc nghĩ thầm... Hả?

Hạ Thiếu Đường hỏi: “Chao ôi, lẽ nào ngày hôm sau nhà nhóc không nhìn thấy tiền từ trên trời rơi xuống hả, không tìm thấy tiền với phiếu dầu phiếu lương trong phòng?”

Hạ Thiếu Đường chun mũi, bây giờ cố sức mà ngửi thì vẫn có thể ngửi ra mùi khai thoang thoảng trong vải, chính là mùi nước tiểu của con sói con này chứ đâu!

“Gọi chú đi.”

“Nhóc gọi hay không?”

“Không gọi hả... Không gọi bỏ đây cắt chim nhỏ giờ.”

Hạ Thiều Đường giả vờ tóm lấy, tuột quần Mạnh Tiểu Bắc, mò tay vào, bắt lấy chim nhỏ của cậu. Mạnh Tiểu Bắc giật mình tru tréo, gào to đến mức con sói ban nãy bị treo với cậu ngay gần đó cũng đồng thanh rú lên.

Lúc này Mạnh Tiểu Bắc mới chịu thua, rất là âm ỉc gọi: “Chú.”

Hạ Thiều Đường bật cười, nhai nhai lá thuốc, cửi dây thừng cho cậu.

Mạnh Tiểu Bắc mắt thẳng bằng, người dựa cả vào ngực ông chú giải phóng quân, hơi thở nồng đậm cùng lồng ngực đối phương ấm áp nóng hổi, còn thoang thoang mùi thuốc lá, phả vào mặt cậu.

Hạ Thiều Đường nói đùa cho vui, chứ anh biết không thể ở lại chỗ này lâu. Anh bọc Mạnh Tiểu Bắc trong áo khoác bông dày, một cánh tay ôm chặt cậu, xách súng, nhanh chóng nhảy lên con đường nhỏ trong rừng.

Mạnh Tiểu Bắc bị bao bên trong quân trang của đối phương, vải bông rất dày, cơ thể đối phương rất ấm. Hai tay cậu bị lạnh đột nhiên được sưởi ấm lại, dễ chịu đến nỗi ngứa ngáy nhức nhối.

Hạ Thiều Đường quặt chặt lấy cậu, nhẹ nhàng nhảy lên sườn núi, đường núi gập ghềnh dốc nghiêng hình chữ “ ”. Đường như anh đã đi con đường này tới hàng vạn lần, nắm rõ như lòng bàn tay, đôi mắt có thể xé tan các vật cản trong đêm đen, soi rõ con đường phía trước, mới một lát đã nhảy lên được sườn núi.

Từ trên chỗ cao Hạ Thiều Đường thối còi, chưa tới một lát, chung quanh đã sáng lập lờ ánh sáng xanh, là tín hiệu từ đèn pin chuyên dụng.

Anh chào hỏi người cấp dưới: “Tìm thấy đứa trẻ rồi, đã đưa về.”

Một tiểu binh đội mũ lông cừu mặc áo khoác quân đội chui ra từ trong rừng, trên vai cài đồ ngự trang, cả đám bị lạnh tới mũi đỏ bừng lên, gào thét, Tiểu đội trưởng, tìm thấy rồi ạ, tìm thấy đứa trẻ rồi, chúng ta về nhanh là kịp ngủ một giấc đấy, buồn ngủ chết mất thôi!

Hạ Thiều Đường nhớ tới một chuyện, buông Mạnh Tiểu Bắc xuống, quay người ngồi xổm, nâng súng lên, nhìn về phía thung lũng.

Mạnh Tiểu Bắc nín thở, nhìn theo hướng nòng súng, vẫn lơ mơ nhìn thấy con sói cực to đang bị treo lên, cách đây rất xa, lớp lông xanh trắng tỏa ánh sáng đẹp đẽ trong màn đêm u tối.

Hạ Thiều Đường ngồi xổm ngắm bắn vài giây, vẻ mặt bình tĩnh, bờ mi lặng yên, bóp cò.

Giữa màn đêm, âm thanh giòn vang vọng lên.

Đạn bắn tới nơi, dây thừng chỉ to bằng ngón trỏ đứt phụt, sói trắng rơi xuống đất, lăn một vòng, giũ giũ lông, đôi mắt xanh lục đăm đăm nhìn lên sườn núi, gào lên một tiếng như đáp trả.

Hạ Thiều Đường ngay lập tức thét trả lại một tiếng còn dữ dội hơn, lộ ra hàm răng trắng bóc.

Sói hoang như có linh tính, tựa như nghe hiểu, bởi vậy không ham chiến, hướng về phía kẻ mạnh làm động tác thần phục, quay người biến mất trong màn đêm tối mịt...

“Đi rồi.”

Hạ Thiều Đường tóm lấy cổ áo bông của Mạnh Tiểu Bắc.

Lúc này, Mạnh Tiểu Bắc vẫn còn đang quay cổ, mắt không chớp vẫn đang trợn trừng! Trong mắt cậu lúc này không còn sự búnh bình ngông nghênh vừa rồi, mà thay bằng sự ngạc nhiên xen lẫn hưng phấn. Đây chính là người đàn ông từ trong xương cốt, kiểu đàn ông dũng mãnh mà cậu vẫn hằng ngưỡng mộ kính phục.

Hạ Thiều Đường cong khóe miệng cười, lộ ra vẻ đặc chí của một người đàn ông: “Nhóc thấy bỏ đây bắn thế nào?”

Mạnh Tiểu Bắc nghiêng nghiêng đôi mắt hí: “Những chú giải phóng quân khác tập bắn, đều là ngắm vào vòng tròn to của bia bắn. Nếu như chú đến công xưởng chỗ cháu báo cáo diễn tập, chắc chắn chú sẽ ngắm

bắn vào cột trụ gỗ dựng bia đúng không? Như vậy có thể chứng tỏ kỹ thuật bắn của chú so với các chú giải phóng quân khác còn cao siêu hơn nhiều, đúng không ạ?!”

Hạ Thiếu Đường: “...”

Phì.... Hahaha.

Từ phía sau, Tiểu Bân cười vang lên tiếng, tiếp lời nói: “Ê nhóc, nhóc nói trúng rồi đó, lão chính là thế đó!”

6. Chương 6: Nồi Thịt Chó

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hạ Thiếu Đường tuần tra xong thì quay về doanh trại, suôn sẻ bắt được về con sói nhỏ, vác súng, trong miệng ngậm còi, huyết bài Anh Năm chặn cừu.

Trong điện thoại, anh báo với cấp trên: “Đã tìm được người rồi, lành lặn nguyên vẹn, rạng sáng ngày mai sẽ đưa về công xưởng.”

Đại đội trưởng bảo: “Cậu đưa nó về ngay cho tôi!”

Hạ Thiếu Đường đáp: “Giờ đã là nửa đêm rồi, tôi đưa nó về khu tập thể thì có mà khỏi ngủ luôn à.”

Trung đội trưởng Trịnh ở bên kia giành lấy điện thoại, gằn giọng gầm lên: “Thằng nhãi, con mẹ nhà cậu lảm chuyện nhỉ, còn dám đùa cợt lãnh đạo, ra điều kiện cơ hả? Cậu có quyền ý kiến hả?”

Hạ Thiếu Đường ngả ngón nói giọng mũi: “Tôi lập công mà... Anh phải ghi danh tôi chứ.”

Trung đội trưởng Trịnh mắng: “Ghi cái chó nhà cậu! Ngay lập tức lái xe đưa đứa trẻ về cho người nhà nó an tâm!”

Hạ Thiếu Đường chẳng có chút sợ hãi, vẫn dai dẳng đùa cợt: “Đứa trẻ này thú vị lắm, tôi muốn giữ lại chơi. Cái nơi khí ho cò gáy này ấy à, hiểm lắm mới có dịp tung bừng, cho nó ở đây một đêm rồi tôi đưa về sau.”

Nói đùa xong, lại thêm thêm một câu đứng đắn: “Nếu đứa nhỏ này bỏ nhà trốn, hẳn có tâm sự trong lòng, vội vàng đưa nó về nhà nó lại chạy nữa thì sao? Để tôi khuyên nhủ.”

Bên kia đầu dây, Đại đội trưởng chửi um lên, Trung đội trưởng tiếp lời Đại đội trưởng, cùng chửi tới tám đời tổ tông nhà Hạ Thiếu Đường. Thế nhưng, cả hai đều không thể làm gì được anh.

Trong toàn bộ lính của trung đoàn cơ giới sư, Hạ Thiếu Đường chính là người đặc biệt nhất, năng lực cũng tốt nhất, điểm này, tất cả mọi người đều tương tợ.

Lão Trịnh mắng: “Cái thằng chết giẫm này, anh coi, vài năm nữa là cậu ta cười lên đầu tôi ngồi cũng nên.”

Đại đội trưởng nói: “Chẳng cần đợi đến vài năm nữa, trả cậu ta lại Bắc Kinh, bảo là không cần nữa.”

Trung đội trưởng Trịnh nói: “Muốn điều chuyển phải báo cáo với Tiểu đoàn trưởng, chúng tôi là anh em, tôi không thể nói được.”

Đại đội trưởng nói: “Anh em cậu, cậu có trị nổi không? Chứ cái miếu này của tôi nhỏ lắm không chứa nổi Bồ Tát đâu, tôi không quản nổi!”

Lão Trịnh lắc đầu: “Từ xưa tính tình cậu ta đã như vậy, dù sao thì cậu ta cũng chưa làm hỏng chuyện lớn nào, những chuyện nhỏ nhất... kệ đi, cậu ta là vậy ấy mà!”

Hạ Thiếu Đường là kiểu người gai góc khó chơi, cá tính mạnh. Để có được chỗ đứng trong doanh trại, tất nhiên anh phải có nét đặc biệt riêng. Anh là một người lính, luôn phải xử lý những việc mang tính chất nghiêm túc, thực thi nhiệm vụ. Những người lính tăng cường cho đại đội trinh sát thuộc trung đoàn cơ giới sư, người nào người nấy đều sở hữu tài nghệ tuyệt vời, tố chất cơ thể cực tốt, có thể một mình đi suốt quãng

đường dài ngàn dặm trong rừng sâu núi thẳm, giữa màn đêm mịt mù chỉ với một khẩu súng có thể đối chọi với sói dữ, lợn rừng và gấu đen, đều là những tay thiện xạ cự phách. Đơn thương độc mã, bản lĩnh không thể thường được, không làm được những chuyện này, làm sao chịu khổ được cơ chứ. Lúc Hạ Thiếu Đường mới nhập ngũ chính là thành phần nòng cốt ưu tú trong doanh trại mới, huấn luyện dã ngoại 50km ở Cam Nam, vượt qua thung lũng, lội qua đầm lầy, anh thay đội Xanh giành vị trí dẫn đầu, bỏ tới được điểm cuối cùng cầm được lá cờ. Sau đó trong không biết bao nhiêu lần cứu nạn trong rừng sâu, đều xông lên trước, lần nào cũng sống sót trở về từ trong đám cháy hoặc dòng nước lũ giữa thung lũng. Như lời Đại đội trưởng nói, loại người càng liều mạng, lại càng sống dai...

Cả ngày trời tìm thăng nhóc, Thiếu Đường thật tình vừa đói lại vừa mệt, thêm rượu ghê gớm, muốn uống một hơi cho đã.

Trạm gác của bọn họ ẩn mình giữa rừng cây tại lưng chừng núi, gạch đá đóng thành một căn nhà chắc chắn kiên cố, có thể ngăn được sự tấn công của sói hoang gấu dữ. Nóc nhà khá thấp, vài người đàn ông đi vào, ngay lập tức trở nên chật chội bức bối, vai chèn vai, người kề người. Mạnh Tiểu Bắc ở giữa một đám đàn ông, vừa nhấc tay khuỷu tay liền thúc vào sau háng chú Thiếu Đường của cậu. Đối phương vừa quay người lại hơi nóng lập tức phả vào mặt cậu. Chèn chúc nhau trong căn nhà chật hẹp này, làm bốc lên cảm giác thân thiết khó tả.

Dưới ánh đèn, lông mày Hạ Thiếu Đường đen như mực, vừa sắc bén lại vừa cương nghị, ánh lửa chói sáng rọi chiếu lên khuôn mặt anh. Cả một tiểu đội tụ lại trong một gian nhà sưởi ấm, theo tập tục của người Thiểm Tây, mọi người vây quanh bếp lò, lấy bát sứ uống nước nóng.

Mạnh Tiểu Bắc bị bắt trở lại, tự biết “chạy trời không khỏi nắng”, đã chuẩn bị sẵn tinh thần trường kỳ kháng chiến, ngồi xồm tại góc nhà, cảnh giác trừng đôi phương, như con nhím đang xù lông tức giận.

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Cháu không về nhà, chú khỏi nghĩ tới chuyện trả cháu về.”

Thiếu Đường hỏi: “Không về thật hả?”

Mạnh Tiểu Bắc khẳng khái nói: “Cháu không về, nếu đã trốn rồi thì không muốn quay về nữa.”

Hạ Thiếu Đường cười nhạt: “Nhóc không muốn về thì thôi, tùy nhóc!”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Mặt Thiếu Đường không cảm xúc: “Nhóc muốn đi chỗ nào, núi cao sông sâu, sáng sớm ngày mai chú đưa nhóc đi một đoạn; hoặc là ngoan ngoãn ở luôn chỗ này với bố đây, ban ngày vào núi sâu tuần tra bắt sói, uống nước lạnh gặm bánh nướng, ban đêm ngủ tại trạm gác ăn mì trung nước sôi. Chẳng cần về nhà nữa, về nhà làm cái mẹ gì?!”

Mạnh Tiểu Bắc cau mày, trề môi nói: “Cháu... cháu...”

Thật sự không về nhà nữa sao?

Không ở cùng với cha mẹ, Tiểu Kinh nữa sao?... Cậu đã quen ở với mọi người trong khu tập thể rồi.

Ông đây hằng còn chưa mang chân đệm sang mà, trong “rừng báu” vẫn còn mũ quân đội, đá nam châm, cục nển cùng mấy bộ truyện tranh cổ nữa kia.

Ông đây còn có một đám đàn em đang đợi ông trở về đánh tan giặc ngoại xâm nữa cơ.

Mạnh Tiểu Bắc lặng lẽ cúi gầm đầu, che đi vẻ kiêu ngạo ban nãy...

Về mặt Hạ Thiếu Đường cực tàn ác, anh nói giọng lạnh lùng: “Đói hả? Muốn ăn bánh bao kê vàng? Lúa mì ở sau núi, cối giã cùng cối xay nước ở sau nhà, nôi ở gầm giường, bột ở trên giá, trước mắt nhóc chính là bếp lò... Trước tiên nhóc ra sau núi cắt lúa mì đã...”

Mạnh Tiểu Bắc lùi thật sâu vào trong góc tường...

Hạ Thiếu Đường liếc mắt nhìn con sói con chán nản râu rĩ, khóe môi cong lên, cười đều giả.

Đang mùa đông, đào đâu ra chỗ có lúa mì?

Thằng nhãi con, mày có gai góc nào, ông không mài bằng sạch đó?

Các chiến sĩ trong tiểu đội thấy người mới, theo thói quen nhào qua trêu đùa Mạnh Tiểu Bắc, kể lại câu chuyện giết gân Mạnh Tiểu Bắc sinh ra như nào, rồi cậu vừa sinh đã bị rơi xuống đất rồi bị sọc trên trán ra sao hết một lượt, nói cậu rất là có tiếng trong lũ trẻ con nhà xưởng Tây Cầu đó.

Mạnh Tiểu Bắc rũ đầu nghĩ ngợi, ngồi khoanh chân trên giường lò, chỉ thiếu mỗi nước để tay kiểu Lan Hoa Chỉ (26). Cậu cúi cằm: “Các chú đừng nói mãi chuyện trước đây của cháu nữa.”

26. Lan Hoa Chỉ:





Chú Diêu trong tiểu đội, Diêu Quảng Lợi hỏi: “Sao lại không được nói nữa?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Đó là chuyện hồi cháu còn nhỏ tí, giờ ông đây đã trưởng thành rồi!”

Quảng Lợi hỏi: “Nhóc con, cháu mấy tuổi rồi?”

Mạnh Tiểu Bắc cố ép giọng nói ồm ồm: “Cháu đã là đàn ông rồi đó!... Thời ấy cháu còn nhỏ xíu, không có kinh nghiệm, không cẩn thận nên chui bị lệch mới rơi tọt xuống đất chứ!”

Các chiến sĩ trong tiểu đội ngồi xồm trên đất đều cười ầm hết lên, nước nóng bắn tung tóe trên đất.

Hạ Thiếu Đường híp mắt cười, khoe mắt điểm những nếp nhăn: “Chuyện này thì lấy đâu ra người có kinh nghiệm.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Lần sau sẽ không đập đầu xuống đất nữa.”

Hạ Thiếu Đường cười: “Làm gì còn lần sau! Quảng Lợi, trước đây cậu chui ra kiểu gì?”

Quảng Lợi: “Đừng có hỏi.”

Hạ Thiếu Đường chuyên môn đùa người thật thà: “Khỏi cần phải ngại, kể cho anh em nghe xem nào.”

Quảng Lợi cúi đầu bẻ ngón tay, thô kệch nói: “Làm sao tôi biết! Chốc nữa đi mà hỏi mẹ tôi!”

Cuối cùng Mạnh Tiểu Bắc cũng không nhịn được, hết giả vờ nổi, bật cười, lộ ra bản tính phách lối cứng đầu. Lúc này, Hạ Thiếu Đường mới đun một chậu nước gừng to, cho Mạnh Tiểu Bắc uống một nửa để ấm bụng, một nửa còn lại ngâm chân. Anh ngồi xỏ bóp chân cho Mạnh Tiểu Bắc. Diễn xong vai ác, thì giờ cũng nên diễn vai chính diện rồi, vừa cương vừa nhu, thế mới gọi là chiến tranh tâm lý...

Mạnh Tiểu Bắc được Hạ Thiếu Đường xoa bóp, cả người nóng lên, mồ hôi vã ra thấm ướt áo bông, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, nhỏ xuống, rơi lên mũi Thiếu Đường.

Cậu ngồi trên giường, cúi đầu nhìn, đúng lúc Hạ Thiếu Đường ngẩng đầu lên, lau mồ hôi, tiếp tục bóp chân cho cậu, sợ cậu ở trong núi bị lạnh hại đến cơ thể.

Lúc Thiếu Đường không nói lảm nhảm mà mãi miết làm việc, ánh mắt tĩnh lặng, khóe miệng không động đậy...

Chiến sĩ bộ đội ăn uống đơn giản, vô cùng gian khổ, cả một chậu nhôm to chỉ toàn bánh bao cùng bánh nướng, lương thực tạm đủ, một chậu nhôm khác là cà rốt xào khoai tây, sa tế.

Hạ Thiếu Đường phát hiện ra, hỏi: “Mạnh Tiểu Bắc, không thích ăn củ cải hả?”

Mạnh Tiểu Bắc dẩu môi, thể hiện sự căm ghét tới cùng cực với hết thảy những loại rau củ như cà rốt, khoai tây: “... Chú, chỗ chú không có thịt dê ạ?”

Hạ Thiếu Đường đáp: “Thịt dê? Không có.”

“Chỗ chú chỉ có vài người không chán dê, chúng ta ‘chăn sói’. Sói thì ngược lại, có rất nhiều, sau núi có đó. Nhóc ăn thịt sói không?”

Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng ngại: “Chú biết làm thịt sói? Chú bắt được thì cháu ăn.”

Thiếu Đường lẩm bầm: “Chú phát hiện ra rồi, nhóc mới chính là sói.”

Một đám người chằm bánh bao với sa tế ăn, Hạ Thiếu Đường lấy thìa múc luôn, ăn từng ngụm từng ngụm, cả miệng đầy màu đỏ.

Hôm nay là ngày đi làm, có người từ ngoài trở về, đó là Tiểu Bân trong tiểu đội.

Tiểu Bân ngơ ngác đứng bên cửa, mũ mao bị ném từ đời nào, trong ngực ôm con chó săn cứng đờ chẳng còn hơi sống, vẻ mặt vô cùng khổ sở đau đớn.

Thiếu Đường từ dưới đất chậm rãi đứng lên: “Tiểu Bân, sao vậy?”

Tiểu Bân nói nghẹn ngào: “Thiếu Đường... Nhị Bảo chết rồi!”

Người trong nhà đều đứng cả dậy, “Nhị Bảo” chính là chó tuần tra cả tiểu đội bọn họ nuôi.

Tiểu Bân còn trẻ, mặt tròn tròn, lúc khóc nước mắt đảo quanh hốc mắt: “Tôi vừa mới đi tìm, lúc vớt từ trong đầm ở đoạn sông kia ra đã chết rồi, huhuhu...”

Thiếu Đường: “Làm sao nó lại rơi xuống cái đầm đó được?”

Tiểu Bân: “Trong đầm có cá, chắc là nó muốn bắt cá ăn.”

Thiếu Đường: “Cái con ham ăn này, chẳng lẽ không tự biết bơi lên?”

Tiểu Bân lau lau nước mắt: “Nước rất lạnh, bị đóng thành lớp băng mỏng, có lẽ bị lạnh đến nổi chuột rút, rồi mắc vào dây câu không bò lên được!... Huhuhu...”

Con chó này là chó cưng của cả tiểu đội, từ lúc còn bé xú đã nuôi rồi, mỗi lần từ trong đội linh thịt trở về, đều cắt ra một phần cho nó ăn. Lần nào Hạ Thiếu Đường lên núi tuần tra đều dẫn chó mở đường, anh được tiểu đội gọi là “Đại Bảo”, bởi vậy chó của anh được gọi là “Nhị Bảo”.

Thằng nhóc Tiểu Bân ngồi bên bếp lò rơi vài giọt nước mắt, chườm ấm cả người, hỏi: “Thiếu Đường, con chó này tính sao giờ, chúng ta chôn nó đi.”

Hạ Thiếu Đường ôm Nhị Bảo đã chết vuốt ve một lát, ngồi xồm mãi một lúc chẳng nói gì, khuôn mặt nghiêng nghiêng lạnh lùng lặng lẽ, đột nhiên nói: “Chôn thì tiếc quá.”

“Lấy nồi hầm đi.”

Hạ Thiếu Đường chép chép miệng.

Anh vừa nói câu này, người trong nhà đều bùng nổ, mày muốn hầm chó của chúng tao, rồi ăn?

Tiểu Bân ôm con chó đã chết vào trong ngực, vuốt ve con chó hăng còn một chút hơi ấm: “Hạ Thiếu Đường anh mới là loại tham ăn!!!”

“Đây là con chó chúng ta nuôi tới lớn suốt hai năm nay, là vật nuôi!... Không phải chó hoang!”

“Thế mà anh cũng ăn vào mồm được hả?”

Hạ Thiếu Đường lắc đầu, giải thích: “Thằng nhóc không ăn cà rốt khoai tây, thiếu thịt ăn.”

Tiểu Bân ngơ ngàng trợn mắt nhìn Hạ Thiếu Đường: “Thằng nhóc kia là đứa chó nào? Chúng ta đâu có nuôi nó, nhưng đây là chó chúng ta nuôi!”

Hạ Thiếu Đường thần nhiên nói: “Nhị Bảo đã chết, không sống lại được.”

Tiểu Bân: “Không sống lại được tôi chôn nó, chúng ta không thể ăn nó được!”

Tiểu Bân hay Quảng Lợi, có những lúc cả đám người này thật sự không thể hiểu nổi Hạ Thiếu Đường là thể loại người gì?

Ai nói Hạ Thiếu Đường không thích chó? Anh thích lắm, anh thương Nhị Bảo chẳng khác nào cu cậu nhà mình, ban ngày ra ngoài dẫn theo, ban đêm ngủ ôm vào lòng, ăn cùng bàn, ngủ cùng giường, hoạn nạn bão táp đều cùng nhau vượt qua, như là chiến hữu vào sinh ra tử. Chó vừa nhìn thấy anh đã vui sướng nhào vào lòng ngực, lắc lắc đuôi, liếm mặt anh.

Về mặt Thiếu Đường pha chút bất cần, cười nhạo Tiểu Bân: “Cậu xem cậu khóc kìa, sụt sịt quá đi.”

Tiểu Bân nói: “Tôi sụt sịt đấy thì làm sao!”

Thiếu Đường chế giễu: “Cậu là Lâm Đại Ngọc à? Lại còn bày đặt “chôn cất” nữa, lập một ngôi mộ, rồi tung hoa cúng hả?” (27)

27. Lâm Đại Ngọc: nhân vật chính trong Hồng Lâu Mộng, rất hay khóc lóc và nhạy cảm, nên những người hay khóc, đa sầu đa cảm thường được ví với Lâm Đại Ngọc.

“Lúc chó còn sống, ông đây thương nó.”

“Lúc nó chết rồi, trước khi về với cát bụi, để nó hiểu kính chúng ta lần cuối, ông đây suốt đời sẽ nhớ thương nó.”

Tiểu Bân: “...”

Tiểu Bân tức giận đến nỗi không kìm được mắng: “Hạ Thiếu Đường, loại người như anh, quá tàn nhẫn, không có nhân tính.”

Đêm hôm đó, bọn họ hầm thịt chó thật, nồi nhôm to bắc trên bếp lò, một nồi lẩu thịt chó thơm lừng, nức cả mũi.

Ban đầu, Tiểu Bân kiên quyết không vào nhà, đứng ở bên ngoài, không thèm nhìn. Thực ra những người khác cũng đều thương xót, nhưng không thể cưỡng lại được hương thịt thơm ngào ngạt lan tỏa trong không khí, đau lòng hay buồn bã ấy hả, chỉ là phù du mà thôi, trước nồi thịt chó thì đạo đức gì đó đều quăng hết...

Sau đó, Tiểu Bân cầm giận vừa ăn vừa khóc nhè, mắng tên họ Hạ chính là một kẻ khốn kiếp đều giả.

Hạ Thiếu Đường khinh bỉ: “Ăn cho đầy mồm không ngại không nghĩ rồi còn chửi ông đây.”

Tiểu Bân nghiêng răng nghiêng lợi cắn hờn nói: “Tên họ Hạ kia, dù mẹ nhà anh, lần sau bọn đây lột da ăn sống anh!”

Hạ Thiếu Đường phóng khoáng nhịp nhịp chân, hoàn toàn phớt lờ: “Anh đây da dày thịt béo thế này, thế mà có người muốn ăn hả? Ăn được thì cậu ăn đi!”

Thiếu Đường bẻ bánh nướng, nhúng vào trong bát canh thịt nóng hôi hổi, múc một thìa đầy sa tế. Mạnh Tiểu Bắc ăn say sưa, ăn sạch sẽ cả một bát đầy vụn bánh mì chan canh thịt chó, còn đòi bát thứ hai. Toàn cơ thể cậu, từng lỗ chân lông đều được hơi nóng từ bên trong lẫn bên ngoài làm cho khoan khoái thoải mái, phủ kín bát canh thịt là lớp sa tế bóng loáng thơm ngon mê người!

Thiếu Đường nói với Tiểu Bắc: “Nếu nhóc mà muốn ăn lẩu thịt chân chính đúng vị ấy, thì phải ngồi hơn nửa ngày xe đến Tây An, chỗ khác không có, nhóc chẳng ăn được đâu.”

Mồm Mạnh Tiểu Bắc đang đầy thức ăn, gật mạnh đầu đồng ý: “Vâng!”

Trải qua cuộc sống như trong nồi hầm mấy năm ở khe núi này, những chuyện như tình cảm trai gái, sứt mướt đa sầu đa cảm đều đã bị dần xuống tận đáy lòng, những chuyện nhảm nhí ấy, chẳng giúp ích được gì cho cuộc sống tàn khốc trong thời đại rối ren này. Đây là thời kỳ vô cùng đặc biệt, nhưng dường như vẫn hoàn cảnh ấy, đổi thành mấy năm sau, e rằng Hạ Thiếu Đường sẽ chẳng làm vậy nữa.

Ăn một lúc lâu, Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên hỏi: “Vừa nãy ở trong rừng, sao chú không bắn chết con sói đầu đàn, làm nồi hầm nó luôn?”

Hạ Thiếu Đường nhìn vào mắt Mạnh Tiểu Bắc: “Bắn chết con sói đầu đàn, cả bầy sói sẽ lần mò theo dấu chân của chúng ta, vây quanh tấn công chòi gác này. Bởi vậy chẳng thà không bắn, nước sông không phạm nước giếng, để đường sống cho nhau.”

Mạnh Tiểu Bắc ngạc nhiên, cái hiểu cái không.

Lúc ấy Thiếu Đường nói: “Sói cũng có gia đình, cả một nhà vợ con già trẻ, nhỡ nhóc ra bắn chết con sói đầu đàn, cả một nhà sói căm phẫn ngàn ngút muốn tìm nhóc trả thù! Nhóc bắn chết sói cha, sói mẹ sẽ liều chết với nhóc. Nếu nhóc bắn chết sói con, sói cha sói mẹ sẽ cùng nhau tìm nhóc, diệt nhóc đến chết thì thôi nhóc có tin không? Là cha là mẹ thì đều thương con mình, ai cũng như vậy cả.”

Bữa đó Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy bản thân như đã hiểu ra, lẳng lặng không nói gì nữa...

Binh lính lấy rượu gạo được lén giấu trong “rương quý” ở gầm giường ra, rượu này là do chính họ dùng gạo ủ.

Thiếu Đường uống nửa bát rượu gạo nóng, lấy đũa nhúng vào rượu cho Mạnh Tiểu Bắc nếm thử.

Mạnh Tiểu Bắc gặm đũa: “Vị ngọt đúng không ạ? Ngon quá.”

Thiếu Đường lại nhúng tiếp cho cậu, mắt tràn niềm vui: “Uống với chú một bát nào.”

Sói con thềm thường dứt khoát cầm bát lên uống...

Rất nhiều năm sau khi Mạnh Tiểu Bắc nhớ lại, vẫn cảm thấy nồi canh thịt chó của Hạ Thiếu Đường chính là món ngon nhất mà cậu đã từng ăn trong những năm loạn lạc ấy. Bao nhiêu năm trời, hương vị ấy như vẫn còn lưu trên đầu lưỡi, vẫn vương trong lòng. Cậu nhớ rõ hình ảnh con chó trung thành nhắm mắt say ngủ, cũng nhớ rõ người ấy.

Đêm ấy, trong rừng, trong gian nhà đá, tiếng người nói rộn rã, mặt kính cửa sổ mờ mịt hơi, ngọn đèn sưởi ấm cõi lòng.

Hạ Thiếu Đường báo cáo với Đại đội trưởng rằng cả người mệt lử rồi phải ngủ đã. Nhưng đợi đến lúc cơm no rượu say, mọi người tỉnh táo, thì cả nhóm lại ngồi trên giường lò đánh bài, rất náo nhiệt. Ở nơi heo hút hẻo lánh này (28), thủ trưởng không ở gần, Hạ Thiếu Đường chính là trùm của cả vùng sau núi, ngay đến sói cả thung lũng này còn phải nghe lệnh anh, huống chi là người.

28. Nguyên gốc : Trời cao Hoàng đế ở xa, ý là ở nơi heo hút hẻo lánh chính quyền không với tay tới được.

Hạ Thiếu Đường vứt toẹt bài xuống, Mạnh Tiểu Bắc dựa vào đùi anh, bưng bưng hứng thú nhìn ngó.

Hạ Thiếu Đường sai cậu: “Sói con qua đây bắt bài cho chú.”

Diêu Quảng Lợi nói: “Thằng nhãi này cao thủ phết đấy!”

Tiểu Bân nói: “Tiểu Bắc, nhóc đúng là thằng nhóc thối, tính bắt hết Tiểu Mao với Chủ của của bọn này hả?!”

“Đại Mao cũng ở chỗ nhóc hả?!”

Tiểu Bân bò qua cướp: “Tiểu Bắc, nhóc đừng có đưa cả Tiểu Mao lẫn Đại Mao cho tên khốn này! Anh nói với nhóc này, tên này không phải người tốt đâu!!!” (29)

29. Giải thích một chút về tên gọi bài ở trong đây. Ở đây, mọi người đang chơi Đẩu địa chủ (), một trò chơi bài rất phổ biến ở Trung Quốc, bây giờ phát triển thành game vô cùng nổi tiếng rồi. Ở đây, Đại Mao () chính là lá bài Joker màu đỏ (hay còn gọi là Đại vương –); còn Tiểu Mao () là lá bài Joker màu đen (hay còn gọi là Tiểu vương –), Chủ là Địa chủ () đối lập với Nông dân (). Về độ mạnh của các lá bài thì Đại Mao – (Joker đỏ) > Tiểu Mao – (Joker đen) > 2 > A > K > Q > J > 10 > 9... > 3.

Về cách chơi, mọi người có thể tra trên mạng nhé, chứ mình thì bất lực vì phải hai chục năm rồi mình không bài bạc gì T – T

Hạ Thiệu Đường ngạo nghễ giữa mặt cười to, vò đầu Mạnh Tiểu Bắc, quả thật thích thằng nhóc này quá đi mất.

Từ lúc nào không hay Mạnh Tiểu Bắc đã hòa thành một nhóm với chú Thiệu Đường của cậu. Hạ Thiệu Đường chỉ chỗ nào cậu đánh chỗ đó, dựa vào ngực đối phương giúp anh xuất bài. Hai người móc nối với nhau làm chuyện xấu, đánh tới đâu ăn tới đó, thắng được thuốc lá của mọi người, bị người trong nhà thì nhau mắng...

Sau đó Mạnh Tiểu Bắc ngủ lại trên giường Hạ Thiệu Đường luôn, cùng chen chúc trong ổ chăn, người quần áo khoác quân đội, quần quỳen hương vị của đối phương.

Hạ Thiệu Đường cởi áo khoác, áo ba lỗ quân đội xanh lá bó sát người, quần đùi rộng, giữa người nằm khệnh khạng trên giường.

Mạnh Tiểu Bắc ngủ say cũng quen thói nằm giữa tay chân dềnh dàng, tướng ngủ vô cùng tự do thoải mái. Hai người xô vào nhau, đôi bên cùng duỗi chân duỗi tay, tay chân chèn lên nhau. Mạnh Tiểu Bắc ừn người đến, Hạ Thiệu Đường dịch ra, Mạnh Tiểu Bắc lại lúi tới tiếp, Hạ Thiệu Đường chẳng dịch được đi đâu nữa, liền ỷ mạnh hiếp yếu đẩy cậu lại! Mạnh Tiểu Bắc bị dồn vào góc tường, nghiêng người, chẳng lẽ phép tạo nào, nằm sấp lên người đối phương, tay chân kê khít, ngủ tiếp.

Hạ Thiệu Đường lăm bắm: “Ai da nhóc... nhóc thoải mái quá nhỉ?”

Mũi Mạnh Tiểu Bắc xì bong bóng mũi: “Khò... khò...”

Hạ Thiệu Đường vung chân, đá người sang bên. Giường tiêu chuẩn của bộ đội rất hẹp, nằm một xú đã chật người. Mạnh Tiểu Bắc tìm kiếm hơi ấm, nghiêng người quàng lên người bên, tay duỗi ra, bất thành linh với vào trong quần đùi rộng thùng thình của đối phương. Trên khối cơ thể cường tráng, lại có một khối thịt mềm nhũn, dễ dàng nắm lấy.

Hạ Thiệu Đường hé mắt đe: “Sờ mó gì trong đũng quần bố đấy?”

Mạnh Tiểu Bắc mò lộn chỗ, le lưỡi, vội vàng co tay lại.

Hạ Thiệu Đường nửa ngủ nửa tỉnh, khẽ ngâm câu hí: “Sờ thấy tổ chim của bố mày rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Tổ chim gì ạ?”

Thiệu Đường: “Có chim có trứng thì chẳng là tổ.”

Từ trên tấm phản, Tiểu Bân buột một câu: “Chỗ đó của lão có mấy quả trứng, Tiểu Bắc nhanh nhanh giúp bọn này kiểm tra coi!”

Mạnh Tiểu Bắc đáp: “Cháu chẳng sờ thấy gì cả.”

“Cháu không thấy có trứng, hình như cháu sờ thấy lông chim đó!”

Mạnh Tiểu Bắc thành thật báo cáo với tiểu đội.

Mẹ... Hahaha!

Trong bóng tối, người trong nhà sáng sặc cười to, Tiểu Bân suýt nữa lăn xuống tấm phản. Kiểu cười này của đàn ông, ngập tràn sự vô lại thô bỉ, vô cùng điên cuồng...

Diêu Quảng Lợi thật thà cũng không nhịn nổi nữa, đấm giường nói: “Dự là tổ của lão ấy không ấp ra trứng rồi.”

Tiểu Bân nói: “Tiểu Bắc, không cần sờ nữa đâu, trước nay lão vốn chẳng có cái đó, bởi vì lão không cần tới!”

Hạ Thiếu Đường cũng cười, chữ: “Đứa đêch nào nói bố không có!”

“Đừng có tung tin vịt về bố nhé!”

“Mạnh Tiểu Bắc ông nội tôi! Hay là nội giúp tôi kiểm tra kĩ càng lần nữa, sau đó ra ngoài đừng có nói điều cho bố đây!”

Cả nhà hết cả buồn ngủ, anh một câu tôi một câu đùa cợt, tiếng cười khi khàn khàn khi tục tằn vang lên liên tiếp.

Mạnh Tiểu Bắc cười như nắc nẻ, đêm nay vui quá đi mất. Lúc đó cậu còn nhỏ, giữa vô số câu đùa cợt trên chộc đặc trưng của cánh đàn ông, cậu thật sự không hiểu, nhưng bị đấm chìm trong bầu không khí, không thể ngừng cười.

Thường ngày, cậu ở chung với người nhà, rất ít khi có cơ hội được cha mẹ ôm vào lòng. Một phòng kê hai cái giường, từ nhỏ cậu cùng em trai ngủ một giường, quay lưng vào nhau ai biết người nấy, còn nhỏ xíu đã quen thói một mình, mặc dù vẫn chưa vào tiểu học nhưng dường như đã quên mất mùi vị chìm đắm trong lồng ngực của cha mẹ.

Hạ Thiếu Đường cười đến nổi lồng ngực rung rung, ván giường lắc lư. Trong đêm tối, hiện lên khuôn mặt nghiêng đẹp đẽ khôi ngô, hàm răng trắng bóc, bờ mi dài rung rung. Áo ba lỗ che đi một phần cơ thể, lộ ra bờ ngực rộng lớn ấm áp. Mạnh Tiểu Bắc bất tri bất giác nhìn anh rất lâu rất lâu, chính bản thân cũng không biết mình đang nhìn chăm chăm cái gì, mãi cho đến khi bị cơn buồn ngủ nhấn chìm...

Rạng sáng, Mạnh Tiểu Bắc đái dầm.

Uống đầy canh thịt chó cùng một bát rượu nếp to, tác dụng chậm chậm ngấm sâu vào cơ thể, khiến cậu không thể kìm nén, nước tiểu phun ra như suối, ướt đẫm giường, làm người trong ổ chăn bất tỉnh!

Hạ Thiếu Đường mặc áo ba lỗ cùng quần đùi nhảy từ trên giường xuống đất, găm lên.

Người trong nhà bị giật mình tỉnh dậy, đấm giường cười lớn, Mạnh Tiểu Bắc nhóc đúng là quá dữ, đã thay bọn đây báo thù kẻ thù của Nhị Bảo.

Từ trên phản Tiểu Bân lăn xuống dưới, chỉ vào người nào đó: “Hạ Thiếu Đường, tên khốn kiếp nhà anh! Anh cũng có ngày hôm nay!!!”

7. Chương 7: Khách Quý

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạnh Tiểu Bắc ngủ thẳng căng tới lúc mặt trời rọi vào cửa sổ, những hạt bụi nhảy nhót khiêu vũ trong ánh nắng.

Cậu đái dầm làm ướt cả nửa giường, bản thân thì lăn vào chỗ khô ngủ tiếp, còn việc ông chú kia ngủ như thế nào thì chẳng hề biết, cậu cũng chẳng quan tâm.

Mọi người trong phòng đã dậy từ sớm, người nào người nấy thực thi nhiệm vụ, vào núi tuần tra, đồn củi săn sau. Trên bếp lò là một bát cháo nóng hổi, ớt xào muối.

Mạnh Tiểu Bắc tìm thấy chú Thiều Đường của mình tại đầm nước ngay gần trạm gác. Tuyết từ trên núi tan ra chảy xuống, nước bị đóng băng, đầm nước trong veo, phản chiếu hình ảnh hai người một cao một thấp. Trong đầm, cá mơ màng ngủ, đột nhiên bị kinh động mà tản hết ra, giống như đang vùng vẫy bơi lội trong một khối thủy tinh trong suốt khổng lồ, ngỡ như ảo ảnh giữa núi.

Mạnh Tiểu Bắc nhìn thấy Hạ Thiều Đường đi đi lại lại vài vòng quanh đầm nước, thu xếp cần câu đơn sơ cùng mỗi câu cá, quăng dây câu.

Tránh khỏi tầm mắt của mọi người, Hạ Thiều Đường ở bên đầm, nơi Nhị Bảo chết đuối, dùng những viên đá lớn đá nhỏ dựng lên một nấm mộ cao cao. Mạnh Tiểu Bắc nhìn thấy Hạ Thiều Đường đặt cái còi có sợi dây đỏ xuống tầng đá dưới cùng, lên thật chắc chắn. Cậu nhớ rõ, đó là cái còi được gỡ xuống từ trên cổ Nhị Bảo, vào đêm qua lúc Thiều Đường ra ngoài lột da con chó.

Hạ Thiều Đường ngồi xổm bên đầm, không hề nhúc nhích, cứ ngồi lặng lẽ như thế rất lâu.

Mạnh Tiểu Bắc nhận ra người này lúc nói chuyện và lúc trầm lặng tựa như hai người xa lạ với nét mặt hoàn toàn khác nhau. Gương mặt phản chiếu trên mặt đầm yên ả, không gợn một tia cảm xúc.

...

Hạ Thiều Đường dụi tắt đầu mẩu thuốc lá, anh đứng dậy, cài lại thắt lưng cẩn thận, phóng khoáng quay đầu: “Đi thôi, chú lái xe tải đưa nhóc về.”

Mạnh Tiểu Bắc đã sớm chuẩn bị tinh thần, lời nói tràn ngập sự tự tin, ánh mắt kiên quyết: “Chú Thiều Đường, cháu không về nhà được không?”

Hạ Thiều Đường nhướn mày: “Đêm qua nhóc còn rất ngoan ngoãn nghe lời cơ mà? Không về nhà thì nhóc đi đâu?”

Mạnh Tiểu Bắc rầu rĩ, ra quyết định táo bạo: “Cháu không muốn quay về nhà, chẳng vui gì cả! Cháu muốn ở đây!”

Thiều Đường cười: “Ở đây thì vui?”

Mạnh Tiểu Bắc gạt mạnh đầu, đôi mắt đen láy tràn đầy mong đợi: “Rộn ràng, còn có đồ ăn ngon nữa! Có lẩu thịt chó! Còn có chỗ đánh bài, hai chúng ta song kiếm hợp bích nhất định sẽ là bộ đôi vô song, đánh bài còn có thể thắng được đồ của bọn họ, đêm qua cháu vui lắm lắm!”

Hạ Thiều Đường cười mắng: “Nhóc hăng còn thêm thường hả? Nhóc gọi ông đây là chú cũng thể thôi, chú mày đào đâu ra chó cho nhóc ăn mỗi ngày, ngày mai nhóc muốn ăn, ông đây đành phải lên núi bắt sói cho nhóc.”

Mạnh Tiểu Bắc dời mắt, cắn môi, cậu nhìn chăm chăm vào mặt đầm trong suốt, rất lâu sau mới thành thật nói ra những nỗi tủi hờn sâu trong lòng:

“Trong nhà cháu là anh trai, thực ra cháu sinh sớm hơn có hai phút thôi! Phân chia lớn nhỏ gì không biết, dựa vào đâu cơ chứ! Biết trước thế này cháu đã chui ra muộn hơn một chút, để thành em rồi!”

“Cha mẹ cháu đều cưng chiều em cháu.”

“Bọn họ đều bảo cháu lớn lên không giống cha, chê cháu xấu xí... Mạnh Tiểu Kinh đẹp hơn cháu, mọi người trong khu tập thể đều bảo vậy...”

“Bọn họ muốn tống cháu đi, quăng cháu cho người khác nuôi, sau này có lẽ không bao giờ quay về nhà nữa! Tại sao lại là cháu? Vì có gì mà cháu lại phải là người cuốn xéo, biến đến chỗ người khác? Cháu có gì không tốt sao?!”

Mạnh Tiểu Bắc nói một mạch, trút hết những lời cay đắng gai góc, những lời mà cậu ngại ngần không dám nói với cha mẹ. Cậu là con trai, cũng có lòng tự trọng của mình.

Hạ Thiều Đường ngồi xổm xuống, trán cụng trán Tiểu Bắc, khe khẽ nói chuyện. Hai người lấy gậy nhỏ vẽ vẽ viết trên đất, thủ thủ tâm tình, tựa như đã quen biết từ rất lâu rồi. Sau một đêm chung ổ chăn, ngủ trên giường lò đơn sơ, dãi dầm một trận, vậy mà lại ngủ ra tình cảm.

Hạ Thiều Đường chân thành nói: “Nhóc con, không phải nhóc không tốt, cha mẹ nhóc thực sự là vì muốn tốt cho nhóc cả thôi.”

Lúc đó, Mạnh Tiểu Bắc không hiểu: “... Sao lại vì muốn tốt cho cháu ạ?”

Thiếu Đường hỏi: “Đưa nhóc đi đâu, nhóc có biết không?”

Tiểu Bắc: “... Chắc là Bắc Kinh ạ.”

Thiếu Đường: “Bắc Kinh mà còn không tốt?”

Tiểu Bắc bướng bỉnh lắm bắm: “Tốt gì chứ, cũng chẳng phải nhà.”

Trẻ con dẫu tính tình bướng bỉnh ngang tàng, thế nhưng dù như nào đi nữa cũng chẳng nỡ rời xa gia đình, vừa nghe phải xa nhà, cõi lòng đã buồn bã đau đớn.

Hạ Thiều Đường lắc đầu, trong lời nói hàm chứa ẩn ý: “Nơi nào là nhà của nhóc? Nhóc biết nơi nào thật sự là nhà của mình sao?!”

“Thằng nhóc ngốc này, ban đầu bố đây bắt cần mà không đỡ kịp nhóc, đập đầu xuống đất, đập thành ngốc luôn rồi.”

“Cha mẹ nhóc thật sự rất thương nhóc, mới muốn đưa nhóc đến nơi tốt hơn, để nhóc thoát khỏi Tây Câu này. Họ muốn nghĩ cách đưa nhóc về thành phố, hiểu không?”

“...”

Hạ Thiều Đường dăm dăm nhìn Mạnh Tiểu Bắc, nói từng từ từng chữ giảng giải cho cậu. Có những chuyện mà ở độ tuổi này, Mạnh Tiểu Bắc vĩnh viễn chẳng thể hay biết, cha mẹ đưa ra quyết định như vậy, bản khoản biết bao nhiêu, tiền thoái lương nan chừng nào. Giữ lại một đứa, đưa đi một đứa, tương lai hai đứa sẽ trở thành người như thế nào, ai mà biết được?

Đứa giữ lại, bị lỡ dở thì phải làm sao, tương lai có khi nào sẽ oán giận cha mẹ và anh trai?

Còn đứa cho đi, ở xa cha mẹ, không học điều tốt, không đi đường ngay lại bị người ta dạy hư thì phải làm sao? Sau này, liệu có hối hận về lựa chọn ban đầu hay không, liệu có hối hận tại sao ban đầu không cần rằng cần lợi cổ mà chịu khổ, tự mình nuôi dưỡng hai đứa con thành người?! Sinh con thì đáng gì, nuôi nấng giáo dục con nó thành người để tương lai có được tiền đồ xán lạn mới chính là chuyện mà người cha người mẹ nào cũng luôn luôn khổ tâm lo lắng.

“Nuôi chó ba năm còn có thể sinh ra tình cảm sâu sắc, huống chi là nuôi con.”

“Cha mẹ nhóc chắc chắn không nỡ rời xa nhóc, nhóc bỏ chạy hai ngày hai đêm, có lẽ bọn họ đang lo lắng đến phát điên rồi đấy? Nhanh, mau trở về nhà đi thôi.”

“Cha mẹ nhóc không thể quay về quê nhà, mới nghĩ cách đưa nhóc về Bắc Kinh, khó chịu cay đắng bao nhiêu, khổ tâm chừng nào, sau này nhóc sẽ thấu hiểu.”

Giọng nói Hạ Thiều Đường vô cùng điềm tĩnh, đáy mắt phẳng phát ý cười, lời nói có sức mạnh thuyết phục người khác, mang tới cảm giác khó mà diễn tả. Có lẽ bởi anh chỉ hơn Mạnh Tiểu Bắc có hơn chục tuổi, có thể cùng cậu càn rỡ trêu chọc, cùng chen chúc trong một ổ chăn, lại cũng có thể kiên nhẫn giảng giải lý lẽ cho cậu nghe. Lời anh nói không như lời răn dạy vừa cứng nhắc lại nghiêm khắc của cha mẹ, hoàn toàn chẳng có sự khác biệt giữa hai thế hệ, ngược lại còn có thể thấm vào lòng của con khi bướng bỉnh này.

Thực ra lúc này đây Mạnh Tiểu Bắc cũng đã thấy hối hận. Thế nhưng có lẽ hậu quả của chuyện bỏ nhà ra đi chẳng mất mặt, ngu ngốc bằng chuyện đang chạy trốn mà bị bắt về. Quay về nhà vừa dễ bị mắng, vừa râm rộ cả công xưởng. Cậu càng thêm mâu thuẫn, Mạnh Tiểu Bắc là kiểu người vô cùng sĩ diện, biết rằng mình sai nhưng lại không dễ dàng cúi đầu nhận lỗi. Cậu là ai cơ chứ, cậu sao có thể nhận lỗi?

Mạnh Tiểu Bắc dẫn mắt về một người nhỏ trên đất, trong lòng rầu rĩ nghĩ phương pháp, đột nhiên hỏi: “Chú Thiếu Đường, chú đi Bắc Kinh bao giờ chưa?”

Hạ Thiếu Đường khinh thường đáp: “Ồi dào, ông đây chẳng ở đây rõ lâu rồi ầy chứ.”

Mạnh Tiểu Bắc lại hỏi: “Bắc Kinh tốt không ạ?”

Thiếu Đường mỉm cười: “Thủ đô chẳng lẽ lại không tốt, đương nhiên hơn tất cả chỗ khác. Ở hợp tác xã có thể mua được bánh ga tô đào, bánh Sachima, dùng phiếu mua được bánh trung thu nhân thập cẩm! (30) Còn có vườn bách thú, công viên Hương Sơn, Trung Sơn với Thái Miếu, rồi Bảo tàng Mỹ thuật, Bảo tàng Trưng bày, còn có nhà hàng Toàn Tụ Đức và nhà hàng Moscow! Nhóc đi rồi sẽ biết, so với Tây Cầu á, một trời một vực.”

30. Bánh Sachima, bánh trung thu nhân thập cẩm:





北京 稻香村



三禾北京稻香村旗舰店

Mắt Mạnh Tiểu Bắc lóe lên ánh sáng, hỏi một câu chốt ngay chỗ hiểm: “Nếu tốt như thế, sao chú lại không đi? Sao chú vẫn ở đây chứ?!”

Thiếu Đường: “...”

Hạ Thiếu Đường lảng tránh không đáp, đột nhiên đứng lên tóm lấy cổ áo Mạnh Tiểu Bắc, ôm lên quăng sang bên rồi lại đỡ lấy, còn cố ý xoay cậu 180 độ rồi mới để cậu xuống đất, Mạnh Tiểu Bắc ngộp thở mặt đỏ bừng, trái tim nhảy loạn vì hưng phấn.

Thiếu Đường véo mặt cậu, nghiêm túc nói: “Đứa nào dám nói nhóc xấu xí? Gương mặt này hả, sau này lớn lên sẽ rất tuần tú khôi ngô.”

Tiểu Bắc nói: “Trán cháu bị sứt mà.”

Hạ Thiếu Đường cười to: “Mặt có sẹo thì mới có hương vị đàn ông! Nhóc con, lớn lên rồi sẽ cực đẹp trai cho coi!”

Nhóc con đẹp trai, có hương vị đàn ông.

Cho đến mãi về sau, Mạnh Tiểu Bắc vẫn luôn nhớ tới biểu cảm của Hạ Thiệu Đường khi nói với cậu những lời đó, ánh mắt sâu xa phức tạp, khiến người khác khó có thể nhìn thấu. Mặt Hạ Thiệu Đường hơi gầy, đường nét cân đối, hàng lông mày đẹp dễ đen như mực, quai hàm góc cạnh, mắt có thần. Trong con mắt của người chưa từng trải đời như Mạnh Tiểu Bắc, đây mới gọi là một người đàn ông chân chính...

...

Mạnh Tiểu Bắc ngồi xe tải về nhà, tay chân lạnh lặn bình an vô sự, làm khu tập thể nổi lên một trận sóng gió.

Chính cậu biết mình đã sai, nên mấy bữa nay vô cùng ngoan ngoãn, lặng lẽ im ắng. Chiều tối dám nhóc dưới lầu gọi cậu đi đánh trận, từ trên cửa sổ cậu lắc tay, làm động tác tỏ ý không đi. Bữa cơm tối, trên bàn ăn cả nhà quây quần, cậu cúi đầu im lặng mãi miết ăn bánh bao, không ngờ mẹ cậu chủ động gấp đồ ăn cho cậu, gấp từng đĩa từng đĩa món ăn cậu yêu thích là thịt xào tỏi vào bát cậu...

Bữa cơm ấy, Mã Bảo Thuần ăn mà như không ăn, đau đầu nhìn cậu. Về sau cậu bị nhìn chăm chăm tới mức cả người bứt rứt, đành nói: “Con ăn no rồi”, xong cầm lấy nửa cái bánh bao ra khỏi phòng. Trước khi đi, cậu thoáng nhìn thấy mắt mẹ mình đỏ bừng, lặng lẽ cúi đầu lau nước mắt. Mạnh Tiểu Bắc bỏ trốn rồi trở về, có lẽ Mạnh Kiến Dân cùng Mã Bảo Thuần đều hiểu nguyên nhân, chẳng dám nói gì, cũng không dám mắng con, sợ con bị kích động, lại trốn tiếp. Mạnh Tiểu Bắc, thằng nhóc này từ khi cai sữa, cởi tã lót, hai chân nhanh nhẹn đã biết chạy, có gì cậu muốn làm mà không làm được? Thằng nhóc con tính tình dữ dội, thật tình không thể quản nổi.

Ngược lại, bà nội cậu tính tình dữ dội mạnh mẽ, nóng nảy đến mức cầm giày đập vào đầu giường lò: “Cháu, cháu đúng là đứa trẻ bất trị, sao cháu dám bỏ trốn hả! Cháu bỏ trốn khỏi nhà làm cha mẹ sốt ruột lo lắng biết chừng nào cháu có biết không?”

Tối hôm đó, lần đầu tiên trong đời, mẹ cậu ôm cậu vào lòng nằm trên giường lớn, ở trong chăn ôm cậu ngủ, nhẹ nhàng vô về.

Mạnh Kiến Dân nằm ngửa, nhìn chăm chăm trần nhà đen ngòm, lâu bà lâu bầu: “Mày làm cha mày lo lắng đến còn cào ruột gan... May nhờ bộ đội nhà bên giúp tìm thấy, khi nào phải làm cờ thi đua tặng người ta mới được.”

Mạnh Tiểu Bắc nằm giữa cha và mẹ, lại cảm thấy không được thoải mái; Mạnh Tiểu Kinh nằm giường nhỏ với bà nội, cũng cảm thấy không quen.

Bầu không khí trên giường lớn không giống mọi ngày, trước nay nhà bọn họ chưa từng ngủ như vậy. Mạnh Tiểu Bắc không duỗi được tay chân, lén nhìn sang trái sang phải, không dám đẩy cha, cũng chẳng dám đẩy mẹ. Cậu chẳng biết phải làm sao, đột nhiên cậu nhớ tới đêm hôm đó trong trạm gác, cả người cậu quặp lên trên người ấy, dấu chen chúc nhưng vẫn tự do tự tại, dài đến say sưa thoải mái. Đúng là chẳng phải người trong nhà thì càng thoải mái vươn tay vươn chân.

Mọi khi trong cùng một phòng không tiện bàn việc, Mạnh Kiến Dân cùng vợ thường ôm gối thủ thi chuyện trò, ở trong ổ chăn hành sự. Lúc này, Mạnh Tiểu Bắc kẹp ở giữa, chẳng ai nói chuyện chi nữa, người nào người nấy buồn tẻ lúng túng, tiếng ngáy dần dần vang lên. Giữa ánh trăng le lói, Mạnh Tiểu Bắc nhớ lại câu chuyện cười về chim về trứng đêm hôm đó, trước giờ cha mẹ cậu làm gì đã từng trêu chọc vui vẻ như vậy đâu?

Qua đợt Tết, lúc gần đi bà nội ôm hai thằng cháu, hứa hẹn đến năm sau lại mang bánh đào, bánh Sachima ngon lành đến cho các cậu.

Mạnh Tiểu Bắc vừa về, lại như xưa mắc bệnh luôn luôn, bị cảm mạo, ốm sốt. Cậu ủ mình trong ổ chăn, ăn gì cũng nhạt nhẽo, lòng nhớ đến bình rượu gạo tự ủ được giấu ở dưới gầm giường của người nào đó ở cách đây chục dặm...

Sau vài ngày, Mạnh Tiểu Bắc khỏi bệnh, cậu dẫn đám đàn em đi đánh trận, trèo qua song sắt ở đoạn ngoặt cầu thang, nhảy từ tầng hai xuống dưới, tay chân đều bị trầy xước, chảy máu chạy về nhà. Tối tận lúc này,

cha mẹ cậu mới như trút được gánh nặng, thằng nhóc thối nhà mình đã quay về thật rồi, bình thường rồi, đích thị là thằng con nhà mình, không bị ai tráo đi lúc chạy trốn...

Về chuyện chọn một đứa đi Bắc Kinh, cha mẹ cậu chẳng dám quyết bừa, cẩn thận dè dặt, tạm gác lại không nhắc tới nữa. Mạnh Kiến Dân để tâm tới chuyện xưa, biết ơn cảm động, thật sự tìm người làm cớ thi đua, đưa tới Đại đội, tiếc là dấu mất công mất sức nhưng chỉ thấy Đại đội trưởng mà không thấy được người cần tìm.

Một bữa nào đó, có khách đến khu tập thể.

Hai người đàn ông cao gầy mặc quân trang, oai phong sánh bước vào khu tập thể, cổ áo, thắt lưng được vuốt cài vô cùng ngay ngắn chỉnh tề, giày quân đội nện những bước rầm rầm xuống con đường xi măng, vừa nghe tiếng bước chân đã biết không phải người thường.

Mạnh Tiểu Bắc đang ngồi xổm tại chân tường chơi với đám bạn, đột nhiên quay mạnh đầu lại, vừa nhìn thấy hai người thì nhảy bật dậy, bị rơi đầy trên đất.

Đôi mắt Hạ Thiếu Đường đen láy, sáng lấp lánh dưới mũ quân đội, anh nháy mắt với cậu, phóng khoáng gạt đầu.

Mạnh Tiểu Bắc chạy như bay về phía anh, tâm trí như bị ai đó thổi còi giục già nhanh lên nhanh lên...

Hạ Thiếu Đường nói chuyện, khoe miệng cong cong cười: “Dẫn đường, đến nhà nhóc.”

Mạnh Tiểu Bắc ngay lập tức nói: “Phòng 301, tầng 3, hộ 5”.

Thiếu Đường bảo: “Chú biết.”

Mạnh Tiểu Bắc chạy như điên, vọt lên tí đằng trước, dẫn mọi người đi.

Bọn nhóc đằng sau hô lên: “Mạnh Tiểu Bắc, mày không chơi nữa à?!”

Mạnh Tiểu Bắc không quay đầu: “Không chơi nữa!”

Thằng nhóc hàng xóm hét: “Còn bi của anh!”

Giọng nói vui mừng của Mạnh Tiểu Bắc vang vọng qua cổng tò vò: “Cho tụi bây hết đó!!!”

Hai vợ chồng Mạnh Kiến Dân chẳng ngờ chú giải phóng quân tự mình tới tận nơi, còn chủ động đi thăm hỏi các gia đình, lại còn mang theo quà cáp. Công nhân trong nhà máy gặp người trong quân đội thì thật sự kinh sợ, mọi người ngỡ ngàng bị động, thậm chí cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ấy vậy mà, Mã Bảo Thuần vừa nhìn cái thì đã nhận ra: “Hai người họ nhìn quen mắt ghê?!”

“Họ chính là... hồi tôi sinh con, người nâng cáng đưa tôi đến bệnh viện chính là hai người bọn họ mà!”

Trung đội trưởng phóng khoáng cười haha: “Bọn tôi chẳng nhỡ mặt ở đây rồi ấy chứ, suốt ngày kéo gổ ra ra vào vào mà! Thế nên, đây hẳn là duyên phận ha!”

Trung đội trưởng quay người giới thiệu: “Đây là anh em của tôi, nhỏ hơn tôi mười tuổi, Tiểu đội trưởng Thiếu Đường.”

“Trước đây chúng tôi tận mắt thấy thằng nhóc Mạnh Tiểu Bắc sinh ra rồi rơi tọt xuống đất. Cho dù thằng nhóc lên trời hay xuống đất, chạy tới phương nào chẳng nữa, cũng chẳng thể chạy ra khỏi phạm vi 10 dặm quanh đây đâu, sớm muộn cũng bị chúng tôi bắt về.”

Thiếu Đường gạt đầu, khuôn mặt dưới mũ quân đội cương nghị, khiến người khác hơi sợ. Anh lễ độ nói: “Hồi đó tôi còn nhỏ, vẫn còn chưa là lính.”

“Chúng tôi đến đây thăm Mạnh Tiểu Bắc rồi đi.”

“Chị dâu đừng bày vẽ làm gì, không cần làm đồ ăn đâu!”

Hạ Thiếu Đường còn trẻ, thuộc thành phần đẹp trai trong đội, ngày ngày trải qua cuộc sống tự do ở vùng rừng núi, khuôn mặt, bờ ngực, cánh tay đều bị phơi nắng thành màu nâu đồng căng bóng. Thế nhưng ngũ quan của anh rất nổi bật, mắt mũi hài hòa đẹp đẽ, khuôn mặt thu hút, vừa bước vào trong khu tập thể đã

được lòng nam nữ già trẻ. Lúc Hạ Thiếu Đường nghiêm túc đứng đắn, anh rất khiêm tốn lễ độ, chẳng mấy chốc đã giành được thiện cảm của người khác.

Người nhà Mạnh Tiểu Bắc nói hết nước hết cái giữ Trung đội trưởng với Thiếu Đường ở lại ăn mì thịt, kể chuyện gia đình.

Ngày hôm đó Mạnh Tiểu Bắc cứ trốn tọt đằng sau cánh cửa, nhìn ngó lung tung, trộm nghe cha mẹ nói chuyện với Thiếu Đường.

Ngoài mặt, Thiếu Đường tỏ ra rất nghiêm chỉnh, ngồi ngay ngắn, gấp thức ăn, uống rượu. Lúc ăn, anh tháo thắt lưng da của quân phục ra, bỏ sang một bên. Mới vào cái đã chẳng thấy thắt lưng đâu nữa, hóa ra đang được cài trên lưng tên lính giả mạo Bát Lộ Quân – Mạnh Tiểu Bắc...

Cứ nhè lúc Mạnh Kiến Dân vừa quay đi, Thiếu Đường ngay lập tức quay đầu, thăm nháy mắt ra hiệu với Mạnh Tiểu Bắc: Nhóc con, còn nhớ bố đây chứ?

Mạnh Tiểu Bắc cười, cũng nháy mắt đáp lại.

Hạ Thiếu Đường vừa không đứng đắn cái là đổi ngay nét mặt, mắt híp lại lộ ra nếp nhăn, cười đến là đều: Đợi chốc nữa bố đây trị nhóc!

Mạnh Tiểu Bắc phùng môi: Chú Thiếu Đường chú nhanh nhanh trị cháu đi nè! Tới đi chú ơi!

Mạnh Kiến Dân ngồi trở lại: “Tiểu đoàn trưởng Hạ...”

Hạ Thiếu Đường nhanh chóng quay lại, cười thật như đêm: “Vâng?”

Mạnh Kiến Dân nói: “Tôi mở bình rượu này rồi, đây là bình rượu bữa trước mẹ tôi qua thăm mang đến, còn lưng vác từ tận Bắc Kinh tới đây, chúng ta uống coi rượu xá chính tông Ngưu Lan Sơn như nào nào.”

Trong lòng Hạ Thiếu Đường nghĩ, đúng là quanh đi quẩn lại, ông đây chẳng thừa biết đây là rượu ngon! Như thể đi tới tám trăm dặm đường rồi lại gặp lại người thân đó!

Bởi vậy mới nói, vốn là của ai thì sẽ là của người đó, chẳng cần tranh giành làm chi.

Mạnh Tiểu Bắc cũng chen vào bàn: “Con cũng muốn uống!”

Mạnh Kiến Dân nghiêm túc đe: “Bậy bạ, trẻ con trẻ cái, không được uống rượu.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Con lấy đũa chấm một tí thôi!”

Khuôn mặt tuần tú của Mạnh Kiến Dân cứng đờ lại: “Mày học ai đấy hả?!”

Hạ Thiếu Đường nắm tay che miệng, ho một tiếng thật mạnh.

Dưới gầm bàn anh khè véo đùi Mạnh Tiểu Bắc, Mạnh Tiểu Bắc ngộ ra vội vàng chuồn mất, lòng thầm đắc chí bởi bí mật nho nhỏ của cậu với Thiếu Đường...

Vài người đàn ông say sưa uống rượu, cạn hết chén này tới chén khác, uống sạch trơn cả một bình rượu xá Ngưu Lan Sơn, ấy vậy mà vẫn như còn thòm thèm chưa hết đã. Mạnh Kiến Dân lịch sự nhã nhặn, bộ dạng như mấy tay bụng đầy chữ nghĩa, cùng Trung đội trưởng tính tình thẳng thắn, ăn to nói lớn, Hạ Thiếu Đường tuy lễ độ khiêm nhường nhưng chẳng hề ngại ngần bày đặt, đôi bên hợp tính hợp nết, ăn được miệng, chén xong một bữa mà như đã ăn hết mì với thịt nhà Mạnh Tiểu Bắc thường ăn trong nửa tháng.

Cơm no rượu say, Hạ Thiếu Đường đi ra cổng tò vò hút điếu thuốc. Ráng chiều đỏ rực rọi vào cổng tò vò, trên nền đất loang tràn một bóng hình cao gầy đẹp đẽ.

Thiếu Đường nhảy bén phát hiện một bóng đen lóe lên, anh đột ngột quay đầu, chớp lấy cổ tên nhóc con: “Nhóc con khỏi chạy!”

Mạnh Tiểu Bắc cười haha, cơ hội quặp chân treo người lên lưng chú Thiếu Đường, bắt đối phương quay người 180 độ, ở trên người anh đùa nghịch đã đời rồi mới nhảy xuống.

Từ trong túi quần quân đội, Thiếu Đường lấy ra một vỏ đạn bằng đồng: “Cho nhóc đó.”

Hai người ngồi xổm bên cửa, thì thầm to nhỏ với nhau. Mạnh Tiểu Bắc học anh cách lấy vỏ đạn rỗng bắn bi.

Từ sau lưng, Hạ Thiệu Đường nắm chặt lấy bờ vai cùng cổ tay Mạnh Tiểu Bắc, tay nắm lấy tay cậu dạy: “Vỏ đạn nhắm về phía bên kia, phần đuôi đạn khá nặng, gập ngón trở lại, nhét phần đuôi vào giữa khớp tay ngón trở, ngón tay cái búng thật mạnh vào đuôi, trong vòng hai mét thể nào cũng bách phát bách trúng!”

“Ông đây toàn dùng cách này thắng được thuốc với bánh bao kê vàng đó!”

Mạnh Tiểu Bắc láu lỉnh hỏi: “Chắc chắn chú Tiểu Bản không thắng nổi chú ha? Hai chú ai thắng ạ?”

Hạ Thiệu Đường cười khinh: “Cái thằng chó đó, chẳng lần nào thắng nổi ông đây, chơi lần nào thua lần đó, thế nên cầm ông chết đi được!”

Lúc đôi bên trộm nói chuyện với nhau, y chang như hai người bằng vai phải lứa, mắt đi mày lại cười như thể hai thằng trẻ con đang cùng nhau bày trò xấu, giấu giếm bí mật chỉ thuộc về riêng hai người mà thôi. Hạ Thiệu Đường ngà ngà say rượu, mặt đỏ lên. Trên đầu đình, từ chân tóc ánh lên vệt mờ hời lấp lánh. Mũ quân đội của anh xiêu vẹo đội trên đầu Mạnh Tiểu Bắc...

Sau khi Trung đội trưởng rời nhà Mạnh Tiểu Bắc, ưỡn bụng, mặt đỏ bừng hơi rượu: “Ăn bữa cơm này đúng thật là ngại quá, tốn kém của nhà đồng chí Mạnh ghê, nguyên tắc của chúng ta là không được ăn của dân!”

Hạ Thiệu Đường kéo mở cúc cổ áo sơ mi, nới lỏng thắt lưng một nấc, lúc này mới thấy dễ chịu. Anh khẽ nhếch môi: “Chúng ta không ăn không của nhà họ đâu, tiền cơm tôi nộp từ lâu rồi, còn cả phiếu dầu đổi một thùng dầu lạc nữa cơ.”

Trung đội trưởng: “Phiếu dầu gì hả?!”

“...”

“Chú trèo lên ban công nhà họ?”

“Thằng nhãi này, ngày hôm đó chẳng phải cậu nói với ông đây là cậu đi nhà xí hút thuốc sao?!!!”

...

Khi đó, Hạ Thiệu Đường cứ thế từng bước từng bước xâm nhập vào cuộc sống của gia đình Mạnh Kiến Dân. Mà kể ra, anh với nhà Mạnh Tiểu Bắc, thật sự chẳng thể nói chắc chắn ai hay ai là người đã không ngừng bước vào vận mệnh của nhau trong suốt mấy chục năm sau này.

8. Chương 8: Rượu Tây Phượng, Thuốc Lá Khỉ Lông Vàng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bữa cơm ngày đó mở màn cho những lần gặp gỡ tiếp theo, một lần, hai lần rồi cứ thế cho đến khi thân thiết. Về sau, Tiểu đội trưởng Hạ dần trở thành khách quen của nhà Mạnh Kiến Dân.

Cứ nửa tháng Hạ Thiệu Đường lại rời núi một chuyến, lái xe tải lớn chở củi về đơn vị, sau đó lại chở nửa xe lương khô, bánh quy, rau dưa, đủ loại cấp dưỡng về trạm gác. Mỗi lần quay lại thôn, đầu chỉ có một tiếng đồng hồ rảnh rỗi có thể lén chuồn khỏi đội, anh cũng sẽ chạy ngay tới khu tập thể gần đó, kiếm Mạnh Kiến Dân làm chén rượu.

Mạnh Tiểu Bắc cũng có dịp đi ké theo tiểu đoàn mở mang tầm mắt, thường tiện thể mang về một bao lương khô, hai hộp páté, vênh vang khoe khoang với lũ nhóc, đây là đồ mà có muốn cũng không mua được đâu đó.

Hạ Thiệu Đường từ trong núi ra, phơi nắng đến nỗi người đen như than, trên mặt có vài vết máu do cành cây cứa, đội mũ quân đội lệch. Xe tải đi ngang qua cổng khu tập thể, từ cửa xe anh nhô đầu ra ngoài, nhún còi vài lần. Mạnh Tiểu Bắc đã chờ sẵn ở cửa nhà xưởng, từ trong phòng trực chạy vụt ra, nhảy lên vị trí phó lái...

Hạ Thiếu Đường mặc áo ba lỗ bó sát, trên vai khoác bộ đồ thay ra mang đi giặt, cắp một cái chậu, cầm xà phòng, phía sau tha theo một cái đuôi.

Từ sau lưng, Mạnh Tiểu Bắc ôm lấy thắt lưng Thiếu Đường, như một con sâu mềm nhũn kiệt sức không bước đi nổi.

Thiếu Đường ẩng cậu ra: “Đừng có ôm, mấy ngày rồi chẳng tắm rửa chi, cả người hôi rình.”

Tiểu Bắc nói: “Có hôi đâu? Coi coi nào... À, có mùi nước đái sói trên người chú.”

Thiếu Đường bực bội nói: “Nước đái sói hả? Chính là mùi nước tiểu nhóc đái dầm lằn trước đó!”

Mạnh Tiểu Bắc cởi đồ sạch sành sanh, lột quẹt lét đôi dép lê của Thiếu Đường, đập nước rầm rầm, Thiếu Đường chiều chuộng thằng nhóc, chân trần bước vào buồng tắm. Mạnh Tiểu Bắc chen lẩn giữa một đám binh lính cao lớn trần truồng, vò loạn xì ngầu bọt xà phòng trên đầu, được Hạ Thiếu Đường nhắc lên, đặt cậu ngồi sau gáy mình tắm rửa, cao ơi là cao.

Mấy chiến hữu có tuổi nói đùa: “Ái chà đây là ai nhỉ, dắt díu cả ngày, con cậu hả?”

Hạ Thiếu Đường lộ ra vẻ tự hào ngạo nghễ: “Cứ coi là thế đi.”

Chiến hữu chọc anh: “Thiếu Đường, lông chú mày mọc hết chưa mà đã có được thằng cu lớn tướng thế này hử!”

Hạ Thiếu Đường quay qua híp mắt lại: “Tiểu Bắc, nói cho họ biết, nhóc có phải con của bố đây không?”

Trong thời điểm máu chót Mạnh Tiểu Bắc rất nhạy bén, đột nhiên từ sau lưng ôm lấy Thiếu Đường, quần quýt nồng nhiệt áp chặt vào anh, đôi mắt hí lờ những người chung quanh, ánh nhìn vô cùng dữ dội sắc bén, ý gì thì chẳng cần nói ai cũng tự hiểu.

Trong mắt mọi người dâng lên sự thèm khát đổ kỵ: “Đây chẳng phải thằng cu nhà ông Mạnh sao, để cậu nằng không luôn mất một đứa.”

Tiếng nước ào ào vang lên trong nhà tắm doanh trại, hơi nước lượn lờ quanh những bóng người trần truồng ướt rượt. Trong mắt Mạnh Tiểu Bắc ngợp những bông là bông vừa trắng vừa to của đám đàn ông, giống y chang nhau, chỉ có bờ mông của Thiếu Đường là cậu có thể nhận ra được. Thường ngày Thiếu Đường tung hoành trên núi, cổ, cánh tay và cẳng chân đều phơi nắng đến đen thui sần sùi, chỉ có phần giữa người là khác, lúc để trần sẽ lộ ra màu da trắng tự nhiên. Bờ mông quanh năm suốt tháng chẳng tiếp xúc với ánh nắng, cũng chẳng bị ai đụng chạm, vô cùng trắng mịn. Mạnh Tiểu Bắc không kìm được vươn tay sờ: “Đùi với cẳng chân của chú như thể hai người khác nhau ấy!”

Tóc Thiếu Đường ướt sũng, giọt nước tròn vo đẹp đẽ đọng trên bờ mi dài, anh hỏi: “Sờ gì đấy? Đừng có sờ lưng tung, toàn lông là lông thôi!”

Mạnh Tiểu Bắc: “Sao đùi chú lấm lông vậy?”

Thiếu Đường cười đắc ý: “Đã là đàn ông thì đều có nhiều lông như vậy.”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu tìm kiếm khí phách đàn ông trên bản thân, chẳng tìm thấy cái gì, người cậu trơn bóng không, còn chưa dậy thì đâu.

Từ phía sau nhìn hết lượt, giữa hơi nước mờ mịt, mông Thiếu Đường săn chắc đầy đặn trắng nõn nổi bật, chói mắt, màu sắc khác biệt quá rõ ràng, vừa nhìn qua thì đến là khoái hài, nhưng lại khiến người ta nhớ mãi chẳng quên.

Xung quanh ồn ào ầm ĩ, không có ai nghe họ nói gì, Mạnh Tiểu Bắc đột ngột gọi một tiếng: “Đường Đường!”

Hạ Thiếu Đường quay mạnh đầu: “Gọi chú mày gì đấy?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Haha... Đường Đường.”

Hạ Thiếu Đường cũng không giận, tuy híp mắt đe dọa, nhưng âm thanh vô cùng dịu dàng: “Bố đây chiều hư nhóc rồi... chẳng biết lớn nhỏ gì hết!”

Mạnh Tiểu Bắc thật sự bị chiều đến hư: “Chú thì có lớn nhỏ chắc?”

Thiếu Đường vẩy chân, bọt nước văng tung tóe! Mạnh Tiểu Bắc không né mà phản kích, dùng chiêu thức mới học được đáp lại sư phụ dạy võ của mình, ôm đùi, kẹp cẳng chân! Hai người trần truồng túm bắt nhau thành một khối, vô cùng náo nhiệt, đôi bên ướt sũng quần lầy nhau, trên người toàn là nước, âm thanh quần nhau cứ thế vang lên...

Tắm sạch sẽ cả người, Thiếu Đường rảnh rỗi đưa Tiểu Bắc đi lòng vòng quanh doanh trại, dắt cậu leo lên ngồi trên thùng nước cao hơn 50 mét ở sau khu tập thể, bước qua hai trăm bậc cầu thang xoắn ốc dốc đứng, leo lên được chỗ cao nhất, nhìn ra xa có thể thấy toàn cảnh Tây Cầu, bạt ngàn núi đồi là sắc đỏ rực rỡ của hoa đỗ quyên.

Hạ Thiếu Đường rất ít khi mang thằng em Mạnh Tiểu Bắc lên đây, bởi nói tới cùng thì tính nết đâu có hợp nhau, thằng nhóc kia thanh tú dè dặt, hay ngại ngùng yếu điệu.

Mạnh Tiểu Kinh là thằng nhóc mắc cỡ e dè, còn lâu mới để một người đàn ông khác ngoài cha ruột mình dắt đi tắm rửa, cũng chẳng có chuyện cùng người ngoài chui vào kho hàng doanh trại chứa toàn đồ hộp bánh quy, càng chẳng bao giờ điên khùng leo tới hai trăm bậc cầu thang lên đỉnh thùng nước uống gió Tây Bắc. Mạnh Tiểu Kinh trắng quá, sạch quá đẹp quá, mũi nhỏ, miệng be bé, lại khiến người ta cảm thấy xa lạ, lấy đùa nhúng rượu mùt thì sợ thằng nhóc bị sặc, thế thì còn đùa vui được gì nữa?

Sự “điên rồ” trong mắt Mạnh Tiểu Kinh chính là sự “lãng mạn” trong cảm nhận của Mạnh Tiểu Bắc, thứ tình cảm lãng mạn mộng mơ mà duy nhất thung lũng này có, tất cả đều ủa đến khi ngồi trên đỉnh thùng nước dưới ánh nắng chiều, người ngoài không thể hiểu được.

Trong lòng Mạnh Tiểu Bắc cũng có một chút “ích kỷ” khó có thể giải thích rõ ràng. Cậu hưởng thụ lắm lắm chuyện Thiếu Đường đối xử đặc biệt, chăm sóc cưng chiều yêu thương cậu. Cậu không muốn nhìn thấy một người nào đó thân thiết với Thiếu Đường hơn cậu. Khi ấy cậu còn chưa lớn lắm, nhưng trưởng thành sớm, trong tình cảm đã nảy sinh sự chiếm hữu, độc chiếm thứ dành cho riêng mình. Ngoài mặt thì có vẻ vô tâm vô tính, nhưng thực ra lòng dạ lại vô cùng nhạy cảm để ý, Mạnh Tiểu Bắc chính là thằng nhóc như vậy đấy.

Cậu thích nhất lúc xấu tính xấu nết ra vẻ khoe khoang trước mặt Mạnh Tiểu Kinh: “Pâté hộp này, gọi anh đi, tao chia mỳ nửa!”

Mạnh Tiểu Kinh gương mặt thêm thuồng, khe khẽ gọi: “Anh trai...”

Mạnh Tiểu Bắc đắc chí lắm, đắm chìm trong ánh mắt thơ ngây khờ khạo ao ước của đối phương, chia cho em trai nửa hộp pâté, đến cuối vẫn cố chêm thêm câu: “Chú Thiếu Đường cho tao đó, chú với tao là anh em thân thiết cực kỳ, chú ấy á, ngẫu cực!”

Thế nhưng, ngày Thiếu Đường đến nhà, Mạnh Tiểu Bắc lại len lén dõi theo nghe ngóng, trộm xem chú Thiếu Đường của cậu nói cái gì với Mạnh Tiểu Kinh. Cậu còn chăm chú nhìn, lén coi Thiếu Đường có đưa cho Mạnh Tiểu Kinh lương khô, đồ hộp với vỏ đạn không! Thiếu Đường chuyển đồ tốt cho cậu để đưa lại cho cả nhà, chuyện này có nghĩa mối quan hệ giữa Thiếu Đường với Mạnh Tiểu Bắc chính là “cấp trên” với “cấp dưới”, mối quan hệ thân thiết, có chuyện gì cũng chỉ cho nhau biết, đừng hòng chia sẻ cùng người khác! Mạnh Tiểu Bắc vô cùng để tâm chuyện này...

Trong khu tập thể, trước mặt những đứa trẻ khác, Mạnh Tiểu Bắc là thủ lĩnh, những đứa trẻ khác đều cùng cậu nghịch ngợm náo loạn, bắt chước cậu chơi đùa.

Thế nhưng trước mặt Thiếu Đường, Mạnh Tiểu Bắc chỉ là một tay chân chó trung thành. Từ mấy chiêu võ thuật cho đến cả cách nói chuyện, ngữ điệu, đều học theo chú Thiếu Đường. Đó chính là sự tin tưởng khờ dại, thân thiết yêu quý từ tận đáy lòng của một đứa trẻ dành cho một người.

Tiểu Bân từng xúi bẩy Mạnh Tiểu Bắc: “Anh nói cho nhóc biết nhé, đừng có coi tên Hạ kia là người tốt, Hạ Thiếu Đường mà lên cơn xấu tính thì thôi rồi luôn, nổi danh khắp cả đại đội anh đó, vô cùng kinh khủng luôn!”

Mỗi lần Mạnh Tiểu Bắc nghe người khác nói như thế, ngay lập tức đành mặt lại, nói gọn lỏn: “Thiếu Đường giỏi nhất, mấy chú làm cóc gì trị được chú ấy? Chú Tiểu Bân, chú không đánh thắng chú ấy, nên ghen tức hử?”

Tiểu Bân nói: “Nhóc chưa thấy đấy thôi.”

Mạnh Tiểu Bắc đáp: “Cả ngày cháu đều thấy chú ấy.”

Hạ Thiếu Đường thường đến nhà Mạnh Tiểu Bắc, một phần bởi vì thích Tiểu Bắc, hai người tựa như anh em kết nghĩa, phần nữa vì nói chuyện rất hợp Mạnh Kiến Dân, ăn ý vô cùng.

Thiếu Đường đẹp trai, Mạnh Kiến Dân còn tuấn tú hơn, ngời ngời khí chất, mặt mày phong độ chính trực, nên dễ dàng giành được thiện cảm của người khác.

Hai người giờ đã thân thiết, thường bưng mì thịt ngồi ở cửa khu trong ruộng cạn, đến sẩm tối gió thổi nhẹ nhàng, hứng ánh nắng chiều, ngửi mùi thơm nồng từ tầng ớt dày trôi trong bát gốm Thanh Hoa, tán gẫu luyện thuyên, nói chuyện trên trời dưới biển.

Mạnh Kiến Dân đặt đũa cạnh bát, hỏi: “Nghe giọng nói của cậu thì có vẻ không phải người Thiểm Tây chính gốc.”

Hạ Thiếu Đường nói: “Tôi là dân vùng này đó, quê tôi ở Tuy Đức.” (31)

31. Tuy Đức là huyện thuộc Du Lâm, Thiểm Tây.

Mạnh Kiến Dân không tin: “Vậy sao cậu có thể biết Thị Ủy đường Chính Nghĩa, Khu tập thể quân đội đường Ngọc Tuyền, Kí túc nhà máy bông sợi 1, 2, 3 của nước ta? Cậu còn đi Đông An Hí Lâu nghe Du Chấn Phi, Đàm Phú Anh biểu diễn hí kịch nữa? Thậm chí, cậu còn đi Đông Hưng Lâu, Toàn Tụ Đức ăn nữa phải không?!”

Hạ Thiếu Đường lặng im một chốc: “Cha tôi làm việc tại trụ sở Bắc Kinh, thuê nhà ở đó nhiều năm trời... sau này một mình tôi quay về đây.”

Mạnh Kiến Dân nói: “Một mình cậu đến Tây Cầu làm lính, không ở lại Bắc Kinh, lẽ nào không thấy khó sao?”

Hạ Thiếu Đường uống sạch bát canh đầy ớt: “Chẳng phải anh cũng một mình tới đây sao, vợ cũng đã lấy, sinh những hai thằng con rồi, cũng chịu đựng được hết đấy thôi, năm dài tháng rộng, tương lai còn dài.”

Mạnh Kiến Dân giống như anh trai thân thiết hỏi han: “Năm dài tháng rộng, cô gái nhà nào có thể lọt vào mắt xanh của cậu đây? Cậu mà charm được ai trong xưởng mình, khẽ nói tôi hay, để chị dâu cậu nói giúp cho.”

Hạ Thiếu Đường mỉm cười, tiếp nhận tấm lòng lo lắng của Mạnh Kiến Dân, nhưng chuyện này anh không muốn người khác phải nhọc công lo nghĩ.

Nếu anh thật sự nhìn trúng ai đó, chẳng lẽ còn cần người khác làm mối sao? Anh không phải loại người ngại ngùng nhút nhát, mà thật là anh không có ưng cô nào.

Những chuyện khác, Hạ Thiếu Đường đều thả lỏng thần phó phóng khoáng, chỉ riêng chuyện gia đình thì chưa bao giờ chủ động nhắc tới. Mạnh Kiến Dân tinh tế cẩn thận, đối phương không muốn nói, Mạnh Kiến Dân cũng rất quân tử không gắng hỏi.

Mạnh Kiến Dân nhớ nhung người thân nơi phương xa, Hạ Thiếu Đường còn trẻ hơn, cô độc đến đây một mình, ở trong thung lũng này không người quen biết. Hai người đều xa nhà, cha mẹ không cận kề ở bên, nắng chiều buông xuống, chảy thành vũng vàng chói, loang tràn hai bóng người đàn ông cao gầy đang ngồi cạnh nhau, thấm đẫm sự cô đơn, nảy lên sự đồng cảm giữa những con người lưu lạc nơi chân trời góc bể. Đàn ông mà đã hợp tính hợp nết nhau rồi, kết duyên kết phận anh tôi chí tở, đồng cảm tâm trạng ảnh hưởng tới nhau. Có những lúc chỉ cần một ánh mắt, vài câu nói thôi, chẳng kể địa vị thân phận, cái ta yêu mến, thích thú chính là tính cách, cá tính của đối phương. Mạnh Kiến Dân chăm chú nhìn Thiếu Đường, sườn mặt, cánh mũi, bờ môi tinh tế đẹp đẽ, còn trẻ tuổi nhưng đã trưởng thành vững vàng, nói chuyện đúng mực, có chính kiến của riêng mình, trong lòng càng trào lên sự mến mộ cùng cảm tình thân thương.

Hạ Thiếu Đường cau mày: “Anh muốn được điều chuyển về Bắc Kinh lắm sao?”

Ánh mắt Mạnh Kiến Dân hiện lên sự cô đơn hiu hắt, uể oải nói: “Làm gì có cơ hội cơ chứ, tôi cũng chẳng có quan hệ, mỗi năm làm gì đến lượt tôi có tên trong danh sách sinh viên, cũng đã già, đã hơn 30 tuổi rồi còn đâu...”

Hạ Thiếu Đường cười: “Anh già gì chứ! Anh vẫn còn đang trong độ tuổi sung mãn khỏe mạnh.”

Mạnh Kiến Dân cười cay đắng: “Sắp già tới nơi rồi, cả đời này coi như chẳng còn cơ hội đi học nữa, mà có học nữa thì cái phận già như tôi cũng sao mà theo kịp, con trai tôi còn sắp vào tiểu học kìa! Cha mẹ tôi cũng có tuổi cả rồi, thằng con duy nhất như tôi muốn hiếu kính mà cũng bất lực...”

Hạ Thiếu Đường nheo mắt nghĩ ngợi một lúc: “Kinh nghiệm hay tuổi tác của anh đều đạt chuẩn, trước đây còn là học sinh xuất sắc của trường 80, gia đình cũng tốt, chẳng có lý gì không cho anh trở về. Danh sách lần này... để tôi hỏi thăm giúp anh.”

Hạ Thiếu Đường chỉ nói “hỏi thăm giúp”, Mạnh Kiến Dân cũng chẳng để tâm lắm. Anh chỉ là một tiểu binh, Tiểu đội trưởng, làm sao có thể hỏi thăm được loại chuyện nhạy cảm mà năm nào cũng tranh giành nhau đến nổi máu chảy đầu rơi như danh sách sinh viên công nông binh trong xưởng cơ chứ?

Chưa đến hai tháng, tin đồn thất thiệt cũng truyền đến.

Khu tập thể của mấy nhà máy nối liền thành một vùng, giống như một xã hội khép kín thu nhỏ. Bình thường mọi người sẽ tự gọi mình theo khu số 1, số 2, số 3, dựa theo vài năm trước, khi Đồng Quan tiến hành khai quật, dần phát hiện ra các cổ vật quan trọng. Mọi người hay đùa trêu, chỗ mình chẳng khác nào hầm tượng binh mã của Tần Thủy Hoàng cũng đánh số 1, 2, 3. Chúng ta chính là tượng binh mã thần thánh vững vàng bảo vệ căn cứ công nghiệp quân sự Tây Bắc! Quanh năm người vào người ra, những người như chúng ta sắp bị rang khô thành một đám tượng bùn khai quật rồi. Khu nào cũng có những chuyện vặt vãnh linh tinh, xé hết thành chuyện to tát giữa muôn vạn chuyện nhà chuyện cửa anh em hàng xóm, đúng là có để mọi người trút hết năng lượng đây mà.

Hồi Hạ Thiếu Đường thường xuyên ra vào khu tập thể, sau một thời gian dài có người soi mói nói xấu: “Các cô bác có nhìn thấy không, anh lính kia thường xuyên ra vào nhà ông Mạnh.”

“Các bác không biết đấy thôi, Tiểu đội trưởng trẻ tuổi ấy á, anh ta không phải người thường đâu.”

“Anh ta đến từ Bắc Kinh đấy!”

“Trong nhà anh ta có công nhân viên chức, anh ta là con em của cán bộ cao cấp đó!”

Cũng có người phản bác: “Vớ vẩn, anh ta mà thuộc tầng lớp con em cán bộ cao cấp thì việc quái gì phải chạy tới trong Tây Cầu này làm lính ăn đấng uống khổ? Anh ta có bị ngu quái đâu?”

“Trong xưởng của chúng ta thực ra cũng có phân xuống dưới vài cán bộ cấp cao, đã ẵm trọn danh sách học viên công nông binh từ lâu lâu rồi, về Bắc Kinh, Thượng Hải từ thuở nào rồi! Ai còn ở lại chỗ này ăn đất vàng uống gió Tây Bắc nữa?!”

“Chẳng lẽ cha anh ta là phần tử xấu?”

“Chó chết! Lòi ra bọn ‘Địa, phú, phản, hoại, hữu’ (32), đến lính cũng đếch làm nổi, cơ bản có qua nổi thẩm tra chính trị của quân đội quái đâu, toàn bộ đều bị điều xuống nông trường Cam Túc, Thanh Hải cải tạo lao động hết rồi!”

32. Nguyên gốc: – địa, phú, phản, hoại, hữu chỉ những người bị dán nhãn là “địa chủ” (địa), “giàu có” (phú), “phản động” (phản), “phần tử xấu” (hoại), và “cánh hữu” (hữu).

...

Bữa nọ, Mã Bảo Thuần mở túi đồ Hạ Thiếu Đường đưa đến cho nhà, vừa nhìn đã cảm thấy kỳ lạ, tối đến nằm gối khe khẽ bàn luận với Mạnh Kiến Dân, Tiểu đội trưởng Hạ thực chất làm gì vậy?

Mạnh Kiến Dân nói, còn làm gì nữa, chẳng phải làm lính ở một đơn vị nào đó, canh gác kiểm tra, bảo vệ nhà máy, sản xuất xây dựng sao?

Mã Bảo Thuần bảo, anh ta đào đâu ra hai bình rượu lâu năm Tây Phụng (33) tặng cho mình cơ chứ? Nói là muốn trả tình nghĩa ân huệ, nhưng xa xỉ quá đi!

33. Rượu Tây Phụng:



www.



Rượu Tây Phượng cực khó mua, người trong công đoàn của chúng ta đi cửa sau, cũng vẫn phải tới tận nhà máy rượu tại Bảo Kê, xếp hàng mãi mới giành được hai bình, có tiền cũng khó mà mua nổi.

Mã Bảo Thuần phân tích, trước mắt không tính tới chuyện anh ta với mình đã thân thiết đến mức sẵn sàng tặng rượu quý cho mình chưa, mà cái đáng nói chính là cố chỉ anh ta có được rượu này! Với cả, mình có thấy Thiếu Đường hút thuốc lá loại gì không?”

Mạnh Kiến Dân nghĩ nghĩ, à, đúng thật là thuốc tốt.

Mã Bảo Thuần khê thì thâm vào tai chồng, Tiểu đội trưởng trẻ tuổi nhất, mỗi ngày anh ta đều hút nửa bao “Khỉ lông vàng”! (34) Phó quản đốc xưởng chúng ta đến Tết mới có được một bao khoe khoang, chứ bình thường trong hợp tác xã lấy đâu ra mà mua!

34. Thuốc lá Khỉ lông vàng có 3 loại: Phiên bản đầu tiên loại vỏ hộp mềm, phiên bản thứ hai là loại vỏ cứng, phiên bản thứ ba là loại không có đầu lọc – (loại được nhắc tới trong truyện).





Mạnh Kiến Dân là người hiền lành, lắc đầu nói, mình quan tâm chuyện nhà người ta làm gì! Thôi trò cùng mấy bà mấy cô suốt ngày buồn chuyện vợ vẫn đi.

Trong lòng Mã Bảo Thuần có nghi vấn, Kiến Dân, lẽ nào mình thật sự ở ngay bên cạnh cán bộ cao cấp Hồng Nhị Đại (35)? Anh ta còn vô cùng thân thiết với mình và Tiểu Bắc, cha con hai người thật là có bản lĩnh.

Mạnh Kiến Dân nhún mày khoát tay, mình suy diễn cái gì vậy, còn không ngủ đi!!!

35. Hồng Nhị Đại: những hậu duệ của thế hệ cách mạng đầu tiên của Đảng Cộng Sản Trung Quốc, con cháu của thế hệ “giành giang sơn” đầu tiên của Đảng Cộng sản Trung Quốc, một tập thể rất đặc thù. Tập thể này có sức mạnh chính trị vượt trội hơn các nhóm khác và được đánh giá là “thành phần tinh anh có ý thức mạnh mẽ”, có thể tạo ra ảnh hưởng rất lớn tới nền chính trị Trung Quốc. (Theo Soha)

Đương nhiên, cô bác trong khu tập thể lờ ra tiếng vào, còn bởi một lý do khác, Tiểu đội trưởng Hạ bảnh bao như thế, quả thật chính là binh sĩ đẹp trai nhất đã đến khu tập thể của bọn họ.

Hồi đó có câu tục ngữ được lưu truyền: “Gái Mễ Chi, trai Tuy Đức” (36), ý chỉ con gái ở vùng Mễ Chi xinh đẹp như hoa như ngọc, mặt mày mịn màng hồng hào, hẳn là nơi phong thủy tốt để chọn vợ kết duyên. Trai Tuy Đức tràn đầy khí phách, cứng cỏi dũng mãnh, rộng lượng hào sảng của vùng cao nguyên đất vàng, mày rậm mắt to, ngoại hình đẹp đẽ tuấn tú, có hương vị mạnh mẽ cường thế của đàn ông, gái nào chẳng mê.

Trong lịch sử, Mễ Chi có Điêu Thuyền, Tuy Đức nghe nói có người như Lữ Bố.

36. Nguyên gốc là . Thời Tam Quốc, có thiên hạ đệ nhất mỹ nhân là Điêu Thuyền, là người Mễ Chi. Ghi chép của huyện Tuy Đức có ghi: “Lữ Bố, người có tài mao song toàn là người ở Tuy Đức.” Điêu Thuyền gả cho Lữ Bố, Lữ Bố chơi đùa Điêu Thuyền, sử sách khác nhau, nhưng con gái Mễ Chi xinh đẹp, trai Tuy

Đức đẹp trai thì là sự thật. Từ đó, Thiểm Bắc có câu tục ngữ nổi tiếng được lưu truyền: “Gái Mễ Chi, trai Tuy Đức”.

Hạ Thiều Đường chính là ví dụ điển hình của đàn ông tuần tú hào sảng Tuy Đức, tóc đen cắt ngắn, da gáy và cánh tay cháy nắng chuyển sang màu đồng bóng, thi thoảng vén áo ba lỗ quân đội lên, lộ ra phần bụng rắn chắc, thắt lưng có một đường trắng nhỏ xíu. Đàn ông đi lính giỏi giang dũng mãnh, thẳng thắn cởi mở, đôi mắt ăm ắp dịu dàng ăm ắp, mắt có thần, bờ môi đẹp đẽ, lúc nào cũng như sắp cười, quả thực khiến ai cũng yêu thích không thôi.

Nếu như tham gia đóng phim, chắc hẳn Thiều Đường sẽ diễn loại phim như “Lý Hưởng Dương hai súng” (37), hoạt động trong Bát Lộ Quân. Nếu như diễn opera cách mạng, thì hẳn anh sẽ là người đàn ông vô cùng uy phong Dương Tử Vinh. (38)

37. Nguyên gốc là: , tạm dịch “Lý Hưởng Dương hai súng”, là kịch truyền hình được cải biên từ bộ phim cách mạng “Đội du kích đồng bằng”, do Phú Tiểu Kiện, Triệu Bắc Quang đạo diễn, có Trương Gia Dịch, Triệu Thuần Dương, Quách Nguyệt, Phạm Minh Đăng làm diễn viên chính.

Bộ phim nói về người anh hùng chuyên sử dụng hai súng Lý Hưởng Dương của căn cứ địa kháng Nhật Định Châu, Hà Bắc. Anh dẫn theo đội du kích có tài nghệ tuyệt vời, đấu trí đấu dũng với bọn giặc xâm lược Nhật Bản.

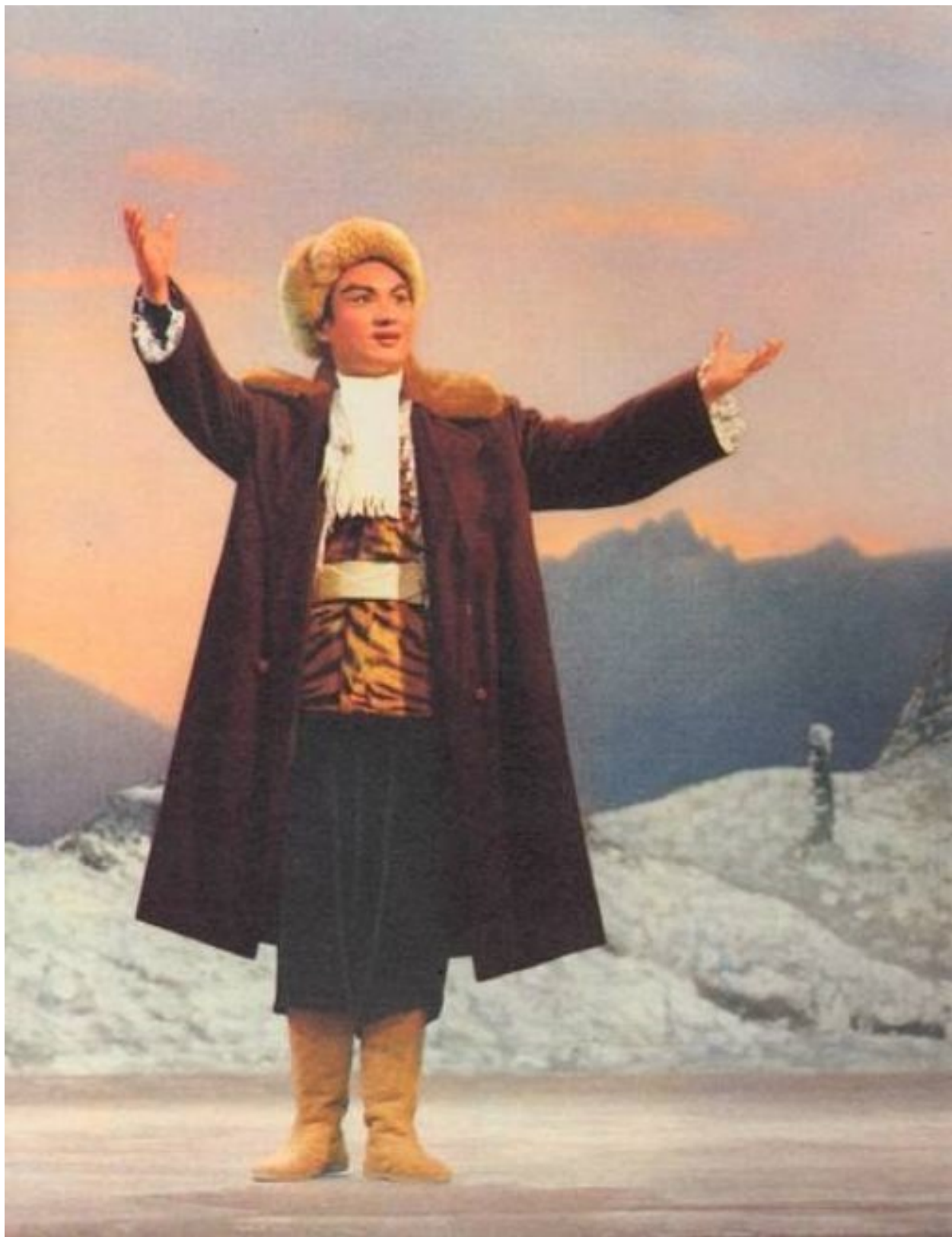




38. Dương Tử Vinh trong vở opera cách mạng:



智取威虎山



Những năm ấy, người nào đi lính đều là con cháu xuất thân từ gia đình tốt, quy củ nghiêm túc, đạo đức tốt, cơm áo khỏi lo, làm ai cũng ao ước thềm muốn. Trong khu tập thể có vài cô gái rung động, chọn rộn trong

lòng, phải lòng Thiếu Đường mất rồi. Tiểu đội trưởng Hạ đã cưới gả gì chưa? Mới 20 tuổi mà ở trong môi trường quân đội này, chắc hẳn là còn chưa lấy vợ! Người ta có người thương chưa? Đã chấm được gái nhà ai chưa? Không biết gia cảnh anh ta như thế nào?

Bình thường Hạ Thiếu Đường dãi nắng dầm mưa, đầu đầy đất vàng, mồ hôi chảy dọc xuống hai bên gò má, cũng chẳng thèm chải chuốt ăn diện, áo ba lỗ bám sát vào cơ thể rắn chắc, quần quân đội thùng thình giản dị...

Nếu không vì loại thuốc lá xịn, rượu hảo hạng kia, anh sẽ không bị lôi đuôi chuột.

Thuốc lá với rượu ấy à, đã dính vào đồ hảo hạng rồi, hút quen thuốc xịn rồi, thì chịu sao nổi loại thuốc lá bình dân hai hào một hộp sáu mươi điếu, cùng với loại rượu trắng nhạt nhẽo kém chất lượng được. Thời buổi ngày ấy, có thể uống được rượu Tây Phụng, hút được thuốc lá Khỉ lông vàng, chính là đại diện cho thân phận địa vị, tám phần thuộc nhà quan hoặc thành phần bất chính, cực giàu có. Thuốc lá Khỉ lông vàng này chính là loại thuốc lá Khỉ lông vàng không có đầu lọc, trên vỏ hộp có in con dấu động vật quý hiếm Khỉ lông vàng ở Tần Lĩnh, bốn hào tám xu một hộp, bằng tiền cơm trong cả một tuần của rất nhiều binh lính, cực kỳ đắt đỏ quý hiếm. (39)

Chính hộp thuốc lá Khỉ lông vàng của Thiếu Đường đã khiến anh bị lộ chân tướng.

39. Nguyên gốc: , có thể hiểu là hàng hóa có chất lượng cao, giá thành cao, vượt qua mức sống của nhiều người, không có người mua và không có thị trường. Cũng có thể hiểu là hàng hóa được ưa chuộng ở 1 vùng, từ đó giá thành tăng cao, nhưng lượng tiêu thụ không cao. Giá thành vượt quá mặt bằng chung, cao hơn giá trị thực của sản phẩm. Trong truyện, mọi người có thể hiểu là hàng tốt nhưng quá đắt đỏ, bởi vậy cũng cực ít bán và hiếm người mua được.

(*) Giải thích một chút về đơn vị tiền tệ ở đây: 1 tệ hay 1 đồng = 10 hào = 100 xu. (1 = 1 = 10 = 100)

9. Chương 9: Hiềm Khích

Rượu ngon nào ngại ngô sâu, thịt ngon sợ nhất chó thương nhớ hoài. (40) Trong cổ tay áo, khắp cả người Hạ Thiếu Đường đều thoang thoang hương thơm của thuốc lá Khỉ lông vàng cùng rượu Tây Phụng, người phải lòng anh, đâu chỉ có đám công nhân viên chức trong khu tập thể nhà xưởng.

40. Nguyên gốc: , . Ở đây, – Rượu ngon nào ngại ngô sâu nằm trong câu Vàng thật không sợ lửa, rượu ngon không sợ ngô sâu. Nghĩa gốc là vàng thật dù có nung trong lửa vẫn không bị làm sao, rượu ngon, thơm thì dù có ngô sâu vẫn có người ngửi ra được, và biết tới.

Còn câu trong truyện, mình nghĩ ý là ví Hạ Thiếu Đường như rượu thịt thơm ngon, dù đã trốn ở nơi hẻo lánh xa xôi, nhưng vẫn có người biết – tìm được, và khiến người ta chú ý, nhớ thương không quên. Phần sau chương này mọi người sẽ hiểu rõ hơn ý của câu:3

Hôm nay, Thiếu Đường đi ra từ cửa sắt lớn của doanh trại Tây Cầu, lái xe tải lớn vào núi, trên xe chở đồ cấp dưỡng tháng sau của mấy trạm gác trên núi.

Xe tải vừa mới vòng ra khỏi cửa thôn chạy qua cánh đồng ngô, thì đã có vài người mặc áo xám xanh chặn đứng xe anh lại.

Hạ Thiếu Đường phanh kít lại, ló đầu ra: “Tôi bảo này, sao anh không đến cổng khu tập thể quân đội mà

chặn xe ấy?”

Thanh niên cầm đầu vuốt mái tóc rối bù, nhếch mép cười đều giả: “Khu tập thể quân đội của các cậu, anh nào dám chặn!”

Thiếu Đường gẩy tàn thuốc trên bệ cửa sổ, lắc đầu đáp: “Đừng có cản đường, bố đây đang việc.”

Thanh niên bám vào cửa kính xe, cười tít mắt chụp lấy vai anh: “Thiếu Đường... anh em tìm cậu ôn tí chuyện xưa, đi mấy chuyến mà chẳng gặp được cậu, gọi cho đại đội của mấy cậu thì họ nói cậu không có đó... sao cậu lại trốn anh chứ.”

Thiếu Đường: “Việc quái gì phải trốn anh.”

Gã thanh niên nói giọng Bắc Kinh, thoạt nhìn có vẻ xem xét tuổi Thiếu Đường, cũng có khuôn mặt tuấn tú góc cạnh, nét đẹp phẳng phất sự ngả ngớn đều giả. Bên dưới mặc một cái quần nhàn nhúm ống loe, vô cùng “sành điệu”. Nếu như là mấy năm trước, đám mặc kiểu quần này vênh vang ra đường, thể nào cũng bị bắt lại, coi là bè lũ phản động của giai cấp tư sản.

“Thiếu Đường, anh nhớ cậu.”

“Tôi không nhớ anh.”

“Thiếu Đường, sao cậu có thể vô tâm vô tình như thế, cặn tình tới vậy!”

“Đoàn Hồng Vũ, anh bị bệnh à?”

...

Hạ Thiếu Đường vương phải tên phiên phức này, hai người ngồi xổm ven đường, hít đất ăn bụi, chụm đầu châm hai điếu thuốc.

Loại thuốc lá mà cậu ấm Đoàn hút, là thuốc “Đại Trung Hoa”, nhà gửi từ Bắc Kinh lên, còn cao cấp hơn cả thuốc lá Khỉ lông vàng, sáu hào một hộp.

Đoàn Hồng Vũ nịnh nọt lấy lòng Thiếu Đường, gã dán sát lại ngọt xớt bảo: “Thiếu Đường, cậu không còn khó chịu vụ lần trước bạn anh chặn đường cướp của trên núi chứ ha? Cậu giận anh à?”

Mặt Thiếu Đường không đổi sắc, thờ ơ nói: “Hóa ra là bạn của anh thật? Tôi biết ngay mà, trừ anh ra thì có ai mà làm mấy trò bậy bạ đó?”

Đoàn Hồng Vũ cười nửa miệng: “Cậu không nể mặt anh?”

Thiếu Đường bảo: “Ngày hôm đó tôi làm nhiệm vụ trinh sát tuần tra.”

Đoàn Hồng Vũ cười mỉa: “Anh vừa nghe bọn họ nói tới người họ Hạ cái là, ây da, dám liều lĩnh đụng vào họng súng của anh em anh đây, khác nào đánh vào mặt anh đâu! Chà, mấy tên đó anh bắt tới đây đèn tội với cậu hết, có được không?”

Hạ Thiếu Đường bật cười: “... Đừng nói vớ vẩn nữa, tôi còn việc phải đi đây.”

Đoàn Hồng Vũ đột nhiên quặp chặt lấy cổ Thiếu Đường, thân thiết kéo anh lại, hơi thở nóng rực phả tới: “Cậu bận gì chứ, ngồi tâm sự với anh.”

Thiếu Đường hút thuốc: “Tâm sự ông nội nhà anh!”

Hạ Thiếu Đường trầm nghĩ trong lòng bố đây là ai chứ, lại còn phải ngồi tâm sự với mày, mẹ nó mày vênh vang quá rồi đấy!

Về ngoài Đoàn Hồng Vũ đường hoàng chín chắn, nhưng chỉ là một gã thanh niên vô lại, quen biết đã lâu với Thiếu Đường. Nếu tính kỹ ra, từ hồi nhỏ tí, lúc họ còn mặc quần thủng đít ở khu tập thể quân đội ở đường Ngọc Tuyền đã quen nhau, hai người đều là con em của bộ đội xuất thân từ những gia đình tốt (41). Sau đây, Thiếu Đường tới Thiểm Tây trước, hai năm sau cậu ấm Đoàn cũng bị sung quân tới đây, làm công trong phân xưởng nào đó ở khu 3 thuộc nhà máy chế tạo ô tô.

41. Nguyên gốc: , ý chỉ người xuất thân từ gia đình tốt, một cách nói trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa, ví dụ như xuất thân từ công nhân, con em liệt sĩ.

Đoàn Hồng Vũ trút ra một bụng bức tức oán trách, đôi mắt xinh đẹp ánh lên sự tủi thân căm hờn: “Anh mày sống khổ bố mẹ ra, Thiếu Đường, cậu phải châm chước cho anh chứ, bọn cậu làm lính trong quân đội, chẳng thiếu thốn gì, còn anh?”

“Ở cái nơi quỷ quái chim chẳng buồn ị này, cả năm liền anh mày chưa được ăn gà nướng vịt quay lấy một lần, bố đây sắp điên rồi! Bọn anh cũng thèm lắm chứ, bọn anh là ai, vì có gì mà phải chịu khổ chịu cực ở cái nơi rừng núi heo lánh này? Từ trước tới nay anh chưa từng phải sống khổ sở vậy đâu!”

“Bố đây đếch chịu, cái mẹ gì chứ.”

“Ông nội Đoàn nhà cậu mà không được sống thoải mái... thì con mẹ nó đừng hòng có đứa nào được sung sướng!”

Hạ Thiếu Đường vốn chẳng buồn quan tâm tới những chuyện đâu đâu đó, chỉ là chuyện này có liên quan

tới bà nội Mạnh Tiểu Bắc nên anh mới bận tâm. Giờ đây anh rất thân thiết với người nhà Mạnh Tiểu Bắc, trong lòng tự khắc thiên vị một bên hơn, tình cảm thân sơ khác nhau, há chỉ với loại người như Đoàn Hồng Vũ thì còn phải suy xét gì nữa sao?

Thiếu Đường nói: “Sau này đừng có làm mấy chuyện quá đáng như vậy nữa, đều là bà con trong thôn, người ở công xưởng, thiên tai loạn lạc có nhà nào không khổ? Chớ có hà hiếp người khác.”

Đoàn Hồng Vũ tủi thân tròn tròn đôi mắt đẹp: “Anh mà hà hiếp ai? Cậu còn đi giúp đỡ bọn nông dân trong thôn, bọn họ mới là lũ sung sướng giàu có kìa! Có đất có ăn có trâu có bò, bọn họ thiếu ăn thiếu mặc à, quốc gia còn phân phát tiền với lương thực cho đám thanh niên trí thức, cậu có dám thề là mình không để người trong thôn vợ vét hơn nửa không? May mà chúng ta vẫn còn trong nhà máy đấy!”

“Năm đó anh em ta cầm gậy gộc ra đường, khắp mấy con phố lớn ở đường Ngọc Tuyền đều là địa bàn của chúng ta, khung cảnh ngày ấy thế nào, đã bao giờ phải chịu tù hờn ức hiếp chưa? Nhớ năm ấy, chúng ta đến Trụ sở Thị Ủy đánh nhau với bọn nhãi nhép đó...”

Thiếu Đường cắt lời: “Mấy chuyện cũ rích vớ vẩn từ tận năm nào tháng nào, còn nhắc làm gì nữa.”

Đoàn Hồng Vũ: “Hai anh em ta lừng danh khắp chốn, thậm chí còn có danh hiệu trong cả cục công an, có tiền án, anh không nhắc tới thì cậu vờ không quen anh sao?”

Đoàn Hồng Vũ nhìn đắm đắm khuôn mặt không chút cảm xúc của Thiếu Đường, bĩu môi nói: “Thiếu Đường, cậu làm lính rồi, khoác lên mình bộ đồ quân nhân thì ngay lập tức ra dáng nghiêm chỉnh đứng đắn, trong mắt đâu còn mấy người bọn anh.”

“Cậu hoàn toàn khác hồi còn bé, khiến người ta phát ghét!”

Mắt Đoàn Hồng Vũ đỏ rực, vô cùng khó chịu.

Hạ Thiếu Đường rũ mắt, bờ lông mi đen lách khê run rẩy, những lời nói ấy như đâm tới tận sâu trái tim anh. Tất nhiên giờ đã khác trước đây, lớn rồi, trưởng thành rồi, hiểu chuyện, biết phân biệt đúng sai phải trái. Với lại, vài năm làm lính trong quân đội, phải siết mình theo kỷ luật, rèn giữa tôi luyện, mài giũa tính tình, trên khuôn mặt khóe mắt dần nhuốm sự chững chạc vững vàng, điềm đạm bình thản, nói chuyện cũng rất ôn tồn nhã nhặn. Thoạt nhìn ngỡ như anh hơn Đoàn Hồng Vũ ít nhất cũng phải 3 tuổi, có ngờ đâu thực ra anh còn sinh sau đối phương vài tháng.

Ngày ấy, trong thành Tứ Cửu (42) xe quân đội hồng hách tung hoành, Hồng Vệ Binh tạo phản, cướp đoạt tài sản phá hoại khắp nơi, xã hội vô cùng loạn lạc, rất nhiều học sinh trung học bị mắc kẹt trong đây, lang thang vất vưởng, gầy rộc suốt ngày, cả thanh xuân trác táng hư hỏng. Quốc gia chịu trách nhiệm xử lý những thành phần này, trục xuất hàng loạt thanh niên trí thức lên núi xuống thôn, đi Đông Bắc, đến Tân Cương xây dựng binh đoàn. Công việc của những thanh niên trí thức này ở nông thôn vô cùng khổ cực. So với họ, được đi lính hoặc làm công trong nhà máy là còn may mắn. Vào năm đó, cái gì cũng cần phải có quan hệ, xã hội coi trọng xuất thân, phải là con cháu của Hồng Ngũ Loại (43) mới có thể thông qua thẩm tra chính trị của quân đội hoặc nhà máy.

42. Nguyên gốc là , thành Tứ Cửu, hay chính là 4 cổng thành của Hoàng Thành, cách gọi khác của 9 cổng thành bên trong thành. Bốn cổng của Hoàng Thành gồm cổng Thiên An, cổng Địa An, cổng Đông An, cổng Tây An. Còn 9 cổng trong thành bao gồm: cổng Chính Dương (cổng trước), Sùng Văn, Tuyên Võ, Triều Dương, Phụ Thành, Đông Trục, Tây Trục, An Định, Đức Thắng.

Hiện nay, thành Tứ Cửu đã không chỉ Triều Dương, Tuyên Võ, Sùng Văn hay các khu vực nội thành, mà còn chỉ Bắc Kinh.

43. Hồng Ngũ Loại là một loại danh xưng cho một số thành phần có địa vị cao trong xã hội, xuất hiện sau năm 1949, khi toàn Trung Quốc được giải phóng, trải qua thời kỳ cải cách ruộng đất, công thương nghiệp công và tư kết hợp, phân chia giai cấp trong nông thôn và thành phố.

Ở khu tập thể quân đội, Hạ Thiếu Đường và Đoàn Hồng Vũ chính là những kẻ đại diện cho thành phần lông bông, vô công rồi nghề. Những năm đó cả hai đều sống vô cùng bừa bãi liêu lĩnh, buông thả chơi bời. Sau này, vận mệnh từng người từng người một đều bị vòng xoáy thời đại cuốn trôi, trong những năm tháng loạn lạc ấy, trở thành những con người dẫu không cam chịu phận bèo dạt mây trôi nhưng cũng vô phương thoát ra khỏi cảnh tù túng trói buộc. Trong nhà máy chơi bời lêu lổng, đến thôn làng chung quanh trộm gà bắt chó, gây sự đánh nhau, rước lấy khiêu nại của dân làng với lãnh đạo, mấy loại chuyện này hả, đám người Đoàn Hồng Vũ quá là quen tay.

Càng lớn, tính tình Hạ Thiếu Đường càng chín chắn điềm đạm, bởi vậy khoảng cách giữa anh và Đoàn Hồng Vũ mỗi lúc một xa, không còn cùng gã náo loạn gây sự như xưa. Quân trang mà Thiếu Đường mặc, đã kìm hãm sự điên cuồng và ngang ngược chảy rần rạt trong con người anh. Địa vị anh còn cao hơn Đoàn Hồng Vũ một bậc, sự uy phong toát ra một cách tự nhiên, dao ba góc cũng đã đổi thành súng trường từ lâu. Theo những lời nói chất đầy sự căm ghét của Đoàn Hồng Vũ thì có thể hiểu: “Tao là thằng lưu manh thấp kém, giờ đây thằng họ Hạ mày cũng chỉ là một thằng lưu manh mặc áo lính mà thôi!”

Thiếu Đường có những trù tính khác, anh thử dò hỏi: “Hồng Vũ, tôi nghe nói trong danh sách sinh viên cất cử năm nay ở nhà máy có anh? Anh xin về hả?”

Ánh mắt Đoàn Hồng Vũ vô cùng thờ ơ dừng dừng: “Cũng coi như sắp thoát khổ để được về nhà rồi.”

Thiếu Đường nhướn mày: “Có anh thật hả? Anh hốt được chỉ tiêu?”

Đoàn Hồng Vũ thoát cái ra vẻ sung sướng, giọng nói nhào nhột, mặt nóng rực dán sang chỗ Thiếu Đường: “Thương nhớ anh hả? Muốn cùng anh về?”

Hạ Thiếu Đường né tránh khuôn mặt tươi cười hớn hở của đối phương, nặng nề nói: “Anh tranh giành chỉ tiêu sinh viên với những công nhân thuộc gia đình không có lối thoát ấy làm gì, rõ ràng anh thừa sức dựa vào quan hệ để vào bộ đội làm lính cơ mà.”

Đoàn Hồng Vũ: “Anh làm lính làm cóc gì, anh không bì lại cậu, không chịu được khổ đâu.”

Hạ Thiếu Đường: “Đầu óc bà đậu như anh mà cũng đòi đi học?”

Đoàn Hồng Vũ khinh thường nói: “Anh không học được, nhưng học viên công nông binh có thể quay lại thành phố!”

“Bố đây sống chết chịu đựng cũng để quay về Bắc Kinh!”

“Vào đại học học đầu học vớ vẩn tương lai cũng xán lạn, ra trường sẽ được làm cán bộ cơ quan! Tội gì anh phải khổ sở sống cùng đám nông dân trong vùng thung lũng heo hút này chứ?!”

Ánh mắt Hạ Thiếu Đường dần ảm đạm, lòng nặng nề, vì danh sách này, anh đã gọi về Bắc Kinh nhiều lần. Im lặng một lúc lâu, anh hỏi ướm: “Hồng Vũ, hay là, anh đừng tranh nữa, bỏ đi được không? Hoặc là sang năm anh hăng đi, nhường suất của anh cho người khác.”

Đoàn Hồng Vũ kinh ngạc: “Ý cậu là gì?”

Hạ Thiếu Đường: “Anh vẫn còn trẻ, không vợ không con, việc gì phải vội?”

Đoàn Hồng Vũ: “Vớ vẩn.”

Hạ Thiếu Đường nói nghiêm túc: “Đoàn Hồng Vũ, không phải tôi gây sự với anh, nhà máy bọn anh đúng là phân biệt đối xử, vốn dĩ làm gì tới lượt anh, đáng ra nên để những công nhân lâu năm đã làm tám, mười năm trở về mới phải. Nói thẳng ra, làm đếch gì đến lượt anh hót được chỉ tiêu?”

Đoàn Hồng Vũ quay đầu nhìn chằm chằm Thiếu Đường, tức giận nói: “Tên họ Hạ kia, sao hôm nay cậu cứng đầu lì lợm vậy hả?!”

Cuộc nói chuyện ngày ấy, hai người không hợp ý, người nào người nấy bực bội ra về.

Thiếu Đường đứng lên, buồn bực dùng để giày di di tàn thuốc.

Đoàn Hồng Vũ lâu bầu mắng chửi Hạ Thiếu Đường cạm tình cạm nghĩa, không đứng về phía anh em, lại nói thay người đứng.

Hạ Thiếu Đường chọc thủng vào sự thật, Đoàn Hồng Vũ là một gã trai trẻ chuyên phá hoại, lông bông vô tích sự, trong công xưởng suốt ngày trêu mèa dọa chớ, chẳng làm được việc gì ra hồn. Theo lệ, loại người này làm đếch gì có thể lấy được chỉ tiêu, rành rành là dạng con ông cháu cha đi cửa sau.

Hạ Thiếu Đường thật tình rất để tâm tới nỗi lòng của Mạnh Kiến Dân, hỏi thăm nghe ngóng, mới biết được chỉ tiêu vẫn còn chưa hoàn tất mà bên trong công xưởng đã phân chia xong, người nào người nấy có phần

hết rồi. Tên nhãi Đoàn Hồng Vũ đến là hên. Những đầu ra tốt hồi ấy, một là làm lính, hai là dựa vào quan hệ để cuỗm được chỉ tiêu sinh viên. Như kiểu hai vợ chồng Mạnh Kiến Dân, chẳng thuộc dạng con ông cháu cha cũng chẳng có bản lĩnh gì, xác định chết già ở thung lũng này thôi, vĩnh viễn cũng chẳng quay về được!

Hạ Thiếu Đường khởi động xe, bụi bay mù mịt, Đoàn Hồng Vũ ăn đủ bụi đất, từ ngoài cửa xe gào lên: “Thiếu Đường, cậu phải lòng ai trong xưởng rồi phải không?”

“Cậu bận lòng tới vậy, là muốn chạy chỉ tiêu cho người yêu bé nhỏ của mình hả? Cậu muốn đưa ai về Bắc Kinh?”

Hạ Thiếu Đường khó chịu đáp: “Tôi không yêu ai.”

Trong mắt Đoàn Hồng Vũ tràn ngập sự tủi thân cùng tức giận, thậm chí còn tỏa ra sự ghen tỵ mơ hồ: “Thiếu Đường, nói cho anh mày hay, cậu thân thiết với ai tới vậy? Là nam hay nữ?!”

Yêu đương ông nội nhà mày, lại còn nam với chẳng nữ? Hạ Thiếu Đường thầm chửi.

Khi ấy, anh cũng chẳng rõ vì sao cậu ấm Đoàn lại đỏ mặt tía tai như thế, mặt trở trán bóng, dùng dằng mãi chưa xong.

Thiếu Đường lừ mắt: “Anh tưởng tôi không biết chắc, tìm Tiểu Huệ trong thôn vào đồng ngô mà quần nhau.”

Đoàn Hồng Vũ lập tức hỏi: “Cậu ghen à?”

Cậu ấm Đoàn đúng là một gã điên cuồng ngạo mạn, thực ra bản chất Hạ Thiếu Đường cũng là một kẻ như thế, chỉ là vài năm nay, sự kiêu ngạo ấy đã bị kiềm hãm, rất hiếm khi tức giận. Anh nhún ga, quăng lại một câu: “Cút!”

Đoàn Hồng Vũ nhìn chằm chằm gương mặt nghiêng nghiêng của Thiếu Đường qua cửa sổ xe, vừa khó tin vừa căm tức, đôi mắt như khắc đục lên mặt Hạ Thiếu Đường.

Xe tải phát ra tiếng khởi động ầm ầm, khiến người ở lại ăn đầy bụi đất.

...

Vì chuyện Mạnh Kiến Dân mà Thiếu Đường buồn hết cả lòng. Anh cũng có sự xúc động và nóng nảy tuổi trẻ, dục tốc bất đạt, tận đáy lòng chôn giấu mong muốn đẹp đẻ nhưng lại chẳng cách nào thực hiện, không đủ năng lực hoàn thành ước ao của Mạnh Kiến Dân, giúp chẳng được, nên không khỏi buồn bã thất vọng, cảm thán số mệnh đen đủi, thậm chí cảm thấy có lỗi với đối phương.

Suy cho cùng, anh cũng mới chỉ là một thanh niên chớm 20 tuổi, mới trải qua một ít khó khăn, chưa từng gặp phải quá nhiều thất bại suy sụp, phong ba bão táp trong đời người. Theo quan niệm triết học nhân sinh của một giai cấp nào đó, cuộc đời mỗi người, không có khó khăn gì mà không thể vượt qua được, cùng lắm thì dựa vào quan hệ hoặc sự giúp đỡ của bạn bè người thân là có thể giải quyết trở ngại, đạt được mục đích. Nếu bọn họ không rơi vào cảnh đường cùng không lối thoát, không từng mất đi lòng tin hy vọng, sẽ không thể hiểu được tận cùng nỗi đau khổ, dằn vặt trong cuộc đời.

Thiếu Đường lại đến khu tập thể, đưa Mạnh Tiểu Bắc đi chơi, nhưng không hề ghé qua nhà họ Mạnh.

Không may Mạnh Kiến Dân nhìn thấy anh từ trên ban công, gọi từ đằng xa: “Thiếu Đường...”

Mạnh Kiến Dân bước thật mau đến, nụ cười ấm áp nở trên khuôn mặt dịu dàng: “Xuống núi hả? Sao không vào trong nhà chơi?”

Hiếm khi Thiếu Đường xấu hổ, ngại ngần nói: “Một chốc là tôi phải đi rồi.”

Mạnh Kiến Dân: “Chị dâu cậu đã làm mì sợi rồi.”

Thiếu Đường: “Suốt ngày ăn chực nhà anh thì kỳ quá.”

Không như Thiếu Đường, tâm trạng Mạnh Kiến Dân rất tốt, giống như anh cả, kéo tay Thiếu Đường, thậm chí còn hơi hấp tấp: “Cái cậu này, đã ăn chực bấy lâu rồi, ăn một bữa cũng là ăn, mười bữa cũng là ăn, còn khách sáo với cả tôi nữa hả!”

Hạ Thiếu Đường cố ăn cho xong, uống vài chén rượu, sau rốt vẫn kìm lại không dám nói ra sự thật tàn khốc cho đối phương. Anh sợ phải nhìn thấy ánh sáng, niềm tin và cả sự hy vọng sẽ tắt ngóm trong đôi mắt Mạnh Kiến Dân.

Nhìn quanh bốn vách tường nhà Mạnh Kiến Dân, bốn con người chen chúc trong một gian phòng, đồ dùng đơn sơ, thứ duy nhất khiến người ta phải ghé mắt nhìn chính là một dây giấy chứng nhận công nhân hạng nhất, bằng khen thưởng trong xưởng suốt bao năm nay, biểu dương của công đoàn. Trong nhà, giường lớn kê sát vào tường, bên trên có mấy chồng sách, đều là tuyển tập các loại, nào là tiểu thuyết Liên Xô, Toán học, Giáo trình tự học công trình điện tử... Bản thân Hạ Thiếu Đường đã mấy năm không học hành gì, hồi xưa thì lông bông, nhưng anh rất kính nể người học giỏi, đối với người bụng đầy chữ nghĩa như Mạnh Kiến Dân, lại còn đẹp trai thông minh ngời ngời, trong lòng tự nhiên sinh ra thiện cảm, hy vọng đối phương sẽ gặp may mắn tốt đẹp.

Cái gọi là “yêu ai yêu cả đường đi”, không biết bởi anh thích Mạnh Tiểu Bắc mà quý lây sang Mạnh Kiến Dân hay vì ngưỡng mộ Mạnh Kiến Dân mà càng đối tốt với Mạnh Tiểu Bắc, khi ấy tự Thiếu Đường cũng không rõ.

Há miệng mắc quai, ngày hôm sau, Thiếu Đường tiện việc lái xe tới Bảo Kê, lẳng lặng đưa Mạnh Tiểu Bắc vào thành phố chơi. Trong nhà khách bộ đội ở nội thành Bảo Kê có mấy nhân viên cấp dưỡng, là chỗ thân

tình với đại đội bọn họ, làm cho họ một nồi lẩu dê, còn có đùi dê quay.

Mạnh Tiểu Bắc cực vênh vang ngồi ở chỗ phó lái, ra vẻ khoe khoang: “Ông đây cũng có thể lái xe tải lớn!”

Thằng nhóc thối, lúc thốt ra chữ “ông đây”, ngữ điệu biểu cảm đến là buồn cười. Ngay cả tóc trên đầu cũng dựng cả lên, đúng là một thằng nhóc vô cùng cá tính.

Hạ Thiếu Đường: “Muốn lái hả, sau chú mày dạy cho.”

Mạnh Tiểu Bắc rất hiếu động, Hạ Thiếu Đường quay qua nhắc: “Thắt dây an toàn vào.”

Anh vươn tay sang cài dây an toàn cho Tiểu Bắc, Mạnh Tiểu Bắc táy máy tay chân, đợi lúc Thiếu Đường nghiêng đầu qua, lập tức vồ loạn tóc anh.

Hạ Thiếu Đường gằn giọng mắng: “Láo lếu!”

Mạnh Tiểu Bắc: “Vồ tóc chú thành tổ chim.”

Hạ Thiếu Đường phì cười, dạy cậu: “Đây không gọi là tổ chim, đừng có nói bừa từ đó... Trước mặt cha nhóc không được nhắc tới mấy chuyện ấy của ông đây, hiểu chưa?”

Mạnh Tiểu Bắc ra dáng người lớn, đôi mắt đen láy tinh ranh, đắc chí gật đầu: “Cháu-đã-rõ!”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu nói: “Dây an toàn này lỏng quá, không giữ được cháu.”

Hạ Thiếu Đường: “Nhóc hăng còn nhỏ lắm.”

Mạnh Tiểu Bắc nảy lên sáng kiến, thừa dịp đối phương không để ý cậu đột nhiên trượt xuống, chui ra khỏi dây an toàn, trèo lên đùi Thiếu Đường, động tác còn nhanh hơn cả con khỉ!

Hạ Thiếu Đường giữ tay lái, cau mày gằn giọng quát: “Đừng có nghịch!”

“Đù mẹ thằng nhãi này, muốn chết hử.”

“Đang lái xe chứ...”

Hạ Thiếu Đường mắng vắn mắng, hút thuốc, thành thạo phanh xe, ngồi lại tử tế, bẻ tay lái, lại nhấn ga lái tiếp.

Anh lo Tiểu Bắc bị ngã từ trên đồi xuống, một tay cởi dây an toàn, quần lại trước người, buộc Mạnh Tiểu Bắc với mình vào với nhau, cài khóa cẩn thận.

Mạnh Tiểu Bắc cùng giữ tay lái với Thiếu Đường, oai phong lẫm liệt, nhìn xuyên về con đường phía trước, chỉ khí bình bình của đàn ông được thỏa mãn tốt cùng.

Mà đối với Thiếu Đường, đó cũng là một loại thỏa mãn tận cùng, khi một người đàn ông được người khác dựa vào, quyến luyến không rời, chứng minh rõ ràng cho sự quan trọng của bản thân, khiến cho cõi lòng vô cùng sung sướng và tự hào. Bởi vậy đã là đàn ông thì đều thích có con cháu, không chỉ là sự ràng buộc máu mủ, mà còn bởi, ôm một đứa con trong lòng, ngay lập tức sẽ cảm thấy bản thân giống như một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, được ngưỡng mộ, được cần đến...

Mạnh Tiểu Bắc ngồi trên đồi vững chãi của Thiếu Đường, kêu lên: “Ui, hơi bị chật.”

Hạ Thiếu Đường: “Không muốn chật thì lăn luôn xuống đi.”

Mạnh Tiểu Bắc vuốt ve cái bụng tròn vo của mình: “Vừa rồi, cháu ăn đầy thịt dê quay, nhà cơm của bộ đội các chú đúng là ngon hết sẩy! Chú coi coi, bụng cháu phình lên rồi nè!”

Hạ Thiếu Đường cười.

Mạnh Tiểu Bắc ngạc nhiên kêu lên: “Chú cũng ăn nhiều, đừng có đẩy bụng vào lưng cháu! Thiếu Đường, giờ chú béo như thế, lúc tắm cháu nhìn thấy bụng chú cứ rung lên từng nhịp đó!”

Hạ Thiếu Đường mắng: “Vớ vẩn, người nhóc nhìn thấy trong buồng tắm là chú mày hả! Đó là Diêu Quảng Lợi, béo núc ních bụng mỡ cứ rung lên.”

Mạnh Tiểu Bắc cười đều: “Haha... bụng mọi người đều trắng hết cả mà, mà mông chú còn trắng hơn bụng chú nữa đó! Trắng bóng sáng chói lòe mắt luôn! Cháu không phân biệt rõ được.”

Thực ra Mạnh Tiểu Bắc phân biệt rất rõ ràng, vóc dáng Thiếu Đường cân đối, hơi gầy một chút, phần eo dẻo dai, mông rất cong, làm sao mà không phân biệt rõ cho được?

Từ khi ấy hai người đã ở chung với nhau như thế, lời qua tiếng lại, không ngừng trêu chọc kích逗 nhau, phần khích vô cùng.

Xe tải tránh trên con đường thôn quê, dọc đường đất vàng bay mù mịt, trên núi hoa nở muôn nơi, trong mắt hai người ngập tràn hình ảnh tuyệt đẹp của phong cảnh ven đường...

Chính chuyến đi này, trên con đường từ Bảo Khê về Tây Cầu, đã nổi lên một cơn giông tố không thể tưởng được

10. Chương 10: Đấu Tranh Vũ Trang

Ngày đó trên đường về Tây Cầu, đúng lúc tạt qua chợ phiên gần công xã nhân dân thị trấn Táo Lâm. Tâm trạng của Hạ Thiệu Đường rất tốt, bùng bùng nhiệt huyết, đưa Tiểu Bắc đi chơi chợ phiên.

Ở gần thị trấn này, từ những năm 50 trở đi, đã trở thành khu chợ phiên, nơi nông dân buôn bán lớn nhất trong phạm vi hơn chục dặm của thôn làng Tây Cầu. Cứ đúng mười lăm hàng tháng là nơi đây bắt đầu mở phiên chợ, gồm đủ loại đặc sản nông nghiệp, hàng hóa rẻ tiền, quần áo đồ ăn cái gì cũng có. Sau đó chợ phiên dần chuyển thành công xã nhân dân, người dân bị tước đoạt ruộng đất, kiểm soát tự do buôn bán, mất hết những sản phẩm nông nghiệp còn sót, chợ chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, thời huy hoàng nay còn đâu.

Ở thôn làng gần bên, nông dân vẫn duy trì thói quen mở chợ phiên suốt hơn hai mươi năm qua. Cứ đến mười lăm hàng tháng, người người đến bờ sông, đi dạo trên gò đất, đi thăm bạn bè người thân, mọi người gần đó lũ lượt xếp hàng ngồi tại gò đất cao bên bờ, hóng gió, kể chuyện nhà chuyện cửa, tay bưng bát sứ lớn thật dày.

Tất nhiên, cũng có người dân mang theo rổ rá thủ công, có nhà làm thêm vài cái bánh nướng bánh bao, lẳng lặng đối với người khác lấy nửa cân ót. (44) Còn có người bắt đầu đầu cơ trục lợi phiếu lương, đập xe ba gác nhỏ, chở chậu, bát nhựa, đồ dùng vật phẩm trong gia đình, phiếu lương mà công nhân viên chức trong nhà máy không dùng đến đổi chác.

44. 1 cân của Trung Quốc = 1/2 cân của VN nhé.

Thiệu Đường dùng một tờ phiếu lương nhả nhúm trong túi đổi cho Mạnh Tiểu Bắc hai cái bánh bao kê vàng, một vốc mứt táo tàu sấy to với một túi ót giòn. Túi Mạnh Tiểu Bắc không đựng hết, mới ăn được hai cái mà đã bị nghẹn giống y chang con khỉ. Hạ Thiệu Đường nhai ót giòn, môi đỏ rực rỡ.

Thực ra ngày đó, Hạ Thiệu Đường đã nhận ra bầu không khí trên bờ ruộng đầu thôn là lạ, có rất nhiều người cùng thôn tụ họp lại một chỗ, ngồi xổm, đằng sau giắt vũ khí, vùi đầu thì thầm to nhỏ với nhau, thỉnh thoảng vang lên tiếng mắng chửi, khung cảnh rất bất thường. Bầu trời đen kịt, từ trên đỉnh núi những đám mây nặng trĩu cuộn cuộn trườn về Tây Cầu, nước sông Vị bắt đầu gợn sóng.

Thiệu Đường linh cảm sẽ xảy ra chuyện chẳng lành. Anh cảnh giác ôm Mạnh Tiểu Bắc lên trên vai, khiêng cậu đi.

Thiệu Đường nói: “Chúng ta về thôi.”

Mạnh Tiểu Bắc niết tai anh: “Chơi một lúc nữa thôi, về nhà chẳng có gì vui! Chú Thiệu Đường, chúng ta đến hầm trú ẩn lần trước chú dắt cháu đến chơi đi!”

Hạ Thiệu Đường quẹo vào thôn, đến nhà bí thư công xã nhân dân nhìn ngó. Anh thả Mạnh Tiểu Bắc trên

cối già ở cổng, dấn đi dấn lại: “Tuyệt đối không được chạy lung tung, chú tìm người quản lý nói một xú rồi sẽ lập tức quay lại.”

Trước khi đi, theo thói quen anh véo mặt Mạnh Tiểu Bắc một cái, cực thân thiết.

Trên con đường giữa làng, một đàn cừu chạy xộc ra, kêu be be loạn lên. Một đám dân bản xứ dừng mãi, đầu buộc khăn trùm đầu trắng, mặc áo trấn thủ, tay để trần chạy tới, từng hàng giày vải bước mau mãi làm bụi đất bay mù đường.

Hạ Thiếu Đường hỏi người trên đường: “Chuyện gì vậy, các anh muốn làm gì?”

Có người hô lên: “Đến nhà máy bọn chúng chặn giết thằng chó đó!”

“Không thể để thằng chó chết đó chạy được!”

Có người chạy như bay đến báo tin: “Tao vừa trông thấy thằng nhãi nhép họ Đoàn kia chạy ra từ cổng chính, lòi cái mặt nó ra rồi, chúng ta chặn thằng chó chết đó lại!!!”

“Thằng chó làm loạn khắp nơi, còn muốn trốn?! Nó ăn no uống say chơi đã rồi, làm cho bụng gái thôn ta to rồi, còn muốn lẩn về Bắc Kinh? Nó nghĩ ngon ghê! Còn không nện gãy hai chân nó!!!”

Hạ Thiếu Đường thấy đám nông dân hung hăng hùng hổ chạy qua trước mặt, vội vàng nói với người đứng đầu công xã nhân dân: “Có vấn đề gì thì nói chuyện, sao nhiều người bên anh đến chặn cổng nhà máy vậy, mắc gì làm loạn thế, như vậy là vi phạm kỷ luật!”

Bí thư công xã nhân dân phần nộ nói: “Không thể nói chuyện được với đám người khốn kiếp trong nhà máy!”

Có người đứng lại, quay đầu nhìn chằm chằm anh: “... Mà cũng là người trong nhà máy bọn nó?”

“Thằng này cũng là đám người đến từ Bắc Kinh, chúng nó cùng một giuộc với nhau!”

“Lũ chó chết đã ăn đồ của bọn tao, uống nước sông Vị bọn tao, còn dám hà hiếp hãm hại người dân trong thôn bọn tao!!!”

...

Hạ Thiếu Đường vừa nghe đã mang máng hiểu chuyện gì đang xảy ra, thằng chả Đoàn Hồng Vũ lại gây ra đại họa rồi, đi đâu cũng không giữ nổi thất lưng quần mình, chẳng làm được cái tích sự gì.

Trước mắt bao nhiêu người, anh cũng không ngu, thấy tình hình không ổn, lạnh lùng im miệng, lặng lẽ quay đầu bước đi.

Anh đi được vài bước, vừa quanh qua góc tường, vội vàng tăng tốc, chạy như bay về đầu thôn!

Anh chạy một hơi, len qua đàn dê, phi qua cây hòe lớn, nhìn thấy cối giã đầu thôn, đứng ngậy ra...

Thiếu Đường sốt ruột lo lắng nhìn đi nhìn lại, nhìn trái nhìn phải, trong mắt là hình ảnh đám người rầm rầm chạy loạn, những người dân hung hãn cầm liềm khắp nơi. Đám dê sợ hãi chạy tán loạn, chó điên cuồng sủa ầm ĩ. Đám đàn ông tụ tập đầu thôn, đây chính là tập hợp để chuẩn bị đấu tranh vũ trang.

Mạnh Tiểu Bắc đâu?

“Tiểu Bắc?”

Thiếu Đường không dám gọi hỏi lung tung, chỉ dám khẽ gọi: “Tiểu Bắc?!”

Tiểu Bắc?!!!

Đầu thôn cách nhà máy rất gần, vượt qua bãi sông, đi qua vài cánh đồng, chính là cổng nhà máy sản xuất ô tô, có người đứng gác của ban bảo vệ.

Khi đó trên người không có điện thoại, một cuộc điện thoại có thể giải quyết vấn đề, anh nôn nóng chạy một mạch hai dặm đường ra ngoài!

Không phải Hạ Thiếu Đường sợ sệt, cũng không phải anh muốn tháo chạy khỏi nơi đầu sóng ngọn gió, trốn khỏi đám người đó, mà ngày đó anh thật sự lo lắng, sốt ruột, cõi lòng hoảng hốt vô cùng.

Trong lòng anh, có một chút lo lắng bởi đám nông dân kích động đang đi tìm tên ngu xuẩn đâm đầu vào chỗ chết Đoàn Hồng Vũ để tính sổ, phần lớn còn lại là nỗi sốt ruột tới cồn cào ruột gan bởi Mạnh Tiểu Bắc... Anh làm lạc mất thằng con của nhà Mạnh Kiến Dân rồi!

Anh nghĩ mãi, thằng nhóc thối khiến người ta lo lắng suốt ngày này chạy đi đâu không biết, có phải vừa nhìn thấy đám người, sợ hãi quá, một mình chạy về nhà máy rồi không?

Lẽ nào thằng nhóc đã bỏ mặc anh tự mình chạy về nhà?

Thiếu Đường chạy đến cửa nhà máy, công nhân ở ban bảo vệ biết được tin tức, chửi bới ầm ĩ với đám nông dân ở cổng, hai nhóm người đông nghìn nghịt, giằng co峙 đầu mẽ trán!

Chen lẫn trong đám người, Thiếu Đường vẫn không tìm thấy Mạnh Tiểu Bắc, cuống cuồng tới độ mắt đỏ rực lên, nóng đến nỗi kéo cổ áo sơ mi phanh hết ra, ngực đầm mồ hôi. Anh sửng sốt vài giây, quay đầu chạy ngược lại...

Hạ Thiếu Đường chống lại dòng người cầm dao bầu trong tay, lại chạy về thôn.

Đám nông dân dũng mãnh tụ tập chuẩn bị đánh nhau, mắt trào lên sự hung hăng tàn bạo, tay nắm dao lớn, thậm chí có vài người lái hai cái máy kéo lớn, nghiền lên đường ầm ầm ầm ầm.

Trong nhà máy biết được tin, rất nhiều công nhân cũng cầm vũ khí trào ra, bố trí vật chắn tại cổng nhà máy. Hai đám người nổ ra xung đột, một bên ra tay, người phía trước còn chưa kịp đỡ, người phía sau đã nhào lên, chấn động cả cổng lớn...

Mặt Hạ Thiếu Đường trắng bệch, lông mày đen như mực xoắn bện lại, anh túm lấy một người dân hỏi: “Có nhìn thấy Mạnh Tiểu Bắc không?”

“Có trông thấy một thằng nhóc cao như thế này không?!”

Đáp lại anh là một lưỡi liềm sáng loáng.

Lưỡi liềm bổ vào mặt, chém đến tai anh!

Hạ Thiếu Đường mạnh mẽ né người, suýt nữa thì tai đứt lìa rồi! Dao kiếm không từ một ai, mà nay Thiếu Đường lại không mặc quân trang, quần áo không giống với đám nông dân. Ngày hôm đó anh mặc áo sơ mi trắng, tay áo xắn tới khuỷu tay, quần quân đội dài, nhìn qua giống như đám thanh niên ăn diện chải chuốt từ thành phố xuống làng!

Hạ Thiếu Đường lại né lần nữa, mắt không chớp, đáy mắt trào lên lửa đỏ. Anh vùng nắm đấm, hung hăng nện lên mũi đối phương, một đấm trào máu!

“Bác Bắc!!!”

Lúc anh hô lên tiếng “Bác Bắc”, ngực như bị đâm mạnh một nhát, bỗng nhiên khó chịu vô cùng.

Hình như đây là lần đầu tiên anh gọi Tiểu Bắc như thế, tiếng gọi nôn nóng sốt ruột như đứt ruột đứt gan.

Đám người chen lẫn xô đẩy nhau như những ngọn sóng đen ngòm của sông Vị mùa mưa. Trong đoàn người đánh chém loạn xạ, ánh mắt Thiếu Đường đỏ rực, gào thét, khăn cổ rổng lên, gân xanh nổi rần rật...

Lãnh đạo nhà máy điện thoại xin viện trợ khẩn, quân đội chính phủ của đơn vị gần đó nhận được thông

báo, lái xe tải chở số lượng lớn binh sĩ tới, dùng súng trấn áp đấu tranh vũ trang.

Vào thời đại đặc biệt ấy, chuyện này tựa như tăng sa tế trên bát mì thịt, là chuyện thường như cơm bữa. Cuối những năm 60, đầu những năm 70, khắp các nơi đều nổ ra rất nhiều cuộc đấu tranh vũ trang quy mô lớn. Bề phái phản động, con cháu của bọn cán bộ cao cấp, công nhân cơ quan ban ngành, các phe phái đều cầm súng ẩu đả, đánh chém, cuối cùng phải điều động binh lính trấn áp, chết không biết bao nhiêu người. Về sau tình hình dần lắng lại, sóng gió dần tan, thế nhưng lòng người không yên, bồn chồn nôn nóng, những mầm mống hung tàn vẫn tiếp tục bén rễ thật sâu vào tận xương máu của những người đã từng trải qua vô số trận ẩu đả đánh lộn trong thời đại loạn lạc ấy, khiến bọn họ trở nên vô cùng nóng nảy, rất dễ bị kích động. Một nơi heo hút hẻo lánh chính quyền không với tay tới được như thung lũng lớn ở phía Tây Bắc này, đúng là vô pháp vô thiên.

Ngòi nổ của việc này chính là tên họ Đoàn, gã thanh niên con cháu cán bộ cao cấp, ở trong thôn chơi bởi trác táng mắc nợ phong lưu. Cô gái đó lại cũng chẳng phải dạng một thân một mình, cả thôn làng tới hai trăm hộ giống như đại gia đình, tất cả tràn ngập sự căm hận, quyết tìm kẻ đầu sỏ tính sổ.

Tất nhiên, chuyện này chắc chắn không chỉ vì một việc nhỏ nhoi chẳng mấy liên quan như chuyện chơi bởi trai gái, mà nói tới cùng, ngày ấy tập thể công xã nhân nông thôn tiến hành sản xuất quy mô lớn, không thể phân phối lương thực vật tư, chi viện cho Tam tuyến kiến thiết, dẫn tới sự chia cắt lợi ích của nông dân. Hàng loạt thanh niên từ thành phố ồ ạt tiến vào nông thôn, mâu thuẫn tư tưởng, sớm hay muộn cũng phát sinh xung đột, tựa như các dòng chất lỏng chảy xiết, tích tụ tại chỗ hẹp nhất của con sông ở Tây Cầu, cần phải xây dựng kênh dẫn nước để trút ra.

Vậy còn Mạnh Tiểu Bắc?

Sao cậu có thể bỏ lại Thiếu Đường, tự chạy về nhà cơ chứ.

Ngày hôm đó, Mạnh Tiểu Bắc cũng chạy không xa. Lúc chú Thiếu Đường vào thôn tìm người, cậu ngồi một mình giữa ngã chân tay, không chịu được sự im ắng nhàm chán, đôi mắt nhỏ ngó khắp chung quanh, bị hấp dẫn bởi ông lão đang rèn dụng cụ bằng bạc trong bếp lò.

Mạnh Tiểu Bắc hoạt bát hiếu động, vô cùng tò mò, có vốn hiểu biết nhiều hơn hẳn đám trẻ con cùng trang lứa, vô cùng kiên nhẫn ngồi xồm nhìn ông lão làm bạc.

Cậu lấy từ trong ngực ra mấy vỏ đạn bằng đồng, chọn ra vỏ đạn hoàn hảo nhất, đưa cho ông lão: “Ông ơi, ông giúp cháu đục một cái lỗ nhỏ trên vỏ đạn, rồi xuyên sợi dây đỏ vào nhé.”

Ông lão hỏi: “Cháu đục lỗ kia làm gì?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Cháu muốn bắt lỗ đeo lên cổ ạ.”

Ông lão: “Không đục, rõ là phiền.”

Mạnh Tiểu Bắc vắn vắn túi đồ rõ là lâu, chần chừ dùng dằng, cuối cùng vẫn đưa qua: “Cháu lấy mứt táo đổi lấy công đục được không ạ! Ông đục cho cháu, đục cho cháu một lỗ, một lỗ thôi mà! Ông ơi!...”

Ông lão cười haha, làm sao mà chịu nổi con khỉ con vượn vừa cứng đầu vừa đều giả này cơ chứ.

Mạnh Tiểu Bắc lấy vỏ viên đạn bằng đồng, đục một lỗ rồi luồn dây đỏ qua buộc lên cổ, sau rút lại nẩy ra ý tưởng, dùng cành cây trên đất vẽ ra một cái tên khiến trái tim cậu rung động, làm cậu muốn được nương tựa dựa dẫm, nói: “Ông giúp cháu khắc chữ này lên đầu đạn nhé.”

Lúc này cậu hăng còn đang đắm chìm trong tâm trạng sung sướng, nghĩ tới chuyện một chốc nữa khoe khoang vênh vang với Thiếu Đường như nào...

Thiếu Đường chạy đi chạy lại dọc theo ven đường vài lần, lần theo bờ sông tìm kiếm, sợ Mạnh Tiểu Bắc bị người đánh, lại sợ thằng nhãi này vô ý trượt chân rơi xuống sông.

Áo sơ mi trắng loang lổ vết bụi bẩn cùng vết máu, sắp chẳng nhìn rõ là màu gì nữa.

Anh vừa đạp vừa chen, lách qua bao nhiêu người, mở lối đi, vẻ mặt phờ phạc, gò má đỏ rực lộ ra tâm trạng cuộn cuộn sóng dữ, thậm chí anh đã nghĩ đến chuyện chẳng lành... Nếu như hôm nay lạc mất con sói con này, không tìm được người, thì đây cũng không phải con anh mà là con trai của nhà Mạnh Kiến Dân! Anh có thể lấy cái gì trao cho Mạnh Kiến Dân, lấy cái gì để đền đây?!

Hạ Thiếu Đường là một người có tính cách ngang tàng can trường. Với tính cách ấy, lúc đó anh cũng không nghĩ đến chuyện trước tiên nên chạy về nhà máy, tìm Mạnh Kiến Dân, nói cho Mạnh Kiến Dân biết con anh bị lạc mất rồi, chúng ta người nhiều sức lớn, mượn loa to, cùng đi tìm. Trong suy nghĩ của kiểu người như Thiếu Đường, không có người nào, sức lực nào có thể thay anh gánh vác áp lực, trách nhiệm này! Hôm nay nếu như không tìm thấy Mạnh Tiểu Bắc, anh vĩnh viễn khỏi cần đi gặp Mạnh Kiến Dân nữa, chết luôn đi cho xong!

Hạ Thiếu Đường chạy hết lối này lối khác, đường này đường khác tìm Mạnh Tiểu Bắc...

Lúc chạy tới bãi sông, anh chợt nhớ ra điều gì đó, đột ngột khựng lại, quay ngược lại chạy về phía con sông ở khe núi, lội nước lội bùn chạy một mạch.

Thiếu Đường chạy vào trong núi, trông thấy cửa hầm trú ẩn nấp phía sau đồng cỏ ở chuồng bò.

Trong chuồng bò có mấy con bò già im lặng nằm sóng soải, thản nhiên nhai cỏ, nghiêng tấm thân to lớn ngó anh.

Trên móc sắt ở cọc gỗ, ánh đồng sáng bóng quen thuộc xẹt qua tầm mắt Thiếu Đường, gió thoảng qua, khẽ đung đưa.

Hạ Thiếu Đường vô cùng cẩn thận, khẽ khàng bước chầm chậm tới, tháo vật đó xuống.

Đây là một sợi dây đỏ hết sức bình thường, phía cuối sợi dây móc vào vỏ đạn bằng đồng, đục lỗ vô cùng khéo léo.

Thiếu Đường giật mình nhìn hai bên vỏ viên đạn, anh cúi xuống, nhìn thật kỹ, sẫm soi phần đầu, không ngờ nhìn thấy có một chữ trên đầu vỏ đạn.

Trái tim như bị chạm tới nơi mềm mại nhất, mắt Thiếu Đường chột ứ. Cũng có thể bởi vừa rồi chạy gấp quá, giờ đây hết thấy lo lắng đột ngột trút hết ra, cảm xúc cuộn cuộn trào qua đôi mắt.

Thằng nhóc mắt nết này...

Sao lại như thế... như thế... chào ôi...

Đây chính là hầm trú ẩn của công xã nhân dân của thị trấn Táo Lâm. Vào thời kỳ Chiến tranh lạnh (45), chủ tịch Mao Trạch Đông vung tay, ra lệnh, toàn quốc đào hầm, tích trữ lương thực, các thôn các huyện, nhất là những nơi quan trọng trong chiến lược như khu vực gần đường sông núi, đều đào hầm trú ẩn, để chống lại sự xâm lược của thế lực bên ngoài. Xung quanh nhà máy chế tạo quân sự, thôn làng nào cũng đào hầm trú ẩn, bởi chưa từng bị oanh tạc đánh bom nên hàng ngày thường bỏ không, chất đống những mớ meo bèo thối...

45. Chiến tranh Lạnh (1946–1989) là tình trạng tiếp nối xung đột chính trị, căng thẳng quân sự, và cạnh tranh kinh tế tồn tại sau Thế chiến II (1939–1945), chủ yếu giữa Liên bang Xô viết và các quốc gia đồng minh của họ, với các cường quốc thuộc thế giới phương Tây, gồm cả Hoa Kỳ. Dù các lực lượng tham gia chủ yếu không bao giờ chính thức xung đột, họ đã thể hiện sự xung đột thông qua các liên minh quân sự, những cuộc triển khai lực lượng quy ước chiến lược, một cuộc chạy đua vũ trang hạt nhân, tình báo, chiến tranh ủy nhiệm, tuyên truyền, và cạnh tranh kỹ thuật, như cuộc chạy đua không gian. (Theo Wiki)

Bên trong hầm trú ẩn lạnh lẽo u ám, đen kịt, mở bàn tay ra còn chẳng thấy rõ năm ngón.

Hạ Thiếu Đường còng lưng, lặn mò theo những viên đá lồi lõm, dò dẫm đi, trong bóng tối đen ngòm, chỉ nghe thấy mỗi tiếng thở hổn hển, cũng chẳng rõ là tiếng thở của ai.

Anh bật bật lửa.

Ánh lửa lập lòe chớp chờn, rọi sáng cõi lòng.

“Tiểu Bắc...”

Nhóc con thông minh Mạnh Tiểu Bắc, giờ đang co lại thành con khỉ ướt sũng, lúi sút vào góc tường, lạnh

lợi cẩn thận nhìn khắp mọi nơi, đợi quân cứu viện.

“Tiểu Bắc! Chú ở đây!”

Khuôn mặt Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên bừng sáng, nở nụ cười kích động hồn nhiên, như thể bàn bạc nhiệm vụ đặc biệt, khe khẽ reo lên.

“Thằng mất dạy này... lăn qua đây mau!!!”

Hạ Thiếu Đường buột miệng mắng, cũng chẳng kịp để ý lời nói vừa rồi như thể coi Mạnh Tiểu Bắc là con trai mà mắng vậy.

Mạnh Tiểu Bắc nhào vào trong lòng anh, y chang con khỉ ba chân bốn cẳng treo lên người Thiếu Đường, hai chân quặp chặt. Trong bóng tối, ánh lửa lấp lóe, loang loáng trước mắt Tiểu Bắc là khuôn mặt đầm đìa mồ hôi, đôi mắt chan chứa sự lo lắng, bờ môi vì ngâm nước mà trắng bợt của Thiếu Đường!

Thiếu Đường ôm chặt Mạnh Tiểu Bắc, vô cùng tức giận, thằng nhóc thối này, sao vừa khiến anh muốn đánh cho một trận toí bời, lại vừa khiến anh thương, anh xót tới vậy...

Hai người cố gắng trở ra theo đường cũ, miệng hầm bắt thành linh vang lên âm thanh ầm ĩ, có người nhảy vào trong.

“Thằng nhãi kia hình như người trong nhà máy, bắt lấy nó!”

“Vừa nãy định bắt nó, nó còn dám cắn chúng tao, cắn trầy cả miếng thịt trên lưng tao rồi, giờ chạy đâu!”

Mạnh Tiểu Bắc trợn trừng mắt, thể nhưng không hề cảm thấy sợ hãi. Cũng chẳng hiểu vì sao, có Thiếu Đường ở bên, tim cậu đập thình thịch thình thịch từng nhịp dồn dập nhưng chẳng hề hoảng sợ một chút nào. Cậu được Hạ Thiếu Đường quay người cặp dưới nách, bảo vệ kín kẽ. Lúc này đây, Hạ Thiếu Đường tay không tắc sất!

Có vài người đánh đám đến nổi đỏ rực cả mắt, vẫn chẳng hề biết đúng sai phải trái, lại bổ nhào đến tính đánh tiếp, nhưng chưa kịp tới gần đã bị Thiếu Đường giơ chân đập một cú bay rõ xa.

Dao bầu với lưỡi liềm chém tới đỉnh đầu, Hạ Thiếu Đường né, bả vai va vào vách tường đá.

Mạnh Tiểu Bắc hoảng sợ hét lên: “A!!!”

Gần như không thể nhìn thấy rõ bất kỳ thứ gì, cậu chỉ cảm thấy có ánh sáng loang loáng lóe lên trước mắt, lưỡi liềm chắc chắn đang bổ tới trán cậu. Mạnh Tiểu Bắc đã từng đập đầu với Thổ công mở ra mắt thần,

khoảnh khắc đó cậu có thể cảm nhận đầu mình như bị chẻ ra, phần bên trong đầu trào ra, như ruột dưa hấu...

Thế nhưng lưỡi đao không chém tới đầu cậu, cậu được người nhắc lên đẩy ra phía sau.

Phập...

Mạnh Tiểu Bắc nghe thấy người đang ôm cậu trong ngực đau đớn kêu lên một tiếng “A!”.

Âm thanh như quyện mồ hôi, hơi nóng bốc lên.

Chất lỏng sền sệt bắn tung tóe lên mặt Mạnh Tiểu Bắc, phảng phất mùi tanh.

Cậu ngẩng đầu lên, trong ánh sáng le lói nhìn thấy Thiếu Đường rút ra một thanh đao chém tới sau bả vai của cánh tay đang ôm cậu.

Nhanh như cắt, Hạ Thiếu Đường đá một nhát khiến đối phương tuột tay, anh bắt được lưỡi liềm, sau đó mãnh liệt hung ác phản công chém tới tấp, cứ nhè vào bả vai đối phương, vị trí yếu ớt dễ chém, ra tay không hề chần chừ nể nang...

Mạnh Tiểu Bắc há miệng, hoảng sợ tới nỗi không thể thốt ra một lời.

Đây là lần đầu tiên trong đời cậu thấy Thiếu Đường cùng người khác thật sự đánh nhau. Thiếu Đường lúc này, một tay tóm lấy cổ áo cậu, giống như xách theo sói con, tay khác cầm đao, đôi mắt tinh tường rõ ràng, trong mắt choán đầy tơ máu, thể hiện sự phẫn nộ, hung hãn cực độ, như thể sói cha đầu đàn bảo vệ sói con.

“Đường Đường.”

Mạnh Tiểu Bắc khe khẽ gọi một tiếng, cậu muốn xác nhận người đang ở bên mình lúc này.

11. Chương 11: Rạn Nứt

Từ thuở nhỏ, Mạnh Tiểu Bắc đã là một thằng nhóc vô cùng dữ dằn bướng bỉnh, rất tinh táo, bình tĩnh trước mọi hiểm nguy. Mặc dù lâm vào tình cảnh như này, Mạnh Tiểu Bắc cũng không hề gào khóc quấy phá, để Thiếu Đường túm áo tha đi.

Có lẽ bởi nghe thấy tiếng gọi khe khẽ ấy của Mạnh Tiểu Bắc, nên Thiếu Đường chỉ chém thêm vài nhát vào hai ba kẻ chạy trốn, rồi cũng không ham chiến, quay người chạy về phía sâu trong hầm.

Lúc Thiếu Đường cầm dao đánh chém, anh xuống tay vô cùng dữ dằn, một dao bổ xuống, Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy cánh tay của người đối diện như sắp rời cả ra...

Mạnh Tiểu Bắc thở dồn dập, hổn hển nói: “Thiếu Đường, dù mẹ, làm cháu sợ chết khiếp.”

Hạ Thiếu Đường gần giọng quát: “Mày mới làm ông sợ chết khiếp ấy!!!”

Mạnh Tiểu Bắc: “Phía trước không ra được!”

Thiếu Đường: “Ra được!”

Mạnh Tiểu Bắc: “Làm gì có đường ra!”

Thiếu Đường: “Ông đây đi đến đâu thì thành đường dưới chân tới đó! Mày đi theo ông!”

Thiếu Đường rành rành đang bực bội lắm, giọng nói thô lỗ cộc cằn.

Trong hầm trú ẩn này, càng đi vào sâu thì càng ẩm thấp, không khí loãng loãng, người phía sau không dám đuổi theo, sợ bị lạc mất kẹt bên trong.

Bóng tối cùng với sự căng thẳng khiến Mạnh Tiểu Bắc càng lúc càng không thể phân biệt được phương hướng, chỉ có thể chạy theo đối phương. Con đường mà Hạ Thiếu Đường lựa chọn, như là một đường hầm rất hẹp hoàn toàn không thể đi qua, cổ lăm mới len vào được từ khe hở rộng có chưa tới một thước (46). Mạnh Tiểu Bắc cảm tưởng cơ thể mình đang bị khe hở hút vào, cùng với Thiếu Đường bị đường hầm tấm tối nuốt trọn, vĩnh viễn không thể thoát ra.

46. Một thước = 1/3 mét (đơn vị đo lường Trung Quốc)

Chen qua khe hở, một luồng gió sông xen lẫn hương thơm tươi mát của ngô đồng phả tới, những chùm sáng trên đầu rơi tan tằm tối, trước mắt đột nhiên sáng bừng.

Từ nhỏ Hạ Thiếu Đường đã chơi đùa nghịch ngợm trong khu tập thể quân đội, kiến thức phong phú, nên rất rõ loại hầm trú ẩn này sẽ có cửa ra, biết rằng con đường hầm rất hẹp đó chính là lối thoát, hiểu rõ nguyên lý hầm to trù lên hầm nhỏ. Từ phía sau, Thiếu Đường nâng mông Mạnh Tiểu Bắc lên, dùng cả tay lẫn chân, bò ra từ chỗ dốc đứng, lúc thoát ra ngoài chính là bãi sông.

Hai người cuống quýt nháo nhào chạy lên bãi sông, chẳng buồn hỏi han nhau, cùng ngồi phịch xuống bãi đá gập ghềnh, mệt mỏi rã rời...

Mạnh Tiểu Bắc thở cái là đau hết cả xương sườn, cậu ôm bụng rên: “Ai da!”

Hạ Thiếu Đường rũ người, mắt mờ màng, nằm duỗi tay duỗi chân lên bãi đá, chẳng buồn quan tâm đá gồ ghề, lồng ngực phập phồng thở hỗn hển từng hơi nặng nề, mãi một lúc lâu vẫn chẳng nói chẳng rằng.

Mạnh Tiểu Bắc bò qua, lăn đến chỗ anh, hốt hoảng hô lên: “Thiếu Đường, quần áo chú toàn là máu.”

Hạ Thiếu Đường lạnh lùng nói: “Đừng có chạm lung tung.”

Mạnh Tiểu Bắc cũng không sợ máu: “Chú sao vậy?”

Hạ Thiếu Đường đột nhiên trở mình ngồi dậy, trên mặt vẫn còn vài vết máu, cổ áo rách toang, ngồi khoanh hai chân trên bãi đá vận khí: “Mẹ thằng mất nết này mày chạy tít đi đâu chạy đếch gì khắp mọi ngóc ngách của thung lũng này ông mày cũng không tìm thấy mày có biết ông mày chạy đi chạy lại biết bao nhiêu lần tìm mày không đầu mày là cái bánh nướng rỗng ruột phải không?!!!”(47)

47. Đoạn này trong bản raw không có dấu phẩy gì luôn, Thiếu Đường nói một mạch kiểu tao tức lắm rồi đó! Các bạn có thể đọc đoạn dưới mình thêm dấu phẩy nhé:

“Mẹ thằng mất nết này, mày chạy tít đi đâu, chạy đếch gì khắp mọi ngóc ngách của thung lũng này ông mày cũng không tìm thấy, mày có biết ông mày chạy đi chạy lại biết bao nhiêu lần tìm mày không, đầu mày là cái bánh nướng rỗng ruột phải không?!!!”

Mạnh Tiểu Bắc sững sốt, cậu bị quát tới mức ngẩn ra: “... Cháu có chạy đâu đâu, cháu không tìm thấy chú.”

Thiếu Đường bưng bưng lửa giận nói: “Mày còn nói! Ông mày đã bảo mày ở nguyên một chỗ đợi không được đi đâu, con mẹ nó mày có nghe ông nói không? Mày có ngồi trên cái cối xay đợi ông mày không?!!!”

Mạnh Tiểu Bắc lắc đầu: “Cháu... chạy đi chơi...”

Thiếu Đường quát mày, nổi điên chửi: “Mày chỉ biết chơi với chơi thôi, chiều mày chơi cho lắm vào! Đầu óc ngu si trước giờ lúc nào cũng khiến người khác phải lo, toàn không nghe lời! Ông mày chạy tới chạy lui bao nhiêu lần tìm mày hả thằng mất nết? Lính của tiểu đội ông mà cũng như mày, mỗi lần tập hợp nhận nhiệm vụ, chớp mắt con mẹ nó đã đếch thấy người đâu nữa thì ông mày còn lẩn lộn được không?!”

Vừa rồi Hạ Thiếu Đường thật sự sợ hãi. Trong đám người đánh nhau, anh nhìn thấy rất nhiều người bị chém, ngã nhào trên đất, đầu rơi máu chảy. Anh trông thấy tên khốn kiếp Đoàn Hồng Vũ bị đám dân làng vác dao to truy giết, đuổi từ đầu Đông tới đầu Tây thôn. Lúc ấy, trong đầu anh hiện lên hình ảnh loắt choắt của Mạnh Tiểu Bắc, đôi mắt khờ dại của thằng khỉ con búng bình đó... anh hoàn toàn chẳng dám nghĩ nữa, sợ vô cùng.

Giờ đây đã tìm được người, mọi chuyện đã ổn, có thể trút hết cơn giận rồi, Hạ Thiếu Đường lạnh lùng đứng lên, quay người bước đi.

Nãy giờ anh quát, anh mắng, cảm giác miệng vết thương sau bả vai mình như nứt ra theo từng tiếng quát, máu trào ra ngoài, đau tê tái...

Mạnh Tiểu Bắc vội vàng chân chó đuối theo, cúi đầu, bối rối không biết phải làm sao.

Hạ Thiếu Đường vội đầu đi chẳng thèm nhìn cậu, gằn giọng nói: “Con mẹ nó đừng có theo ông, bỏ ông còn bắt ông đây chịu trận.”

Mạnh Tiểu Bắc sững sờ, nét mặt bỗng nhiên hóa thất vọng lạc lõng, từ trước tới nay lần đầu tiên cậu thấy Thiếu Đường giận dữ như thế, không như thường ngày thô tục quát cậu nhưng giọng nói tràn đầy sự cứng chũn, mà đây thật sự là mắng chửi.

Trong mắt Thiếu Đường trào lên sự nóng nảy hiếm gặp, cơn thịnh nộ đang kìm nén hẫng còn chưa tan hết đầu. Vốn dĩ anh cũng chẳng phải người văn hóa nhã nhặn, dẫu có giả bộ cũng chẳng ra được bộ dạng đó! Anh vung tay đi về phía trước, phía sau bả vai lộ ra vết thương vô cùng đáng sợ.

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu đi theo anh một lát, bỗng đột ngột dừng lại, không đi nữa.

Hạ Thiếu Đường quay lại: “Đi!”

Đôi mắt hí của Mạnh Tiểu Bắc liếc sang một bên, sự bướng bỉnh bốc lên: “Không đi!”

Thiếu Đường: “Nhanh theo ông về nhà.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Sao chú lại quát cháu? Cháu làm gì mà chú giận? Cháu làm sao?”

Thiếu Đường hỏi vặn lại: “Ông không thể giận mày?”

Mạnh Tiểu Bắc dẫu môi, vành mắt chợt ướt, trong lòng trào lên nỗi buồn bã khổ sở không nói nên lời. Cha mẹ ruột của cậu suốt ngày mắng cậu không nghe lời, trước giờ cậu chưa từng thấy khó chịu. Cậu cứng đầu bướng bỉnh, lời vào tai như nước đổ đầu vịt. Trong lòng cậu đã có một người để cậu tin tưởng, để cậu dựa dẫm nhất rồi. Đối với Thiếu Đường, cậu vô cùng ỷ lại, khiến cho khoảng cách giữa cậu và gia đình ngày càng xa. Thường ngày, cậu cũng chẳng buồn tranh giành tình cảm của cha mẹ, ghen tị với em trai, cũng hiếm khi sinh sự với cha mẹ, mà trút phần lớn tinh lực dồi dào lên Thiếu Đường, cùng anh lang bạt khắp rừng núi Tây Câu. Chú Thiếu Đường chính là chỗ dựa tinh thần của cậu, là “thần tượng” tận sâu đáy lòng cậu.

Bởi vậy Thiếu Đường mắng cậu, cậu không thể chịu được, tổn thương tới lòng tự trọng.

Cậu sùng bái anh như vậy, trong đầu nào phải ruột bánh bao mà đều là anh, thế mà anh còn mắng, còn ruồng rẫy cậu?

Cả con sói già với con sói con đều đỏ mặt tía tai, hung dữ trừng nhau, không nói lời nào.

Thiếu Đường ngang tàng dũng mãnh bao nhiêu, Mạnh Tiểu Bắc còn dữ dằn chẳng vừa hơn.

Một lúc lâu sau, Hạ Thiếu Đường đành thở dài, ánh mắt mềm mại như nước: “Sợ nhóc thật đấy, nhóc điên lên rồi, chắc lại bỏ nhà trốn nữa hả?”

Mạnh Tiểu Bắc bướng bỉnh đáp: “Chú không đi cùng cháu là được chứ gì.”

Mắt Thiếu Đường như đang cười nhưng anh vẫn cố nhẫn nhịn, chế nhạo: “Nhóc nhanh nhanh từ chỗ chú chạy về nhà cha mẹ ruột đi, cút về nhà đi!”

Mạnh Tiểu Bắc cắn môi: “Hừ... cháu không cút đấy.”

Thiếu Đường đành chịu, nghiêng đầu cười: “Đù mẹ thằng mất nết lại ỷ vào ông đây, rõ là phiền cơ.”

Lúc đang nói, Thiếu Đường lần vào trong túi áo ở ngực, lấy ra vỏ đạn bằng đồng, nhẹ nhẹ tung lên không trung.

Đầu đạn bằng đồng thau, được phủ một lớp mờ màu nâu, là hình ảnh vết tích đã khắc sâu trong mắt đôi bên, thấp sáng cõi lòng, âm ỉ nóng cháy...

Hạ Thiếu Đường cười khẩy: “Thằng nhóc ngốc, lại còn khắc trên bề mặt chữ “Đường”! Nhóc có ngốc không vậy?”

Mạnh Tiểu Bắc vội vàng nhận lấy, đeo lên cổ, yên lòng yên dạ, biết Thiếu Đường vẫn quan tâm mình, cậu cự lại: “Không được ạ?”

Thiếu Đường mím môi, cười: “Còn sợ người khác không biết, nhóc là người của ông đây, thân thiết nhường nào với ông đây nữa chứ.”

Khóe miệng Hạ Thiếu Đường từ từ cong lên, ngoài miệng thì không chịu thừa nhận tại trận, rằng được một người con trai khác ngưỡng mộ sùng bái đến như này, cõi lòng đắc chí sung sướng vô ngần, dẫu là ai cũng chẳng thể kiềm chế, chẳng thể che giấu được. Anh cũng không phải thánh nhân quân tử, anh cũng chỉ là một thằng nhóc to xác mà thôi, chỉ là năm tháng tàn khốc, ép anh phải trưởng thành sớm. Rất nhiều người mười sáu, mười bảy tuổi đã vào xưởng làm công, hai mươi tuổi đã là người trưởng thành, không ai còn coi anh như thằng nhóc nữa. Chỉ có Tiểu Bắc, coi anh như “anh em thân thiết”, lại sùng bái anh, thích anh, quyến luyến anh, lúc nào cũng đòi anh che chở bảo vệ...

Thiếu Đường kéo cánh tay Mạnh Tiểu Bắc, nắm chặt lấy cổ tay cậu, giẫm lên bãi đá sông, đi về nhà.

Suốt cả quãng đường, Mạnh Tiểu Bắc cứ lải nhải như bà già, rì rả rì rầm, ôi trời Đường Đường ơi, trên vai chú toàn là máu.

Trời ơi chú không quần vết thương lại sao.

Máu của chú chảy xuống cánh tay kia! Chảy hết xuống tay cháu rồi!

...

Thời niên thiếu ngây ngô khờ dại, quãng thời gian ấy thân mật gắn bó như thế.

Lại nhắc tới chuyện ngày đó, đám nông dân cùng với công nhân trong nhà máy dùng vũ khí đánh nhau, tranh chấp, bị thương không biết bao nhiêu người. Cổng nhà máy như một đồng hồ hỗn loạn, hai hàng cây xanh đều bị chém trơ trọi.

Tên nhãi khốn kiếp Đoàn Hồng Vũ, lần đầu tiên trên đời rơi vào cảnh khốn quẫn đến mức bị một đám nông dân lăm lăm lưỡi liềm với xẻng đuổi chém. Gã chạy tới bờ ruộng, ngã tòm xuống đồng bùn ở ruộng ngô, bị cả đoàn người vây đánh. Cả một vùng lớn ruộng ngô bị chém phạt toí bời...

Thực ra ngày hôm đó, Mạnh Kiến Dân cũng từ trong phân xưởng chạy ra, trong tay cầm một cây gậy.

Mạnh Kiến Dân là loại người nào? Vốn dĩ ông chẳng biết đánh nhau, ông chỉ là một công nhân kỹ thuật, một tay trí thức, trói gà không chặt. Ông chạy ra đây là để tìm thằng con quý báu nhà mình! Đột nhiên, ông nhớ tới Mạnh Tiểu Bắc cùng Tiểu đoàn trưởng Hạ vào thành phố rồi, đoán chừng sớm tối là phải về rồi, nhưng đến giờ vẫn chưa về, không biết có phải đã bị bọn nông dân điên cuồng đánh cướp rồi không...

Hạ Thiếu Đường dắt Tiểu Bắc chạy về, cũng đúng lúc đó, Mạnh Kiến Dân cầm gậy ra ngoài tìm, cõi lòng buốt giá, hai tay thấm đẫm mồ hôi lạnh, sắp tan nát tim gan với thằng con bướng bỉnh này.

Chương ngại vật lấp kín cổng nhà máy, có người ném đá, có người dùng máy kéo tông cổng sắt.

Mạnh Kiến Dân nhặt đá hung hăng ném lại, lấy gậy mở đường. Đây là lần đầu tiên trong đời tay ông dính máu người khác... Hai mắt ông như nhòe máu, đỏ rực lên. Tháng năm hoàn cảnh bức ép, người ngay thẳng thật thà cũng đều bị thời gian giày xéo, lương tâm bị dồn ép, đến nỗi biến thành một tay côn đồ!

Tiểu Bắc thoáng cái đã nhìn thấy Mạnh Kiến Dân, hết hơi hết sức gào lên: “Cha ơi!!!”

Trong đám người, Mạnh Kiến Dân nghe thấy tiếng con mình mà như thể nghe thấy tiếng gọi của thiên thần, ánh mắt ông sáng rực, vội lao về phía trước, ôm siết thằng con vào lòng.

Mạnh Tiểu Bắc bị cha ôm chặt, râu ở cằm cha cọ vào mặt cậu đau đau, cảm thấy kỳ cục quá, vội tránh ra, nói thật to: “Cha ơi, cha đừng lo.”

Mắt Mạnh Kiến Dân ướt nước, ông quát: “Con nói cha không lo làm sao được?!”

Mạnh Tiểu Bắc ra vẻ không sợ trời không sợ đất nói: “Có chú Thiếu Đường bảo vệ con, không sao đâu.”

Mạnh Kiến Dân ngẩng đầu, nhìn áo sơ mi Thiếu Đường loang lổ vết bụi, vết dẫu chân, vết máu, giờ đã chẳng còn nhìn rõ màu gì. Mồ hôi làm cho đất vàng dính chặt vào ngực với mặt, trông anh chẳng khác nào tượng người bằng bùn...

Hạ Thiếu Đường lặng im nhìn hai cha con họ, cũng chẳng thể thốt ra một câu hỏi han thân thiết nào, trong lòng như thể trút được gánh nặng. Con về với cha, bảo vệ đứa trẻ này, trách nhiệm lớn lao biết chừng nào.

Vừa đúng lúc đó, Đoàn Hồng Vũ bị thủ lĩnh của đám nông dân bắt đến cổng nhà máy, giằng co thương lượng, bàn bạc xử lý chuyện cô gái kia.

Mắt Đoàn Hồng Vũ đầy máu, dẫu đã là cá mắc cạn nhưng vẫn hống hách ngang ngược, nói, sao bố mày phải chịu? Bố mày không cường hiếp cô ta, lúc đầu hai bên cũng anh tình em nguyện cơ mà!

Nông dân bảo, bây giờ mày làm người ta to bụng rồi, mày còn phui mông tính chạy? Lũ con cháu cán bộ chúng mày từ trong thành ra đều là bọn chó chết, tao nói cho mày biết, đéo có chuyện ngon ăn vậy đâu!

Đoàn Hồng Vũ chẳng thèm đếm xỉa, nghển cổ gào lại, chúng mày còn muốn đếch gì nữa?

Người dân nói, một là mày lấy cô gái kia, hoặc là nộp năm trăm đồng ra đây.

Tất nhiên Đoàn Hồng Vũ cứng đầu cứng cổ không chịu. Gã là con cháu của cán bộ bộ đội, trong thung lũng này bí bức kìm nén, chẳng qua chơi đùa trác táng mà thôi, đâu ra chuyện thật lòng thật dạ. Gã quyết sẽ chẳng lấy một cô gái nông dân quê mùa vô văn hóa, đòi tiền hủ, càng không có cửa, nghĩ dễ mà moi tiền của cậu ấm ông đây?

Hạ Thiếu Đường trao Tiểu Bắc cho cha ruột cậu, bả vai đau nhói từng cơn, đang định quay về, lại bị con mắt sắc như dao của người dân liếc thấy.

Trong đám đông, có người hô lên: “Không được để nó chạy!”

“Thằng đó cũng cùng một giuộc với thằng họ Đoàn!”

“Chúng nó đều đến từ quân khu Bắc Kinh, thường xuyên chạy đến thôn của chúng ta, đều là một đám phá

hoại chó chết!”

Mạnh Kiến Dân không hiểu vì sao rất lo lắng, quay qua nhìn Thiếu Đường.

Hạ Thiếu Đường không quay mặt lại, cắn chặt môi, vô cùng căm phẫn. Vừa rồi, anh rất ân hận xót xa vì tức giận mà mắng Tiểu Bắc, lúc này đây lại cực kỳ muốn bóp chết Đoàn Hồng Vũ, kẻ đầu sỏ gây tai họa chính là thằng chó chết họ Đoàn, liên lụy bố, làm bố bị đuổi giết khắp nơi.

Đoàn Hồng Vũ bị người dân đè lại, chó cùng rứt giậu, vừa khóc vừa quát: “Hạ Thiếu Đường cậu là tên cặn tình cặn nghĩa! Vừa rồi cậu tận mắt nhìn thấy ông sắp bị người ta chém chết mà còn vờ không nhìn thấy, con mẹ nó ông đây gặp nạn cậu bỏ mặc không quan tâm phải không? Cậu coi ông là con chó con mèo trên đường sao? Cậu còn là anh em của ông không?”

Hạ Thiếu Đường vạch lại: “Tự mày gây ra nông nổi này, mày đi mà giải quyết cùng dân làng, việc đéo gì bố đây phải lo?”

Tình hình đột ngột thay đổi, hai bên bỗng nhiên hóa kẻ thù.

Đoàn Hồng Vũ kêu gào: “Ông bị như này đều do cậu! Nếu Tiểu Huệ không tăng tị với cậu, có gì ông ngủ với con đàn bà kia!... Hạ Thiếu Đường, cậu phải chịu trách nhiệm!”

Hạ Thiếu Đường: “... Bố tăng tị đéo gì, bố quản được chim mày chắc!”

Chim mày gây chuyện, bắt bố đây chịu trách nhiệm?

Đàn ông nóng máu chửi nhau còn kinh khủng hơn đàn bà phụ nữ, Thiếu Đường sắp bị người đàn bà chanh chua suốt ngày gây rối Đoàn Hồng Vũ làm cho tức phát rồi rồi.

Đúng lúc này, đám nông dân bắt đầu tóm lấy Hạ Thiếu Đường đòi tiền, thậm chí có người gây gỗ nói, nó không lấy thì mày lấy, dù sao hai bọn mày cũng cùng một giuộc với nhau!

Mạnh Kiến Dân khe khẽ gọi một tiếng: “Thiếu Đường...”

Hạ Thiếu Đường bị âm thanh của đám đông ầm ĩ quá nhiều không nghe thấy gì, mặt sắc căm căm, muốn đánh Đoàn Hồng Vũ một trận.

Lúc ấy Mạnh Kiến Dân vẫn lo nghĩ cho anh, quan tâm nói: “Thiếu Đường, đám nông dân làm liều ấy mà, không phải chuyện của cậu, cậu mau né đi, đừng dây dưa với mấy người đó, tôi đưa cậu ra cửa sau nhà máy trốn.”

Nông dân tiến lên chặn đường, vây kín, có kẻ lẩm miệng gào lên: “Không được trốn, chúng mày không được trốn!”

“Con mẹ nó chúng mày từng đưa từng đưa đều cuỗm sạch chỉ tiêu về thành phố, cuối năm cút rồi thì chúng tao tính sổ với ai?”

“Đoàn Hồng Vũ mày là thằng chó nhát chết, mày cút rồi sẽ không bao giờ quay lại thung lũng này, chẳng phải mày đã hốt được chỉ tiêu sinh viên công nông binh của nhà máy sao!”

“Cuối năm hai thằng chó chúng mày sẽ trở về thành phố rồi!!!”

...

Câu nói vừa thốt ra, xung quanh đột nhiên yên tĩnh.

Mạnh Kiến Dân: “...”

Hạ Thiếu Đường: “...”

Tất cả mọi người đều nghe thấy rồi, hiểu rồi. Mạnh Kiến Dân như bừng tỉnh, hiểu ra điều gì đó, nét mặt kinh ngạc, chấn động, sau đó nhanh chóng rơi vào trạng thái thất vọng cùng cực, cả người đông cứng lại, khốn khổ rạn vỡ. Ánh sáng trên khuôn mặt ông cùng rắng đỏ nơi mồm núi chân trời đồng loạt tắt ngóm, trước mắt là cả bầu trời ảm đạm tăm tối.

Đoàn Hồng Vũ và Mạnh Kiến Dân là công nhân cùng một khu, đều hiểu rõ sự tình bên trong.

Trong một buồng máy, tổng cộng chỉ có hai, ba chỉ tiêu, Đoàn Hồng Vũ chiếm trước, khu nhà máy bọn họ sẽ chẳng còn suất nào. Điều này cũng có nghĩa là, mong ước khát vọng ngày ngày đêm đêm suốt cả năm nay của Mạnh Kiến Dân đã tan thành mây khói, đợi đến năm sau, đợi đến bạc cả đầu.

Mạnh Kiến Dân quay sang phía Thiếu Đường, vẻ mặt nghi ngờ như đang chất vấn dò hỏi anh: Thiếu Đường, cậu đã biết rõ chuyện này từ lâu rồi phải không? Cậu không nói cho tôi sớm, còn khiến tôi chờ đợi cái gì? Tôi giống như một thằng ngốc to xác, ngu si đến hết thuốc chữa có phải không?

Thiếu Đường: “...”

Khi đó Mạnh Tiểu Bắc hoàn toàn không hiểu vì sao cha mình lại vì hai người “con cháu cán bộ” trước mặt mà đau khổ thất vọng, không hiểu đó rốt cuộc là loại xót xa tuyệt vọng đến nhường nào.

Mạnh Tiểu Bắc ngửa đầu, khe khẽ gọi: “Cha ơi?...”

Mạnh Kiến Dân niết tay con trai, đau lòng đến nỗi không thể kiềm chế, ánh mắt tràn ngập sự cô đơn: “Đi, theo cha về nhà.”

Thiếu Đường: “...”

Lúc ấy, Mạnh Kiến Dân cũng chẳng thèm nhìn Thiếu Đường một cái, ông đã chẳng còn lòng dạ nào mà quan tâm tới người ngoài, quay người bước đi.

Hạ Thiếu Đường biến sắc, anh muốn giữ lấy Mạnh Kiến Dân, muốn an ủi ông vài câu. Anh muốn nói với Kiến Dân anh đừng lo lắng, anh đừng khổ tâm, năm sau còn có cơ hội!!!

Cánh tay vươn ra hẫng hụt giữa không trung, trên cổ tay vẫn còn vết máu. Tay anh không giữ được, mắt trừng trừng nhìn Mạnh Kiến Dân đứng đưng lướt qua trước mặt đi mất...

Sau đó, trận giông tố đấu tranh vũ trang lần này cũng bị bộ đội quân lính trấn áp, dẹp yên, hai bên đều tổn thất nặng.

Cũng bởi xảy ra chuyện này mà sau đó Hạ Thiếu Đường hoàn toàn trở mặt với Đoàn Hồng Vũ, gần như rút ráo cắt đứt quan hệ với cậu ấm Đoàn, tình cảm tan vỡ. Nước sông không phạm nước giếng, không cùng một con đường không hợp tính hợp nết thì dứt khoát không qua lại với nhau làm gì. Loại đàn ông không giữ nổi thất lưng quần, gây ra chuyện bê bàng xấu hổ ấy, về sau đừng nói với ai rằng mày quen bố.

Tròn ba tháng sau, Thiếu Đường không hề lộ mặt ở khu tập thể, không đến nhà Mạnh Kiến Dân. Thiên tai hoành hành, nghe nói toàn tiểu đoàn bọn họ phải tập kết, vào núi thực thi nhiệm vụ. Trong đại đội, Hạ Thiếu Đường chính là thành phần chủ lực thực hiện nhiệm vụ then chốt, gánh vác trách nhiệm nặng nề đưa đồ toàn bộ đồ cấp dưỡng, vũ khí vào núi. Những ngày tháng ung dung tự tại dất chó đuổi sói ở trạm gác đã kết thúc rồi, vừa đi là đi biệt mấy tháng, mãi chưa thấy người về...

Thỉnh thoảng Mạnh Kiến Dân cũng hỏi: “Tiểu Bắc, con... gần đây chú Thiếu Đường không đến đưa con đi chơi à?”

Mạnh Tiểu Bắc cũng oán giận lắm thay, ngồi ở băng ghế dài tại cửa cổng tò vò nhìn trời, qua một đêm lại như trưởng thành lặng lẽ hơn hẳn, tay miết mãi đầu vỏ đạn kia.

Mã Bảo Thuần phát mệch với hai cha con, bộ dạng tinh thần y như con gái đến tháng, khuyên nhủ: “Thôi, đừng nhớ thương người ta làm gì nữa, chúng ta có phận gì?”

“Tôi thấy người như Thiếu Đường, tính tình, tính cách đều rất tốt, lại yêu thương Tiểu Bắc. Tiếc là, cho đến cùng thì cũng chẳng phải loại người như chúng ta, đâu cùng xuất thân!”

“Cậu ta sớm muộn cũng quay về Bắc Kinh, có lẽ cuối năm sẽ đi cùng gã họ Đoàn đó, hai cha con quê mùa nhà mình, cứ mỗi mắt trông đợi người ta ngày này tháng khác, ăn cơm cũng chẳng xong!”

“Hai cha con nhà mình cùng người ta qua lại, đúng là chúng ta chưa chịu thiệt gì, nhưng mà... đừng để người ngoài lời ong tiếng ve nói nhà chúng ta bắt quàng làm họ, đi nịnh hót bợ đỡ người ta.”

Lời mẹ Tiểu Bắc nói là sự thực, vô cùng thấu tình đạt lý, người ta đã chẳng thêm quan tâm mình nữa rồi, không đến nhà chúng ta nữa, lẽ nào mình còn chạy đến lạy lục người ta đến?

Mấy chuyện tào lao nóng hổi của mấy bà mấy cô trong khu tập thể truyền ra, nhà Tiểu đội trưởng Hạ là cán bộ cao cấp ở Bắc Kinh, gì mà Cục trưởng Cục lao động, có quyền có thế lắm thay. Hạ Thiếu Đường lớn lên trong khu tập thể đường Ngọc Tuyền, nghe nói còn có ông cậu còn dữ dằn hơn, như là lãnh đạo họ Hạ của Bộ tổng tham mưu, nói trắng ra chính là thủ lĩnh của lực lượng quân đội “đặc nhiệm”. Tóm lại một câu, Hạ Thiếu Đường chính là con em cán bộ vô cùng cao cấp!

12. Chương 12: Xả Lũ

Nghe đâu sau đó, tới cuối cùng gã Đoàn Hồng Vũ vẫn phải đền cho cô gái kia một ít tiền thì mới yên chuyện. Dư âm của cuộc đấu tranh vũ trang dần dần lắng xuống, áp lực, gánh nặng của cuộc sống, năm tháng gian khổ đã nhanh chóng đập tan cơn sóng ký ức thắm đậm vị máu ngày ấy. Trong chớp mắt đã đến vụ mùa ngày thu, một đoàn xe tải hãng Giải Phóng Bài chở rất nhiều quân lính về thôn.

Ở cửa sổ Mạnh Tiểu Bắc nghe thấy tiếng reo hò của các bác gái quây tròn dưới lầu, bảo binh lính bộ đội gần đó đều đã trở về rồi, trông thấy xe quân đội đi qua cổng nhà máy.

Mạnh Tiểu Bắc quay người chạy đi, một chân đá văng màn cửa chạy ra ngoài, âm thanh vang lên ầm một tiếng rõ vang.

“Sớm muộn gì khung cửa nhà mình cũng bị mây đá nát!”. Từ đằng sau Mạnh Kiến Dân gọi: “Mây làm gì đấy? Mẹ mây nấu xong cơm rồi, ăn cơm đã!”

Mạnh Tiểu Bắc chạy xuống lầu, không quay đầu.

Từ phòng bếp Mã Bảo Thuần liếc mắt nhìn, khẽ nói: “Chắc Thiếu Đường về rồi.”

“Đừng cản nó.”

“Để nó đi, nó bướng bỉnh cố chấp như thế, mình không cản được đâu.”

Vẫn là mẹ hiểu rõ nhất lòng con, Mã Bảo Thuần lắc đầu, vẻ mặt phức tạp sâu xa...

Xe tải với xe quân đội xanh lá nhuộm bụi đất liên tiếp dừng bên đường, quân lính nhảy xuống tháo bỏ vũ khí cùng lều bạt bao bố.

Mạnh Tiểu Bắc chạy dọc trên đường, ngẩn mắt tìm Thiếu Đường của cậu trong từng chiếc xe, từng hàng từng hàng lính lướt qua trước mắt mình.

Lốp xe tải cứng chắc như cối xay, bị bùn dính đặc quánh. Nửa phần dưới xe quân đội gần như toàn là bùn, sắp chẳng nhìn ra rõ màu, đường đi gian khổ vô vãn.

Mạnh Tiểu Bắc ngó thấy một gương mặt quen thuộc, gọi ngay lập tức: “Chú Tiểu Bân, Thiếu Đường đâu ạ?”

Từ trong xe, Tiểu Bân vừa ló đầu ra đã nhìn ngay thấy Tiểu Bắc, cổ họng khàn đến độ không nói nổi, ra sức chỉ tay ra hiệu: Đằng sau xe, ở đằng sau.

Mạnh Tiểu Bắc quay qua phía đuôi xe, vừa quay ra đã đâm vào lòng của một người cao gầy, khiến đối phương lảo đảo. Cậu lùi đầu ra tiếp tục chạy, chạy được vài bước rồi đột ngột dừng lại, vội quay đầu lại!

Đến cậu cũng xem không nhận ra được!

Hạ Thiếu Đường cũng quay sang, lạnh lùng hỏi: “Tìm ai đấy?”

Mạnh Tiểu Bắc ngẩn người cong cong khóe miệng, mặt nghếch ra.

Thiếu Đường không đội mũ quân đội, tóc dài, đầu đinh mà giờ tóc đã rậm rạp hết cả, mắt choán đầy tơ máu, người gầy sọp đi, da trên cổ đều nhăn hết lại.

Mạnh Tiểu Bắc cười, gọi một tiếng thật to: “Đường Đường!!!”

“Ái da...”

Thiếu Đường bị Mạnh Tiểu Bắc bổ nhào đến, loạng choạng, lưng va vào đuôi xe, nặng nề thở dồn dập, khàn khàn trách: “Làm gì thế hả...”

Mạnh Tiểu Bắc cười như được mùa: “Hahahahaha!”

Thiếu Đường nói: “Cười hềnh hếch cái gì, cái thằng nhóc chết dẫm này...”

Thiếu Đường thật sự rất mệt mỏi, lúc gọi Tiểu Bắc là “thằng nhóc chết dẫm” cũng không giống như mọi bữa, giọng nói bị khản, nhuốm sự mệt mỏi và chán nản.

Mạnh Tiểu Bắc nhếch môi, vô tâm vô tính thốt ra một câu: “Đường Đường, cháu còn tưởng chú không

quan tâm cháu nữa! Cha cháu rồi mẹ cháu đều nói chú sẽ không bao giờ đến nhà cháu ăn cơm nữa, bảo chắc chắn chú đã về Bắc Kinh rồi, không chơi với cháu nữa!”

Hạ Thiệu Đường sững sốt một lúc, thằng nhãi vô tâm vô tính này sung sướng bán đứng cha mẹ mình thế cơ đấy!

Trong mắt Thiệu Đường lóe lên sự do dự trong tầm một giây, anh bị sự hồn nhiên, yêu thích cuồng nhiệt cùng sự dựa dẫm của thằng nhóc làm cảm động, sự chần chừ nhanh chóng biến mất, nụ cười rạng rỡ nở trên môi, như thường lệ anh lại cười lưu manh: “Vớ vẩn, chú là ai, sao chú có thể không chơi với nhóc chứ?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Hahahaha... cháu đã nói mà... hahaha!”

Thiệu Đường khẽ hỏi: “Nhớ chú thế cơ à?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Nhớ đến mức đau hết cả đầu nè!”

Thiệu Đường quan tâm hỏi: “Dạo này có bị bệnh không? Khỏe không?”

Mạnh Tiểu Bắc cà lơ phát phơ đáp: “Bác sĩ bảo rồi, cháu đã bị thủy đậu, quai bị, sốt ban đỏ hết lượt rồi, miễn dịch cả đời luôn, chẳng sợ mắc lại bệnh đó nữa! Ngày qua ngày chán ơi là chán! Cháu cứ đếm mãi, lần tới chắc chỉ có thể mắc bệnh tê của trẻ con nữa thôi!”

Hạ Thiệu Đường cười âm lên, véo mạnh miệng cậu: “Chỉ giỏi nói hươu nói vượn, đúng là điếc không sợ súng mà!”

Băng tan thành tuyết, khúc mắc được gỡ bỏ, có lúc, chỉ cần một câu nói ấm áp, một nụ cười ngây thơ khờ khạo là đủ.

Trước mặt người lớn Mạnh Tiểu Bắc vẫn vô cùng ngoan ngoãn gọi “chú Thiệu Đường”, nhưng mà ngay sau đó lại chẳng e dè ngại ngùng, mất nét lúc to lúc nhỏ lúc giận lúc dài gọi “Đường Đường”, chẳng có quy củ gì sắt. Hoặc có lẽ, sâu trong lòng cậu, ngay từ đầu, Thiệu Đường đã không giống bậc cha chú, anh vừa chẳng giống người lớn, cũng chẳng như trẻ con, anh khác với tất cả mọi người. Thiệu Đường đã tự chiếm vị thế riêng, vị trí ấy không ai có thể tranh giành, là đặc biệt duy nhất trong lòng Mạnh Tiểu Bắc.

Ba tháng không gặp, Hạ Thiệu Đường phát hiện vóc dáng Mạnh Tiểu Bắc đã khác trước, nhoáng cái đã lớn lên bao nhiêu, đôi mắt hẹp dài, con ngươi đen lầy lnh lợi, tay chân cầm nắm cũng có lực phết chứ đùa.

Mạnh Tiểu Bắc như con khỉ ba chân bốn cẳng trèo lên thùng xe, từ sau ôm lấy cổ Thiệu Đường, muốn trèo lên người anh.

Thiệu Đường né: “Người ông bắn lắm.”

“Đừng ôm ông, con mẹ nó mười ngày rồi ông đã được tắm đêch đâu! Hôi như cú!”

Trong cổ áo quân trang của Thiếu Đường đều là đất bùn, cởi ra, giũ giũ mà như thể rắc bột. Ẩn trong áo ba lỗ quân đội là cơ bắp cường tráng, cứng rắn vạm vỡ, cháy nắng thành màu đồng. Tiểu Bắc cách anh rất gần, có thể ngửi thấy rõ mùi hôi thối trên cơ thể anh, nghe được ra là mùi mồ hôi quyện với bùn đất khô. Đây chính là hương vị trên người Thiếu Đường.

Thiếu Đường cũng chẳng thèm giữ ý hay tỏ vẻ ngượng ngùng, vò tóc Tiểu Bắc: “Giờ chú phải đi luôn, đại đội bọn chú phải đến đập chứa nước bên kia thực thi nhiệm vụ.”

“Mấy ngày nay mưa to, nước sông dâng cao, đập quá tải nước, có lẽ sẽ mở chốt để xả nước thoát lũ.

Thiếu Đường dặn dò cẩn thận: “Tiểu Bắc, nhóc nghe lời chú, không được đi bộ ở bờ sông gần đây. Về nhà nói với cha, tuyệt đối không được để cha đi câu cá ở bờ lợi ven sông! Rõ chưa?”

Trước khi đi Thiếu Đường vẫn chưa yên tâm, xoa xoa khuôn mặt Tiểu Bắc, trong đôi mắt vằn vệt tơ máu ăm ắp thân thiết quan tâm, nhìn theo Tiểu Bắc đi qua đường, vào trong khu tập thể, từ cửa kính xe xa xa vẫy tay với Tiểu Bắc...

Buổi tối, trước khi xuất phát, Hạ Thiếu Đường còn cẩn thận vào khu tập thể một chuyến, ở dưới lầu vội vã nói vài câu với người ở Phòng thường trực Ủy ban, còn chẳng kịp lên lầu, từ bên dưới gọi Mạnh Kiến Dân.

Hạ Thiếu Đường vô cùng vội vàng, thở dốc, cởi mũ đập đập đất trên bảm trên đùi.

Thiếu Đường hét vọng lên lầu: “Kiến Dân, tôi báo với nhà anh này, đập nước bên kia sắp sửa mở chốt xả nước, thoát lũ!”

Từ trên lầu, Mạnh Kiến Dân hét vọng xuống: “Sao, nghiêm trọng đến vậy hả?”

Thiếu Đường hét: “Sáng sớm ngày mai nhà máy các anh chắc chắn sẽ báo tin, anh nhớ cẩn thận, tuyệt đối không đến bãi sông, nước lên rất nhanh!”

Mạnh Kiến Dân vội nói: “Tôi hiểu! Cậu ở ngoài cũng nhớ cẩn thận!”

Khuôn mặt, bờ ngực đen thui của Thiếu Đường lập lòe dưới ánh sáng của ngọn đèn, anh vung vung mũ, nói vội nói vàng: “Vây tôi đi đây!... Anh nhớ chú ý Mạnh Tiểu Bắc, đừng để nó chạy lung tung!”

“Tan học nhớ đón Mạnh Tiểu Bắc về nhà, không cho đi đâu hết!”

Trong lòng Thiếu Đường chỉ lo lắng quan tâm tới sự an toàn của Mạnh Tiểu Bắc, nhắc tới hai lần lận,

nhưng lại chẳng hề nhắc tới Mạnh Tiểu Kinh. Hay có lẽ bởi vì anh thừa hiểu Mạnh Tiểu Kinh rất ngoan ngoãn thật thà, chẳng cần phải lo?

Hạ Thiếu Đường vừa mới chạy đi chưa được vài bước, lại hồng hộc thở quay lại, lấy từ trong túi ra hơn nửa bao thuốc Khỉ lông vàng: “Anh tiếp nhé!”

Mạnh Kiến Dân đáp: “Cậu làm gì thế, tôi không lấy của cậu!”

Thiếu Đường thét: “Ngâm trong nước rồi, lát nữa là có mùi hôi ngay, hút không thơm nữa!”

Thiếu Đường nhặt viên sỏi từ dưới đất lên, bỏ vào trong bao thuốc, lúi ra sau hai bước, khoe miệng cong cong cười.

Hai người ra đấu với nhau, Thiếu Đường bảo Mạnh Kiến Dân cách ra một bước, Mạnh Kiến Dân vội vàng nghiêng người núp ra góc ban công.

Hạ Thiếu Đường nhắm xong, từ xa ném tới. Trong không trung, bao thuốc lá vẽ một đường cong tuyệt đẹp. Mạnh Kiến Dân vươn tay bắt, ném với bắt đều rất nhanh nhẹn dứt khoát, động tác mạnh mẽ gọn gàng.

...

Sau đó vài ngày, nơi con sông nối liền Tây Câu với vài nhà máy, nước cuộn cuộn, tuôn trào mãnh liệt, bọt nước sủi màu đất vàng, càng lúc càng dâng cao.

Mùa hạ, mùa thu Tần Lĩnh mưa nhiều, ngập úng, ngay cả nơi thấp nhất ở khe núi cũng cuộn cuộn nước. Từng thửa ruộng lúa mì và ngô vẫn còn chưa kịp thu hoạch đều bị lũ quét nuốt chửng. Hai đập chứa nước nhỏ ở vùng trung du đã đầy, chẳng mấy chốc mà tràn, sẽ trở thành trận thiên tai nhấn chìm nhà máy. Tình hình nguy cấp chỉ có thể mở chốt thoát nước, chấp nhận hy sinh những cánh đồng bạt ngàn rau của nông dân và công xã nhân dân vùng hạ lưu.

Công đoàn nhà máy bố trí người trực quanh khu xưởng, canh gác, nhắc nhở dân làng gần đó không được đến gần bờ sông, tuyệt đối không xuống nước.

Nước lũ tạm thời rút xuống, ngó mắt qua bãi sông thấy cơ man là cá đang tung tăng bơi lội!

Có người nhân lúc rảnh rỗi, bị mê hoặc bởi đàn cá, nhảy xuống sườn núi đi bắt cá.

Mạnh Kiến Dân với vài công nhân đứng trên đê hết sức hết hơi gào thét không được nhảy xuống, mau quay về! Nước đang lên rồi!

Trong khe núi tiếng nước lũ âm ầm, nước chảy xiết bị vách đá dựng đứng chèn ép, như thiên quân vạn mã chạy qua cầu độc mộc, dồn nén cuộn trào trong đường sông nhỏ hẹp, mạnh mẽ dữ dội, không gì cản nổi. Lúc nước lũ ập đến, bên bờ vang vọng tiếng người kêu cứu thất thanh, mọi người ba chân bốn cẳng, ném dây thừng buộc tấm gỗ, kéo những người dân đang giãy giụa vật lộn giữa dòng nước lũ ven sông lên. Quần lao động của Mạnh Kiến Dân vén tới tận đầu gối, giày đã vắng mất tiêu, hai chân dính đầy bùn...

Sẩm tối mỗi ngày Mạnh Tiểu Bắc đều đứng ở cửa phòng thường trực, đợi cha.

Nói là đợi cha nhưng mỗi ngày cậu đều hỏi, hôm nay cha có nhìn thấy chú Thiếu Đường không...

Mà nhóm người Hạ Thiếu Đường, hôm đó đã đi xuống từ đập chứa nước, cứu nạn ở vùng hạ lưu...

Phần lớn đồng ruộng của công xã Táo Lâm đã chìm trong nước, ruộng cạn biến thành ruộng nước, người trong làng khóc không ra nước mắt. Nhóm Thiếu Đường lội trong ruộng nước, khơi thông bùn đất, gặt gấp ngô lúa.

Có người dân ngồi xổm tại nhà mình, nơi đã biến thành hồ nước tự lúc nào, hút tẩu, ngẩn ngơ nhìn chăm chăm về phía trước, nhận ra Thiếu Đường.

Thiếu Đường gào lên với người nọ: “Đừng ngồi trong nước, có đĩa.”

Người đàn ông đáp: “Lần trước đánh nhau với người trong nhà máy... tôi cầm liềm chém anh.”

Mặt Thiếu Đường chẳng có cảm xúc gì, mặt anh trét đầy bùn cháy đen. Anh bước tới, đỡ người đàn ông kia dậy, sau đó chân trần quay lại trong ruộng bùn, vớt đồ đạc bị nước cuốn trôi của dân...

Thiếu Đường còn lái xe đi đi lại lại giữa thị trấn và Tây Cầu mấy chuyến lặn, vận chuyển thiết bị vật tư, bận tới tấp mặt mũi, mấy ngày mấy đêm cũng chưa ngủ được một giấc ra hồn. Lúc mệt, anh thay ca với Tiểu Bàn, ngã người trong thùng xe đằng sau xe tải, giữa những thùng hàng bằng gỗ, mê mệt hai tiếng, hốc mắt trũng sâu.

Đại đội anh liên tục chiến đấu anh dũng suốt mấy ngày đêm. Đợi đến lúc các chiến sĩ liên đội khác tiếp viện, đã định về doanh trại tập kết, nghỉ ngơi tử tế.

Thế mà đúng lúc ấy, từ đằng xa vọng đến tiếng vang dội trời!

“Rầm” một tiếng vang dội, đó là tiếng nước lũ dâng cao tới hàng mét đổ sập xuống!

Thiếu Đường quay đầu nhìn, hốt hoảng thét lên: “Tất cả lùi lại!.. Xe tải!!!”

Đê đập chống lũ được vá bằng bao tải với đá sắp vụn vỡ dưới thể nước điên cuồng, phần đá phía dưới bị nước cuốn trôi, sạt xuống. Chiếc xe tải ấy chính là chiếc xe bọn họ vừa mới lái tới, đổ phía bên kia tường chống lũ, đã bị dòng nước mạnh mẽ tàn bạo cuốn gọn!

Tiểu Bân hít vào một hơi: “Đù mẹ tổ sư nhà nó! Vừa rồi chúng ta mà chưa xuống xe thì đã bị cuốn trôi trong dòng nước lũ, làm mỗi cho cá rồi!”

Thiếu Đường thoáng giật mình, đột nhiên hỏi: “Trong xe còn đồ chúng ta mang tới từ thành phố?”

“Bọn cậu đợi ở đây đừng đi đâu!”

Thiếu Đường vút lại một câu.

Sau đó anh quay người chạy như bay, nhảy xuống đê, đáy mắt độc màu đen ngòm, vẻ mặt lo lắng.

“Trời ơi!” Tiểu Bân đuổi theo thét to: “Thiếu Đường! Anh quay lại mau!”

Chiến sĩ trong tiểu đội bọn họ đuổi theo, mẹ nhà nó Thiếu Đường anh muốn chết à!

Đám người Mạnh Kiến Dân ở gần đó cũng nghe thấy tiếng bên này, vội hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Có người cùng thôn gào lại: “Có anh lính trong lũ! Dòng lũ bên kia có lính!!!”

Mạnh Kiến Dân vịn tường chống lũ nhìn xung quanh, vẻ mặt kinh hoàng, nhảy xuống, chạy như điên...

Xe tải bị cuốn vào dòng nước, mắc kẹt tại khúc ngoặt của dòng sông, một phần chìm sâu xuống nước, phần còn lại lộ ra, giống như con thú bằng sắt bị vấy trong dòng nước. Cửa xe ở vị trí pho lái đã bị cuốn trôi đi tận đâu tận đâu.

Trên người Hạ Thiếu Đường vẫn còn mặc áo cứu sinh đơn sơ, trên lưng buộc dây thùng xù xì.

Thiếu Đường bơi rất giỏi, nhưng nước chảy dữ như vậy, dẫu bơi giỏi đến đâu cũng sao mà độ được!

Anh vịn vào tường chống lũ, thật cẩn thận chầm chậm mò xuống dưới, cơ thể đột nhiên hẫng một cái, mọi người trên bờ hoảng hốt kêu gào!

Giữa dòng nước chảy xiết là xoáy nước, Hạ Thiếu Đường ở trong dòng xoáy giữa vật lộn ngoi lên mặt nước, uống mấy ngụm nước cát, liều chết bơi về phía xe tải.

Mọi người trên bờ đều nói, anh lính này điên rồi, muốn chết à, trong xe tải có vàng hã, hay còn cái gì mà muốn bán mạng như vậy?!

Nói tới cùng, hành động này cũng bởi năm đó Thiếu Đường hăng còn trẻ. Tuổi trẻ, đâu đủ hiểu biết, đủ trân trọng mạng sống nhỏ bé mỏng manh của mình, cũng chẳng có mấy thứ phải bận lòng, trong máu trong xương là sự kiêu ngạo, không muốn khuất phục số phận trước dòng nước lũ.

Đổi lại vài năm hay chục năm nữa, e rằng đến chính bản thân anh cũng không dám làm như vậy, hoặc lúc ấy, đã có nhiều thứ vướng bận trong lòng...

Anh bám vào một bên xe toang hoác đã bị cuốn trôi cửa, từ trong xe lục lọi, cố kéo ra một thùng đồ.

Trong xe có rất nhiều đồ bọn họ mới vận chuyển về từ thị trấn. Ngày hôm đó, Thiếu Đường cũng chẳng hiểu vì sao, lấy cái gì không lấy mà chỉ cố sống cố chết với cái thùng kia. Nước chảy dữ dội, trong dòng nước cuộn cuộn anh gắng kéo bằng được ra chiếc thùng, bị chìm xuống mấy lần lặn.

Hạ Thiếu Đường cũng là dạng người ngang tàng cố chấp, can trường gan góc. Nếu anh đã muốn làm việc gì, thì nhất định sẽ không bỏ cuộc.

Trên bờ, Mạnh Kiến Dân cùng một đám người hò nhau kéo dây thùng.

Mạnh Tiểu Bắc chen vào đám người, Mạnh Kiến Dân vừa nhìn thấy thằng con, hoảng hốt đến độ buông cả dây, thét lên: “Quay về!”

Mạnh Tiểu Bắc cũng gào: “Sao Thiếu Đường lại không nghe lời như vậy! Chú cấm con chạy lung tung, mà chính mình lại nhảy vào dòng lũ?!”

Ngày hôm đó, trên bờ sông đã diễn ra cảnh tượng buồn cười thế đấy, giữa dòng nước Thiếu Đường vật lộn chống lại cơn lũ trào, trên bờ một hàng người kéo anh. Người phía sau kéo người phía trước, người đầu hàng là Tiểu Bân đang đập vách chắn, đằng sau rồng rắn thành hàng dài.

Mạnh Tiểu Bắc với cha ở phía sau, sống chết ôm lấy lưng Tiểu Bân, sợ Tiểu Bân cũng bị cuốn trôi bởi dòng nước.

Ngón tay Mạnh Tiểu Bắc nắm chặt tới nỗi đỏ rực lên, mặt đỏ bừng bừng, thét lên: “Thiếu Đường! Mau bò lên!!!”

Cả khuôn mặt Mạnh Kiến Dân đầy bùn đất, lo lắng đến nóng ruột tức giận: “Sao cái cậu Thiếu Đường này liều sống liều chết, ngang tàng gàn dở thế không biết, người quan trọng hay vật quan trọng, cậu ta ngốc tới nỗi không biết tính à?”

Tiểu Bân nói: “Trong thùng là sữa bột với bột mạch nha, là đồ dinh dưỡng trong thành phố cấp cho chúng tôi!”

Mạnh Kiến Dân bảo: “Cậu ta ăn ít đi một hộp thì có làm sao đâu, nhưng người mà bị lũ cuốn rồi thì còn cái gì?!”

Tiểu Bân thét: “Tôi cũng gần anh ta rồi, nhưng anh ta dữ dần cứng rắn tới thế, ngang y con lừa! Anh ta nói phải lấy bằng được sữa bột với bột mạch nha để đưa cho Mạnh Tiểu Bắc nhà bác!!! Đù mẹ anh ta, đúng là thằng điên!!!”

Mạnh Kiến Dân ngẩn ra, dây thùng siết chặt, như muốn khảm sâu vào những ngón tay đỏ bầm...

Một chân Hạ Thiệu Đường giẫm lên bãi bùn trên sông, đứng trụ, quần áo khoác đều đã bị nước lũ cuốn trôi, cúc áo sơ mi bị đứt, áo mở phanh ra, lộ ra lồng ngực, bởi gồng sức quá độ nên cổ nổi rần rật gân xanh, giống như những thớ thịt cuộn cuộn dữ tợn trên mình thường luồng.

Bản thân anh cũng biết mình có thể đi lên, không có gì đáng ngại. Lúc anh vẫn đang ngâm mình giữa dòng nước, mắt nhìn thấy cha con Mạnh Tiểu Bắc trên bờ, khoe miệng cong cong nở nụ cười, nhìn đến là vênh váo.

Thiệu Đường xiêu vẹo khênh thùng, gồng sức vác trên vai, đầu nghẹo sang một bên, nỗ lực giữ thăng bằng. Anh ngoan cường siết chặt dây thùng, bước chầm chậm, từng bước từng bước một lội qua bùn, đi lên bãi sông.

Mạnh Kiến Dân là người rất tình cảm, trước con sông Vị cuộn cuộn sóng vỗ, từ xa xa ông nhìn thấy người ấy, chẳng biết làm sao mà nước mắt cứ thế rỉ ra chảy xuống.

Mà Mạnh Tiểu Bắc, thằng nhãi từ trước tới giờ chưa từng biết khóc là gì, cực ghét khóc nhè, chỉ cảm thấy trước mắt mơ mơ hồ hồ. Có một thứ tình cảm hoàn toàn xa lạ, từng giọt từng giọt ấm nóng từ mắt chảy ngược vào trong, rơi xuống, thấm sâu vào trái tim cậu...

Hoặc là, ở độ tuổi này, Tiểu Bắc vẫn chưa thấu hiểu được.

Rồi cũng sẽ có lúc cậu rơi nước mắt, chỉ là chưa đến thời điểm đó mà thôi.

Mấy nhánh sông của sông Vị đều có lượng nước dồi dào, bùn cát ứ đọng thành những đụn cát khổng lồ có thể cuốn trôi vài tấn kim loại đồ vật rơi vào dòng nước trong tích tắc.

Ngay sau đó lại vang lên một tiếng nổ đùng đoàng khiến mọi người hãi hồn khiếp vía. Hai chiếc xe tải bị chìm, kẹt giữa đường sông bị nước lũ xô dòn đập đến mức vỡ tan, đầu xe, thành xe cùng lớp xe, mỗi thứ văng một nơi. Cơn lũ mạnh mẽ dữ dội cuốn theo cát vàng, quét qua những năm tháng gian khổ của cả một thế hệ, xuôi về sông Trường Giang...

13. Chương 13: Thăm Người Ốm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trận lũ vừa qua thì Thiếu Đường đã vội rời đi, mấy ngày sau cũng chẳng thấy tăm hơi.

Ngày hôm đó, bộ đội bọn họ tập kết về doanh trại, sau khi nghỉ ngơi chừng vài ngày lại đến ngoại thành rộng lớn của thị trấn Thái Gia Pha gần đó giúp dân thu hoạch khẩn cấp mùa màng, cứu giúp tiếp tế nạn dân. Mỗi ngày xe tải to chở vô số quân lính ra ra vào vào ở cửa chính, nơi bộ đội binh lính canh phòng, làm bụi đất bay mù trời.

Cha con Mạnh Kiến Dân cũng lặng lẽ suốt mấy ngày trời, người nào người nấy ôm một bầu tâm sự.

Mạnh Kiến Dân nhớ lại khung cảnh tranh chấp với đám nông dân cầm dao bầu ở cửa nhà mấy ngày ấy. Bữa đó, tâm trạng ông tồi tệ vô cùng, bởi chịu đả kích nặng nề mà đã mặc kệ Hạ Thiếu Đường quay đầu bước thẳng, như một kẻ vô tình bạc nghĩa, chẳng lẽ độ gì sất. Giờ đây ngẫm lại, ông cảm thấy vô cùng hối hận, có lỗi với đối phương khi không quan tâm tới anh hơn. Lúc ấy, thậm chí ông còn chẳng kịp nhìn kỹ người anh, lúc nhớ lại, mới nhận ra bữa đó trên áo sơ mi Thiếu Đường toàn là vết máu, sau bả vai hình như bị ai chém một nhát.

Mạnh Kiến Dân lại là người được giáo dục như một tay trí thức đảng hoàng đứng đắn, có điểm yếu là dễ mềm lòng, nhiều năm qua buồn bực đè nén trĩu nặng nên càng đa sầu đa cảm. Ông tự nhận mình là người có tài có sắc, đủ hết phẩm chất tốt đẹp của thanh niên ưu tú có tương lai rộng mở, vậy mà biết bao năm qua ông vẫn chôn mình tại nơi hoang vu heo lánh này, phí hoài mười năm thanh xuân, nào nề thất bại. Đối mặt với hai thành phần con cháu có gia thế dữ dằn như Đoàn Hồng Vũ với Hạ Thiếu Đường, đối mặt với khoảng cách xa xôi khó lòng mà vượt qua được về thân phận ấy, trong tích tắc, cõi lòng Mạnh Kiến Dân đã không thể nào bình lặng nổi, thậm chí còn trào lên sự căm hận...

Đã tận hai ba tháng trôi qua, giờ ông mới ngẫm lại chuyện này. Dẫu sao, người ta cũng đã cứu thẳng con nhà mình đó! Bản chất Mạnh Kiến Dân là một người lương thiện lại còn thiếu quyết đoán, nghĩ tới nghĩ lui lại bắt đầu lo lắng bồn chồn, giờ đây thật sự muốn vả mình một cái. Cả ngày Thiếu Đường đắm mình trong sương gió bão lũ, không biết vết thương sau lưng đã khỏi chưa nữa?

Trong khu tập thể, thằng nhóc cầm đầu Mạnh Tiểu Bắc cũng buồn bã chán nản, lòng dạ chẳng yên, đến cả lúc tập hợp “Quân cảm tử” đánh đuổi giặc ngoại xâm cũng ỉu xiu chẳng có tinh thần.

Một nhóm trẻ con quây quanh thủ lĩnh của tụi nó. Thằng nhóc béo thân thiết nhất với Mạnh Tiểu Bắc, bảo: “Tiểu Bắc, cái chú giải phóng quân hôm ấy ấy, sao mà ngẫu thế cơ chứ! Ngẫu chết mất thôi! Ở trên lầu tụi này đều nhìn thấy hết cảnh hôm ấy!”

Mạnh Tiểu Bắc ngồi trên tường gạch đỏ, một chân bắt lên, chân kia thả xuống vắt vẻo đung đa đung đưa: “Mày chưa thấy ai ngẫu như vậy ha.”

Thân Đại Vĩ như thằng hề kể chuyện cười, miêu tả sống động như thật với đám trẻ con về cảnh tượng ngày hôm ấy, mọi người nói nhau thành hàng dài rỗng rần ra sao, kéo Thiếu Đường từ trong dòng lũ đầy bùn lên như nào, rồi lại bắt chước tư thế Thiếu Đường xiêu vẹo khiêng thùng đồ vật lộn thoát ra giữa dòng nước lũ thế nào.

Mạnh Tiểu Bắc bảo: “Thân Đại Vĩ mày nhìn mày coi, chú Thiếu Đường của tao mà giống cái dạng anh hùng rơm mày hử?”

Cái cằm hai ngấn của Thân Đại Vĩ rung lên: “Chớ em không giống giải phóng quân sao?!”

Mạnh Tiểu Bắc liếc một cái: “Nếu vẽ thêm cho mày hai cái ria mép, thì mày cũng ra dáng Tọa Sơn Điều đấy.” (48)

48. Tọa Sơn Điều: sinh ra cuối triều Thanh, được anh con bác đưa tới Đông Bắc, đồn củi sống, sau đó làm thổ phỉ. Sau đó đến năm 1947, bị anh hùng Trương Tử Vinh bắt sống, cuối cùng bị vào tù và chết trong

ngục giam.





Thân Đại Vĩ: “Mạnh Tiểu Bắc! Anh là đồ chó má!”

Mạnh Tiểu Bắc: “Thiếu Đường là rồng trên nước, mà rơi xuống sông, thì chính là một con lợn sề trong nước, đểch ai vớt nổi mày, anh cũng chẳng thèm đi vớt mày đâu.”

Thân Đại Vĩ: “Mạnh Tiểu Bắc, anh, anh, anh!!!”

Đôi mắt hí của Mạnh Tiểu Bắc lim dim, cười khà khà: “Mà cũng chẳng cần bố đây vớt mày, mày giống như cái phao cứu hộ căng khí, chắc chắn là có thể tự nổi lên giữa dòng nước xoáy.”

Theo lời kể của các cô bác trong khu tập thể, trước mặt người ngoài, Mạnh Tiểu Bắc chính là một thằng nhóc độc mồm độc miệng, bộ dạng cà lơ phất phơ như muốn ăn đập, khiến ai nấy phiền lòng lắm thay.

Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng thèm quan tâm các cô các bác trong khu tập thể có yêu quý mình không, đến chào hỏi người khác cậu còn lười kìa, chẳng bao giờ chịu nịnh hót, tặng bốc các cô bác.

Trên người Mạnh Tiểu Bắc là áo sơ mi lấy trong chồng quần áo cũ Thiếu Đường gấp gửi cho nhà cậu. Thời buổi đó, con cái nhà nào cũng chỉ được mặc quần áo cũ đã sửa lại từ người lớn, hiếm lắm mới được mua đồ mới, mà có mua cũng chẳng mua được đồ tốt. Chất vải của quần áo bộ đội chính là thứ vải tốt nhất. Phần tay áo của áo sơ mi màu xanh Thiếu Đường giặt đã bạc cả màu, vạt áo bị chà tới nổi rách thành lỗ to, vá chẳng đụp cũng chẳng ra hồn, nên gom lại để cho Mạnh Tiểu Bắc. Mã Bảo Thuần cắt hết những chỗ rách, may bóp vai ngắn lại, vừa vặn với Mạnh Tiểu Bắc.

Mạnh Tiểu Bắc vui sướng cực kỳ, ngày nào cũng mặc áo sơ mi xanh lục này. Vậy nên ấy à, mọi người trong nhà đều ngầm hiểu rằng, riêng bộ quần áo này là hoàn toàn thuộc về thằng lớn! Cậu khỏi cần tranh cướp lúc đổi quần áo với em trai nữa. Thằng ngốc như Mạnh Tiểu Kinh, có nhìn cũng chẳng hiểu được mặc quần trang đẹp trai đẳng cấp thế nào đâu!

Mạnh Tiểu Kinh còn nhỏ tẹo mà đã bắt đầu quan tâm tới chuyện làm đẹp chải chuốt. Nó vốn đã xinh đẹp, lông mi dài, mỗi ngày trong nhà xí đều bôi trộm kem dưỡng da trong vỏ nghêu của Mã Bảo Thuần, tỏa ra mùi hương nồng nặc của kem dưỡng kém chất lượng.

Mạnh Tiểu Bắc chẳng bao giờ để ý tới chuyện này, trái ngược hoàn toàn, lúc lười lên mặt còn chẳng thèm rửa, kem dưỡng là của gì vậy?

Mã Bảo Thuần dạy con mỗi ngày lúc sáng sớm ngủ dậy và trước khi đi ngủ phải đánh răng, Mạnh Tiểu Bắc lười chảy thây, hai lần gộp thành một lần, sáng đánh.

Mã Bảo Thuần quở: “Buổi tối trước khi đi ngủ cũng phải đánh!”

Mạnh Tiểu Bắc cự lại: “Buổi tối ngủ say rồi có ai nhìn thấy đâu, sáng sớm phải gặp thầy giáo với đám bạn, miệng hôi thì mới phải đánh chứ.”

Mã Bảo Thuần dở khóc dở cười: “Cái thằng ngốc nghếch này, trước khi ngủ càn cần đánh răng, bảo vệ răng lợi!”

Mạnh Tiểu Bắc nhanh chóng hé miệng khoe hàm răng đều tăm tắp trắng muốt cho mẹ nhìn, nói xạo: “Mẹ xem, nhà mình răng ai trắng nhất?!”

...

Vài ngày sau, cuối cùng Tiểu đội trưởng Hạ mặc quân trang cũng đến chơi.

Hạ Thiếu Đường đi ra từ bệnh viện gần bên, một tay cầm túi thuốc, tay kia xách quà cho nhà Mạnh Kiến Dân.

Mạnh Kiến Dân vừa mở cửa, nhìn thấy Thiếu Đường, dờ người ra, không thốt nên lời.

Thiếu Đường càng đen càng gầy hơn, quai hàm góc cạnh gầy gò, đôi mắt tuy trũng sâu nhưng vẫn sáng ngời. Áo sơ mi của anh lúc nào cũng chẳng thêm cài cúc trên, làm lộ ra xương quai xanh. Thậm chí, Mạnh Kiến Dân có thể từ hình dáng xương quai xanh nhô ra đoán được tình hình thiên tai hoạn nạn. Quân đội bọn họ thật sự không coi lính như người, mà đều sử dụng họ như gia súc hết.

Thiếu Đường cũng chẳng giữ kè: “Tiểu Bắc nhà anh đâu rồi?”

Mạnh Kiến Dân nói: “Ồ đằng sau khu tập thể chơi cùng với lũ bạn, có lẽ trèo lên đồng than chơi rồi, hay tôi gọi nó về nhé?”

Thiếu Đường: “À... Thôi không cần đâu, gặp anh được rồi.”

Hạ Thiếu Đường thẳng thắn đưa đồ cho Mạnh Kiến Dân: “Đồ cho Tiểu Bắc nhà anh đây.”

Thực tình Mạnh Kiến Dân đã thừa biết đây là cái gì, tự đáy lòng nói: “Không được đâu, Thiếu Đường, đồ tốt như này cậu giữ lấy mà dùng, đừng đưa cho nó làm gì.”

Hai người đứng ở cửa nhường nhường đẩy đẩy, dùng dằng rõ là lâu. Hạ Thiếu Đường nói đồ này là đồ tôi đặc biệt mang cho thằng nhóc, Mạnh Kiến Dân lại nói cái thằng con đồ đó, nó không xứng ăn đồ cao cấp như vậy đâu! Cậu khỏi cần thương nó như vậy!

Đáy mắt Hạ Thiếu Đường tối đen, anh nói thật lòng: “Mạnh Tiểu Bắc đang trong thời kỳ phát triển, nó rất thích uống sữa mà, bình thường không được uống, sữa bột cao cấp với bột mạch nha ở hợp tác xã đâu có bán.”

Mạnh Kiến Dân nói: “Chẳng lẽ cậu không cần bồi bổ sao? Cậu cầm về đi!”

Thiếu Đường đột nhiên nghiêm túc, thản nhiên nói một câu: “Kiến Dân này, tôi nói thật với anh, mấy thứ này hồi nhỏ tôi đã ăn nhiều lắm rồi, mà tôi đâu có thèm chi.”

Mạnh Kiến Dân: “...”

Thoáng cái sau Thiếu Đường lại cười nhẹ nhàng: “Hơn nữa tôi cũng già đầu rồi, chẳng cao hơn được nữa, giờ có bồi bổ nữa cũng thế mà thôi!”

“Để Mạnh Tiểu Bắc uống, thằng bé còi cọc lùn tịt một mẫu à!”

“Vội lại, nó suốt ngày ở trong khu tập thể đóng vai thủ lĩnh của bọn nhóc, nhìn ngu quá chừng, trong đám nhóc, nó là đứa-lùn-nhất!”

Thiếu Đường cười hớn hở, quay người khoát tay, âm thanh thì vẫn vang vọng quanh hành lang mà người đã chạy xuống lầu chẳng thấy bóng dáng đâu...

Mạnh Tiểu Bắc vượt mất cơ hội gặp Thiếu Đường đến chơi, về tới nhà quỳnh đít lên, gào thét với cha cậu.

Mạnh Tiểu Bắc hỏi: “Chú Thiếu Đường đến nhà mình, sao cha không kêu con?”

Mạnh Kiến Dân nhìn cậu: “Tao còn phải đến đồng than xa mãi kia để gọi mày về?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Chú Thiếu Đường đến tìm cha hay tìm con ạ?”

Mạnh Kiến Dân: “Thiếu Đường là cha mày hay tao là cha mày?”

Mạnh Tiểu Bắc làu bàu trong miệng: “Đâu có giống nhau...”

Sau đó Mạnh Tiểu Bắc chạy đến đơn vị đồn trú để xin đi thăm doanh trại. Lính đứng gác của phòng thường trực đều biết Tiểu Bắc. Nếu nay mà là người lớn đến, chắc chắn không cho ra vào lung tung, nhưng vừa dòm thấy là thằng nhóc này, chằm chước cho qua, khai tên xong liền cho vào.

Mạnh Tiểu Bắc ngựa quen đường cũ, chạy một mạch thẳng đến ký túc xá đại đội, có người trong hành lang thét: “Đường Đường, xéo ra đây nhanh, thằng cu nhà cậu tới thăm nè!”

Hạ Thiếu Đường đang cuộn mình trong ổ chăn đọc sách, mặt hơi đỏ lên.

Từ nhỏ Mạnh Tiểu Bắc đã mắc bệnh luôn luôn, riết thành quen rồi. Lần đầu tiên trong đời, cậu thấy Thiếu Đường ốm.

Người lớn bệnh rồi thì còn rắc rối hơn cả trẻ con, hơn nữa lúc thường khỏe khoắn cường tráng, đã bệnh là như núi đổ. Trước đó, Thiếu Đường vẫn còn đi đến nhà Mạnh Kiến Dân đưa đồ được, lúc về đã gục luôn đóng ổ trên giường, người nóng rực lên.

Thiếu Đường ngủ giường dưới. Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng khách sáo, chui oạch vào trong giường, như con khỉ ở trong màn. Giống như ngồi kiệu, cách chăn mền cậu đặt mông ngồi lên đùi đối phương, như thể cái đùi kia chính là để sẵn cho cậu ngồi.

Thiếu Đường nói: “Ông đây lây bệnh cho nhóc giờ.”

Mạnh Tiểu Bắc đáp: “Cháu có khả năng miễn dịch, cơ thể kim cương không gì hạ gục.”

Thiếu Đường cười, bóp mặt Mạnh Tiểu Bắc: “Để ông coi năng lực miễn dịch trên mặt nhóc nào.”

Mạnh Tiểu Bắc cười rạng rỡ, hai mắt cong cong híp lại như đường chỉ, lộ ra hai nếp nhăn vô cùng đặc biệt trên má. Hạ Thiếu Đường vô thức đếm trên mũi Tiểu Bắc có mấy vết sẹo để lại do thủy đậu.

Hiếm lắm Hạ Thiếu Đường mới bị bệnh một lần, lồng ngực như nhũn ra, giọng nói cũng nhỏ đi, cổ họng khàn khàn.

Mấy ngày ra sức chống lũ, dẫu có mình đồng da sắt đi nữa cũng phải gục ngã trước sức ép khủng khiếp mà một mỗi phát bệnh. Hai chân anh vượt lũ vượt bùn vượt đất mà đi, ngâm nước đến nỗi bị toác cả mảng da, phải thoa thuốc mỡ, dùng băng gạc bó lại.

Chiến hữu cùng phòng đùa cợt: “Ái chà, Hạ Đại Ngọc này, lâu lắc rồi còn chưa lăn xuống giường, xem chừng bệnh tình khó chơi rồi, còn ho với thở dốc nữa chứ!”

Tiểu Bân nằm giường trên cũng hòa vào trêu: “Tay thì nắm chặt khăn tay, hỉ hử xì nước mũi, vừa rồi lúc Mạnh Tiểu Bắc chưa tới, anh mày còn nghe thấy tiếng thở dốc trong ổ chăn của lão kia! Con lão vừa đến thăm, lão đã lật mặt ngay thành cha mày rồi!”

Hạ Thiếu Đường đắp một đắp lên tấm chiếu giường trên: “Cút!”

Mạnh Tiểu Bắc lấy khăn tay dúi dúi từ trong túi ra, tay thì đưa qua mồm thì gào to: “Đường Đường, cháu muốn nghe chú thở dốc.”

Cả phòng cười ầm ầm.

Hạ Thiếu Đường đá một cú, cười mắng: “Thở dốc ông nội nhà bây!”

Mạnh Tiểu Bắc dạt dào tinh thần học hỏi cùng tò mò, đổi đổi mấy viên thuốc trên bàn.

Thiếu Đường chui đầu ra khỏi chăn, khàn giọng nói: “Cấm được uống lung tung.”

“Thằng nhóc thối này, mau nhổ ra, thuốc của ông mà nhóc cũng uống.”

Thiếu Đường cướp thuốc từ trong miệng Tiểu Bắc về, nắn thành hai miếng cho vào mồm nhai đi nhai lại rồi nuốt xuống, ăn xong thì cả miệng toàn là thuốc Đông Y, thở ra đều là vị đắng của thuốc.

Trên hành lang, vang lên tiếng bước chân rầm rầm liên tiếp.

Lính nằm ở chỗ cửa khê báo: “Chết, Trung đội trưởng đến!”

Lính của một tiểu đội khẩn cấp kéo bàn dịch ghế, ngồi chung quanh bàn, giả bộ giả tịch mở sách. Lúc này đang là thời gian học chính trị không chuyên buổi tối.

Mạnh Tiểu Bắc láu lỉnh, vừa liếc mắt nhỏ thì Thiếu Đường đã xốc chăn lên. Hai người tâm linh tương thông, không cần phải nói cũng hiểu nhau, Mạnh Tiểu Bắc nhanh như cắt chui vào trong ổ chăn, trùm kín đầu...

Trung đội trưởng mặc quân phục xanh lục, đeo dép cao su, lượn qua giường Thiếu Đường hết một vòng, từ ngoài màn ngó vào tìm kiếm.

Tiểu Bắc bị che kín sắp ngạt tới nơi rồi! Trong lòng thầm than, sao người vẫn chưa đi vậy!

Trung đội trưởng chậm chậm cúi đầu, chăm chú nhìn Hạ Thiếu Đường, cười lạnh lùng: “Còn giấu?”

“Ông đây nhìn thấy cả hai rồi, còn giấu gì?!”

“Thằng nhóc mất nết, chui ra đây!”

Trung đội trưởng vén mạnh màn mùng, ở trong ổ chăn lôi ra đầu con sói con đang nhe nanh múa vuốt...

14. Chương 14: Tâm Can

Sau đó một thời gian là đến Tết Âm lịch hàng năm, tình hình chính trị càng ngày càng buông lỏng, trước cái cách, tin vui tới liên tục. Tết Âm lịch năm ấy, công nhân viên chức trong nhà máy cùng với quân lính bộ đội cùng tổ chức, mở hội liên hoan, dựng sân khấu ở sân thể dục lớn.

Đội ngũ của Hạ Thiếu Đường xếp thành hàng dài đầu tán thủ, thực hiện tiết mục đấu đối kháng. Thiếu

Đường lên sân khấu biểu diễn, còn đứng ở hàng đầu tiên chính giữa, động tác đẹp dễ, cả người tràn đầy sức sống, đẹp trai ngời ngời. Mỗi lần anh bay lên đá vào không trung, sau đó lại quăng người xuống đất, bên dưới vỡ òa những tiếng hò reo kinh ngạc. Mạnh Tiểu Bắc run run, như thể người bị quăng ngã chính là mình, người ngơ mớ ã ảm, vô thức xoa xoa đầu gối mình. Sau đó cậu lại nhìn thấy động tác mạnh mẽ của Thiếu Đường từ trên đất nhảy bật lên trên, ánh mắt cực “dữ”.

Vài công nhân lâu năm trong xưởng ở trên sân khấu hòa theo tiếng nhạc đệm hát vài bài dân ca ngắn, dưới sân khấu quân lính và người dân đồng loạt vỗ tay ầm ầm, trầm trồ ngợi khen.

Công đoàn tổ chức thi đấu cờ tướng, Mạnh Kiến Dân giành vị trí thứ hai. Trong trận chung kết, ông bị thua bởi ông lão mê cờ đã hơn 60 tuổi. Những người khác, chẳng kể 20, 30 hay 40 tuổi, đều bại bởi Mạnh Kiến Dân, vài ba phút đã thua thảm. Mọi người đều nói, bác Mạnh vẫn còn thông minh sáng suốt lắm, vốn đã là người rất sáng dạ, lại ham mê học hành, đích thị là học sinh xuất sắc hồi đó.

...

Tối hôm ấy, Thiếu Đường đón Giao thừa tại nhà Mạnh Tiểu Bắc.

Mạnh Kiến Dân nói, Thiếu Đường, cậu ở Tây Câu này không có nhà, nhà tôi có bốn người, sút sạo gì cũng ra dáng gia đình chứ bộ, về sau cậu đến nhà tôi đón Tết đi.

Cậu nhỏ hơn tôi tới hơn chục tuổi, tôi là anh cả của cậu nhé.

Đó là những lời Mạnh Kiến Dân nói lúc ấy.

Hai người đàn ông để bàn nhỏ trên giường, chén anh chén tôi. Tối đó, cả hai uống hơi nhiều, nói rất nhiều lời “mê sảng”.

Càng uống mặt Mạnh Kiến Dân càng đỏ, còn Hạ Thiếu Đường càng uống càng nóng, mồ hôi toát ra đầm ã. Anh cởi hết quần trang, rồi lại cởi áo len, sau rốt còn mặc mỗi chiếc áo sơ mi thùng thình.

Mạnh Kiến Dân hằng ã đang băn khoăn Hạ Thiếu Đường có ã bụng chuyện bản thân mình là một kẻ ãn thường chân lấm tay bùn, ãng ra sức ãnh hót con cháu cán bộ cao cấp như anh không; còn Hạ Thiếu Đường lại cũng ãng ãnh coi Kiến Dân có ã bụng chuyện một tên “con cháu cán bộ” như anh suốt ngày chạy ra chạy vào nhà họ, còn mang theo ão cao cấp, ãể lòi ra thân phận khác thường của mình không, có khi nào một ngày nào đó ãối phương sẽ xa lánh, không còn thân thiết với mình nữa không.

Suốt mấy ngày hôm nay, Mạnh Kiến Dân áy náy mãi chuyện chỉ bởi vì ãằng khi Mạnh Tiểu Bắc nhà mình mà phiên hà tới Thiếu Đường, khiến anh bận tâm lo lắng, lại còn bị thương nữa chứ; Hạ Thiếu Đường lại xấu hổ khi ãnh tới bữa ãó trong thôn, anh ãã nổi nóng với Tiểu Bắc, còn mắng còn quất ãằng nhóc, chính bản thân mình cũng có lúc xấu tính xấu ãết, ãấy là giờ anh ãã ãở hơn nhiều lắm so với trước kia rồi ãó.

Thiếu Đường an ủi khích lệ: “Chuyện đó anh đừng quá nóng ruột, có lẽ sắp tới chính sách của trung ương sẽ thay đổi, có khi sẽ tiến hành thi cử trở lại.”

Mạnh Kiến Dân đáp: “Cho dù hiện tại có tiếp tục điều chuyển một lứa sinh viên vào đại học, thì mấy lão già như tôi cũng chẳng đuổi kịp họ, ai buồn ngó tới bọn tôi nữa?”

Hạ Thiếu Đường: “Anh mà già rồi?”

Mạnh Kiến Dân: “ Binh lính các cậu nhập ngũ cũng có tuổi giới hạn, giờ tôi đã quá tuổi học đại học từ lâu rồi!”

Mạnh Tiểu Kinh cúi đầu cạy móng, cắn ngón tay. Từ nhỏ, đứa trẻ này đã mắc thói xấu này, gặm sạch phần da bên cạnh móng tay. Nói toẹt ra là từ nhỏ đã thiếu ăn, muốn ăn nhưng chẳng có mà ăn, đói nghèo.

Mạnh Tiểu Bắc thì lấy ngón tay nhúng rượu, vẽ một người nho nhỏ trên bàn.

Mạnh Kiến Dân dùng đũa đập Tiểu Bắc: “Sau này cha chỉ có thể trông cậy vào tương lai của hai đứa mày thôi đấy.”

Thiếu Đường nói: “Thằng nhóc Tiểu Bắc này nhanh nhẹn hoạt bát, ham học hỏi, đầu óc linh hoạt, hơn nữa còn vô cùng tập trung, kiên nhẫn tìm tòi. Sau này thế nào cũng thành công.”

Mạnh Kiến Dân nói: “Thiếu Đường, cậu đối xử rất tốt với thằng con nhà tôi, anh cả nhìn thấy hết, ghi tạc trong lòng, chớ nghĩ tôi là kẻ vô ơn bạc nghĩa.”

Thiếu Đường nói: “Những lời này đâu cần phải nói ra.”

Đêm đó Mạnh Kiến Dân chệnh choáng say, mắt đỏ ngầu: “Phải nói! Tôi phải nói cho rõ điều này!”

“Tiểu Bắc, sữa bột mà con uống, là sữa mà chú Thiếu Đường mò ra được từ giữa dòng lũ sông Vị, vác ở trên đầu, giành giật với bão lũ mới có được! Con không bao giờ được quên!”

“Mạnh Tiểu Bắc, nhận Thiếu Đường làm cha nuôi của con đi, sau này lớn rồi phải nhớ đền đáp công ơn.”

Từng từ từng câu mà Mạnh Kiến Dân nói đều mang theo hơi rượu.

Câu nói vừa vang lên, mọi người quanh bàn đều im bật, không ngờ Mạnh Kiến Dân sẽ nói vậy.

Mạnh Kiến Dân cũng chưa hề bàn bạc với vợ mình, Mã Bảo Thuần sưng sốt, cũng không tiện tỏ ý phản

đổi, sống sờ vô cùng.

Trong giây lát, Thiếu Đường cũng cảm thấy chấn động và ngỡ ngàng, hay tay anh ra sức lau trên quần, bởi say mà mặt đỏ rần rần: “Đừng, tôi không có tư cách ấy!”

Mạnh Kiến Dân: “Cậu không đủ tư cách vậy ai đủ tư cách? Thằng con tôi có chấp nhận cậu không?”

Thiếu Đường nghẹn lời, nhìn sang Mạnh Tiểu Bắc ở bên mình, đột nhiên trào lên cảm giác lạ lùng. Bình thường trước mặt anh em bộ đội anh thường cợt nhả, nói: “Đây là thằng con tôi”, nhưng, lúc túm tụm chụm đầu trên đũa Mạnh Tiểu Bắc, lúc ca hát đuối dê trên núi, anh thật sự coi Tiểu Bắc là “con” mình sao... Tại sao lại có một loại xưng hô chỉ trong chớp mắt đã làm xáo trộn cảm xúc của anh về quan hệ của cả hai như thế?

Lúc đó, Mạnh Tiểu Bắc vẫn đang xiêu vẹo dụi dụi trong lòng Thiếu Đường, cậu đột nhiên vặn hỏi: “Sao phải gọi là cha?”

Mạnh Kiến Dân rất nghiêm túc: “Về sau không được phép xác láo như thế, đành hoàng lại ngay, gọi cha nuôi.”

Mạnh Tiểu Bắc mồm mép tép nhảy: “Cha là cha con, Thiếu Đường là Thiếu Đường, không phải cùng một người, sao lại đều biến thành cha của con được?!”

Mạnh Kiến Dân buột miệng thốt ra: “Vì chẳng ai có thể đối xử tốt với con bằng Thiếu Đường!”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Mạnh Kiến Dân chỉ vào thằng con lớn nhà mình... Suốt những năm sau này, ông vẫn luôn lặp đi lặp lại: “Mạnh Tiểu Bắc, con phải nhớ rõ công ơn của cha nuôi Thiếu Đường. Lúc trước chính Thiếu Đường, giữa dòng nước lũ đã lấy đầu đội bao sữa bột cho con uống, đầu bị nước lũ cuốn đi cũng quyết không buông tay! Cha nói thật lòng, nếu có đổi lại là cha ruột con là cha, cũng chỉ làm được đến thế là cùng thôi!”

“Con ăn vào miệng, con phải khắc ghi trong lòng, thứ con ăn chính là dùng mạng để đổi lấy.”

...

Cả phòng chìm trong im lặng một lúc lâu, người nào người nấy mặt đỏ bừng bừng, thở hổn hển, men say nồng đậm bắt đầu bốc lên khiến cảm xúc dâng cao, xúc động mạnh. Mạnh Tiểu Bắc khe khẽ nói: “Được rồi... Cha nuôi.”

Mạnh Kiến Dân bảo: “Kính cha nuôi một chén rượu đi.”

Mạnh Tiểu Bắc rót một chén rượu trắng, Hạ Thiếu Đường nhận lấy, dừng lại một chút, chén rượu này là bị ép, không uống không được, anh dốc một hơi cạn sạch.

Mạnh Kiến Dân yên tâm gặt đầu, lại nhắc Thiếu Đường: “Sau này, lính trong đại đội các cậu còn cười nhạo chế giễu cậu, cậu cứ thẳng thừng nói rõ với họ, đây là con cậu!”

“Nhà tôi có hai thằng con, có lúc bận quá lo không xuể. Sau này Tiểu Bắc sướng khổ ảm lạnh ra sao, cậu nhờ cậu quan tâm để ý, giúp tôi trông nom nó, coi nó như con ruột mà nuôi dưỡng dạy dỗ.”

Hạ Thiếu Đường sững sốt, chấn động, bên ngoài thì vẫn bình tĩnh nhưng nội tâm thì cuộn cuộn nổi sóng, một lúc lâu sau vẫn chẳng thốt nên lời. Vô hình trung giữa anh và thằng nhóc trước mắt này đã tồn tại khoảng cách của ranh giới vai vế, trong tim anh như có một tảng đá khổng lồ đè lên, trách nhiệm đè trên vai mới nặng nề làm sao!

Mà Mạnh Tiểu Bắc, khi đó ở độ tuổi ấy, cậu chưa thể thấu hiểu hết được ý nghĩa sâu ẩn sâu bên trong xưng hô đó. Trong mắt cậu, bất kể cậu gọi Thiếu Đường là gì cũng chẳng qua chỉ là đối vớ bợ cho người này mà thôi, lột lớp da đó ra, người này chẳng phải vẫn là Thiếu Đường hay sao? Ông đây chỉ cần nghe mùi cũng có thể nghe ra đâu là Thiếu Đường.

Nhiều năm về sau, cho đến một ngày nào đó trong tương lai, khi Mạnh Tiểu Bắc hiểu ra thân phận và vai vế mà xưng hô “cha nuôi” này mang đến cho cả hai, khoảng cách khó lòng vượt qua của mối quan hệ gia đình này, e rằng đã muộn mất rồi.

...

Sau khi Thiếu Đường rời đi, buổi tối lúc nằm tâm sự trong ổ chăn, Mã Bảo Thuần vội vàng hỏi chồng: “Hôm nay mình nghĩ cái gì vậy hả?”

Mạnh Kiến Dân nói: “Tôi nghĩ như vậy đấy.”

Mã Bảo Thuần: “Thiếu Đường mới có nhiều tuổi, còn nhỏ hơn mình những hơn chục tuổi, quá trẻ, cậu ta có thể làm cha Tiểu Bắc sao? Làm anh thì còn chấp nhận được, cùng lắm thì gọi một tiếng “chú”, mình làm mọi thứ loạn hết lên rồi.”

Mạnh Kiến Dân: “Mình suy nghĩ đúng kiểu đàn bà phụ nữ! Nhìn người, không nhìn ở tuổi tác, đôi bên hợp tính hợp nết, lại thật lòng thật dạ đối xử tốt với thằng con nhà mình, tôi thấy cậu ấy phù hợp nhất.”

Mã Bảo Thuần: “Nhà Thiếu Đường là giai cấp nào? Sau này, cậu ta chắc chắn sẽ về Bắc Kinh, không ở trong thung lũng này cả đời đâu!”

Trong bóng đêm, Mạnh Kiến Dân bình thản nói: “Chính bởi vì chắc chắn cậu ta sẽ quay lại Bắc Kinh, nhà cậu ta có địa vị, Tiểu Bắc được thể đi theo cậu ta ra khỏi đây luôn, cái danh cha này, chắc chắn phải nhận.”

Mã Bảo Thuần bỗng kinh ngạc: “... Hóa ra mình nghĩ như vậy sao?”

Ánh mắt Mạnh Kiến Dân bình lặng, ông ngửa mặt lên nhìn tia sáng nhỏ nhoi phản chiếu trên trần nhà, tựa như ánh sáng cuối cùng trong màn đêm tăm tối, tượng trưng cho mong mỏi của mình: “Cả đời tôi đã chẳng còn hy vọng gì rồi, coi như bị thời đại này hủy hoại, tôi không thể cũng để đời con mình hỏng theo.”

“Con tôi thông minh, đầu óc lanh lẹ, từ nhỏ đã có thể chịu được khổ cực, liều lĩnh bạo gan xông pha, nó thiếu cái gì? Cái nó thiếu chính là bệ đỡ, thiếu một “chỗ dựa”, thiếu một cơ hội để thoát ra! Đã chẳng thể trông cậy gì vào cha ruột nó rồi, vĩnh viễn cũng chẳng thể đầu đá lại ai... Sau này bước vào xã hội, để nó trông cậy vào cha nuôi nó vậy!”

Mã Bảo Thuần ghen lời, trong bóng đêm chăm chú nhìn sang: “Bởi vậy mà mình nghĩ đến Tiểu đội trưởng Hạ? Mình làm thế này, thế này, có khác nào chúng ta cầu kết lợi dụng người ta đâu...”

Mạnh Kiến Dân lạnh lùng hỏi: “Tôi lợi dụng cậu ta sao?”

Ngày hôm đó bên bờ sông Vị, hai hàng nước mắt chảy xuống cũng chẳng phải giả vờ.

“Tôi có thể nhìn người, sẽ không nhìn nhầm.” Về mặt Mạnh Kiến Dân chợt hiện lên sự xúc động nhỏ nhoi, ngày đó trong lòng ông là muôn vàn cảm xúc dữ dội xáo trộn. “Thiếu Đường thật sự là người rất tốt, bên ngoài hào phóng chẳng tiếc thứ gì, bên trong thì thật sự lương thiện, tốt bụng thật tâm... Dẫu sao tôi cũng chẳng nịnh bợ nổi ai, tôi nịnh bợ người này... Không vì bản thân tôi, mà vì tương lai con trai tôi.”

15. Chương 15: Thiên Đường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mùa xuân năm ấy mưa thuận gió hòa, sông Vị êm đềm, nơi nơi Tây Cầu phồn thịnh tốt tươi.

Hai anh em nhà Mạnh Kiến Dân đều đã vào lớp một, học ngay ở trường tiểu học trực thuộc nhà máy chế tài quân sự Kỳ Sơn. Tự nhiên chuyển từ nhà trẻ vào lớp một như vậy, trong lòng Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng có cảm xúc đặc biệt chi hết, mỗi ngày vẫn y như cũ ăn no quây tới bến, trong khu tập thể nghịch ngợm chơi đùa, sau đó đến tối lại bị mẹ cầm đầu chối rơm rượt đuổi, tóm về nhà làm bài tập đã chất thành đống.

Tiểu Bắc đã chính thức bái lạy cha nuôi Thiếu Đường. Mỗi lần Thiếu Đường trở về doanh trại, hở ra là anh sẽ chạy ngay tới nhà Mạnh Tiểu Bắc ngồi một lát, ngó mắt nhìn coi cậu đang làm gì, cảm giác tự nhiên quen thuộc như người trong nhà.

Tựa như có một sợi dây ràng buộc, trong lòng anh không hiểu sao lại nảy sinh nỗi băn khoăn... làm sao anh có thể để cậu phỉ công gọi mình là “cha” được cơ chứ?

Từ ngày đầu tiên đi học Mạnh Tiểu Bắc đã thể hiện rõ, cậu không phải một kẻ ham học chăm chỉ gì cho cam, không được hưởng một xú xiu di truyền nào từ người cha thông minh, sách cũng chẳng đọc vào.

Cha ruột cậu tăng ca trong phân xưởng, mẹ cậu nghe máy ở phòng trực, đều bận tới tấp mặt mũi, không quan tâm hết được tới cậu, bởi vậy cha nuôi thay họ tới đây kiểm tra chuyện học hành của Tiểu Bắc.

Hạ Thiếu Đường vừa vào phòng, Mạnh Tiểu Bắc liếc mắt ngó thấy, nhanh như cắt lấy sách giáo khoa Toán đè lên sách bài tập.

Hạ Thiếu Đường híp mắt đe: “Đang làm cái gì đó?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Con đang làm bài tập mà.”

Hạ Thiếu Đường: “Lật lên cha coi nào.”

Mạnh Tiểu Bắc bắt đầu giở ba mươi sáu kế xỏ lá ba que: “Ôi con vẫn chưa làm xong cơ! Con làm xong con đưa cha xem nhé, cha mau ra ngoài đi!”

Hạ Thiếu Đường: “Hừm, đợi bây vật vờ làm xong, ông lại tới kiểm tra thì có mà hết cả đêm nay à!”

Mạnh Tiểu Bắc phản đòn: “Cha làm đứt mạch suy nghĩ của con rồi! Mấy bài toán này giải mãi không ra!”

Hạ Thiếu Đường cười mắng: “Đồ con gà... không giải ra được, hừ, mỗi ngày làm có mỗi một bài mà y như táo bón, hết cả một tiếng đồng hồ bây giải được mấy bài vậy hả?!”

Hạ Thiếu Đường đột ngột ra tay, thủ đoạn cực kỳ dứt khoát đều cẳng, thọc tay vào chỗ nách, cánh tay cậu! Tiểu Bắc rú rít kêu gào như sói hú, tay vừa nơi lỏng đã bị anh cướp lấy vở bài tập.

Trên vở của thằng nhỏ, đề bài còn chưa viết được nửa, những hơn nửa trang giấy còn lại vẽ đủ hình người nhỏ xíu khác nhau!

Tính cả sách giáo khoa Toán, trang nào trang nấy ghi ghi chép chép đều chẳng phải là kiến thức, trên lớp thời gian nghe giảng toàn bộ đều dành cho việc vẽ người!

Hạ Thiếu Đường ghen hợm nhìn trân trân, rồi lại cảm thấy thú vị, lật giở từng trang từng trang, híp mắt xem xét: “Bức này là bày vẽ ai đó?”

Bí mật của Mạnh Tiểu Bắc bị lộ rồi, cậu bắt đầu ra sức giảng giải cho Thiếu Đường, vẽ mặt thể hiện sự khoái chí cùng thích thú vô vãn.

“Bức này là vẽ cô giáo Ngữ văn, cô đeo kính mắt to đùng, chủ nhiệm lớp của bọn con đó. Mỗi lần lên lớp uống nước, lúc cô ngẩng đầu lên là thấy ngay lá chèn dính trên môi à!”

“Đây là thầy giáo dạy Toán, con ghét lắm lắm, mỗi lần con đang lén lút vẽ, thầy toàn cố tình gọi con đứng dậy, bắt con trả lời câu hỏi, nói tên con đọc hay, thầy nhớ rõ con rồi đó!”

“Đây là bạn ngồi cùng bàn Thân Đại Vĩ, thằng nhóc mập đó, hai bọn con là hai hạt dẻ cười của lớp đó haha!”

“Đây là... à... hí hí!”

Trang bìa đằng sau sách giáo khoa Ngữ văn có một khoảng trắng, vẽ Hạ Thiếu Đường, nét vẽ so với các bức vẽ khác chần chu cẩn thận hơn nhiều, có thể nhận thấy rõ ràng người vẽ đã tốn nhiều công sức và thời gian. Thiếu Đường mặc quần trang, đội mũ quân đội, cổ áo sơ mi được tỉ mỉ vẽ đang mở ra. Đường nét khuôn mặt, vẽ mặt thể hiện rõ sự uy phong, thần thái của người được vẽ.

Mạnh Tiểu Bắc áy à, ở độ tuổi đó đã lờ mờ xuất hiện năng khiếu hơn người, chỉ là người lớn không để ý mà thôi. Trong lớp thằng khỉ này toàn dùng sách giáo khoa để vẽ người vẽ tranh, áy thế mà cũng nhìn ra được ai với ai, vẽ đến là đẹp, giống y như đúc cơ đấy. Đây chẳng đích thị là tài năng triển vọng còn gì?!

Hạ Thiếu Đường lại cẩn thận lật tới lật lui trang sách bên trong, Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên che: “Không được nhìn nữa!”

“Đường Đường...”

“Đường Đường!!!”

“Cha!!!”

Hạ Thiếu Đường gằn giọng quát: “Bây có gọi tao là cụ nội cũng vô dụng!”

Thiếu Đường bỗng phát hiện ra, ở trang sách nào đó còn chừa chỗ trắng, thằng khỉ con vẽ một cô gái, gần như không mặc gì hết trơn, đã vậy lại còn vẽ thêm bộ ngực đầy đà.

Mặt Mạnh Tiểu Bắc đỏ rần rần, mắt híp len lén nhìn vẽ mặt của cha nuôi.

Hạ Thiếu Đường khụ một tiếng: “Bây học ai hử?”

Mạnh Tiểu Bắc khe khẽ nói: “Con nhìn người khác vẽ ạ.”

Hạ Thiếu Đường: “Ừ...”

Lúc đó, hai người gần như cùng lúc buột miệng thốt ra.

Mạnh Tiểu Bắc thì nói: “Đường Đường, đừng đưa cha con coi nhé.”

Thiếu Đường dạn dò: “Tiểu Bắc, đừng để cha ruột bây nhìn thấy cái này, cẩn thận cha bây đánh bây đó!”

Mạnh Tiểu Bắc biết, cha nuôi cậu vẫn luôn thương cậu, cưng chiều cậu, nhất định sẽ thay cậu giấu giếm bí mật đen tối này.

Hiếm khi Mạnh Tiểu Bắc lộ ra vẻ ngại ngùng, khẽ nói: “Thiếu Đường, cha thật tốt...”

Hạ Thiếu Đường như đang suy nghĩ gì đó, nhìn thằng nhỏ này: Thằng nhãi ranh, tuổi còn nhỏ thế mà đã biết kha khá đấy, lớn nhanh quá rồi, nào thì biết vẽ con gái, vẽ ngực ra sao, cũng dữ ra phết...

Tiếc là thằng nhỏ còn bé quá.

Nhưng nhất định lớn hơn vài tuổi, qua vài năm nữa, đợi đến khi thằng nhóc lớn rồi, là ông đây có thể nghiên cứu thảo luận với nhóc chuyện nam nữ trai gái rồi.

Hạ Thiếu Đường cong cong khóe miệng, vội ném ngay những suy nghĩ lung tung bấy bọ ra khỏi đầu.

Vào học kỳ một lớp một, Mạnh Tiểu Bắc thi Toán được có 62 điểm!

Mạnh Tiểu Kinh học lớp bên, thi được tới 85 điểm. Hai anh em bị thầy cô cố tình phân đến hai lớp khác biệt. Tất nhiên, cả trường ai cũng biết hai thằng con sinh đôi trong khu tập thể này, vừa vào trường là tất cả thầy cô đều quây quanh hóng vui, rớt ráo chót một câu: “Ái chà, lạ ghê, trông chẳng giống nhau gì sất!”

Từ trước tới nay cũng chẳng có thầy cô bạn học nào nhận sai hai anh em, bởi vì từ ngoại hình tới chiều cao cho tới tính cách, thậm chí ngay cả cách nói chuyện, giọng nói đáng điệu, Tiểu Bắc đều khác hoàn toàn Tiểu Kinh. Mà hơn nữa, ở trong trường hai anh em còn chẳng chơi với nhau, người nào người nấy có đám bạn thân riêng, tan học về nhà cũng chẳng đi chung. Mạnh Tiểu Kinh chơi với vài đứa bạn khá sạch sẽ gọn gàng, còn Mạnh Tiểu Bắc, đàn em chính là Thân Đại Vĩ, thằng nhóc béo phì có mỗi cái quần bông mà suốt đời cũng chẳng kéo lên được tới mông, cùng chơi chung với một đám khỉ con học hành chẳng ra sao.

Giáo viên đưa tập bài kiểm tra cho học sinh về xin chữ ký cha mẹ.

Thằng khỉ con tinh ranh Mạnh Tiểu Bắc, vừa đưa đã vội tìm ngay cha nuôi xin!

Lúc nộp, giáo viên vừa nhìn đã hỏi, cha em họ Mạnh, người họ Hạ này là ai?

Mạnh Tiểu Bắc nhìn xuống, nói dối không chớp mắt: “Là mẹ em ạ.”

Giáo viên cũng đâu có khờ, quay qua lớp bên kia hỏi Mạnh Tiểu Kinh. Mạnh Tiểu Kinh nói, mẹ em họ Mã, người dân tộc Hồi như mẹ em, gặp 10 người thì 9 người họ Mã.

Mạnh Tiểu Bắc bị giáo viên xách ra cửa sau phòng phạt đứng, ủ rũ cầm bài thi về nhà.

Cha ruột cậu vừa nhìn thấy điểm thi, tối hôm đó y rằng nổi bão, đi đi lại lại trong phòng.

Cả buổi tối Mạnh Kiến Dân nói mãi không thôi: “Năm đó cha mày học ở trường 80! Trường học tốt nhất ở Bắc Kinh! Từ trước tới giờ, điểm Toán của tao chưa bao giờ thấp hơn 98 điểm, mày có phải con của tao không Mạnh Tiểu Bắc?!”

Mạnh Tiểu Bắc như động vật có răng siêng năng, gặm gặm đầu bút, nghĩ thầm điểm mỹ thuật với thủ công của ông đây đạt loại xuất sắc đó.

Có vài người, bẩm sinh đầu óc với sự chú ý đã chẳng đặt ở việc học hành, có mắng cũng tới thể mà thôi. Chỉ là, thời đại đó, môi trường cùng các bậc cha mẹ khác đã không chế siết chặt suy nghĩ của Mạnh Kiến Dân, trẻ con trừ việc cố gắng học tập để sau này được nhà nước phân cho công việc ngon lành, thì còn có thể làm gì, còn có lối thoát khác sao?

Trong thung lũng này chẳng thể đi đâu được, ra khỏi thị trấn phải mất những hai giờ xe, bởi vậy tất cả những đứa trẻ đến tuổi đi học đều được đưa vào trường tiểu học trực thuộc khu tập thể, chẳng còn lựa chọn nào khác. Điều kiện của thung lũng nghèo nàn, giáo viên trong trường đều là công chức đặc biệt được chỉ viện cho Tam tuyến kiến thiết, dựa trên chính sách mà điều động từ thành phố vào. Trong thâm tâm, Mạnh Kiến Dân quả quyết nghĩ, không thể để con trai tiếp tục kẹt mãi ở Tây Câu này nữa, ông phải ra quyết định lớn thôi...

Mùa hè năm đó, nhân lúc trường học nghỉ, Mạnh Kiến Dân cố ý đưa Mạnh Tiểu Kinh lên Bắc Kinh thăm người thân, gặp ông bà nội cùng họ hàng thân thích.

Mạnh Kiến Dân làm vậy bởi ông đang dự định, đưa thằng con thứ lên Bắc Kinh, trải nghiệm cảnh đời, nhận họ nhận hàng. Ông không đưa thằng lớn về quê, bởi chẳng mấy nữa, thủ tục giấy tờ học tập làm xong, thằng lớn sẽ đến Bắc Kinh ở.

Năm đó, là năm 1976, tư tưởng của nhân dân cùng đời sống sinh hoạt có những sự biến chuyển lớn. Trận động đất lớn ở Đường Sơn gây ra sự khủng hoảng trong và ngoài nước, kết hợp với chuyện các lãnh đạo cách mạng lần lượt qua đời, làm cho quốc gia phút chốc rơi vào khủng hoảng, sắp kinh qua giai đoạn cải cách long trời lở đất, ánh sáng bình minh ló rạng phía trước...

Trong lúc Mạnh Kiến Dân đi Bắc Kinh thăm người thân, mỗi ngày gần như Tiểu Bắc đều ở cùng với cha nuôi. Quảng thời gian ấy chính là những ngày cuối cùng cậu còn ở Tây Câu.

Không có cha ruột bên cạnh, Hạ Thiệu Đường chính là “cha nhỏ”, không kiềm chế được mà trào lên ý thức trách nhiệm mãnh liệt từ sâu trong lòng, lại càng thêm cưng chiều Mạnh Tiểu Bắc hơn trước, thi hành chính sách “bao dưỡng”, gần như đi đến đâu cũng cấp theo thằng nhóc, cực kỳ thân thiết.

Trong doanh trại, Hạ Thiệu Đường đang đi phía trước, thất lưng quần gọn gàng đẹp trai ngồi ngồi, lính cần vụ Tiểu Bắc loắt choắt sung sướng chạy chậm theo sau, cầm chậu rửa mặt xách ấm nước cho tham mưu Hạ. Thiệu Đường rũ mắt, vừa ra dáng chín chắn trưởng thành lại vừa có vẻ ngang tàng lưu manh, gặp ai cũng thân nhiên nói: “Thằng con tôi đấy”, giọng nói tràn đầy sự tự hào về vang cùng hưng phấn vui vẻ.

Thiệu Đường xài hết các loại phiếu thực phẩm của anh, từ trong tiệm tạp hóa của bộ đội mua đồ ngon cho Tiểu Bắc. Nào là bánh ga tô, còn một chai nước sốt bơ vùng nữa.

Bánh ga tô bảy hào một nửa kí lô (49), bằng tiền cơm của rất nhiều gia đình bốn miệng ăn trong một tuần. Đây cũng bởi Mạnh Tiểu Bắc có một người cha nuôi dư dả tiền bạc là con em cán bộ cao cấp, mới có tiền mua cho cậu ăn bánh ga tô.

49. Trong truyện này, chỗ nào mình ghi cân, tức là đơn vị cân của Trung Quốc (=1/2 cân của VN), khi nào viết kí lô (kg) thì chính là kg như thường nhé. Vì có 1 số chỗ ghi cân khá lể không tiện đổi ra kg nên để nguyên là cân.

Sốt bơ vùng thường dựa theo đầu người mà cấp phiếu, nửa năm mỗi người hai bình. Bình thường Mã Bảo Thuần đều không đồng ý lấy ra cho con ăn. Lúc này Mạnh Tiểu Bắc ăn may, lính đủ, nhảo cái đã ăn hơn nửa bình, Thiệu Đường vuốt cổ cho cậu, nói: “Trông cái bộ dạng chết đói của con kia! Cần thận nghen, nghen chết bây giờ!”

Tiểu Bắc cũng có dịp đến trạm gác trong rừng lần nữa.

Chào đón bọn họ chính là một đám “sói dữ” hung ác hú hét trong chòi gác, bọn Tiểu Bân đột ngột từ trong nhà nhào lên, lấy chân bông trùm lên đầu Thiệu Đường, đè anh trên giường mà tấn một trận... Đây chính là màn “tiếp đón” đã thành lệ từ lâu của tiểu đội bọn họ với ai vào núi. Cả một đám người, ở trong núi bị kìm nén bức bối, râu tóc dài thượt, trông thấy ai từ trong doanh trại ăn ăn uống no đủ quay lại, đều phát điên phát khùng mà trút hết ra sự chán chường bức bối trong cuộc sống. Thiệu Đường bị chân bông trùm

lên, không cử động được tay chân, ăn liền mấy cú đấm. Đương nhiên là đã cách chần bông rồi thì đấm cũng chẳng đau, đây chỉ là chuyện anh em đùa giỡn với nhau mà thôi.

Thế nhưng Mạnh Tiểu Bắc cực kỳ bênh vực Thiệu Đường, bám vào vai Tiểu Bân, cười lên gào thét giận dữ: “Không được động tới cha nuôi của cháu!”

Tiểu Bân không chịu nói: “Ái chà gọi đến là thân thiết, lão sinh ra nhóc đấy?!”

Những người khác cũng hòa vào trêu: “Đường Đường, chẳng phải mỗi ngày anh đều bắn trong ổ chần rồi lên tường sao? Từ lúc nào mà đào ra thằng cu lớn tướng vậy hử? Anh tự đ*t ra thằng con hử?”

Diêu Quảng Lợi chen lấn giữa đám người, chêm thêm vào một câu: “Lão ta cũng đ*t Tiểu Bân đó thôi.”

Tiểu Bân vội phân trần: “Láo lếu! Rõ ràng đều là bố đây đ*t lão!”

Cả một đám đàn ông thô lỗ tục tằn, nói câu nào thì đ*t câu đó, túm Mạnh Tiểu Bắc nhét vào ổ chần. Trước mắt tối đen như mực, bên tai là tiếng cười đùa khùng khục, Mạnh Tiểu Bắc cảm tưởng sắp không thở nổi, trong bóng tối dường như nhìn thấy đôi mắt Thiệu Đường, tia sáng lấp lánh nhỏ nhoi. Mũi Thiệu Đường thở ra từng luồng hơi nóng rực, phả lên mặt cậu... Hai người cùng nhau chịu cảnh chèn ép của đám lính.

Trong rừng non xanh nước biếc, lại còn có cả hang động. Công việc trong lâm trường cực khổ mệt nhọc, khai khẩn đất hoang, những cây đại thụ cao vút âm ỉ đổ xuống, giữa những chạc cây rậm rạp lóe ra ánh sáng vàng chói, chiếu rọi cõi u tối không người biết tới trong thung lũng.

Thiệu Đường dẫn Tiểu Bắc đến bên đầm nước đỏ tắm rửa.

Trong rừng không có người ngoài, lại càng chẳng có đàn bà phụ nữ, làm việc quanh đây đều là công nhân hoặc lính gác, cả một đám đàn ông thô lỗ xuề xòa. Hai người cởi trần tròng trọc, chẳng kiêng kỵ chi.

Trên bờ đầm còn có bia mộ của chú chó trung thành Nhị Bảo, chung quanh cỏ dại, rêu mọc thành bụi.

Khi đó, Hạ Thiệu Đường 21 tuổi, còn rất trẻ, cơ thể gầy gầy cao ráo, cơ bắp rắn chắc khỏe khoắn. Anh trần truồng ngồi bên bờ, bóng hình lững lờ trôi trên mặt nước, xung quanh sương trắng lượn lờ, mờ mờ ảo ảo.

Mùa hè ấy, Mạnh Tiểu Bắc cháy nắng thành con khỉ nâu thẫm, sau lưng lờ mờ có một tầng lông rất mỏng, tỏa ra ánh vàng dưới tia nắng mặt trời, như con khỉ lông vàng. Cậu sầm soi nhìn: “Cha nuôi, trên vai cha vẫn còn vết sẹo nè.”

Thiệu Đường đáp: “Sợ không.”

Tiểu Bắc nói: “Từ phía sau uốn lượn đến phía trước, suýt nữa thì đã chém vào cổ cha rồi, bữa đó máu chảy dữ dội.”

Thiệu Đường cũng chẳng quan tâm, đứng dưng nói: “Không sao.”

Thiệu Đường vung khăn ra sau: “Con trai, chà lưng cho cha.”

Mạnh Tiểu Bắc ngoan ngoãn chà lưng cho cha nuôi. Cậu đứng thẳng, một chân trần giạng ra giẫm lên tảng đá bờ sông, một chân còn lại duỗi ra tạo ra thế cánh cung, (50) từng tí từng tí một, ra sức chà. Thiệu Đường lặng lẽ hút thuốc, híp mắt hưởng thụ...

50. Hình ảnh tư thế đứng:



Tiếng nước chảy rầm rì dịu êm, trước mắt là thạch anh trong veo, phía dưới là đàn cá quanh quẩn bơi lội, bầu trời xanh trong như màn gương, ánh nắng chiếu rọi, cảnh đẹp như mơ.

Trong tim Mạnh Tiểu Bắc, trong ký ức thuộc về Thiếu Đường, đây chính là quang thời gian mà cậu với Thiếu Đường quấn quýt thân thiết nhất.

Mạnh Tiểu Bắc kỳ cộ tới sạch sẽ mới đi ra: “Ai da ông đây mệt sắp chết rồi, cha dễ chịu không?”

Thiếu Đường cười: “Dễ chịu, thật là có hiếu quá đi.”

Ngoài mặt Thiếu Đường là người ấm áp dịu dàng, nhưng chảy trong người là dòng máu ngang tàng can trường. Lúc anh dịu dàng ấm áp nhất, mặt như tranh vẽ, lúc yên lặng vô cùng dịu dàng đẹp đẽ, chính là một người đàn ông đẹp trai ngời ngời. Ấy vậy mà đừng có vội trông mặt bắt hình dong, chó coi con sói này thành con thỏ, không thì cứ chuẩn bị ăn đủ quả đắng đi là vừa.

Gần khoe miệng Thiếu Đường có một nốt ruồi rất nhỏ màu đen, phải nhìn thật sát mới thấy.

Mạnh Tiểu Bắc sờ nốt ruồi đó: “Lưỡi của cha có thể liếm tới nốt ruồi này không?”

Thiếu Đường nói được, sau đó vươn đầu lưỡi ra liếm cho cậu nhìn!

Mạnh Tiểu Bắc: “Chú Tiểu Bàn nói nốt ruồi của cha là nốt ruồi mỹ nhân!” (51)

51. Nguyên gốc là – theo người xưa, nốt ruồi ở giữa hai lông mày, hoặc là gần miệng được gọi là nốt ruồi mỹ nhân. Theo hiện đại, nốt ruồi gần miệng mới được gọi là nốt ruồi mỹ nhân.

Thiếu Đường cười vô lại, môi vểnh lên, đẹp trai vô cùng: “Hừ, ông đây mà là mỹ nhân hả? Mỹ nhân cũng như ông, cường tráng da dẻ thô ráp vậy hả, có mà dọa chết khiếp ông nội nó.”

Mạnh Tiểu Bắc cũng đang từ từ phát triển, mắt nhỏ tai nhỏ, mặt trái xoan, cân đối, đã ra hình ra dáng anh chàng bảnh trai sau này rồi đấy.

Hai người trần trùng trục sống đôi ngời bên bờ đầm, vĩa nước tắm rửa. Lúc này, Tiểu Bắc đã nhận thấy được sự khác biệt giữa cơ thể cậu với Thiếu Đường. Cậu không có hầu kết rung rung, lông với râu cậu cũng chưa có. Cậu nào đã trở mã, cách thời kỳ dậy thì những vài năm nữa kia, còn có rất nhiều chuyện cậu chưa nhận thức được.

Thiếu Đường ngoắc ngoắc tay, tóm lấy bả vai Tiểu Bắc, bắt đầu thủ thỉ tâm tình chuyện cha con: “Này, cái con nhỏ mặc váy trong lớp các con ấy, là học chung nhà trẻ rồi vào chung lớp một với con hả, nó với con thân nhau lắm phải không?”

Mạnh Tiểu Bắc nhún vai: “Cũng khá thân ạ.”

Thiếu Đường: “Thằng đàn này, mau khai thật với cha nuôi.”

Tiểu Bắc: “Con nói thật mà, cũng khá thân ạ.”

Thiếu Đường: “Ông đến cổng trường đón bây những 3 lần, lần nào bây cũng cùng con nhỏ đó đi ra.”

Tiểu Bắc ra bộ y chang người lớn, thở dài một hơi: “Chà, nó là lớp trưởng lớp con, học rất giỏi, con hỏi nó về bài tập ấy mà.”

Thiếu Đường cười: “À, vậy thì tốt.”

Tiểu Bắc: “Có gì mà tốt? Lần trước nó làm bài tập có câu làm bữa bị sai làm con cũng bị sai theo. Trong giờ cô giáo hỏi, hai người ai chép bài của ai, nhất định là Mạnh Tiểu Bắc chép bài của Lưu Hiểu Dương rồi!”

“Con đ*т nó chứ!” Mạnh Tiểu Bắc cũng học theo ai đó chữ bấy, chẳng biết “đ*т” là nghĩa gì, lúc nói ra hình dáng miệng đến là ngẫu, “Cô giáo cũng chẳng thèm xem xét kỹ, sao đã vội khẳng định con chép bài nó?!... Mặc dù đúng là con chép bài nó thật.”

Hạ Thiếu Đường cười xấu xa, như có ẩn ý: “Con nhỏ còn mặc bộ váy xếp ly làm bằng vải tổng hợp, chắc mầm nhà hẳn nhà phải khá lắm đấy... Nhóc con, cừ ra phết!”

Mạnh Tiểu Bắc vừa nghe xong thì nổi xung giận dữ nói: “Cha nói vớ vẩn, con không có!”

Mạnh Tiểu Bắc đáp trả: “Cha nuôi, cha chim chuột với cô nào trong đội tuyên truyền văn nghệ thuộc đại đội dân binh nhà máy chúng con phải không?”

Hạ Thiếu Đường: “Nhóc con, chớ có nói mò.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Nhóc con gì chứ? Cha tưởng con không biết đấy? Cô ấy tên là Tiểu Cảnh, đúng không?”

Mặt Hạ Thiếu Đường lạnh dần, híp mắt hỏi: “Ai nói bây biết?”

Mạnh Tiểu Bắc cũng cười đến là đều: “Mọi người ai chẳng nói vậy, chú Tiểu Bàn cũng nói thế.”

Hạ Thiếu Đường nghiêm túc trở lại, nghiêm mặt nói: “Không có chuyện đó... Cha cũng không làm cái loại chuyện như thằng Đoàn Hồng Vũ kia, vạch áo cho người xem lưng.”

Hạ Thiếu Đường là một anh lính vừa trẻ vừa đẹp trai, là thành phần con em quân đội được dân chúng yêu quý kính trọng nhất trong thời kỳ đặc biệt ấy, bên anh làm sao mà không có cô nào được, nói là hoàn toàn không có thì chắc chắn là nói xạo, hoặc chỉ có thể là bản thân có nỗi niềm khó nói gì đó.

Đội tuyên truyền văn nghệ thường ghé đơn vị bộ đội động viên biểu diễn, là chỗ thân tình với nhau, có một cô rất xinh đẹp tên Tiểu Cảnh, cũng có ý với Hạ Thiếu Đường. Còn chuyện mối quan hệ thân thiết tới đâu, rốt cục có lên lút mà quần nhau tới ruộng ngô không hả, trải qua “sự kiện kia”, sau này Mạnh Tiểu Bắc nhiều lần tìm chứng cứ xác thực, nhưng sau rốt vẫn chẳng thể biết rõ.

Nghe nói sau này, Tiểu Cảnh có hẹn Thiếu Đường đi coi phim, đúng lúc đó có một đoàn kịch từ Bảo Kê tới, biểu diễn múa rối bóng trong thôn, Thiếu Đường hùng hục đưa Tiểu Bắc đi công xã nhân dân Táo Lâm coi múa rối bóng, lại lỡ hẹn lần nữa.

Sau đó... Không có sau đó.

Trong cơn nóng giận, cô đã quyết định chấm dứt, trách móc rằng trong nhà máy này, người theo đuổi cô vô số kể, thế mà anh lại dám đùa bỡn cô?

Hạ Thiếu Đường cũng mặc kệ, vốn dĩ anh đâu có để tâm gì nhiều, nói thẳng ra là không thích lắm. Hơn nữa, người theo đuổi anh cũng đâu có ít, anh thềm vào đấy?

Ngày đó Thiếu Đường với Tiểu Bắc lên bờ, lau người, có mỗi một cái khăn, hai người thay nhau lau.

Mạnh Tiểu Bắc ngó mắt nhìn cha nuôi mình, cảm thấy bộ dạng Thiếu Đường vô cùng oai phong mạnh mẽ, có khí khái đàn ông, chỗ nào ra chỗ nấy, ngó xuống phía dưới còn thấy cái gì đó lắc qua lắc lại. Theo như lời Tiểu Bắc nói, lúc Thiếu Đường đi đường cả người toát ra sự phóng túng can rở! “Dâm” phát khiếp!

Cậu cúi đầu nhìn, sao mãi cũng chẳng tìm thấy sự uy phong trên cơ thể mình vậy?

Còn cái gọi là “phóng túng” ý hả, cậu làm gì đã toát lên được thần thái ấy.

Thiếu Đường liếc cậu một cái, cười nhạt nói: “Đừng có tìm, đào đâu ra.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Làm gì không có.”

Thiếu Đường: “Đã lớn đâu cơ chứ.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Bao giờ mới coi là lớn ạ?”

Thiếu Đường cười nhẹ, giọng nói nhuốm sự đen tối: “Đến lúc con lấy vợ thì mới coi là lớn! Nhóc con, con có mấy tuổi, còn chẳng là “chim nhỏ” thì là gì, chính là một con gà trống chíp hời!”

Mạnh Tiểu Bắc phản pháo: “Vậy cha là con gà trống già?”

Thiếu Đường giận dữ cười, mắt cong cong: “Ông đây già?”

“Bây dám chê ông già?”

“Ông còn đang trong độ tuổi sung mãn khỏe mạnh!... Ông đây là mãnh hổ, ông mà già hử?!”

Hai người đang trêu đùa cợt nhả thì nghe thấy tiếng thở hổn hển vang lên từ trong rừng, tiếng động tác xen lẫn tiếng thở phì phò, tựa như con vật hung dữ to lớn nào đó, không chỉ có một tiếng mà âm thanh vang lên liên tiếp không ngừng, lại còn không chỉ có một con!

Hạ Thiếu Đường nổi lên sự cảnh giác, quần trang còn chưa kịp mặc, vội vã quần tạt khăn quanh phần dưới, một tay móc từ trong túi quần quần trang ra một cái dao gấp, tay kia đẩy Tiểu Bắc ra sau lưng, cúi rạp người, tư thế sẵn sàng bảo vệ thẳng con.

“Lợn rừng.”

Thiếu Đường dùng khẩu hình miệng báo cho Tiểu Bắc.

Thiếu Đường cầm dao, cẩn thận từ từ mò qua, Tiểu Bắc mông hăng còn trần lóng nga lóng ngóng dõi theo sau, hăng máu kích động.

Lùm cây bị vạch ra, ánh sáng bắt chợt rơi vào bên trong, hóa ra là hai người đàn ông!

Tụm một chỗ bốn người tám mắt nhìn nhau trân trời, đàn mặt dòm nhau, khuôn mặt người nào người nấy nhuốm vẻ kinh ngạc.

Một người có làn da ngăm đen, gương mặt bờ ngực xù xì, cùng với kiểu tóc nom không giống người trong đơn vị bọn anh, mà là hai công nhân làm việc ở lâm trường gần đây. Dáng người cả hai hòm hòm nhau, đều là đàn ông rắn chắc cường tráng, quần bị tụt xuống tận đầu gối, đứng ở trong khoảnh đất dưới lùm cây, hai người đề lên nhau, dính liền một chỗ, mồ hôi ướt át thở hổn hển, mạnh mẽ va chạm đối phương...

Thiếu Đường biến sắc, nhú mày, không chút cảm xúc tránh ra, xoay tay che mắt Mạnh Tiểu Bắc.

Mạnh Tiểu Bắc đẩy tay muốn nhìn, thực ra lúc ấy cậu chẳng hiểu cái gì, nơi nào gần với nơi nào, không biết thực ra hai người đang làm cái gì.

Cậu thì hiểu cái gì? Cậu thực sự không hiểu chuyện mờ ám trần truồng này.

Thiếu Đường cũng chưa biết làm thế nào, anh cũng không có hứng thú rình coi loại chuyện thậm thụt chim chuột này. Thế nhưng hai người kia vô cùng căng thẳng, cực kỳ sợ hãi, tay chân luống cuống kéo quần.

Hạ Thiếu Đường quay đầu lạnh lùng lừ mắt: “Làm cái gì vậy hả?”

Đối phương không nói gì phản bác, một lúc sau mới bắt bẻ lại: “Thế hai người làm cái gì vậy hả?”

Hạ Thiếu Đường đột ngột xoay người, nhú mày: “Chúng tao làm sao?”

Đối phương nói: “Mày nhìn cái gì? Hai bọn mày cũng để mờ ám trần truồng còn gì?”

Sắc mặt Hạ Thiếu Đường đột ngột thay đổi, cơn giận ngùn ngụt bốc lên... Có những lời không thể nói lung tung. Loại chuyện này, nếu lòi ra sẽ là vấn đề cực nghiêm trọng trong tác phong sinh hoạt, chắc chắn mất việc như chơi, thậm chí còn vướng vào tội “lưu manh”, bị bắt ngồi tù cũng nên.

16. Chương 16: Đường Sơn

Trong rừng nói mấy câu không ra đầu ra đuôi, Thiếu Đường suýt nữa đã đánh nhau với hai người kia, cũng bởi anh kiên tiết quá mà trong tay lại còn có dao nữa. Thiếu Đường cảm thấy đối phương ăn nói rất khôn nạn bấy bọ. Chúng mày trốn trong núi sâu chim chuột như nào, hú hí ra sao, đểch ại thêm quan tâm chúng mày có làm tới mức thủng ruột mờ ám nở hoa hay không? Thế nhưng chúng mày đểch được chửi con tao như vậy, con bố còn nhỏ, đã biết mẹ gì đâu!

Sau đó, trong hai người đàn ông, người ăn nói nhỏ nhẹ hơn che đậy quần, cầu xin Thiếu Đường: “Anh, anh tuyệt đối đừng mách với người khác, anh coi như không nhìn thấy gì, được không?”

Người đàn ông còn lại, thân hình cường tráng cao to, ánh mắt hung dữ tàn bạo, ôm chặt lấy người bên cạnh bảo vệ, như thể chỉ lo người mình thương bị kẻ khác giành mất.

Thiếu Đường chẳng hiểu mô tê gì, lúng túng, bố đây cũng chẳng định đánh lộn giành người yêu của mày, việc đểch gì mày dữ dằn trừng bố như thế?

Sau đó hai người đó mặc quần vào rồi cuống quýt chạy mất...

Cha con Thiếu Đường cũng mặc quần áo vào, quần kín kẽ, cúi đầu một mạch quay về trạm gác. Trước khi vào nhà, Thiếu Đường đột nhiên dừng lại, dặn dò: “Tiểu Bắc, hôm nay không có chuyện gì! Lát nữa cũng đừng nói với người khác việc này nhé, cũng đừng nói với cha ruột bây... Đừng để cha ruột bây hiểu nhầm cha làm hư bây.”

Mạnh Tiểu Bắc hỏi: “Hai người đàn ông kia làm gì vậy ạ?”

Trong mắt Thiếu Đường chứa sự khinh thường: “À... Hai con lợn rừng lên cơn động dục, tụ lại một chỗ, ủn mõng nhau đó.”

Mạnh Tiểu Bắc chuyên môn thích hỏi tới tận gốc rễ vấn đề: “Lợn rừng với lợn nhà con đều từng nhìn thấy rồi, ấy sao con chưa từng nhìn thấy chúng nó ủn nhau vậy nhỉ?”

Thiếu Đường: “À...”

Mạnh Tiểu Bắc: “Mông lợn béo như vậy, ăn no nằm bò trong chuồng thở phì phò, làm sao mà ủn được ta!”

Thiếu Đường cười phì một cái, trong lòng nhẹ nhõm vui vẻ: “Ừ thì, lợn không ủn được mông nhau được chưa, giờ ông đây cũng không tìm được hai con lợn đang ủn nhau cho bầy xem đâu!”

Trong hồi ức của Mạnh Tiểu Bắc, khi đó Thiếu Đường đã có định kiến với loại chuyện ấy, về mặt anh ẩn chứa sự lạnh lùng khinh thường, cho rằng hai người đàn ông làm chuyện đó, đúng là loại không biết xấu hổ vô liêm sỉ. Chỉ chưa đầy 30 năm sau thời đại đặc biệt đó, chính là lúc mà tình yêu đồng tính nổi lên, được người người ủng hộ, là chuyện bình thường trong tư tưởng của mọi người. Miễn là không ai mách lẻo với lãnh đạo hay công an chuyện hai người làm chuyện bậy bạ nọ, thì họ chính là những người dân lương thiện và hiền lành.

Vài người lính quây quanh bếp lò đun nước sôi, ăn cơm. Trên bàn gỗ máy thu thanh nhỏ đang phát tin tức, vang lên giọng nữ nghiêm túc nặng nề.

Bộ ngoại giao Trung ương Đảng thông báo tin tức, rạng sáng hôm nay, 3 giờ 40 phút, ở thị xã Đường Sơn, tỉnh Hà Bắc nước ta đã xảy ra trận động đất vô cùng mạnh, cấp 8, tình hình hiện tại ở khu vực động đất, nhà cửa và người bị thiệt hại nghiêm trọng. Đặc khu Thiên Tân, Bắc Kinh cũng bị chấn động mạnh mẽ, nhà cửa đổ sập hàng loạt, vẫn chưa xác định được số người thiệt mạng cụ thể...

Hạ Thiếu Đường ngồi xổm trước bếp lò, đột nhiên làm rơi bát lớn, giật run.

Anh đột ngột đứng mạnh lên, đầu óc phút chốc ong ong mờ mịt.

Mọi người đều ngẩn lên nhìn anh, Tiểu Bân hỏi: “Sao vậy? Anh muốn làm gì?”

Hạ Thiếu Đường hít một hơi thật sâu, mặt đột nhiên trắng bệch, cầm áo khoác lên vội lao ra trạm gác.

“Giờ cha Tiểu Bắc vẫn đang ở Bắc Kinh!!!”

...

Đội lính Thiếu Đường chuyên làm nhiệm vụ liên quan tới công nghiệp quốc phòng, đề phòng thiên tai rừng núi sông ngòi nên có kiến thức, vừa nghe đã biết xảy ra chuyện lớn rồi, lái xe đưa Tiểu Bắc quay về nhà máy, sau đó về doanh trại báo tin, sẵn sàng nhận lệnh.

Giữa trưa hôm ấy, tin tức về sự tàn phá của trận động đất ở Đường Sơn đã được phát sóng qua đài phát thanh. Trong nhà máy, tin tức phát ra từ loa to cùng với lời truyền miệng của mọi người, đã lan khắp nhà máy chế tạo ô tô, hết cả mấy khu tập thể. Chiều hôm đó, nhà xưởng đình công, rất nhiều công nhân ồ ạt tiến vào công đoàn cùng văn phòng lãnh đạo nhà máy, quanh cổng khu tập thể người đông nghìn nghịt, tất cả mọi người đều lòng nóng như lửa đốt!

Trong thung lũng Kỳ Sơn mưa thuận gió hòa, cách Bắc Kinh vô cùng xa, vậy làm sao mà những người này lại sốt ruột như vậy? Bởi vì gia đình của rất nhiều người đều ở Bắc Kinh, vô số người từ Bắc Kinh đến đây.

Cha mẹ, anh chị em, họ hàng, nhà của bọn họ, hết thầy đều ở Bắc Kinh.

Ban đêm, Tây Câu không ngủ, hàng vạn ngôi nhà đèn đuốc cháy rực.

Thời ấy, điều kiện thông tin vô cùng kém, không thể gọi đến khu vực bị động đất. Tin tức từ chính phủ lại vô cùng mơ hồ lung mờ mịt, không cập nhật được con số tử vong thương tích cụ thể, thế nhưng thông tin thu được từ những vết tích để lại đều chứng tỏ rằng, đây là một trận thiên tai có sức tàn phá khủng khiếp, san bằng hủy sạch Đường Sơn, không chỉ vậy còn lan tới Bắc Kinh.

Tối đó, có mấy trăm công nhân dắt theo người nhà, chặn ở cửa văn phòng làm việc của lãnh đạo hăng đang sáng đèn suốt đêm, tập thể xin phép nghỉ, đòi được về Bắc Kinh.

Những thanh niên từ Bắc Kinh đến Kỳ Sơn khai hoang xây dựng nhà máy trước đây, cả thầy hơn 800 người, giờ đều đã là những cô bác trung niên.

Lãnh đạo nói: “Không được làm vậy, mọi người không thể làm loạn, hiện giờ tất cả đều xin nghỉ, công trình, sản lượng làm sao đạt tiêu chuẩn?”

Công nhân đáp trả: “Chúng tôi nào còn quan tâm chuyện khởi công, mẹ nó còn lòng dạ nào mà để ý tới chuyện hiệu quả, sản lượng tháng này?! Nhà ông đây đã mất rồi kìa!”

Lãnh đạo nhà máy cố gắng khuyên bảo, nói chúng ta cần nhẫn nại đợi tin tức từ Bắc Kinh, Trung ương chắc chắn sẽ phụ trách việc này, quân đội đang cứu nạn, quốc gia sẽ không bỏ mặc gia đình của mọi người đâu.

Những công nhân lão làng đã làm việc hơn mười năm ở trong nhà máy, vài người có thâm niên lâu nhất, cầm phần gào thét: “Từ trước tới nay, quốc gia đã bao giờ thêm quan tâm tới người nhà chúng tôi!”

“Chúng tôi chôn mình trong cái thung lũng này đằng đằng bao nhiêu năm, mong nhớ duy nhất chính là gia đình ở Bắc Kinh. Nhà dạt về nơi đâu, bị tàn phá ra nông nổi nào, cha mẹ đã bị chôn vùi hay vẫn còn sống, bất kể ra sao cũng phải cho chúng tôi quay về nhìn một lần chứ!!!”

Tinh thần mọi người sục sôi dữ dội, phẫn nộ, đòi được về Bắc Kinh, cũng chính là lời kêu than đã dồn nén tích tụ trong suốt bao nhiêu năm, trước cảnh động đất thảm khốc mà ồ ạt dữ dội trút hết ra.

Ngần ấy năm, từng nhóm từng nhóm thanh niên tri thức hốt được chỉ tiêu hoặc đi cửa sau, đã về thành phố mẹ nó rồi.

Người tới đây mỗi lúc một nhiều, kẹt tại thung lũng thoát không ra, chẳng thể nhìn thấy hy vọng trở về nơi chôn nhau cắt rốn. Năm ấy mọi người tràn đầy nhiệt huyết hướng ứng lời kêu gọi lao tới Tam tuyến kiến thiết đền đáp quốc gia, hừng hực lý tưởng cùng khí thế tuổi trẻ, thế nhưng cũng chẳng vượt qua được năm tháng gian khổ, chẳng chịu nổi gió sương cùng sự xiết chặt của thời gian. Trong cơn lốc xoáy cải cách, ai sẽ cam chịu trở thành người bị bỏ lại? Ai bằng lòng chìm xuống đáy, trở thành vật hy sinh của lịch sử?...

Năm đó, lần đầu trong lịch sử, nhà máy chế tài quân sự Kỳ Sơn đứng trên bờ vực công nhân bạo động.

Toàn bộ công nhân trai tráng tụ tập trên bãi đất trống ở sân vận động, chặn ở trước cửa văn phòng làm việc của quân đốc, đợi điện báo từ Bắc Kinh, thế nhưng cái họ nhận được lại là tin tức mấy chục vạn người đã thiệt mạng ở địa ngục trần gian Đường Sơn.

Quân lính của trụ sở quân đội gần đó lại tiếp tục được điều động. Lính của đại đội Thiệu Đường vác súng, canh gác xung quanh khu đất trống, giữ trật tự, cảnh báo, uy hiếp đám người bắt đầu gây rối.

Có người xông vào đám lính, muốn lao vào cổng của sân vận động làm việc.

Có quân lính cầm súng ngăn lại đám người, hét lên: “Không được xông lên nữa, còn xông lên sẽ nổ súng.”

Thiệu Đường nghĩ tới sự an nguy của Mạnh Kiến Dân, liên tục quay đầu nhìn Mạnh Tiểu Bắc trong đám người.

Việc này xảy ra đột ngột như thế, vài năm nay Mạnh Kiến Dân không quay về Bắc Kinh, ấy vậy mà đúng đợt mùa vụ về thăm người thân, lại trùng phải cơn động đất trăm năm mới xảy ra. Thiệu Đường niết súng, da thịt cận kề nòng súng lạnh lẽo, lòng bàn tay ướt mồ hôi lạnh. Mạnh Kiến Dân, đúng là người sinh không gặp thời, vận mệnh nhiều trắc trở, có sao đi đến chỗ nào cũng chẳng gặp may?

Kiến Dân còn đưa Mạnh Tiểu Bắc đến Bắc Kinh chơi, hai cha con mà thật sự gặp chuyện chẳng lành thì biết phải làm sao?

Cha mẹ Mạnh Kiến Dân cũng vẫn còn ở Bắc Kinh, trong nhà có năm, sáu người, nhà lầu ở Bát Lý Trang (52) có bị sụp không? Mọi người đều bình an chứ?

Nhờ Mạnh Kiến Dân thực sự không về, có mệnh hệ gì, vợ Mạnh Kiến Dân ở đây phải làm sao bây giờ? Tiểu Bắc sẽ khổ sở đáng thương đến thế nào!

52. Bát Lý Trang: Tiểu khu ở quận Triều Dương, Bắc Kinh.

...

Đàn ông rất ít khi nói mấy lời mùi mẫn suýt soát, Thiếu Đường nhớ lại rất nhiều chuyện, thậm chí anh còn phát hiện ra Mạnh Kiến Dân gần đây rất nhạy cảm cẩn thận, hay buồn phiền lo nghĩ, trước đây vài tháng lại còn giao Tiểu Bắc cho anh quan tâm chăm sóc, vừa khéo thế không biết? Thế này là có chuyện gì cơ chứ?...

Mạnh Tiểu Bắc cùng mẹ cũng đứng trong đám người, lo lắng còn cao nhưng lại bất lực, vô vọng mờ mịt đứng tại đó chờ tin tức. Toàn nhà máy mà chỉ có mấy phòng ban có thể gọi điện ra bên ngoài. Trong cái thung lũng này, mù thông tin tới độ đó, xét đến cùng, giờ đây ai cũng chẳng biết được rốt cục Bắc Kinh bị chặn động ra nông nổi nào, nghiêm trọng ra sao.

Tiểu đoàn trưởng bộ đội rơi vào thế bất đắc dĩ, buộc phải tự mình lên đài trấn an người dân, nói căn cứ theo chỉ thị của lãnh đạo Quân Ủy, Bắc Kinh chỉ chịu ảnh hưởng của sóng địa chấn thôi, thiệt hại nhỏ, nhà cửa sập ít, thương vong không quá lớn. Thế nhưng về tình trạng nơi này, bởi không tận mắt nhìn thấy, cũng không phát sóng trên ti vi, nên chẳng ai tin, cho rằng chỉ đang lấy cớ để cản trở công nhân quay về Bắc Kinh cứu trợ.

Sau đó, trong đám người hỗn loạn, lãnh đạo ở trên đài vừa nhìn cái đã thấy Mạnh Tiểu Bắc, Mã Bảo Thuần.

Bởi vì mệt mỏi mà hốc mắt quần đốm trùng sâu, cổ họng khàn khàn, ông cảm loa công suất lớn, từ xa xa chỉ về hai mẹ con Mã Bảo Thuần.

“Như này, hôm nay đã là ngày 30, chúng ta đợi thêm một ngày!”

“Chúng ta đợi vài công nhân đi Bắc Kinh thăm người thân quay về!”

“Công nhân lâu năm ở phân xưởng 1, khu 3 chúng ta, Mạnh Kiến Dân, người này mọi người ai cũng biết, đều quen phải không? Mạnh Kiến Dân ở trong nhà máy bao nhiêu năm rồi, mọi người đều tin được chứ?”

“Vợ bác ấy cùng với con trai vẫn đang ở trong nhà máy, bác ấy nhất định sẽ quay về phải không nào? Bác ấy không thể không quay về!”

Tất cả mọi người đều đồng loạt quay đầu, nhìn về phía hai mẹ con Mã Bảo Thuần.

Quản đốc rất cổ bồng hòng gào thét trong loa: “Mạnh Kiến Dân xin nghỉ, đi thăm người thân đến ngày 31, chúng ta ngóng xem ngày đó bác ấy có trở về hay không? Nếu đúng ngày bác ấy quay lại, thì chúng tôi người nhà chúng ta không có việc gì! Nếu người nhà bọn họ đều bình an thì chúng tôi Bắc Kinh hoàn toàn không sao!”

“Nếu như đến ngày đó, Mạnh Kiến Dân chưa quay lại, tôi, tôi, tôi sẽ ra quyết định, báo cáo với lãnh đạo tỉnh cho phép mọi người nghỉ!”

...

Lúc này đây, không còn ai có thể lo lắng cho sự bình an của Mạnh Kiến Dân hơn Mã Bảo Thuần, bà đón nhận ánh mắt của tất cả mọi người, tựa như bị đóng đinh tại chỗ, xuyên thấu tim gan, không thốt nên lời.

Trong đám người có người giận dữ hỏi: “Đây là các ông kéo dài thời gian, nếu như Mạnh Kiến Dân không về được thì sao! Ai biết Mạnh Kiến Dân ra làm sao, đã bị chôn sống hay chưa... Chẳng lẽ chúng tôi cứ ngồi ngốc nghếch đợi ở đây sao?!!!”

Mọi người bỗng nhiên im bật.

Thực ra mọi người đều nghĩ như thế, nhưng bình thường chẳng ai thốt nên nổi mấy lời đó.

“Đúng vậy, Mạnh Kiến Dân có thể quay về sao...”

Mặt Mạnh Tiểu Bắc tối sầm, cả người như nổi bão, đôi mắt hí trào lên sự bướng bỉnh kiên cường, vốn dĩ cậu đã quen thói ngang tàng, đột nhiên bùng nổ gào lên: “Bố đ*т cha mày! Con mẹ nó, sao cha bố lại không quay về được, cha bố nhất định sẽ quay về!!!”

Tiếng gầm như loài sói của thiếu niên, năm đó khiến đám đàn ông lớn tuổi xung quanh đều ngậm miệng hết, cũng nhân tiện giải vây cho ban lãnh đạo, đình trệ nguy cơ bạo động.

Xuyên qua khe hở trong đám người, từ xa xa Hạ Thiệu Đường chăm chăm dõi theo vẻ mặt, bóng hình Tiểu Bắc của anh.

Anh lại chẳng thể vươn tới được, chẳng thể chạm vào cậu.

Đau lòng vô cùng...

Đêm đó, Hạ Thiệu Đường tranh thủ đi đến khu tập thể, gõ cửa nhà Mạnh Tiểu Bắc.

Hai mắt mẹ Tiểu Bắc hoen đỏ, chắc hẳn vừa mới khóc.

Hạ Thiếu Đường chỉ an ủi vài câu ngắn gọn: “Chị đừng quá lo lắng, tôi đã gọi đến Bắc Kinh, hỏi rồi. Thành phía Tây Bắc Kinh, cổng Phục Hưng, bên kia đường Ngọc Tuyền, sau giải phóng những nhà lầu mới được xây lại đều không hề hấn gì, không bị phá đổ! Tôi đoán khu nhà lầu nhà máy bông sợi 2, 3 của quốc gia cũng sẽ không bị sụp, chị yên tâm đi.”

Mã Bảo Thuần quan tâm hỏi: “Vậy nhà cậu thì sao? Người nhà cậu đều bình an chứ?”

Thiếu Đường gật đầu: “Nhà tôi đều bình an, chiến khu truyền tin tới, Bắc Kinh không có người nào chết. Tin tức của bộ đội rất đáng tin.”

Mã Bảo Thuần gần như trút được gánh nặng, khách sáo mời anh vào nhà nói chuyện. Thiếu Đường rất biết ý không vào trong phòng, chỉ đứng bên ngoài cửa, bởi vì Mạnh Kiến Dân không ở nhà, người trong nhà đang trong cảnh “mẹ góa con cô”, anh kiêng ngại.

Thiếu Đường nói xong, dừng lại một lát, khe khẽ nói: “Chị với cháu nghỉ sớm đi ạ, tôi đứng ở cửa hút thuốc rồi đi luôn đây, tối nay còn phải trực ca.”

Ánh trăng rơi xuống cổng tò vò, loang tràn nổi nhớ quê hương bàng bạc. Trong lòng mỗi người đều chất chứa những ánh sao nơi quê nhà thân thương.

Hạ Thiếu Đường ngồi xổm tại cổng tò vò, im lìm không động, lặng lẽ hút thuốc, nhắm nuốt hương khói.

Mạnh Tiểu Bắc xuống lầu tìm người, bước chậm chậm tới, từ sau lưng Thiếu Đường ôm lấy bả vai anh, siết thật chặt. Cậu chôn mặt vào hõm vai cha nuôi, cả người ghé vào sau lưng đối phương, gần như áp toàn bộ sức nặng lên người này.

Thiếu Đường nắm lấy cổ tay Tiểu Bắc, siết chặt, hai người đàn ông cứ im lặng như thế mà an ủi nhau.

Mạnh Tiểu Bắc rất dũng cảm can trường, không rơi nước mắt, bởi vì cậu luôn kiên định tin rằng, cha cậu với em trai cậu sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì, ngày mai sẽ ngồi tàu hỏa trở về.

Khóc cái gì, đều là đàn ông, khóc thì được cái mẹ gì?

Thế nhưng cậu lại nhìn thấy vành mắt Thiếu Đường thoáng hoen đỏ, dưới ánh trăng lông mi lấp lánh ánh nước, nốt ruồi trên môi rung rung theo bờ môi run run, phôi bày tâm trạng xúc động, vạch trần cảm xúc chôn giấu tận sâu.

Thiếu Đường ra sức lau mặt, cũng hơi ngại ngùng, cười cười với Mạnh Tiểu Bắc: “Trong nhà, cha là lớn nhất, cha không có anh trai, cha thật sự coi cha ruột bây là anh cả của mình.”

17. Chương 17: Chào Đón Hai Bên Đường

Ngày hôm sau, 31 tháng 7, Mạnh Kiến Dân cuối cùng cũng trở về, hơn nữa còn bình an vô sự, khiến mọi người ngạc nhiên mừng rỡ.

Mà lần này trở về, Mạnh Kiến Dân cũng không hề ngờ mình lại nhận được sự tiếp đãi long trọng trước nay chưa từng có từ công xưởng.

Ông vừa đưa Tiểu Kinh xuống tàu lửa, đứng trong đám đông ở khu vực đón người, từ xa xa nhìn thấy có ai đó giơ bảng to tìm người, viết rất rõ ràng tên ông!

Lúc đó, quản đốc nhà máy hăng còn phải ở trên sân vận động trấn an đám công nhân đang ngồi lì một chỗ, không thể đi đâu. Phó quản đốc tự mình đến chỗ nhà ga tàu lửa nghênh đón Mạnh Kiến Dân về nhà máy!

Áo sơ mi trắng của phó quản đốc thấm ướt mồ hôi, vài sợi tóc lướt trượt dán chặt vào cái đầu nhăn nhó, bộ dạng trông đến là buồn cười. Lúc trông thấy Mạnh Kiến Dân, khoe mắt phó quản đốc ướt ướt, nắm thật chặt tay ông: “Kiến Dân, bác đã trở về rồi! Cả nhà máy chúng tôi đều nóng lòng mong bác trở về đây!!!”

Mạnh Kiến Dân chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra: “Các ông làm sao vậy? Chờ tôi làm gì?”

Phó quản đốc lắc đầu ngao ngán, cười khổ: “Bác Mạnh, bác mà không trở về thì hơn nửa số công nhân nhà máy chúng ta định bụng sẽ lái xe tải chở vật tư vượt ngàn dặm đường đồng loạt về Bắc Kinh cứu nạn đó!”

Mạnh Kiến Dân là một công nhân bình thường, là lớp công nhân lão thành, lứa đầu trong công cuộc xây dựng nhà máy, làm việc ở đây cũng đã hơn mười năm rồi. Trước giờ ông chưa từng ngồi xe riêng chở quản đốc, giờ đột ngột được hưởng thụ loại đãi ngộ đặc biệt này. Lúc ông ngồi xe con vào trong cổng nhà máy, hết thấy công nhân nhận được tin tức, vô số người ủa ra nhà xưởng, đứng ở hai bên đường chào đón... Đây chính là người đã sống sót trở về từ khu vực xảy ra thiên tai trong cơn động đất đó! Cái cảm giác này, còn sung sướng phấn khích hơn nhiều so với khung cảnh rầm rộ, khua chiêng gõ trống kết hoa dâm bụt bữa nhà máy chế tài quân sự Kỳ Sơn chào đón máy ép thổ sản, máy cắt kim loại, cũng chỉ thiếu mỗi đánh trống côm, hát dân ca nữa mà thôi.

Ngày hôm đó, Mạnh Kiến Dân được quản đốc mời lên đài, phát biểu trước toàn bộ công nhân trong nhà máy, nói với mọi người tình hình thực sự của trận động đất ở Bắc Kinh.

Người dưới đài đông nghìn nghịt, chỉ chỉ trỏ trỏ, rất nhiều người phấn khích như thể trông thấy người thân nhà mình, mà Mạnh Kiến Dân rành rành còn đẹp hơn hẳn người thân đó.

“Bác Mạnh cùng thẳng con thứ đều bình an vô sự, không có bị chôn vùi!”

“Cha mẹ Mạnh Kiến Dân đều ở Bắc Kinh, Mạnh Kiến Dân còn có những bốn em gái, cả một đại gia đình đó. Nếu bác Mạnh đã trở về nhà máy đúng hạn, chứng tỏ cả đại gia đình đều bình an vô sự, nếu không chắc chắn bác Mạnh sẽ còn kẹt lại Bắc Kinh chưa quay về! Nhà cửa ở Bắc Kinh đều không bị đổ!”

Mạnh Kiến Dân nói rất nhiều, kể rõ tình hình sáng sớm ngày hôm đó, ông ở Bắc Kinh mắt thấy tai nghe, làm cho mọi người an tâm, khỏi cần thu dọn tài sản náo loạn đòi đi Bắc Kinh nữa.

“Trong thành phố vô cùng hỗn loạn, mọi gia đình đều vội vàng tự thoát thân, chính phủ cấp phát lều bạt vật tư, mọi người quay về làm gì? Chỉ thêm phiền thôi, trong thành phố cũng chẳng chứa được quá đông người ồ ạt tràn vào như vậy đâu!”

Mạnh Kiến Dân nói đùa.

Có người hỏi: “Vậy lúc này trong thành phố những người đó rốt cục ở đâu? Có thể quay về nhà không? Hay là đều phải ngủ ven đường? Có cái ăn cái mặc không, ban đêm sợ lạnh không? Đó là cha mẹ chúng tôi, chúng tôi canh cánh trong lòng!”

Cổ họng Mạnh Kiến Dân đột nhiên nghẹn lại, ông dừng một lát, sau đó bình tĩnh nói tiếp: “Phần lớn đều về nhà ngủ, nhà cửa đều không bị đổ sập, cả dọc đường tôi đi, không nhìn thấy ai chết cả.”

Lòng người hỗn loạn dần dần yên lại. Trải qua đợt này, trong nhà máy, Mạnh Kiến Dân lại nổi danh một hồi, là công nhân lão thành cấp cao trong nhà máy, có tiếng vang và uy danh rất cao trong đám công nhân.

Sau khi trở về, Mạnh Kiến Dân gọi ngay cho Thiếu Đường, bởi ông biết đối phương nhất định vô cùng lo lắng cho mình.

Ngày hôm đó Thiếu Đường làm xong việc, hăng còn chưa đến quán cơm ăn, bụng đói chạy một mạch đến khu tập thể, vui sướng ăn cơm chị dâu làm.

Thiếu Đường mặc đồng phục rộng rãi, cầm theo đồ, lén đưa cho Mạnh Kiến Dân ở sân sau.

Mạnh Kiến Dân vừa nhìn: “Lại là rượu Tây Phương, cậu đào đâu ra vậy?!”

Thiếu Đường cười rất hồn nhiên: “Trộm về chứ đâu.”

Mạnh Tiểu Bắc chấp tay sau lưng đi tới: “Cha đã trở về rồi... Hôm bữa cha không về, cha nuôi vì cha mà khóc đấy!”

Ngay lập tức, vẻ mặt Hạ Thiếu Đường hiện lên vẻ xấu hổ: “Vớ vẩn, ai khóc?”

Mạnh Tiểu Bắc cười to ha ha, sau đó bị cha nuôi của cậu tóm lại, kẹp dưới nách. Thiếu Đường hơi ngại ngùng, cấp Mạnh Tiểu Bắc chạy một mạch vào hành lang, nhắm chỗ không có ai khác, luồn tay vào trong quần nắm lấy chim nhỏ của cậu, đến mức Mạnh Tiểu Bắc la oai oái.

Hai anh em Thiếu Đường cùng Mạnh Kiến Dân thức trắng suốt đêm, uống sạch chai rượu trắng...

Hai người đàn ông ngồi khoanh chân trên giường, Mạnh Kiến Dân ôm Tiểu Kinh trong lòng, Hạ Thiếu Đường ôm chặt Tiểu Bắc, như thể hai người cha mỗi người một thằng con. Trẻ con bộc lộ tình cảm rất thẳng thắn rõ ràng, chẳng cần nói nhiều đã nhìn ngay người nào thân với người nào hơn, càng thân thì càng quấn quýt.

Mạnh Kiến Dân nói, rạng sáng đêm hôm đó xảy ra động đất, cả nhà bọn họ đều bị cơn chấn động lay tỉnh. Dân trong cả khu nhà từ trong phòng lao ồ ạt ra ngoài.

Khu tập thể nhà máy bông sợi 2, 3 bọn họ là khu tập thể dệt vải thuộc quốc doanh xí nghiệp lớn, là khu nhà ở đặc biệt dành cho rất nhiều công nhân viên chức của nhà máy dệt vào Bắc Kinh thời ấy, cũng là một trong những khu nhà lầu cao cấp tiên tiến nhất được xây dựng trong những năm 50 ở Bắc Kinh, có điện có nước. Nhà lầu lớn xây dựng bằng gạch đỏ, theo lối thời dân quốc, khá chắc chắn, phòng tuy bị rung lắc nhưng không bị đổ!

Sau nửa đêm đúng lúc mọi người ngủ rất say, lại còn là mùa hè, rất nhiều người cởi trần mặc quần đùi kinh hoàng nháo nhào chạy ra ngoài. Phụ nữ trẻ em tơ hơ chạy ra ngoài, nhìn thấy phòng không đổ, lại chạy trở về, mặc xong quần áo rồi lại chạy ra. Mạnh Kiến Dân mặc áo ba lỗ xỏ quần lót, trấn an xong cha mẹ với mấy cô em gái, lại liêu lĩnh chạy về nhà, ôm xuống vài cái chăn bông...

Động đất ngày thứ hai, dư chấn liên tục, trong đài lại liên tiếp phát tin tức tồi tệ ở Đường Sơn, đâu đâu cũng loan truyền chuyện mấy chục vạn người chết ở Đường Sơn. Người dân ở Bắc Kinh chìm trong nỗi hoảng hốt lo sợ, không dám quay lại nhà ngủ, tất cả mọi người đều ngủ ở chỗ đất trống trước nhà lầu. Mỗi nhà vạch ra 4 mét vuông, trải chăn mền, cả nhà chen chúc trong một chỗ, nường tựa vào nhau.

Mạnh Tiểu Kinh đúng là đứa trẻ đen đui, lần đầu tiên đến Bắc Kinh chơi, đã gặp ngay chuyện chẳng lành. Mấy ngày đó Mạnh Tiểu Kinh còn bị rôm sảy, không mua được phần rôm, ban đêm nằm ngoài trời dưới đất lại bị cảm, vừa lạnh vừa nóng, nước mắt nước mũi ròng ròng. Còn về lều bạt, đâu ra chuyện dễ mà có như vậy? Sau động đất một tuần, hoàn toàn chẳng có ai đến phát lều bạt, toàn bộ đều tự đùm bọc lấy nhau. Hợp tác xã nhà máy số 2 bị nạn dân sắp chết đói kéo tới, đập đổ tháo dỡ hàng rào cửa sắt, cướp sạch trơn lương thực.

Mạnh Kiến Dân muốn gọi điện thoại đường dài về nhà máy xin hoãn ngày về, cha ông giác ngộ tư tưởng cao, bắt ông mau chóng trở về, nói: “Con là chiến sĩ thi đua của nhà máy đấy!”

Em cả cùng chồng tiễn ông ra trạm tàu lửa, bịn rịn không nỡ chia tay. Dọc con đường ở trạm ga đi Bắc Kinh, cảnh ông nhìn thấy đều là nạn dân rải chắn vật vờ suốt đường lớn, những căn nhà lung lay sắp đổ, xe quân đội qua lại rít gào.

Mạnh Kiến Dân uống rượu đến nỗi cả khuôn mặt và vành mắt đỏ bừng lên, đôi mắt ướt nước.

“Thiếu Đường, cậu nói xem, tôi có thể nói thật với mọi người không?”

“Tôi cũng không nở lòng nào, đó đều là cha mẹ của chúng tôi!”

“Ai chẳng canh cánh trong lòng, tôi có thể nói với bọn họ cha mẹ chúng ta, từng ấy tuổi rồi, suốt mấy ngày này đều vất vưởng ngủ trên đường cái sao...”

Thiếu Đường vỗ vỗ bả vai Mạnh Kiến Dân. Anh có thể nhìn ra, Mạnh Kiến Dân là người mềm lòng, nhạy cảm, tính cách giống như những thanh niên trí thức, suốt ngày lo việc nước bận việc dân.

Mạnh Tiểu Bắc nghe cha mình nói chuyện, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Mạnh Tiểu Kinh khi cầm giấy vệ sinh xì nước mũi, trào lên nỗi thương cảm cho em trai mình. Mấy bữa nay, cậu suốt ngày ở cùng cha nuôi, trong chốn bồng lai tiên cảnh ở trong rừng cây nơi trạm gác, trong thời điểm không nên quá ung dung tự tại này, sướng đến độ trong lòng hổ thẹn.

Hạ Thiếu Đường quan tâm hỏi: “Cha mẹ anh khỏe chứ? Hai ông bà ở Bắc Kinh có ổn không?”

Mạnh Kiến Dân cười nói: “Mẹ tôi lúc còn trẻ cừ lắm, một mình nuôi năm đứa con, lo cho cả gia đình lớn, có chuyện gì được chứ. Mẹ tôi cứ nhắc tôi mãi, hỏi Thiếu Đường đâu, sao Thiếu Đường không đến Bắc Kinh thăm mẹ!”

Mạnh Tiểu Bắc dang gặm xương cừu răng rắc, nhảy vào cuộc nói chuyện: “Bà nội chắc chắn không nói vậy. Bà nội nhất định sẽ nói: “Thiệu Đương đậu, Thiệu Đương sao mà hồng tới Bắc Kinh thăm tao!” (53)

53. Đoạn này tác giả xài từ đồng âm khác nghĩa, hoặc là vùng Sơn Đông giọng nói bị lái đi. Nguyên gốc đáng ra là: , /Shǎo Táng ne, Shǎo Táng zěnmè bù lái BěiJīng lái wǒ ne / (Thiếu Đường đậu, sao Thiếu Đường không đến Bắc Kinh thăm mẹ) thì tác giả cho Mạnh Tiểu Bắc đọc lái đi là , - /Sháo tàng niē, sháo tàng zǎ yě bù lái bēi jīng kàn ăn liě/

Đây chính là năng khiếu của Mạnh Tiểu Bắc. Mạnh Tiểu Kinh bị chọc cho cười khanh khách khanh khách, Hạ Thiếu Đường cũng cười, vô cùng cưng chiều vò tóc Tiểu Bắc: “Thằng cu nhà anh cũng cực dũng mãnh can trường, một mình nó hô chấn động cả nhà máy.”

Mạnh Kiến Dân nói: “Mẹ tôi cứ nói mãi là có duyên với cậu, vô cùng quý mến cậu, còn bảo lần tới nhận cậu làm con nuôi.”

Hạ Thiếu Đường vô cùng nghiêm túc đáp: “Được.”

Mạnh Kiến Dân: “Tôi bảo mẹ tôi rồi, cậu còn có gia đình, gia đình cậu thuộc dạng gì, là cán bộ cao cấp, mẹ tôi sao đủ tư cách làm mẹ nuôi cậu.”

“Sao mà không đủ tư cách?” Hạ Thiếu Đường cúi đầu uống rượu, “Tôi cũng đâu còn mẹ nữa.”

Mạnh Kiến Dân sững sốt: “... Là vậy sao.”

“Uống rượu đi.”

“Sau này đều là người một nhà.”

Tối đó, lần đầu tiên Thiếu Đường ngủ lại nhà Mạnh Tiểu Bắc.

Ban đầu anh còn hơi ngại ngùng, anh là đàn ông độc thân trẻ tuổi, trong nhà đối phương còn chị dâu, không tiện cho lắm.

Sau đó rượu bốc lên đầu, mặt đỏ ửng rực, thịnh tình khó từ, đành mặc áo ba lỗ quần dài ngủ lại.

Bữa đó, Mã Bảo Thuần ôm Mạnh Tiểu Kinh ngủ giường nhỏ, Mạnh Kiến Dân, Hạ Thiếu Đường nằm giường lớn, ở giữa hai người là Mạnh Tiểu Bắc.

Mạnh Tiểu Bắc giống như con giun lớn, quay tới quay lui trong ổ chăn, sướng cực kỳ. Thiếu Đường cùng với Mạnh Kiến Dân rượu gặp tri kỷ, hợp tính hợp nết, cả đêm không ngủ, không ngừng nói chuyện trên trời dưới biển. Mạnh Tiểu Bắc ngoáy mắt bên trái, lại ngoáy mắt bên phải, tay trái là cha ruột, tay phải là cha nuôi, hôm đó ông nội Tiểu Bắc sao mà sung sướng thoải mái tới thế!

Cậu không dám trêu chọc cha ruột mình, nhưng cậu dám trêu chọc Thiếu Đường, chuyên trị dựa vào việc anh cực kỳ cứng chiều mình ra để nhõng nhẽo quấy phiền. Cậu quàng một chân lên người Thiếu Đường, khoảng chân nhỏ không lông bắc lên cẳng chân thô ráp đầy lông, sau đó ôm thắt lưng Thiếu Đường ngủ, nước miếng dính dính cọ đầy lên ngực anh!

Nửa đêm, Thiếu Đường đi tiểu.

Bia rượu uống rõ nhiều, men say xộc lên, bốc lên đầu, nhưng lại chưa đến nỗi say hẳn, đó chính là cảm giác tuyệt nhất trong lúc say rượu. Thiếu Đường chênh choáng đứng dậy, lúc lách qua giường nhỏ Mã Bảo Thuần nằm vẫn rất biết ý, ra sức nghiêng người, tay vịn lấy bàn, eo nhỏ ngửa ra sau, cẩn thận lách qua.

Trời tối đen như mực, Mạnh Tiểu Bắc từ sau lưng anh nhào đến.

Thiếu Đường thấp giọng mắng: “Đừng quậy, ông đây đi tiểu.”

Mạnh Tiểu Bắc cũng khe khẽ nói: “Con cũng đi tiểu.”

Đóng cửa, hai người đàn ông cùng vào trong nhà xí, Thiếu Đường tự nhiên cởi thắt lưng, mặt nóng đến nỗi đỏ rực lên, vừa cười vừa hắt đầu: “Đi trước đi.”

Mạnh Tiểu Bắc kéo quần đùi xuống: “Ông đây tè rõ xa cho cha coi.”

Thiếu Đường: “Ai xa hơn ai?”

Mạnh Tiểu Bắc khiêu khích: “So cái coi.”

Hạ Thiếu Đường hăng đang ngà ngà say, bật cười, mắt đầy nước: “Thằng oắt con nhãi nhép, chim nhỏ một mẩu, thế mà đòi so với ông.”

Nhà xí là bệ bệt bằng sứ trắng, hai người thật sự so, từng người từng người lui về phía sau khoảng một thước dựa vào cửa, kéo quần lót!

Thiếu Đường kêu lên: “Địch mẹ, thằng mất dạy Mạnh Tiểu Bắc này! Mày tè ra ngoài hết rồi!...”

Mạnh Tiểu Bắc: “Ha ha ha... há há há!”

Trong nhà xí tối om loạn cào cào, Thiếu Đường chệnh choáng say, đứng còn chằng vững, quần mình còn chưa kịp kéo lên, luống cuống chân tay lau dọn cho thằng con nuôi mất nét, sợ anh cả chị dâu biết chuyện hai người làm loại chuyện thô bỉ này.

Thiếu Đường gò lưng, quần quân đội thùng thình vẫn đang vướng ở ngang bẹn, lộ ra một nửa bờ mông rần rần.

So với phía trước chẳng giống nhau gì sất. Dưới ánh đèn, rất trắng, lại còn nửa kín nửa hở.

...

Những ngày tháng đẹp đẽ tươi vui của Mạnh Tiểu Bắc cuối cùng cũng đến lúc chấm dứt. Cha ruột cậu quyết định đưa cậu đến Bắc Kinh, rời Tây Câu này.

Cha Mạnh Tiểu Bắc ngồi tâm sự võ về cậu, Tiểu Bắc cúi đầu suy nghĩ một lúc, câu hỏi đầu tiên là: “Cha nuôi con còn ở lại Tây Câu này, sau này con không thể gặp cha nuôi nữa ạ?”

Cha mẹ ruột cậu sao cũng là máu mủ ruột già, dù có không ở cùng một chỗ cũng vẫn có ràng buộc huyết thống, cả đời cũng chẳng bao giờ ngừng dây dưa qua lại. Thế nhưng Thiếu Đường với cậu không có quan hệ thân thích, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Mạnh Tiểu Bắc chính là, về sau không cùng chơi đùa với nhau nữa, rồi sẽ trở thành người dưng sao? Ba năm rồi năm năm sau, Thiếu Đường liệu còn nhớ rõ Mạnh Tiểu Bắc là ai?

Cậu cũng chẳng hỏi em trai Mạnh Tiểu Bắc có cùng đi Bắc Kinh không, không hỏi thằng nhóc béo ị Thân

Đại Vĩ có đi hay không, lại càng chẳng hỏi cô bé xinh đẹp nhất lớp cho cậu mượn coi bài tập, Lưu Hiểu Dương có đi hay không! Sau này chẳng còn bài tập cho cậu chép nữa đâu!

Mạnh Kiến Dân niết vành tai thằng lớn nhà mình, cười phức tạp: “Mày lại nhớ ngay đến cha nuôi, trong đầu chẳng hề có cha ruột mẹ ruột hả?!”

Mạnh Tiểu Bắc biện bạch: “Nào có đâu! Cha với mẹ có thể năng đến Bắc Kinh thăm con, còn cha nuôi, chắc hẳn sẽ ở trong nhà máy tìm di nào đó cưới hỏi, lại giống như cha trước đây đó, rồi sau đó sẽ chẳng chơi với con nữa đâu.”

Mạnh Kiến Dân nhìn mắt Tiểu Bắc: “Mày cũng khôn ra phết... Thiếu Đường có lẽ cũng sẽ quay về.”

“Vốn dĩ nhà cậu ấy ở Bắc Kinh, cậu ấy buộc phải về quân khu bộ đội Bắc Kinh.”

Tối hôm đó, Mạnh Tiểu Bắc nằm sấp trên bàn học nhỏ, chăm chú vẽ một người nhỏ nhỏ lên sách bài tập, phát huy sở thích cùng hứng thú nghiệp dư của mình. Cũng chẳng biết vì sao, trong lòng cậu cuộn cuộn nhiệt huyết, hình ảnh ngày đó hai người ở bên đầm nước trong rừng cây nhìn thấy hai người đàn ông đội về, bèn vẽ ra.

Thời niên thiếu, cấu tạo não và phạm vi trí nhớ rất kỳ diệu, dấu chỉ là một hình ảnh nhỏ nhoi thôi cũng có thể khắc sâu in đậm trong ký ức, vương mãi trong lòng. Với Mạnh Tiểu Bắc, trong ký ức thuở thơ ấu của cậu, bữa ăn ngon nhất chính là nồi canh thịt chó nơi rừng sâu núi thẳm trong chòi gác, quãng thời gian cậu vui vẻ nhất chính là cùng Thiếu Đường tắm rửa bên bờ sông, trên núi hát ca chấn đê, bí mật động trời nhất, không thể nói với ai, chính là cảnh trong rừng nhìn thấy hai người đàn ông trần truồng dán ở một chỗ.

Ở cái tuổi của cậu, hăng còn chưa có ý thức rõ ràng, bất kể hành vi thân mật của hai người cùng giới hay khác giới như nào cậu đều không hiểu, chỉ đơn giản là không thể quên được cảnh tượng khi ấy, cảm thấy kích thích dữ dội, vô cùng kỳ lạ, nhưng lại chẳng dám nói với người khác. Hay nói cách khác, hai người đàn ông kia rốt cục làm cái gì, chơi gì, chơi có sướng hay không, cậu cũng chẳng hay biết! Chỉ là dấu không hiểu, nhưng lúc đó, đại khái hai người làm như thế nào, cậu lại nhớ cực rõ ràng!

Ngay cả với cha nuôi cậu cũng ngại nói. Trên giấy, cậu vừa vẽ vừa xóa cảnh hai người đàn ông trần truồng, đầu óc thì nghĩ quàng nghĩ xiên đến cảnh hai con lợn rừng ỉn mộng nhau sẽ như thế nào? Sau đó lại hấp tấp xé nát tờ giấy kia, ném vào nhà xí, xả trôi mất.

Trên bức vẽ dở dang người đàn ông trần truồng đó, rất giống với đêm hôm đó, từ đằng sau cậu nhìn thấy bờ mộng đẹp đẻ của cha nuôi.

Dưới đèn.

Dường như rất trắng.

Cũng vừa hay lại nửa kín nửa hở.

18. Chương 18: Hoa Loa Kèn Đỏ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trong lúc Mạnh Tiểu Bắc hăng bắn khoản dẫn đo, bên cha nuôi cậu cũng gặp chuyện phiền phức.

Hạ Thiếu Đường quyết định quay về Bắc Kinh, cũng không hoàn toàn bởi vì thằng con nuôi Mạnh Tiểu Bắc, từ trước tới nay đâu ra chuyện cha phải đi theo con.

Cậu Hạ Thiếu Đường – Hạ Thành gọi vài cuộc điện thoại đường dài tới cho anh, nói về lý tưởng đời người, về con đường tương lai phía trước. Hạ Thành là người vừa tiến bộ vừa khôn khéo, rất giỏi nắm bắt tâm tư của người trẻ tuổi, cũng chẳng rõ đã đe nẹt hay dụ dỗ như nào, lấy đạo lý tình cảm đả động Thiếu Đường, cương nhu uyển chuyển, cuối cùng Thiếu Đường cũng chịu khuất phục.

Ở độ tuổi này của Thiếu Đường, đứng tại ngã rẽ cuộc đời, sớm hay muộn anh cũng phải thoát khỏi nơi tù túng này, không thể cứ ở Tây Cầu sống vô định lông bông mãi được. Ngay đến Mạnh Kiến Dân cũng còn biết tìm đường ra cho thằng con mình, để nó có được tương lai xán lạn, thì Thiếu Đường càng tự hiểu việc đời việc mình.

Trước khi quay về Bắc Kinh một tháng, bên ruộng ngô đầu thôn, Thiếu Đường lại gặp người quen cũ, cậu ấm Đoàn Hồng Vũ.

Đoàn Hồng Vũ vẫn để kiểu đầu ngổ ngáo tóc vuốt ngược lên trên, bản mặt đẹp trai phảng phất sự ấu trĩ, láo lếu ngông nghênh, đẹp thì đẹp đấy nhưng rõ là một tay không đảng hoàng.

Thiếu Đường cau mày nhìn, tay Đoàn Hồng Vũ chống gậy, rất ra dáng cậu ấm, xui cái lại bị cà nhắc.

Bởi trận đấu tranh vũ trang công nông dân mùa hè năm ngoái, Đoàn Hồng Vũ bị một đám nông dân trong thôn dùng dao lớn chém, bị thương ở chân, sau rốt được mang tới bệnh viện thị trấn chữa trị. Ở nơi heo hút này, trang thiết bị phẫu thuật rất nghèo nàn, làm chậm trễ tiến độ điều trị, nên từ nay về sau đi đứng không còn nhanh nhẹn như trước. Sau lưng, công nhân trong nhà máy đều nói đáng kiếp, chơi cho lắm quậy cho đã vào, đây chính là báo ứng! Chân đó bị què, ba chân giờ con mẹ nó còn lại mỗi hai chân, thế mà thằng chả này vẫn còn muốn gây chuyện!

Đoàn Hồng Vũ nghèo cổ cười khẩy: “Thiếu Đường, lâu rồi anh em mình không gặp.”

Thiếu Đường gật gật đầu, đưa một điều thuốc qua. Đoàn Hồng Vũ sa sút chán nản, anh cũng chẳng vui vẻ gì cho cam, dầu sao đây cũng là người anh quen biết từ nhỏ cho tới giờ.

Đoàn Hồng Vũ nặng nề tiến lên vài bước, đến trước mặt anh: “Anh biết cả rồi, cậu cũng quay về Bắc Kinh, điều đến chỗ cậu làm cán bộ? Hai anh em mình trước sau đều cùng đi một đường, chung quy lại vẫn phải tìm một đường ra ha!”

Thiếu Đường chẳng ừ hử gì hết. Cậu anh cũng bảo rồi, học Học viện quân sự rồi vào làm bên Tổng tham mưu hay đi Chiến khu cơ sở, hăng còn chưa quyết xong.

Ẩn trong vẻ mặt tươi cười của Đoàn Hồng Vũ là nỗi cay đắng, bất bình, không cam tâm: “Hạ Thiếu Đường, anh em mình quen biết nhau từng ấy năm, thế mà cậu nỡ lòng nào!”

“Trái tim cậu làm bằng sắt bằng thép hả!”

“Mất nhìn thấy anh bị gãy chân, thế mà cậu mặc kệ anh, khôn kiếp!”

“Bữa đó anh nhìn thấy hết, cậu vừa che chở thằng nhóc đó vừa chạy. Thằng nhãi đó là cha cậu hay là tổ tiên nhà cậu, mà cậu như vừa ôm bài vị tổ tiên vừa chạy trốn chết vậy hả?!”

Đoàn Hồng Vũ cảm tức ghen tị hoàn toàn chẳng phải vì cái chân gãy của mình, đằng đếch nào gã chẳng về Bắc Kinh, theo thói cũ lại làm vương làm tướng ở quân khu Hải Điện, gã nào có ngán ai?

Cái gã dễ tâm chính là khi gã gặp chuyện ngày đó, bị đám người cầm dao truy đuổi, gã trông thấy Thiếu Đường ở rất gần gã điên cuồng mở đường máu, nhưng lại hoàn toàn chẳng vì “anh hùng cứu mỹ nhân”, muốn cứu kẻ thảm thương như gã mà bởi anh đang liều sống liều chết cứu người khác chạy!

Trong giọng nói Thiếu Đường ẩn chứa sự giễu cợt: “Xin lỗi nha, ngày hôm đó... thật sự không ngờ anh có thể bị thương nặng như vậy.”

Đoàn Hồng Vũ bĩu môi: “Hừm, đâu phải cậu không ngờ như vậy, mà chính là cậu vô tâm vô tình!”

Thiếu Đường cười nhạo đối phương: “Chứ chẳng phải anh giỏi đánh nhau lắm sao, hồi ở khu tập thể Hải Điện, một mình anh địch sáu còn chi?”

Đoàn Hồng Vũ cúi đầu tiu ngưu: “Hở xuống đồng bằng bị chó khinh, bị vài con chó rượt!”

Hạ Thiếu Đường chân thành nói: “Anh cũng già đầu rồi, cũng nên tu tâm dưỡng tính đi là vừa! Sau này đừng gây chuyện lông bông nữa, đi bộ đội học hỏi kinh nghiệm ấy.”

Đoàn Hồng Vũ nói móc: “Đến cậu còn bị người trong quân đội chèn ép rèn giũa ra cái thể loại này, anh mà đi thì có mà tiêu à.”

Buồn thương ly biệt, giống như chim rời tổ, trong Thiếu Đường trào nên nỗi thương cảm với vùng đất hoang dã Tây Câu này, nảy sinh sự thương xót cho người bạn xưa. Hạ Thiếu Đường đón ánh trời chiều, ánh nắng vàng óng chiếu xuống một bên mặt anh, tỏa ánh sáng lấp lánh, đường cong trên khuôn mặt dịu dàng hài hòa, đẹp đẽ vô ngần, trông Thiếu Đường chín chắn vững vàng hơn hẳn lúc mặc quân trang 3 năm trước đây, thấm đẫm hương vị đàn ông. Đoàn Hồng Vũ nhìn chằm chằm anh rất lâu rất lâu, khuôn mặt ngông nghênh mềm dịu lại hẳn: “Thiếu Đường... anh hỏi cậu một câu, cậu phải thành thật trả lời, đừng có giả trò lừa gạt anh.”

Thiếu Đường: “Sao?”

Đoàn Hồng Vũ hỏi: “Từ nhỏ chúng ta lớn lên bên nhau ở khu tập thể, năm đó khởi đầu từ Hoàng Thành, rồi cùng nhau đánh lộn, đập xe, chém người, giờ lớn rồi mới không thân thiết nữa. Anh vẫn luôn đối tốt với cậu, chưa từng hà hiếp cậu, đúng không?”

Thiếu Đường cười mỉa: “Tôi là một thằng đàn ông, anh cũng đếch thể nào “gây tai vạ” cho tôi được, anh có thể hà hiếp tôi sao?”

Đoàn Hồng Vũ: “Anh đã hỏi thăm rồi, trong nhà máy cậu có nhận một thằng con nuôi, cậu vô cùng thân thiết với tên công nhân Mạnh Kiến Dân phân xưởng 1, thường xuyên cùng uống rượu với nhau.”

Thiếu Đường híp mắt: “Anh muốn nói cái mẹ gì?”

Đoàn Hồng Vũ: “Sao cậu lại... cùng với cái tên Mạnh Kiến Dân đó, có quan hệ như vậy hả? Cậu còn ngủ lại nhà lão đó! Lại còn nhận con lão làm con nuôi mình!”

Hạ Thiếu Đường: “Tôi làm sao?”

Cả người Đoàn Hồng Vũ tỏa ra sự oán ghét lì lợm như đi đánh ghen: “Lẽ nào thằng nhãi kia là con của hai người sinh ra hử, là con ruột cậu? Mạnh Kiến Dân quả thực đẹp trai thật, khôi ngô tuấn tú nhất trong nhà máy chúng ta, cậu con mẹ nó tặng tịu gì đó với Mạnh Kiến Dân phải không?!!!”

Thiếu Đường: “...”

Thiếu Đường đếch thể hiểu nổi, lòng mày xoắn lại, mãi một lúc lâu mới mắng được một câu: “Đ*т mẹ thằng điên, cút! Đừng có nói vớ vẩn nữa!”

Nỗi lòng bồn khoăn suốt bấy nhiêu năm nay của Đoàn Hồng Vũ, chính gã cũng tự rõ. Gã càng nghĩ càng thấy mình tiêu rồi, rốt cục hỏng hẳn, tâm tưởng hoàn toàn lệch lạc mất rồi.

“Triệu Đan” phiên bản gầy mày rậm, mắt to, đẹp trai ngồi ngồi như thế! Nhớ năm đó, cũng bởi danh hiệu hoa hậu không lưu hành phổ biến, nếu mà có, Mạnh Kiến Dân chắc chắn sẽ được xưng danh là người đàn ông đẹp trai nhất cả nhà máy chế tài quân sự Kỳ Sơn!

Cũng có thể nói, ngay cả người ngoài như cậu ấm Đoàn còn nhìn ra điều không bình thường, nhưng bản thân Thiếu Đường lại chẳng hề hay biết. Hạ Thiếu Đường chẳng phải họ hàng hay là bạn cũ của Mạnh Kiến Dân, hai bên lại cũng chẳng cùng một tầng lớp, không môn đăng hộ đối, có gì anh lại thân thiết tới vậy với Mạnh Kiến Dân, đây là loại tình cảm gì?!

Mặt Đoàn Hồng Vũ đỏ rần rần, gã dán khuôn mặt đẹp đẽ tới sát Thiếu Đường, hơi thở cả hai hòa vào nhau. Đoàn Hồng Vũ hỏi: “Thiếu Đường, anh muốn “gây tai vạ” cho cậu có được không?”

Gã tiến về phía trước ép sát anh, cả người đè lên Thiếu Đường! Hạ Thiếu Đường phản ứng cực nhanh, lui về phía sau né ra trong chớp mắt!

Cậu ấm Đoàn đi đứng khắp khiêng, bỏ nhào vào khoảng không, quăng rơi cây gậy, tính ôm lấy anh. Hiếm khi Đoàn Hồng Vũ nghiêm túc, chăm chú nhìn nốt ruồi trên môi Thiếu Đường, cõi lòng rung động, lời nói thốt ra thực sự là lời từ tận tâm can. Gã thở hổn hển, muốn hôn lên nốt ruồi nơi khóe môi Thiếu Đường!

Miệng còn chưa được ăn thịt thơm, hôn thì chẳng xong mà lại đập vào cằm của đối phương, vang một tiếng rõ là to! Cả hai đều đau đến mức kêu lên, sau đó Đoàn Hồng Vũ ngã rầm xuống đồng rạ ngô, vô cùng thảm hại nhếch nhác.

Hạ Thiếu Đường bụm cằm, đau ời là đau, rực lửa trong lòng, tức điên lên, rõ là đen đủi, thật sự muốn đá văng người này.

“Đoàn Hồng Vũ anh bị điên phồng, chân anh đã hỏng rồi não anh cũng rớt luôn rồi phải không?!”

Đoàn Hồng Vũ đang bị vùi trong đồng ngô không ra được, rên rỉ: “Ui da, Thiếu Đường cậu kéo anh ra! Anh chưa từng quan hệ với con gái đâu, lời anh nói với cậu là thật lòng. Thiếu Đường, anh chẳng hề thật bụng với đàn bà phụ nữ, anh cũng chưa từng yêu đàn ông, anh chỉ thật lòng với một mình cậu thôi, anh thật sự giữ gìn tấm thân trong trắng này cho cậu đó!”

Thiếu Đường tiến tới đạp một nhát, mắng: “Bố đ*t cái giữ gìn của mày, nói ra mắc ới cả cái Tây Cẩu này!”

Đoàn Hồng Vũ cười làm lành: “Cậu trốn anh làm chi, con mẹ nó cậu có còn là đàn ông không! Anh chỉ muốn hôn cậu một cái thôi mà, có cái gì to tát đâu, anh cũng chẳng đánh lại cậu, kiểu dẻo gì cường hiếp được cậu!”

Hạ Thiếu Đường vừa cười vừa khinh thường nói: “Đ*t mẹ mày!”

Đoàn Hồng Vũ cười vô lại, thế nhưng lại trong nụ cười lại ẩn chứa sự cay đắng chua xót tuyệt vọng ẩn giấu suốt bao nhiêu năm: “Cậu đ*t mẹ anh làm gì, mẹ anh đã hơn năm mươi tuổi da nhăn nheo cả rồi, chẳng bằng cậu đ*t anh này!”

Thiếu Đường: “...”

Tiếng nói Đoàn Hồng Vũ nhỏ đi, vẻ mặt chán chường: “Thiếu Đường... hãy...”

Thiếu Đường nghiêng đầu, liếc mắt nhìn gã, nói từng câu từng chữ: “Đoàn Hồng Vũ tôi nói thật lòng, bố đây không có hứng thú với cái kiểu này, cũng đếch muốn đ*t cái mông anh, anh tìm người khác đi!”

“Về sau cút cho xa bố.”

Hạ Thiếu Đường kẹp điều thuốc, quay đầu đi thẳng, mặc kệ đối phương chôn trong hố sâu đó.

Lúc đó Đoàn Hồng Vũ vẫn cố gào lên câu: “Mẹ nó thẳng họ Hạ kia cậu giả vờ giả vệt với bố cái dẻo gì! Đếch phải bố không bình thường, chính cậu cũng dẻo bình thường!”

Gã nhìn chằm chằm bóng hình Hạ Thiếu Đường, trong mắt tràn ngập thứ tình cảm sâu nặng cố chấp bất thường... Thẳng nhãi, rất có thể cậu cũng là loại người đó!

Cậu ấm Đoàn nghĩ bụng, Hạ Thiếu Đường, cậu cứ giả vờ già vệt đi, lẳng nhà lẳng nhằng, không chịu để bố sáng khoái một lần. Bố mày cũng về Bắc Kinh, cậu cũng về Bắc Kinh, hai ta còn nhiều thời gian!

...

Thiếu Đường vội vàng chạy về doanh trại, lấy nước trong phòng rửa mặt, xóa bằng sạch dấu vết của đôi phương trên cằm mình.

Thực ra anh cũng không quá kinh sợ. Bị Đoàn Hồng Vũ liếm cằm, chẳng qua cũng chỉ như giẫm lên bãi phân trâu trong ruộng ngô, giẫm cũng giẫm rồi, lau sạch để giày, lần sau tránh cái đường đó ra là được.

Cũng coi như có giá trị, chuyện Đoàn Hồng Vũ quấy rối tình dục anh như một “bài học vỡ lòng” cho Thiếu Đường, khai sáng anh, khiến anh hiểu rõ rằng, bên cạnh bản thân mình hóa ra cũng có kiểu người đó. Đoàn Hồng Vũ thích đàn ông, đồng tính luyến ái, lại còn bảo thích anh! Thiếu Đường thỉnh thoảng cũng không kiềm được mà tự vấn lòng, bố đây với Mạnh Kiến Dân rành rành trong sạch rõ ràng, có chuyện đêch gì được? Đứa nào dám lời ong tiếng ve?

Mạnh Kiến Dân rõ là đẹp trai đấy, nhưng lẽ nào có thể đẹp đến mức khiến bố đây nảy sinh tình cảm lệch lạc? Dầu cho ở trong Tây Câu bị kim kẹp bí bức phát hỏa, cũng chưa tới nỗi đói bụng ăn quàng.

Hoặc là chính bản thân làm hơi quá, không hợp thói thường, đối với người ta tốt quá, quá sức vồ vập hấp tấp. Từ thuở nhỏ cho tới hơn 20 tuổi rồi, anh chưa từng quan tâm một ai như vậy, yêu thương người nào như thế. Nhưng tại sao anh không thể mặc kệ không quan tâm cha con Mạnh Kiến Dân, sao lại thích tới vậy cơ chứ...

Đã ba, năm ngày rồi Thiếu Đường chưa đến chơi và kiểm tra bài vở nghỉ hè của con nuôi thì thằng con anh đã lại gây ra chuyện rồi.

Từ trong sách giáo khoa của Tiểu Bắc, Mạnh Kiến Dân phát hiện ra một tờ giấy nhấn để lại, vội vàng gọi cho Thiếu Đường, thằng nhóc này lại chạy rồi!

Mạnh Tiểu Bắc viết trên tờ giấy nhấn: “Cha mẹ, con đi ra sau núi xem đàn dê của con với mặt trời. Hai người không cần chạy đôn chạy đáo tìm con, khỏi phải lo, con sẽ về!”

Dê của cậu với mặt trời? Mạnh Kiến Dân nói, thằng nhóc này lại bày ra trò dở hơi gì vậy?

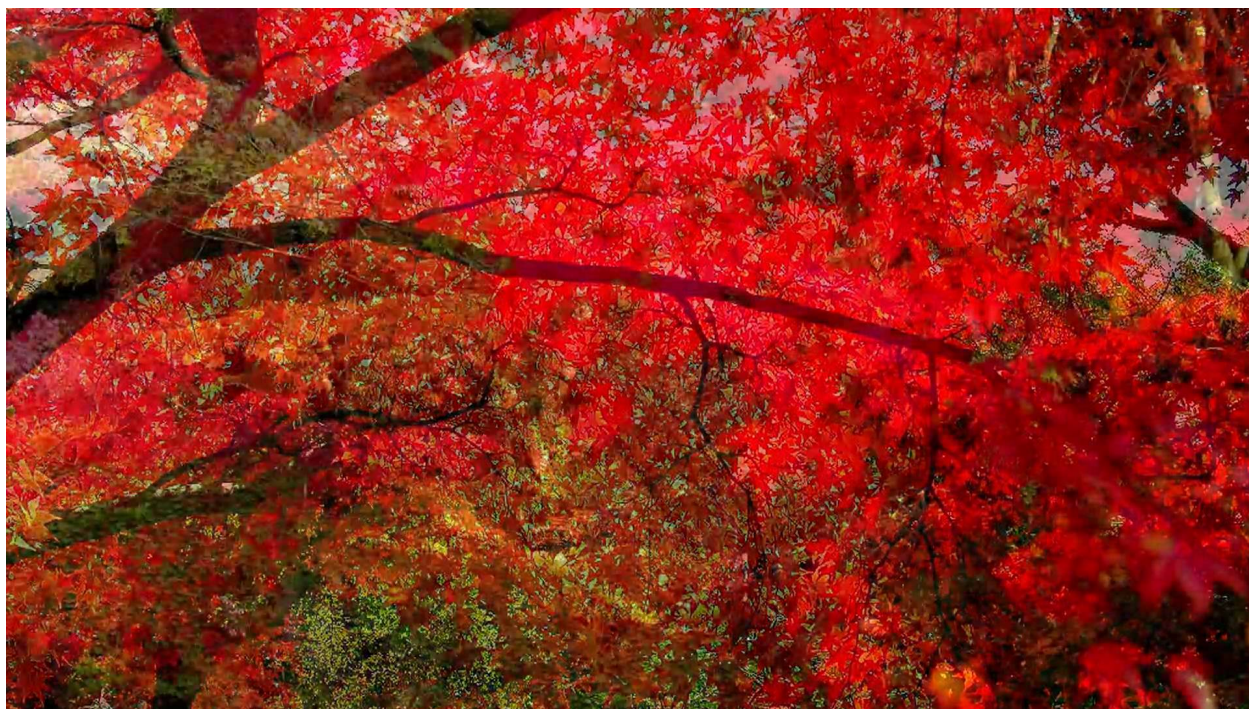
Hạ Thiếu Đường nhìn qua mấy dòng chữ, nét chữ rồng rắn thế này, đích thị là thằng con nuôi còn đồ của anh viết ra.

...

Ngày đó, Thiếu Đường ra sau triền núi, chìm trong những bụi cỏ dại óng ánh vàng rực tìm thấy Mạnh Tiểu Bắc, biết được địa điểm bí mật của cậu.

Trên núi giữa bạt ngàn cỏ cây, điểm xuyết những bông hoa loa kèn đỏ rực rỡ, như những dải tơ lụa óng đỏ.
(54)

54. Loa kèn đỏ:



Trên triền núi, cậu chàng thanh thoi nằm trên tảng đá lớn phơi nắng, tóc trên trán bị gió thổi bay, cánh tay ngăm đen, vô cùng ung dung tự tại. Mạnh Tiểu Bắc ngược nhìn những đám mây, trông về nơi chân trời xa xăm, về những nơi lạ lẫm ngoài thung lũng này, về nơi cậu sắp phải đến, hướng về khung trời tự do và cuộc đời bao la phía trước...

Khi ấy dáng người Mạnh Tiểu Bắc khá gầy, xương cốt rắn chắc, cá tính thể hiện rõ qua khoe môi cong cong.

Trong lùm cỏ cao cỡ nửa người, Hạ Thiếu Đường dùng cây gậy nhỏ gạt cỏ, lách người, chậm rãi đi qua. Anh mặc áo sơ mi trắng, quần quân đội xanh lá dài. Từ xa giữa núi rừng, anh nhìn thấy thằng nhóc con Tiểu Bắc với khuôn mặt bướng bỉnh, dáng người dong dỏng dẻo dai, đột nhiên hiểu ra rằng, vương bận trong

lòng mình, người mà mình không thể buông xuống được rốt cục là ai.

Thiếu Đường không hỏi vì sao Mạnh Tiểu Bắc lại lên đây.

Tiểu Bắc cũng khỏi cần hỏi vì sao Thiếu Đường có thể tìm thấy chỗ này, hai người từ lâu đã tâm linh tương thông.

Thiếu Đường kéo thằng con nuôi dậy, phúi phúi mũi, như thể đánh ngựa: “Đi! Đi nào! Muốn chơi cái gì, nói, ông đây cùng nhóc con chơi cả ngày.”

...

“Đuổi dê!”

“Ca hát!”

“Con muốn đi săn! Con muốn săn một con lợn rừng sống!”

...

Hai người đàn ông, một to xác một nhỏ xíu, chạy như điên, cùng vọt vào sâu trong rừng, hoàn toàn vứt hết mọi phiền muộn gánh nặng, ra sức gào to, huyết sáo.

Thiếu Đường nói, nóng quá, bỏ đây cởi quần áo ra.

Tiểu Bắc nói, ông đây cũng cởi.

Hai người cởi sạch sành sanh, trên người còn sót lại mỗi cái quần lót, thoải mái khoái trá cười to, sau đó mặc quần áo vào cây gỗ treo lên thân cây, hưng phấn ngút trời.

Dáng người Thiếu Đường rất đẹp, cân đối, bả vai rộng, eo dẻo dai, hai chân thẳng dài, chạy như bay trên triền núi, sắc màu trên bờ lưng quện vào màu nâu của núi rừng, hài hòa đẹp dễ vô ngần. Mạnh Tiểu Bắc nhớ rất rõ, hồi đó các ông các bác mặc quần lót, phần lớn đều mặc quần màu xanh da trời hình tam giác rộng thùng thình, không có xíu xiu gợi cảm nào. Thời bấy giờ cũng chưa có kiểu quần lót gợi cảm co giãn thời thượng như sau này. Thế mà cũng cái quần lót cũ xì mặc trên người khác thì tạo cảm giác suy nhược yếu đuối, mặc trên người Thiếu Đường, lại có thể vẽ nên đường cong gợi cảm, gồ lên ở phía trước, căng tròn vểnh ra ở phía sau, sức quyến rũ và sự oai phong của một người đàn ông được bộc lộ hoàn toàn, như một con sói với bộ lông nâu tuyền đẹp đẽ, chạy băng băng trên núi, lớp lông cùng bắp thịt cuộn cuộn lộng lẫy...

Mạnh Tiểu Bắc nhìn chằm chằm anh một lúc lâu. Cha nuôi của cậu, chính là người đàn ông quyến rũ nhất, đẹp trai nhất, giàu nhất trong đám đàn ông ở trong thung lũng Kỳ Sơn, mảnh cao nguyên đất vàng này!

Ấn tượng thời niên thiếu sao lại kỳ diệu đậm sâu như thế, cả đời cũng chẳng thể xóa nhòa. Cho đến mãi về sau, Mạnh Tiểu Bắc vẫn luôn quả quyết rằng, không ai có thể vượt qua được Thiếu Đường trong tim cậu.

Thiếu Đường dạy Tiểu Bắc “nghiên cứu địa hình” trên núi, phân biệt dấu chân, phân và nước tiểu của động vật lớn.

Thiếu Đường nói: “Sượt qua vỏ cây, ở độ cao này, hẳn là một con lợn rừng trưởng thành!”

Tiểu Bắc hỏi: “Tại sao không phải là trâu?”

Thiếu Đường nói: “Đồ gà, trên núi dốc, cây cỏ rậm rạp, trâu làm sao bò lên đây được, hơn nữa trâu nhà nuôi nhốt trong chuồng có đồ ăn thức uống, ăn no ngủ say, nó bò lên đây làm mẹ gì! Lợn rừng không có thức ăn, đói điên rồi mới phải lên đây.”

Hạ Thiếu Đường dùng tóp mỡ dê lấy từ nhà ăn, dụ lợn rừng mắc bẫy. Tóp mỡ này thơm ngon như thế, cháy vàng giòn rụm, là đồ ăn vặt ngon nhất trong thời ấy, thơm nức mũi.

Tiểu Bắc hỏi: “Cha nuôi, trong rừng... có hổ không? Liệu chúng ta có đụng phải hổ không?”

Thiếu Đường: “Bây thấy sao?”

Tiểu Bắc nói: “Trên lớp cô giáo con dạy, Tần Linh có hổ Hoa Nam!”

Thiếu Đường véo mặt cậu, cười nói: “Cô giáo bây đúng là sách vở máy móc, giảng toàn chuyện từ tận chục năm trước! Cha ở trong thung lũng này lẫn lộn từng ấy năm rồi, chưa từng nhìn thấy con hổ nào! Những năm 60, kế hoạch Đại nhảy vọt đại sản xuất (55), khai khẩn trồng trọt, hổ đã gần như bị tiêu diệt hết rồi.”

55. Kế hoạch Đại nhảy vọt là chiến dịch được thực hiện từ năm 1958 – 1960, bởi các lãnh đạo TQ, đặc biệt là Mao Trạch Đông nhằm sử dụng dân số khổng lồ của TQ để chuyển tiếp nhanh chóng TQ đại lục từ một nền kinh tế chủ yếu là nông nghiệp dựa vào nông dân sang xuất hiện công nghiệp cộng sản hiện đại.

Hai người đều rất kiên nhẫn, phục kích tại đường mòn lượn rừng thường đi, ẩn nấp trên cây đại thụ, đợi chừng hơn hai tiếng đồng hồ, mãi cho tới lúc nhá nhem tối. Tiểu Bắc cong lưng, ra sức bắt chước tư thế phục kích của cha nuôi. Giữa chạc cây, Thiếu Đường nghiêng người nằm sấp xuống, không hề động đậy, ánh mắt bình tĩnh...

Hai mắt Thiếu Đường đột nhiên tối đen lại, híp mắt, khoát tay cực nhanh ra hiệu với Tiểu Bắc: Lợn rừng tới rồi!

Bọn họ thật sự bắt được một con lợn rừng to lặc lè và cực kỳ hung dữ.

Lợn rừng giẫm vào giữa vòng dây thừng bả nhử, ngay lập tức cật lực giãy giụa, kêu lên một tiếng thảm thiết, âm thanh sắc bén như mũi tên! Mạnh Tiểu Bắc hồi hộp, một tay kéo dây thừng, một tay ôm lấy chạc cây, gào Thiếu Đường, Thiếu Đường loạn lên! Làm sao bây giờ, cứu con với, ông đây sắp bị kéo xuống rồi, trời ơi cứu, cứu!!!

Thiếu Đường cầm một cuộn dây thừng có khóa cổ bằng sắt, nhún người từ trên cây nhảy xuống!

Thiếu Đường vừa nhảy một cái đã thu hút sự chú ý của con lợn rừng. Anh cúi rạp người xuống, nghiêng người cầm dao phòng hộ, một tay cầm cuộn dây thừng, chậm chậm vòng vèo tới gần, làm tiêu hao thể lực của lợn rừng. Lợn rừng thở nặng nề, chạy loanh quanh, điên cuồng húc vào cây. Mạnh Tiểu Bắc ôm cây, cùng lợn rừng đồng thanh tru lên. Thiếu Đường đập thân cây một nhát lấy đà, ra sức dùng vòng sắt quật tới, khóa chặt cổ con lợn rừng hung hãn, đè bẹp nó lại!..

Tiểu Bắc gào lên: “Cha nuôi, quần lót cha bị thủng tới nơi rồi!”

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt Thiếu Đường, bóng như mông đít, giống như người lưu lạc trong rừng sâu núi thẳm, chẳng khác nào tay thợ săn già đời, ngoắc ngoắc tay với Tiểu Bắc trên cây: “Bắt lấy!”

Bờ mông Thiếu Đường rất là đẹp mắt ngon lành. Bởi vậy vài lần tấn công vừa rồi, con lợn rừng đều nhè mông anh mà gặm, hi hục cắn cắn gặm gặm, tuy Thiếu Đường tránh được nhưng quần lót suýt nữa bị gặm sạch!

Hai mắt lợn rừng đỏ rực như máu, rít gào những tiếng tuyệt vọng.

Trong rừng cây vang lên tiếng loạt soạt, hai con lợn rừng con chui ra, lao về phía lợn mẹ, kinh sợ chui qua chui lại, gào thét.

Thiếu Đường cùng Mạnh Tiểu Bắc ngồi sổng đôi trên chạc cây, vừa nhìn cái đã không rời mắt nổi, chẳng nói nên lời...

Lợn rừng sắp chết, tiếng kêu bi thương. Khi Mạnh Tiểu Bắc nghe tiếng kêu gào ấy, trong lòng cảm thấy cực kỳ không nỡ, ấy vậy mà mới vừa rồi cậu còn nghĩ tới việc hầm một nồi thịt kho tàu thơm lừng.

Trong miệng Mạnh Tiểu Bắc ngậm nhánh cỏ, đột nhiên nói: “Đây là con lợn mẹ, còn dắt hai con lợn con theo cùng.”

Thiếu Đường gật đầu: “Lợn rừng nếu là cái thì đều mang theo con, lợn đực chỉ lo chuyện sinh con nuôi dưỡng thì mặc kệ.”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Nếu chúng ta làm thịt lợn mẹ, lợn con mất mẹ rồi, thật đáng thương.”

Thiếu Đường bảo: “Bây có thể làm thịt luôn lợn con, lợn con quay cũng rất ngon!”

Mạnh Tiểu Bắc vừa nghe liền nhú mày, cẩn thận cân nhắc chuyện tình cảm cùng lợi ích cá nhân, một lúc lâu sau nói: “Cha nuôi, chúng ta thả con lợn này đi, đừng giết nữa.”

Thiếu Đường cong cong khoe miệng: “Thế bây bỏ thịt lợn rừng kho tàu với thịt lợn xông khói hả?”

Mạnh Tiểu Bắc ra dáng người lớn vung đầu, đôi mắt hí rất ngầu: “Thôi thôi, đừng dụ dỗ con nữa, con không ăn chúng nó đâu!”

Thiếu Đường bật cười, phun ra nhánh cỏ.

Dẫu hai người chẳng nhắc đến đề tài nghiêm túc nào, nhưng ngày hôm đó dường như cả hai đã trút hết nỗi lòng cùng những tâm sự sâu tận trong tim.

Lợn rừng mẹ được thả, bỗng nhiên được tự do, như thể hồi sinh. Trên cổ nó vẫn còn vết máu, nó hung hãn húc vài cái vào thân cây đại thụ, húc tới nỗi hai người trên cây đều bị lung lay, cực kỳ nguy hiểm! Lợn mẹ cũng không dám ham chiến, dùng mũi thân mật với con nó, nhanh chóng mang theo hai con lợn con chuồn mất, vào sâu rừng cây, đầu cũng chẳng ngoảnh...

Một mỗi vật lợn cả ngày, một miếng thịt lợn rừng cũng chẳng được ăn, đói nẫu ruột gan. Hai người trần như nhộng, đứng trên triền núi, nhìn về phía đàn dê ở sườn núi, đón những tia nắng cuối cùng của ngày, lấy hơi lấy sức, cao giọng hát ca, khiến chim với dê xung quanh đều chạy mất dạng!

Nơi chân trời xa xôi, ráng chiều đỏ rực tan vào ánh sáng vàng rực rỡ chói lòa, nhuộm khuôn mặt, bờ ngực Thiếu Đường và Tiểu Bắc thành màu đỏ thẫm, cũng như trái tim cháy đỏ đang đập từng nhịp dồn dập trong lồng ngực.

Tiểu Bắc đi theo học cha nuôi, cùng hát, hoa loa kèn kia đã trở... bông... í a... đỏ... rực... rõ...

Phía sau, quần lót của cha nuôi cậu bị răng nanh lợn rừng cào rách một mảng lớn.

Mạnh Tiểu Bắc cười to: “Cha nuôi, cha mặc quần yếm à! Lúc này nhìn như quần thùng dít í!”

Hạ Thiếu Đường thờ ơ như không, nhướn mày: “Bây chưa từng mặc quần thùng dít hử?”

Mạnh Tiểu Bắc nhếch khoe môi, hiện rõ vẻ côn đồ: “Ông đây đã qua thời mặc quần thùng dít từ lâu rồi! Cha thế mà lại sống lùi, nhanh đến để con hôn hôn nào!”

Mạnh Tiểu Bắc chẳng có quy củ gì sắt, thọc tay qua chỗ quần rách, sờ lên mông Thiếu Đường, xoa nhẹ.

Thiếu Đường: “Mẹ... đừng có sờ!”

Tiểu Bắc: “Hahahaha!”

Mông Thiếu Đường rắn chắc, sờ rõ cứng, nhưng vô cùng săn chắc mượt mà.

Hạ Thiếu Đường tóm lấy cậu, phản công, hung ác kẹp chặt cổ cậu, cánh tay như vòng kim cô, siết chặt!

Hai người ăm ăm ỉ ỉ, túm bắt lẫn nhau. Cổ Tiểu Bắc bị quặp chặt, thở không ra hơi, mặt đỏ phừng phừng, đánh lên mông Thiếu Đường... Lồng ngực cả hai va vào nhau, vỏ đạn đeo trên cổ rủ xuống trước ngực. Hoàn toàn theo bản năng, Thiếu Đường dán gần lại, hôn một cái thật mạnh lên vầng trán đỏ hồng có vết sẹo của Tiểu Bắc.

Yêu thương khôn cùng, cưng chiều khôn xiết.

Mạnh Tiểu Bắc dựa vào bên người Thiếu Đường, hít hà mùi mồ hôi ấm nóng trên cơ thể đối phương. Nơi chân trời xa xăm, ráng mây đỏ rực bắt lấy những tia sáng rực rỡ cuối cùng, ánh dương cùng sự ấm áp rơi rớt lưu lại nơi trái tim.

Người trước mắt cậu, dường như chính là tất cả ký ức trong thời niên thiếu của cậu về Tây Cầu, Kỳ Sơn, đẹp đẽ vô ngần, thấm đẫm hương vị quê hương, chỉ thuộc về riêng cậu mà thôi.

19. Chương 19: Dân Cư Chính Là Lực Lượng Sản Xuất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mười năm thảm họa đã đến giai đoạn kết thúc, quốc gia lập lại trật tự, vô số công việc tồn đọng đang chờ được giải quyết, cải cách như khúc dạo đầu của bài ca tươi vui mang theo tin tức tốt lành thổi khắp toàn Trung Quốc, thổi đến mảnh đất vàng đã kinh qua bao nhiêu gian khổ.

Mạnh Tiểu Bắc lên xe lửa đi Bắc Kinh, cha mẹ cậu tự mình tiễn thẳng con quý báu ra tận nhà ga. Chuyến đi này, cậu đi cùng với cha nuôi, trên vai khiêng toàn bộ hành lý, của nả của hai người, cùng với một đồng đặc sản Tây Câu gửi cho người thân ở Bắc Kinh.

Hành lý của Mạnh Tiểu Bắc rất nặng, bên trong còn có ba cái quần len Mã Bảo Thuần đan riêng cho cậu. Mã Bảo Thuần rất chu đáo nghĩ tới vóc dáng cậu trong tương lai, đan 3 cái cỡ nhỏ, vừa, to, tiểu học mặc cái nhỏ, trung học mặc cái vừa, lên phổ thông mặc cái thứ ba. Đó là cả tấm lòng khổ tâm lo lắng của người mẹ, chỉ là khi ấy, Mạnh Tiểu Bắc vô tâm vô tính, chưa thấu hiểu được.

Ngày ấy, Mạnh Kiến Dân vô cùng tin tưởng Hạ Thiếu Đường. Tất cả sự tin cậy và mong mỏi ngập tràn của ông đều giao phó cho Hạ Thiếu Đường, giao con trai mình cho đối phương.

Đây cũng là tình hình trong những năm ấy, nhà có nhiều người, đều thực thi chính sách nuôi thả con trai. Bốn năm tuổi thì ngô nga ngô nghê, bảy tám tuổi thì lông bông nghịch ngợm, mười lăm, mười sáu tuổi thì đều sung vào quân đội hoặc đi làm công, thuận theo thời đại.

Mạnh Kiến Dân kéo tay Thiếu Đường, trong góc phòng ở sân ga hút một điếu thuốc, giải bày tâm tình.

Mạnh Kiến Dân nói: “Cha mẹ tôi lớn tuổi rồi, ông bà chăm cháu, thường hay chiều chuộng quá mức, chiều đến mức con trẻ bị hư đốn, cậu giúp tôi dạy dỗ trông nom thẳng nhóc mất nét đó nhé!”

Thiếu Đường gật đầu: “Tôi biết rồi.”

Mạnh Kiến Dân lại nói: “Thằng nhóc đó tính tình ngang tàng, cứng đầu! Nó không nghe lời, cậu cứ lấy thắt lưng đánh, cậu đánh nó tôi tuyệt đối không can ngăn. Cậu cũng là cha nó!”

Thiếu Đường cười: “Không cần nói những lời này, thằng nhóc nghe lời tôi.”

Mạnh Kiến Dân lại nói tiếp: “Dù sao cha mẹ tôi cũng già rồi, có những chuyện thật tình không làm được, phiền cậu giúp đỡ...”

Thiếu Đường nghiêm túc gật đầu: “Anh yên tâm, tôi hiểu.”

Mạnh Tiểu Bắc ngồi trên bọc hành lý, liếc mắt nghe lén, trong lòng thầm nghĩ: Ai cũng chiều cậu đến hư hỏng? Trên đời này còn ai có thể cứng chiều cậu hơn cha nuôi chứ?

Nhà ga Bảo Kê là trạm xe lớn, người chen chúc nhau chặt như nêm, đông như mắc cửi, có người kéo ra bằng rôn biếu gữ đỏ: “Vui mừng tiễn con em từ Tây Câu đi Bắc Kinh”, cùng vô số câu khác nữa.

Một đoàn quân ở đơn vị nào đó của Kỳ Sơn điều động đến đóng quân ở Bắc Kinh, lần này Tiểu Bắc đi cùng một toa xe với họ, chiếm một chỗ, cùng lên Bắc Kinh.

Cuối những năm 70, vật tư vẫn rất thiếu thốn, chăn bông đều là hàng bán chạy cung không đủ cầu, trong nhà mỗi người một cái chăn, ai đi đâu, đều vác theo chăn trên lưng. Huống chi chăn của Mạnh Tiểu Bắc là chăn sa tanh được bà nội mang từ Bắc Kinh tới, không phải loại chăn mền mà mọi người thường dùng. Sa tanh là hàng cao cấp, phải tới khi dựng vợ gả chồng mới mua, một cái chăn phải tới mười mấy, hai mươi đồng tiền cơ đấy.

Cha nuôi cười giễu cậu: “Khiêng chăn cho chắc, đừng để nửa đường làm mất, chăn này còn phải để đến lúc bấy cưới vợ nữa đấy.”

Khi đó giữa hai lông mày Tiểu Bắc đã hằn lên vẻ dữ dằn, cậu ra dáng người lớn: “Mới bằng này cưới vợ chi, con cũng chẳng vội.”

Thiếu Đường: “Vài năm nữa lại chẳng cuống lên ấy.”

Tiểu Bắc: “Cha nuôi, con thấy cha mới cuống lên ấy, chần bồng của cha bị rách nhiều như thế, hay là con lấy chăn tốt này đổi cho cha, để cha dùng cưới vợ?”

Hạ Thiếu Đường hút thuốc cười, giọng nói càng thêm ngả ngớn: “Ông mày đêch cần! Dầu ông đây có bị lột sạch sành sanh không có lấy một hào, bây chừ mà coi, thể nào cũng có cô gái vợ vàng bằng lòng theo ông!”

Tiểu Bắc cười đều hỏi: “Cha nuôi, cái cô trong đội tuyên truyền văn nghệ, Tiểu Cảnh thế nào rồi ạ, không cùng đến Bắc Kinh với cha, vậy mà cũng được ạ?”

Tiểu Bân bên cạnh tiếp lời, nắm tay siết chặt, vẻ mặt tràn ngập sự ghen tị: “Mạnh Tiểu Bắc con để nhũn này, cái gì mà độ văn nghệ tuyên truyền hả, anh nói cho nhóc biết, lão già kia ở Bắc Kinh cũng có người đó! Ở đoàn văn công bộ đội đó, cực kỳ xinh đẹp!”

Mạnh Tiểu Bắc nghĩ thầm, không ngờ Thiếu Đường còn có người khác, đoàn văn công bộ đội đó...

Xe lửa xanh lá kiếu cũ, ầm ầm khởi động trên đường ray, tiếng còi vang dội vang lên, từng luồng khói đen cuộn cuộn bốc lên.

Chỗ ngồi là 6 người mặt đối mặt cùng một bàn nhỏ, Mạnh Tiểu Bắc chiếm nguyên cái bàn, cả đường ăn bánh mì với bánh quy cực ngon mà Thiếu Đường mang cho, tràn trề hy vọng hướng tới cuộc sống mới.

Nhóm người này sau khi tới Bắc Kinh, sẽ phải thu xếp từ chuyện nhỏ nhất, bắt đầu giải quyết những vấn đề cơ bản nhất như ăn mặc đi lại.

Thế nên tình cảnh nhà bà nội Mạnh Tiểu Bắc chính là, trong nhà đột nhiên lòi ra một thằng cháu trai, chạy thoăn thoắt gây sự thành thân, ăn uống cũng chẳng kém ai!

Lên Bắc Kinh, đầu tiên Hạ Thiếu Đường đưa Tiểu Bắc đến nhà bà nội cậu, sau đó quay về đơn vị báo cáo, lo hết xong mọi giấy tờ thủ tục, quan hệ, vật vã suốt bao nhiêu ngày. Mãi đến ngày nghỉ, anh qua nhà họ Mạnh, vừa vào cửa, đã phát hiện ra Tiểu Bắc vẫn chưa được sắp xếp xong xuôi... Thằng nhỏ này, không có chỗ để ở!

Thiếu Đường xách theo rượu với thuốc, vừa vào nhà họ Mạnh đã thấy kinh ngạc, nhà có hai gian phòng rất nhỏ, cả phòng to đứng chật những người với người, phải hơn mười một, mười hai người chứ ít gì!

Hạ Thiếu Đường mặc áo sơ mi trắng cùng quần quân đội dài, lần đầu gặp mặt nghiêm túc cẩn trọng, gật đầu chào hỏi từng người, vô cùng lễ độ chừng mực.

Trong phòng bếp khói dầu mù mịt, ở lối đi nhỏ hẹp người ra người vào, cửa sổ buồng trong treo một chuỗi dài tỏi Sơn Đông.

Em gái lớn nhất của Mạnh Kiến Dân, là người nắm quyền, trông coi mọi việc trong nhà, có tiếng nói nhất, vừa nhìn thấy anh, hỏi: “Đây là, là... Tiểu Bắc đây chính là chú mà cháu gọi là “cha nuôi” đó hả?... Chao ôi, không phải anh ta muốn cùng cháu đến ở đây đấy chứ?!”

Thiếu Đường vừa nghe xong bèn vội vàng giải thích: “Tôi không ở đây... Tôi ở trong ký túc xá quân đội.”

Đây là cô cả của Mạnh Tiểu Bắc.

Cha ruột Tiểu Bắc có 4 em gái, bởi vậy Mạnh Tiểu Bắc có cô cả, cô hai, cô ba và cô út!

Thiếu Đường vào trong phòng xem xét kỹ lưỡng, thăm nghĩ, thật dữ dội, số người nhà họ Mạnh quả là đông, có quá nhiều trẻ con. Những năm 50, 60, lãnh đạo cách mạng ra lệnh, người dân và sản xuất kiến thiết cùng thi hành kế hoạch Đại nhảy vọt. Thời ấy, chủ trương dân cư chính là lực lượng sản xuất, bởi vậy yêu cầu sinh nhiều, khích lệ sinh đẻ, sinh thêm con chính là đã góp phần cống hiến cho đất nước. Trong mười năm ấy, cha mẹ Mạnh Kiến Dân không ngừng sinh năm đứa con, tính trung bình ra thì hai năm một đứa.

Kết quả là lực lượng sản xuất của nhà nước không thể thực hiện nhảy vọt, số người tăng lên không ngừng, hộ gia đình này chính là một ví dụ điển hình thu nhỏ.

Nói về tình hình nhà họ Mạnh, cô cả, cô hai Mạnh Tiểu Bắc đã gả đi rồi, có nhà rồi, cũng sẽ chẳng ở nhà mẹ đẻ mình. Cô ba đã có đối tượng, cũng sắp sửa cuốn gói đến nhà chồng. Chỉ có cô út còn trẻ vẫn chưa có ai.

Ngày hôm đó, đúng lúc bốn cô của Mạnh Tiểu Bắc đều ở nhà!

Cô cả dắt con gái về thăm bà ngoại, bé con ngoan ngoãn khiến ai cũng thương cũng yêu, đây chính là em họ của Tiểu Bắc.

Cô hai để con trai ngồi trên giường lò trong phòng nhỏ, trong người đang bực bội khó chịu, cô cãi nhau với chồng, giờ chạy về nhà mẹ đẻ ở!

Bà nội Mạnh Tiểu Bắc cầm chày cán bột, ra sức lăn mì trên thớt gỗ trong phòng bếp, cũng rất bực bội: “Kiến Hà, tao bảo mày này, ngay lập tức mày về nhà của mày đi cho tao! Đừng có ở đây, chỗ này không có chỗ cho mày ở!”

Cô hai mệt mỏi ngồi trên giường lò, ngồi lì một chỗ nói: “Con không về, về rồi lại đánh nhau, con lười đánh lộn với hần lắm rồi, mặc kệ hần.”

Bà Mạnh: “Có mặc kệ nó thì mày cũng gả cho nó rồi! Con cũng sinh rồi, cả ngày đánh lộn cái gì?!”

Cô hai: “Hần chứ, chuyện tử tế thì chẳng làm, cả ngày ra ngoài làm chuyện đầu đầu, về nhà thì chê con không làm được cái gì.”

Bà Mạnh: “Hai đứa bọn bây về nhà mà bảo ban nhau, đừng có vướng chân tao với cha mày.”

Cô hai trách: “Con hỏi mẹ này, mẹ có thật sự là mẹ con không vậy? Con có phải là con gái ruột mẹ không?!”

Bà Mạnh là người có tư tưởng cổ hủ, ăn nói còn thẳng thắn đanh đá: “Tao đã gả mày đi rồi! Con gái gả ra ngoài thì là người nhà họ Ông người ta rồi, còn quay về làm gì? Đánh nhau thì mày đi nhà người ta mà khóc lóc kêu ca, chớ về nhà tao làm loạn!”

Cô ba uốn kiểu tóc đang mốt trong tiệm tóc ở hợp tác xã nhà máy số 2, vừa mới vào cửa.

Uốn tóc xoắn là kiểu tóc thời thượng nhất của những cô gái trẻ trong giai đoạn đầu thời kỳ cải cách, là ăn theo mái tóc xoắn của người tình quốc dân Cung Tuyết thời đó. (56)

56. Diễn viên Cung Tuyết:





Bà Mạnh ngẩng đầu lên nhìn thấy cô ba, nóng giận nói: “Sao mày cũng về đây? Mày về làm mẹ gì?”

Cô ba tốt tính, dáng vẻ dịu dàng, mềm dịu nhẹ nhàng: “Con... vừa đi hợp tác xã uốn tóc mà.”

Bà Mạnh lại gào to: “Mày uốn thành cái thể loại gì vậy?! Đúng là lố lăng!”

Cô ba nhận ra tình hình không ổn, ngồi được vài phút rồi chuồn mất, đi đến nhà bên tìm người yêu.

Qua một lúc, lại có một người đàn ông cúi đầu đi vào, miệng ngậm thuốc lá, lật xệch quét đôi giày bệt màu đen, giọng nói vừa nghe cái đã biết là người Bắc Kinh ở những con phố nhỏ hẹp ở phía Nam thành phố, cũng chính là chồng cô hai.

Chồng cô hai: “Kiến Hà... Về nhà với tôi.”

Cô hai: “Anh là ai, đừng có đến nhà tôi, tôi không về.”

Chồng cô hai: “Không về cũng được, cô cứ ở đây đi, càng tốt, giao con cho tôi.”

Cô hai: “Anh cũng biết cho con ăn cho con uống hả? Anh ra ngoài chơi nữa đi!”

Hai người cãi nhau ầm ĩ ngay tại nhà nơi người qua người lại. Cô cả bèn giúp em gái gỡ trách em rể, lại cũng giúp em rể bảo ban em gái, chẳng nghiêng hẳn về bên nào. Bà nội Mạnh Tiểu Bắc cầm chày cán bột đuổi cô hai lẫn con rể: “Trong nhà hăng còn khách, chúng bây làm vậy ra cái thể thống gì! Cút về nhà bây mà cãi nhau!”

...

Hôm đó, đúng là một trận gà bay chó sủa.

Hạ Thiếu Đường được mở rộng tầm mắt, ở nhà Mạnh Tiểu Bắc tới một tiếng đồng hồ mà chưa uống miếng nước nào, cũng chẳng có chỗ để ngồi luôn.

Cô út nhà họ Mạnh nói chuyện rất nhẹ nhàng, yếu ớt, sức khỏe kém, ngồi ở góc giường, nhìn Thiếu Đường rất lâu, khẽ khàng lặng lẽ dọn bằng ghế cho Thiếu Đường...

Trong lúc đó, Mạnh Tiểu Bắc vẫn ngồi trong phòng lớn, chen chúc trong phòng ông nội. Gần bàn làm việc một chỗ trống nhỏ, cậu tự giải trí tìm niềm vui, tô tô vẽ vẽ, vẽ phông theo bộ truyện tranh cổ Thủy Hử. Trẻ con nhà nghèo chẳng soi mói hay bắt bẻ lỗi sống quê mùa lạc hậu, thế nên với chuyện xảy ra cậu cũng coi như không.

Chăn đệm của Mạnh Tiểu Bắc cuộn gọn chất đống trong góc tường. Cậu ngồi trên cái chăn to đã được gấp lại, đến tối mới trải ra ngủ, ban ngày cuộn lại không thì chẳng có chỗ để.

Tiểu Bắc cùng cha nuôi nháy mắt ra dấu với nhau, mí mắt mỏng sụp xuống, nét mặt vẫn y chang ngày xưa, bướng bỉnh hồn nhiên.

Thiếu Đường đứng ở cửa ngẩn ngơ nhìn thẳng nhóc vùi đầu vẽ vời, lòng đột nhiên trào lên sự xót xa, xoắn ruột xoắn gan, khó chịu vô cùng, cực kỳ thương thẳng con nuôi mình.

Câu đầu tiên Mạnh Tiểu Bắc đã vội hỏi: “Cha được điều động đến đơn vị đồn trú ở khu vực ngoại thành Xương Bình ạ?”

Thiếu Đường nhẹ nhàng thủ thỉ, miệng anh phả từng luồng hơi nóng vào tai cậu: “Bọn cha không đi Xương Bình, ở trong nội thành, thành lập một chi đội mới.”

“Vậy thì tốt quá!” Giọng nói Mạnh Tiểu Bắc thì vẫn thản nhiên nhưng trong lòng thì vui đến nở hoa, chuyện cậu quan tâm nhất chính là việc này, chứ đâu ngủ trên giường hay ngủ trên trần nhà cậu cũng đểch đểch ý.

Thiếu Đường đứng ở đằng sau Tiểu Bắc, nắn bóp bờ vai gầy của cậu. Tiểu Bắc hỏi: “Cha có mang đến đồ gì xin không?”

Thiếu Đường dùng khẩu hình nói: Tây Phụng.

Mạnh Tiểu Bắc cực thích, cũng dùng khẩu hình nói: Con thích nha.

Thiếu Đường bảo: “Mang cho ông nội bây, không phải cho bây đâu.”

Mạnh Tiểu Bắc đáp: “Ông nội con thích uống rượu nồng độ cao Sơn Đông cơ, chứ chẳng mê rượu Tây Phụng đâu, nhưng mà con mê tí, sao giờ?”

Thiếu Đường vô cùng thân mật từ phía sau bóp lưng Mạnh Tiểu Bắc, lặng lẽ nhét vào túi quần Tiểu Bắc một vốc kẹo sữa, sợ bị quá nhiều họ hàng thân thích chia nhau hết thì thẳng nhóc này không có mà ăn.

Nói về căn hộ này của ông bà nội Tiểu Bắc, là mới dọn vào từ những năm 50, nhưng chính là khu tập thể quốc doanh xí nghiệp tốt nhất tại Bắc Kinh. Nhà lầu 3 tầng, gạch đỏ mái nghiêng, thoáng gió thông khí, điều kiện tốt hơn hẳn so với những khu nhà trong mấy góc ngách nhỏ hẹp.

Phía đông Hồng Miếu (57), khu đất rộng Bát Lý Trang, chùa Từ Vân này chính là khu tập thể nhà máy bông sợi 1, 2, 3 của quốc gia thời đó. Những năm 50, để bắt nhịp với quá trình xây dựng kiến thiết thủ

đô, bắt nguồn từ Thượng Hải, Thanh Đảo, là thời kỳ mà đầu tư trực tiếp nước ngoài phát triển mạnh mẽ nhất, các công ty dệt điều chuyển rất nhiều công nhân vào Bắc Kinh. Để sắp xếp chỗ ở cho những người này, nhà nước bắt đầu xây dựng những khu nhà lớn. Căn nhà này, trong thời đại đó, đã coi là xa hoa lắm rồi. Nhưng theo đánh giá của người thời nay thì hai gian nhà này, chen chúc đến nỗi không xoay nổi người này, đã vậy lại còn không có phòng khách!

57. Hồng Miếu: ở Triều Dương Bắc Kinh, vây quanh tiểu khu này là nơi buôn bán thương mại, trường đại học, tiểu học, nhà trọ, tòa soạn báo nhân dân.





Hạ Thiếu Đường lẳng lặng dùng mắt đếm người. Dân cư rõ ràng đã gây ra sự mâu thuẫn trong lực lượng sản xuất. Mạnh Kiến Dân tính sai rồi, vốn tưởng rằng điều kiện Bắc Kinh tốt hơn Tây Cầu, thế nhưng lại sinh ra vấn đề nan giải đó là chỗ ở!

Bà nội Mạnh Tiểu Bắc là người mạnh mẽ tháo vát làm việc nhanh nhẹn đầu ra đẩy, chỉ trong một tiếng đồng hồ, vừa nói chuyện với con gái cả, vừa cầm xẻng nấu thức ăn mặn con gái thứ hai cùng con rể, vẫn thoăn thoắt xào vài món ăn, hấp một nồi bánh xấp táo, nấu một chậu mì sốt thơm nức mũi.

Hạ Thiếu Đường là khách quý, bà Mạnh có ấn tượng rất tốt với Thiếu Đường, vô cùng yêu quý, trên bàn ăn, không ngừng quan tâm anh: “Thiệu Đường à, ăn cái này nè, trứng gà xào nghêu!”

Sau đó lại gấp thức ăn cho thằng cháu đích tôn: “Bắc Bắc của bà... ăn đi!”

Mạnh Tiểu Bắc ăn đầy cả miệng: “Vâng, bà ơi cháu không phải Bắc Bắc.” (58)

58. Bà nội Tiểu Bắc gọi cậu là /bēi bēi/, là gọi yêu Mạnh Tiểu Bắc là Bắc Bắc – /bǐ bǐ/, nhưng phát âm không chuẩn nên ra là /bēi bēi/.

Một bàn ăn toàn là những món ăn dân dã mang đậm hương vị Thanh Đảo, Sơn Đông, trong nồi mì sốt đậm đà còn có ngấm ốc móng tay béo ngậy, cực kỳ thơm ngon. Đây là đồ hải sản mà họ hàng bà Mạnh ở Sơn Đông gửi ra chứ trong hợp tác xã nhà máy số 2 không có bán mấy thứ này đâu.

Mạnh Tiểu Bắc ăn cơm chẳng nề nếp gì hết. Em họ cậu rất ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế, Mạnh Tiểu Bắc rõ ràng là anh, lại như con khỉ, ngồi xổm trên ghế ăn!

Bà nội cậu chép miệng: “Sao cháu lại ngồi như thế? Ngồi đằng hoàng vào!”

Mạnh Tiểu Bắc rũ đôi mắt mông, ngồi xổm bưng bát mì: “Như vậy ăn mới thoải mái.”

Bà Mạnh nói: “Ngồi còng queo vậy mà cháu cũng ăn được?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Không ngồi còng queo vậy cháu không thoải mái!”

Bà nội lắc đầu: “Học ai vậy hả! Chẳng ra thể thống gì hết!”

Từ mép bát cơm Mạnh Tiểu Bắc liếc mắt nhìn lên cha nuôi: Còn có thể học ai được nữa.

Hạ Thiều Đường cũng vui đầu ăn mì, mắc cỡ không nói. Thường ngày anh hay bưng bát lớn đựng hai cái bánh bao chồng lên nhau, cong lưng ngồi xồm ở cửa chòi gác ăn.

Cô hai vừa ăn vừa nói: “Con nghe anh con nói ấy, Tiểu Bắc nhà mình cực kỳ bướng bỉnh nghịch ngợm, tối hôm qua dưới lầu chơi, cạy tung ống thoát nước ở cửa sắt lớn. Cửa sắt đấy được dựng lúc con sinh ra ở đằng kia, Mạnh Tiểu Bắc ngày đầu tiên đến đây đã nghịch cạy tung lên!”

“Mới đến được có vài ngày, toàn bộ bọn trẻ con trong khu nhà đều biết Tiểu Bắc rồi! Sẩm tối mỗi ngày, một đám trẻ con ở dưới lầu đợi nó, hỏi khi nào Mạnh Tiểu Bắc xuống dưới nhà đưa bọn nó đi chơi?!”

“Buổi tối lúc ngủ cũng không ngoan ngoãn, đạp lung tung hai bên, làm người ngủ bên cạnh lăn luôn xuống giường, còn chen với con nữa!”

Các cô bình luận rôm rả, bà Mạnh không thích nghe, hỏi một câu: “Không thích chen chúc hử? Không thích thì biến về nhà mình mà ngủ, nhà mày hai vợ chồng một giường còn gì! Cháu trai tao đến đây không có chỗ ngủ mày tính sao? Ai ép mày đến đây?!”

Sau đó, cô hai cúi đầu không nói gì nữa.

Bà Mạnh thương nhớ nhất là thằng con trai với cháu trai, con trai không ở bên, nên người khiến bà thương nhớ chỉ có Tiểu Bắc, ngoài miệng thì quở trách thằng cháu, thực ra trong lòng là cực vàng cực bạc. Bà Mạnh, chính là kiểu người ăn nói thì rõ chua ngoa đánh đá nhưng lòng lại mềm như đậu hũ. Mạnh Kiến Dân mới là con trai duy nhất trong nhà, Mạnh Tiểu Bắc chính là cháu đích tôn đó! Còn mấy cô con gái hả, đều là con nhà người ta hết rồi!

Hôm đó ăn xong bữa cơm, Thiều Đường nói với bà Mạnh xuống lầu hút thuốc, sau đó nháy mắt ra dấu với Mạnh Tiểu Bắc...

Hai người sánh bước, xuống dưới lầu, ở chỗ không có ai ngồi xồm thân mật nói chuyện, tựa như đã quen nhau từ lâu lắm rồi nên ăn ý vô cùng.

Mạnh Tiểu Bắc liên tiếp kể với Thiều Đường về chuyện vui trong nhà, sinh động như thật, cực kỳ sống động.

Thiều Đường hỏi: “Nhà bây có hai gian, bảy tám người liên, tối ngủ như nào?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Chen nhau ngủ thôi ạ! Ông nội với bà nội con ngủ ở giường trong phòng lớn, con cùng cô hai cô ba cô út cùng với con cô hai ngủ ở phòng nhỏ.”

Năm người chen nhau một giường?

Thiều Đường nhú mày, muốn cười rồi lại cảm thấy không thể tin được...

Người trong cuộc như Tiểu Bắc ngược lại thấy chẳng sao, cậu lắc đầu: “Có gì đâu chứ, nhà ai chẳng như vậy! Cha nuôi, con nói cha biết nè, cha biết Thân Đại Vĩ ban đầu ở Tây Cầu ha, cái thằng béo đó đó!”

Thiều Đường gật đầu, biết, là đàn em của Mạnh Tiểu Bắc, anh em tốt của cậu, cũng nói gót Mạnh Tiểu Bắc, bị phụ huynh tố cáo tới Bắc Kinh.

Tiểu Bắc cười trên nỗi đau của người khác, miêu tả: “May mà người nhà con đều khá là gầy đó, Thân Đại Vĩ mới đáng thương cơ, nhà nó ai cũng béo, mẹ nó với cô nó còn thi ai béo hơn ai! Nó kể ban đêm đứng dậy đi tiểu, lúc quay lại nhìn đã thấy mất chỗ nằm rồi. Từng tảng từng tảng thịt chen chúc, đến cả góc tường cũng chiếm trọn. Thế là nó lại phải đánh thức tất cả dậy, lại xếp lại chỗ, lại chen vào ngủ lần nữa! Người trên giường nó chen nhau đến nỗi không trở người được, hahahaha buồn cười chết mất thôi!...”

Thời đó, trong thành phố, ở những nhà dân thường, một nhà năm, sáu người ngủ chung một buồng là chuyện hết sức bình thường, chịu đựng gian khổ đã trở thành phẩm chất tốt đẹp trong cuộc sống. Cũng bởi nhà

Hạ Thiếu Đường thuộc giai cấp cán bộ cao cấp giàu có của Đảng cộng sản, trong nhà chưa từng ngủ như vậy, nên mới cảm thấy không thể chịu được.

Thiếu Đường đề xuất với Tiểu Bắc: “Bây đến phòng lớn ngủ cùng ông nội bà nội vậy.”

Mạnh Tiểu Bắc vỗ đùi đét phát, đau khổ nói: “Bà nội con ngáy ngủ to lắm!!!”

“Con đã ngủ hai bữa rồi, sau đó thật sự không chịu nổi nữa, đành phải quay về phòng nhỏ! Nếu ai mà có thể ngủ cùng với bà, thì đã qua đó ngủ từ lâu rồi, chứ chẳng tự nhiên lại chen chúc trong một phòng đâu!”

“Bao nhiêu năm như vậy, ông nội làm sao mà chịu được vậy trời ơi!”

“Tiếng ngáy của bà nội con á, vang dội cực kỳ, vượt xa cha này, chú Tiểu Bàn, còn chú Quảng Lợi ngáy o o nữa!... Không phải, qua hết âm lượng của tất cả thành viên trong lớp con gộp lại!”

Từ nhỏ Mạnh Tiểu Bắc đã có năng khiếu biểu diễn, vẻ mặt cực kỳ đặc sắc khoa trương, vừa nói vừa vỗ đùi cười như điên, trong nỗi xót xa đau khổ lại vẫn tự động viên mình lạc quan, chính là trong khổ tìm vui.

Mạnh Tiểu Bắc nói tự đáy lòng: “Cha nuôi, con thật sự rất muốn ngủ với cha.”

“Ngủ với cha là thoải mái nhất.”

Thiếu Đường: “Sao ngủ với cha lại thoải mái?”

Giọng nói Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên to lên rõ ràng, hiếm khi mới bày ra vẻ nhõng nhẽo: “Cha cho con thỏa sức đạp, tự do lăn qua lăn lại... trên chân cha nhiều lông, lông mềm, cọ vào lòng bàn chân con ầm ời là ầm!”

Lòng Thiếu Đường bỗng như nhũn ra, anh cực thích dáng vẻ xấu xa này của thằng nhóc.

Anh vươn tay vò đầu đỉnh của Mạnh Tiểu Bắc, nói: “Nếu bây thấy không thoải mái, cha tìm nhà cho bây ở... Cha có nhà.”

Mạnh Tiểu Bắc có một người cha nuôi có gia thế khủng, cha nuôi cậu còn có nhà cơ đấy!

20. Chương 20: Ông Hạnh Ông Cáp

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hai tuần sau đó, Hạ Thiếu Đường lại đến nhà bà Mạnh Tiểu Bắc, lấy chùm chìa khóa trong túi quần treo thẳng lên cổ Mạnh Tiểu Bắc, vác chần đệm của cậu đi.

Thời ấy lòng dạ con người lương thiện hiền lành, chẳng có chuyện bắt cóc trẻ con gì gì đó, mọi người vô cùng tin tưởng nhau. Mạnh Tiểu Bắc dọn đồ tới nhà lầu khu Hồng Miếu, nơi chỉ cách nhà bà nội có hai trạm ga.

Thiếu Đường nói, đây là nhà của cha.

Những năm 70 là thời đại nền kinh tế kế hoạch, toàn bộ nhà cửa đều do nhà nước phân cho, dựa theo tuổi nghề, tuổi tác cùng tình hình cưới hỏi của từng người mà phân nhà. Tuổi còn trẻ mà lại còn chưa cưới xin gì thì thường là không có nhà. Không thì thường là người lớn trong gia đình để lại nhà cho chứ đâu ra kiểu nào khác.

Tiểu Bắc hỏi: “Cha nuôi, cha sắp lấy vợ rồi à? Bên quân đội phân nhà cho cha sao?”

Thiếu Đường giải thích: “Không phải, đây là nhà mẹ cha để lại cho.”

Căn nhà này cũng được xây dựng theo lối nhà lầu cổ của những năm 50, trần nhà rất cao, trong phòng sạch sẽ gọn gàng, gồm một tủ quần áo lớn, một bàn sách và một cái giường.

Trong mấy năm về sau, mãi đến khi cô ba lấy chồng, Mạnh Tiểu Bắc mới dọn lại về nhà bà nội, còn trước đó, cậu vẫn ở đây. Sáng sớm mỗi ngày cậu ngồi ba trạm xe điện đi học, tan học quay về nhà bà nội ăn cơm,

làm bài tập, tối đến lại quay lại nhà Thiếu Đường ngủ. Sau đấy Thiếu Đường sắm cho cậu một chiếc xe đạp nên lại càng tiện hơn. Xe đạp 28 (59) rất cao, ngồi lên yên xe đến chân cũng không chạm tới bàn đạp, bởi vậy bèn mua cho cậu đạp xe đạp 26 của nữ, mỗi ngày đi đường tắt đạp như bay tới trường, mười phút là đã tới nơi.

59. Xe đạp 28:





Vì muốn để Mạnh Tiểu Bắc có một chỗ để ngủ, Hạ Thiếu Đường đã phải đi hăn một chuyến tới khu tập thể Bộ tổng tham mưu, tìm cậu mình nói chuyện, quyết chí đòi lại chìa khóa nhà.

Hạ Thành ngồi đối diện với anh, hỏi: “Cháu ở khu tập thể quân đội là được rồi, có gì nhất định phải đòi bằng được chìa khóa nhà khu Hồng Miếu?”

Thiếu Đường nói: “Cháu dùng, để cho cháu trai cháu ở.” (60)

Hạ Thành cực kỳ khôn khéo nhanh trí, mắc bệnh nghề nghiệp hỏi: “Cháu trai cháu là ai? Sao cậu không biết cháu mình có cháu vậy, tài liệu ảnh chụp đâu lấy cho cậu coi coi, xem cậu có biết không?”

Thiếu Đường nhú mày: “Sao cậu cứ làm như thẩm tra chính trị vậy? Cháu trai cháu chính là con trai cháu đó? Cháu của cháu chính là con trai cháu!”

Hạ Thành: “...”

60. Từ cháu trai này nguyên gốc là – con trai của anh em hoặc người cùng vai phải lứa trong họ hàng. Cũng gọi con trai của bạn bạn bè, thuộc về lời nói khách sáo.

Dẫu Hạ Thành là người có đầu óc nhanh nhạy sắc bén, trong phút chốc cũng không thể biết rõ trong mối quan hệ họ hàng này, rốt cuộc là cái nào mới đúng?

Câu đầu tiên Hạ Thành hỏi chính là: “Thiếu Đường, cháu chưa có đối tượng mà phải không? Cháu đã có người thương ở thung lũng Kỳ Sơn rồi?... Nếu như cháu có người thương rồi, bối cảnh chính trị đáng tin, đừng giấu cậu, hiện giờ ông đây ra quyết định, viết luôn cho cháu một phong thư giới thiệu.”

Thiếu Đường lắc lắc đầu, buồn phiền, cau mày phủ nhận, sao ai cũng suy nghĩ xiên xẹo về chuyện này vậy nhỉ! Điều nghĩ thẳng nhóc Mạnh Tiểu Bắc đó là do anh tăng tị với cô nào mà có?! Cha con anh có cái gì giống nhau đâu.

Hạ Thành dụi mắt thuốc lá vào trong gạt tàn thuốc, nói: “Thiếu Đường, như này... căn nhà đó cậu bố trí người của cậu ở rồi, thường hay ra ra vào vào, cháu để trẻ con vào ở rất bất tiện.”

Thiếu Đường: “Có gì mà bất tiện, lẽ nào cậu chiếm luôn cả hai gian phòng đó rồi? Con trai cháu cần một cái giường.”

Hạ Thành: “Bất tiện, là những người rất quan trọng.”

Thiếu Đường giận tái mặt, cũng chẳng hề giữ ý tứ với cậu mình: “Căn nhà đó để cho ai vậy? Không phải mẹ cháu để lại cho cháu sao? Cháu đi Tây Cầu chưa được vài năm, giờ quay lại, nhà cháu còn giữ đó để lúc cưới vợ. Cậu có ý gì, giờ nhà đã đổi chủ hay là sung cho cơ quan nhà nước rồi?”

Hạ Thành lập tức gơ hai tay đầu hàng, ông đây cũng không phải kẻ cơ hội tính cướp nhà của bây, lấy đi lấy đi!

Thiếu Đường cầm chùm chìa khóa, quay đầu đi thẳng.

Hạ Thành lắc đầu, ai bảo mẹ bây chiều bây quá nên giờ chẳng ra thể thống gì thế này!

Thiếu Đường nhún vai, khóe miệng nhếch lên lộ ra vẻ mặt đếu cáng, nốt ruồi đen trên môi cực rõ ràng. Mạnh Tiểu Bắc chưa từng thấy vẻ mặt này của anh bao giờ, Hạ Thiếu Đường cũng chỉ dùng trước mặt người lớn nhà mình mà thôi. Nói tới cùng, dẫu có lớn đầu rồi, nhưng trước mặt người lớn vẫn muốn bợc lộ bản tính con nít, thỉnh thoảng đùa trêu chọc giở thói còn đồ.

Trước khi đi, Hạ Thành hỏi một câu ẩn ý khác: “Đứa trẻ đó, là người rất quan trọng với cháu sao?”

Thiếu Đường gạt đầu: “Vâng.”

Bên nhau thân mật quấn quýt như thế, anh thật sự đã coi Tiểu Bắc như người thân của mình.

Hạ Thành: “Cùng chiều như vậy hả?”

Thiếu Đường: “Vâng, cháu thích lắm. Nhưng cũng do cháu chiều quen, sắp không ra thể thống gì nữa rồi!”

Căn hộ của Thiếu Đường cũng có hai gian, Mạnh Tiểu Bắc ở gian to, gian nhỏ để cho vài chú tầm 20, 30 tuổi ở. Mấy ông chú này, bộ dạng như người thường, mặc đồng phục xám xanh của cán sự cơ quan bình thường. Lúc đến đi họ đều rất vội vàng, vô cùng dúi dằm thân thiện với Tiểu Bắc, thế nhưng cũng chẳng bao giờ nói chuyện hoặc làm lộ ra công việc thật sự của mình. Những chú đó thường xuyên đi công tác, quanh năm vắng nhà, khóa chặt cửa phòng. Mạnh Tiểu Bắc có lúc tò mò, len lén tính cạy cửa, thế nhưng không thể cạy nổi, lại muốn trèo lên cửa sổ từ phòng mình trèo vào nhà bên, song cửa sổ cũng đóng chặt khóa trái đẩy không ra, cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Đây là hai lần hiếm có mà ông nội Tiểu Bắc muốn làm chuyện xấu nhưng làm chẳng xong, thất bại!

Tất nhiên, sau này lớn hơn, qua lời cha nuôi cậu lơ mờ biết được công việc thực sự của những chú đó, nghe đâu đám người đó chưa bao giờ mặc quân trang, hoạt động trong chiến tuyến bí mật, cấp dưới của cậu cha nuôi cậu đều chính là “các chú đặc công”... Chẳng trách nào lúc đó bản thân ngu thấy ớn đi lên lút đi cạy khóa phòng họ, cuối cùng thất bại ê chề.

Dẫu sao, đó cũng là những chuyện sau này.

...

Lại nói tới việc Mạnh Tiểu Bắc lên Bắc Kinh học. Tuy rằng cậu đã đến thủ đô, nhưng hộ khẩu lại không chuyển được đến. Trong cái thời đại ấy, chỉ vì quy định về hộ tịch mà đã chặn đứng, diệt nát tương lai tiền đồ của không biết bao nhiêu anh hùng hảo hán. Cả nhà Mạnh Kiến Dân, bốn người cũng như vậy, lúc đầu

một lượng lớn người từ Bắc Kinh được phân công đến nhà máy khí tài quân sự Kỳ Sơn, bởi vậy theo đó hộ khẩu cũng chuyển hết đến Thiểm Tây. Mạnh Tiểu Bắc đến Bắc Kinh học, bị xếp vào thành phần học bổ sung. (61)

61. Học sinh bổ sung là những học sinh thường vì thành tích chưa đạt hoặc hộ khẩu không phải nơi học,...

Mạnh Tiểu Bắc vào học tiếp lớp 2 ở trường tiểu học trong Bát Lý Trang. Hàng năm nhà cậu phải nộp 80 đồng học phí học bổ sung, trong đó nộp cho trường 50 đồng, nộp cho cục giáo dục khu vực 30 đồng.

Mới hồi đầu còn nộp 80 đồng, sau này càng ngày càng tăng, đến những năm 80 đã biến thành mấy trăm đồng rồi.

Khi đó có rất nhiều thanh niên trí thức gửi con cái lên Bắc Kinh, Thượng Hải học, trường học kiểm soát học sinh bên ngoài nên mới sinh ra học sinh bổ sung. Tám mươi đồng là một số tiền rất lớn, mỗi năm ở Tây Cầu, Mạnh Kiến Dân phải thắt lưng buộc bụng tích cóp, gửi tiền phí học bổ sung, rồi tiền học, tiền sinh hoạt cho thẳng lớn. Sau khi Thiều Đường biết chuyện, chốt một câu, hai người chúng ta mỗi người một nửa.

Ông bà nội Tiểu Bắc vừa nghe liền gạt ngay, thế này làm sao mà được, đây là đích tôn nhà tôi, con trai của con trưởng nhà chúng tôi, chúng tôi phải có trách nhiệm nuôi nấng, làm sao có thể để một người ngoài như cậu phải lo phí học.

Thiều Đường nói với bà nội Tiểu Bắc: “Bà coi cháu là người ngoài, vậy từ sau cháu không đến thăm bà nữa! Cháu chỉ là một người ngoài, cháu không dám vào nhà bà đâu.”

Bà nội Mạnh Tiểu Bắc cực kỳ yêu quý cái cậu Thiều Đường phóng khoáng đẹp trai này, cuống cuống nói: “Tiền trợ cấp của bộ đội các cháu, khó khăn lắm mới tích cóp được! Giữ lại mà để cưới vợ mua tử lạnh, máy khâu, tử quần áo!”

Thiều Đường cười tươi, lộ ra hàm răng trắng muốt: “Vợ cháu đâu ra ạ, chẳng thấy tắm hơi nơi nao. Mỗi ngày cháu ăn ở trong đội, nào có tốn đồng nào tiền ở, không dùng cho Tiểu Bắc rồi thì cũng tiêu hết ở việc khác ấy!”

“Mạnh Kiến Dân là cha ruột Tiểu Bắc, cháu là cha nuôi Tiểu Bắc. Cháu không thể để Tiểu Bắc phí công gọi mình một tiếng “cha” ấy được.”

“Hơn nữa, sau này Tiểu Bắc có tương lai, giàu có rồi, để nó lại hiếu kính cháu, trả lại cháu, muốn quên cũng đừng hòng.”

Khi ấy, Thiều Đường đã nói như vậy.

Chỗ ở của trung đoàn Hạ Thiều Đường được chuyển vào Bắc Kinh, không phải xuống đơn vị đồn trú quân khu dã chiến. Bọn anh cơ cấu lại một lần nữa vài đại đội cảnh vệ, đảm nhiệm chức vụ quan trọng bảo vệ nội thành. Nơi trung đội bọn họ huấn luyện, khu ký túc xá đều ở ngay tại Hồ Gia Lâu, thường ngày phụ trách nhiệm vụ canh gác bảo vệ trụ sở Thị Ủy gần đó. Hạ Thành nói, ngay gần chỗ cháu ở, ông đây đôi mắt kiểm soát cháu.

Dẫu cho có gần đến vậy thì đã tham gia quân ngũ rồi, không thể ngày nào cũng xin nghỉ về nhà thăm con. Mỗi tháng, Mạnh Tiểu Bắc gần như chỉ có thể nhìn thấy cha nuôi mỗi một lần. Để có thời gian rảnh là Thiều Đường lại tranh thủ về nhà một buổi chiều, chơi với cậu, hỏi han chia sẻ tình hình gần đây, hoặc về ngủ một đêm.

Trong trường học, Mạnh Tiểu Bắc là học sinh bổ sung từ ngoại tỉnh, cậu chẳng cần cha nuôi sát sao bảo vệ, vẫn như cũ nghịch ngợm chơi đùa tới bến, như cá gặp nước.

Ngay từ những ngày đầu tiên đi học cho tới giờ, chưa bao giờ Mạnh Tiểu Bắc là học sinh ưu tú. Thế nhưng, cậu cũng chẳng sợ đi học.

Khi đó, Mạnh Tiểu Bắc đã có đầy đủ những tố chất của một anh chàng đẹp trai sau này. Mặt trái xoan cân đối, tay chân mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ, gầy nhưng không hom hem ốm yếu, lộ ra vẻ cường tráng kiên cường. Lúc đôi mắt một mí nheo lại thì khó phải nói, so với kiểu đàn ông hợp tiêu chuẩn thẩm mỹ truyền thống mày rậm mắt to, cậu tỏa ra một sức hút hoàn toàn khác biệt. Bởi vậy, Mạnh Tiểu Bắc, cậu chàng

mở miệng là nói giọng Thiểm Tây lơ lớ tiếng phổ thông vừa vào trường, đã trở thành tâm điểm của sự chú ý của cả khối học sinh lớp hai.

Trên sân thể dục, Mạnh Tiểu Bắc cùng bạn học trong lớp đá bóng. Sau vài lần vay mượn tiền nhau mua bi đá, cậu đã trở nên thân thiết với đám con trai, cùng nhau quây tới bến. Bọn con trai ở cái tuổi đó, đa phần khờ khạo chẳng biết gì, không hề có khái phân biệt vùng miền gì hết, thấy ai thú vị thì chơi với người đó thôi. Trong đám bạn, Mạnh Tiểu Bắc luôn dễ dàng thân thiết với người khác.

“Mạnh Tiểu Bắc, trên cổ em đeo dây chuyền, chẳng ra làm sao cả!...”

Chủ nhiệm của lớp Mạnh Tiểu Bắc, là một người phụ nữ trung niên nghiêm khắc 40 tuổi.

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu, cách lớp áo chạm vào đầu đạn rắn chắc bằng đồng: “Đây không phải vòng cổ ạ.”

Chủ nhiệm lớp đe: “Dây đỏ đeo trên cổ không phải vòng cổ thì là cái gì? Nội quy trường học không cho phép đeo trang sức.”

Mạnh Tiểu Bắc đảo mắt, cự lại: “Đây là bùa phòng thân của em, ánh sáng phát ra là do cầu được từ trong miếu đấy ạ... Em đeo lên có thể bảo vệ bản thân, cầu may mắn ạ.”

Vỏ đạn bằng đồng phòng thân của cậu quanh năm suốt tháng ẩn trong quần áo, cận kề da thịt. Đáng ra còn phải đeo khăn quàng đỏ trên cổ, nhưng mà từ trước tới nay, Mạnh Tiểu Bắc nào đã đeo tử tế được lần nào!

Khăn quàng đỏ, đeo rồi lại cởi, cởi rồi lại đeo! Mỗi lần phạm lỗi bị giáo viên phạt, lỗi phạt đều là cởi rơi khăn quàng đỏ, sổ đen dán trên bảng đen cho mọi người đọc, viết một nghìn chữ kiểm điểm, đứng phạt tại cửa phòng học... Trong trường tiểu học, có tới bảy mươi hai phương thức giáo dục, hồi đó Mạnh Tiểu Bắc đều đã kinh qua hết, cách thức phản công như nào cậu nằm lòng.

Theo như lời giáo viên chủ nhiệm, thằng nhóc Mạnh Tiểu Bắc này chắc chắn bị chứng tăng động rối loạn giảm chú ý! (62)

62. Tăng động rối loạn giảm chú ý hay ADHD là một trong những rối loạn phát triển thường gặp ở trẻ em, đặc điểm chung của ADHD là những hành vi hiếu động quá mức đi kèm sự suy giảm khả năng chú ý. Căn bệnh gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến khả năng học tập và gây khó khăn trong quan hệ với mọi người. (Theo Wiki)

“Mạnh Tiểu Bắc, em hí hoáy dưới bàn làm gì thế hả?”

“Mạnh Tiểu Bắc, em quay xuống dưới nói chuyện gì với Tôn Viện Viện đấy hử?”

“Mạnh Tiểu Bắc, có phải em buộc bím tóc của Ngô Lệ Vĩ vào ghế dựa phải không?!”

“Đồ trong ngăn bàn em rơi xuống đất rầm rầm rầm rầm, em nghịch cái gì vậy hả!!!”

...

Nếu nói giáo viên hoàn toàn không có tâm lý kỳ thị cùng ghét bỏ học sinh bổ sung thì chắc chắn là không thể có chuyện đó.

“Học sinh từ ngoài đến đây học, sao không giống học sinh ở đây vậy, tính tình chẳng khác nào con ngựa hoang?”

“Cha mẹ em không ở Bắc Kinh, đúng không? Cha mẹ em không ở đây thì chẳng có ai quan tâm dạy dỗ em, liền đẩy cho trường của chúng tôi lo, thế này là cái kiểu gì vậy?”

“Con cái nhà có giáo dục như thế nào, qua cách cư xử biểu hiện trên trường học là giáo viên chúng tôi rõ ngay! Em nhìn bạn Tôn Viện Viện đi, cha bạn ấy là phân tử trí thức, là giảng viên Đại học sư phạm Bắc Kinh! Mạnh Tiểu Bắc, cha em làm cái gì, hay em nói cho cả lớp nghe coi?!”

Mạnh Tiểu Bắc không nói, cúi đầu nhìn chăm chăm quần mình, vẻ mặt vừa buồn bã vừa trơ trơ không quan tâm.

“Bạn Mạnh Tiểu Bắc lớp chúng ta, xem xem này, điểm trong bài kiểm tra lần này!... Nhờ công ơn của hai bạn học mới chuyển đến mà trong lần này, điểm bình quân lớp chúng ta so với toàn khối lại thụt lùi! Có hai học sinh này, điểm kiểm tra không khác gì quả tạ, kéo điểm của cả lớp xuống!”

Những lời giáo viên nói, đều là nói thẳng mặt ở trong lớp, trước mặt toàn bộ học sinh, hoàn toàn chẳng đếm xỉa tới lòng tự trọng của đám nam sinh.

Thời đại ấy, thậm chí cho tới tận bây giờ, trong lớp, rất nhiều lúc dường như giáo viên đều nghĩ học sinh vị thành niên thì chẳng có nhu cầu giữ gìn thể diện danh dự, nên có thể mặc sức nói lời cay nghiệt, mỉa mai cùng lời chuyện gia đình riêng tư ra đánh giá.

“Cô phê bình em là được rồi, sao cô lại nói cả cha em? Cha em làm sao?!”

Về cà lơ phất phơ ha ha hi hi trên khuôn mặt tươi cười của Mạnh Tiểu Bắc đột ngột biến mất, cậu cắn cắn nhìn cô giáo.

Chủ nhiệm lớp đang trong cơn tức, bị thằng nhóc bướng bỉnh còn đồ chọc vào, làm trào lên cơn nóng giận như bà cô thời kỳ tiền mãn kinh: “Tôi nói sai câu nào hả! Cả lớp chỉ có em là khác người nhất!”

Mỗi lần bị phê bình, Mạnh Tiểu Bắc đều lạnh lùng quay mặt ra cửa sổ, nhìn sân vận động dưới trời xanh mây trắng, chẳng thèm cãi lại, tâm hồn như thả trôi đến thế giới khác...

Chủ nhiệm lớp vô cùng đau đầu, bắt Mạnh Tiểu Bắc ngồi lên đầu, cậu lại quay đầu nói chuyện với bạn bàn sau, ngang nhiên trước mặt cả lớp; để cậu ngồi ra sau, cậu lại nghịch bím tóc bạn nữ phía trước, lại còn đùa nghịch với bạn học cả lớp tới độ thân thiết, lên lớp bày ra đủ trò chọc cười, thậm chí còn khiến cho các bạn nữ thích mê.

Cuối cùng bất đắc dĩ, Mạnh Tiểu Bắc bị giáo viên chuyển đến bên phải bục giảng, tách ra với các bạn học khác, không thể với tới chung quanh, cậu một mình một chỗ!

Cùng chịu cảnh ngộ như cậu là Thân Đại Vĩ, ngồi ở bên trái bục giảng. Hai “quả bom nổ chậm” được xếp bên trái bên phải giáo viên, được bạn học đặt cho danh hiệu là “Ông Hanh ông Cáp” của cả lớp. (63)

63. Ông Hanh ông Cáp: Hai thần giữ cửa Miếu của đạo Phật, một người thì phun khí trắng từ mũi, một người thì phun khí vàng từ mồm.





Chủ nhiệm lớp quay đầu, viết bài trên bảng đen.

Mạnh Tiểu Bắc nhân cơ hội, ánh mắt phóng lên bục giảng, dùng khẩu hình miệng chỉ huy: Thân Đại Vĩ! Đưa keo cao su cho tao!

Đúng lúc đó một quả bóng từ sân vận động bay tới, lọt qua cửa sổ bay vào phòng học!

Mạnh Tiểu Bắc nhanh tay nhanh mắt, nhảy lên tiếp bóng, giáo sư quay xuống hốt hoảng kêu lên! Cô chỉ kịp nhìn thấy Mạnh Tiểu Bắc tung bóng, xoay chân đá từ cửa sổ đá xuống. Trên sân thể dục trầm trồ khen ngợi: “Cảm ơn bạn tặng trên nhé!”

Chủ nhiệm lớp trừng mắt: “Em làm xong bài tập chưa?!”

Bạn học bên dưới đều nhìn gáy Mạnh Tiểu Bắc với ánh mắt khâm phục vui sướng, cực kỳ thích thẳng nhóc có thể làm cho cô giáo tức điên này.

Chủ nhiệm lớp gơ tay lấy giáo trình: “Ồ... giáo trình của tôi... sao lại không thấy đâu rồi?”

“Ai dán giáo trình của tôi lên bục giảng vậy hả?!”

“...”

“Mạnh Tiểu Bắc!!!”

“Ngày mai mời cha mẹ em đến đây, phụ huynh không tới em khỏi phải đi học!”

Giáo viên chủ nhiệm tức phát điên rồi.

Mạnh Tiểu Bắc ăn ngay nói thật: “Cha mẹ em đều ở Thiểm Tây, không đến được ạ.”

Chủ nhiệm lấy thước dạy học chỉ vào cậu: “Vậy gọi ông nội bà nội em đến, nhà em ai có thể trị được em, rốt cục ai có thể chịu trách nhiệm về em?!”

Tan học lúc về nhà bà nội, Mạnh Tiểu Bắc lặng lẽ không hề nói chuyện mời phụ huynh, cậu sợ bà nội lại lấy chổi rơm đánh cậu.

Buổi tối lúc quay về nhà khu Hồng Miếu, người nào đó đã quay về!

Mạnh Tiểu Bắc lấy chìa khóa treo trên cổ mở cửa, quay có nửa vòng là cửa đã mở, tâm trạng cậu đột nhiên kích động, nhảy vào trong phòng, mọi buồn phiền đều vứt hết sang bên, chạy vào nhà quăng cặp sách, mạnh mẽ nhảy vào trong lòng cha nuôi...

“Cha nuôi!!!!... Ui... Thiếu Đường...”

Mỗi lần hai người gặp nhau, đều cảm thấy kích động hưng phấn, tha thiết dồn nén như những người xa cách rất lâu rồi mới gặp lại. Lúc ôm siết lấy nhau, đều cảm thấy không giống so với những cái ôm hàng ngày trước đây, như thể cuối cùng cũng gặp được người thân. Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy ngay cả chất vải áo khoác đồng phục của Thiếu Đường cũng thơm cực dễ chịu, mùi hương của vải nỉ dày dặn, còn quyện với cả mùi cơ thể Thiếu Đường. Cậu chôn mặt ở bên trong, cảm thấy ngửi bao nhiêu cũng không đủ. Đây, chính là mùi hương của những ngày tháng vui vẻ xưa kia...

Mà nói, Mạnh Tiểu Bắc vẫn đang từ từ lớn lên.

Con trai trưởng thành rất nhanh, ngày ngày nhìn thấy thì không nhận ra, hai tháng không gặp cái là thấy khác rõ ràng.

Hạ Thiếu Đường xem xét kỹ lưỡng cái đầu đang vục vào ngực mình: “Thằng nhóc thối, để tóc kiểu gì vậy? Lại còn rẽ ngôi nữa chứ.”

“Vóc dáng cũng khác nữa rồi? Hồi mới tới ngồi xe buýt còn không cần phải mua phiếu... giờ đã cao đến ngực cha rồi đấy.”

Mạnh Tiểu Bắc đảo mắt, cười cực ngẫu. Quốc gia đang trong quá trình mở cửa, hồi xưa kiểu đầu của thanh niên trí thức đều rập theo khuôn khổ vô cùng quê mùa, hoặc là đầu đinh, đầu rẽ mái là kiểu tóc của bọn Hán gian. Mạnh Tiểu Bắc học theo, cắt kiểu tóc rẽ mái 4-6 (64), để tóc mái che khuất vết sẹo trên trán, hai mắt một mí cực có thần, càng lớn càng dữ, theo như cách nói sau này, càng ngày càng ra dáng một tay “sát gái” của trường.

64. Tóc rẽ mái 4-6





Cha cậu vác về một thùng giữ nhiệt, trong thùng giữ nhiệt tất nhiên đều là kem, đã tan xừ mất một nửa, toàn là nước.

Thiếu Đường nói: “Từ trong đại đội lấy riêng cho con đó, kem đấy, mau ăn đi, không ăn nhanh nữa là tan hết đó!”

Hai người lấy một thìa, chụm đầu uống kem, cũng là một loại hạnh phúc bình an giản dị.

Mạnh Tiểu Bắc không nói với ông bà nội cùng cô ba cô út chuyện mời phụ huynh, nói cho cùng cũng là do không đủ thân thiết.

Mặc dù bề ngoài vờ như không để ý, nhưng thực ra thì đàn ông con trai ai chẳng có lòng tự trọng, Mạnh Tiểu Bắc cũng vậy. Ở trường bị phê bình, làm bề mặt cha cậu và cậu, cậu không phục. “Cha”, cái từ này, trong lòng thiếu niên có một vị trí vô cùng đặc biệt, không ai có quyền khinh thường giấu cọt, làm tổn thương. Giờ đây, Mạnh Tiểu Bắc đang trong giai đoạn trưởng thành nổi loạn của con trai, cảm xúc càng lúc càng thất thường, càng muốn làm trái quy định của trường học.

Buổi tối, Thiếu Đường nằm sấp trong ổ chăn, một tay đỡ lưng, ưỡn người một lát, ngoắc ngoắc tay: “Con trai, lưng cha đau, xoa bóp cho cha.”

Mạnh Tiểu Bắc vui vẻ nịnh nọt, vội vàng cười lên đùi Thiếu Đường, nắn bóp bả vai dầm mông, vẻ mặt cực kỳ chân chó, vừa nhìn đã biết có ý xấu.

Thiếu Đường kéo cạp quần xuống một đoạn, lộ ra phần lưng, cơ bắp rắn chắc dẻo dai. Mạnh Tiểu Bắc vén áo ba lỗ của cha nuôi lên, từ phần lõm xương cột sống xoa bóp đến xương cụt, chẳng có kỹ thuật gì, lực tay cũng không mạnh, thế nhưng vẫn khiến cha nuôi cậu cảm thấy thoải mái sung sướng vô cùng.

Mạnh Tiểu Bắc dè dè dặt dặt ướm hỏi: “Cha nuôi... Cha có thoải mái không?”

Thiếu Đường híp mắt: “Có...”

Mạnh Tiểu Bắc: “Con rất ngoan phải không, thân thiết với cha lắm ha?”

Thiếu Đường cong cong khoe miệng cười thỏa mãn: “Tất nhiên, con ngoan.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Cha cũng là cha con, cha thần thông quảng đại, là người đàn ông số một Tây Cầu!”

Thiếu Đường: “... Haha.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Chào cha, chào thủ trưởng!!!”

Thiếu Đường nghiêng mặt, đôi mắt đẹp dề híp lại, lạnh lùng nói: “Có gì nói mau.”

Mạnh Tiểu Bắc cười khà khà: “Cha nuôi cha ra oai ngẫu cực kỳ!”

Thiếu Đường: “Nịnh nọt mãi muốn cái gì nói! Nhanh!”

Mạnh Tiểu Bắc nói như bay: “Ngày mai cha đến trường họp phụ huynh cho con nhé! Chủ nhiệm lớp chúng con mời cha đến văn phòng uống trà, nói chuyện.”

21. Chương 21: Xã Hội Đen

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chuyện thứ hai sau đây cũng bởi hôm nay chủ nhiệm lớp có nói: “Mạnh Tiểu Bắc, thứ hai phụ huynh em không đến em khỏi cần đi học nữa”. Mấy chuyện này, học sinh trường tiểu học Bát Lý Trang gần như đều trải qua hết rồi.

Buổi sáng hôm đó, khi trên trường đã học xong hai tiết, đến lúc tập thể dục giữa giờ, học sinh và giáo viên toàn trường đều ở sân thể dục, chuẩn bị tập theo động tác trong đài. Hai lớp trưởng lớp năm lớp sáu đeo phù hiệu của Đại đội trưởng đứng trước đài kéo quốc kỳ, tiếng kèn vang lên, giai điệu quen thuộc của Hành khúc quân bắt đầu ngân vang.

Bởi Mạnh Tiểu Bắc bị cho nghỉ học, nên không được tham gia tập thể dục giữa giờ, bị phạt đứng cạnh bàn đánh bóng bàn. Cậu đeo cặp sách một bên vai, vừa đứng phạt vừa nháy mắt với bạn nữ đứng đầu hàng.

Ngoài cổng trường học bỗng vang lên tiếng động cơ xe mô tô vô cùng vang dội đánh vào màng nhĩ, khung cảnh cực kỳ khí thế, lớp xe vẽ ra một đường cong phóng khoáng nơi cổng trường, bụi đất bốc lên mù mịt.

Ánh mắt của toàn bộ học sinh trong trường hoàn toàn không hướng lên đài nữa mà chuyển sang bên trái, nhìn chằm chằm vào cổng trường!

Người lái xe tới đây, chính là “phụ huynh” được mời tới từ nhà tới của Mạnh Tiểu Bắc.

Bấy giờ, Thiếu Đường là đội trưởng của phân đội cảnh vệ nào đó trong đại đội. Hôm nay, anh đặc biệt xin nghỉ đến đây. Khi chi đội trưởng bọn anh hỏi: “Sao cậu suốt ngày xin nghỉ phép vậy hử, thằng nhãi cậu có chuyện đếch gì quan trọng hả?!", Thiếu Đường đã đáp: “Con tôi bị mời phụ huynh, đó là chuyện quan trọng nhất bây giờ!”

Năm ấy trên đường cái các tỉnh, loại “xe quân đội” hay chạy trên đường nhất, không phải xe Jeep, hay xe Land Rover, hay bất kỳ loại xe địa hình việt dã cao cấp nào đó, mà là xe xanh lá ba bánh “mô-tô-ba”(65), một xe tối đa ngồi được ba người, lúc khởi động kêu xình xịch xình xịch, cực kỳ khí thế oai phong, đây cũng được coi là một trong các loại xe “việt dã”. Hôm nay, Thiếu Đường lái xe mô-tô-ba của trung đội bọn họ tới đây.

65. Xe mô-tô-ba (Xe Sidecar):





Toàn trường dõi mắt chăm chăm nhìn theo, Hạ Thiếu Đường ngẩng đầu uốn ngực bước vào trường, tư thế bước đi đúng chuẩn quân nhân, hất đầu với Mạnh Tiểu Bắc, nhóc con, theo ông!

Từ xa xa học sinh cùng giáo viên đều vô cùng sững sốt đăm đăm nhìn người này, trước giờ đều chưa từng thấy người kiểu vậy, đây là chuyện gì thế? Tất cả cũng bởi trang phục mà Thiếu Đường mặc hôm đó.

Bữa nay, Thiếu Đường không mặc quân phục, anh mặc áo jacket da lộn cổ lông màu đen khói, quần vải bố, giày quân đội, đầu đính gọn gàng phóng khoáng, hai bên tóc mai được cạo lộ ra da đầu xanh xanh.

Từ sau những năm 76, vải xanh da trời, xám, xanh lá, ba màu này từ từ bị các loại màu sắc sặc sỡ, hay vải hoa thay thế, đã có thời nổi lên một mặc đầm điểm hoa, váy xếp ly, thậm chí áo bành tô làm từ vải nỉ. Nhưng bộ đồ Thiếu Đường mặc, là áo jacket da, jacket da đó!

Thiếu Đường mặc áo cổ đứng giả da, cả người độc màu đen, cực ngầu! Anh nhịp chân bước từng bước trang nghiêm vô cùng khí phách, mặt không cảm xúc, hai mắt sáng ngời.

Cái thằng nhóc gan lì Mạnh Tiểu Bắc này, giống như chuột thấy mèo, đeo cặp sách loắt choắt theo sau, điệu bộ ngoan ngoãn chưa từng thấy trong trường, vừa nhìn thấy là y như gà con sợ hãi, đúng điệu bộ con gặp cha, không lần đi đâu được.

Cả sân thể dục bỗng vô cùng yên tĩnh, toàn trường lặng ngắt như tờ, tất cả ánh mắt đều lướt theo bước đi chậm rãi của người đang diện nguyên một cây đen là Thiếu Đường, chỉ trừ lá cờ đỏ năm sao đang bay phấp phới trong gió trên đài...

Đúng lúc đó, Quốc ca vang lên.

Học sinh toàn trường đeo khăn quàng đỏ trang nghiêm thực hiện nghi lễ của đội thiếu niên tiên phong.

Thiếu Đường lập tức dừng bước.

Anh chỉ bước một bước nhỏ, vừa thấy quốc kỳ tung bay, theo phản xạ có điều kiện, dừng ngay lại, gót chân giậm một cái, đứng thẳng tắp chuẩn quân đội, cũng chẳng hề để ý là mình đang không mặc quân trang, nâng tay lên, trước quốc kỳ trang trọng thực hiện nghi thức chào cờ tiêu chuẩn.

Dáng điệu vênh vác ra vẻ vừa rồi đã chẳng thấy tầm hơi, lúc chào cờ Thiếu Đường cực kỳ nghiêm túc, mặt đánh lại theo thói quen hun đúc từng ngày năm trời.

Mạnh Tiểu Bắc ở phía sau anh, cũng bắt chước, giậm gót chân một cái, chào cờ theo nghi thức quân đội.

Âm thanh Quốc ca hào hùng vang dội dần dần nhỏ đi, đến phần cuối bài, toàn trường học, không biết bao nhiêu cặp mắt chăm chú, tất cả đều hiện lên vẻ tò mò cùng kính sợ.

“Đó là phụ huynh của Mạnh Tiểu Bắc hả? Cha nó sao?! Chẳng phải nó đến từ thung lũng Thiểm Tây cơ mà...”

“Người đó là bộ đội, tham gia quân ngũ phải không?”

“Mày đã từng nhìn thấy bộ đội nào mặc áo jaket da chưa? Đây là dân xã hội đen!”

...

Đồ Hạ Thiếu Đường mặc, là đồ mua theo bộ từ Quảng Đông, Quảng Tây, là trang phục thời thượng nhất của thanh niên con em cán bộ cao cấp hoặc dân giàu có, cực ngầu!

Thời đại rối loạn, mặc dù ở thủ đô, trong thành phố lớn, nhưng cũng vẫn có từ 3 đến 5 băng nhóm, bang phái lưu manh, vất vưởng đầu đường, gồm cả con cháu cán bộ hoặc thanh niên lêu lổng. Bởi vậy giáo viên lớp Mạnh Tiểu Bắc ai cũng hoảng sợ, người đến là xã hội đen ở Quảng Đông sao?

Thiếu Đường nghiêm túc đứng lên, ánh mắt đường hoàng, khí thế mạnh mẽ dữ dội. Anh bình thản gật đầu với giáo viên chủ nhiệm: “Tôi là cha của Mạnh Tiểu Bắc, cô tìm tôi?”

Bữa ấy, Mạnh Tiểu Bắc đứng dán vào tường gần cửa văn phòng, Thiếu Đường ngồi trong phòng, nói chuyện với cô giáo.

Chủ nhiệm lớp bực bội: “Cha của Mạnh Tiểu Bắc ở Thiểm Tây cơ mà? Anh, hôm qua anh từ Thiểm Tây tới đây?”

Thiếu Đường nói: “Con trai tôi bị nghỉ học không được vào lớp, tôi không tới mà được sao.”

Không phải chỉ có mình Mạnh Tiểu Bắc đang lớn lên, cha nuôi cậu cũng đã không còn là thằng nhóc to xác cùng cậu điên cuồng chơi đùa ở Tây Câu từ lâu rồi. Giờ Thiếu Đường đã hơn 20 tuổi, rèn luyện từ trong quân đội ra, mặt mày chín chắn trang nghiêm, cả người tỏa ra khí thế dũng mãnh. Tâm sự? Phê bình? Chính trị học? Giáo dục? Từ bộ đội rèn giũa ra, mấy cái này hoàn toàn chẳng làm anh sợ chút nào.

Chủ nhiệm lớp nói, em Mạnh Tiểu Bắc, là học sinh chuyển trường rồi xếp vào lớp này, đúng không. Giáo viên chúng tôi biết năng lực của em ấy không theo kịp, nhưng giờ không phải là vấn đề tiến độ học tập, mà tôi nghĩ em vốn dĩ em ấy không thể thích nghi với môi trường ở trường học này!

Thiếu Đường nói, không thích nghi thì từ từ giúp em ấy thích nghi, người trưởng thành bị đẩy đến môi trường mới còn không thể thích ứng ngay lập tức, đúng không? Năm ấy, biết bao thanh niên trí thức bị đẩy từ thành phố xuống nông thôn, rồi lại từ nông thôn về thành phố, trong một đêm cuộc sống, môi trường thay đổi hoàn toàn, vô số người không thích nghi, chủ yếu là nhà trường phải dẫn dắt em nó!

Chủ nhiệm lớp lại nói, tôi dẫn dắt, tôi chỉ dẫn rồi đó chứ, nhưng con anh phải nghe lời tôi!

Thiếu Đường lại nói tiếp, cô phải thân thiện với nó! Cô không thể xảy ra chuyện gì trên lớp cũng bắt con tôi đứng phạt ở sau cửa, lúc nào cũng bắt nó ở trong lớp đọc bản kiểm điểm! Nó quen viết kiểm điểm rồi, nó dùng bút viết cũng có khác gì đâu? Làm văn vì sao điểm lại thấp như vậy hả, làm văn chẳng khác nào bộ đội chúng tôi viết kiểm điểm vậy! Bắc Bắc nhà tôi không phải đứa trẻ xấu, nó hiểu động tự do, nó có sở trường năng khiếu của nó. Trong trường học, giáo viên nên dẫn dắt, giúp nó phát huy ưu điểm của mình, không nên cố gắng bới móc tô vẽ thêm nhược điểm của nó, không nên làm tổn thương lòng tự trọng của trẻ con!

Xét trên phương diện tình cảm, Thiếu Đường đang bao che cho con nên ngoài miệng anh mới cường điệu nhấn mạnh như vậy. Lúc còn trẻ, khi ở trong quân đội anh cũng bị phạt, bị huấn luyện rất nhiều lần, trước mặt toàn đội bị Đại đội trưởng lấy chân đá bay, phải nằm sấp chống đẩy 200 cái, dưới trời mưa to chạy vòng đến độ nôn ra, cái gì anh cũng đều đã nếm trải qua hết. Trong quân đội, chiến sĩ chịu huấn luyện, chịu mắng chửi, thật sự đã chẳng còn cái gọi là danh dự tự tôn.

Thế nhưng trong lòng anh, Mạnh Tiểu Bắc không giống như vậy. Là cha cậu, lần đầu tiên anh biết, con anh ở trường học bị người khác xa lánh, kỳ thị!

Trước đây, Mạnh Kiến Dân đã nói với anh thế nào, tôi giao con ruột mình cho cậu, núi cao sông sâu, cậu phải giúp tôi bảo vệ nó!

Hạ Thiếu Đường để một tay lên bàn, tay khác nắm thành nắm, khớp xương rõ ràng, đôi mắt nổi sóng đe dọa.

“Cô giáo Lưu Mai, tôi muốn hỏi một chút, Bắc Bắc nhà chúng tôi vào trường đã hơn một năm rồi, tôi là cha nó, mỗi năm đóng cho trường học 80 đồng học phí bổ sung, à không, năm ngoái thu 80, năm nay đã tăng lên 90 rồi. Thế nhưng lúc khai giảng trường làm đồng phục, sao Bắc Bắc không có?”

Chủ nhiệm lớp: “... Đây là khoản tiền khác.”

Thiếu Đường không do dự, ngay tại đó lấy ví ra: “Phải nộp bao nhiêu để tôi đóng, cô khỏi cần để nó đòi ông bà nội, hiện tại tôi đưa cô. Con người khác có, con tôi cũng muốn có, nó có gì không giống với người khác?”

Giáo viên chủ nhiệm: “... Chúng tôi cũng không thu tiền của em nó khác với các bạn học.”

Thiếu Đường lại nói: “Còn nữa, nó ở đây học đã được một năm rồi, không phải là học sinh mới tới, sao trường học không cho phép nó đặt cơm ở nhà ăn? Ông bà nội nó tuổi cao rồi, không lo hết được, nó ăn cơm ở trường rất tiện, sao không thể tạo điều kiện cho nó?”

Giáo viên chủ nhiệm: “Nhà ăn trường có quy định số người, nó tới trễ.”

Thiếu Đường: “Số ăn là phải mua sao? Cô nói cho tôi số tiền.”

Chủ nhiệm lớp: “... Không cần.”

Mặt Thiếu Đường đành lại, lại nói: “Tôi nghe nói trong lớp cô nhắc tới cha Bắc Bắc. Tôi đến đây lần này cũng để nói rõ tình hình thực tế cho cô, cha Bắc Bắc cũng là công nhân văn hóa. Năm ấy, cha nó là một trong những học sinh xuất sắc nhất ở Bát Lý Trang, thi đậu trường trung học 80. Cha nó vô cùng thông minh, cực kỳ xuất sắc, chỉ là bị Cách mạng Văn hóa làm lỡ dở, không có cơ hội thi đại học, nếu không cha nó cũng làm giảng viên cũng nên? Hiện giờ, trường chúng ta mỗi năm có được mấy người thi đậu trường 80?... Bắc Bắc nhà chúng tôi không hề thua kém so với bất kỳ đứa trẻ của nhà nào!”

“Hóa ra là như vậy, tôi hiểu rồi.” Chủ nhiệm lớp chuyển đề tài: “Nhưng mà, nói quàng nói xiên lâu như vậy, vậy ra anh không phải cha nó? Anh là ai?”

Thiếu Đường nói: “Tôi là cha nó.”

Chủ nhiệm lớp: “Rốt cục Mạnh Tiểu Bắc có mấy người cha vậy?”

Thiếu Đường nâng giọng: “Tôi cũng là cha nó, không tin giờ cô đến hành lang hỏi Mạnh Tiểu Bắc, coi nó có xác nhận tôi là cha nó không!”

Đây chính là khí thế có được từ sự huấn luyện rèn giũa trong bộ đội mà ra. Giờ ít nhiều gì Hạ Thiếu Đường cũng là cán bộ nhà nước, cả ngày nếu không họp nghe phê bình từ lãnh đạo, viết báo cáo tư tưởng nghiệp vụ, thì là chính đồn cấp dưới của mình, phê bình hết nhóm này đến nhóm khác, trình độ ăn nói dạy dỗ chắc chắn sẽ không thua kém người khác.

“Với cả, cô giáo Lưu, tôi là một người cha, tôi giao con cho trường học, chính là tin tưởng giáo viên các cô. Con tôi mắc lỗi, cô có thể phê bình nó, có thể dạy dỗ nó, dạy dỗ không được thì cô nói với tôi, về nhà tôi sẽ dạy bảo nó, nhưng cô không thể hờ cái là động thước động gậy, không thể đánh con tôi!”

Lúc này giáo viên chủ nhiệm mới biến sắc: “Tôi, tôi...”

Thiếu Đường nói đến đây, không biết vì sao cũng trở nên kích động: “Con tôi, tôi còn chưa đánh nó lần nào đâu. Có đánh cũng phải là tôi đánh, chứ tôi không cho phép ai động vào nó! Sau lưng nó bị đánh đến nổi có vài vết đỏ, là cô dùng thước dạy học đánh sao?!”

Chủ nhiệm lớp ngập ngừng nói: “Có vết sao? Ngày hôm đó tôi chỉ đánh nhẹ có vài cái, tôi đâu có dùng sức... Cái này là vô ý, thực sự không phải...”

Mắt Thiếu Đường đỏ lên: “Bắc Bắc hăng còn là trẻ con, nó còn chưa lên vị thành niên, không hiểu chuyện. Nếu nó trưởng thành, hiểu chuyện rồi, nó ở đây học lớp 3 sao?!”

Chuyện là tối hôm qua Thiếu Đường về nhà, ăn cơm, nói chuyện, sau đó lúc thằng nhóc này đi tắm, chẳng hiểu sao lại trốn tránh anh, ánh mắt mập mờ, như đang ngại ngùng gì đó.

Hạ Thiếu Đường buồn bực, thằng ranh này đã từng mắc cỡ với ông bao giờ đâu? Chẳng lẽ lớn rồi thì đổi tính đổi nết?

Anh lẳng lặng mở cửa nhìn coi, phát hiện phía sau lưng Tiểu Bắc có vài vết thương đỏ rực, hơn nữa Mạnh Tiểu Bắc còn là người dễ để lại sẹo, chỉ đánh nhẹ thôi cũng đã để lại vết máu đỏ au khiến người ta sợ hãi...

Lúc ấy Thiếu Đường cuống lên, nóng nảy, hỏi cậu ở trường học bị bạn học ức hiếp? Bị người khác đánh? Đây là Hoàng Thành, là địa bàn của ông đây, trong tầm mắt ông mà lại có thể để con mình bị người khác hà hiếp, vậy Hạ Thiếu Đường anh sống làm mẹ gì nữa! Anh hỏi rất lâu, mới biết rõ toàn bộ câu chuyện, bởi vậy hôm nay liền lái xe mô-tô-ba vội vội vàng vàng đến trường học.

Trước mặt cô giáo, anh gọi Tiểu Bắc là “Bắc Bắc nhà chúng tôi”, bộc lộ rõ sự cưng chiều chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ. Trước mặt người ngoài, anh cực kỳ bảo vệ thằng con, Tiểu Bắc là người của anh, chỉ Mạnh Kiến Dân và anh mới có thể động tới, người ngoài làm gì có tư cách đó!

Lúc đối mặt với Tiểu Bắc anh cũng chưa từng gọi thân thiết như thế, giáp mặt thường gọi thẳng tên ba chữ hoặc kêu “thằng mất nết”, nghe phát ghét!

Tiếc là lúc đó Mạnh Tiểu Bắc ở ngoài cửa phòng, dùng mũi chân vẽ vẽ, không nghe thấy vài tiếng “Bắc Bắc” đó...

Chủ nhiệm lớp của Mạnh Tiểu Bắc, thực sự không phải người xấu, chỉ là đến tuổi trung niên, độc mồm độc miệng, tính tình nóng nảy. Bốn mươi tuổi, đang là tuổi dựa vào lý lịch cùng chức danh để xét hình thức đãi ngộ, thành tích học sinh cùng cách cư xử đạo đức có quan hệ mật thiết tới xếp hạng cùng tiền thưởng, sự vẻ vang của giáo viên. Áp lực công tác quá lớn, vừa mới ra khỏi phòng học, đã bị đủ loại chỉ thị, quy định, yêu cầu của các cấp lãnh đạo, hết chỉ tiêu này đến chỉ tiêu khác giày vò tra tấn, mỗi tháng được có một xiu tiền lương, lại còn suốt ngày phát bực với lũ trẻ nghịch như quỷ, tính tình làm sao không xấu đi được. May mà chủ nhiệm lớp này là một giáo viên có nhiều năm kinh nghiệm, rất có bản lĩnh, mới có thể đấu lại được với Mạnh Tiểu Bắc.

Lại nói, loại học sinh như Mạnh Tiểu Bắc, làm sao có thể mặc kệ được, bạn học cả lớp đều học theo cậu, không quản lý có mà tác quái tác quái, ra ngoài gây hại cho xã hội.

Ngày đó, giáo viên bị trang phục cùng khí thế, cách ăn nói của Hạ Thiếu Đường dọa cho, lập tức nói chuyện mềm mỏng hẳn, luôn miệng xin lỗi, còn nói muốn đưa Mạnh Tiểu Bắc đến bệnh viện xem vết thương. Năm đó, người có thể mặc áo jacket da, giày quân đội cao cổ lót vải, gần như chắc chắn là người xuất thân từ khu tập thể quân đội Hải Điền. Không ngờ đứa trẻ Mạnh Tiểu Bắc này lại có chỗ dựa như vậy...

Thiếu Đường khụ khụ vài cái, cũng nói chuyện với giáo viên dịu hơn: “Không cần xem vết thương của nó nữa, tôi đến đây không phải để hạch sách bắt bẻ, cái tôi mong muốn là, cô giáo Lưu có thể cho Bắc Bắc nhà chúng tôi cơ hội, thay đổi ánh mắt, quan tâm đối xử với nó tốt hơn.”

Câu nào của Thiếu Đường cũng đều không biết ngại mà ngậm nói: Thằng nhóc này càng nhìn càng ưng mắt, sao giáo viên như cô lại không yêu quý nó cơ chứ? Nếu cô là Bá Lạc có thể giống tôi yêu quý gần gũi nó, thì thật tốt biết bao! (66)

66. Bá Lạc người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài, “Bá Lạc” không những chỉ cá nhân mà còn có thể dùng để chỉ tập thể.

Thiếu Đường lại nói tiếp: “Bắc Bắc nhà chúng tôi vẽ tranh đại diện cho trường đi dự thi trong khu vực đúng không?”

“Vây cũng coi như nó mang lại vẻ vang cho lớp mà!”

Giáo viên chủ nhiệm gật đầu: “Đúng đúng, vẻ vang lắm. Đúng là đứa trẻ Tiểu Bắc này rất có năng khiếu trong việc vẽ vời...”

Thiếu Đường nói: “Tôi cũng nghe nói cuối tuần nó thường đến trường vẽ báo bảng, báo bảng lớp cô cũng là nó vẽ phải không?”

Chủ nhiệm lớp cười: “Đúng là nó vẽ! Làm bài tập thì phải thúc lên thúc xuống mà vẽ báo bảng chẳng bao giờ phải giục giã, nó rất thích vẽ, đặc biệt có lần nó còn làm vẽ nữa...”

Ngày hôm đó, Thiếu Đường đi từ trong trường học ra, liền quay thẳng về đơn vị bộ đội, chẳng có chút thời gian nhàn rỗi.

Trước khi đi, anh chỉ vào Mạnh Tiểu Bắc, ánh mắt đe dọa: “Thằng nhóc thối, xéo qua đây.”

“Ông đây nói cho bây biết, ông và cô giáo chủ nhiệm đã thỏa thuận xong hết rồi, đặt đồng phục cho bây rồi, tiền cơm trưa học kỳ sau cũng nộp cho bây rồi, về sau giáo viên sẽ không làm khó bây, nhưng mà!...”

“Nhưng mà bây còn dám làm phiền ông lần nữa, lần sau vẫn tiếp tục không tuân thủ nội quy lớp học, để giáo viên mời ông lên trường học nói chuyện, thì bây liệu thần hồn ông về nhà trị bây đó.”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu rầm rì: “Vâng, con biết rồi ạ...”

Thiếu Đường: “Tối nay về nhà chịu phạt sao?”

Mạnh Tiểu Bắc dẫu môi: “À, 100 lần ngồi lên nằm xuống, 100 lần chống đẩy... ai da chống đẩy con không làm hết được, không được sửa 50 cái sau thành đứng lên ngồi xuống được ạ? Còn nữa... bóp chân đấm lưng cho cha tới cả trăm năm!”

Thiếu Đường: “Còn tái phạm không?”

Mạnh Tiểu Bắc vô cùng thành thật, lắc đầu quầy quậy: “Không tái phạm nữa, cảm ơn cha nuôi.”

Thiếu Đường tức giận: “Gọi cha ruột!”

Mạnh Tiểu Bắc cười: “Cha ruột... cha nhỏ... Thiếu Đường, cha tốt nhất!”

Thiếu Đường tự giễu mắng: “Đù mẹ nhà nó chứ, đây là lần đầu tiên ông đây bị giáo viên mời lên nói chuyện, mồ hôi ông chảy ròng ròng nè! Bên trong áo jacket loang loáng nước, ông đây vì bây mà chạy đôn chạy đáo muốn đứt hơi, sướng lắm đấy chắc!”

Thiếu Đường cảm thấy bản thân cũng thật hèn hạ quá đi, thằng nhóc thối kia vừa nũng nịu kêu “cha nhỏ” cái là chẳng hiểu sao cả người anh sung sướng thoải mái, vội vội vàng vàng bỏ tiền bỏ mạng cho nó cơ chứ?

...

Đây cũng coi như bước ngoặt trong quãng thời gian học tiểu học của Mạnh Tiểu Bắc.

“Cha” cậu xuất hiện trong trường học, hơn nữa còn dữ dội, oai phong quyền thế như vậy, đối với thiếu niên từ ngoại tỉnh vào Bắc Kinh vô cùng quan trọng, có liên quan mật thiết tới thể diện danh dự của đứa trẻ, ánh mắt bạn bè cùng với sự đối xử của môi trường quanh cậu. Đối với Mạnh Tiểu Bắc, đây chính là sự “củng cố” lớn trong tâm lý cậu.

Ngày hôm đó, lúc tan học, lớp Mạnh Tiểu Bắc bàn tán sôi nổi về cha cậu. Bọn họ nhìn thấy hết rồi, cha cậu quả là ngầu đi! Cha Mạnh Tiểu Bắc thật sự còn đẹp trai hơn cậu nhiều! Áo khoác da đen thật sự quá mốt, trước giờ chưa từng thấy ai mặc bộ đó!...

Những bạn học khác không hiểu, chỉ có thằng nhóc béo phì Thân Đại Vĩ là cũng từ Tây Cầu, Kỳ Sơn tới đây, tường tỏ mọi chuyện.

Thằng nhóc mập ôm vai Tiểu Bắc, hai người thân thiết cùng đi về nhà. Tự đáy lòng, Thân Đại Vĩ cảm thán: “Cha nuôi anh, thật quá hào phóng tốt với anh, có nghĩa khí thế là cùng!”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Đương nhiên, tao là gì của Thiếu Đường chứ.”

Thân Đại Vĩ vỗ vỗ vai Tiểu Bắc nói: “Hôm nay cha nuôi anh thật sự quá ngẫu, trong tích tắc đã hạ gục cả trường! Anh không thấy vẻ mặt kinh ngạc hết hồn của chủ nhiệm lớp chúng mình đó thôi, kính mắt như sắp rơi xuống đất đến nơi hahaha!”

Đáy mắt Mạnh Tiểu Bắc lộ ra cảm xúc sâu xa không người nhìn thấu, trong lòng tràn ngập sự ấm áp, từ tận đáy lòng, khắp cả cơ thể là sự biết ơn cùng sung bái sâu sắc.

Khi đó cũng hăng chưa lưu hành những từ sến súa như “nam thần”, nhưng trong lòng Mạnh Tiểu Bắc, Thiếu Đường chính là “nam thần” của cậu. Tình cảm của cậu với Thiếu Đường, càng lúc càng sâu sắc, người khác đừng hòng có cửa so sánh với anh, đến chết cũng không muốn rời xa...

Sau này, Thiếu Đường cũng rất cẩn thận bù đắp hậu quả cho trường sau lần xuất hiện này. Tết đến, anh thó từ nhà cậu mình một cuốn lịch treo tường cực cao cấp, chất giấy tuyệt hảo, chắt tay cực kỳ, treo trong nhà sang trọng quyền quý vô cùng. Anh đưa cho Mạnh Tiểu Bắc, dặn kỹ: “Tặng cho chủ nhiệm lớp bây.”

Năm thứ hai lại tặng hai bình nước trái cây, năm sau lại tặng cà phê...

Ông bà nội Tiểu Bắc đều chẳng nghĩ tới việc tặng quà cáp cho thầy cô, thế hệ trước không đến trường đi học không có kinh nghiệm xã hội, cực sơ sót. Từ nhỏ Hạ Thiếu Đường ở trong bộ đội nghe quen tai nhìn quen mắt, rất hiểu chuyện đối nhân xử thế giữa “cấp trên cấp dưới”. Từ đó về sau, mỗi năm đều nhắc Mạnh Tiểu Bắc, đưa thầy cô lịch treo tường cùng quà tặng.

Đến năm sau, đúng lúc trường tiểu học kỷ niệm hơn chục năm thành lập trường, tổ chức hoạt động, kéo quốc kỳ. Lần đó, Thiếu Đường dẫn theo hai người lính cấp dưới, mặc quân phục thẳng thớm đeo thắt lưng quân đội, đến trường tiểu học thực hiện nghi thức kéo quốc kỳ cực kỳ tiêu chuẩn.

Mấy người Thiếu Đường là quân nhân chuyên nghiệp, bởi vậy quả thật như thể mời được đội quốc kỳ ở quảng trường Thiên An Môn tới. Dẫu chỉ có 5 phút đồng hồ kéo cờ ngắn ngủi cũng đủ tỏa sáng gây sự chú ý, làm lãnh đạo khu vô cùng chấn động, trường học, chủ nhiệm lớp đều rất vẻ vang, mát mày mát mặt, bởi chuyện này mà rất cảm kích...

Từ trước tới nay, bản thân Thiếu Đường luôn khinh thường loại chuyện nịnh hót này, anh làm vậy chỉ vì muốn thằng con nuôi mình có thể vui vẻ thoải mái học tập ở trường. Anh rất chu đáo, mọi mặt đều làm vô cùng tỉ mỉ cẩn thận, ân uy kết hợp uyển chuyển, vừa dấm lại vừa xoa. Anh muốn mọi người xung quanh Tiểu Bắc đều biết, thằng nhỏ này có “chỗ dựa”, trong nhà có người bảo vệ, chứ không phải là đứa trẻ bơ vơ không có ai yêu thương chăm sóc.

22. Chương 22: Phòng Không Gối Chiếu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thế nhưng trong suốt mấy năm ở trường học, người cha cực ngẫu, uy phong đẹp trai của Mạnh Tiểu Bắc cũng chỉ xuất hiện vài lần để giúp con mình nở mày nở mặt chứ anh cũng không thường đến. Bình thường cuối kỳ, lúc Mạnh Tiểu Bắc mời phụ huynh, đều là cô ba cậu tới. Vài năm qua Thiếu Đường càng lúc càng bận. Anh đã đến độ tuổi, chức vụ mà phải có trách nhiệm với cả cấp trên cấp dưới, huấn luyện cùng nhiệm vụ canh gác đều rất nặng, số lần về nhà càng lúc càng ít, khoảng cách giữa mỗi lần vắng nhà... càng lúc càng dài.

Khi đó, Mạnh Tiểu Bắc đã không còn dùng ngày để tính nữa mà lấy tháng để đếm. Tình cảm tha thiết đậm sâu, sự dựa dẫm ỷ lại người này dành cho người kia cũng chính là một loại tra tấn giày vò tinh thần và gánh nặng cho cả đôi bên, chỉ là lúc ấy người trong cuộc hăng còn chủ quan chưa để tâm tới.

Mỗi tháng hoặc hai tháng, ngày Thiếu Đường thay phiên nghỉ ngơi về nhà chính là ngày lễ. Ngoại trừ Tết Âm lịch, những ngày lễ khác như Trung thu, Đoan ngo, Trùng cửu, hay những vụ mùa ngày hội khác, Mạnh Tiểu Bắc đều chẳng hề quan tâm để ý. Ngày nào cha nuôi của cậu ở nhà, đó mới là Tết, còn những ngày khác, tâm hồn cậu như kẻ lang thang không nơi nương tựa. Mỗi lần chờ đợi đằng đằng, lấy ngày mà Thiếu Đường cuối cùng cũng về nhà chơi với cậu làm điểm cuối, rồi lại lấy ngày mà sáng sớm tinh mơ Thiếu Đường đã rời nhà để làm điểm bắt đầu cho quãng thời gian đợi chờ khổ đau lặp đi lặp lại.

Buổi tối Mạnh Tiểu Bắc chăm chú vẽ dưới đèn. Cậu đã vẽ xong bộ “Thủy hử”, bắt đầu vẽ phông theo lối vẽ tỉ mỉ của tranh thủy mặc trong bộ truyện tranh cổ “Hong Lâu Mộng”. Hơn nữa cậu còn sáng tạo hơn người, vẽ 12 cô tiểu thư xinh đẹp trong Hồng Lâu thành phiên bản hoạt hình béo phị đáng yêu, tự tìm niềm vui cho mình. Khi vẽ, Tiểu Bắc có thói quen dùng bút chì và bút máy.

Cậu còn tháo đồ điện tử trong phòng Hạ Thiếu Đường ra, sau đó xếp linh kiện theo trình tự, đánh số, xếp ngay ngắn khắp cả một mặt bàn, thích thú xem tác phẩm đồ sộ của mình. Sau đó trên tờ giấy trắng to, cậu lại dùng mỗi linh kiện đã được đánh số cẩn thận vẽ, xếp thành một sơ đồ linh kiện hoành tráng! Đây là sở thích nghiệp dư khiến cậu thích thú nhất, cậu có thể ngồi im suốt cả một buổi chiều trước bàn, mê mẩn chăm chú không rời.

Tối mùa hè nực quá không ngủ được, đêm dài cô quạnh, một mình lẻ loi trong màn, ngấm ánh trăng sáng qua khung cửa sổ...

Có lúc cậu thật sự không kiềm chế được nữa, đủ mọi sự bức bối nóng giận dồn nén, cậu bắt đầu học cách gọi điện thoại cho đội Thiếu Đường, giục anh về nhà! Lúc này trong người Tiểu Bắc đã tích đủ oán giận như một ông chồng sầu não rồi.

Gọi những 3, 5 lần mà có thể tìm được người cần tìm cũng coi là hên lắm rồi đó!

Một buổi tối nọ, cậu gọi đến phòng thường trực của khu tập thể bọn Thiếu Đường. Đúng lúc đó, Thiếu Đường từ ký túc xá của tiểu binh đi ra, mặt khó khăn, cổ áo khoác quân đội mở phanh ra, thất lực lăm lăm trong tay như sắp đánh người đến nơi. Thiếu Đường mau mắn bước tới, khi nhận điện thoại vẫn còn quay qua tiểu binh đứng gác gắt: “Lại là ai? Trời không sụp Bắc Kinh không có động đất không có việc đêch gì quan trọng thì khỏi cần gọi!”

Lính đứng gác không dám nổi nóng với anh, nhỏ giọng đáp: “Người bên kia nói là con của anh, tôi nghĩ... đây cũng là chuyện quan trọng đó ạ.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Cha nuôi.”

Thiếu Đường: “À, bây giờ... có chuyện gì, nói! Trường học lại bắt nộp tiền?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Hôm nay đã là cuối tháng rồi, cha không về nhà chơi với con ă?”

Xui cái đúng hôm Thiếu Đường tràn đầy lửa giận trong lòng, vừa mới xung đột một trận với người trong doanh trại: “Chơi? Ông đây lấy đêch đâu ra thời giờ mà chơi, ngày mai còn phải làm báo cáo, ngày kia cấp trên kiểm tra công tác, ngày nữa báo cáo diễn tập kìa!”

Mạnh Tiểu Bắc hỏi: “Vậy tối nay cha làm gì?”

Thiếu Đường cộc cằn nói: “Tối hôm nay giám sát đám giời đánh kia dọn dẹp phòng, giặt chăn mền, đánh giày cao su!”

Giọng điệu của Mạnh Tiểu Bắc ương ngạnh bướng bỉnh, cậu lạnh lùng hỏi: “Sao cha không về giám sát con dọn dẹp nè?”

Thiếu Đường: “Bây còn cần ông về giám sát?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Sao, cha mặc kệ con?”

Thiếu Đường: “Ông quan tâm bây còn ít hử?”

Mạnh Tiểu Bắc thở thở nói: “Cha là cha nuôi con mà.”

Thiếu Đường cau cấn: “Ông cũng không phải cha ruột bây! Giờ không phải hồi ở trong Tây Câu cả ngày rảnh rồi ông cùng bây chăm sói đuổi sói, ông đang bận cuống đít đây ông nội ạ!”

Mạnh Tiểu Bắc tức khắc ghen hòng, ôm ông nghe, tim như bị đâm mạnh một cái, chẳng biết phải làm sao...

Có ông cụ gõ song cửa sổ của buồng điện thoại hợp tác xã: “Cháu ơi, gọi xong chưa vậy, phía sau có người xếp hàng.”

Mạnh Tiểu Bắc chớp chớp đôi mắt một mí, mặt trở ra, nắm chặt ống nghe không buông, bướng bỉnh không nói.

Ông cụ lại gõ tiếp: “Này, cháu kia, phí gọi một phút ba xu tiền đó, cháu ngần ra làm gì, ngần mắt sáu xu tiền rồi đó!”

Ông cụ dứt khoát tắt điện thoại cho cậu, tiết kiệm tiền thay Tiểu Bắc, kết quả đóng máy đúng lúc bên kia Thiếu Đường thét câu cuối cùng, Mạnh Tiểu Bắc không hề nghe được.

Là con người thì ai cũng phải trưởng thành, tính cách cũng dần khác đi, ba tháng không gặp, cuộc nói chuyện của đôi bên bỗng hóa xa lạ. Hơn nữa, hai người không thường xuyên trao đổi, trong điện thoại bắt bẻ cự nự nhau, không nhìn thấy ánh mắt vẻ mặt đối phương, lời nói ra rất dễ gây hiểu lầm.

Câu cuối cùng Thiếu Đường ở bên kia gào lên chính là: Ông đây ở Bắc Kinh đó giờ chỗ đếch nào cũng chưa đi, mỗi lần được nghỉ về nhà đều là về với bây! Con trai ngoan, bây làm cha thoải mái nhẹ nhõm, tích cóp cả một túi thức ăn to ngon lành, tất cả đều để dành cho bây đó...

Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy cha nhỏ của cậu đã không đáng yêu và thú vị như trước đây nữa rồi, sao tuổi càng lớn thì lại càng khó tính khó nết vậy cơ chứ, chẳng thêm quan tâm cậu nữa, cứ thế này dần dần sẽ sinh ra mâu thuẫn cùng khoảng cách mất thôi.

Hạ Thiếu Đường cũng cảm thấy Mạnh Tiểu Bắc không dễ dỗ như trước nữa rồi. Tính tình như ông cụ non, hay nghĩ ngợi, yêu cầu cao. Đây chính là giai đoạn trước thời kỳ dậy thì sao, lúc nào cũng giận dỗi, hơi tí là bực bội cáu gắt?!

Ở trong trường học, Mạnh Tiểu Bắc lại tiếp tục hô mưa gọi gió trong toàn khối.

Khi ấy, Mạnh Tiểu Bắc có thói quen mặc áo nhung thể thao xanh lam đậm kẻ sọc hai bên tay chân, cực tiện cho việc chạy nhảy nhưng bám bẩn vô cùng. Trước khi tập hợp tập thể dục giữa giờ, cậu ở bên sân tập xà kép, một chân thả xuống đung đưa, đôi mắt một mí cực dữ dằn, nghiêng mắt nhìn mọi người.

Con gái trong lớp hỏi cậu: “Cùng nhảy quắt không?”

Khóe miệng Tiểu Bắc từ từ cong lên, nhảy xuống xà kép, giơ tay chào đồng đội xung quanh.

Bình thường nhảy quắt là do Thân Đại Vĩ với một người khác quắt dây, Mạnh Tiểu Bắc tiên phong lên trước, là phát súng đầu tiên của bọn họ. Dáng người Mạnh Tiểu Bắc dong dong, động tác linh hoạt, nhảy còn nhanh hơn khỉ, lúc nhảy cực đẹp ngẫu, phía sau cậu, đám con gái phía sau lú ra lú rú không ngừng...

Lúc tan học, cậu chẳng muốn về nhà, về nhà rồi cha nuôi cũng đâu có ở đó. Có lúc Mạnh Tiểu Bắc trèo lên cái giá ở góc sân vận động, ngồi ở nơi cao nhất, cặp sách quăng một bên, nhìn về ráng mây đỏ rực nơi chân trời xa xa, nhớ lại quãng thời gian tự do tự tại ở Tây Câu.

Cái giá đó rất cao, cũng không có đồ phòng hộ, rất nhiều học sinh không dám trèo lên.

Thân Đại Vĩ cầm cặp sách đến gọi Tiểu Bắc về nhà: “Mạnh Tiểu Bắc, xuống đây.”

Mạnh Tiểu Bắc hướng về phía dưới vung tay: “Lên đây!”

Ở bên dưới, Thân Đại Vĩ ưỡn bụng hét: “Con khỉ còm, chỉ có anh mới bắt ông đây leo lên!”

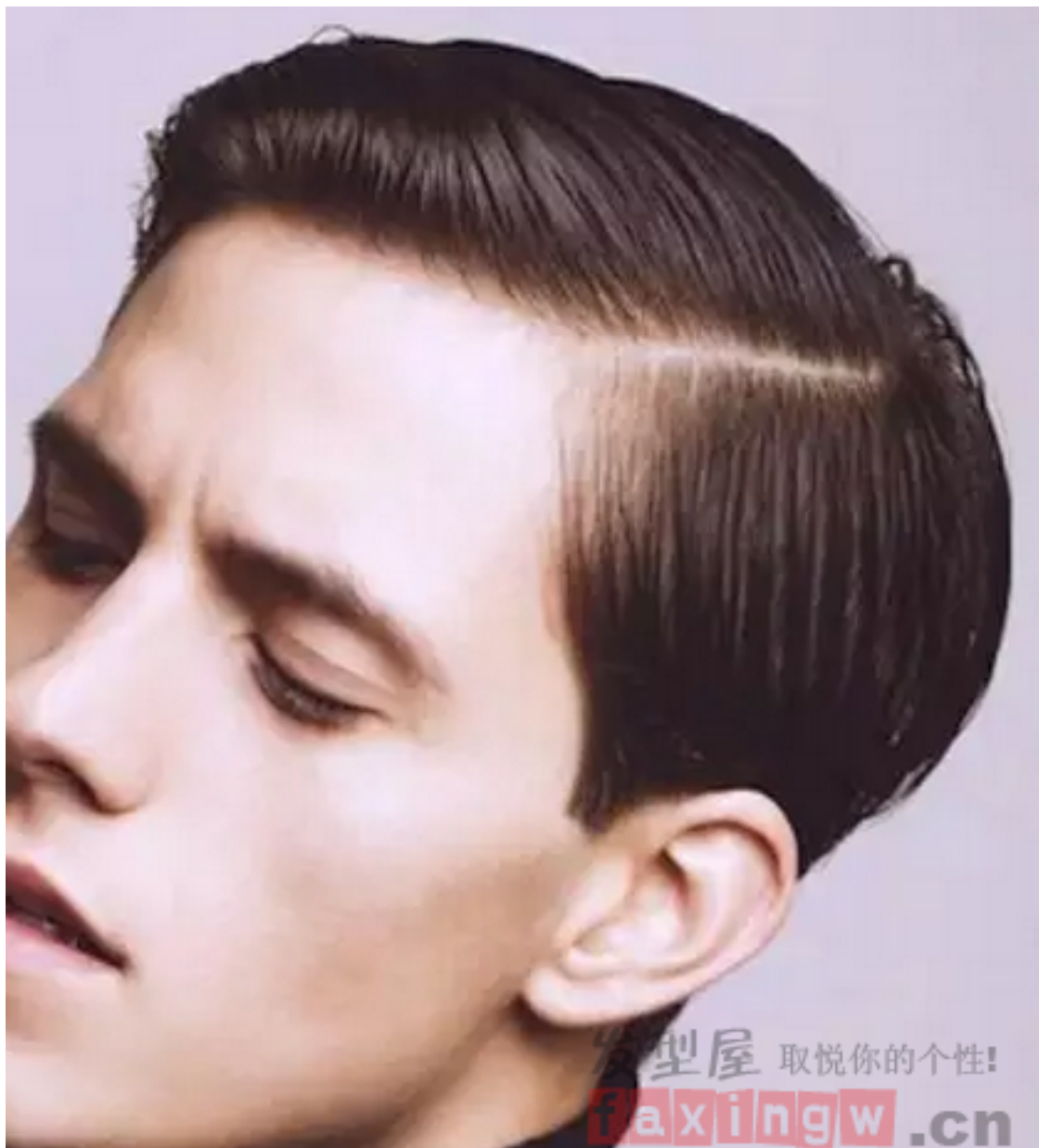
Trong lớp, ngoài Thân Đại Vĩ, Mạnh Tiểu Bắc còn chơi với một cậu con trai nữa. Lúc bắt đầu tập thể dục giữa giờ rồi lúc kết thúc đều đi chung một đường, rồi lại đá với nhau vài trận bóng, cứ thế thân thiết, lập

thành “ba chàng lính ngự lâm” như hình với bóng. Rất nhiều năm sau này, ba người bọn họ vẫn là anh em chí cốt không gì chia rẽ nổi, là bạn bè tốt nhất của nhau, cùng nhau trưởng thành, cùng nhau trải qua khó khăn gian khổ, đắm mình trong ngọn lửa thanh xuân rực rỡ.

Cậu con trai kia tên là Kỳ Lượng, dáng người dong dỏng cao, trắng trẻo sạch sẽ, để kiểu tóc 3-7 đẹp đẽ (67), trông khá giống con gái, khiến Tiểu Bắc vừa nhìn đã thấy quen ơ là quen, rốt cục là giống ai nhỉ?

67. Kiểu tóc 3-7:





Nhưng tính cách người anh em này không giống con gái, cũng chẳng ranh ma khôn khéo.

Trên đường đi học về, Kỳ Lượng ôm vai bá cổ Tiểu Bắc, mặt dán sát vào mặt cậu: “Này, Tiểu Bắc, nghe bảo mày có đứa em song sinh, có giống mày không?”

Mạnh Tiểu Bắc nhún vai: “Không giống, tao cảm thấy mày rất giống nó.”

Kỳ Lượng cười haha: “Mày đùa hả, nó là em tao hay em mày vậy?”

Kỳ Lượng lại thủ thỉ bên tai Tiểu Bắc: “Mạnh Tiểu Bắc, tao mới từng thấy cô ba mày đến họp phụ huynh, à còn từng thấy cha mày một lần rồi, sao chưa từng thấy mẹ mày?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Mẹ tao không ở Bắc Kinh... Đó cũng không phải cha ruột tao.”

Kỳ Lượng: “Trời, người đến là dưỡng mày hả? Cha mẹ mày ly thân rồi ha, hai người họ đã bỏ nhau chưa? Trời ơi, mày coi, trong lớp chuyện phụ huynh bỏ nhau cũng phổ biến lắm đó! Tao đếm ra phải có tới mấy đôi...”

Mạnh Tiểu Bắc bức bối: “Mày muốn chết à, cha mẹ mày mới bỏ nhau!”

Kỳ Lượng cười hì hì: “Ừa, năm ngoái cha mẹ tao bỏ nhau rồi! Mẹ tao ở trong nhà máy tăng tịu với người khác, để cha tao phát hiện, cãi nhau òm tởi rồi bỏ nhau, rồi sau cha tao lại kiếm cho tao dì khác.”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Kỳ Lượng nói: “Nên giờ tao có tới tận hai gia đình, có tới 4 người có thể đi họp phụ huynh cho tao, nhà tao ngầu không?”

Thân Đại Vĩ ở bên nghiêm túc bình luận: “Lượng Lượng, mày chẳng giống thằng em Mạnh Tiểu Bắc gì sất, mày hèn hơn nhiều!”

Trong giờ thể dục, một đám học sinh xếp hàng bật nhảy. Môn thể dục của tiểu học có đủ loại bộ môn, chạy cự li dài hằng còn tốt chán, Thân Đại Vĩ sợ nhất là thi xà kép, Kỳ Lượng sợ nhất là bật nhảy. (68)

68. Bật nhảy thùng:





Lực nhảy của Mạnh Tiểu Bắc rất tốt, chân dài, quan trọng nhất là cậu chẳng sợ gì sắt! Cậu chạy cực nhanh lấy đà, hai tay chống thùng nhảy, như thể bay qua, phóng khoáng ung dung vô cùng.

Thân Đại Vĩ leo đéo theo sau, chạy lấy đà, núc na núc ních lặn đến chỗ thùng nhảy, y chang con gấu trúc. Tay Thân Đại Vĩ không đủ lực, không đỡ được người, lúc nhảy qua phần đầu chúc xuống, ăn ngập mồm đệm.

Kỳ Lượng từ vị trí áp chót trong hàng nam chuyển qua vị trí cuối cùng của hàng nữ, lần chà lần chân không dám nhảy. Từ phía xa, giáo viên thể dục không nhìn rõ, kêu: “Em nữ đứng cuối hàng kia, còn mỗi em đó, sao em còn chưa nhảy?!”

Cả lớp cười như điên: “Em nữ đứng cuối hàng kia, gọi cậu đó hahahahaha!!!”

Kỳ Lượng chạy chậm chậm đến phía thùng nhảy, Kỳ Lượng vốn không dám nhảy nên đâm một tiếng thật vang vào thùng gỗ, suýt nữa thì lặn ra ngất, biến thành người bệnh, thế là khỏi phải kiểm tra bật nhảy, tan học được Mạnh Tiểu Bắc với Thân Đại Vĩ kéo về...

Bởi vì thành tích kiểm tra của Mạnh Tiểu Bắc rất tốt, nên được chủ nhiệm lựa chọn thay mặt cho toàn lớp tham gia Đại hội thể dục thể thao, đăng ký nhảy xa vào hố cát và chạy nước rút tiếp sức hỗn hợp 4×50. (69)

69. 4 người chạy liên tiếp, mỗi người chạy 50m.

Kỳ Lượng giả vờ giả vịt bực một cái nịt đầu gối mà vận động viên hay dùng trên chân, cùng Thân Đại Vĩ vây quanh Mạnh Tiểu Bắc, quàng vai cậu nói: “Mạnh Tiểu Bắc, Đại hội thể dục thể thao lần này, mày nhìn anh em bọn tao, cố gắng lên nhé!”

Kỳ Lượng nói: “Ôi cái chân tao, sắp què tới nơi rồi! Tao què đã hai ngày rồi, mỗi ngày hai bộn mảy đều đón tao lên lớp tan lớp, thế mà đến tận giờ này tao vẫn chưa thấy mặt mũi cha mẹ đâu!”

Rất nhiều trẻ con có cha mẹ bỏ nhau đều như vậy, không ai quan tâm chăm sóc, hai nhà bốn người, ai cũng mặc kệ, dửng dưng như không. Cha Kỳ Lượng có tiền, mỗi tháng chỉ rút ra một cục tiền chu cấp tiền học với sinh hoạt của cậu. Ngay cả bữa cơm tối, Kỳ Lượng cũng ăn ở “bàn ăn cơm nhỏ” bên nhà hàng xóm, mỗi tháng nộp cho cô nhà hàng xóm 6 đồng tiền cơm!

Kỳ Lượng tự giễu: “Mày coi, nhà tao bốn phụ huynh liền mà chẳng có ai thèm ngó tới tao. Tốt ghê, tự do quá đi mất.”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Nhà tao có ba phụ huynh, y chang mày, cũng chẳng ai thèm ngó tới tao.”

Kỳ Lượng nói: “Mẹ tao với bạn trai mở một cửa hàng nhỏ, trước nay có về nhà ngủ đêch đâu, cũng chẳng về nhà nấu cơm cho tao.”

Mạnh Tiểu Bắc cụp mi nghĩ nghĩ, bực bội nói: “Cha nuôi tao chưa từng nấu cơm cho tao. Không chừng ngày nào đó cũng sẽ dắt dì nào đó về, thế là tao lại cuốn gói cút!”

Con trai không muốn bị mất mặt trước anh em bạn bè, chỉ có thể dùng thái độ, giọng điệu dửng dưng, giễu cợt này để trút hết những muộn phiền cô đơn từ tận đáy lòng.

Tối hôm đó, Mạnh Tiểu Bắc quay về khu nhà Hồng Miếu, vừa vào cửa, phát hiện trên băng ghế bên bàn có một hộp giày.

Cậu mở ra ngắm, một đôi giày đá bóng màu trắng mới tinh, xịn hơn hẳn giày đá bóng của bạn học, đế giày có hoa văn phức tạp khác các đôi giày kia, giúp tăng lực ma sát, trên mặt giày còn có hai đường sọc đỏ vát chéo.

Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên ngạc nhiên mừng rỡ, vội vàng quay đầu.

Tuần trước cậu gọi điện thoại, nói với cha nuôi, cậu chuẩn bị tham gia Đại hội thể dục thể thao, phải thi đấu, hỏi Thiếu Đường có thể đến trường học xem cậu thi không...

Cửa nhà tắm bày ra mấy bộ quần phục chồng lên nhau, do bẩn nên đã ngả màu xám xanh, vừa nhìn là biết người mặc đi huấn luyện dã ngoại về. Trong nhà tắm vang lên tiếng nước rì rả rì rầm.

Mạnh Tiểu Bắc càng xúc động càng bước đi nhẹ nhàng, hai chân như đi trên mây, lặng lẽ kéo cửa he hé, khe khẽ gọi: “Cha nuôi.”

Người bên trong cởi trần, quần rần rỉ đầy bùn đất kéo xuống dưới bẹn, cả đầu cúi xuống dưới vòi nước, dùng nước lạnh gội đầu rửa mặt, mái tóc đen lúc này đã dài thượt.

Thiếu Đường giơ tay lên, cơ bắp khẽ rung lên theo chuyển động, dòng nước lạnh uốn lượn từ cổ xuống lồng ngực vẽ ra một đường cong đẹp đẽ, xuôi xuống phía quần, lượn lên trên quần lót. Dáng người anh được giữ gìn cực tốt, không thay đổi một chút nào.

Thiếu Đường rên lên một tiếng, lông mi vương bọt nước: “Về rồi hả?”

Mạnh Tiểu Bắc chạy ra cầm đôi giày mới nhìn đi nhìn lại, thích ơ là thích, chẳng muốn rời tay, cõi lòng sung sướng đã đời, không kiềm được lại chạy đến khe cửa ngó vào: “Cha nuôi... À, cha mua cho con giày ạ?”

Thiếu Đường mạnh mẽ lau nước trên mặt, nước trên cằm nhỏ tong tong: “Bây coi cỡ giày đi, còn ai đi được nữa?”

Bình thường Thiếu Đường rất phóng khoáng, quần thì vương tại mông, sau lưng lộ ra đường cong cột sống mạnh mẽ kiên cường. Nước làm cái quần ướt nhẹp, dưới rốn là bộ lông rậm rạp nam tính, mọc gọn gàng, như khu rừng rậm sâu thẳm được che đậy trong quần lót, mờ mờ che giấu xoáy lông rậm rạp. Chỗ mà quần che không hết, lộ ra sau đũng quần phồng lên thông xuống.

Mạnh Tiểu Bắc chăm chú nhìn vị trí sung mãn chắc nịch ướt rượt đó của cha nuôi trong chốc lát. Thật ra cậu cũng không có cảm giác gì, cậu vẫn chưa dậy thì, chỗ đó chưa phát triển hết, nên đối với kích cỡ của người đàn ông khác không có hứng thú so sánh tương quan.

Thiếu Đường lấy khăn lau người, Tiểu Bắc hỏi: “Sao cha tắm nước lạnh vậy? Không đi nhà tắm ấy?”

Thiếu Đường ngược mắt lên: “Lần trước có bữa bây đến đó tắm hả? Nếu giờ muốn đến đó tắm, cha đưa bây đi cùng?”

Mạnh Tiểu Bắc sững lại, lắc đầu: “À, không cần ạ...”

Lắc đầu xong Mạnh Tiểu Bắc lại thấy hối hận ngay lập tức.

Sao cha nuôi cậu chẳng cố chấp kiên trì gì hết, như là chẳng hề quan tâm chút nào.

Đã rất lâu hai người không cùng tắm chung với nhau, mặc dù đều ở nhà, nhưng chẳng hề cùng tắm. Ngỡ như giờ lớn rồi, trưởng thành rồi, hai bên đều dè dặt hơn, trở nên ngại ngùng, xa cách! Quãng thời gian ở trong doanh trại Tây Cầu, những tháng ngày cùng cởi trần trùng om nhau đánh lộn cười đùa ầm ĩ, tình cảm thân thiết quần quýt ngày xưa ấy, không bao giờ còn nữa rồi.

Có lẽ Thiếu Đường cũng nhận ra được sự khó chịu bức bối của Mạnh Tiểu Bắc, sau khi anh lau khô cơ thể đi ra, từ sau lưng đột nhiên quặp cổ Tiểu Bắc, ôm chầm lấy cậu vào lòng, thân thiết nồng nhiệt.

Mạnh Tiểu Bắc không đề phòng, từ sau lưng một người nặng như núi Thái Sơn đè lên cậu, khiến cậu không thở nổi, cánh tay ngăm đen cứng như sắt siết chặt ngực, mùi xà phòng thanh mát từ cơ thể ấm nóng phả tới.

Thiếu Đường xoa nắn người cậu, hỏi: “Sao, ít nói vậy?”

Tiểu Bắc: “Dạ?”

Thiếu Đường: “Thằng nhóc mất nét, vẫn còn bức mình hử? Vẫn giận ông đây?”

Tiểu Bắc khàn giọng che giấu: “Đâu có, con làm gì giận cha?!”

Thiếu Đường vò rối tung tóc cậu, khàn khàn nói: “Dám nói không giận? Có hay không? Bây có giận hay không hử...”

Mạnh Tiểu Bắc thực sự xấu hổ chết đi được, như thể cậu đột nhiên bị người ta bóc trần lớp mặt nạ mỏng manh, vẫn mạnh miệng cự lại: “Không có! Con có giận đâu!”

Thiếu Đường vỗ về cậu: “Gần đây cha rất bận, không có thời gian về để mắt tới bây, nhưng trong lòng luôn lo lắng, nhớ tới bây, đừng có giận cha nuôi nhé?”

Tiểu Bắc vừa nghe liền mềm lòng: “Vâng...”

“Á...”

“Ai u!...”

“Á á á con có máu buồn!!!”

“Cha thọc lét con con thọc lét cha!”

Mạnh Tiểu Bắc kêu gào ầm lên, quay đầu dữ dội hung ác phản công, Hạ Thiếu Đường vừa đỡ vừa đánh, từng chiêu từng chiêu dạy cậu bắt tóm, đột nhiên mạnh mẽ bắt lấy cổ tay Tiểu Bắc!

Hai người từ trong phòng khách đánh đến phòng ngủ, lại từ phòng ngủ đánh ngược lại phòng khách. Thiếu Đường bị con sói con hung ác truy đuổi đánh tới mức cười lớn từ trên giường lăn xuống đất, chui qua màn mùng, từ đầu bên kia nhảy xuống giường. Mạnh Tiểu Bắc như con sói hoang, bò qua đuổi theo đánh, kéo màn từ trên cột xuống, hai người quần nhau thành một đống, ầm ầm ầm ĩ...

Chỉ cần như vậy mà trong nháy mắt đã ngỡ như quay lại mấy năm trước, cái thời mới quen khi đôi bên còn ngây thơ khờ dại.

Thiếu Đường đột nhiên cười tươi rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng muốt.

Nụ cười ấy quen thuộc thân thương vô cùng, trái tim Mạnh Tiểu Bắc ngay lập tức nóng rực lên. Người này, vẫn là Đường Đường của cậu! Hàng ngày anh lạnh lùng thô lỗ, ở trong quân đội khoác vẻ mặt sầm sì đen như đất nổi cùng lãnh đạo tiểu binh quát mắng đều chỉ là lớp mặt nạ trưng cho người khác nhìn mà thôi!

Giữa hai người bọn họ, không có ai là “người khác”.

23. Chương 23: Chung Chăn Chung Gối

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bữa ăn khuya buổi đêm chính là mì thịt thái chính tông Kỳ Sơn, đã rất lâu rồi Mạnh Tiểu Bắc chưa được ăn bát mì hợp miệng cậu tới vậy. Bên cạnh hợp tác xã nhà máy số 2, ở mặt tiền có tiệm mì thịt thái rất nhỏ, cậu chỉ ăn đúng một lần. Đây nào phải thịt thái, ăn vào chẳng khác nào nước thải ngâm mì.

Cha nuôi cậu cởi trần, mặc quần xà lỏn xanh lá rộng thùng thình. Ban đêm mùa hè oi bức nóng nực, Thiếu Đường đứng bếp, đón lấy những vệt sao sáng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào. Anh cầm hai dao bếp băm thịt thái, băm đến là say sưa phóng khoáng! Thịt thái hạt lựu tằm ướp xong xuôi cùng với đậu, hoa hiên vàng, cà rốt, đậu đen xắt nhỏ trộn với nhau, đảo sơ qua trong chảo dầu, cuối cùng dùng dầu sôi đun một bát sả tể thơm phức.

Ánh trắng ngời sáng rọi vào ngực Thiếu Đường, Mạnh Tiểu Bắc thỏ thẻ nói: “Cha nuôi, cả người cha như biến thành màu trắng vậy.”

Thiếu Đường hút thuốc, nói chữ được chữ không: “Hả... Cái gì... Không phải suốt ngày phơi thân bên ngoài nữa, ở trong văn phòng kín bưng nên thế đấy.”

Đường mất Mạnh Tiểu Bắc men theo đường cong sống lưng đối phương, từ từ trườn xuống phần eo rồi lượn xuống phần dưới, từ nhỏ cậu đã thích ngắm cơ thể Thiếu Đường, cảm thấy vô cùng đẹp đẽ... Bỗng nhiên cậu vô cùng muốn thốt lên: Mông cha có còn trắng như trước nữa không?

Nhưng, xấu hổ nào dám nói ra.

Lớn hơn rồi, dần xuất hiện những suy nghĩ mơ hồ không rõ hình rõ dạng, chẳng hiểu sao như lại... có gì đó ngại ngùng. Không giống như hồi còn bé chưa từng tổ sự đời, cái gì cũng ngờ ngợch nói toẹt ra.

Mạnh Tiểu Bắc rũ mắt xuống, chuồn ra khỏi phòng bếp, đi được một xú lại không nhịn được mà quay trở về. Cậu đi đi lại lại được mấy vòng lặn, giống như một thằng ngốc si mê cuồng dại, đứng ở ngoài phòng bếp nhìn Thiếu Đường đứng trước bếp dùng dao thoăn thoắt, hắt chảo nóng.

Trên bàn ăn, hai người ngồi đối diện, vùi đầu mải miết ăn mì, ăn ngấu ăn nghiêng, miệng đầy sả tể đỏ rực, hoàn toàn chẳng cần giữ ý giữ tứ trước mặt nhau. Mạnh Tiểu Bắc chưa rửa tay đã cầm khoai lang nướng ăn, cũng chẳng phải lo bà nội hay bất kỳ ai túm lấy tay cậu, mắng cậu chẳng quy củ gì sất.

Thiếu Đường hỏi: “Gần đây đã rất lâu rồi chủ nhiệm lớp bọn bây không mời cha lên uống trà đấy.”

Mạnh Tiểu Bắc “Vâng” một tiếng.

Thiếu Đường: “Cha nhớ chủ nhiệm lớp bọn bây phết đó, bây không có chuyện gì chứ hả?”

Mạnh Tiểu Bắc vừa nhai vừa nói: “Chủ nhiệm lớp bọn con không nhớ cha đâu, chẳng có chuyện gì ạ.”

Thiếu Đường nhướn mày: “Bây ngoan thật hay là chủ nhiệm lớp bọn bây sợ không dám mời cha, đành mời ông nội bà nội bây?!”

Giọng điệu Mạnh Tiểu Bắc như đang làm nũng, tủi thân nói: “Con ngoan thật mà... không tin cha hỏi bạn cùng lớp con coi!”

Mạnh Tiểu Bắc, cái thằng nhóc bướng bỉnh này, giọng nói khào khào như vịt đực, rõ là không yếu ớt, thế nhưng lúc rầm rầm rì rì ăn vạ, lại mang đến cảm xúc cực kỳ tương phản, cái giọng nói ấy, khiến ai cũng thương cũng xót.

Thiếu Đường thẳng thắn nói: “Được, vậy lần tới được nghỉ, cha đưa bây đi xưởng Lưu Ly. Cha biết thằng nhóc bây thích cái gì, cha dẫn bây đến chỗ chuyên nghiệp.”

Mạnh Tiểu Bắc ngọt ngào nói: “Haha, cha nhỏ thật tốt.”

Đôi mắt đẹp đẽ của Thiếu Đường híp lại, đe: “Về sau đừng gọi cha nhỏ cha nhỏ nữa, để người khác nghe thấy thì cười cha, nghe sao mà kỳ cục vậy hả? Ngày xưa có vợ lẽ người ta mới gọi “vợ nhỏ”, bây giờ nhìn coi ông có giống vợ nhỏ nhà bây không? Nghĩ hay ghê, cha bây không làm nổi cái chức này đâu!”

Mạnh Tiểu Bắc ăn cả mồm sa tế, sặc cả lên mũi, vừa ho vừa cười.

Kỳ lạ thay, chẳng hiểu sao trong đầu cậu lại hiện lên hình ảnh Thiếu Đường mặc đồ cưới đỏ rực mà nhân vật nữ chính vẫn hay mặc trên đài trong kinh kịch, đầu đội mũ phượng, cúi đầu e lệ làm dâu. Nhưng mà nhìn khuôn mặt ngời ngời khí khái đàn ông của Thiếu Đường thế kia, cơ thể cường tráng khỏe khoắn, nghĩ tới cảnh anh đội mũ phượng choàng khăn quàng thật quá kinh khủng! Mạnh Tiểu Bắc bị tưởng tượng của chính mình làm sặc tới mặt đỏ bừng bừng, thở không nổi mà muốn cười để sợ, đôi mắt chăm chăm nhìn khuôn mặt Thiếu Đường... (70)

70. Áo cưới mũ phượng trong kinh kịch:





Ông chú phòng bên lại không biết đi “công tác” nơi nao, buổi tối cả nhà chỉ còn đúng hai người họ, chen nhau trên cùng một giường ngủ.

Rất lâu rồi chưa chen chúc ngủ như vậy, giường bỗng hóa chật chội, cũng bởi bả vai hai người đã rộng hơn so với trước, lưng dài vai rộng, cơ thể rắn chắc. Mùa hè nhiều muỗi, Thiếu Đường đốt hương chống muỗi ở góc giường, ngủ được một lát thì không thể chịu nổi nữa, hai người bỏ dậy đập muỗi!

Đây là giường mắc màn rồi đó!

Thiếu Đường quỳ giữa giường, mắt sáng rực, ngھn đầu tìm muỗi: “Mạnh Tiểu Bắc, màn này đêm không kỹ rồi, mẹ nó chứ, trong màn có một con muỗi lớn, không bay ra được, nhăm nhe đốt chúng ta!”

Mạnh Tiểu Bắc: “Ừa sao con không bị đốt?”

Thiếu Đường gãi gãi đằng sau bắp đùi, nhúu mày: “Thịt đằng sau ông non mềm, máu thơm.”

Cả người Thiếu Đường chỉ mặc mỗi quần lót, Mạnh Tiểu Bắc cũng chỉ mặc quần lót. Hai cơ thể trần truồng nhanh nhẹn, ở trong màn đập muỗi, truy bắt con muỗi gian xảo to đùng kia! Cuối cùng Thiếu Đường cũng tóm được con muỗi, một nhát đập con muỗi rớt xuống, sung sướng nghiền chết.

Mạnh Tiểu Bắc: “Con nhìn với... con xem với nào...”

Thiếu Đường lắc đầu: “Nhìn cái gì? Hai bao lì xì to dùng chứ có gì đâu.” (71)

71. Nguyên gốc xài từ – hai cái bao lì xì to. Giải nghĩa câu này như này: bao lì xì màu đỏ, tay Thiếu Đường khi giết con muỗi xong thì bị nhuộm máu ra hai bàn tay nên màu đỏ, hai bàn tay như hai bao lì xì to dùng vậy đó.

Viền quần lót Thiếu Đường hở ra, làm lộ bờ mông tròn trĩnh phía dưới, cùng vị trí nhạy cảm kia, hiện ra hai cái búi căng bóng cỡ bằng đốt ngón tay. Mạnh Tiểu Bắc nhìn thoáng qua xuống sâu phía dưới, cười khúc khích: “Cha nuôi, không ngờ cha vẫn trắng như trước!”

Thiếu Đường lạnh nhạt nói: “Hàng ngày chẳng phải phơi nắng, sao mà không trắng được, hồi nhỏ ông còn trắng hơn.”

Tiểu Bắc nham nhở đáp: “Bị muỗi đốt một cái, trên đít như nở hai đóa hoa đào, cha nuôi cha vẫn đẹp trai lắm!”

Mạnh Tiểu Bắc học theo giọng địa phương Giao Đông của bà nội, bà nội gọi mông là đít, rửa mông thì nói là rửa đít. (72)

72. Ở đây, mông tiếng phổ thông là – / pìgu/, tiếng Giao Đông gọi là – /dìng/.

Thiếu Đường cười nhạt, mắng: “Cút, còn dám học người trên ông.”

“Vận đào hoa của mọi người đều nở trên mặt, trong ánh mắt, con mẹ nó ông đây lại nở trên mông!... Đ*т mẹ nó!...” (73)

73. Nguyên gốc xài từ – Hoa đào, có nghĩa bóng là vận đào hoa. Vận đào hoa thường được thể hiện qua khuôn mặt, qua ánh mắt, giờ lại nở trên mông Thiếu Đường =))

Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy giọng điệu Thiếu Đường mắng người thật sự rất đặc biệt, có hương vị rất riêng. Cũng khó nói rõ là cảm giác kỳ diệu gì, như là ngay trong giây phút đó, giọng nói ấy khiến trái tim cậu mãnh liệt rung động, gọi lên rất nhiều ký ức đẹp đẽ.

Sau đó hai người ngủ tiếp, theo thói quen Mạnh Tiểu Bắc khoàng chân, gác lên đùi cha nuôi. Trong tích tắc da chạm da, như có luồng điện chạy dọc khắp cơ thể, Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên hoảng hốt, ngứa ngáy, cả người bứt rứt khó chịu, tiu ngửu lặng lẽ thu chân lại. Không phải cậu cố ý mà đột nhiên tay chân chẳng biết nên để đâu, đã rất lâu không ngủ cùng nhau, trước đây đâu có như thế này.

Thiếu Đường lim dim mắt, anh hỏi: “Bị tĩnh điện hả?”

Mạnh Tiểu Bắc đáp: “Đùi cha nhiều lông quá, cha chính là máy phát điện.”

Tiếng cười của Thiếu Đường trầm đục, đàn ông ở tuổi này toát ra sự trẻ trung, mạnh mẽ cùng gọi cảm vô cùng: “Hà hà...”

Tiểu Bắc bĩu môi: “Lông chân cha cọ vào ngón chân con, ngứa quá con không ngủ được.”

Trong bóng đêm, Thiếu Đường cười đến mờ ám: “Còn có chỗ còn nhiều lông hơn nữa cơ, bây giờ có muốn sờ không?”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Hạ Thiếu Đường: “...”

Thiếu Đường nói xong cũng đột ngột im bật, nhìn chằm chằm trần nhà, sự im lặng kéo dài tới mấy phút đồng hồ sau.

Trong buồng yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng trái tim đập loạn nhịp của đôi bên, sự xấu hổ nhỏ nhoi trào lên.

Sau đó, hai người cũng không nói năng gì nữa, cùng quay người, lưng đối lưng ngủ.

Đàn ông là giống ấu tả qua loa, trêu chọc nhau đến mệt mỏi, cũng chẳng xoắn xuýt quá lâu. Mạnh Tiểu Bắc im lặng tự hỏi nơi nào nhiều lông hơn, nách Thiếu Đường chăng? Sau đó hai người đều dần chìm vào giấc ngủ, ngáy pho pho.

Tự bản thân Thiếu Đường ngẫm lại những câu bông đùa của mình. Câu nói đó quả thực rất mập mờ đen tối, anh có thể nói với Tiểu Bân, nói với Diêu Quảng Lợi, nhưng dường như đã không còn thích hợp để nói với con nuôi khi hai người đang chung chăn chung giường. Có chi mà không thích hợp, chính bản thân anh cũng không rõ. Giữa đám đàn ông thô lỗ tục tằn, anh có thể nói trơn tru những lời hạ lưu thô bỉ, càn rỡ đùa giỡn trêu chọc đám chiến hữu tiểu binh. Lúc ngủ chung với nhau trên giường ghép lớn, có thể chen chúc đè nhau, gây lộn cầu vêu, nhưng với Mạnh Tiểu Bắc, dầu sao thì tới cùng cậu cũng không cùng vai vế, là con anh đó!

Hơn nữa có một số chuyện rất kỳ cục, chỉ cần ở trước mặt nhà họ Mạnh, Thiếu Đường chính là cha nuôi của Mạnh Tiểu Bắc. Nói chuyện làm việc, từng cử chỉ hành động đều rất ra dáng người cha hùng dũng oai phong. Thế nhưng chỉ cần hai người ở riêng một chỗ, ngủ chung trong căn nhà khu Hồng Miếu, lập tức hóa cùng vai phải lứa, chạm vào nhau thôi mà sao cảm thấy ấm áp gần gũi đến thế. Nếu như buộc phải vạch rõ ranh giới cha con, sẽ làm cho Thiếu Đường cảm thấy cực bứt rứt, khó chịu, không thoải mái... Trước kia, rõ ràng không phải như thế!

Sau đó có thời gian rảnh, Thiếu Đường nói lời giữ lời, đưa Mạnh Tiểu Bắc tới xưởng Lưu Ly thật. Đây là phổ nổi tiếng khắp cả Bắc Kinh về tranh sách, nghệ thuật, thủ công, đồ chơi văn hóa, bắt đầu được hình thành từ thời dân quốc, chịu ảnh hưởng của Cách mạng văn hóa, lụi bại suốt 10 năm liền, nay mới từ từ khôi phục quy mô như xưa.

Ngõ nhỏ với những viên gạch xanh xám rêu phong cổ kính, phảng phất những cơn gió mát lành thanh trong. Ổ khe hở của mái ngói, mọc lên từng bụi cỏ đuôi chó, đầu đầu cũng tỏa ra hương vị thời gian chậm rãi trôi qua Bắc Bình xưa cũ. (74)

74. Bắc Bình: Tên cũ của Bắc Kinh (đặt từ năm 1928 – 1949)

Những cửa tiệm cũ san sát nhau, cửa gỗ đồ ổi xưa đã bạc màu sơn, cửa tiệm thấp bé, lờ mờ sáng, ấy thế mà bên trong lại có đủ loại giấy bút mực nghiên truyền thống, mực đóng dấu, thước chặn giấy, giá bút. Thiếu Đường dẫn con nuôi dạo đến cửa tiệm nổi tiếng “Vinh Bảo Trai”, hai mắt Mạnh Tiểu Bắc rực sáng, vừa vào trong cửa tiệm đã chẳng nở ra...

Thiếu Đường chẳng hề có tí tẹo hứng thú với mấy thứ này, chỉ bởi con anh nên hiềm lắm mới có được ngày nghỉ, anh bèn chôn mình trong ngõ nhỏ ở con phố phía Tây xưởng Lưu Ly này.

Trong cửa tiệm, anh lấy ra điều thuốc, chủ tiệm ngay lập tức trợn mắt nói: “Ông kia, ông thấy đấy, trong tiệm tôi đều là giấy cả, quý lắm đó!”

Thiếu Đường cầm bật lửa ra ngoài, ngồi xổm dưới chân tường, hút thuốc, đợi một mạch ba giờ đồng hồ liền...

Người làm công tác văn hóa hay dùng dụng cụ giấy bút, chứ người dân bình thường đều chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện mua mấy thứ này, hơn nữa giá cũng rẻ gì cho cam.

Mạnh Tiểu Bắc ôm ra một túi lớn gồm giấy vẽ, cọ và màu vẽ, bảng pha màu, bảng kẹp giấy vẽ... Thiếu Đường còn cẩn thận dặn: “Về nhà bà nội đừng nói với mọi người giá tiền những thứ này nhé, nhớ chưa?”

Thiếu Đường hỏi: “Sao lại không được nói ạ?”

Thiếu Đường dõi mắt nhìn dòng xe cộ qua lại trên đường, hai người sóng vai đi. Thiếu Đường giảng giải: “Một tháng, tiền công của công nhân mới được 40 đồng, bây đi một lần mà đã tiêu hết hơn mười đồng tiền dụng cụ vẽ vớ vẩn rồi.”

“Nói ra không hay, nhớ chớ có nói.”

“Ông đây đối với bây như thế nào, tương lai bây tự biết là được.”

Hai người sóng vai đi trên đường, đi một mạch qua mấy trạm xe mà cũng không thấy mệt, trong lòng sung sướng ấm áp. Lúc này, Mạnh Tiểu Bắc vẫn thấp hơn cha nuôi nhiều. Trên đường đi Thiếu Đường có thói

quen ôm Tiểu Bắc, cánh tay không choàng lên bả vai cậu mà vỗ về nhẹ nhàng sau gáy, hai ngón tay vô thức xoa nắn chỗ lõm xuống sau gáy, vừa đi vừa ấn chắc.

...

Mạnh Tiểu Bắc ở trong căn nhà ở khu Hồng Miếu đó được vài năm. Mỗi ngày gần như cậu đều về nhà bà nội ăn cơm nên quan hệ giữa cậu với mọi người trong nhà đều rất thân thiết.

Bốn người cô của cậu, cũng bởi quan hệ máu mủ, luôn rất thương đứa cháu phải xa gia đình cha mẹ cô đơn một mình ở Bắc Kinh, vô cùng thương yêu cậu.

Nhà chồng cô cả là gia đình trí thức, từ công việc nghiên cứu mà kiếm được tiền, khi đó mức lương khá cao, so với công nhân bình thường thì nhiều hơn gấp đôi, tiền bạc dư dả. Cô cả thường mua đồ ăn, quần áo cho Mạnh Tiểu Bắc. Từ xưởng giày xếp một hàng dài mới mua được đôi giày, cô cả không mua cho con gái của chính mình, lại mua đôi giày đó cho Mạnh Tiểu Bắc, bởi cô biết con trai đi giày phá vô cùng.

Cô hai, nhà chồng ở ngõ nhỏ lắt léo Nam Bắc Kinh, không có tiền, cũng chẳng cho được thứ gì tốt hay thời thượng. Cô hai biết Tiểu Bắc thích nhất thịt dê, cuối tuần thường xuyên xách một túi đầu dê hoặc lòng dê về nhà mẹ đẻ, làm bát canh lòng thập cẩm. Tuy không mua nổi đùi dê, nhưng lòng dê cũng đã là quý hóa, ấm lòng lắm rồi.

Cô ba, ngày nào cũng bị bà nội Mạnh Tiểu Bắc ép phải phụ đạo toán cho cậu. Cô ba là kế toán nên với cô, toán học dễ như bỡn, học tiểu học môn toán chẳng phải chỉ đơn giản là bốn bước giải phương trình sao.

Cô ba mới lấy chồng chưa được một năm, loáng cái đã có con. Con mới sinh, được cơ quan trợ cấp cấp phiếu sữa, mỗi ngày một bình sữa. Cô ba ở nhà mẹ đẻ ở cũ, sữa có dư, có lúc sẽ để bình sữa lại cho Mạnh Tiểu Bắc.

Mỗi buổi sáng, cô út được bà Mạnh giao nhiệm vụ, đến hợp tác xã lĩnh bình sữa mới tinh về.

Vốn là sữa để đến tận sớm tối Mạnh Tiểu Bắc tan học về uống, nhưng sau đó chẳng biết từ khi nào, cô út thường hay chạy qua Hồng Miếu, nhất định muốn đi giao sữa cho Mạnh Tiểu Bắc.

Bà nội không cho đi, nói: “Bây đạp xe chạy đi chạy về, không thấy mệt à?”

Bình thường cô út hay ốm đau bệnh tật, nhưng làm việc này cũng không ngại mệt, sáng sớm đã lấy xe đạp cũ của ông nội đi.

Sớm tinh mơ, Hạ Thiếu Đường vội vội vàng vàng từ nhà chạy ra, dưới nách cắp mũ quân đội, vừa đi vừa cài thắt dây cúc ở đồng phục. Vừa mới ra đến cổng tò vò, cô út đã lái xe tới, gạt chân chống xuống xe. Có bữa cô út lại đến sớm hơn những một lúc, dựng Thiếu Đường hăng còn đang trong ổ chăn dầy. Mùa hè, Thiếu Đường mặc có mỗi quần lót ngại ngùng mở cửa chui ra gặp, vô cùng xấu hổ. Thật ra anh không muốn để cô út đến đây, nhưng lại không biết nói sao cho được.

Kỳ thật hai người chẳng thân thiết chi, Thiếu Đường khách sáo gạt đầu, cô út cười cười, đưa sữa cho anh.

Thiếu Đường nói: “Có mỗi chai sữa còn phiền cô đưa đi đưa về.”

Cô út Mạnh Tiểu Bắc tên Mạnh Kiến Cúc, ngại ngùng cười nói: “Phiền gì đâu, cho cháu em mà.”

Thiếu Đường nói: “Đạp xe qua mấy trạm mệt lắm, cô còn phải đi làm mà? Tôi có bột mạch nha cho Bắc Bắc, nó uống cái đó được rồi, thằng nhóc này ăn sang mồm quen thói! Khỏi phải chiều nó như vậy!”

Thiếu Đường nói chuyện mạnh mẽ sang sảng.

Cô út liếc mắt nhìn Thiếu Đường một cái, khề khàng nói: “Anh thật tốt với Tiểu Bắc nhà em.”

Cô út Mạnh Kiến Cúc, mắt hai mí to, khuôn mặt rất giống anh trai Mạnh Kiến Dân. Chỉ có điều sức khỏe yếu, tính cách dịu dàng, chẳng bao giờ nóng giận, kể cả ở nhà cũng chưa từng thấy cô út to tiếng, đây đích xác là người duy nhất có tính cách điềm đạm thùy mị trong bốn cô nhà bà Mạnh Tiểu Bắc.

Cô út sinh vào đầu những năm 60, trong thời kỳ khó khăn gian khổ nhất. Cô gần bằng tuổi Thiếu Đường, nhưng điều kiện gia đình kém xa so với con em cán bộ được sinh ra trong khu tập thể quân đội. Ba năm thiên tai ấy, ngay cả sữa, cả trứng còn không có mà ăn mà uống. Mỗi ngày Mạnh Kiến Dân dắt cô cả ra

ngoài đến nhà hàng xóm đào trộm rễ rau củ... không trộm được rau đành trộm rễ rau, san bằng cả vườn rau nhà người ta. Trong nhà có năm đứa trẻ, không có thịt ăn, thường dùng mỡ lợn rán thành tóp mỡ xào với rau. Cũng bởi phải trải qua những năm tháng đói kém, nên vừa sinh ra đã suy dinh dưỡng nghiêm trọng, phát triển kém, thế nên trong nhà cô út là người gầy yếu nhất.

Thiếu Đường đội mũ lên, vẫy tay, vội vàng quay về đơn vị.

Lúc Thiếu Đường vừa quay người, cô út đứng ở cửa nhà lầu, nhìn chằm chằm bóng hình Thiếu Đường, mãi một lúc lâu mới đi vào trong.

Cuối tuần, bốn cô con gái nhà họ Mạnh tụ tập tại nhà mẹ đẻ, nhưng Mạnh Tiểu Bắc không ở đây.

Trên bàn ăn cơm, cô hai hỏi: “Ồ? Mạnh Tiểu Bắc đâu? Cuối tuần không về nhà mình ă?”

Cô cả đáp: “Thấy kêu là được ai đó đưa đi chơi, đến xưởng Lưu Ly trong thành hay là Tử Khí Khẩu gì đó, chị cũng không rõ!”

Mọi người thoáng im lặng, cô cả mau mồm mau miệng, nói thì to: “Mạnh Tiểu Bắc nhà mình ấy à, không giống với những đứa trẻ bình thường khác đâu. Mọi người không thấy tối qua lúc nó về đây, mặc đồ rõ là thời thượng, đó là áo jacket có khuy cài kim loại đó! Đồ đó đều là do ai đó cho nó.”

Cô ba cũng nói vào: “Chứ còn gì nữa, bạn học nó Lượng Lượng với Thân Đại Vĩ đều nói, ở trường học Mạnh Tiểu Bắc nhà mình cực thời thượng, cực sát gái. Nó đội mũ bát giác kẻ sọc ca rô (75), ở cả cái Bắc Kinh này á chưa thấy ai bán hết. Lúc tan học giáo viên đều tỏ mò qua hỏi, mũ này mua ở cửa hàng nào đó! Đó đều là đồ chẳng biết từ đâu chuyển tới của ai đó, làm cán bộ trong bộ đội quả là lắm tiền.”

75. Mũ bát giác kẻ sọc ca rô:





Mọi người trong nhà đều chỉ nói “ai đó”, chẳng cần điểm rõ ràng tên họ. Không cần nói tên, cũng thừa biết là ai.

Mọi người lại im lặng tiếp, cô hai lên tiếng: “Mẹ, Mạnh Tiểu Bắc nhà mình suốt ngày như vậy, cũng không phải chuyện tốt đâu.”

Bà Mạnh hỏi: “Sao lại không tốt?”

Cô hai nói: “Chẳng phải sao, nó suốt ngày ở nhà ai đó, thế là sao?”

“Lúc nó vừa tới, nhà mình không có chỗ ở, đành ở nhờ nhà người ta.”

“Giờ nhà mình cũng chỉ có mỗi em Mạnh Kiến Cúc ở, có thừa chỗ mà ở rồi! Vậy sao Mạnh Tiểu Bắc không về đây? Hay ở ngoài quen rồi, không về nhà nữa!”

Cô cả trầm giọng nói: “Nó muốn ở đâu, cho nó ở đó, đừng có rách việc.”

Cô hai phản bác: “Dẫu sao nó cũng là người nhà mình, nhưng đừng cái biến thành người nhà người khác, sao buồn cười quá vậy!”

Chỉ có cô út dịu dàng nhẹ nhàng nói: “Nó ở chỗ kia cũng rất tốt mà, ai đó cũng rất ít về, trong phòng còn nhiều đồ vẽ vời các thứ, Tiểu Bắc cần cái gì thì em mang cái đó cho nó... có gì phiền đâu... thật mà...”

Trong lòng mỗi người đều có quan điểm cùng ý nghĩ riêng.

Mắt bà nội Mạnh Tiểu Bắc ánh lên sự do dự, lập lòe sáng, thế nhưng bà vẫn nói: “Làm sao mà thành người nhà người khác được, nó vẫn họ Mạnh cơ mà? Nó vẫn là cháu tao cơ mà? Nó vẫn gọi tao là bà nội cơ mà? Vẫn là người nhà chúng ta!”

Bà Mạnh cực kỳ yêu quý Thiếu Đường. Kể ra anh mà thật sự là chú hay cậu ruột Tiểu Bắc thì yên lòng ghê, tiếc là Thiếu Đường không phải họ Mạnh, dẫu sao cũng vẫn có sự xa cách.

Cô hai nói: “Mẹ xem, bây giờ Mạnh Tiểu Bắc thân với nhà mình hay thân với ai đó hơn?”

“Con trai ở cái tuổi này, vô tâm vô tính, đang là thời kỳ phát triển tâm sinh lý, là thời điểm bồi dưỡng tình cảm.”

“Cha mẹ ruột của nó không ở đây, lâu rồi khéo nó quên luôn cha ruột mình là ai rồi ấy chứ.”

“Mẹ coi giờ nó thân với ai nhất? Dẫu sao nếu là con, con nhất định không đưa con trai vàng bạc của mình cho người ngoài nuôi, ai cũng bảo con cái là của để dành của cha mẹ (76), mẹ, mẹ nuôi nấng như vậy, đừng để cuối cùng lại tặng không con mình cho người khác nuôi!”

“Mẹ nhanh nhanh giải quyết đi, để Mạnh Tiểu Bắc nhà mình về đây ở!”

76. Nguyên gốc là – nuôi con dưỡng già, ý là cha mẹ nuôi con cái lớn khôn sau này con cái phụng dưỡng cha mẹ.

24. Chương 24: Biển Cổ Kỳ Sơn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thi thoảng bà nội Tiểu Bắc cũng đề cập chuyện này với cậu, bảo hay là cậu chuyển về đây ở, trong nhà còn chỗ, cục vàng cục bạc của bà, bà thương bà quý bà yêu!

Tất nhiên Mạnh Tiểu Bắc không muốn, nhưng cậu không thể nói như vậy với bà nội mình. Nhà bà nội có tất cả hai gian, cậu mà ở phòng nhỏ tức là sẽ ngủ cùng với cô út. Ông đây lớn tướng thế này rồi, còn ngủ chung giường với cô út, làm sao mà được?

Bà nội thuyết phục: “Có làm sao đâu? Đó là cô cháu! Nhà ai có nhiều trẻ con, đều chen chúc ngủ như vậy chứ còn gì nữa?”

Mạnh Tiểu Bắc rũ mắt: “... Cháu không quen ngủ chung với đàn bà con gái đâu.”

Bà nội nói: “Hay cháu ngủ với bà?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Nhưng bà cũng là phụ nữ mà!!!”

Bà Mạnh tặc lưỡi: “Bà đã già thế này rồi, không được coi là đàn bà con gái nữa!”

Mạnh Tiểu Bắc ngửa mặt nặng nề lăn xuống giường, quay tới quay lui, lăn lộn gào thét: “Ây da bà tha cho cháu đi mà, mỗi lần bà ngủ say đều như phá nhà đến nơi, nhà lầu này rung như sắp sụp rồi á! Đường Sơn lại lên cơn động đất!”

Bà nội cười mắng: “Nói hươu nói vượn! Tổ cha mày!... Hay cháu ngủ với ông nội?”

Mạnh Tiểu Bắc cười to: “Bà tha cho cô út đi! Thôi bà cứ ngủ với ông đi, đâu sao tại ông nội cũng lãng rồi.”

Từ trên giường bà nội túm lấy đầu chổi rơm, Mạnh Tiểu Bắc nhanh như cắt bật dậy, ôm hông chạy...

Đại hội thể dục thể thao ở trường tổ chức mỗi năm một lần. Hôm đó được nghỉ học cả ngày, trên sân thể dục lớn, học sinh các lớp kê ghế ngồi xong xuôi hết rồi, tạo thành đội hình trật tự ngay ngắn, các vận động viên mặc áo ba lỗ quần đùi, sau lưng dán số thứ tự.

Con gái lớp Mạnh Tiểu Bắc đồng thanh hô: “Mạnh Tiểu Bắc cố lên!!!”

Mạnh Tiểu Bắc mặc áo ba lỗ trắng, quần soóc, cơ thể hơi gầy như đang đung đưa lay động trong áo ba lỗ, nhưng hai cánh tay cực kỳ mạnh mẽ. Cậu cúi thấp người, nhanh chóng xuất phát, chạy cực nhanh lấy đà, sau đó nhảy bật lên! Ở cái tuổi này, thực ra bước nhảy của cậu chẳng có kỹ thuật gì cả, nhưng cậu nhảy nhanh hơn hẳn người khác, ở trong không trung lâu, sức bật cực mạnh, cả người như bay lên không trung.

Giáo viên thể dục chịu trách nhiệm đo kết quả còn chưa chuẩn bị xong cậu đã lao tới, giáo viên nhận ra mình ngồi gần quá, lùi ra sau né, từ trên ghế ngã thẳng ra đằng sau.

Mạnh Tiểu Bắc lao xuống cát, cậu thổi phù một cái, cả miệng toàn cát.

Kết quả nhảy xa là ba mét rưỡi, cậu xếp thứ nhất toàn khối.

Mạnh Tiểu Bắc đi ra từ hố cát, một bên người dính đầy cát. Khóe môi cậu che giấu nụ cười đắc chí, nửa cười nửa không, đôi mắt nhỏ dữ dằn, cả người toát ra sự khí phách.

Con trai càng ít cười, càng không hề hên hê lơ lơ, lại càng khiến mọi người coi trọng yêu mến.

Kỳ Lượng không tham gia mục thi đấu nào, là cổ động viên nam duy nhất. Kỳ Lượng cùng một đám nữ sinh hô hào khẩu hiệu: “Mạnh Tiểu Bắc đẹp trai!”

Toàn bộ con gái cũng hô theo: “Mạnh Tiểu Bắc đẹp trai!”

Kỳ Lượng: “Mạnh Tiểu Bắc lên tiếp đi!”

Nữ sinh lại hô: “Mạnh Tiểu Bắc lên tiếp đi!”

Kỳ Lượng: “Mạnh Tiểu Bắc tớ yêu cậu!!!”

Nữ sinh: “...”

Lần này con gái trong lớp không hô theo nữa, thời buổi ấy còn chưa mạnh dạn phóng khoáng tới độ vậy đâu. Trong hàng ngũ vang lên tiếng cười trộm khúc khích, sau đó là những tiếng thì thà thì thầm, rồi vài khuôn mặt đỏ bừng lên, cuối cùng là những tràng cười giòn tan vang vọng.

Sau đó là chạy nước rút tiếp sức hỗn hợp 4x50m, Mạnh Tiểu Bắc là người thứ ba cầm gậy. Sân vận động trường tiểu học bố trí thành mô hình quả trứng gà kỳ quái, Mạnh Tiểu Bắc chạy ngoằn ngoèo, lực ly tâm khiến cậu bị mất thăng bằng, lúc tiếp gậy cậu suýt nữa đã bổ nhào ra ngoài, xiêu xiêu vẹo vẹo giao gậy cho đồng đội, sau đó ngã sấp thật mạnh xuống sân. Cuối cùng, trong cuộc thi chạy nước rút tiếp sức, đội Mạnh Tiểu Bắc đứng thứ hai.

Phía sau đội hình của mỗi lớp là cha mẹ phụ huynh ngồi lác đác. Có người cầm giày cho con, có người bưng trà rót nước lau mồ hôi, có người lại đi nịnh hót giáo viên tạo quan hệ.

Mạnh Tiểu Bắc cởi giày đá bóng, cầm dây giày, phóng khoáng vắt giày trên vai, bước chân trần về chỗ mình.

Cậu liếc mắt qua khu vực phụ huynh, trong lòng không giấu nổi sự thất vọng... Thật ra cậu cũng biết trong nhà không có ai đến xem Đại hội thể thao.

Cô ba cậu vốn cũng muốn đến, bảo: “Cô đến cổ vũ tiếp sức cho cháu”, Mạnh Tiểu Bắc nói: “Thôi ạ, cô đến làm gì, bạn học cháu đều là cha mẹ đến.”

Từ chỗ cha mình, Tôn Viện Viện lớp cậu cầm hai hộp nước uống, chạy riêng tới trước mặt Mạnh Tiểu Bắc, đỏ mặt nói: “Mạnh Tiểu Bắc, đằng ấy khát không? Cho đằng ấy một hộp đây.”

Mạnh Tiểu Bắc rất đàn ông đáp: “Không cần, con gái các cậu giữ lại mà uống.”

Ở phía sau, Kỳ Lượng “chặc chặc” mãi một lúc lâu.

Mạnh Tiểu Bắc quay lại lờ Kỳ Lượng: “Mày chặc cái gì, đầu lưỡi co giật à?”

Kỳ Lượng đùa dai, mặt trơ trán bóng ôm lấy Mạnh Tiểu Bắc từ phía sau: “Mày không cần hả, mày không khát thì đưa tao uống, tao hò hét cổ vũ mày bao lâu như thế, khát khô cả cổ...”

Mạnh Tiểu Bắc vùng ra: “Biến... Mày muốn chết à... Đừng có sờ tao...”

Kỳ Lượng thô bỉ nói: “Phụ huynh lớp mình đều đến đây, cha nuôi mày, đẹp trai ngầu như thế, sao không thấy ló mặt tới coi mày chạy tiếp sức hử?”

Mạnh Tiểu Bắc vui đầu đeo giày, mặt xị xuống: “Cha tao bận rồi! Cha tao là giải phóng quân mà... Mày nghĩ ai cũng giống như cha dựng mày suốt ngày rảnh rỗi, bắc ghế ra đường chơi cờ cấn hạt dưa hả?”

Gần đây, trong thành phố mở hội nghị, trung đội cha nuôi cậu chấp hành nhiệm vụ canh gác, nơi đóng quân khép kín không thể ra vào tùy ý. Đã rất lâu rồi, Thiếu Đường cũng chưa gọi về một cuộc điện thoại nào. Mạnh Tiểu Bắc cực kỳ khó chịu, về mặt cô đơn, nhưng cũng bất lực chẳng biết làm sao.

Điện thoại của cha nuôi hăng còn chưa đợi được, cha ruột đã gọi tới.

Lại nói ở Kỳ Sơn, từ khi thăng lớn đến Bắc Kinh học bổ sung, Mạnh Kiến Dân vẫn luôn thương nhớ con mình, thường xuyên gọi điện thoại đến đây hỏi thăm. Gần như đều đặn mỗi tuần một cuộc, cho dù đa phần ông đều không gặp được con khỉ kia. Mạnh Kiến Dân cũng viết thư cho Tiểu Bắc, nét chữ đẹp đẽ, viết liền một mạch mấy trang giấy, nội dung nghiêm túc, dông dài đủ chuyện. Mỗi lần Mạnh Tiểu Bắc gửi thư lại

chỉ viết cho cha mình có nửa trang, nửa trang còn lại vẽ hình người cực đáng yêu chọc cha cậu cười! Bất cậu ngồi viết suy nghĩ lý tưởng, đạo đức cùng báo cáo học tập thì thôi thà giết cậu đi cho xong.

Lần này, Mạnh Kiến Dân gọi điện thoại tới, thái độ cực kỳ sốt ruột. Là chuyện của thằng con thứ nhà ông, Mạnh Tiểu Kinh.

Mạnh Tiểu Kinh bị bệnh.

Con đường trưởng thành của hai thằng con nhà ông sao mà nhiều gian nan trắc trở, vận mệnh lắt léo khó lường, đâu đâu cũng trải đầy chông gai. Thằng lớn vừa lên Bắc Kinh không bao lâu thì trong một lần tập thể dục giữa giờ, lúc Mạnh Tiểu Kinh đi từ trên lầu xuống, đột nhiên một chân khụy xuống, không làm sao mà cử động được, sau đó lăn thẳng từ trên cầu thang xuống...

Lúc lăn xuống cơ thể không bị làm sao, nhưng chân Mạnh Tiểu Kinh có vấn đề, khớp xương chân phải thường xuyên giòn cứng. Lúc đi trên đường mỗi ngày, một chân không thể gấp lại, lúc phát bệnh vô cùng đau đớn. Bác sĩ trong bệnh viện nhà máy gần như bó tay chịu trôi, không chẩn đoán ra nguyên nhân bệnh tình.

Mạnh Kiến Dân cũng từng đưa thằng con mình qua bệnh viện lớn Tây An, sau đó, bất đắc dĩ quá mới đành nhân dịp nghỉ hè đưa thằng con đến Bắc Kinh chữa bệnh.

Thiếu Đường biết tin Mạnh Kiến Dân quay lại Bắc Kinh, chẳng cần tới thằng con nuôi ăm ỉ giục già anh về, anh đã chủ động xin nghỉ về nhà luôn.

Anh biết Mạnh Kiến Dân đưa thằng thứ lên Bắc Kinh nhất định là có chuyện lớn.

Trong phòng nhỏ nhà bà nội Tiểu Bắc, Mạnh Tiểu Kinh dựa vào thành giường, trời nắng như đổ lửa, vậy mà cậu vẫn mặc quần len mỏng.

Mạnh Tiểu Kinh vẫn như xưa, cao hơn Mạnh Tiểu Bắc tầm vài phân, tay chân khẳng khiu, càng lớn càng ra dáng chàng thiếu niên đẹp trai thanh tú. Nghe nói lúc đi Tây An khám bệnh, cha cậu đạp xe ba gác chở cậu trên đường cái, đột nhiên bị người chặn lại, hỏi: “Con trai ông nhiều tuổi rồi, tôi là đạo diễn đài truyền hình, ông có đồng ý cho con mình chụp quảng cáo không?”

Lúc đó suy nghĩ mọi người vẫn lạc hậu bảo thủ, không hiểu ngoài công việc làm ăn ổn định ra thì còn những con đường mưu sinh khác nữa. Từ trước tới nay Mạnh Kiến Dân cũng chưa từng nghe qua, hỏi: “Chụp quảng cáo gì cơ?”

Vị đạo diễn ấy nói: “Quảng cáo kem dưỡng da trẻ em, làn da con trai nhà ông thật mịn màng, đặc biệt có đôi mắt rất đẹp, đây chính là phiên bản nhí nam của Shirley Temple đó! (77) Đài truyền hình chúng tôi hợp tác với xưởng Tây Ảnh chuẩn bị chụp một bộ phim, để là còn cần thêm một diễn viên đóng vai bạn nam số hai, hay để con ông đi chụp thử xem có được không?”

77. Shirley Temple nhí:





Trong lòng Mạnh Kiến Dân đang buồn phiền nào nê, cau mày nói: “Chân con tôi hăng còn chưa đi được, đang phải chữa bệnh kia. Tôi cũng biết Shirley Temple là ngôi sao nhí của Mỹ, nhưng con nhỏ có thể chữa chân cho con tôi sao?”

“Tây Ảnh” chính là xưởng sản xuất phim ở Tây Cầu.

Thế là cơ hội mà sau này mọi người đều coi là tuyệt vời, thậm chí có thể thay đổi toàn bộ cuộc sống của một người, lúc ấy đã bị người cha như Mạnh Kiến Dân bỏ lỡ.

Nhà bà nội Mạnh Tiểu Bắc lại nháo nhào loạn thành một nùi, họ hàng ở quê ra ra vào vào, thăm hỏi người bệnh từ Thiểm Tây tới, thằng cháu trai quý báu thứ hai của nhà họ Mạnh.

Bác gái hàng xóm ngó đầu vào ra sức ngắm Mạnh Tiểu Kinh, cuối cùng vẫn còn cố nói: “Đây là thằng em trong hai đứa cháu sinh đôi nhà bà đó hả? Ôi chao, chẳng giống nhau gì cả!”

“Thằng em lớn lên đẹp hơn thằng anh nhiều, em trai giống cha cùng ông nội, nhìn y như đúc!”

Bác gái nhà hàng xóm thản nhiên nói một câu như đúng rồi, ai mà chẳng có thể nhìn ra điều đó.

Mạnh Tiểu Bắc ngậm kẹo que, từ tay vịn cầu thang trượt xuống, quần dính đất, ánh mắt dữ dằn, làm bộ không nghe thấy mấy lời bình luận nọ...

Thiếu Đường lại tới nhà họ Mạnh lần nữa, đứng ở cửa nhìn bộ dạng Mạnh Tiểu Kinh.

Mạnh Tiểu Kinh không hiểu động hay pha trò như Tiểu Bắc, từ bé cậu đã nhỏ nhẹ ngoan ngoãn, lại ưa chải chuốt, tắm rửa thì xài xà phòng thơm, rửa xong còn biết bôi kem dưỡng da, áo len mặc trên người lúc nào cũng sạch sẽ. Giờ lớn rồi cũng không còn hay gặm tay nữa, mười ngón tay thuần dài, móng tay được cắt gọn gàng sạch sẽ. Mạnh Tiểu Kinh là một cậu con trai vô cùng thanh tú đẹp đẽ, đang độ tuổi xuân mơn mớn, ấy vậy mà chân lại bị khập khiễng...

Trẻ con càng lớn càng phức tạp, không giống như hồi nhỏ chỉ biết ngây ngô chơi đùa. Mạnh Tiểu Kinh ở nhà bà nội tại Bắc Kinh. Đã hai năm hai anh em không gặp nhau, giờ cảm thấy xa lạ, đôi bên còn chẳng nói với nhau được vài câu. Mỗi người có một số mệnh khác nhau, khó tránh khỏi mâu thuẫn khúc mắc.

Thiếu Đường nhìn thấy Mạnh Tiểu Kinh từ trên giường dịch xuống, muốn đi vệ sinh. Chân trái Tiểu Kinh như thường gấp lại được, nhưng chân phải cứ thẳng duỗi ra. Cậu vịn bàn, vừa nhảy vừa dịch, lúc khoe miệng bặm lại giống như đang phải chịu nỗi tủ thân cay đắng vô hạn, muốn khóc nhè nhưng lại đã qua tuổi suốt ngày khóc lóc mất rồi. Về mặt đó của cậu, khiến người ta thương xót vô cùng.

Theo bản năng, Thiếu Đường qua đỡ, nhìn thấy thằng nhóc này mồm môi mồm lợi găng sức đi, bèn dứt khoát bế bổng cậu lên đưa đến nhà xí.

Mạnh Tiểu Bắc kiêng chân mò quấy trên chạn thức ăn phòng bếp, động tác thuần thục, vừa quay đầu lại nhìn...

Trong miệng Mạnh Tiểu Bắc ngậm quấy, hai tay đút túi, mắt dõi theo, rón ra rón rén đi tới bên ngoài cửa nhà xí, vịn cánh cửa nghe coi hai người đang làm gì.

Giọng nói của Thiếu Đường vang lên: “Tự cháu có thể đi tiểu được không?”

“Chú đỡ cháu nhé?”

“Cháu nhắm chuẩn nhé, đừng tè ra bên ngoài.”

“... Tè ra bên ngoài rồi, được rồi đừng lo, để chú lau cho.”

Cửa mở ra, Mạnh Tiểu Bắc né ra, trốn ngay đi, quay đầu lại như thể không nhìn thấy cái gì, môi dẩu ra.

Thiếu Đường ra ngoài, vẫn bế bổng cậu đến tận giường. Cô ba, cô út đều ở đây, cô ba sinh xong con vừa béo vừa bị sưng, cô út gãy trơ xương ốm yếu, chính bản thân đi bước nào còn run bước đó, chỉ có Thiếu Đường mới có thể hỗ trợ.

Mặc dù cô út không bế được, vẫn đỡ lưng theo sau Thiếu Đường, từ trong phòng đi ra, đi một vòng rồi lại quay lại: “Mạnh Tiểu Kinh không sao chứ... mau cầm ơn chú đi... Thiếu Đường anh ngồi xuống uống hớp nước đã...”

Lúc Thiếu Đường quay lại nhà xí tính dọn bồn cầu đã bị Mạnh Tiểu Kinh làm bẩn, phát hiện Mạnh Tiểu Bắc đang ở trong, một tay cầm giẻ lau, vẩy vẩy giẻ trong chậu nước, chẳng giống như đang lau dọn chút nào, mặt cúi gục xuống.

Thiếu Đường muốn làm cho xong việc, kêu: “Tiểu Bắc tránh ra, để cha dọn dẹp bồn cầu.”

Mạnh Tiểu Bắc không hé môi, giẻ lau vẫn vẩy qua vẩy lại trong chậu nước, cố tình gây sự.

Thiếu Đường làm việc nóng nảy dữ dội, chau mày lại: “Bây làm cái gì vậy hả?... Hay là bây lau?”

Mạnh Tiểu Bắc bực bội: “Sao con phải lau?”

Thiếu Đường cũng không hài lòng chuyện Mạnh Tiểu Bắc mấy ngày nay ba lẳng nhăng vô tâm vô tính: “Đó là em ruột bây đó, chân nó như thế rồi, sao bây không thể giúp nó lau?”

Mạnh Tiểu Bắc: “... Con, con cũng có bảo là không lau giúp đâu!”

Mạnh Tiểu Bắc vừa bị Thiếu Đường mắng cái là đã ngay lập tức cảm thấy vô cùng khó chịu, lòng dạ rối bời. Cậu nhìn chằm chằm chậu rửa, đôi mắt như bị bọt nước bắn tung tóe nhuốm ướt. Dường như có một luồng khí nóng xông khắp cả người cậu, vừa khó chịu vừa tủi thân, mặt sắc căm căm, ầm ỨC đến nỗi muốn bùng nổ.

Khi ấy, chính Mạnh Tiểu Bắc cũng không biết, thật ra cậu đang ghen tị.

Có thể nói, cái loại ghen tị này trong lòng thiếu niên, không hoàn toàn giống hay có liên quan gì với loại ghen tuông trong tình yêu sau này. Như lời mẹ cậu nói lâu lắm rồi, từ nhỏ Mạnh Tiểu Bắc đã vừa ranh ma lại vừa phách lối. Sự tình ranh ngang ngược này, theo tuổi tác lớn dần lên, càng ngày càng nảy sinh ham muốn chiếm hữu, đòi hỏi, khát khao yêu thương dữ dội hơn. Mỗi lần cậu cảm thấy ầm ỨC bất bình, chính là khi bên cạnh cậu xuất hiện một vài người tranh giành sự yêu thương cưng chiều của người mà cậu quan tâm nhất.

Nói đến cùng, trong lòng, trong tiềm thức của cậu vẫn còn sót lại sự tự ti... như đứa trẻ lang thang nhà quê gặp phải hoàng tử nhỏ đẹp trai!

Trong gia đình, người mà mỗi lần xuất hiện đều khiến cậu cảm thấy bị đẩy ra rìa ranh giới, đối mặt với nguy cơ khủng khiếp, đó chính là em trai cậu, Mạnh Tiểu Kinh. Trước đây phải chia sẻ sự yêu thương của cha mẹ ruột, giờ đây bản thân cậu đã sắp thành đứa không cha không mẹ rồi, có sao ngay cả cha nuôi cũng lại bắt đầu yêu thương Mạnh Tiểu Kinh? Mạnh Tiểu Kinh không tới Bắc Kinh, cha nuôi cũng chẳng thêm về nhà, mặc kệ cậu; Mạnh Tiểu Kinh vừa mới về đây, cả nhà đã đoàn tụ đông đủ vây quanh nó.

Trước giờ cha nuôi chưa từng bế cậu như vậy.

Vậy rốt cục, Thiếu Đường là cha nuôi của ai?

Cha ruột phải chia sẻ... từ khi sinh ra cậu đã chẳng có lựa chọn nào khác.

Nhưng cha nuôi là của riêng cậu, cha nhỏ chỉ thương một mình cậu, đừng hòng cho ai cướp đi một nửa.

Đó chính là suy nghĩ của Mạnh Tiểu Bắc.

Hạ Thiếu Đường đóng cửa nhà xí lại, hai người lại chen nhau trong căn phòng kín bưng. Thiếu Đường vò đầu Mạnh Tiểu Bắc, khẽ hỏi: “Lại làm sao?”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu, nói như không có việc gì: “Không có gì.”

Thiếu Đường niết niết vành tai Tiểu Bắc.

Mạnh Tiểu Bắc không vui nói: “Cha đừng kéo nữa, từ nhỏ đã kéo con, sắp kéo thành tai Phật Di Lặc rồi.”

Thiếu Đường nói: “Mới xa nhau có hơn hai năm, mà đã lạnh nhạt với em trai như vậy rồi, vừa nãy chẳng nói với nhau được mấy câu.”

Mạnh Tiểu Bắc: “... Không biết nói gì.”

Thiếu Đường nói: “Tình hình chân nó rất nghiêm trọng, bây coi cha bây sốt ruột tới mức tóc mai đều đã bạc rồi kìa. Vừa nãy cha bây lại đi ra ngoài gọi điện dựa vào quan hệ tìm bác sĩ, bây đừng có ương ngạnh cứng đầu, coi vẻ mặt kìa, bây vui lên chút cho cha coi!”

Mạnh Tiểu Bắc gượng gạo cong khóe miệng, hà hà, hừm.

Thiếu Đường nhú mày, dỗ cậu: “Bây không cười một cái thật đẹp cho ông coi được hả?”

Mạnh Tiểu Bắc nhếch mép: “Hi, hi, hi!!! Con đẹp trai không?!”

Thiếu Đường tức đến mức bật cười, nắm cằm cậu, giọng nói dịu dàng: “Thằng nhóc thối, cha ruột bây đến rồi, tốt xấu gì cũng phải cố gắng cái chút. Bây là con ông, bây cho cha mát mày mát mặt cái được không? Đừng có để cha ruột bây cảm thấy cha dạy hư bây...”

Khi đó Hạ Thiếu Đường cũng nhận ra tật xấu ngang ngược, hẹp hòi của Mạnh Tiểu Bắc. Cứ thỉnh thoảng lại lên cơn, mà rất là kỳ lạ, trước mặt người ngoài cậu vốn dĩ đâu có như thế! Trong trường học, cậu rất hào phóng, thẳng thắn thoải mái. Cậu có nhiều bạn bè, chơi với nhau vô cùng vui vẻ, hơn nữa chẳng ngại nam nữ, thân thiết với cả bạn học nam lẫn nữ. Mỗi lần bạn thân của cậu, Lương Lương với Thân Đại Vĩ đến nhà chơi, đều kể Mạnh Tiểu Bắc đối với anh em cực kỳ hào phóng, nghĩa khí. Cậu có đồ ăn ngon đều mang tới trường để mọi người cùng ăn, cả quần áo giày dép bóng cũng muốn mặc chung với Kỳ Lượng (vốn không thể cùng mặc chung với Thân Đại Vĩ bởi kích cỡ của cả hai quá khác nhau).

Mạnh Tiểu Bắc chỉ lên cơn hẹp hòi khi ở trước mặt Thiếu Đường. Cậu bướng bỉnh dữ dần, bày đủ mọi trò khó ở, kỳ cục rồi rắm, hết so đo tính toán lại đến cảm râm không thôi. Hơn nữa càng lớn lại như càng nặng thêm, thật sự càng lúc càng quái lạ.

Lúc đó Thiếu Đường vẫn chưa hiểu, trong đầu thằng nhóc thối này rốt cuộc đang nghĩ cái mẹ gì, trong lòng giống như có một nút thắt còn chưa gỡ ra được.

25. Chương 25: Điều Kiện Vô Lại

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau bữa cơm, Thiếu Đường và Mạnh Kiến Dân dùng ánh mắt ra hiệu với nhau. Hai người lặng lẽ vào phòng nhỏ đóng cửa lại, hai anh em khề khàng nói chuyện.

Hai năm không gặp, giữa đôi lông mày của Mạnh Kiến Dân đã hằn rõ sự ưu sầu tang thương, phôi bày nổi lòng nặng trĩu cùng sự già nua theo năm tháng dài dẫu. Thiếu Đường biết rõ Mạnh Kiến Dân là người hướng nội, trước nay vẫn luôn điềm tĩnh vững vàng. Thế nhưng, giờ đây cũng bởi gánh nặng gia đình đè trĩu, đã khắc sâu những vết hằn giữa đôi lông mày, khuôn mặt ông rầu rĩ một nỗi, phần nộ uất ức.

Mạnh Kiến Dân nói với Thiếu Đường tình hình thực tế hiện giờ: “Bác sĩ chẩn đoán bệnh bảo, có thể trong vùng đầu gối bên phải có một khối u sụn. Cậu nói xem, sao u sụn có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến mức không thể đi lại được như thế...”

Vừa nghe đến “khối u” là mọi người đều lập tức sinh ra phản xạ có điều kiện, Thiếu Đường vội hỏi: “Lành tính đúng không?”

Mạnh Kiến Dân cũng chần chờ không rõ: “Có lẽ vậy.”

Thiếu Đường khuyên nhủ: “Hai người đã tới Bắc Kinh rồi, quan hệ cũng đã thông, ngày mai tôi giúp anh hỏi bác sĩ quen, xem có thể phẫu thuật được không.”

Mạnh Kiến Dân chau mày: “Bác sĩ nói phẫu thuật rủi ro khá cao. Mạnh Tiểu Bắc đang giai đoạn phát triển, chiều cao của nó vẫn đang tăng lên, lỡ mà phẫu thuật đầu gối thất bại, làm ảnh hưởng tới dây thần kinh tăng trưởng, sau này hai chân nó một dài một ngắn... Cậu hiểu chưa? Như vậy nghĩa là chân phải của nó không phát triển nữa, thế chẳng phải sẽ cà nhắc thật sao...”

Mạnh Kiến Dân nói tới đây, cổ họng như nghẹn lại. Nỗi khổ sở từ tận đáy lòng trào lên, ông thật sự thương xót đứa con vừa xinh đẹp vừa ngoan ngoãn của mình.

Thiếu Đường vẫn nói: “Tôi đã giúp anh hỏi viện 301, bệnh viện quân đội, ở đó có chuyên gia về chỉnh hình, chuyên môn khám bệnh cho thủ trưởng. Chỉ là một khối u sụn, nhất định họ có thể chữa khỏi!”

“Hơn nữa, nếu hai người muốn đi bệnh viện, cần xe, cứ nói với tôi trước, tôi chuẩn bị xe tới đón.”

Mạnh Kiến Dân nhìn Thiếu Đường, trong mắt chứa đựng sự tin tưởng cùng biết ơn gom góp suốt bao nhiêu năm. Ông khó xử nói: “Tôi thật sự xấu hổ, lại làm phiền cậu nữa.”

Thiếu Đường nói: “Cái gì mà làm phiền? Sao xa lạ quá vậy.”

Mạnh Kiến Dân rũ mắt, ông cũng có lòng tự tôn của một người đàn ông trung niên: “Đã phiền tới cậu rồi, hết chăm lo cho một đứa con Mạnh Tiểu Bắc, giờ đây lại phải lo cho cả gia đình chúng tôi! Cậu nói xem, thế này thì về sau chẳng phải tôi mắc nợ cậu rồi hay sao?”

Nói đến đúng đoạn xúc động, tay Mạnh Kiến Dân ôm chặt đầu gối, các ngón tay siết đến trắng bệch, trong lòng cuộn cuộn nỗi khổ tâm: “Thiếu Đường, cậu không biết đấy thôi, chân thằng con thứ nhà chúng tôi, đã có vấn đề gần hai năm rồi. Mạnh Tiểu Bắc vừa đi Bắc Kinh, sức khỏe thằng thứ liền có vấn đề ngay, đến cả thi cuối kỳ học kỳ trước cũng phải bỏ lỡ. Trường học quan tâm nên vẫn giữ vị trí cho nó, chứ nếu mà không được, đành phải tạm nghỉ học thật...”

Thiếu Đường kinh ngạc: “Sao anh không nói với tôi ngay từ đầu?”

Mạnh Kiến Dân đáp: “Nói với cậu thì chẳng khác nào người nhà chúng tôi đều biết cả? Tôi không muốn để cha mẹ lo lắng, cách tới ngàn dặm đường, đâu có lo cũng lực bất tòng tâm.”

Thiếu Đường: “Ngay lúc đầu nên đưa tới Bắc Kinh chữa trị luôn, chớ để lỡ thời gian điều trị.”

Mạnh Kiến Dân: “Đến Bắc Kinh nào có dễ dàng gì? Nhắc đến chuyện này tôi lại hối hận, lúc đầu giá như tôi giữ thằng lớn lại Tây Câu. Tôi biết cái sự học của thằng lớn ở đâu nó cũng thế thôi, học có ra cái tích sự gì đâu, nên để Mạnh Tiểu Kinh lên Bắc Kinh học, thế mới tốt! Có lẽ bởi vì hồi đó tôi cho thằng lớn đi, thằng thứ mới khó chịu trong lòng, tâm trạng tồi tệ, bị đè nén ảm ức, rồi vì buồn phiền bức bối quá mà sinh ra bệnh!”

Thiếu Đường: “...”

Bỗng nhiên lại nghe những lời như vậy, Thiếu Đường không thoải mái lắm: “... Anh cả, sao anh lại nói như vậy.”

Trong lòng Mạnh Kiến Dân tích đầy những buồn bã âu lo, ông liền trút hết những suy nghĩ trong lòng ra mà hoàn toàn không để ý về mặt Thiếu Đường nhanh chóng thay đổi: “Cái thằng Mạnh Tiểu Bắc ấy, đến Bắc Kinh nó có thật sự nỗ lực học tập không? Lúc ấy tôi muốn nó đến đây để mở rộng tầm mắt, trau dồi kiến thức, nhìn có xa thì lòng mới rộng. Thành tích của nó, có được bằng một nửa thằng thứ không? Thằng thứ mà thi được 90 điểm, dám chắc nó chỉ đạt có 45 điểm thôi!”

Thiếu Đường: “... Không phải môn nào nó cũng thế, cũng có môn nó giỏi mà.”

Mạnh Kiến Dân: “Lúc này nếu bỏ lại Mạnh Tiểu Bắc ở Tây Câu, nó độc lập thành quen rồi, tôi cũng chẳng phải nhọc lòng, Mạnh Tiểu Kinh cũng có thể trị bệnh ở Bắc Kinh lâu dài.”

Thiếu Đường lập tức chau mày: “Một mình Mạnh Tiểu Bắc ở Tây Câu sao mà được, ai quan tâm chăm sóc nó? Nó mới nhiều tuổi, nó vẫn còn là một đứa trẻ!”

Mạnh Kiến Dân: “Tiếc là hiện giờ học tịch cùng giấy tờ điều trị của thằng thứ đều ở Tây Câu, mà tôi cũng không dám đẩy cả hai con cho cha mẹ.”

“Mạnh Tiểu Kinh có điều trị bệnh cũng không ảnh hưởng tới việc Tiểu Bắc ở đây học tập!...”, Thiếu Đường chuyển đề tài: “Tôi nói này Kiến Dân, anh đừng có cuống lên như vậy được không?”

Sự thiên vị trong tình cảm của con người kỳ lạ như thế đấy. Đứa trẻ nào được ai chăm sóc nuôi nấng, thì người đó chắc chắn sẽ càng thương yêu đứa trẻ ấy. Đó là sự yêu thương xót xa từ tận đáy lòng, thậm chí

đôi khi còn đi ngược lại huyết thống. Mạnh Kiến Dân là một người cha, lúc đầu cũng chưa chắc ông đã có sự phân biệt đối xử với hai thằng con sinh đôi nhà mình. Nhưng mà thời gian dần trôi, một đứa thì ở ngay bên mình, mỗi ngày đều nhìn thấy, một đứa thì ở tận nơi nao núi cao sông sâu, một đứa vẻ ngoài đẹp dễ thanh tú, ngoan ngoãn nghe lời, một đứa thì từ trước tới nay chưa từng lộ ra vẻ mặt tươi cười vui vẻ, sạch sẽ đáng yêu trước mặt cha mẹ... Bất nước tình cảm này, sao có thể bùng lên mà không hề gợn sóng? Thế đấy, trái tim con người đều là thịt là máu, ai chẳng có nỗi trắc ẩn riêng.

Trong lời nói của Mạnh Kiến Dân bây giờ, đều là “Thằng thứ nhà chúng tôi” như này như kia.

Giờ Hạ Thiếu Đường mà nói chuyện với người khác, cũng luôn tự hào “Bắc Bắc nhà chúng tôi!”

Choán hết cả tâm trí Mạnh Kiến Dân chính là việc trị bệnh cho thằng thứ. Nói tới cùng, lúc đầu đưa ra quyết định cho thằng lớn đến Bắc Kinh, để thằng thứ ở lại cũng đã hàm chứa sự thua thiệt trong đó. Mạnh Kiến Dân là người tâm tư trĩu nặng, lại còn thiếu quyết đoán. Ông cứ nghĩ mãi không thôi, nội tâm rối rắm giằng vò, nên giờ khi mâu thuẫn bùng nổ, lại càng cho rằng thằng lớn chiếm mất cơ hội cùng may mắn của thằng em!

Thế nhưng những lời ấy, Thiếu Đường nghe vào tai sao mà cảm thấy khó chịu tới như vậy?!

Trong nhà Mạnh Kiến Dân, Mạnh Tiểu Kinh là cục vàng cục bạc, vậy chẳng lẽ Mạnh Tiểu Bắc không phải? Mạnh Kiến Dân không cưng chiều nó... Nhưng tôi đây coi thằng nhóc như của báu của mình đó. Ở Bắc Kinh này, tôi đã nuôi được thằng con ngoan ngoãn cực kỳ!

Nói cho cùng, trong lòng Thiếu Đường, cán cân công bằng cũng từ từ chao nghiêng, nảy sinh sự phân biệt thân sơ, chỉ là anh nhất quyết không thừa nhận mà thôi.

Hai thằng con trai, hai người cha.

Bữa đó Thiếu Đường cố gắng nói lái sang chuyện khác, anh còn quan tâm tới chuyện quan trọng khác của Mạnh Kiến Dân nữa kia.

Thiếu Đường bảo: “Bên trên đã lại khôi phục việc thi đại học, anh đã bỏ lỡ một năm, năm nay không thể lỡ nữa, nếu không thì thật sự trễ mất!”

Mạnh Kiến Dân ngồi trên giường, hai tay đan chặt vào nhau, mặt đanh lại: “Thằng thứ như thế, tôi còn tâm trí nào mà ôn thi... Vốn là sách tham khảo tôi cũng mua hết rồi đấy chứ, nhưng tôi không thể rời con mình!”

Thiếu Đường khuyên: “Năm sau người tham gia thi còn nhiều hơn, anh còn phải ganh đua với đám học sinh phổ thông khóa này đấy!”

Hai mắt Mạnh Kiến Dân đăm đăm nhìn về phía trước: “Đành vậy, tôi cũng đã hơn 30 tuổi rồi, vậy mà còn phải tranh đua với mấy đứa nhóc mười mấy tuổi, tôi thật chẳng được tích sự gì.”

Thiếu Đường: “... Còn lần chần tới tận năm sau, anh sẽ vượt quá tuổi quy định, như vậy là mất tư cách tham gia kỳ thi đại học rồi.”

Khi ấy, ánh mắt Mạnh Kiến Dân đột nhiên bi thương trống rỗng cùng cực, tựa như đang rơi vào tận cùng hố sâu xót xa tuyệt vọng. Vận mệnh ngang trái trong thời đại rối ren này cùng với gánh nặng của cả gia đình nghèo khổ trong chớp mắt đã khiến người đàn ông kiên cường hướng nội này suy sụp tan vỡ. Mạnh Kiến Dân vục mặt vào hai lòng bàn tay, vành mắt đỏ bừng, nghẹn ngào đau đớn. Dẫu khổ sở đến thế nhưng ông cũng chẳng hề muốn phơi bày vẻ yếu đuối tuyệt vọng của bản thân mình cho người khác xem.

Mạnh Kiến Dân buồn bã nói: “Tôi thật sự không hiểu, vì sao gia đình tôi lại phải chịu đựng những chuyện này?”

“Gia đình người khác đều tốt đẹp mỹ mãn, không phải con người tôi không thể chống chịu được chuyện này, nhưng mà nhìn con cái nhà người khác có thể chạy nhảy, mỗi ngày đạp xe từ nhà trong khu tập thể đi học, tôi khó chịu vô cùng.”

“Cậu nói xem, giả như chân Mạnh Tiểu Bắc mà bị vậy, tôi nhất quyết sẽ không than thở oán trách. Tôi chấp nhận, cứ coi như người cha như tôi không dạy dỗ con cái tốt vậy! Từ nhỏ thằng lớn đã nghịch ngợm

như thế, từ cầu thang tầng hai ngã xuống, hai chân toàn là sẹo, thế nhưng chẳng hề có việc gì, bao nhiêu năm rồi chân cũng không gầy không què! Hơn nữa từ nhỏ Mạnh Tiểu Bắc liên tục bị hết bệnh nặng bệnh nhẹ, Mạnh Tiểu Kinh chưa hề bị bệnh, nhưng bệnh cái lại là bệnh nặng luôn. Tại sao lại cứ nhất thiết phải là thằng thứ? Mạnh Tiểu Kinh ngoan ngoãn hiền lành như thế, nó nào có làm gì sai đâu mà sao chân nó lại bị như thế?!...”

Thiếu Đường: “...”

Tại sao lại cứ nhất thiết phải là Mạnh Tiểu Kinh?

Lẽ nào nên là Bắc Bắc?

Thiếu Đường kinh ngạc nhìn Mạnh Kiến Dân, muốn phản bác nhưng chẳng thốt nên lời, miệng đã hé ra lại chẳng phát ra thành tiếng. Anh biết, đối phương muốn trút cạn sự bất mãn! Anh, anh cũng muốn trút ra!

Ngày hôm đó, Thiếu Đường càng nghe càng khó chịu, sau đó tìm cớ đi ra ngoài, né tránh Mạnh Kiến Dân.

Anh đến phòng bên ngoi coi, trộm liếc mắt nhìn Bắc Bắc của mình, xác nhận thằng nhóc này đang lấy những mảnh gỗ nhỏ, keo cao su và đinh đóng thành chiếc xe ô tô đồ chơi cỡ nhỏ, tự mình chơi tự mình cười! Thằng nhóc có tính hay quên, vừa rồi còn vừa khó chịu gắt gỏng, giờ đã khá rồi, rất hơn hớn vui vẻ.

Mạnh Tiểu Bắc liếc mắt nhìn thấy bóng người ngoài cửa, nghiêng mắt nhìn cha nuôi cậu, khóe môi nở nụ cười xấu xa, giơ lên mô hình xe bằng gỗ quơ qua quơ lại với Thiếu Đường, đắc chí lắm cơ!

Thiếu Đường cười nhàn nhạt, cũng không nói gì, giơ ngón cái ý khen bầy cừ lắm, tay nghề khéo léo, dữ ra phết!

Mạnh Tiểu Bắc dùng khẩu hình miệng nói: Bài tập thủ công, con cừ như này, ngày mai cho tụi nó lác mắt hết!

Dưới mái hiên nhà, hai người mắt đi mây lại, trêu chọc nhau rõ là lâu. Tâm tình đôi bên tốt hay xấu, khó chịu hay thoải mái, kỳ thật chẳng cần nói ra. Như lời mấy cụ ngày xưa, cái thằng quỷ Mạnh Tiểu Bắc này chỉ cần vĩnh viễn cái là ông đây đã biết thằng nhãi này muốn đi nặng!

Cũng có lẽ từ ngày Thiếu Đường nói chuyện lại với Mạnh Kiến Dân, giữa hai người dường như có một bức tường ngăn cách phức tạp lạ kỳ. Khoảng cách ấy không phải vì tình anh em suốt mấy năm nay của đôi bên không đủ thân thiết, mà bởi cả hai đều làm cha, đối mặt với vấn đề của hai đứa con trai, sẽ nảy sinh đủ loại mâu thuẫn trong cảm xúc suy nghĩ.

Loại cảm xúc này rất kỳ quái, giống như hai người mỗi người mang bên mình một đứa con. Mạnh Tiểu Bắc là con của Thiếu Đường, còn Mạnh Tiểu Kinh mới là con của Mạnh Kiến Dân. Mạnh Kiến Dân càng thiên vị Tiểu Kinh, Thiếu Đường càng không thể đành lòng mà thương xót Tiểu Bắc, muốn Mạnh Tiểu Bắc bị bỏ rơi được sung sướng hạnh phúc, không muốn để tương lai Tiểu Bắc vì bất cứ lý do trời ơi đất hỡi nào mà chịu thiệt chịu khổ trong gia đình. Ngay đến chính bản thân anh cũng không thể lý giải thứ tình cảm sâu đậm, quẩn luyến đang càng ngày càng điên cuồng da diết này. Anh thích thằng nhỏ này tới thế, anh không thể chịu được cảnh Mạnh Tiểu Bắc ở nhà hay trường học chịu bất cứ tủ thân uất ức nào, dù chỉ là một xú.

Mới vừa nãy thôi, Mạnh Tiểu Bắc còn ghen tỵ nóng nảy, khó chịu bởi anh bé Mạnh Tiểu Kinh. Từ nhỏ Bắc Bắc đã thiếu hụt tình yêu thương, vô cùng nhạy cảm, Thiếu Đường hiểu chứ.

Lúc này, thật sự điều anh lo nhất chính là Mạnh Kiến Dân cùng người nhà họ Mạnh đột nhiên ra quyết định, thay đổi ý định, hai anh em một đổi một, đưa Mạnh Tiểu Bắc quay lại Tây Cầu!

Anh làm cha nuôi, ở một vị trí khó xử lúng túng tới thế. Lúc thường, người đỡ dành Tiểu Bắc, người ở bên cậu rành rành đều là anh, nhưng vào thời khắc then chốt phải đưa ra quyết định liên quan tới vận mệnh, Hạ Thiếu Đường mới bàng hoàng nhận ra, đối với chuyện đi hay ở, tương lai tiền đồ của Mạnh Tiểu Bắc, anh thậm chí còn không có quyền lựa chọn hay quyết định.

Trong lòng mỗi người đều có suy nghĩ dự tính không thể nói với người ngoài, Thiếu Đường và Mạnh Kiến Dân đều vậy... Có thứ tình cảm nào đó đang dần dần lên men biến chất.

Vì việc Mạnh Kiến Dân tham gia thi đại học mà Thiếu Đường lén lút giúp ông chạy mấy lượt quan hệ, ghé hết cả chỗ thân quen lẫn không quen, hỏi han để làm thủ tục giấy tờ liên quan.

Chuyện của Mạnh Kiến Dân, hiềm một nỗi là ông bị chậm trễ quá lâu rồi. Năm 1977, quốc gia bắt đầu khôi phục thi đại học, tiếp nhận những học sinh khóa trước, nhưng vẫn có giới hạn tuổi tác. Ngoài ra còn chuyện đơn vị công tác, địa phương làm việc, bộ môn ban ngành, đủ loại giấy tờ chứng nhận, nói toẹt ra là phải đóng không biết bao nhiêu con dấu, chạy chọt lãnh đạo, dựa quan hệ, mới có thể lấy được một tờ “giấy phép dự thi” quý giá.

Trong thời gian này, còn xảy ra một vài chuyện mà người nhà họ Mạnh không biết. Lúc Thiếu Đường lên cục lo việc giúp Mạnh Kiến Dân, tính chạy cửa sau thì kết quả lại gặp phải người quen cũ.

Thiếu Đường đã hẹn được vị lãnh đạo kia. Đúng lúc anh đến, vừa mới mở cửa thì phát hiện ra trong phòng, đằng sau bàn làm việc lại là Đoàn Hồng Vũ.

Bộ dáng của cậu ấm Đoàn bây giờ, đã không còn yếu đuối hèn nhát như hồi ở Tây Câu, một mình một thân gặp chuyện đen đủi mà rầu rĩ ủ ê. Gã quay về thủ đô một cái, như rồng về với biển, như cá gặp nước, ngất ngưỡng vất vưởng trong đại học danh tiếng, ấy thế mà cũng hót được cái bằng. Giờ đây, gã hào hoa đẹp trai mặc áo da cùng quần bò ống loe được may từ Hồng Kông, tóc uốn theo kiểu tóc thời thượng giống như diễn viên Lý Đào Kim trong bộ phim “Rock tuổi trẻ” sau này. (78)

78. Diễn viên Lý Đào Kim trong phim Rock tuổi trẻ:





Đoàn Hồng Vũ ngồi trong ghế, giữa người ra sau, chân khỏe mạnh vắt lên bàn, chân còn lại thả xuống đất: “Thiếu Đường, anh đang đợi cậu đó.”

Hạ Thiếu Đường vừa nhìn thấy người này, trong lòng đã mẫn: Dù mẹ!

Thiếu Đường tỉnh rụi không nói, vào phòng tự nhiên đóng cửa lại.

Đoàn Hồng Vũ cười hỏi: “Tôi tìm chú anh làm việc hả? Anh biết cậu muốn làm gì rồi.”

Cục trưởng ở đây, là chú của Đoàn Hồng Vũ.

Đoàn Hồng Vũ cười tươi như hoa lộ ra nếp nhăn, gã cười đến mức nham hiểm: “Thiếu Đường, khổ cho cậu rồi. Anh đã xem tư liệu kia, Mạnh Kiến Dân, lão ta đã hơn 35 tuổi, quá tuổi mất rồi, vốn dĩ không thể thi đại học được, cậu còn muốn giúp lão ta đi cửa sau?!”

Mặt Thiếu Đường lạnh như tiền: “Chú anh đâu?”

Đoàn Hồng Vũ cười khẩy: “Không có chú anh ở đây, hôm nay trong văn phòng này, chỉ có một mình anh thôi!”

Hai người chẳng cần phải dằng dụa nói nhiều, trong lòng đã tự rõ suy nghĩ của đối phương, cũng chẳng cần giả vờ giả vịt. Thiếu Đường cởi hai nút áo trên cùng của áo khoác đồng phục, cổ áo mở phanh ra, bước đến ngồi vào ghế đối diện Đoàn Hồng Vũ, một tay khoát lên bàn, bình tĩnh nhìn gã, cục kỳ khí thế.

Hai người nhìn nhau, đầu mắt đầu thế tới khoảng năm phút đồng hồ.

Thiếu Đường đập tay một cái vang dội, ánh mắt thăm thăm đe dọa.

Đoàn Hồng Vũ không chịu được, cười phì một cái, mặt dày mày dạn nói: “Thiếu Đường, đừng có trờ anh như thế. Anh biết cậu với lão họ Mạnh đó không có gì, trước đó là anh ghen tuông mù quáng, hiểu nhầm cậu.”

Thiếu Đường hừm một tiếng.

Thật ra cũng chẳng liên quan tới việc Mạnh Kiến Dân. Ông đây sợ là sợ thằng con nuôi của ông phải quay lại Tây Cầu, thế nên ông mới phải tìm mọi cách để giúp cha ruột nó, để cả nhà nó đều chuyển tới Bắc Kinh. Như vậy thì Mạnh Tiểu Bắc sẽ mãi mãi ở lại đây! Suy nghĩ của Thiếu Đường chính là như vậy đấy!

Đoàn Hồng Vũ: “Nói thẳng nhé, anh cố tình đến đây chờ cậu, anh muốn giúp cậu lắm lắm, nhưng từ trước tới giờ anh không chơi trò mua bán lỗ vốn đâu.”

Thiếu Đường lừ mắt nhìn Đoàn Hồng Vũ: “Nói đi.”

Đoàn Hồng Vũ cười lảng lờ: “Cậu thừa biết anh muốn gì mà, anh thích cậu. Cậu tự nguyện cùng anh, chuyện cửa sau này anh nhất định giúp cậu! Cậu ngủ với anh, anh sẽ nghĩ cách giúp anh cả của cậu tới Bắc Kinh.”

Thiếu Đường chửi thề một cái, hỏi: “Đây là anh tính ra điều kiện vô lại với tôi?”

Đoàn Hồng Vũ cười khà khà: “Đâu có đùa giỡn vô lại đâu, anh quang minh chính đại yêu cầu!”

Thiếu Đường thẳng thừng đáp: “Tôi nói cho anh biết Đoàn Hồng Vũ, tôi sống hơn 20 năm nay rồi, tuy tôi cũng không dám nói bản thân mình thẳng thắn thật thà hay là kẻ quân tử trong sạch đứng đắn, tôi cũng chẳng tới đây để ra vẻ ta đây, nhưng cả đời này, ông đây chưa bao giờ nghĩ phải lấy mông mình làm loại chuyện trao đổi này với ai, ông thật sự không thể làm chuyện vô liêm sỉ như vậy!”

“Không, không!”, Đoàn Hồng Vũ vội vàng xua tay: “Vậy anh đổi cách nói khác vậy, mong cậu đổi vị trí rồi suy xét lại xem. Cậu coi như vậy được không, anh dùng mông mình cùng cậu trao đổi, giúp cậu việc này được không nào?”

Thiếu Đường: “... Ông đ*t.”

“Đù mẹ, anh cũng đến là rẻ mặt.” Đoàn Hồng Vũ tự tát miệng mình một cái, tự giễu nói: “Hạ Thiếu Đường, anh đây là muốn giúp cậu, là anh bán mông đó?!”

Ngày hôm đó cậu ấm Đoàn cứ như thế, càn rỡ trêu chọc Hạ Thiếu Đường đến là vui, quả thực làm người ta ghét tới không thể chịu được! Đây đúng là loại người dai như đĩa muối... dầu không hại người nhưng vẫn khiến người ta ghê gớm khinh ghét!

Hạ Thiếu Đường cười mắng: “Anh giỏi! Anh quăng luôn cả liêm sỉ, cũng quăng luôn cả mông mình.”

Thiếu Đường cười, lồng ngực rung rung, ngón tay chỉ thẳng về cửa sổ: “Cha anh ở trong bộ đội, người nào người nấy toàn đầu đinh lực lưỡng, anh tới đó lần lượt tìm từng người mà đ*t đi!”

Đoàn Hồng Vũ đột nhiên biến sắc, nghiêm mặt nói: “Đoàn Hồng Vũ anh đây cũng không phải loại người vừa gặp đã yêu, sáng nắng chiều mưa! Anh thích một người, chỉ thích người ấy, đã thích rất nhiều năm rồi.”

Hạ Thiếu Đường cũng nghiêm túc trả lời: “Tôi cũng vậy, tôi cũng không phải loại người vừa gặp đã có thể yêu, tùy tiện cởi quần, xong việc rồi lại mặc quần chạy lấy người rồi lại vờ như chẳng có việc gì. Nếu tôi đã thích một người, tôi sẽ toàn tâm toàn ý, một lòng một dạ vì...”

Một lòng một dạ.

Vì...

Thiếu Đường bỏ ngỏ nửa câu sau, trong lòng không hiểu vì sao rung động, giống như một cái kim nhỏ xúu mắt thường không nhìn thấy được đang đâm vào nơi mềm mại nhất trong trái tim, bỗng trở nên hệt hững thất vọng, phiền muộn u sầu, cõi lòng buồn bã chán nản, cứ cứ luẩn quẩn ngẩn ngơ mãi không thôi.

Vì ai? Anh thích ai?

Bên anh cũng có một người như vậy sao? Anh cũng đã sống gần hai mươi lăm năm rồi, mà ngỡ như cuộc đời thiếu vắng một thứ gì đó rất quan trọng, từng ấy năm vội vàng mãi miết như vậy vì cái gì...

Lúc đó Thiếu Đường quay đầu rồi đi, tất nhiên không có vinh dự mà đ*t gã lẳng lơ Đoàn Hồng Vũ kia.

Trước khi đi, từ sau lưng anh Đoàn Hồng Vũ còn thét lên một câu, lời nói sâu xa: “Hạ Thiếu Đường, từ trước tới giờ cậu chưa từng soi kỹ bản mặt mình, ánh mắt cậu ướt át vô cùng, bờ môi đẹp đẽ, bên khóe môi còn có nốt ruồi cực kỳ dụ người!”

“Mẹ nó, cậu chính là một con yêu tinh, đào hồ gây tai vạ cho anh rồi lại mặc kệ anh tự chôn mình trong đó!...”

“Này, tên nhóc họ Hạ cậu mau kéo ông đây lên!!!”

Hạ yêu tinh trong mắt Đoàn Hồng Vũ cài lại cổ áo, chỉnh lại quân phục, không thèm quay đầu đi thẳng, lúc ra khỏi cửa mới quăng lại một câu: “Được! Về nhà tôi sẽ cẩn thận soi gương, xem xem tôi khôì ngô tuấn tú phóng khoáng cỡ nào, giàu có quyền rũ ra sao! Tên khốn kiếp nhà anh rút nhanh, đừng có xuất hiện trước mắt ông nữa!”

Ngoài miệng Hạ Thiếu Đường ung dung mĩa mai như vậy, nhưng trong lòng vẫn như có tảng đá đang đè nặng. Việc lớn này của Mạnh Kiến Dân giải quyết không xong, vậy tương lai vận mệnh của thằng con quý báu Mạnh Tiểu Bắc nhà anh vẫn như cũ, khiến anh rầu lo không thôi.

26. Chương 26: Giác Ngộ Tình Cảm

Một ngày sau đó, trong khu tập thể ký túc xá bộ đội, Thiếu Đường cầm tô cơm vừa ăn xong trở về, tình cờ gặp Tiểu Bân.

Tiểu Bân nói: “Này, ban chiều thằng con anh có gọi điện tới, tôi quên xừ mất không nói cho anh.”

Thiếu Đường đứng khựng lại hỏi: “Nó bảo cái gì?”

Tiểu Bân nói: “Nó... Hình như nó nói phải đi, tôi cũng không nghe rõ, nó cũng không nói rõ với tôi, sau đó nó cúp điện thoại luôn.”

Lông mày Thiếu Đường thoáng nhăn tít lại, trong đầu vốn đã rối bởi một nùi chuyện, chuyện này nối tiếp chuyện khác, một loạt nốt mụn trên trán như đồng loạt bùng nổ: “Nó phải đi? Đi đâu?”

Tiểu Bân buông tay: “Làm sao tôi biết? Nó là con anh chứ đâu phải con tôi.”

Thiếu Đường: “Buổi chiều nó gọi điện tới mà giờ cậu mới nói với tôi?”

Tiểu Bân chẳng hiểu mô tê gì, oan ức nói: “Chiều nay anh ra ngoài làm việc vừa mới về mà, sao anh lại quát tôi?”

“Cái người này... Giờ cũng coi như làm cán bộ rồi mà tính tình cứ chi càng lúc càng hung hăng vậy chứ!”

Tiểu Bân nhìn về phía bóng hình Thiếu Đường, trong không trung đập về phía tên “du côn” một cái.

Trong đầu Thiếu Đường hiện lên mấy chuyện mà vài ngày trước Mạnh Kiến Dân nhắc tới, sốt ruột vô cùng. Anh để tô cơm xuống, quay đầu đi thẳng, cuống cuống chạy về nhà, mũ mao quân trang cũng chẳng kịp thay...

Thiếu Đường lái xe mô-tô-ba của đơn vị quay về, chạy lên trên lầu, cầm chìa khóa mở cửa.

Khóa cửa kéo cách một cái, chìa khóa gần như bị anh nghiền vào bên trong.

Người thuê nhà vô danh ở phòng bên không có ở đây, trong phòng khách lạnh tanh trống rỗng, lại còn không bật đèn, chỉ có ngọn đèn nhỏ đang sáng trong phòng Mạnh Tiểu Bắc.

Hạ Thiếu Đường dứt một tay trong túi quần, mặt không cảm xúc, bước mau mải vào trong phòng.

Mạnh Tiểu Bắc đang đứng cạnh bàn trước đèn, sắp xếp giấy vẽ và vật dụng để lung tung trên bàn. Trên giường, dưới đất, bày hai túi đồ lớn cùng túi xách kẻ sọc xanh đỏ trắng – túi mà mọi người vẫn hay dùng để đi xe lửa. Thiếu niên mảnh khảnh nhưng mạnh mẽ, lông mày đen như mực, đôi mắt nhỏ dài, khóe miệng thần nhiên cong cong, như thể đã quá quen cảnh cô đơn lạnh lẽ, một mình lẻ loi sinh hoạt trong căn nhà trống.

Thiếu Đường hồi hộp lo lắng, hỏi: “Bây đi đâu?”

Mạnh Tiểu Bắc quay đầu nhìn anh: “Đi ạ.”

Thiếu Đường cao giọng: “Bây đi đâu? Lúc nào bây nói với ông là phải đi? Cha ruột bây muốn đưa bây về Kỳ Sơn? Cả nhà bây đã bàn bạc với ông chuyện này chưa, ông có đồng ý không?!”

Mạnh Tiểu Bắc sững sốt: “...”

Thiếu Đường bước đến, bắt lấy bả vai Mạnh Tiểu Bắc, siết thật chặt, hai bên phổi thở tới mức đau đớn. Anh đã từng nghĩ tới chuyện kéo Mạnh Tiểu Bắc đi tìm Mạnh Kiến Dân nói ra đầu ra đuôi, rốt cục chuyện của thằng nhóc này, ai mới là người quyết?

Đôi mắt Mạnh Tiểu Bắc đen láy, cậu nghiêng đầu, dè dặt nhìn anh: “Cha nuôi, cha sao vậy?”

Thiếu Đường: “...”

Mạnh Tiểu Bắc phì cười, khoe mắt vẽ ra nếp nhăn: “Sao vậy ạ, con về Kỳ Sơn làm gì? Ngày mai con đi trại hè, con đang sắp xếp hành lý mà, cha nuôi cha làm gì thế!”

Thiếu Đường: “...”

Hai người mắt to mắt nhỏ trừng nhau trong chốc lát, lần này đến lượt Thiếu Đường cực kỳ xấu hổ, hai tay vội vàng rút lại, đút vào túi nắm thành nắm, ho ho vài tiếng, che giấu cảm xúc mù mịt rối bời. Gần đây, nhiệm vụ của đơn vị vô cùng nặng nề, lại thêm đến là lắm chuyện nhà chuyện cửa phiền lòng, rồi lại nghĩ đến chuyện nẫu ruột của thằng nhóc Mạnh Tiểu Bắc này, rồi lại suy tính chuyện lung tung với Mạnh Kiến Dân, những ngày này trôi qua như một cơn mơ, mờ mịt hỗn loạn!

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Tháng trước con đã nói với cha rồi mà, cha nuôi, trường học con tổ chức trại hè, bởi vì con đoạt giải vẽ trong khu vực nên được chọn đi, sáng sớm ngày mai đi rồi.”

Thiếu Đường ngại ngần cười: “À... cha quên mất chuyện này.”

Mạnh Tiểu Bắc quay lưng thu dọn đồ đạc, lạnh lùng nói: “Mấy tháng rồi cha có về nhà đâu, quên là phải thôi.”

Thiếu Đường: “...”

Thiếu Đường hấp tấp ngồi xuống, quỳ trên nền đất: “Để cha dọn dẹp cho bây.”

Tiểu Bắc: “Khỏi cần.”

Thiếu Đường: “Cha nuôi giúp bây dọn!”

Tiểu Bắc: “Không-cần-mà! Cha nào biết dọn đồ của con, cha dọn không kỹ đâu!”

Mạnh Tiểu Bắc cũng ngang bướng cứng cổ lắm cơ, tính tình cũng dữ dằn gan lì lắm chứ đùa.

“Cha không biết thu dọn? Ông đây làm lính đó, mỗi tuần hai chuyến mang vác 5km, mỗi tháng một lần hành quân cấp tốc huấn luyện dã ngoại, cả ngày bọn ông phải thu dọn phòng, đã luyện ra tốc độ sắp xếp, thu dọn hành lý vừa nhỏ gọn nhẹ nhàng vừa ngay ngắn chỉnh tề trong thời gian ngắn nhất! Lúc ông đây học đóng gói thu dọn đồ đạc thẳng ranh bầy hăng còn chưa sinh ra đâu! Tránh ra tránh ra, ông đây dọn cho bầy!”

Tối đó Thiếu Đường bị Tiểu Bắc khinh thường cho, quyết tâm xắn tay áo ngồi trên đất dọn giúp cậu bằng được thì thôi.

Hai người dằng dụa cù nhảy, dường như đang cố che giấu sự huyệt hăng cùng xấu hổ nào đó trong lòng, dằng dụa dần biến thành trêu đùa, đùn đẩy túm bắt nhau! Đôi bên đều bật cười, Mạnh Tiểu Bắc không tóm được cha nuôi cậu, nhanh như chớp bị anh đẩy ngã xuống đất, cười hahaha một lúc, trong lòng bỗng dưng sáng khoái nhẹ nhõm hẳn... Thiếu Đường của cậu đúng là số dzách!

Thiếu Đường lấy ba lô ra, dạy Mạnh Tiểu Bắc cách các chú giải phóng quân gấp, buộc chần. Anh gấp chần cực kỳ nhanh gọn thành thạo, hai bàn tay to lớn vượt chần của Mạnh Tiểu Bắc phẳng lì, gấp thành bốn góc vuông vắn, xếp tất cả đồ đạc lung tung phèo gồm áo ba lỗ, quần đùi rồi quần áo tắm rửa thay giặt vào trong, dùng dây ba lô buộc thật chặt lại.

Mạnh Tiểu Bắc kêu lên: “Cha đừng buộc chuyên nghiệp quá vậy, lúc về rồi con biết làm sao?”

“Trên đường về chắc chắn tất cả sẽ bung ra cho coi, lúc về ai giúp con buộc chần đệm giờ!”

“Cha nuôi, con bảo này, con có thể buộc cha vào, nhét vào trong đệm rồi mang đi được không?!”

Thiếu Đường mãi miết dọn dẹp, thái dương mướt mồ hôi: “Được.”

Mạnh Tiểu Bắc: “... Dạ?”

Nụ cười của Mạnh Tiểu Bắc đông cứng lại trên khóe môi, ánh mắt chăm chú dõi theo cha nuôi nhỏ của cậu. Thiếu Đường quỳ trên mặt đất, phần lớn cơ thể nghiêng về phía trước, nghiêm túc ra sức sắp xếp dọn dẹp. Sau lưng, áo sơ mi sơ vịn từ quần tuột ra, anh vừa khom lưng nâng đồ xong, lại cúi xuống tiếp, lờ mờ lộ ra phần thắt lưng dẻo dai rắn chắc. Quần quần đội căng khít, siết chặt vào bờ mông, bấp đùi cường tráng, cực đẹp trai!

Thật ra lúc này, lúc mà cha nuôi lái xe mô-tô-ba đến dưới lầu, qua khe cửa sổ Tiểu Bắc đã nhìn thấy rồi. Cậu kích động tới nỗi nhảy lên, vịn vào cửa sổ nhìn, sau đó nhanh chóng thu dọn tranh về linh tinh trên bàn, mặt đánh lại, giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra, điệu bộ tỉnh bơ không quan tâm, giả dờ không để tâm tới đối phương...

Thiếu Đường buộc xong hành lý, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn chưa bù đắp đủ tình cảm cho cậu, lại hỏi: “Bây đi mấy ngày?”

Mạnh Tiểu Bắc đỏ khóc đỏ cười trả lời: “Sáu ngày ạ, hai tháng trước đã nói với cha rồi mà.”

Thiếu Đường chỉnh lại lưng quần, vội vội vàng vàng nói: “Trại hè tổ chức ở ngọn núi Bát Đại Xứ hử, đồ ăn chắc chắn dở lắm. Bây đợi cha chút, cha quay lại đội lấy cho bây ít đồ ăn ngon, lần trước tích cóp mà quên mang về.”

Tối hôm đó, Mạnh Tiểu Bắc nhất quyết muốn cùng cha nuôi tới khu tập thể quân đội. Hạ Thiếu Đường bảo cậu ngồi vào bên trong thùng xe của xe mô-tô-ba. Bình thường ba người lính đi một xe mô-tô-ba, chỗ ngồi ở thùng xe thường dành cho Trung đội trưởng hoặc Đại đội trưởng.

Ban tối ở thành phố lúc này, không có cảnh sinh hoạt đông đúc nhộn nhịp như bây giờ. Đến ngoại ô xe càng ít, trên đường phố xe cộ qua lại thưa thớt, mọi người cứ đến giờ tan làm bèn về nhà luôn. Buổi tối ra ngoài đường lảng vảng đều là bọn lưu manh vất vưởng! Ở những khu dân cư, từng nhà từng nhà bừng sáng ngọn đèn ấm áp, mùi đồ ăn thoang thoảng.

Hai tay Mạnh Tiểu Bắc nắm chặt tay vịn, gió đêm rít gào bên tai, thổi tung mái tóc, tấp vào đôi mắt nhỏ dài của cậu. Cậu không ngừng liếc về phía người bên cạnh mình, ngắm người đàn ông ngang tàng tuấn tú phóng khoáng mà từ nhỏ cậu đã luôn ngưỡng mộ sùng bái! Thiếu Đường mặc quân trang thẳng thớm, cực oai phong mạnh mẽ cười mô tô vượt gió, hai tay cầm chắc tay lái, đôi mắt cũng híp lại, môi mím chặt, đường cong sườn mặt đẹp để phóng khoáng như điêu khắc... Đối với Mạnh Tiểu Bắc, “Hạ Thiếu Đường”, ba chữ này đã kết thành nút thắt tình cảm không thể chặt đứt, ấm áp đượm tình suốt thời niên thiếu.

Mọi người trong ký túc xá đều vắng mặt, hai người đến đúng lúc tất cả đều đi đến thư viện để đọc sách và học văn hóa. Thiếu Đường lấy hết đồ tốt trong ngăn kéo dưới giường ở ký túc xá ra, gói lại đưa Mạnh Tiểu Bắc.

“Sô cô la, bánh bích quy, để đến lúc đói thì ăn.”

“Bánh nướng vừng, dầu bếp dân tộc Hồi có tay nghề cực giỏi ở nhà ăn bọn cha làm đó, ngon y chang đồ cô hai bây mua ở phố Ngưu.”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Đù mẹ, nhiều thế này, cha nuôi, con ăn sao nổi!... Con đâu có thật sự đi Tây Câu rồi không quay lại nữa đâu.”

Hạ Thiếu Đường giẫm lên giường dưới của anh, trèo lên giường trên, gò lưng lục lọi một lúc trên giường Tiểu Bân: “Cha nói cho bây biết, chú Tiểu Bân của bây còn giấu nhiều đồ xịn lắm... Ông đây lục hết ra coi!...”

Mạnh Tiểu Bắc bật cười, cảm giác cha nhỏ của cậu đột nhiên “sống lại”! Bộ dạng uy nghiêm của sĩ quan hoàn toàn mất tăm, anh vẫn là anh chàng to xác điên cuồng ở Tây Câu, hoàn toàn chẳng hề để tâm tới

hình tượng ngày nào.

Vẻ mặt sốt ruột lúc Thiếu Đường lục lại cả phòng tìm đồ ăn, làm Mạnh Tiểu Bắc giật mình nhớ lại chuyện xưa. Trước mắt cậu hiện lên hình ảnh Thiếu Đường vào mấy năm trước bên dòng nước lũ giữa con sông Vị ở Tây Câu, Kỳ Sơn, đội thùng sữa bột của cậu lên đầu, mỉm cười với cậu.

Lúc Thiếu Đường lục tìm trên giường, từ dưới đệm giường Tiểu Bân rơi ra một quyển tạp chí màu mát mẻ, khiến mắt Tiểu Bắc sáng rực, vội vàng cầm lên.

Mạnh Tiểu Bắc: “Điện ảnh... đại chúng? Cô gái trên trang bìa này thật xinh đẹp.”

Hạ Thiếu Đường giằng lại: “Đồ của phòng ông, bây đừng có coi.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Sao con lại không được nhìn? Con muốn xem! Phòng cha ai mua tạp chí ảnh vậy ạ?”

Giọng nói Thiếu Đường đột nhiên nhuốm sự xấu hổ: “Cha mua... nhìn chơi ấy mà.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Chà chà... xem tranh con gái cơ đó.”

Thiếu Đường hỏi vặn lại: “Ông đây không nhìn đàn bà chẳng lẽ nhìn vậy?”

“Điện ảnh đại chúng” như một cơn gió xuân cuốn theo sự lãng mạn ngọt ngào thổi qua xã hội sau thời kỳ cải cách mở cửa. Mỗi tuần báo, trên mặt bìa đều là một cô gái, hội tụ đầy đủ tố chất tình nhân trong mộng trong suy nghĩ của cánh đàn ông thời đại này. Thiếu Đường tiện tay mua một quyển tạp chí, đàn ông trong phòng điên cuồng truyền tay nhau nhìn. Mỗi đêm trong ký túc xá, rúc trong ổ chăn, kể chuyện đêm khuya đều là về mấy người đẹp Cung Tuyết, Trương Du, Tư Cẩm Cao Oa, Chu Minh Anh. Cũng bởi nhiều năm trước đây bị bí bức kìm nén quá mà, giờ đây được thả phanh rồi, một đám đàn ông cả lớn lẫn nhỏ như lang như hổ, trong lòng bắt đầu rục rịch chộn rộn.

Hai người từ trong cửa lầu đi ra, dưới ánh đèn đường trong khu tập thể quân đội, trên con đường lát đá loang loáng bóng hình hai cha con. Trong đôi mắt nhỏ dài của Mạnh Tiểu Bắc lấp lánh những tia sáng, cậu hỏi lời vẫn luôn giữ trong lòng: “Cha nuôi, cha có đối tượng rồi ạ?”

Thiếu Đường cúi đầu lạnh lùng đáp: “Mấy người trước đây đều xong cả rồi còn đâu, giờ nào có ai, cũng chẳng thấy ai ưng mắt cả.”

Những năm 70, 80 bắt đầu xuất hiện tình trạng cưới xin muộn. Trong bộ đội rất khó làm quen con gái, có người muốn giới thiệu đối tượng với Thiếu Đường, anh cũng lười đi gặp, chẳng hề để tâm mấy, cũng bận nữa.

Thiếu Đường cúi đầu hút mạnh một hơi thuốc, đột nhiên hỏi: “Cái túi mà bây đựng tranh vẽ hoạt hình

hiện giờ ấy, màu xanh da trời nhạt... không phải của mây tự mua đúng không?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Bạn học cho ạ.”

Thiếu Đường suy nghĩ cực nhanh và chuẩn: “Là con nhỏ ngồi cạnh mây, Tôn Viện Viện hả, nghe bảo cha nó là giảng viên đại học.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Làm sao cha biết? Thân Đại Vĩ nói cho cha ạ?”

Thiếu Đường thâm nghĩ, mẹ nó, gì thì gì ông đây cũng là cha mây, hơn mây những mười ba mười bốn tuổi cũng đâu có phí phạm, lẽ nào ông đây còn không nhìn ra?

Thiếu Đường cười giễu: “Người ta tiêu tiền tặng mây, mây nhận thiệt hả? Cứ dễ dàng nhận vậy sao?”

Mạnh Tiểu Bắc nghiêng đầu, trong giọng nói lộ ra vẻ đắc chí trên mặt này của thiếu niên: “Bạn ấy tự nguyện tặng cho con mà.”

Thiếu Đường: “...”

Hạ Thiếu Đường nói: “Mây cũng được phết đấy, sau khi cha vào trung học mới bắt đầu biết tới mấy chuyện này. Mạnh Kiến Dân chắc hẳn còn muộn hơn cha. Thăng nhóc mây đúng là trò giỏi hơn thầy, mới tí tuổi tiểu học đã dụ dỗ con gái nhà người ta.”

Từ nhỏ đã là một thăng nhóc đào hoa rồi cơ đấy.

Hai người mỗi người một câu liên tiếp trêu chọc mỉa mai nhau, ngoài mặt thì toàn là chuyện con gái như này như kia, mà thực ra đôi bên đều gắng sức lảng tránh, không muốn phơi bày cảm xúc thật sự. Thế nhưng từ tận đáy lòng, có thứ tình cảm phức tạp nhỏ xíu khó có thể đè nén, đang rục rịch muốn trào ra, cứ u uất buồn thương, như thể muốn liềm mình đào tận sâu vào cõi lòng đối phương, đến nơi tình cảm riêng tư kín đáo nhất. Trái tim sao mà nhức nhối, muốn đào ra mà xem, muốn người ấy chứng thực rõ ràng rằng, bản thân mới chính là người quan trọng nhất, đặc biệt nhất trong mắt, trong tim đối phương! Tôi tốt với anh đến như vậy, tôi đáng được trân trọng. Loại cảm xúc này khiến trái tim Mạnh Tiểu Bắc càng lúc càng đập nhanh, trong lòng cực kỳ kích động, cũng khiến Hạ Thiếu Đường không hiểu sao rung động vô cùng,...

Trên đường về, hai người không đi xe mô-tô-ba nữa, chậm chậm đi qua hai trạm ga, cũng chẳng ngại đường xa, cứ thể chậm rãi đi trên con đường lát đầy đá.

Thiếu Đường dạy Mạnh Tiểu Bắc dùng mu trong bàn chân đá viên đá thành một đường vòng cung giống như đường cong trong lúc đá bóng. Hai người lao đi, sải những bước thật dài, trên đường đi bộ một lớn một nhỏ, điên cuồng vui vẻ sóng bước bên nhau...

Mạnh Tiểu Bắc đang tắm trong nhà tắm, lấy nước ấm trong chậu nước lau người.

Cậu mặc quần lót, trong buồng kín bưng dẫu sao cũng chẳng có ai thấy, không kiềm được mà quay lại gương, mân mê ngắm mình, véo mạnh vài cái nhíp nhàng. Cậu cười rạng rỡ, khuôn mặt hiện lên vài nếp nhăn, lỗ chân lông cả người đều nở ra, trào ra sự sung sướng hớn hở không nói nên lời. Khăn nhỏ quăng về bả vai bên này một cái, quăng qua quăng lại.

Chẳng biết từ khi nào bắt đầu, tâm tình cậu cũng vì ai đó mà bắt đầu lay động.

Mạnh Tiểu Bắc tiện tay cầm lấy chai dầu gội đầu, hình như là bạn ở Quảng Đông của Thiệu Đường đưa tới, khoa tay múa chân coi chai dầu như míc hát, cao giọng bắt đầu ngân nga.

Cậu ở trong nhà tắm điên cuồng múa may, tự mình tiêu khiển làm trò vui cho bản thân, bên ngoài nhà tắm có một người đi đi lại lại, hết sức kiềm chế ham muốn xúc động kéo cửa ngó mắt vào bên trong!

Mạnh Tiểu Bắc lau chùi xong, mặc quần lót màu xanh lam từ trong phòng tắm lao ra ngoài, hát vang: “A a a!!! Ngôi sao đỏ lấp lánh tỏa ánh sáng rực, ngôi sao đỏ sáng rực rọi khắp mặt đất...”

Thiệu Đường cũng không kìm được bật cười: “Thằng nhãi kia hát cái gì đó hả, có chi mà sướng vậy hả?!”

Mạnh Tiểu Bắc: “A a a a! Chúng... tôi, người kế tục chủ nghĩa cộng sản... hướng về ổ chăn dưng cảm đi tới!!!”

Mạnh Tiểu Bắc như cá nhảy vọt vào giường lớn, sung sướng hưng phấn chui vào ổ chăn. Thiệu Đường cười, theo cậu nhào tới, đè lên thằng con mình, hoàn toàn đắm chìm, cuốn theo sự vui vẻ háo hức của thằng nhóc, buông hết nỗi phiền lòng ưu tư. Theo bản năng phát ra từ nội tâm, anh kéo quần lót của Mạnh Tiểu Bắc xuống, theo sự rung động của bờ mông cắn một cái.

...

Mạnh Tiểu Bắc ôm mộng: “A!... Ai ui!”

Thiệu Đường: “Hả...”

Mộng Mạnh Tiểu Bắc đau nhức, cảm giác khác thường từ mộng chạy dọc theo cột sống xông lên thần kinh, hai chân run rẩy. Lúc này đây, cậu hăng còn chưa có loại khoái cảm mà sau này mới biết tới. Tuy tuổi còn nhỏ, thể nhưng hai khối tim như gắn liền với nhau, cơ thể cứ tự nhiên sinh ra xúc cảm thân mật.

Mạnh Tiểu Bắc đột ngột quay đầu lại!

Trên朦胧 rõ ràng có một vòng dấu răng.

Lúc Tiểu Bắc vừa quay đầu, Thiếu Đường cũng đột nhiên quay người đi, trong đôi mắt đen lầy đầy nước, không nói được một lời, gãi đầu đi ra ngoài...

Đêm đó, lần đầu tiên Hạ Thiếu Đường sinh ra sự giác ngộ trên phương diện nào đó.

Cùng con nuôi thân thiết nồng thắm quá mức như vậy, đến nỗi bản thân anh cũng cảm thấy hơi xấu hổ ngại ngùng, không hiểu sao mà nảy sinh sự chột dạ.

Lần đầu tiên từ xưa tới nay, anh ở trong phòng tắm nhìn gương thật lâu thật lâu, nhìn đôi mắt mình, bờ môi, còn cả nốt ruồi trên môi mình nữa. Tiểu Bân và những người khác trong đội cũng lấy chuyện nốt ruồi trên anh, bảo trên mặt anh có “nốt ruồi mỹ nhân”.

Rất ngẫu phải không?... Thiếu Đường chỉnh chỉnh lại cổ áo, chăm chú nhìn xung quanh thái dương với cằm mình.

Tên khốn Đoàn Hồng Vũ còn nói anh là gì cơ?

Yêu tinh.

Đù mẹ già, ông đây trưởng thành ra dáng thế này, có gì mà bộ dạng đứng đắn oai phong mạnh mẽ mang mùi vị của yêu tinh được.

27. Chương 27: Tâm Tư Từng Người

Mạnh Kiến Dân cùng thằng con thứ nấn ná trong nhà ông bà ở Bắc Kinh mấy ngày. Mạnh Tiểu Bắc xách ba lô vui vẻ đi trại hè, cũng chẳng ở lại giúp đỡ cha cậu cùng với em trai.

Mạnh Tiểu Bắc độc lập từ nhỏ, cậu không quán quýt cha mẹ, chẳng biết nói ngọt cũng chẳng khôn khéo được việc. Càng vào lúc cần cậu làm cho mát mày mát mặt, cậu càng chống đối quyết không để đối phương được như ý! Bởi vậy bắt đầu từ thời kỳ đó, quan hệ giữa cậu và người trong nhà đã thành ra như thế. Bảo là dừng dừng hờ hững cũng không phải, dẫu sao cũng là cha là mẹ, là em ruột cậu, nhưng để mà nói là rất thân thiết gần gũi thì cũng chẳng thân thiết bao nhiêu, tựa như người một nhà đấy, nhưng phân ra hai kiểu sinh hoạt, đi hai con đường khác nhau.

Duyên số giữa người với người rất khó nói, xét cho cùng tình cảm là gì? Chẳng phải là một chữ “duyên” sao? So với người nhà, Mạnh Tiểu Bắc còn thân thiết với Kỳ Lượng và Thân Đại Vĩ hơn, chớ nói chi tới cha nhỏ của cậu.

Mạnh Tiểu Kinh ở nhà bà nội, nhà bà nội ở tầng hai. Cái tuổi đó là thời trẻ con nghịch ngợm hiếu động nhất, không lúc nào chịu ngồi im một chỗ. Mỗi ngày Mạnh Tiểu Kinh đều xuống lầu chuẩn ra ngoài, cậu cũng muốn tìm bạn đồng trang lứa chơi đùa.

Có một lần cậu tự mình đi, lúc xuống lầu, vừa mới được nửa đường, đến giữa cầu thang thì đột nhiên chân cứng đơ, gập lại không duỗi được.

Lúc đi xuống, sau quá trình gập đi gập lại, chân phải của cậu đã mất rất nhiều sức, gắng gượng trầy trật. Đối với người khỏe mạnh, đây chỉ là động tác đơn giản, hoạt động thường ngày, ấy vậy mà cậu không thể nào hoàn thành. Sau khi chân co lại, cũng không duỗi thẳng ra được nữa! Khổ u sụn có lẽ kẹt trong xương bánh chè, vừa mới cử động đã đau đớn.

Mạnh Tiểu Kinh cứng ngắc ngồi tại hành lang, lên không được mà xuống chẳng xong. Cậu muốn gọi người tới giúp, nhưng tính tình lại ngại ngùng bên lén, không muốn để lầu trên lầu dưới, tất cả hàng xóm đều chạy đến vây xem cậu què quặt như nào.

Mạnh Tiểu Kinh bám vào tay vịn cầu thang, muốn nhảy để đi, nhưng lúc nhảy xuống thì dễ, nhảy lên lại cực khó, cậu ngã ụch cái ở góc cầu thang, ngồi cứng một chỗ.

Trên lầu có vài đứa trẻ chạy như bay xuống, lướt qua cậu, hồn nhiên quay đầu hỏi: “Này, Mạnh Tiểu Kinh? Mà sao vậy?”

Mạnh Tiểu Kinh rất sĩ diện, vội vàng lắc đầu: “Không có gì.”

Hai thằng nhóc quay mặt nhìn nhau, giơ tay nhún vai ra hiệu với nhau, lại chạy xuống tiếp.

Vành mắt Mạnh Tiểu Kinh ngay lập tức nhòe nước mắt.

Cha cậu không tìm thấy cậu, ra ngoài mới hay chuyện! Mạnh Kiến Dân cùng vài người cô ba chân bốn cẳng đỡ Mạnh Tiểu Kinh về phòng. Mạnh Tiểu Kinh ngồi trên giường, chân vẫn chưa thẳng lại được, chỉ có thể co quắp, bèn quen nếp khóc một lúc. Đôi mắt xinh đẹp khóc sưng lên như mắt cá vàng.

Mắt Mạnh Kiến Dân cũng đỏ rực, vô cùng thương đứa con trai quý báu này.

Đối với nhà họ Mạnh, có hai nhiệm vụ khẩn cấp trong việc chữa chân cho Mạnh Tiểu Kinh, một là tìm bác sĩ, hai là xoa y tiên!

Lúc đó, Mạnh Tiểu Bắc cũng từ trại hè quay về, vắc bao lớn, mặt ửng đỏ mồ hôi lóng lánh, bả vai, cánh tay trong áo sơ mi cũ toát lên sự cường tráng khỏe khoắn.

Mọi người tụ tập đông đủ trong nhà bà nội, Mạnh Tiểu Bắc vào cửa liếc nhanh qua đám người, qua loa

chào ông nội, bà nội, cha và cô, rồi vội vàng đi tìm cha nuôi tán dóc một hồi.

Thiếu Đường vừa nhìn thấy cậu liền cười: “Hành lý này bây buộc hả? Ba lô quần lộn tùng bậy hết lên rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc tủi thân kêu: “Đù mẹ, con buộc cũng hơi bị được đó chứ! Cũng do con buộc theo cha đó, sáng sớm con đuổi theo hai cái xe của trường, trên núi vừa chạy đồ vừa rút! Mọi người trên xe nhìn rồi cười con!... Hừm!”

Cái điệu “hừm” cuối câu của Mạnh Tiểu Bắc, chẳng mấy khi chứa đựng sự kiêu ngạo, cái giọng điệu này là để làm nũng với Thiếu Đường, hoàn toàn xuất phát từ bản năng mong mỏi được chú ý quan tâm.

Thiếu Đường vuốt ve con nuôi mình, mỗi lần đều sờ đầu, khuôn mặt, tóc. Bàn tay anh thô ráp mạnh mẽ, thân mật vuốt ve.

Từ trong túi Mạnh Tiểu Bắc lấy ra mấy đồ vật quý: “Cha nuôi, con đào trên núi ra, cho cha đó.”

Vài khối đá đẹp để màu cam vân vàng trắng óng ánh, độ tinh khiết kém hơn đá mã não một chút, thế nhưng đẹp hơn đá bình thường rất nhiều, có tuổi thọ tương đương với đá vũ hoa.

Thiếu Đường nhìn xuống viên đá, cười nói: “Bây giữ lấy.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Cho cha đó, trên núi con tìm rõ là lâu, tổng cộng cũng chỉ có được vài viên đẹp thôi.”

Thiếu Đường “Ừ” một tiếng, cũng chẳng nói gì, chỉ cất viên đá vào trong túi quần quân đội.

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Trong đệm của con vẫn còn một túi quả óc chó, to cực, ngon lắm luôn! Chốc nữa con lấy ra cho cha ăn!”

Thiếu Đường cau mày: “Đâu ra đấy?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Bỏ từ trên cây xuống!”

Thiếu Đường cười mắng: “Đù mẹ, bây đúng là hư quá đi mất, người ta bắt bây giờ!”

Mạnh Tiểu Bắc đắc chí cười khà khà khà khà, cậu chính là hết nói nổi như vậy đó.

Cả nhà họ Mạnh tụ tập họp gia đình, trong lòng Thiếu Đường nặng nề, khẽ nhắc cậu: “Bây không qua thăm em bây sao? Chốc nữa cha bây lại chê bây vô tâm vô tính giờ.”

Mạnh Tiểu Bắc nói khẽ: “Vâng... để con đi xem xem.”

Thiếu Đường bùi ngùi: “Bây còn nhớ thuở nhỏ bây không hiểu chuyện, nói bây chỉ còn chưa mắc bệnh tê của trẻ con không? Kết quả ngược lại bây thì không bị, mà em trai bây thì cũng sắp mắc bệnh này rồi đó.”

Thiếu Đường cảm thấy thằng con mình đúng là vô tâm vô tính, nhưng Bắc Bắc của anh vô cùng may mắn. Từ nhỏ cậu bệnh tật liên miên không dứt, trèo tường trèo cây cưỡi ngựa đánh trận cả người toàn là sẹo, cực đàn ông, thế nhưng chưa từng bị bệnh nặng như vậy, vui vẻ trưởng thành lớn đến từng ngày.

Mạnh Tiểu Bắc vội hỏi: “Chân của Mạnh Tiểu Kinh thật sự sẽ bị què sao ạ? Có thể chữa khỏi không ạ?”

Thiếu Đường nói: “Cha đã nhờ người hỏi thăm một bác sĩ, kỳ thật ở Bảo Khê chỗ mình có một vị bác sĩ nổi tiếng, sở trường là phẫu thuật chẩn đoán đủ các loại bệnh u não, cơ, xương, chỉ có điều cực kỳ khó mời, khó nhận lời chữa, dẫu có tiền cũng mời không được.”

Con trai con gái nhà họ Mạnh họp với nhau, bàn bạc chuyện này. Thiếu Đường cũng tham gia, quây tròn quanh bàn, như thể anh cũng là con ruột của bà Mạnh.

Mấy ngày nay Mạnh Kiến Dân đưa Mạnh Tiểu Kinh gặp chuyên gia khoa phẫu thuật chỉnh hình ở bệnh viện Tích Thủy Đàm và bệnh viện 301. Bác sĩ nói bình thường Mạnh Tiểu Kinh không hay vận động luyện tập, xương mềm, không phát triển tốt. Vị trí u sụn cũng rất kỳ lạ, đè ngang ở giữa dây chằng khớp xương, không nên phẫu thuật, chỉ có thể nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Mạnh Kiến Dân đành mặt: “Nếu phẫu thuật, chuyên gia nói trước tiên phụ huynh phải ký giấy đồng ý, nếu phẫu thuật không thành công sẽ không chịu trách nhiệm. Nhưng nếu không phẫu thuật, khả năng di chuyển của nó sẽ càng ngày càng kém, con sợ chân nó sẽ cứ mãi như thế...”

Hạ Thiếu Đường nói: “Ở Bảo Khê bên cháu, thực ra có một vị bác sĩ cực kỳ nổi tiếng, ‘thần đao Trương.’”

Mạnh Kiến Dân không thể hiểu nổi, là dân bản xứ, ai cũng đều đã nghe danh người này, loan truyền đến là thần kỳ, cũng chẳng biết có thật sự thần thông đến vậy không? Hay chỉ là truyền bá thất thiệt trong thị trấn về “cao thủ khí công”.

Thiếu Đường nói: “Tôi cũng cảm thấy khó có chuyện thần thông tới vậy, nhưng cứ thử xem sao.”

Bà nội Mạnh tính tình nóng nảy: “Vậy sao lần trước cháu không nói?!”

Thiếu Đường vội giải thích: “Người này cực kỳ khó mời, cháu không dám nói bừa...”

Bà nội Mạnh hỏi: “Sao lại khó mời? Người thường tìm tới người ta không chịu khám cho à?”

Thiếu Đường nói: “Lúc còn trẻ đã nổi tiếng thần thông, khám bệnh cho chủ tịch, trong thời kỳ Cách mạng văn hóa lại trở thành tên bịp bợm theo bè phái phản động, bị sung đến nông trường rất nhiều năm. Sau đó hình như là sửa lại án sai, thế nhưng về Thiểm Tây rồi thì kiên quyết không quay về Bắc Kinh nữa... Bởi vậy rất khó mời.”

Khám bệnh cho lãnh đạo trung ương, đây sao có thể là người thường được?! Cả gia đình ngỡ như nhìn thấy hy vọng, được bàn tay vàng của thần y cứu vớt từ trong hiểm cảnh dầu sôi lửa bỏng. Người bình thường, nông dân thấp kém mà tiếp đãi lãnh đạo, cán bộ cao cấp, cảm giác như thể người thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác nhau, bình thường sao có thể xuất hiện cùng nhau, khoảng cách sâu thẳm khó lòng vượt qua được.

Hiện giờ, người có khả năng duy nhất có thể vời được vị thần y này đang ở ngay trước mắt, tất cả hy vọng đều phó thác lên người cha nuôi vạn năng của Mạnh Tiểu Bắc.

Bà nội Mạnh cầm lấy cánh tay của Thiếu Đường, nắm chặt: “Thiếu Đường, cháu có thể giúp nhà bà được không, liệu có mời được người này không?”

Thiếu Đường: “...”

Bà nội Mạnh: “Bà nói thật với cháu, gia đình bà như này, nào có thể quen biết được những người như vậy, trèo cao không nổi. Cháu quen phải không? Có thể giúp Kiến Dân không?!”

Mạnh Kiến Dân lặng lẽ không nói, ông không thể hạ mình van lơn, đành để mẹ thay mình cậy nhờ Thiếu Đường.

Khi ấy Thiếu Đường cúi đầu trầm lặng rất lâu, giọng nói rất ngập ngừng, cũng bởi bị áp lực quá lớn đến từ sự trông mong chờ đợi của mọi người: “Vâng... cháu sẽ cố gắng hết sức.”

Bà nội Mạnh lại hỏi: “Cần bao nhiêu tiền?”

Thiếu Đường nói: “Tiền không phải vấn đề, cái này bà khỏi bận tâm.”

Hạ Thiếu Đường nói tiền không phải vấn đề, là bởi từ trước đến nay, tiền chưa bao giờ là vấn đề với kiểu người như anh. Thế nhưng đối với cả một gia đình như nhà bà Mạnh, đối với người phải nuôi hai đứa con sinh đôi từ hồi lọt lòng, giờ chúng nó còn mỗi đứa một nơi như Mạnh Kiến Dân, tiền chính là vấn đề lớn!

Mạnh Kiến Dân là công nhân viên chức, có biên chế, dày dặn kinh nghiệm, năm công tác lâu, bình thường cả nhà ông đều khám bệnh ở Kỳ Sơn. Nhưng nói cho cùng, đơn vị cũng không thể chi trả hết cho những căn bệnh nghiêm trọng khó trị được thăm khám ở Bắc Kinh. Tiền bồi thường do phải nghỉ việc đi khám bệnh sao bù lại được với phí đi khám chuyên gia, phí chụp xương, phí khám chữa bệnh, phí phẫu thuật, phí bồi bổ, ngoài ra còn quà cáp đặc sản tiền lót tay cho người này người kia, có cái gì mà không cần tiền đâu?

Bà Mạnh nói sẽ lấy hết tiền tích cóp dưỡng lão để cho cháu trai chữa bệnh.

Cô cả Mạnh Tiểu Bắc nói, tiền dưỡng lão mẹ cứ giữ lại đi, chúng con mấy người mỗi người chịu một phần, mỗi nhà góp 50 đồng, như vậy cũng phải được 200 đồng rồi còn gì.

Mấy cô con gái nhìn nhau, sau đó trầm lặng hồi lâu.

Cô cả tính toán không hợp lý cho lắm, vội sửa lại: “Nhà mình, Kiến Cúc nhỏ nhất, vừa mới đi làm, cũng chẳng có tiền dành dụm, coi như không tính.”

“Em ba vừa mới sinh con, đủ thứ phải tiêu, cũng thôi vậy, em không phải góp tiền.”

Trên bàn, giọng cô cả rất to, ra quyết định cực nhanh, cũng chẳng chú ý tới sắc mặt của người khác. Cô cả nói: “Chị góp 100 đồng, Kiến Hà em cũng 100 đồng, còn lại là mẹ lo.”

Cô hai: “...”

Cô hai giọng cũng chẳng kém cô cả: “Sao lại... chỉ có hai nhà chị với em góp tiền?”

Cô cả: “Mẹ mình cũng góp tiền mà.”

Cô hai: “Đúng rồi, đó là cháu nội của mẹ, tiền của mẹ, bao gồm cả cái nhà này, tương lai rồi cũng sẽ để lại cho cháu nội của mẹ, chứ cũng có để cho ai đâu.”

Cô cả phản bác: “Này, vậy chẳng lẽ đó không phải cháu ruột em? Từ tận thung lũng lặn lội đến đây khám bệnh nhọc nhằn thế nào hử.”

Cô hai chẹp miệng: “Đúng rồi, cháu nội mới là cháu, còn cháu ngoại nào phải là cháu đâu. Cũng đúng, cháu ngoại vốn dĩ chẳng bằng cháu nội.”

Lời nói hàm ý, thế con nhà tôi, tôi nuôi không cần tiền chắc.

Xem xem sắp cãi nhau đến nơi rồi.

Ngoài cô út chưa gả đi, thì ba cô đều đã có con. Phụ nữ, một khi đã làm mẹ rồi, không phải ai cũng đều hóa keo kiệt bủn xỉn. Chỉ là người nào cũng phải nghĩ đến quyền lợi của đứa con mình dứt ruột đẻ ra, của gia đình, phải lo lắng cân nhắc nhiều thứ hơn. Nào có con nhà ai mà không phải lo chuyện tiền ăn mặc, học hành đâu? Buổi trưa ăn cơm ở trường học mỗi tháng 3 đồng còn chẳng có, mua bộ đồng phục mới 5 đồng còn chẳng có, tiền tiêu như nước, đào đâu ra ai thay họ chăm con?

Mạnh Kiến Dân khốn khổ nói: “Thôi mọi người đừng nói nữa, con thân là anh cả, còn chưa hiếu kính được mẹ, chưa chăm sóc được mấy đứa em... Con về nhà lần này thật sự không phải vì muốn đòi tiền mấy em gái mình.”

“Con cũng nghĩ kỹ rồi, nếu thật sự không đủ tiền, đành để Mạnh Tiểu Bắc quay về, như vậy tiền sẽ dư ra chút ít.”

Thiếu Đường đột nhiên chen mồm: “Kiến Dân!”

Mạnh Kiến Dân khoát tay chặn: “Tôi biết cậu muốn nói gì, cậu nghe tôi nói.”

Thiếu Đường cắt đứt lời đối phương, mặt đánh lại, gằn giọng nói: “Tôi cũng biết anh muốn nói gì, anh nghe tôi nói trước đã!”

Nếu như Mạnh Tiểu Bắc không học bổ sung, mỗi năm sẽ để dành ra được kha khá tiền sinh hoạt phí cùng đủ loại phí linh tinh khác. Lúc đó tiền học, tiền sách vở tiểu học cũng không cao lắm, gia đình bình thường đều có thể lo được, nhưng việc nuôi một đứa con trong thung lũng với việc nuôi con trong thủ đô, thành phố lớn, điều kiện sinh hoạt khác nhau một trời một vực. Đi học trong thung lũng, bữa trưa Mạnh Tiểu Bắc có thể ăn một cái bánh bao mang từ nhà đi, mặc quần áo cũ vá chằng đụp của người lớn cũng chẳng ai cười bởi mọi người đều thế cả. Nhưng ở Bắc Kinh, phải nộp tiền cho trường thì mới được đặt đồ ăn, phải mua quần áo mới, chi phí hoàn toàn vượt qua mức sống trung bình của một thành phố.

Hoạt động ngoại khóa, nội khóa, sinh hoạt ngoài giờ lên lớp rất nhiều, học lao động kỹ thuật cũng phải nộp tiền tài liệu, học âm nhạc cũng phải nộp tiền nhạc cụ, mỗi năm đi chơi xuân, năm mới liên hoan, Đại hội thể dục thể thao cũng phải nộp tiền quỹ, tiền nào tiền nấy đều rút từ trên người phụ huynh ra chứ đâu! Trường học trong thung lũng nào có lắm loại yêu cầu chi phí vậy đâu cơ chứ.

Bình thường tan học đám con trai cùng nhau đá bóng, khát thì mua nước giải khát, trong túi mà không có tiền tiêu vặt thì rõ là mất mặt. Sinh nhật phải gửi thiệp cho nhau, mời các bạn học đến nhà chơi... Đủ loại tiền phải tiêu, học sinh tiểu học cũng có cái gọi là phí “xã giao.”

Nói tới cùng cũng chỉ vì một chữ tiền.

Đây chính là vấn đề lớn giữa cha ruột và cha nuôi Mạnh Tiểu Bắc.

Trong bộ đội, Hạ Thiếu Đường quát mắng người khác thành quen. Vào thời điểm then chốt, anh vô cùng khí thế uy phong, ánh mắt có thể trấn áp cả phòng. Trong phòng lặng ngắt như tờ.

Thiếu Đường nói chuyện lưu loát rõ ràng, lồng ngực dưới quân trang phập phồng kịch liệt.

“Tôi muốn nói 3 điều.”

“Thứ nhất, chuyện chân Mạnh Tiểu Kinh, chúng ta nhất định phải trị, không thể bởi tiếc tiền mà không chữa, sẽ làm chậm quá trình điều trị.”

“Thứ hai, về ‘thần đao Trương’, tôi sẽ nghĩ tất cả các biện pháp để mời được người này... tôi đảm bảo sẽ làm được!... Về chuyện tiền bạc, cùng lắm thì trước mắt cứ ghi giấy thiếu nợ cho người ta.”

“Thứ ba, Mạnh Tiểu Bắc không thể quay về Tây Câu! Nó đã tới đây rồi, giờ mọi người bắt nó trở về, dẫn có bởi bệnh của em trai nó hay bởi chính nó, sau này nó sẽ nghĩ sao? Đối với nó, đây sẽ là tổn thương lớn, tương lai sao mà nó ngẩng mặt lên với đời được?!”

Bà nội Mạnh cũng sốt ruột nói: “Anh em như thể tay chân, sao có thể vì lo cho một đứa mà bỏ mặc đứa còn lại, rồi tống đứa kia trở về? Mẹ không đồng ý!”

Mạnh Kiến Dân buồn phiền sầu não: “Anh em nó như thể chân tay cái gì? Mẹ không nghe à, em trai nó hăng còn đang đau chân gần chết, bẹp trên giường phòng bên, ấy thế mà vừa rồi Mạnh Tiểu Bắc còn hát ở bên nữa!”

Thiếu Đường ghen lời, tức giận trừng mắt nhìn Mạnh Kiến Dân, đôi mắt như muốn lời ra, nghiền nát đầu thuốc lá.

Mọi người do dự chưa quyết, lẽ nào đành có lỗi với một đứa vậy? Thiếu Đường đột nhiên thốt lên: “Không cần bàn bạc nữa, tiền học phí, tiền sách vở, tiền học bổ sung, sinh hoạt phí của Tiểu Bắc tôi lo hết.”

Cả nhà lặng ngắt nhìn anh.

Mặt Thiếu Đường lạnh như tiền, đón nhận ánh mắt của mọi người, trong lòng khó chịu vô cùng: “Trước tiên mọi người nghĩ cách gom góp tiền chữa bệnh... Sinh hoạt về sau của Tiểu Bắc, tôi lo.”

...

Chuyện này biết trách ai đây, cuối cùng cũng chẳng biết có gì mà lại ầm ĩ ra kết quả như vậy. Nói tới nói lui, lại biến thành mỗi năm Thiếu Đường tự chi 150 đồng, gồm tất cả học phí cùng sinh hoạt phí của Mạnh Tiểu Bắc.

Lời đã nói ra rồi, cũng không dễ mà rút lại.

Mà Thiếu Đường cũng không muốn rút lại.

Tiền lương, tiền trợ cấp mỗi năm anh tích cóp lại, chẳng phải tốn tiền tán gái hò hẹn, lẽ nào lại không đủ tiền nuôi thẳng mặt nết Mạnh Tiểu Bắc sao?! Đối với Mạnh Tiểu Bắc, anh có đối tốt thế nào cũng vẫn cảm thấy không đủ, lúc nào cũng đau cũng thương thẳng nhóc này. Nuôi con nuôi, cái việc này thật sự

giống như “mua dây buộc mình”, ngay từ đầu cũng không hiểu vì sao mà rơi vào nữa. Cho đến lúc Thiếu Đường nhận ra mình đã trúng tên, rơi vào cái bẫy tình cảm này thì anh đã rơi quá sâu, chân lún đất không cách nào chui ra được, chỉ có thể cam tâm tình nguyện cho đi nhiều hơn mà thôi.

Cái nghèo bó buộc cái thân, trăm sự khốn khổ có là vì đâu.

Cô hai khe khẽ nói thầm: “Cũng phải thôi, Thiếu Đường người ta giàu có, chi tiêu hào phóng, cũng chẳng thiếu gì một vài trăm bạc này.”

Hạ Thiếu Đường cực kỳ nóng nảy giận dữ, suýt chút nữa ngay tại trận anh đã đập bàn nói, sau này thằng nhóc Mạnh Tiểu Bắc này hoàn toàn thuộc về ông, bọn bây chớ giành với ông, từ trước tới nay ông đây chưa từng ruồng bỏ, chưa từng sợ nó trói buộc mình.

Nhưng mà sau khi anh bình tĩnh lại, cẩn thận nhớ lại, tự thấy bản thân cũng chẳng có tư cách nói những lời dửng dưng ngông nghênh ấy. Anh là ai, dẫu cho anh có tiền đấy, nhưng anh cũng không phải cha ruột của Mạnh Tiểu Bắc. Anh có tư cách quái gì mà soi mói bắt bẻ nhà người ta đối xử với Mạnh Tiểu Bắc có đủ quan tâm cưng chiều hay công bằng hay không? Mà cho tới cùng, như nào mới có thể gọi là công bằng?

Dẫu sao Mạnh Kiến Dân cũng là cha ruột của hai đứa trẻ, chuyện chọn lựa bên nặng bên nhẹ của một người cha, rất khó để đối xử công bằng với hai đứa con. Trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, trách nhiệm nặng nề cùng với cảm giác bất lực thất bại mãnh liệt trong tâm lý của Mạnh Kiến Dân, người mới hơn 20 tuổi như Thiếu Đường vẫn chưa thể hiểu được. Vào thời khắc quyết định vận mệnh, một người ngoài như anh e rằng vĩnh viễn cũng không thể nào chống lại được cha mẹ ruột của Mạnh Tiểu Bắc. Trả giá cho đi này của anh, cũng không phải vì báo đáp gì đó, tình cảm đã trao ra nhiều như thế, sao thu trở lại cho được.

*

Trận xung đột vướng mắc trong gia đình lần này, người lớn đóng cửa phòng tranh cãi với nhau, những tưởng trẻ con có nghe cũng chẳng hiểu.

Mạnh Tiểu Bắc ở phòng bên, chỉ nghe thấy vài câu cũng đã hiểu được tất cả.

Mấy năm nay, trước mặt người nhà, cậu chưa từng đề xuất bất kỳ điều gì. Cậu giống như một con khỉ lạnh lợi, hồn nhiên chẳng để tâm gì sất. mấy chuyện nghiêm túc này cậu đều không có hiểu, không để bụng, mặc mọi người muốn quyết sao thì quyết vận mệnh cậu, cậu đi nơi nào cũng chẳng sao hết!

Nhưng thật ra, từ năm cậu bỏ nhà trốn đi khiến ai cũng kinh ngạc ấy, đã khi nào cậu không để tâm?

Mạnh Tiểu Bắc vừa nghe người lớn nói chuyện vừa vùi đầu vẽ vời, ngòi bút bất giác vẽ ra hình ảnh Thiếu Đường của cậu.

Thật ra, chuyện gì cậu cũng đều hiểu.

Hàng năm cậu tốn của cha, của bà nội, của cha nuôi bao nhiêu tiền học bổ sung, sinh hoạt, đó chính là khoản nợ mà cậu thiếu những người này. Món nợ ấy nhiều lắm lắm, cậu chưa trả nổi, nên cậu cũng nào dám nói gì.

Giờ đây em trai cậu cần rất nhiều tiền, phải làm sao đây?

Mạnh Tiểu Bắc, cậu nên nói rằng cậu quá đáng quá quắt nhất quyết ở đây không quan tâm tới sống chết của Mạnh Tiểu Kinh, hay là nên nói cậu với Mạnh Tiểu Kinh, tình anh em sâu đậm mặn mà, cậu sẽ cút về Tây Cầu, đổi chỗ với Mạnh Tiểu Kinh?!

Chính bởi vậy, cậu vẫn luôn luôn im lặng, nhưng trong lòng thì tưởng tỏ mọi sự. Cũng có lúc cậu tự ti, vừa oán trời oán đất lại vừa khát khao tận cùng sự thương yêu, cưng chiều của những người bên mình. Khi ấy tình cảm của cậu thiếu niên vừa nhạy cảm lại vừa yếu ớt mong manh, cậu như một sợi dây leo khát khao ánh nắng mưa sa, kiệt sức mà leo lên, quấn lấy người cậu tin tưởng yêu thương nhất.

Mỗi nét bút, mỗi nét vẽ trên tờ giấy trắng đang vẽ ra hình ảnh của người nào đó, tỉ mỉ mô tả bóng mờ của cổ áo quân đội. Cậu vẽ đến là xúc động phấn khích, khoe miệng cong lên, cười tươi hơn hở, quăng bỏ hết mọi nỗi niềm khổ đau ra khỏi đầu.

Lúc đó, Mạnh Tiểu Kinh đang dựa vào thành giường, nghịch túi bút của Mạnh Tiểu Bắc, hí hoáy với cục tẩy hình quả quýt, quả táo thơm thơm.

Mạnh Tiểu Bắc bóp mũi: “Mày thích hả? Cho mày túi bút đó đấy.”

Mạnh Tiểu Kinh cong miệng cười: “Dạ... cảm ơn anh.”

Mạnh Tiểu Kinh lại nhìn trang phục trắng phau có băng vàng phồng theo đồng phục quân đội treo trên cửa tủ quần áo to. Mạnh Tiểu Kinh chưa từng nhìn thấy, trong lòng vừa hâm mộ vừa thất vọng hụt hẫng.

Mạnh Tiểu Bắc hơi khoe khoang đắc chí: “Đây là đồng phục đội trống trường tao đấy.”

Mạnh Tiểu Kinh: “Em mặc được không?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Mày mặc chơi coi.”

Mạnh Tiểu Kinh lại nhứ mày: “Em cao hơn anh, quần của anh em mặc không vừa, ống quần bị ngắn quá.”

Mạnh Tiểu Bắc chun mũi: “Đù mẹ! Tao cho mày mượn quần áo mặc, mày còn dè bủ tao thấp bé!!!”

Sau đó Mạnh Tiểu Kinh bèn vô cùng sung sướng cởi áo quần ra, hai anh em ở trên giường tranh giành

quần áo. Mạnh Tiểu Kinh mặc đồng phục màu trắng của đội trống, trước gương tủ quần áo đi tới đi lui, ra dáng cực kỳ, thanh tú cao ráo. Còn phải nói, cậu cực giống thằng nhóc Kỳ Lượng ăn mặc đến là đom đóm chải chuốt ở trong trường.

Mạnh Tiểu Bắc hí mắt ngấm một lúc: “Mày mau cởi ra đi! Mau cởi đồng phục trả cho tao!!!”

Lòng dạ Mạnh Tiểu Bắc hẹp hòi, ngay lập tức phát hiện ra Mạnh Tiểu Kinh đẹp trai hơn mình, mặc đồng phục trắng lại càng đẹp dễ hơn nữa. Không thể để cha nuôi nhìn thấy Mạnh Tiểu Kinh khôi ngô tuấn tú mặc đồng phục quân đội của đội trống được, nếu không cậu xấu xí thế này, lại không được cha nuôi thương nữa giờ!

Hai anh em, một người mặc áo, một người mặc quần, trên giường náo loạn cười đùa trong chốc lát. Mạnh Tiểu Bắc đê Mạnh Tiểu Kinh ra tấn công, trút giận, đôi bên quần nhau, trong lòng mỗi người đều buồn phiền rầu rĩ, nhưng vẫn không thể nào vượt qua được sự thân thiết máu mủ ruột già, bản năng tình cảm ruột thịt.

Hai anh em họ, cũng đã từng quần quýt vô tư chí chóa ầm ĩ. Vậy mà, chỉ bởi vì đủ mọi nguyên nhân trong những năm tháng đặc biệt ấy, giờ như biến thành hai người xa lạ, mỗi người có một người cha riêng. Mạnh Tiểu Kinh cũng không dám chất vấn anh ruột mình, có gì anh được đến Bắc Kinh còn em phải ở lại Kỳ Sơn, em có gì không bằng anh? Mạnh Tiểu Bắc cũng không thể hà hiếp đứa em trai, nói nếu bây giờ ở Kỳ Sơn rồi, thì vĩnh viễn đừng bao giờ về đây nữa, đỡ phiền phức bao nhiêu.

28. Chương 28: Ngày Sinh Ngày Giỗ

Ngày hôm đó, Thiếu Đường dứt tay túi quần, cúi đầu từ cổng nhà họ Mạnh bỏ ra ngoài. Lúc đi ra, anh bước cực mau như thể đang chạy trốn, mặt sầm sì, tỏa ra sự bức bối cực độ. Trước khi đi, anh còn móc ra vài tờ tiền, nhét vào trong tủ khóa máy may của bà nội Mạnh.

Nhanh như cắt Mạnh Tiểu Bắc chuồn ra khỏi cổng, vội vàng đuổi theo, khẽ gọi: “Cha nuôi, có chuyện...”

Thiếu Đường quay mạnh đầu lại, mặt lạnh như tiền: “Làm sao?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “À... Là như này, mấy ngày nữa là tới chủ nhật, con muốn mời Lượng Lượng với Thân Đại Vĩ về nhà mình chơi.”

Thiếu Đường hỏi: “Nhà nào?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Nhà ở khu Hồng Miếu đó ạ.”

Thiếu Đường bảo: “Sau này hai đứa nó đến nhà chúng ta, bây giờ không cần xin phép cha, muốn tới thì tới.”

Thiếu Đường quay đầu đi tiếp, vẻ mặt như sắp bùng nổ đến nơi. Lúc anh nóng máu lên mày đen xoắn lại, đôi mắt vằn vệt máu, thở hổn hển kích động. Cái bộ dạng lúc anh quát người mắng chửi mẹ nó hay lúc anh lằm lằm im lặng, thật sự rất đáng sợ, khiến người ta hết hồn, có điều chính bản thân anh cũng không nhận ra.

Mạnh Tiểu Bắc lại kêu lên: “Ồ! Cha nuôi, cha có thể...”

Mạnh Tiểu Bắc thở thở: “Ngày hôm đó con mời hai người bọn họ ăn kem, kem túi, hợp tác xã có bán.”

Thiếu Đường theo thói quen móc tiền từ túi ra: “Bây còn tiền tiêu vặt không?”

Đôi mắt Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên trào lên sự thất vọng sâu sắc, cậu chán nản nói: “Có ạ, thường ngày con tích đủ rồi.”

Mạnh Kiến Dân cũng đuổi theo ra đến chỗ Thiếu Đường, cố ý kéo anh ra góc bên nhà lầu nơi không ai thấy, tránh đi Mạnh Tiểu Bắc, né đi ánh mắt kinh ngạc của hàng xóm.

Đôi mắt Mạnh Kiến Dân suy sụp mệt mỏi, ông nói: “Thiếu Đường, những lời mà mẹ tôi với mấy em gái tôi nói ban nãy, cậu chớ để bụng, những chuyện đó cậu không cần quan tâm.”

Thiếu Đường lạnh mặt: “Anh yên tâm, chuyện tôi phải giúp, tôi nhất định sẽ giúp đến cùng.”

Mạnh Kiến Dân nói: “Anh cả nói thật đấy, gì mà cậu phải giúp?”

Thiếu Đường đáp: “Chẳng phải anh vẫn là anh cả tôi sao?”

Lời nói của Mạnh Kiến Dân có hàm ý, ông xót xa nói: “Nếu không phải vì con tôi, tôi với cậu đã ‘đoạn tuyệt’ rồi!”

Thiếu Đường trầm nghĩ, lẽ nào tôi không vì con tôi sao, vì Bắc Bắc, tôi...

Nhưng mấy lời này, anh không nói ra. Đàn ông với nhau không cần so đo tính toán, không nên để đôi bên thêm ngọt ngào ầm ỹ.

Vừa rồi trong lòng Thiếu Đường cực buồn bực khó chịu, rất nhiều chuyện khiến anh không thể chấp nhận nổi, trong nháy mắt kích động dữ dội, nóng này, không muốn cùng mọi người tranh cãi nói vớ vẩn nữa. Thế nhưng, vừa nhìn thấy đôi mắt chứa đầy sự xót xa dằn vặt của Mạnh Kiến Dân, ngay lập tức anh đã mềm lòng.

Nói cho cùng, Hạ Thiếu Đường là người rất dễ mềm lòng. Nhược điểm dễ bị tình cảm lay động này của anh, người bên cạnh đều nhìn thấy rõ. Đến cả Mạnh Tiểu Bắc cũng nhìn ra được thực ra cha nhỏ cực dễ

nói chuyện, cũng cực chiều chuộng trẻ con. Trên bàn cơm nhà họ Mạnh, bà nội Mạnh nôn nóng nắm chặt lấy tay anh, nhờ cậy anh, Thiếu Đường thật sự không thể từ chối khẩn cầu tha thiết của bà. Anh càng không nỡ phụ lòng Mạnh Kiến Dân khi nhìn thấy đôi mắt vằn vệt tơ máu nhưng vẫn chan chứa sự hy vọng của ông.

Thiếu Đường và Mạnh Kiến Dân đã không gặp nhau hơn hai năm. Lần này gặp lại, Thiếu Đường cảm thấy Mạnh Kiến Dân, người cha này đã thật sự già rồi. Nếp nhăn hằn trên trán, mắt trũng sâu, cả người bị năm tháng giày vò mài mòn đến già nua cằn cỗi, chân tóc đã bạc nhiều lắm, đã khác xa so với hồi thanh niên khôi ngô tuấn tú, tự nhiên phóng khoáng năm nào. Giờ đây, ai còn nhớ những năm ấy, trong khu tập thể có một người rất đẹp trai, cực giống với với Triệu Đan?

Thiếu Đường vươn tay ôm lấy bả vai Mạnh Kiến Dân siết mạnh, lòng bàn tay chạm đến khớp xương già nua gãy guộc, sao mà chua xót.

Thế nên là, thật sự không nên sinh quá nhiều con, Thiếu Đường thầm nghĩ trong lòng.

Tốt nhất là không nên sinh lắm con cái, thật sự khiến người ta nóng ruột nóng gan. Tình cảm ruột thịt rốt cục là cái gì mà vừa nghĩ đến thôi đã khiến tâm can đau xót, buồn thương đến không thể chịu được.

...

Cả cái tuần đó, Mạnh Tiểu Bắc lại rơi vào trạng thái buồn bã ủ rũ, nhìn ai cũng thấy khó chịu. Trong cái năm ấy, tình trạng này của Mạnh Tiểu Bắc như một vòng tuần hoàn kéo dài không lối thoát.

Sau khi tan học cậu cũng chẳng muốn về nhà, cùng anh em đánh bóng bàn hơn một tiếng trên sân trường. Mạnh Tiểu Bắc mặc áo ba lỗ, đầu mướt mồ hôi.

Kỳ Lượng đọc tỉ số cho hai người: “Thân Đại Vĩ, kỹ năng đánh bóng của mày chán không thể tả, thua rồi, mau xuống đi!”

Thân Đại Vĩ thở hồng hộc nhặt cầu, nói cà lăm: “Ôi cha mẹ ơi, tao, tao chạy nhặt mấy lượt cầu mà tao, tao tao đã hết hơi hết sức, Mạnh Tiểu Bắc anh còn dữ dằn tới đâu?!”

Mạnh Tiểu Bắc chẳng nói chẳng rằng, mất một mí liếc anh em, lại đánh ra lượt bóng tàn ác, ánh mắt trào lên sự hung ác dữ dội, liên tục quát bóng mạnh xuống bàn!

Thân Đại Vĩ nhào ra đón lấy đường bóng lắt léo kia, ngã thẳng vào lòng Kỳ Lượng...

Chơi đến lúc sức cùng lực kiệt, ba anh em cùng nhau trở về. Kỳ Lượng thân thiết ôm Mạnh Tiểu Bắc: “Ngày hôm đó tao mua bánh ga tô đến nhà mày nhé?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Không cần.”

Kỳ Lượng nói: “Cha tao có chỗ quen biết, có thể mua được loại bánh ga tô hình tròn có nhân. Tao mang thêm mấy hộp nước đào nữa, sinh nhật mày mà! Ngày quan trọng như vậy, anh em tao nghĩa khí thể cơ mà!”

Thân Đại Vĩ: “Cái người mày kêu giàu có đó đó, là cha ruột hay cha dượng mày?”

Kỳ Lượng: “Mày nói thừa quá đi, tất nhiên là cha ruột tao! Mày cứ như là tao hèn lắm vậy, ai cũng đều kêu “cha” hết đấy chắc? Cha ruột cha dượng khác nhau lớn chứ đùa đâu!”

Mạnh Tiểu Bắc lạnh lùng nói: “Cha ruột với cha nuôi có gì khác nhau? Cũng như vậy cả thôi.” (79)

Kỳ Lượng: “Hả?”

Mạnh Tiểu Bắc nhú chặt lông mày, cúi kính nói: “Thôi bỏ đi, ngày hôm đó tao không muốn bọn mày tới nhà tao nữa, bọn mày khỏi phải tới.”

Kỳ Lượng: “... Mày sao vậy Mạnh Tiểu Bắc?”

79. Ở đây Thân Đại Vĩ dùng từ – trong trường hợp của Kỳ Lượng là xài cho cha dượng (chồng sau của mẹ Kỳ Lượng), còn dùng với Tiểu Bắc thì là xài cho cha nuôi – Thiếu Đường.

Cả một lớp học, gần như đều bằng tuổi nhau, cứ thỉnh thoảng lại đến sinh nhật một bạn học. Trong một lớp, có người sẽ mời nhau đến nhà chơi, cũng hay đưa thiệp chúc mừng cho nhau, tấm thiệp nho nhỏ vẽ hình đơn giản tươi sáng, vừa ngây thơ vừa ấm áp.

Kỳ nghỉ hè, đội trống nhà trường huấn luyện. Nhân lúc giải lao, Tôn Viện Viện lặng lẽ kín đáo đưa cho Mạnh Tiểu Bắc tấm thiệp trong phong bì kín: “Sinh nhật vui vẻ.”

Mạnh Tiểu Bắc lạnh nhạt nói: “À... Vẫn chưa tới sinh nhật tớ mà.”

Tôn Viện Viện: “Tớ đưa trước cho đằng ấy không được sao.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Cảm ơn cậu.”

Tôn Viện Viện lại nói: “Vài ngày nữa chắc sẽ có nhiều người tặng thiệp cho đằng ấy lắm.”

Mạnh Tiểu Bắc hơi mím môi lại, đùa: “Ai đưa nữa tớ cũng không nhận.”

Tôn Viện Viện vô cùng vui sướng, thẹn thùng cười, lại đưa bài tập Toán cho Mạnh Tiểu Bắc mượn chép. Con gái dậy thì nhanh, cao ráo, cũng trưởng thành sớm hơn. Giữa giờ ra chơi không có việc gì làm, lớp Mạnh Tiểu Bắc đều tán dóc chuyện con trai con gái. Trẻ con càng nhỏ tuổi, càng vô tư bộc lộ nội tâm đại khờ, tình cảm chân thật. Bạn học trong lớp chơi trò truyền giấy nhắn tám chuyện, nói Tôn Viện Viện thích Mạnh Tiểu Bắc, bạn nữ học giỏi nhất lớp mình cũng yêu đương rồi đó.

Trên sân thể dục, lúc đá bóng xong, vài anh em ngồi trên xà kép nhìn con gái nhảy dây, chụm đầu kề tai nhau nói chuyện về đám con gái.

Kỳ Lượng nói: “Mày thấy trong lớp mình, Vương Lâm với Tôn Viện Viện, ai xinh hơn ai?”

Mạnh Tiểu Bắc ngẫm nghĩ vài giây, thành thật nói: “Tao thấy Tôn Viện Viện xinh hơn.”

Thân Đại Vĩ bực bội nói: “Hay là anh thích nó rồi?”

Mạnh Tiểu Bắc liếc mắt khiêu khích nói: “Có mà cả lũ chúng mày đều thích nó ấy!”

Thân Đại Vĩ lên cơn ghen ghét, trừng Mạnh Tiểu Bắc một cái. Kỳ Lượng rì rầm nói: “Tiểu Bắc, mày đã hôn nhỏ nào chưa?”

Mạnh Tiểu Bắc lắc đầu: “Chưa, tao hôn bọn nó làm gì.”

Kỳ Lượng cười ha ha bảo: “Tao từng hôn một đứa rồi, hồi còn trong nhà trẻ!”

Trên xà kép, Kỳ Lượng ôm Mạnh Tiểu Bắc: “Tao dạy mày hôn như thế nào nhé, chính là như thế này”... Mạnh Tiểu Bắc kêu chí chóe “Ái u”, ra sức né Lượng Lượng đang dí lên miệng mình, xém nữa đã ngã ra đằng sau.

Thân Đại Vĩ kêu lên: “Mẹ mày, đến cả Mạnh Tiểu Bắc mày cũng hôn, buồn nôn quá đi! Thấy thế nào?”

Đôi môi Kỳ Lượng loang loáng màu hồng nhạt đẹp đẽ: “Cảm giác thế nào ấy hả? Ừm, cảm giác như là buổi trưa Mạnh Tiểu Bắc ăn sủi cảo nhân thịt lợn với hành tây vậy đó!”

Mạnh Tiểu Bắc trầm nghĩ, ông nội đây dùng thịt lợn hành tây hun chết thẳng ranh lưu manh mày bây giờ!

Cậu bị Lượng Lượng trêu chọc hôn một xiu vào khóe miệng, chẳng có cảm giác gì, thế nhưng hình ảnh lóe lên trước mắt, trong đầu lại rành rành là bờ môi của một người khác.

Những ngày đó, Mạnh Tiểu Bắc cùng làm bài tập với Tôn Viện Viện, trêu chọc đùa cợt với đám con gái, đá bóng cùng anh em, trút hết năng lượng dồi dào đang ứ đầy trong cơ thể ra... Tất cả thời gian, không

gian, choán ngợp trong tâm trí Mạnh Tiểu Bắc, đều thật sự chỉ có duy nhất một người. Người ấy có bờ môi rất đẹp, còn đẹp hơn Lượng Lượng nhiều, lúc này đây nhớ đến hai cánh môi đó, thật sự giống như cánh hoa đào. Lúc người ấy cắn móng cậu, đôi môi mềm mại, râu trên cằm lởm chởm ram ráp, tràn đầy khí khái đàn ông, cọ cậu đến mức phát điện.

Khóe miệng người ấy còn có một nốt ruồi thật đáng yêu, khiến người ấy như trẻ lại mấy tuổi.

Tâm tư thiếu niên, vừa ngây thơ vừa vô cùng si mê say đắm. Lúc đó, Mạnh Tiểu Bắc thực sự vẫn còn chưa hiểu rõ, “thích” rốt cục là gì, thế nhưng cậu đã quyến luyến một người đến sâu nặng tha thiết như vậy rồi.

Sự yêu thích của cậu, vô cùng đơn thuần, không có bất kỳ suy tính thiệt hơn gì, cũng không có ham muốn dục vọng quá giới hạn nào về thể xác, cậu cũng không hiểu những thứ đó. Mỗi lần nhìn thấy người ấy, ngồi đối diện với nhau ăn một bữa cơm, ôm vai nhau thủ thỉ trò chuyện, buổi tối ôm lấy thắt lưng người ấy ngủ say, thế là cậu đã rất hạnh phúc, đã cảm thấy mình được thương được yêu.

Mỗi lần lặng lẽ chăm chú nhìn khuôn mặt, bóng dáng người ấy, có một loại khát khao, hy vọng, mong chờ tình cảm tỏa ra từ khắp cả cơ thể, cả trái tim, tới từng lỗ chân lông cậu, không cách nào hình dung nổi.

Cậu thích cha nhỏ.

*

Lại nói tới chuyện Mạnh Kiến Dân đưa Mạnh Tiểu Kinh từ ngoài quay về. Khi về đến nhà, vẻ mặt Mạnh Kiến Dân xúc động bồi ngùi, hốc mắt đỏ bừng, nhìn thấy thằng lớn nhà mình, câu đầu tiên ông nói chính là: “Cha nuôi con thật sự là người tốt, về sau phải nhớ đền đáp công ơn cho tốt!”

Mạnh Tiểu Bắc không tập trung hỏi: “Dạ, mọi người lại cùng đi đâu ạ?”

Mạnh Tiểu Bắc ngồi xuống giường, hiếm khi quan tâm em trai: “Mạnh Tiểu Kinh, chân mày vẫn đau hả?”

Lúc này, Mạnh Tiểu Kinh không mặc quần len, ống quần xắn lên, lộ ra đôi chân dài trắng nõn: “Hai ngày nay không đau ạ. Cũng không phải là ngày nào cũng phát bệnh, chỉ là lúc bị thì không thể đi được.”

Hai anh em ngồi sòng đôi, Mạnh Tiểu Bắc ngó chân em mình, lại nhìn chân mình, rất sành sỏi chột một câu: “Mạnh Tiểu Kinh, mày biết vì sao chân mày đau còn chân tao không sao không?”

“Tao nói cho mày biết, từ nhỏ mày chỉ ru rú trong nhà! Như tóp mỡ trắng ớn... thiếu rèn luyện!” (80)

80. Chỗ này Mạnh Tiểu Bắc nói là: ... , ý là tóp mỡ rán chưa tới, chưa cô đặc đủ, cháy xém vàng rượm đó, thì cũng như bảo Mạnh Tiểu Kinh là miếng tóp mỡ đó, chưa “rèn” đủ trong lửa, thiếu luyện tập.

Mạnh Tiểu Kinh đảo mắt, khinh bỉ: “Chân anh đen như gì ấy, cả đầu gối toàn là sẹo, em cũng không muốn luyện tập thành như vậy đâu.”

Một mình Mạnh Kiến Dân ngồi im một lúc lâu, tự mình lầm bầm: “Thiếu Đường thật sự rất rất tốt, lần này phiền tới cậu ấy như này, thật sự áy náy trong lòng, thật không thể ngờ được!”

Khi đó Mạnh Kiến Dân ở trong nhà nhìn thấy bằng khen Mạnh Tiểu Bắc đạt được lúc tham gia thi đấu ở khu. Ông vuốt ve đồng phục gắn quân hàm màu trắng đẹp đẽ oai phong treo ở trong tủ quần áo, trong lòng từ từ hiểu được, thằng lớn nhà mình, vẫn nên đến Bắc Kinh, nhìn ngắm thế giới, mở mang tầm mắt. Ở trong trường tiểu học ở Tây Cầu, làm gì có lớp tự chọn, cuộc thi vẽ vờ? Có thể mặc đồng phục của đội trống sao?

Mạnh Kiến Dân nói: “Hầy, sớm biết sẽ như thế này, mình cũng không để Mạnh Tiểu Bắc nhận người cha nuôi này.”

Mạnh Tiểu Bắc ngẩng phát đầu lên, ánh mắt sắc lạnh hỏi: “Vì sao ạ?!”

Lúc đó cậu vẫn đang canh cánh trong lòng, lòng dạ hăng còn hẹp hòi so đo lắm. Cha nuôi cậu, chỗ nào cũng tốt. Dù cho, có đôi lúc tính tình anh khó chịu, mặt lạnh, nổi nóng, nói những lời đẩy người khác ra xa tới vạn dặm, khiến không ai có thể tới gần. Rồi mỗi năm, anh đều chẳng ăn sinh nhật với cậu, quà sinh nhật ấy hử, từ trước tới nay đều không có. Năm ngoái, bà nội cậu tổ chức sinh nhật cho cậu, làm cơm mời khách, cha nuôi cậu cũng chẳng thèm lộ mặt, thoái thác bảo có việc, không tới. Thiếu Đường mà bạn rồi thì trong lòng chẳng còn thằng con nuôi như cậu.

Mạnh Kiến Dân đứng dậy đến phòng bếp, nói với bà nội chuyện xảy ra hôm nay. Thiếu Đường đưa hai cha con họ đến cậy nhờ quan hệ mời bác sĩ, không những giải quyết mọi việc nhanh nhẹn dứt khoát, mà trước khi đi còn tự nhiên được tặng thêm câu chuyện gia đình khôi hài, khiến Mạnh Kiến Dân không khỏi cảm khái!

Chuyện là như thế này. Dẫu sao Thiếu Đường cũng vẫn là con em trong khu tập thể quân đội, lại còn trú tại đơn vị bộ đội Bắc Kinh nhận chức, hàng năm làm nhiệm vụ canh gác ở trụ sở then chốt của Thị Ủy, nên quen biết một số người. Mấy ngày nay vì chuyện Mạnh Tiểu Kinh mà anh chạy ngược chạy xuôi. Từ khu tập thể đường Ngọc Tuyên, Thiếu Đường lái xe Jeep ra ngoài, đưa Mạnh Kiến Dân và Mạnh Tiểu Kinh đến khu tập thể dành cho người nhà thuộc các Bộ và Ủy ban Trung ương ở quận Tây Thành.

Lúc đó Mạnh Kiến Dân hoàn toàn không hiểu chuyện bên trong như nào. Thiếu Đường chỉ nói là đi nhờ cậy cán bộ lãnh đạo nào đó, nhất định có thể giải quyết xong chuyện này! Suốt đường đi Thiếu Đường im lặng không nói, vẻ mặt đanh lại nghiêm túc, tay nắm tay lái còn kẹp điều thuốc... Mạnh Kiến Dân cho rằng Thiếu Đường khinh ghét không còn yêu quý mình nữa, lại càng ngại ngùng không dám nói gì.

Canh gác cổng ở Bộ và Ủy ban Trung ương rất nghiêm ngặt. Người ra vào trong nhà lầu gạch đỏ đều mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn màu xanh xám dành cho cán bộ. Mạnh Kiến Dân và con trai đều chưa từng đi vào những nơi như này bao giờ.

Bọn họ đi gặp cán bộ Vương nào đó. Trong nhà sáng sủa sạch sẽ, một bên tường phòng tiếp khách là giá sách, vừa nhìn đã biết đây là cán bộ thành phần trí thức. Cán bộ Vương đeo mắt kính gọng to màu đen, ánh mắt nhìn Hạ Thiếu Đường vô cùng đặc biệt, đăm đăm nhìn anh một lúc thật lâu.

Thiếu Đường mặc quân trang, lễ độ dàng hoàng, rất có phong độ, ngồi trên sofa, hai tay đan vào nhau, rũ mắt nói chuyện.

Thiếu Đường thành khẩn nói, chúng tôi cũng đã tự mình qua đó, hỏi han rồi, viện trưởng Trương ấy, tính tình rất kỳ quái, bình thường không tiếp người lạ. Tôi đây địa vị thấp kém, tuổi còn trẻ quan hệ không sâu, anh cả của tôi lại là dân thường, không giống như những người quan to chức lớn có tiền có quyền, có mấy ngàn đồng mời bác sĩ, bởi vậy đành phiền tới ông, giúp tôi nói hộ một tiếng.

Cán bộ Vương vừa nghe vừa gật đầu, Tiểu Đường à, khụ, khụ, cha cũng vậy thôi, không tiện nói, dẫu sao cũng hơn hai năm không gặp rồi. Năm ấy lúc con rời Bắc Kinh, ông ta đã nói còn khám bệnh cho ai nữa thì sẽ tự cắt cổ mình xuống, hết rồi, xong cả rồi!

Thiếu Đường bật cười, nói, ông yên tâm đi, loại người như “thần đao Trương”, chẳng ai tham sống sợ chết hơn ông ta đâu. Mà chẳng phải nhà ông ta còn một người kế thừa nữa hay sao?

Cán bộ Vương nói, người kế thừa? Con trai lớn của ông ta chết ở nông trường rồi, ông ta có một đứa con nhỏ nữa, mới 3, 4 tuổi, hình như tên là Trương Văn Hỉ, bị giam ở Bắc Kinh làm con tin!

Thiếu Đường nhướng mày, đứa con nhỏ, con tin?

Cán bộ Vương nhắc kính mắt, nói chẳng phải vậy sao! Thằng nhóc Trương Văn Hỉ bị đưa vào phòng thí nghiệm quân đội để nghiên cứu, thực ra chính là giam giữ không cho về Thiểm Tây, chỉ sợ rằng thằng cha nó chuồn ra nước ngoài, đến cậy nhờ người Nhật. Trong quân đội bàn tán âm ỉ lung tung về chuyện này, ai cũng rõ rành rành!

Đối với những chuyện cơ mật trong quân đội, Thiếu Đường chẳng mấy khi để ý. Anh nhìn chằm chằm người trước mặt, nói, bộ trưởng Vương, tôi biết từ lâu ông với viện trưởng Vương có ân có tình. Trong nông trường lao động cải tạo chịu đựng, sống được qua 3 năm thiên tai, đây không phải là tình bạn bình thường đâu. Những năm ấy, bao nhiêu người đang sống nhẵn răng phải chết vì đói, vậy mà hai người còn sống trở về. Ông đừng giả ngây giả ngô lừa tôi, tôi biết tổng từ lâu rồi!

Cán bộ Vương đỡ kính xấu hổ, ày, đừng nhắc lại nữa...

Khả năng ăn nói của Thiếu Đường cực tốt, chí tình chí lý. Anh nói, năm đó một người thì trên đài bị đấu tranh phê bình (81), một người bị nhốt, khám xét tịch thu rồi bị phân chia tài sản, tôi biết ông cũng rất khổ cực. Ông lên đưa cho ông ta mấy cái bánh bao, ông ta khắc ghi cái ơn của ông trong lúc hoạn nạn ấy. Người khác nhờ cậy cũng vô ích, nhưng ông nói một câu là được. Vậy nên tôi đến đây cậy nhờ ông, rốt cục có được hay không?!

81. – *Đấu tranh phê bình – là hành vi cùng nhau phê bình, chỉ trích dành cho việc hay người nào đó khiến mọi người không hài lòng, thường tổ chức ở những nơi trang nghiêm sang trọng, trước sự chứng kiến của nhiều người, là từ được dùng trong giai đoạn Cách mạng văn hóa.*

Cán bộ Vương khê nói, thật ra, sao con không đi nhờ cậu con ấy, cậu con chịu trách nhiệm việc này mà.

Thiếu Đường lạnh lùng hừm một cái, viện trưởng Trương cực kỳ cảm hận cậu tôi, căm thù nhất là cậu ấy. Cậu tôi làm việc khiến người ta căm thù oán hận. Nhưng ông không giống vậy, ông có ơn với ông ta.

Thiếu Đường xoay hai điều thuốc trên bàn trà, nói, mười năm nay tôi chưa từng mở miệng nhờ cậy ông bất kỳ điều gì, không hề dính dáng liên lụy ông. Hôm nay tôi tới đây, mở lời nhờ cậy, ông liệu mà làm, chuyện này ông có thể giúp hay không?

Cũng chính bởi những lời này, cán bộ Vương lặng im, ánh mắt trào lên sự không đành lòng, cuối cùng cũng gạt đầu đồng ý. Được, Thiếu Đường, cha đi nói, cha giúp các con giới thiệu, cha nhất định cố hết sức.

Mạnh Kiến Dân nói từng câu từng câu với bà nội Mạnh, thuật lại câu chuyện.

Mạnh Tiểu Bắc đứng một bên ngẩn ngơ nghe, rất nhiều sự việc mà trong độ tuổi này cậu hăng còn chưa hiểu, nhưng vẫn bị cuốn hút vô cùng. Thiếu Đường qua lời kể lại từ người khác có cảm rất khác với Thiếu Đường lúc thường mà cậu thân thuộc như lòng bàn tay.

Thiếu Đường giải quyết xong chuyện chính, vô cùng trịnh trọng nói cảm ơn, cũng không nhiều lời, từ trên sofa đứng dậy đi. Ở đằng sau, cán bộ Vương gọi nhưng cũng chẳng giữ được anh.

Ở gần đó Mạnh Kiến Dân nghe xong câu chuyện, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Lúc Hạ Thiếu Đường nói chuyện với đối phương, sắc mặt giọng nói vô cùng lễ phép trịnh trọng, nói chuyện thẳng thắn, nhưng lại toát ra sự hồ hững dửng dưng vô cùng. Khoảng cách gần ngay trước mắt lại như xa cách ngàn dặm, ánh mắt nhìn nhau phức tạp sâu xa, chắc chắn không phải một mối quan hệ bình thường!

Vợ cán bộ Vương là một người phụ nữ đoan trang khách sáo, vừa niềm nở pha trà, vừa xách làn muốn ra ngoài mua đồ ăn. Thiếu Đường kính trọng gọi đối phương là “dì”. Lúc xưng hô này cất lên, Mạnh Kiến Dân đột nhiên ngộ ra tất cả! (82)

82. *Giải thích vì sao đến giờ Mạnh Kiến Dân mới nhận ra mối quan hệ cha con của hai người: Ở trên lúc cha Thiếu Đường cùng anh nói chuyện, hai người chỉ xưng (tôi) – (cậu), xưng hô phổ thông nhất nên không thể rõ vai vế hay mối quan hệ như nào. Chỉ đến giờ Thiếu Đường gọi vợ sau của cha mình là “dì”, lúc đó mới rõ ràng mối quan hệ.*

Thiếu Đường ngăn “dì” mình, không để đối phương ra ngoài. Dì anh xua tay tránh ra, không quấy rầy cuộc nói chuyện của hai người họ. Dì của Thiếu Đường là người hiền lành phúc hậu, hôm đó sau khi xách làn xuống lầu, mới nhận ra mình mới chỉ xách làn chưa cầm túi tiền, lại xấu hổ không tiện lên lầu, cầm làn ở trong vườn hoa dưới lầu đi vòng vòng, đi tới đi lui một lúc lâu.

Hai cha con Thiếu Đường ở trong phòng ngủ nói chuyện.

Cửa phòng ngủ đóng một nửa, Mạnh Kiến Dân và con ngồi trong phòng khách, không nghe sót câu nào, nghe đến nổi trào lên xúc động. Ông chẳng thể chen lời, lại cũng chẳng thể ngại ngần đi trước.

Mười năm thảm họa, những năm tháng nhuốm đầy bi kịch rồi ren.

Hạ Thiếu Đường thực ra không phải họ Hạ, anh vốn tên là Vương Thiếu Đường, mẹ anh đặt cho anh một cái tên thật đẹp để êm tai.

Người còn lại trong phòng tên là Vương Cảnh Thịnh, đã hơn 50 tuổi. Ông run rẩy nói: “Thiếu Đường, đã đến rồi thì đừng chỉ nói vài câu rồi đi luôn, có phải con rất cảm hận cha không?”

Thiếu Đường bình tĩnh giải thích: “Không, thật sự không, ông đừng nghĩ nhiều, tất cả đều đã qua rồi.”

Vương Cảnh Thịnh lại nói: “Đã qua rồi sao? Qua rồi sao lúc đó con lại rời Bắc Kinh, một mình chạy đến cái thung lũng đó từng ấy năm trời, từ chối liên lạc với cha... Cha thương con, cha xót con, thật sự, thật sự cha vẫn luôn... cha rất hối hận, cha...”

Thiếu Đường nghiêm túc nói: “Bởi khi đó tôi còn trẻ tuổi, không hiểu chuyện, nên tôi đi Tây Câu rèn luyện vài năm, cũng có chút thành tựu lên làm đội trưởng... Tôi vào bộ đội nhiều năm rồi, những năm nay tôi sống rất tốt, không phải chịu bất kỳ khổ sở thiệt thòi nào.”

Vương Cảnh Thịnh chưa xót nói: “Cha, cha thật sự vẫn luôn rất, rất, rất nhớ thương mẹ con...”

Người đàn ông đã hơn năm mươi tuổi ấy, vậy mà lại bật khóc nức nở sau khi nói những lời này! Khóc đau khổ thống thiết, khóc đến lâm li bi đát! Có lẽ bình thường phải giả vờ kìm nén quá lâu rồi, không hề có cơ hội bộc lộ tình cảm từ tận đáy lòng, nên giờ đây như thể bùng nổ, khóc đến nghẹn lời, run rẩy vừa thở hổn hển vừa nói!

Trái lại, từ đầu chí cuối Thiếu Đường đều lạnh nhạt, anh đứng lên, rồi sau lại chậm chậm ngồi xuống: “Ông có tự trách mình cũng vậy thôi, ông đã rời bỏ mẹ tôi bao nhiêu năm trời rồi, cũng chẳng còn là người nhà nữa, trước mặt tôi ông khóc cái gì? Ông đừng như vậy!”

Từ trước tới giờ, chưa từng thấy chuyện cha khóc như mưa như gió trước mặt con đâu, chuyện gì đây vậy trời!

Trong lòng cán bộ Vương mâu thuẫn day dứt đấu tranh, vừa cảm thấy tủi thân xót xa bởi không được thấu hiểu. Người thì đã già cả rồi mà chẳng hiểu sao tính nết càng giống như một đứa trẻ, khóc không ngừng, bỏ kính mắt ra cuống cuồng lau nước mắt: “Cha muốn khóc một trận, con cho cha khóc một lúc thôi!”

“Lúc mẹ con mất, cha không dám khóc, cha sợ mình phạm sai lầm, không có cơ hội để khóc, cha cũng chưa làm lễ truy điệu, chưa lo liệu mồ mả cho mẹ con, cha vẫn luôn đè nặng trong lòng, cha khổ sở khó chịu vô cùng! Thực ra, thực ra, thực ra cha thật sự yêu mẹ con... vẫn luôn yêu... huhuhu...”

Thiếu Đường ngồi im như tượng nhìn người trước mắt: “Ông yêu mẹ tôi sao?”

Vương Cảnh Thịnh nức nở nói: “Con hãy tin cha, cha bị ép, bị ép.”

Mặt Thiếu Đường lạnh như tiền, khóe miệng nhếch lên: “Bị ép bỏ mẹ tôi, không thể ở bên mẹ tôi nữa.”

Vương Cảnh Thịnh khóc lóc kể lể: “Cha thật sự bị ép buộc không biết phải làm sao, cha bị ép đến đường cùng! Nhưng cha tuyệt đối không nói một lời bội bạc nào với mẹ con, một câu cũng không!... Cha thừa nhận bản thân vô tích sự, hèn nhát, yếu đuối... Cha, cha có lỗi với mẹ con... huhuhu...”

Thiếu Đường nghe xong, im lặng rất lâu, giọng nói nhuốm sự bi thương: “Ông vẫn yêu mẹ tôi sao?”

Vương Cảnh Thịnh nói: “Cha không quên được mẹ con, trong lòng không thể buông được. Thiếu Đường, không ngờ hôm nay con lại tới tìm cha.”

Thiếu Đường nặng nề hỏi ngược lại: “Ông yêu mẹ tôi nhưng vẫn ruồng bỏ mẹ tôi, vào thời điểm mẹ tôi khốn khổ tuyệt vọng nhất ông vạch rõ quan hệ! Ông còn yêu? Ông nói cho tôi hay, rốt cục yêu là cái gì?”

Một câu nói, Vương Cảnh Thịnh nghẹn lời nức nở khóc! Trước mặt Thiếu Đường, tấm lưng già nua còng xuống, hoặc có lẽ từ trước đến nay, lưng Vương Cảnh Thịnh chưa bao giờ duỗi thẳng cả.

Mạnh Kiến Dân kinh ngạc, trước giờ ông chưa từng thấy một cán bộ cao cấp, ở bên ngoài quyền cao chức trọng, ăn to nói lớn, làm chuyện lớn nhưng ở nơi riêng tư, trước mặt người người nhà lại khóc đến nỗi nước mắt đầm đìa, bày ra bộ dạng yếu đuối khốn khổ tới như vậy, khiến người khác không nỡ nhìn.

Đến tận lúc này, Mạnh Kiến Dân mới hiểu được, mình nợ Thiếu Đường nhiều bao nhiêu.

Đằng đằng mười năm chưa hề nhờ cậy bất kỳ việc gì. Thiếu Đường thực sự không hề muốn bước qua cánh cổng kia đến cỡ nào, rồi rắc phiền phức biết bao nhiêu, nói cho cùng chẳng phải đều vì chuyện của anh em thằng con nuôi Mạnh Tiểu Bắc đó sao.

Vương Cảnh Thịnh không ngừng giải thích xin lỗi Thiếu Đường, muốn sám hối.

Thiếu Đường khoát tay, không tranh cãi, không gào thét to tiếng. Đôi mắt anh ngập nước, cuối cùng chỉ nói vài câu: “Ông thật sự không có lỗi với mẹ tôi, hai người chia tay trong hòa bình, không oán hận, không tới lượt con cháu như tôi nói quàng nói xiên trước kiếp nạn mà hàng trăm hàng vạn người phải chịu đựng ngày ấy. Tôi cũng chẳng có tư cách gì, tôi thật sự không cảm hận bọn ông.”

“Là phận con cháu, tôi không có tư cách. Nhưng cũng là một người đàn ông như ông, tôi đã trưởng thành, tôi hiểu đàn ông phải như thế nào. Tôi thật sự cảm thấy, có những lúc ông thật sự không ra dáng một người đàn ông. Ông là một người đàn ông, là một người chồng, sao ông có thể ở trong hoàn cảnh như vậy rồi bỏ người mà ông yêu? Yêu là gì, chính là ngay cả trong thời điểm gian khổ nhất, tuyệt vọng cùng đường nhất, dù ông chỉ có thể quỳ mà bò về phía trước, ông vẫn nắm chặt tay người ấy, quyết không buông tay, vì người ấy mà mở đường thoát ra. Tôi cho rằng, đây mới là yêu.”

“Không phải tôi khinh thường ông, nhưng nếu tôi là ông, tôi tuyệt đối sẽ không buông tay.”

...

Vương Cảnh Thịnh khóc một lúc lâu, cuối cùng nói, chủ nhật tới, là ngày giỗ của mẹ con, đã hơn mười năm rồi, cha muốn đến lễ bái, con đi cùng với cha được không?

Thiếu Đường im lặng, rất lâu sau mới nói: “Đừng khóc nữa, ông muốn đi thì hôm khác tự mình ông tới vậy.”

Vương Cảnh Thịnh không chịu, khẩn cầu anh: “Thiếu Đường, chuyện của bạn con cha nhất định sẽ giúp. Con cũng đáp ứng một điều kiện của cha, về sau thường đến đây thăm cha.”

Thiếu Đường im lặng, như là bị ép buộc phải đồng ý điều kiện trao đổi tình thân.

Lúc đó hai cha con Mạnh Kiến Dân vẫn đang ngồi chờ ở phòng khách, ngăn người nghe hết mọi chuyện.

Vật lộn mãi Mạnh Tiểu Kinh mới nghe hiểu được một câu, cậu ngẩng đầu nói: “Cha, chủ nhật tới là sinh nhật của con và anh.”

Mạnh Kiến Dân: “... Ừ.”

Mạnh Tiểu Bắc dựa vào cạnh cửa, lẳng lặng nghe cha kể lại chuyện với bà nội, những chỗ nghe không hiểu tự động bỏ qua, mặt không cảm xúc, tay với tới đầu đạn trên ngực.

Cậu đột nhiên rất rất muốn gặp cha nhỏ của mình, muốn ôm lấy người ấy, an ủi xoa dịu nỗi đau của cha nhỏ. Cậu rất nhớ rất nhớ đối phương.

29. Chương 29: Sinh Nhật Vui Vẻ

Ngày chủ nhật sau đấy, vào sáng sớm, Mạnh Tiểu Bắc xuất hiện tại trụ sở lớn nơi đóng quân của bộ đội.

Cậu mặc bộ đồ thời thượng nhất thời ấy, áo jacket màu khói do Thiếu Đường cho, tay đút túi quần rất chi là quy củ, tần ngần đứng trước cổng. Cái vẻ mặt đó ấy à, chỉ còn thiếu nước cầm thêm bó hoa hồng nữa thôi. Cũng bởi năm đó Mạnh Tiểu Bắc chưa giác ngộ tình cảm, ngốc nghếch không hiểu, chứ với Thiếu Đường, cậu chỉ cần cầm một bó cỏ đuôi chó là cũng đủ rồi ấy chứ.

Tối hôm qua cậu ngủ ở nhà bà nội, mới sáng sớm tinh mơ đã chọn rộn kích động trong lòng, rói rít tít mù, thậm chí dậy còn sớm hơn bà nội nữa cơ. Cậu rúc trong nhà xí, ở trước gương chải chuốt cho tới khi bánh lấm rồi mới thôi, lại còn thò kem dưỡng da thơm ngào ngạt của thằng em xài nữa chứ.

Mạnh Tiểu Bắc thoa xong, ngửi ngửi lòng bàn tay: “Trời! Cái mùi ghê dữ dội, khó ngửi quá, ngửi cái là ra ngay mùi của Mạnh Tiểu Kinh.”

Mạnh Tiểu Bắc lần chần đứng ở cửa nơi đóng quân có chốc lát mà đã cảm thấy nóng phát điên. Cậu chàng đẹp trai láu lỉnh mặc đến là nhiều, áo ba lỗ bên trong ướt đầm, đành phải cởi áo jacket ra vắt ở tay. Tóc Mạnh Tiểu Bắc cũng ướt rượt, bộ dạng nôn nóng nhiệt tình nhếch nhác khó tả.

Hôm nay tiểu đội Thiếu Đường thay phiên nghỉ ngơi. Lính gác gọi điện báo với đội, người nào đó nói trong điện thoại: “Để cho thằng nhóc đó vào.”

Nay vốn là ngày nghỉ, Hạ Thiếu Đường là đội trưởng, anh vẫn đang huấn luyện lính của mình ở sân tập. Một người cũng chưa được nghỉ, ai cũng không được đi!

Trên bãi tập là Thiếu Đường và lính của anh, người nào người nấy mặc áo ba lỗ xanh lá, quần rằn ri, cả người như chui ra từ trong hố cát, trên mặt trên cổ dính đầy cát vàng và mồ hôi. Thiếu Đường đích thân tiến lên làm mẫu, rèn luyện động tác tán thủ với tiểu binh, hết động tác này đến động tác khác dữ dội mãnh liệt quăng người xuống đất! Từ xa xa Mạnh Tiểu Bắc ngắm anh, cảm tưởng đất dưới chân như đang rung lên.

Bọn họ đóng quân trong nội thành Bắc Kinh làm nhiệm vụ canh gác bảo vệ. Mỗi năm thu nạp lính tình nguyện đều có những yêu cầu như phải biết đánh đấm và chịu đánh được, nói trắng ra là phải có đủ năng lực can sung, chiến đấu thực tiễn, đảm đương nhiệm vụ bảo vệ lãnh đạo. Tán thủ cùng đấm bốc là hai hạng mục bắt buộc phải luyện tập, mỗi lần từ trên sân tập đi xuống, dính vài vết thương nhẹ là chuyện thường.

Lúc Thiếu Đường quát người, gân xanh nổi rần rật trên cổ, ánh mắt nghiêm khắc.

“Eo quá yếu! Nâng đùi lên! Mỗi ngày đá bao cát 300 cái mà đá được có như thế này à!”

“Cậu đá bao cát hay bao cát đá cậu vậy?!”

“Còn yếu đuổi vô tích sự đá nông toẹt như này thì cú hết khỏi sân tập, chạy 50km cho ông!!!”

Thiếu Đường quay về phía bao cát, đá làm mẫu cho các chiến sĩ. Anh nghiêng người đá mạnh, giày quân

đội quét một đường hung ác vào bao cát làm bụi đất bay mù mịt. Sau đó anh lại một đối một đấu luyện tập thực chiến, mới chỉ qua vài chiêu tấn công dữ dội bằng chân đá đá bay tiểu binh ra xa tới 3 mét ngoài đêm, như thể dùng hết sức lực toàn thân, lấy sự đau đớn kịch liệt của xương cốt cơ bắp để trút cạn mọi nỗi buồn thương trong lòng...

Mạnh Tiểu Bắc há hốc mồm nhìn, thầm nghĩ chẳng trách nào chú Tiểu Bân nói Thiếu Đường càng ngày càng ra dáng cán bộ, tính tình vô cùng hung dữ ác liệt.

Có lẽ ngay từ thuở nhỏ, hồi Thiếu Đường mới vào bộ đội, cả ngày anh bị Trung đội trưởng, Đại đội trưởng huấn luyện quá kinh khủng dữ dội đến thừa sống thiếu chết. Nên giờ đây, anh sinh ra loại cảm giác thỏa mãn, như nằng dâu ném trái cay đắng đắng chịu đựng, nay đã hóa mẹ chồng, giờ tới lượt ông đây trừng trị chính đồn đám binh lính dưới quyền, bùng phát sự hung ác tàn bạo.

Lúc Thiếu Đường huấn luyện, anh vô cùng dữ dằn nóng nảy, thế nhưng khả năng đánh đám của anh cực tốt, anh có thể đánh đến mức đám tiểu binh trẻ tuổi thở hồng hộc, không nhấc nổi người nữa thì thôi, không thể không phục lặn phục lóc. Có tên ngốc xui xẻo vừa nhấc chân, đũng quần tập huấn đã rách một lỗ to, rước lấy tiếng cười vang dội của cả đội. Thiếu Đường quát một tiếng, cả đám người lập tức không dám cười nữa, cúi đầu mím môi, bả vai run run...

Khoảng chừng hơn một giờ đồng hồ, Thiếu Đường hô: “Quay về ký túc xá dọn dẹp phòng”. Anh thu lính về doanh trại, quay đầu bước, bỏ lại đằng sau một đám tiểu binh nháo nhào co quắp trên đất.

Thực ra Thiếu Đường đã nhìn thấy thằng cu nhà mình từ lâu rồi.

Hiếm khi Mạnh Tiểu Bắc ngoan ngoãn như vậy, rất là hiếm chuyện, không la hét quấy rầy, một mình ngồi bên sân tập, yên lặng mê mải nhìn.

Hạ Thiếu Đường chậm chậm bước tới, áo sơ mi khoác trên vai, áo ba lỗ ướt đầm nước, phần quần chỗ đùi cũng ẩm ướt, đũng quần dính chặt vào háng.

Mạnh Tiểu Bắc đứng lên, ánh mắt cha nuôi thẳng thắn nhìn chăm chăm cậu.

Ngay trong phút giây Thiếu Đường đến gần Mạnh Tiểu Bắc, ánh mắt anh bỗng trở nên dịu dàng mềm mại, đáy mắt giống như mặt nước dập dờn lấp lánh.

Thiếu Đường vươn tay, nhanh chóng tóm được thằng con nuôi. Anh ôm Mạnh Tiểu Bắc vào trong ngực, hai tay ôm lấy đầu cậu, giống như đang ôm thứ cực kỳ quý giá, bờ môi ướt đầm nhẹ nhàng hôn lên trán cậu.

Mạnh Tiểu Bắc: “Cha nuôi!”

Thiếu Đường hiếm lắm mới bày ra hành động yêu thương lãng mạn như vậy, anh dán vào lỗ tai cậu nói

giọng trầm trầm: “Con trai, sinh nhật vui vẻ.”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Trong lòng Mạnh Tiểu Bắc rối bời run rẩy, nhưng giọng nói rất vững vàng, vô cùng bình tĩnh đáp: “Cảm ơn cha nuôi.”

Thiếu Đường nở nụ cười nhàn nhạt: “Cảm ơn cái gì? Sinh nhật bây mà.”

Hai tay Mạnh Tiểu Bắc trong túi quần nắm chặt thành nắm, khóe mắt cười thành nếp nhăn. Cậu vô cùng vui vẻ, cảm thấy đúng là không uống công cậu dậy rõ là sớm tới đây, được lời to luôn.

Trong ấn tượng của cậu, suốt gần ấy năm trời, đây là lần đầu tiên cha nuôi nói với cậu “Sinh nhật vui vẻ”. Trước đây anh chưa từng nói câu đó, mỗi lần sinh nhật đều tìm đủ loại cớ trốn cậu.

Nếu như không phải bị bức ép bởi chuyện nhà họ Mạnh, Thiếu Đường tuyệt đối không bao giờ chủ động đến nhờ cậy cha ruột mình, đằng đằng mười năm anh không hề muốn ghé qua. Oán giận bị đè nén trong lòng rất nhiều năm trời, đến một ngày cũng phải bùng phát ra ngoài, phơi bày dưới ánh nắng mặt trời. Sau này nghĩ kỹ lại, hơn mười năm cũng đã qua rồi, con nuôi anh giờ đã lớn như vậy rồi! Năm đó, chính bản thân anh ngây ngốc khờ dại, tóc hăng còn xanh làm con của kẻ khác, giờ đây lại làm cha, cũng nên làm cho ra hồn chức danh này!

Thiếu Đường không thể chấp nhận cách cư xử, đối đãi, phương thức biểu đạt tình cảm của cha mình, anh coi thường người ấy. Cũng chính bởi vậy, đối với Mạnh Tiểu Bắc, anh dốc hết sức mình muốn làm một người cha tốt. Trong suy nghĩ này, ít nhiều cũng chứa đựng cả sự ám ảnh cưỡng chế, nỗi oán giận đè nén, thậm chí có lúc anh còn nảy sinh những suy nghĩ khát khao điên cuồng. Người thiếu thốn tình yêu tới cùng cực, đâu phải chỉ có Bắc Bắc. Dẫu cho Thiếu Đường không đòi hỏi không bộc lộ ra, thì thứ tình cảm sứt sẹo vỡ vụn này vẫn luôn tồn tại, được che giấu đè nén ở tận sâu đáy lòng anh.

Thiếu Đường xoa hai tay, ngại ngùng nói: “Mấy ngày hôm nay cha... bận quá, cũng chưa kịp chuẩn bị quà gì cho bây.”

Mạnh Tiểu Bắc rất đàn ông lắc đầu: “Không cần.”

Thiếu Đường nói như đang dỗ trẻ con: “Hôm nay cha được nghỉ, đưa bây đi chơi nửa buổi, coi như quà nhé!”

Đây chính là món quà sinh nhật mà Mạnh Tiểu Bắc khát khao nhất.

Hai người cũng không lăm lăm lời mùi mẫn, trong lòng từng người đều có tâm sự riêng, nhưng đều nín thinh không nhắc đến, chỉ đùa bỡn nói toàn chuyện vui.

Thiếu Đường vào phòng dội nước lau sạch mồ hôi, thay áo sơ mi sạch sẽ, đi ra cổng trụ sở. Anh hút điều thuốc, ngửa đầu nhìn bầu trời thăm thẳm xanh trong, cõi lòng mềm dịu lặng xuống.

Cha đẹp trai, con nuôi cũng rất đẹp trai.

Hai năm nay, Mạnh Tiểu Bắc ăn sung ăn sướng, hết thức ăn rồi đồ khô, một bữa cậu ăn tới hai bát lớn mì sợi do bà nội nghiền, lớn lên vừa cao vừa gầy.

Mạnh Tiểu Bắc khoác jacket, tóc rẽ ngôi. Thiếu Đường ngắm Mạnh Tiểu Bắc, khen: “Cũng ra dáng phết đấy, không thua gì cha hồi còn trẻ!”

Mạnh Tiểu Bắc cong miệng cười: “Con ngầu không?”

Thiếu Đường: “Ngầu, khiến ông đây mát mẻ lắm lắm.”

Thiếu Đường khen Mạnh Tiểu Bắc làm cho anh vẻ vang nở mày nở mặt vô cùng, bởi gần đây trong trường học có hai chuyện tốt.

Chuyện đầu tiên, trường Mạnh Tiểu Bắc đang nỗ lực giành được danh hiệu trường điểm tiêu biểu xếp số một khu vực. Bộ môn Mỹ thuật tổ chức hoạt động, cho học sinh về nhà thiết kế huy hiệu trường, nộp lên để bình chọn. Ngay từ đầu, đây chỉ là một hoạt động ngoài giờ của trường học, thông báo để đó, không quan trọng kết quả chỉ cần học sinh cố gắng hết mình. Phần lớn học sinh không có năng khiếu trong việc vẽ vời, có học sinh còn nhờ luôn cha mẹ làm cho, nộp lên đủ loại hình thù. Sau khi người chỉ đạo trong đại đội xem toàn bộ tác phẩm của học sinh lớp năm lớp sáu, đánh giá: Ái chà, đây chính là tác phẩm của bạn Mạnh Tiểu Bắc lớp các em đó hả!

Mạnh Tiểu Bắc lấy tên của trường tiểu học Bát Lý Trang vẽ thành kiểu con dấu hình tròn, bên cạnh vẽ một con sư tử phong cách hoạt hình rất đáng yêu sinh động, đeo khăn quàng đỏ, móng vuốt châm bó đuốc, trên vai đeo cặp sách.

Hiệu trưởng cùng chủ nhiệm đều ưng ý, các thầy cô giáo bàn bạc, nảy sinh sự bất đồng ý kiến.

Cuối cùng hiệu trưởng quyết định, nếu phải tốn tiền ra ngoài mời giáo viên mỹ thuật vẽ huy hiệu trường thì chi bằng dùng hình vẽ của học sinh mình. Em Mạnh Tiểu Bắc này vẽ rất đẹp, hình vẽ thật dễ thương! Rất hợp với định hướng phát triển của trường học, tràn đầy khí thế mạnh mẽ hoạt bát của tuổi trẻ. Đặc biệt nhất là biểu tượng này do học sinh trường chúng ta sáng tạo ra, tham gia trưng bày trong khu vực có thể khoe khoang, coi xem trường học khác có được học sinh nào như vậy không!

Ở trong trường học, Mạnh Tiểu Bắc lại lừng danh một thời gian.

Phía trên cổng chính của trường học, treo lên biểu tượng sư tử nhỏ này, nghe nói sau khi Mạnh Tiểu Bắc học xong cũng treo mãi tới mười năm sau mới đổi.

Chủ nhiệm lớp Mạnh Tiểu Bắc vô cùng kích động, trong lớp chỉ đích danh Mạnh Tiểu Bắc biểu dương bởi cậu làm giáo viên chủ nhiệm như cô được nở mày nở mặt.

Trường học còn thưởng cho Mạnh Tiểu Bắc. Lúc ấy cậu được phát bằng khen, tặng một hộp bút hai tầng, một bộ cọ vẽ màu nước cao cấp!

Chuyện vô cùng dữ dội thứ hai, đó chính là khi Mạnh Tiểu Bắc vào lớp năm, cậu trở thành chỉ huy đội trống toàn trường.

Mỗi trường học đều bắt đầu thành lập đội trống, giúp đánh bóng bề mặt trường, nâng cao tinh thần vui tươi, hưng phấn của học sinh. Trang phục thống nhất làm theo yêu cầu, gồm mũ phớt đỏ, áo đồng phục trắng. Vài anh em Mạnh Tiểu Bắc đều trong đội trống, Thân Đại Vĩ đứng phía trước thổi kèn, Kỳ Lượng xếp sau đánh trống con. Đội hình trống con vốn là toàn nữ, chỉ có vài ba bạn nam. Bởi vì Lượng Lượng đẹp dễ trắng nõn, nên bị nhét vào đội hình nữ.

Trong đội, Mạnh Tiểu Bắc học động tác tay nhanh nhất, vô cùng nhanh trí, ứng biến cực linh hoạt, hơn nữa đứng trên đài cao, cậu toát ra khí thế mạnh mẽ, bởi vậy được chọn làm chỉ huy.

Dây mũ chặt khít dưới cằm, trước ngực biểu tượng lúa mạch vàng rực, sáng rọi lấp lánh sự tự hào của tuổi trẻ, đôi mắt nhỏ sáng ngời có thần, tay đeo găng trắng, một tay cầm cờ chỉ huy, ông nội Tiểu Bắc cực kỳ uy phong khí thế! Có lẽ tuổi thơ Mạnh Tiểu Bắc đã nghe quen tai nhìn quen mắt, ngấm vào xương máu, nên giờ đây bộ dạng mặc đồng phục quân đội của cậu tràn đầy khí thế của một người quân nhân, cực ngầu. Những bạn học khác không có cha là giải phóng quân, thật sự không thể bắt chước được như vậy!

Độ cao của hai người khác nhau, Thiều Đường giơ tay chống lên mới có thể sờ tới đỉnh đầu của thằng con.

Anh cứ ôm cậu như thế, cả đường đi hai người ngồi tàu điện vào thành phố.

Thiều Đường hỏi: “Đi vườn bách thú nhé?”

Mạnh Tiểu Bắc đáp: “Hôm chơi xuân trường vừa mới đi rồi ạ.”

Thiều Đường nghĩ nghĩ một lúc hỏi: “Ngồi xe tuyến 107 đi công viên Bắc Hải nhé, có muốn đi không? Gần đây mới có trò chơi tàu lượn chạy bằng điện, con chưa từng ngồi đâu!”

Công viên Trung Sơn và công viên Bắc Hải mới có trò vòng quay ngựa gỗ với tàu lượn chạy bằng điện, toàn Bắc Kinh mới chỉ có mấy đứa trẻ đã chơi trò này rồi thôi đó! Đây cũng là đãi ngộ chỉ riêng sinh nhật mới có, giống như trong thời kỳ thiên tai, đến sinh nhật mới được ăn một quả trứng gà quý giá, chính là món “xa xỉ” nhất thời đó.

Buổi chiều ở công viên Bắc Hải, gió mát thổi mặt hồ lăn tăn gợn sóng lấp lánh, đẹp tuyệt, vô cùng yên tĩnh. Cuối những năm 70, phần lớn Bắc Kinh đều là người dân bình thường, tư tưởng cổ hủ, công viên vắng toe

hoe, rất im ắng.

Bóng hình hai người người một lớn một nhỏ lồng vào nhau, vui vẻ đi ở ven hồ, tiếng cười trầm bổng vang vọng.

Thiếu Đường bỏ tiền mua vé. Anh muốn cho con mình thoải mái sung sướng nên mua liền lúc hai vé: “Đi thôi, ngồi tàu lượn nào.”

Mạnh Tiểu Bắc hỏi: “Cha cùng con đi nhé.”

Thiếu Đường: “Cha đã mua hai vé rồi, bây tự ngồi đi, có thể ngồi hai vòng.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Một mình con chơi không sướng!”

Thiếu Đường nói “Hai cha con mình mà cùng chơi, chỉ có thể ngồi một vòng thôi, cha thật sự cũng chẳng có nhiều tiền như thế! Tiền cơm một tháng sạch sành sanh rồi đó!”

Khóe miệng Mạnh Tiểu Bắc hơi cong lên, đáy mắt sáng lấp lánh: “Con chỉ ngồi một vòng là đủ rồi... Cha ngồi cùng con đi mà.”

Ngày hôm đó Hạ Thiếu Đường cũng lên ngồi thật, kết quả là không chen vào được chỗ ngồi dành cho trẻ em dưới 12 tuổi!

Chú quản lý cũng rất nhiệt tình bố trí chỗ ngồi, tới trưa trưa trưa vẫn chưa có người mở hàng đâu, cả cái khu vui chơi bằng điện này chỉ có vài ba vị khách giàu có hào phóng thôi đó.

Người Thiếu Đường cao to vạm vỡ, tay chân dài, vừa ngồi vào đã làm nổi bật hình ảnh người đàn ông trưởng thành sức dài vai rộng. Mạnh Tiểu Bắc nhủ mảy: “Cha nuôi, trước đây không ngờ chân cha dài như vậy, hơn nữa móng còn to vậy nữa!”

Trong một khoang tàu ngồi được hai đứa trẻ, chỗ ngồi liền nhau, Thiếu Đường vừa chen vào là Mạnh Tiểu Bắc coi như chẳng còn chỗ mà ngồi luôn.

Mạnh Tiểu Bắc đặt mông ngồi xuống, Thiếu Đường kêu lên một tiếng, từ đằng sau đầu cậu khẽ nói: “Ngồi lên ông rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc ra sức khom về phía trước: “Đâu có ạ, con ngồi lên chỗ nào của cha?”

Thiếu Đường cười như không cười bực bội nói: “Bây không biết ông to lắm hả?”

Phía trước dừng quần Thiếu Đường đỉnh lên phía sau Mạnh Tiểu Bắc, đỉnh vào kê mông dẻo dai mềm mại của cậu. Hai người kề sát nhau, tư thế này quả thật vượt quá tình “cha con”, mông cậu cọ sát tới nỗi nơi nào đó của anh sinh ra phản ứng... Theo bản năng anh nhìn chung quanh coi có ai không, chợt dạ: “Chớ để người quen nhìn thấy cảnh ông đây ngồi tàu lượn con nít như vậy!”

Chú quản lý cười vung tay lên, tàu lượn khởi động, càng lên càng cao, bắt đầu xoay tròn cực nhanh, gió lạnh thấu xương táp đến cùng cảm xúc choáng váng mãnh liệt.

Trên không trung Mạnh Tiểu Bắc uống gió thét to: “A!!!”

Hai người nắm lấy tay vịn, cùng nhau nắm chặt, ôm chặt nhau thét: “Aaaaaaaaaaaaa!!!”

Trẻ con không sợ choáng, Hạ Thiếu Đường vừa xuống dưới liền xầm choáng váng, đầu quay vòng vòng, lúc xuống bậc thang hai chân chuệch choạng, cười mắng: “Đù mẹ nó lần sau nhất định không chơi trò này nữa, ông choáng đến mức tất cả như đang bay rồi!... Ông đây chỉ vì muốn bày vui mà chơi cùng bây đó!”

Mạnh Tiểu Bắc làm nũng, từ sau ôm lấy thắt lưng của cha nhỏ, đẩy Thiếu Đường đi, mặt dán vào sau lưng anh cọ lung tung. Thiếu Đường bị cậu đùn đi, bật cười, vô cùng vui vẻ.

Chơi mệt rồi, Mạnh Tiểu Bắc nói: “Cha nuôi, con khát quá.”

Hai người đi đến quán bán đồ vặt bên cầu vòm bằng đá của Quỳnh Hoa Đảo mua nước.

Thiếu Đường nói: “Cho một chén trà, một cốc bia.”

Mạnh Tiểu Bắc uống xong chén trà vẫn chưa hết khát. Khi ấy, cậu đã lộ ra tính tình hoang dã phóng khoáng trong tương lai, thẳng thừng nói: “Con cũng muốn một cốc bia.”

Thiếu Đường khó tin hỏi: “Thằng nhãi bây có thể uống tiếp cả một cốc bia hả?!”

Lúc đó bia không bán theo chai, đều là bán lẻ, từng cốc từng cốc một. Hai hào một cốc lớn, bên trên có một lớp bọt trắng như tuyết đậm đà thơm nồng.

Mùa hè uống bia khiến người ta thoải mái vô cùng, là mỹ vị không gì sánh được, hơn nữa còn giải tỏa hết cơn khát. Mạnh Tiểu Bắc cầm cốc bia, ngửa mặt uống sạch, ừng ực ừng ực, từng ngụm từng ngụm liên tiếp, uống sạch sành sanh, khắp cả người, từng lỗ chân lông sáng khoái đến mức căng ra! Người lớn xung quanh đều nhìn chăm chăm cậu, thẳng nhóc này ác ra phết đấy!

Sấm tối hai người rời công viên, trên mặt hiện rõ vẻ vẫn chưa hết thèm. Thiếu Đường đứng khựng lại, đột nhiên hỏi: “Bây từng ăn ở nhà hàng Lão Mạc chưa?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Chưa ạ. Nhưng con từng nghe Lượng Lượng nói chỗ đó rất đắt, cha nó mời khách ăn cơm đều ăn ở đó.”

Thiếu Đường hất đầu: “Đi! Cha dẫn bây đi ăn.”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Cha nuôi, tiền cơm tháng này của cha hết sạch rồi đó!”

Thiếu Đường nhìn về phía trước, bật cười: “Hết thì hết thôi, tiêu hết thì lại tính tiếp... Dừng tiền khó mua được niềm vui, hôm nay là sinh nhật con trai quý báu của cha cơ mà.”

Mạnh Tiểu Bắc không biết, vào sinh nhật cậu năm ngoái, Thiếu Đường vắng mặt bởi ngày hôm đó, một mình anh ngồi ở nhà hàng Lão Mạc ăn cơm.

Bữa cơm sinh nhật đột ngột đó như còn mới nguyên trong ký ức của Mạnh Tiểu Bắc. Nhà hàng Lão Mạc là nơi con cháu cán bộ nhà quyền thế trong Bắc Kinh thường hay ra vào, ấy thế mà cậu cũng có may mắn được đến ăn. Phục vụ mặc đồng phục nhung đỏ, phòng khách lộng lẫy nguy nga. Mới ăn một miếng thịt bò hầm thôi, Mạnh Tiểu Bắc đã không kìm được chép miệng, thơm ngon quá đi... một miếng thịt những hai hào quả đúng là lời to rồi!

Thiếu Đường chỉnh đốn, giảng dạy cách ăn cơm cho con nuôi, chỉ cậu cách dùng dao, nĩa như thế nào.

Salad trộn cùng món chính, nên đặt ra sao.

Món chính được bung lên trước, đầu tiên là món đặc sắc nhất của nhà hàng bọn họ, súp kem nấm.

Cá chiên phô mai kết hợp với rượu nho. Thịt bò hầm sánh đôi cùng rượu đỏ.

Thiếu Đường ăn cực kỳ sang trọng lịch sự. Chớ có bị vẻ ngoài lưu manh lúc anh mặc áo jaket da, ngông nghênh lái xe mô tô của anh che mắt. Trên bàn cơm, từng cử chỉ động tác của anh đều khiến Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy cực kỳ cao quý, chuẩn mực vô cùng, phong thái dùng khăn lau miệng rất đẹp để thanh nhã.

Thiếu Đường cười nói: “Mẹ cha dạy cho cha đó.”

Trên đường phố nội thành, người đạp xe qua lại không ngừng, ông cụ đạp xe ba bánh chở đầy hộp sắt đựng kẹo dẻo, bên trên cắm đầy những hình thù làm bằng đường.

Mùa hè nóng nực, lúc nhá nhem tối hơi se lạnh, gió nhẹ nhàng, thổi lướt qua bình rượu đỏ.

Hai người ngồi trên bậc thang đá ngoài cổng cửa hàng Lão Mạc, mặt Thiếu Đường bị hơi rượu làm cho đỏ bừng, cứ toe toét cười ngây ngô.

Mạnh Tiểu Bắc dựa vào bả vai Thiệu Đường, giống như anh em chí cốt. Giọng nói Thiệu Đường khàn khàn mang hơi nóng: “Xin lỗi, Tiểu Bắc.”

Mạnh Tiểu Bắc lắc đầu: “Sao ạ... không có gì!”

Thiệu Đường rũ mi, ngại ngùng cười nói: “Trước đây cha đều không cùng bây ăn sinh nhật, một mình bây ở Bắc Kinh, cha mẹ đều không ở bên, vậy mà cha cũng mặc kệ bây.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Hóa ra cha nhớ sinh nhật con ạ?”

Thiệu Đường: “Sao mà quên được ngày đó chứ.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Dạ.”

Hạ Thiệu Đường chủ động kể lại chuyện ngày xưa. Giờ đây, anh đã cảm thấy chẳng có gì ghê gớm nữa: “Cha mẹ cha đã bỏ nhau từ lâu lắm rồi. Ngày này hơn mười năm trước, mẹ cha mất. Cha ở Bắc Kinh sống không ra làm sao, suýt chút nữa đánh lộn vào cục công an. Sau đó cha bèn đi Tây Cầu, rồi về sau, về sau làm sao mà lại gặp được bây ha?... Vẫn nhớ lần đầu tiên cha đến nhà bây ăn cơm, haha, lúc đó cha đã nghĩ, đây là duyên phận chó má gì vậy, có sao sinh nhật bây không phải ngày nào mà lại là ngày này cơ chứ? Mỗi năm đến sinh nhật bây, cha đều rất khó chịu khổ sở, không muốn gặp bây, cái thằng mất nét nhà bây phiền ời là phiền, cứ quẩn rịt lấy ông đây!...”

Mạnh Tiểu Bắc vội vàng nói: “Vậy sau này con đổi qua ngày sinh khác vậy, con thật sự không quan trọng ngày nào đâu!”

Thiệu Đường cười: “Mẹ cha rất xinh đẹp, là giảng viên Học viện âm nhạc, còn đẹp hơn cả Cung Tuyết nữa.”

Mạnh Tiểu Bắc há hốc mồm: “Thật ạ?”

Thiệu Đường gạt mạnh đầu, ánh mắt lộ ra vẻ trẻ con: “Mẹ cha từ nước Pháp du học về đây. Ngày đó, ở Trung Quốc mẹ cha thuộc lứa giảng viên đầu tiên dạy âm nhạc, vô cùng tài năng, xinh đẹp.”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Dẫu sao cũng chắc chắn đẹp hơn mẹ con ha?”

Nhanh như cắt, trong đầu Thiệu Đường gợi lại hình ảnh chị dâu. Anh nhin cười, khiêm tốn nói: “Quả thật so với mẹ bây... đẹp hơn một chút.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Cha lớn lên có giống với mẹ cha không?”

Thiệu Đường: “Giống.”

Giọng điệu của Mạnh Tiểu Bắc rất giống tên lưu manh: “Thế thì con biết rồi, mẹ cha chắc chắn là rất rất rất rất đẹp!”

Thiếu Đường phì cười, bắn cả nước bọt: “Hahaha.”

Thiếu Đường hoàn toàn coi người bên anh lúc này, Tiểu Bắc là tri âm tri kỷ. Mạnh Tiểu Bắc mới là người gần gũi nhất của anh, đến mức anh chẳng hề ngại ngần mở lòng, kể chuyện thời thơ ấu cho cậu. Mạnh Tiểu Bắc đơn thuần, lại nghĩa khí, hơn nữa còn vô cùng sùng bái quyền luyến anh. Đối với Bắc Bắc, anh có thể dốc bầu tâm sự, mở toang cõi lòng một cách tự nhiên nhất, không hề mấy may kiêng dè bất khoản. Hai người không có gì để giấu nhau. Cũng có thể nói, đối với người chưa từng rời bỏ mình một khắc một giây như đối phương, càng lúc tình cảm của đôi bên càng phát triển, đến mức vượt qua phép tắc vai vế, không thể ngừng đòi hỏi, chiếm lấy, càng lúc càng khát khao nhiều hơn nữa sự cưng chiều, thiết tha mong mỏi được bên nhau. Đây chính là sự yếu đuối mỏng manh nhất, khát khao đầy bản năng, là mầm bệnh được ủ sâu, giấu giếm, dè dặt dưới tận đáy lòng của mỗi người. Đó chính là nỗi lòng của Mạnh Tiểu Bắc, và cũng là của cả Thiếu Đường.

Gió đêm thổi qua, trái tim nóng rùng rục, lồng ngực nóng hầm hập. Mạnh Tiểu Bắc ôm lấy đầu gối cha nuôi mình, chính bản thân cũng không biết mình đang nói cái gì. Cậu đang ở cái tuổi mà con trai bắt đầu lặng lẽ ngại ngùng, lại còn chẳng có kinh nghiệm gì, chưa từng trải qua sự thất bại vỡ mộng trong cuộc đời. Cái cậu có, chỉ là một tấm lòng son.

Mạnh Tiểu Bắc vỗ vỗ Thiếu Đường: “Thật sự không sao đâu, Lượng Lượng anh em con, cha biết rồi đó, cha mẹ nó cũng bỏ nhau, giờ nó có tới hai cái nhà, bốn cha mẹ! Cha nó còn là người giàu có, cũng chẳng có thời gian mà để mắt tới nó. Cả ngày nó lấy chuyện đó khoe với con, mà còn tỏ ra sướng lắm cơ! Nó cũng chẳng thèm quan tâm, bởi nó còn có chúng con mà!”

“Cha nhìn con này, con cũng khác nào không cha không mẹ đâu. Dẫu sao cha mẹ con cũng thương Mạnh Tiểu Kinh nhiều hơn con, hà hà hà, con cũng chẳng thèm quan tâm, vì con có cha mà.”

“Vậy nên, cha đừng... đừng... à, con muốn nói, cha vẫn còn có con. Cha của cha không cần cha, con cần cha! Con đóng gói mình lại, tất cả đều cần, thích nhất cha nhỏ!”

Vẻ mặt của Mạnh Tiểu Bắc khi ấy, hồn nhiên đến thế, chân thành đến vậy. Cậu với Thiếu Đường, là cả một trái tim chân thật vẹn nguyên.

Thiếu Đường: “...”

Nước mắt Thiếu Đường đột nhiên rơi xuống, sau đó anh bật cười, vô cùng xấu hổ, ra sức lau mặt. Ánh đèn ban đêm ve vuốt qua gương mặt, vẽ nên đường nét đẹp đẽ, cực kỳ tuần tú, nốt ruồi đen trên môi lóe sáng.

Hai người ôm lấy nhau, ngồi kề sát sao, nương tựa vào nhau, tựa như trút hết thấy toàn bộ yêu thương từ sâu tận đáy lòng, tình cảm thấm thiết quắn quýt, đắm mình trong ánh trăng sáng ngời cùng gió đêm mát rượi.

Trong miệng Thiếu Đường toàn mùi rượu, trong mắt ngập nước, trong đầu như có tàu lượn quay vòng đến choáng váng mê muội.

Người trước mắt Tiểu Bắc, chính là người cậu vừa yêu quý lại vừa sùng bái. Đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy Thiếu Đường thật sự khóc.

Một người đàn ông lúc nào cũng kiên cường mạnh mẽ hào sảng, khi bất chợt phơi bày sự yếu đuối mỏng manh mà rơi nước mắt, sẽ khiến người ta xót thương vô cùng.

Thiếu Đường thở hổn hển nặng nề, phả ra từng luồng hơi nóng rực, anh dán sát vào Mạnh Tiểu Bắc, đột nhiên phủ môi lên mặt cậu!

Thiếu Đường hôn lên vùng giữa hai lông mày Tiểu Bắc.

Hôn lên mũi.

Cuối cùng, Thiếu Đường hôn lên miệng Mạnh Tiểu Bắc.

Thiếu Đường nghiêng đầu, mũi chéch mũi cậu. Anh hôn tới tấp dồn dập, như thể đang ra sức đòi hỏi, khát cầu Tiểu Bắc, tha thiết tìm kiếm sự an ủi từ người trong lòng. Lồng ngực Thiếu Đường nóng rực, cần cổ bởi say mà nhuốm màu đỏ thắm gọi cảm chết người! Đó là màu da ẩn chứa sự mời gọi ám muội, khiến Mạnh Tiểu Bắc ngỡ ngàng, chệnh choáng. Hai bàn tay Thiếu Đường to lớn mạnh mẽ, bờ môi ướt rượt đầy đặn không ngừng cọ tới cọ lui dưới khuôn mặt Tiểu Bắc, ra mức mút vào... Sau đó đột nhiên anh lại nhẹ nhàng dịu dàng hơn, như thể đang sợ làm đau đối phương, rồi rầm mềm dịu cọ cọ môi trên, như một chú chó nhỏ đang dụi lưng tung.

Cái cảm ram ráp lờm chờm râu ngượng nghịu của Thiếu Đường cọ cọ lên môi Mạnh Tiểu Bắc, hơi thở anh vẫn còn đượm mùi rượu, cả khuôn mặt đầm nước mắt và nước mũi! Hành động đột ngột dữ dội của anh cùng với sự kích thích bộc phát mạnh mẽ trong tình cảm đã cuốn bay toàn bộ cơ thể run rẩy của Tiểu Bắc, khiến cậu mê muội, choáng váng. Thứ tình cảm kìm nén, chôn giấu của đôi bên như vỡ òa, cháy rực trong sự thỏa mãn và khao khát.

Giờ đây, bề vai và lồng ngực của Mạnh Tiểu Bắc đã rất cường tráng, dáng người cao ráo, là một chàng thiếu niên mạnh mẽ cứng cáp, nam tính ngời ngời. Lúc đi trên đường, chắc chắn cậu sẽ không bị người khác nhìn nhầm thành con gái, hoặc bị coi là một thằng nhóc chưa trải việc đời. Cậu có thể cảm nhận sâu sắc rõ ràng rằng Thiếu Đường đang dụi dụi miệng mình, bốn phiến môi quấn quện vào nhau. Vốn dĩ cậu không hiểu hôn môi là gì, cũng hoàn toàn không biết hai người đang làm gì, nhưng chỉ cần là Thiếu Đường, làm gì đều tuyệt hết!

Cậu không có bất kỳ kinh nghiệm kỹ thuật gì, mà cũng nào cần tới. Bờ môi cậu mạnh mẽ mút vào, rồi được mút lại, đôi bên trao đổi nước miếng cùng sự yêu thích sâu sắc thiết tha. Tiểu Bắc túm lấy áo Thiếu Đường, bởi vì khát khao và ham thích mà ra sức kéo cổ đối phương. Cậu kéo anh đến trước mặt mình, dốc sức hôn lấy hôn để! Sức lực cậu nhỏ bé chẳng đáng kể, ngay lập tức được người đàn ông trưởng thành mạnh mẽ dùng mãnh nghiền đè, mê mải quấn lấy bờ môi như để trút cạn cõi lòng. Thiếu Đường ngỡ như

đang muốn nuốt trọn cậu vào trong lòng...

Phổi Tiểu Bắc cạn oxy một cách nhanh chóng, trong miệng cậu tràn ngập hương rượu cùng với mùi vị đặc biệt thuộc về riêng Thiếu Đường. Trước mắt Tiểu Bắc, trời đất mờ mịt trắng xóa, chỉ còn lại duy nhất Đường Đường.

30. Chương 30: Đẳng Đẳng Tương Tư

Sinh nhật hôm ấy, Mạnh Tiểu Bắc trọn đời không quên.

Đó là buổi tối đắm say đẹp đẽ, là nụ hôn đầu tiên của Tiểu Bắc, là dấu ấn khắc sâu vào tâm can, in đậm trong tâm trí suốt những năm sau. Đây cũng là lần đầu tiên và duy nhất mà hai người nảy sinh sự thân thiết quá mức như vậy, đầu chỉ là giây phút thoáng qua, nhưng dư vị như còn mãi, vẫn vương không thôi. Thứ cảm xúc ầm áp chân thật khi môi lưỡi quyện hòa ấy như tan vào trong máu xương, như dòng nước uốn lượn dập dờn ngập tràn trong ký ức đằng đẵng bao nhiêu năm. Mặc dù lúc đó cậu vô cùng tiếc nuối bởi không hiểu thế nào là hôn môi, vụng về đến nỗi chẳng biết sử dụng đầu lưỡi, ngây ngô thuần khiết chỉ biết ra sức dùng hai phiến môi mút lấy bờ môi cha nhỏ, quấn quýt thật lâu thật lâu. Sau này nhớ lại, thật sự giống như đang bú sữa mẹ...

Thiếu Đường hôn xong, lặng im không nói, không thổ lộ bất kỳ điều gì, cũng chẳng hề giải thích lấy một câu.

Chính bản thân anh cũng sắp tắt thở đến nơi. Bởi vì kích động và rối loạn mà anh vội vàng buông tay ra, quay mặt sang chỗ khác cúi đầu thở hổn hển thật lâu. Sau đó, anh ngơ ngẩn buông thõng hai tay, đắm mình trong nỗi ưu tư...

Mạnh Tiểu Bắc mím môi, không muốn lau nước miếng của Thiếu Đường, cũng cùng ngồi ngẩn người bên cha nuôi.

Hai người bị rượu và thứ tình cảm mập mờ chôn giấu làm cho ngây ngốc mê say. Đôi bên ngồi trên lễ đường đi bộ, giữa chừng còn gặp phải đội dân phòng đeo băng đỏ. Từ xa xa, người đội dân phòng nhìn thấy hai người, cảm thấy không ổn, tưởng là một đôi yêu nhau đang ở bên lễ đường ôm ấp, làm những hành động ảnh hưởng nghiêm trọng tới thuần phong mỹ tục. Mấy người đó khẩn trương chạy tới, kết quả lúc nhìn rõ thì lại ra hai người một lớn một nhỏ mà còn đều là nam.

Bữa đó, Thiếu Đường mặc thường phục.

Người trong đội dân phòng truy hỏi: “Anh đang làm cái gì? Anh ở đơn vị nào? Thằng nhóc này là con anh sao?”

Hai mắt Thiếu Đường dờ ra, mồm miệng chậm chạp, khóe miệng còn vương một chút nước bọt: “Của tôi.”

Thành viên đội dân phòng nửa tin nửa ngờ, lại hỏi: “Thế sao vừa rồi, rành rành chúng tôi nhìn thấy anh ôm hôn đứa nhỏ này?... Anh hôn môi nó hả?!”

Thiếu Đường: “...”

Đôi mắt Thiếu Đường giống như hai xoáy nước sâu thẳm, trong mắt anh vẫn còn vương nước, người chệnh choáng men say. Thế nhưng khi anh ngẩng đầu lên, đột nhiên như đã tỉnh táo hẳn.

Thiếu Đường thoáng sửng sốt, mặt lạnh như tiền, nhìn thẳng đối phương: “Không phải.”

Hai người trong đội dân phòng chớp chớp mắt, cũng không tự tin cho lắm, lẩm bầm bầm: “Vừa rồi tôi... như là... như là nhìn thấy...”

Thiếu Đường đành mặt lại, vẻ mặt bình tĩnh nghiêm túc, nói: “Các anh nhìn nhầm rồi, tôi là cha nó, đây là con tôi, tôi đang ôm nó.”

Đội dân phòng: “À... ôm à.”

Mạnh Tiểu Bắc cũng không sợ người lạ, ở bên cạnh hùng hồn nói to: “Đây là cha cháu!”

“Vừa rồi cha cháu ở trong nhà hàng Lão Mạc uống nhiều quá!”

“Cha cháu là giải phóng quân!”

Ánh mắt Thiếu Đường đăm đăm nhưng đầu óc thì đã tỉnh táo hoàn toàn. Khi đó trong đầu anh như nổ bùng, rượu đang chảy trong toàn cơ thể bốc hơi hết qua lỗ chân lông... Anh cứng người cúi đầu sờ vào túi quần, nhưng mò vài lần cũng chẳng tìm thấy đâu. Mạnh Tiểu Bắc giúp anh lấy ra, chứng nhận sĩ quan sáng loáng. Mạnh Tiểu Bắc còn móc ra khăn tay của Thiếu Đường, lau sạch nước miếng bên khóe môi anh.

Thiếu Đường khẽ giọng nói, như đang an ủi Tiểu Bắc: “Không sao, đừng sợ!”

Hai người lại ngồi rất lâu, mãi cho đến khi Thiếu Đường đứng lên lần nữa, lau khô khóe mắt, ôm bả vai Mạnh Tiểu Bắc, chậm chậm đi về...

Tối hôm đó, cũng chẳng biết hai người đã về nhà như thế nào, quần áo cũng chẳng cởi, mặt cũng chẳng thêm rửa, cả hai cứ thế ngã thẳng xuống giường, ngủ say. Có lẽ bởi vì quá mệt, hoặc là trong tiềm thức, đôi bên đang cố gắng trốn tránh nhau.

Ngủ một mạch tới nửa đêm, người dưới cánh tay Mạnh Tiểu Bắc khẽ cử động. Tiểu Bắc mở mắt, thấy Thiếu Đường đã tỉnh, quay lưng về phía cậu, trong bóng đêm ngồi ở mép giường trầm lặng.

Thiếu Đường đang nhớ lại, giống như quay ngược thời gian, từ từ điểm lại các sự việc đã xảy ra trong ngày hôm nay, có chua xót, có ngọt bùi...

Mạnh Tiểu Bắc khê khàng gọi: “Cha nuôi.”

Thiếu Đường: “Ừ.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Cha sao vậy?”

Thiếu Đường bình thản nói: “Không sao, không có chuyện gì. Cha ổn, bây đừng lo lắng! Mau ngủ đi, cha đi tiểu.”

Thiếu Đường lại nói thêm: “Cha ổn lắm, bây đừng lo lắng.”

Sau đó, Thiếu Đường ra ngoài đi tiểu rồi cũng không quay lại. Mạnh Tiểu Bắc lặng lẽ mở cửa nhìn, phát hiện cha nuôi cậu ngồi bên bàn trong phòng khách. Phòng này không có ghế sofa, anh bèn ngủ trên băng ghế và cái bàn ăn ghép lại. Thiếu Đường ngửa ra sau dựa vào tường, mắt cứ nhắm nhắm mãi cho tới tận khi trời sáng.

Ánh mắt Thiếu Đường vừa mờ mịt ngơ ngàng, vừa như là đã tỉnh ngộ.

Hôn cũng đã hôn rồi, hơi ẩm trên khoe miệng thẳng nhóc mất nét đó, cùng với hương vị đặc biệt trên cơ thể Tiểu Bắc tựa như vẫn đang vương vấn quanh cánh mũi. Không thể phủ nhận được nữa, đó chính là thích. Vào khoảnh khắc Thiếu Đường ôm lấy khuôn mặt thẳng con quý báu của mình, mạnh mẽ hôn tới tấp lên, trong anh không hề chứa đựng bất kỳ ý nghĩ dâm loạn dục vọng nào. Khi đó, Thiếu Đường hoàn toàn thực lòng thực dạ, coi Tiểu Bắc như báu vật. Bất cứ chuyện gì mà phải suy xét trước sau nên làm hay không nên làm, thì dường như cũng đã vơi bớt một chút thành tâm.

Rạng sáng, trong lúc mơ mơ hồ hồ, Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy cha nuôi quay về phòng, đứng phía sau đắp chăn cho cậu, bàn tay to lớn áp lên đầu cậu, vuốt ve gáy cậu...

Có một số việc, tuyệt đối không được nghĩ quá nhiều, đào bới quá sâu. Bất kể do độ tuổi hăng còn quá nhỏ của Mạnh Tiểu Bắc hay do mối quan hệ, vai vế giữa hai người như ván đã đóng thuyền.

Đối với Thiếu Đường, Mạnh Tiểu Bắc không phải con ruột anh, anh cũng chẳng hề có huyết thống với cậu.

Thế nhưng Bắc Bắc cũng không phải người xa lạ anh vô tình gặp được trên đường rồi nảy sinh tình cảm. Mạnh Tiểu Bắc cũng không phải là người cô độc một thân một mình, sau cậu là cả nhà họ Mạnh.

Hạ Thiếu Đường không phải loại đàn ông nhu nhược không gánh vác được chuyện này, không dám chịu trách nhiệm. Thế nhưng anh không phải một tên ngốc, anh đứng mực, biết đâu là điểm dừng. Có một số

chuyện, thậm chí anh còn nhẫn nhịn đè nén, che giấu giỏi hơn người khác tưởng tượng nhiều.

...

Một thời gian sau khi xảy ra chuyện này, cuộc sống của Mạnh Tiểu Bắc có những biến chuyển cực lớn.

Dựa vào quan hệ, Thiệu Đường giúp Mạnh Kiến Dân liên hệ được với “thần đao Trương” ở Thiểm Tây. Thần đao Trương vốn là dân bản xứ ở Kỳ Sơn, Bảo Kê. Nghe đâu sau Cách mạng Văn hóa ông được sửa lại án sai, giải oan, sau đó được thả về Bắc Kinh, rồi cuối cùng lại trở về quê hương, ở trong thị trấn nhỏ ngay tại Bảo Kê mở một bệnh viện nhỏ. Thường thường ông làm việc kỳ quái cẩn thận, dễ dàng che giấu bộ mặt thật. Ông không xem bệnh cho người lạ, hơn nữa còn né tránh những người tai to mặt lớn từ Bắc Kinh tới, sợ dính dáng tới chính trị.

Năm đó, trong chuồng bò cha ruột Thiệu Đường cho thần đao Trương hai cái bánh bao, nói vài câu thương cảm, thật sự hữu hiệu. Những năm tháng rồi ren ấy, không đặt nặng chuyện tiền bạc, chỉ trọng nghĩa, vô cùng coi trọng bạn bè cùng chung hoạn nạn.

Mạnh Kiến Dân nắm chặt cánh tay Thiệu Đường. Khi ấy, ông thật tâm thật lòng biết ơn, vô cùng tin tưởng anh.

Mạnh Kiến Dân nói: “Hai thằng con tôi đều nợ cậu ơn nghĩa lớn như vậy, anh cả cũng không dài dòng suốt mướt nói với cậu mấy lời cảm ơn nữa, khỏi cần khách sáo vậy. Hai thằng con tôi, sau này nhất định sẽ ngoan ngoãn hiếu kính cậu, Mạnh Tiểu Kinh cũng nhận cậu làm cha nuôi để báo đáp đi!”

Cũng chẳng biết làm sao mà ngay lập tức Thiệu Đường từ chối: “Đừng! Mạnh Tiểu Kinh không cần nhận tôi làm cha. Tôi có một thằng con trai Tiểu Bắc là đủ rồi.”

Trong lòng Thiệu Đường, Mạnh Tiểu Bắc cũng chính là tâm can báu vật duy nhất của anh. Anh cho đi, không cần nhận lại. Nhận thêm đứa nữa? Ông đây tuyệt đối không buộc thêm một cái dây thòng lọng nữa đâu!

Sau khi Mạnh Kiến Dân đưa Mạnh Tiểu Kinh về Tây Câu, thường xuyên đến Bảo Kê, tìm “thần đao Trương” khám bệnh. Nghe nói, thần đao Trương vẫn chưa lấy dao phẫu thuật chân cho Mạnh Tiểu Kinh, vậy mà về sau chân Mạnh Tiểu Kinh thật sự được chữa khỏi, dần dần phục hồi chức năng. Về chuyện rốt cục trị cụ thể ra sao, lúc đó Mạnh Tiểu Bắc cũng không rõ lắm, cậu cũng không quá để tâm tới chuyện em trai, vô tâm vô tính. Mãi đến tận lâu về sau cậu mới biết rõ, chuyện đó nói sau.

Mạnh Tiểu Kinh quay lại Tây Câu, Mạnh Tiểu Bắc đương nhiên tiếp tục ở lại Bắc Kinh học. Không còn ai đe dọa vị trí của cậu, không ai tranh giành sự cưng chiều của ông nội bà nội, Thiệu Đường đã an tâm.

Còn một chuyện lớn khác, đó là chỉ mấy tháng sau, Hạ Thiệu Đường quyết định rời Bắc Kinh.

Mạnh Tiểu Bắc không thể nói rõ khi đó cậu đã nghĩ gì, lúc cha nuôi nói với cậu chuyện này, cậu đã phản ứng như thế nào.

Mờ mịt mơ hồ, tất cả tĩnh lặng, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Hơn nữa, dẫu cho cậu có bất kỳ phản ứng gì khi ấy đi chăng nữa, thì cũng đã chẳng còn quan trọng. Chuyện Thiếu Đường đã thật sự quyết định, con nuôi cũng không thể làm trái, không thể can dự!

Thiếu Đường lái xe mô-tô-ba đưa con nuôi đi đến công viên Hồng Lãnh Càn ở gần nhà máy số 2, ngồi trên tảng đá bên hồ. Thiếu Đường ôm bả vai Mạnh Tiểu Bắc, hai cha con thân thiết quá quýt. Anh siết chặt vai cậu, cốc cốc trán Tiểu Bắc, nói, cha nuôi phải đi Học viện quân sự bồi dưỡng, hai năm sau sẽ quay lại. Trong lúc học còn có thể thường xuyên về thăm bầy!

Ánh mắt Thiếu Đường thăm thẳm sâu xa, hàm chứa sự đe dọa. Anh nói, thằng nhóc thối, bây ở nhà phải nghe lời ông bà nội! Đừng tưởng ông đây không ở gần, không có ai quản bây thì bây liền quậy phá giở thói càn quấy nghe chưa, ông đây không có mặc kệ bây đâu đó!

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu cạy tay, hỏi: “Bao giờ cha quay về?”

Thiếu Đường nói: “Cha chắc chắn sẽ về.”

Mạnh Tiểu Bắc hơi dẩu môi: “Cha vẫn sẽ cần con chứ?”

Thiếu Đường nói chắc như đinh đóng cột: “Bây là con ông, ông nỡ nào lại không cần bây? Ông đây vẫn chờ bây hiếu kính đó, đến lúc đó bây chớ có trốn.”

Về mặt Mạnh Tiểu Bắc bướng bỉnh kiên cường: “Con nhất định sẽ rất nhớ cha.”

Một lúc lâu sau, Thiếu Đường mới đáp: “Có lẽ qua vài năm nữa bây lớn rồi, có cuộc sống trọn vẹn thuộc về mình, có đủ loại bạn bè, sẽ không còn nhớ thương gì đến cha nuôi bây nữa. Đợi thêm vài năm nữa, nếu bây vẫn ngốc nghếch mà thương nhớ cha...”

Trong Bộ tổng tham mưu, Hạ Thành được thăng chức, trở thành người đứng đầu bộ phận mật thám. Ông vẫn luôn muốn đưa đứa cháu trai đến bên mình, cho anh một vị trí quan trọng triển vọng, có quyền có thế. Thế nhưng Thiếu Đường không muốn đi. Anh không muốn dựa vào quan hệ mà làm bây, hơn nữa còn đi làm dưới tầm mắt cậu anh, mỗi ngày ra ra vào vào khu tập thể Bộ tổng tham mưu? Với số năm nhập ngũ và kinh nghiệm của anh khi đó, ở trong thời đại rối ren này, nếu không học Học viện quân sự rồi làm cán bộ, thì cũng nên giải ngũ, không tiến ắt phải lùi. Trước mắt, anh cũng không còn con đường nào khác.

Mùa thu, Thiếu Đường rời Bắc Kinh, cả người mặc quân phục, mang theo toàn bộ hành lý, đến Học viện quân sự ở Hà Bắc báo danh. Từ thuở nhỏ, anh đã chịu sự hun đúc của cậu mình, vẫn luôn ôm trong lòng bầu nhiệt huyết, lý tưởng của một quân nhân. Anh muốn học thành tài, muốn làm nên sự nghiệp lớn, đây

chính là mục đích cuộc đời mà anh đã chọn. Cùng đi với anh còn hai đồng đội trước kia cùng từ Kỳ Sơn tới, sĩ quan trẻ tuổi lập công được quân đội tiến cử, đi Học viện quân sự theo đuổi hư danh.

Bởi Thiếu Đường rời đi, cũng vì nhà họ Mạnh giờ đã rộng rãi, điều kiện sinh hoạt dần dần tốt lên, nên cuối cùng Mạnh Tiểu Bắc lại chuyển về nhà ông bà nội, rồi về sau cứ ở đó mãi luôn.

Tiểu Bắc ở chung với cô út. Cô út ngủ giường to, trong phòng phía sau cửa vẫn còn một tấm ván gỗ làm giường nhỏ. Đây địa bàn của Mạnh Tiểu Bắc, cậu lấy màn giường quây lại ngăn ra. Giường rất hẹp, đơn sơ, chỉ rộng có mét rưỡi. Cậu còn đóng trên tường mấy tầng gạch nữa, để nào là sách vở, tranh vẽ, bút chì bút máy bút màu lung tung cả. Trên tường dán toàn là các giai đoạn hoàn thành sản phẩm hoặc bản vẽ nháp, giống như một núi rác.

Một năm rưỡi sau, Mạnh Tiểu Bắc suôn sẻ tốt nghiệp Tiểu học. Lúc cậu tốt nghiệp, cậu được cộng thêm điểm do có bằng khen trong cuộc thi cấp thành phố, cùng với giấy giới thiệu của trường học và cục đào tạo khu vực. Điểm tốt nghiệp của cậu không đủ, thế nhưng ngoài dự kiến của cả nhà vẫn được vào trường điểm khu Triều Dương khi đó là trường trung học số 1 Triều Dương.

Chủ nhiệm lớp cậu, từ bữa nào đó mà đã thay đổi thái độ, sau đó luôn đối xử rất tốt với cậu. Lúc tốt nghiệp, cô cũng tự mình viết giấy giới thiệu, cực tình nghĩa.

Trong thư, cô chủ nhiệm viết, cô dạy học bao nhiêu năm như thế, lần đầu tiên gặp được một học sinh khiến cô thay đổi suy nghĩ bảo thủ trước đó. Tri thức giáo điều, thành tích cuộc thi không phải là thứ quan trọng duy nhất. Trong tiết học ngoại khóa, học sinh này rất có năng khiếu tài hoa. Mạnh Tiểu Bắc vẽ tranh đạt được mấy giải thưởng của thiếu nhi, là chỉ huy đội trống của toàn trường. Cậu dẫn đầu đội trống tham gia cuộc thi ở cung thiếu niên khu vực. Ngoài lần đó ra, vào năm mới mỗi năm, trong buổi liên hoan lớp cậu còn có khả năng quản lý, phụ trách tổ chức đủ loại tiết mục cùng trò chơi đa dạng. Cậu không làm mấy trò tầm thường như hát hò nhảy múa. Cậu và Thân Đại Vĩ cùng nhau tấu hài, tự biên tự diễn, một người pha trò một người phụ họa, đại diện cho lớp biểu diễn trước toàn trường, tấu hài giọng Thiểm Tây!

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là phí học bổ sung và phí tài trợ đều rất cao, cha nuôi của cậu từ nơi khác gửi học phí cho cậu.

Bởi Kỳ Lượng có người cha giàu có ký bút tài trợ một khoản phí lớn, dùng tiền mua điểm, nên cũng cùng vào trường trung học số 1 Triều Dương với Mạnh Tiểu Bắc, tiếp tục cùng lớp với nhau. Thân Đại Vĩ không thi đậu trường điểm, học ở trường trung học Bát Lý Trang. Ba người vẫn là anh em chí cốt của nhau.

Trong trường trung học, Mạnh Tiểu Bắc vẫn như xưa, biểu hiện cực kỳ nổi bật. Trong sân trường, hay các loại hoạt động khác, cậu đều là tâm điểm chú ý của bạn học cùng khối. Thế nhưng, thành tích học tập vẫn chẳng khác chi, luẩn quẩn ở mức trung bình.

Trong trường điểm của khu, kiểu người nào cũng có, khiến Mạnh Tiểu Bắc mở rộng tầm mắt, mở mang kiến thức. Ngay từ lớp bảy, Mạnh Tiểu Bắc đã bắt đầu kết bạn với đủ loại người. Trong trường học, cậu tham gia nhóm mỹ thuật tự chọn, đoàn văn nghệ, rồi còn làm người dẫn chương trình cho đài phát thanh trường, tan học thì đến phòng bida, không thì đến phòng game, hoặc phòng chiếu phim...

Cậu đi cùng với Lượng Lượng, Thân Đại Vĩ đến phòng chiếu phim. Cả ba thức đêm coi phim, cuối tuần có bữa không về nhà, qua đêm ở nhà người cha giàu có của Kỳ Lượng.

Cậu bắt đầu lén lút học hút thuốc, hơn nữa còn học cực nhanh, động tác cực ngẫu, hình dáng khỏe miệng khi hút thuốc lá giống như học từ người nào đó, được hun đúc từ thuở nhỏ.

Trong lớp cũng có rất nhiều con trai hút thuốc. Ban đầu hoàn toàn chỉ bởi hiếu kỳ, sau đó hút dần thành nghiện. Hơn nữa, lại cảm thấy như vậy rất có sức hấp dẫn với bạn học nữ, cho rằng đây chính là “khí phách” tuổi trẻ đang thịnh hành thời đó.

Trong túi quần Tiểu Bắc, lúc nào cũng nửa bao thuốc. Cuối tuần lúc cậu thay quần áo, vôi vàng móc ra giấu xuống dưới đệm giường. Không thể để bà nội cậu phát hiện, bà nội túm chổi rơm đánh người cực kỳ dã man tàn bạo!

Giữa các anh em với nhau thường nói về chuyện con gái, ai cũng đã gặp gỡ qua lại với vài bạn nữ.

Thời trung học, con trai hẹn hò với con gái thực tình cũng chẳng coi là yêu đương gì cho cam. Lúc đó, cũng không gọi là “tìm đối tượng”, cách bọn họ nói chính là “tán gái”. Rảnh rỗi thì nói chuyện phiếm, tán gái chơi, bên người phải có con gái thì mới nổi bật, chứ mà không có thì mất mặt lắm!

Tán gái, thực ra chính là trên đường đi học đến trường, ở cửa hàng bán đồ ăn sáng cùng nhau ăn một bát cháo gan, bánh bao. Tan học cùng nhau làm bài tập, cuối tuần dạo phố đi đây đi đó, mua một cái kem mặt người hai người cùng ăn, cùng đi phòng chiếu phim xem phim cấm ngôn tình Hồng Kông do dân buôn lậu bí mật tuần tới, đời sống vô cùng trong sáng giản dị!

Mạnh Tiểu Bắc không phải đám trẻ con quậy phá lưu manh lảng vảng gần trường học, những học sinh mà nhà trường muốn trả về trường dạy nghề. Cậu cứng đầu ngang tàng, nhưng cậu không xấu cũng không lưu manh, cậu làm gì cũng có giới hạn chừng mực.

Bước vào lớp tám, Mạnh Tiểu Bắc đăng ký lớp nghiệp dư của trường trung học trực thuộc Học viện Mỹ thuật, học phác họa. Tiền cũng là do cha nuôi gửi, Thiếu Đường nhắc cậu tìm thầy dạy vẽ.

Lớp chín, bài vở của trường điểm bắt đầu tăng vọt, học tập căng thẳng, đủ mọi loại tư tưởng động viên hàng ngày, áp lực của cả giáo viên và học sinh đều rất lớn. Cậu hút thuốc mỗi lúc một nhiều, tiền mừng tuổi đều mua thuốc hút hết. Cũng chẳng còn thời gian mà đi dạo phố, đi chơi với con gái, cũng tốt, con gái chính là giống phiền phức nhất.

Mấy năm nay, cậu cùng cha nuôi vẫn luôn liên lạc với nhau.

Ban đầu Thiếu Đường nói đi học hai năm rồi về, nhưng anh đi lần này, đi liền một mạch suốt bốn năm, chẳng có lấy một cơ hội gặp lại. Nghe nói anh học hai năm, sau đó bởi vì năng lực nổi trội, được điều đi đại đội biên phòng, đóng quân ở cánh rừng nào đó giáp Đông Bắc Nội Mông, đảm nhiệm chức vụ sĩ quan huấn luyện hai năm, được thăng chức.

Gọi điện thoại không tiện, khi đó phổ biến viết thư tay, kết bạn bè qua thư từ. Người bạn qua thư của Mạnh Tiểu Bắc chính là Đường Đường của cậu. Gần như tháng nào cậu cũng viết một lá thư, kiên trì suốt bốn năm. Với người khác ấy hả, chắc chắn cậu chẳng bao giờ có sự nhẫn nại chuyên tâm như thế! Thiếu Đường cũng viết thư lại cho cậu. Anh vốn không phải thuộc tuýp người dong dài, lúc rảnh viết sơ sơ tầm trang, lúc bận viết mấy dòng qua loa, trong thư toàn là về nhiệm vụ cùng học tập trong bộ đội. Đổi lại là người khác, một chữ Thiếu Đường cũng chẳng thèm viết ấy chứ!

Có một lần, Mạnh Tiểu Bắc nhắc tới việc cậu mê sưu tập tem, từ đó cha nuôi cậu bắt đầu tìm kiếm, gửi cho cậu rất nhiều tem đẹp. Tám xu gửi một bức thư bình thường, có lúc Thiếu Đường dán thêm mấy hào tiền tem, dán đầy cả mặt sau phong thư. Sau đó có một lần vì tem đẹp quá, thư gửi bị người trộm mất.

Mạnh Tiểu Bắc đặt thư của Thiếu Đường bên dưới một chồng sách bên gối. Ban đêm, cậu bật đèn nhỏ đầu giường, giả bộ đọc sách, cứ lặp đi lặp lại, nhấn giọng đọc từng chữ từng chữ trong thư Thiếu Đường.

Có lúc cậu lấy giấy vẽ Thiếu Đường, thời gian cách xa quá lâu, càng ngày càng vẽ trừu tượng hơn, có lẽ bởi vì quá nhớ nhưng, nên càng lúc càng vẽ anh đẹp trai hơn, không giống với người thật trong hiện thực lắm...

Thiếu Đường cũng thường gửi đồ cho cậu. Nhà người khác đều gửi cho người thân đồ tốt từ Bắc Kinh, hai người bọn họ lại ngược lại. Cha nuôi cậu gửi sữa bột, cà phê, mũ Lôi Phong bằng nhung, áo bành tô quân đội, dép cao su, huân chương đẹp để cài trước ngực. Rồi vào Tết âm lịch, anh gửi thêm bột ngô cho cậu. Ở Hà Bắc thì gửi đặc sản Hà Bắc, như là táo, lê, đến Nội Mông lại gửi đặc sản Nội Mông như là thịt khô, sữa bột hay gừng tay lông cừu.

Bà nội Mạnh cũng gửi cho Thiếu Đường bánh kẹo. Sau một lần gửi, cô út Mạnh Tiểu Bắc biết được địa chỉ, bắt đầu nhận nhiệm vụ gửi đồ.

Mạnh Tiểu Bắc vẽ vẽ ở đầu giường, không tập trung, mắt ngó thấy cô út dựa vào đầu giường đan khăn quàng cổ.

Mạnh Tiểu Bắc hỏi: “Cô út, cô đan cho ai vậy?”

Cô út đáp: “Cho cô.”

Mạnh Tiểu Bắc trề môi: “Màu xanh lam à, cháu thấy rất hợp với mình, cô đan xong cho cháu nhé?”

Cô út cúi đầu không đáp.

Vài ngày sau, Mạnh Tiểu Bắc thấy cô út chuẩn bị hàng gửi đi bưu điện. Cậu lặng lẽ đem một lỗ thủng ở bao hàng, nhìn lên, khăn quàng cổ màu xanh, gửi đến đơn vị bộ đội ở Nội Mông.

Khi đó Mạnh Tiểu Bắc đã đấu tranh một lúc rất lâu. Trong đầu cậu nảy sinh những suy nghĩ ác liệt tiêu cực, nên giấu khăn quàng cổ đi hay là giả trò xấu cảm kéo cắt xuyên qua luôn...

Có những lúc cô quạnh lẻ loi, có những lúc đa sầu đa cảm, có những lúc hối hận tự trách, lo được lo mất. Con trai bước vào thời kỳ dậy thì xao động, nóng nảy bất an, Mạnh Tiểu Bắc chính là ví dụ điển hình.

Lúc Tiểu Bắc vào lớp chín, đã rất ra dáng đàn ông. Trong lớp, cậu có vóc dáng trung bình, bả vai rộng, bắp chân cường tráng mạnh mẽ hơn trước, không còn là một con khỉ trơ xương ốm yếu.

Bình thường Mạnh Tiểu Bắc mặc áo phông cổ tròn màu trắng, choàng áo khoác. Cậu không ưa chưng diện chải chuốt, ăn mặc đơn giản phóng khoáng. Cậu vẫn giữ kiểu tóc rẽ ngôi 4-6, là kiểu tóc đang thịnh hành trong phim Hồng Kông. Tóc cậu mềm, dưới ánh nắng óng lên sắc nâu nhàn nhạt, lúc hé miệng thổi tóc mái bay ngược lên, trên trán lộ ra vết sẹo mờ mờ, cực ngầu.

Gương mặt Tiểu Bắc gầy gầy hình trái xoan, hai mắt dài nhỏ.

So với trước đây, tính cách Tiểu Bắc cũng “dữ dằn” hơn. Cậu bước vào giai đoạn dậy thì thanh xuân, bắt đầu trở mã, giọng nói dần thay đổi trở nên ồm ồm trầm khàn hơn, càng ngày càng nói ít hơn. Có lẽ bởi bên cậu, người có thể thổ lộ tâm sự chẳng có mấy ai.

Trong lớp các bạn nữ đánh giá Mạnh Tiểu Bắc: từng bộ phận trên khuôn mặt, tai, lông mày, mắt, mũi, miệng, đều có nhìn kiểu gì cũng không thấy đẹp, tuy nhiên lại rất có hương vị, càng nhìn càng... ừm... chính là điển hình của kiểu người mới nhìn qua thì không ấn tượng mấy, nhưng càng nhìn càng thấy ưng mắt.

Thi cuối kỳ học kỳ một, thi xong môn thứ hai là Toán, Mạnh Tiểu Bắc đạp xe ra cổng trường, về mặt nhẹ nhõm ung dung chuẩn bị đi chơi.

Kỳ Lượng cùng đạp xe ra: “Tiểu Bắc, môn Ngữ văn mày thi tốt lắm hả, chúng ta những học sinh mà thầy Tiêu tâm đắc nhất đấy!”

Mạnh Tiểu Bắc trề môi: “Gì chứ, tâm đắc cái con quỷ nhà mày.”

Kỳ Lượng hỏi: “Chúng ta đi đâu chơi giờ?”

Đôi mắt một mí của Tiểu Bắc dưới ánh mặt trời híp lại: “Cầu Đông Đại, phòng game!”

Một đám nữ sinh cũng đạp xe ra, Kỳ Lượng ngoắc ngoắc tay: “Ê, Tôn Viện Viện! Ở đây, đây!”

Tôn Viện Viện cũng đã dậy thì ra dáng thiếu nữ, vẫn xinh đẹp, học giỏi như xưa.

Mạnh Tiểu Bắc cong môi trêu: “Thi xong cả rồi, cậu lại về nhà ôn tập à?”

Tôn Viện Viện: “Vẫn còn môn Ngoại ngữ nữa mà.”

Mạnh Tiểu Bắc chế nhạo: “Môn Ngoại ngữ của cậu xếp nhất lớp cơ mà? Cậu mà còn cần ôn tập?”

Tôn Viện Viện cười phản bác: “Môn Ngoại ngữ của đấng ấy chẳng phải đứng bét từ dưới trở lên sao, đấng ấy còn không mau về nhà mà ôn bài?!”

Mạnh Tiểu Bắc nắm tay cầm, chân chống đất, cười to: “Tớ có ôn hay không thì cũng xếp từ dưới trở lên thôi, ôn làm quỵ gì, phí mất nửa ngày đi chơi!”

“Đi đâu, đến phòng game à?”

Tôn Viện Viện rũ mắt, đấu tranh trong lòng, vừa muốn cùng “tên xấu xa” này đi chơi lại vừa lo lắng thành tích xếp hạng của mình, đây chính là nỗi sầu não của nữ sinh ưu tú lúc dậy thì!

Mạnh Tiểu Bắc rất ga lăng cầm hộ Tôn Viện Viện cặp sách, đeo trên vai. Cặp sách của cậu kẹp ở chỗ ngồi phía sau.

Kỳ Lượng giễu: “Viện Viện, cậu phải tin tưởng Mạnh Tiểu Bắc chứ! Có cậu suốt ngày ở bên chỉ bảo, thúc giục, ngày mai thi nhất định nó sẽ phát huy xa hơn hẳn mọi khi!”

Xe đạp trên đường vang lên tiếng chuông lanh lảnh, con trai con gái cười nói, một tay Mạnh Tiểu Bắc đỡ lấy cặp sách trên vai, một tay lái xe, bóng hình phóng khoáng tự do.

Mạnh Tiểu Bắc với Kỳ Lượng vẫn còn cự nhau suốt cả đường: “Cút, đừng có chọc tao, thi với cử ông đây chán lắm rồi!...”

Đám bạn cùng nhau vào phòng game ở cầu Đông Đại.

Ông chủ của phòng game cố tình mở cửa ở ngay cạnh trường học. Tuy trường học cực ghét chỗ này, nhưng học sinh lại cực thích. Thành phần tiêu tiền chủ lực ở đây chính là lũ học sinh.

Mạnh Tiểu Bắc bỏ tiền mua xèng cho Tôn Viện Viện, nói: “Cậu là nữ, ra đây khỏi cần con gái các cậu chi tiền.”

Về phương diện này, Mạnh Tiểu Bắc mang nặng chủ nghĩa của đàn ông phương Bắc. Không phải vì cậu có bất kỳ quan hệ đặc biệt nào với Tôn Viện Viện, mà đối với nữ sinh nào trong lớp cậu cũng rất có phong độ đàn ông.

Kỳ Lượng cản: “Hôm nay để tao trả tiền.”

Mạnh Tiểu Bắc lạnh lùng nói: “Trọc phú à, cha mày quay về nhận mày rồi hả?”

Kỳ Lượng quay qua cãi: “Tao trả tiền thôi mà sao mày lảm chuyện vậy? Mạnh Tiểu Bắc mày đúng là ngứa miệng!”

Mạnh Tiểu Bắc híp mắt lại: “Tao ngứa miệng đấy thì sao, có người thích đấy!”

Kỳ Lượng kê tai nói nhỏ với Tôn Viện Viện: “Viện Viện cậu tuyệt đối chớ có thích thằng điên Mạnh Tiểu Bắc, sao mắt nhìn người cậu lại đỏ thế hả giờ!...”

Tôn Viện Viện che miệng cười, đỏ mặt. Từ trước tới giờ cô bé chưa bao giờ nói là bản thân thích Mạnh Tiểu Bắc, nhưng ai mà chẳng đoán ra?

Phòng game xếp một loạt máy móc cổ lỗ sĩ, có vài máy điều khiển chiến đấu từ cái thời đầu tiên, màn hình gỗ ghè, dùng tay di chuyển phanh. Ba người mỗi người một máy, đầu tiên Mạnh Tiểu Bắc chỉ Tôn Viện Viện cách chơi, sau đó chính mình chơi. Tôn Viện Viện chơi không giỏi, cơ bản là cô muốn đến cùng Mạnh Tiểu Bắc mà thôi.

Tôn Viện Viện lấy ra một quyển sách về chòm sao, cúi đầu nghiên ngẫm. Con gái bắt đầu điên cuồng nghiên cứu về chòm sao, vẽ nên giấc mộng tình yêu.

Tôn Viện Viện hỏi: “Mạnh Tiểu Bắc, cậu sinh ngày mừng năm tháng tám phải không, cậu là chòm sao Sư Tử.”

Mạnh Tiểu Bắc nhìn đăm đăm màn hình máy chơi game, không tập trung hỏi: “Ừ, sao vậy?”

Tôn Viện Viện: “À... Ừm...”

Kỳ Lượng nói chen: “Tôn Viện Viện, chòm sao của cậu là gì?”

Tôn Viện Viện: “Tớ là Song Ngư.”

Kỳ Lượng rất hứng thú: “À, cậu tra ra thế nào? Sư Tử có hợp với Song Ngư không?”

Ánh mắt Tôn Viện Viện lộ ra vẻ buồn rầu ủ ê: “Cậu nói vớ vẩn gì đấy.”

Mạnh Tiểu Bắc dán chặt vào màn hình một lát nữa, trong lòng bỗng dưng rung động, như có thứ gì đó xuyên thẳng vào nơi cậu chôn giấu, ấp iu, vò vò cô độc nhớ nhung tình cảm thanh xuân.

Mạnh Tiểu Bắc cầm lấy quyển sách về chòm sao: “Sách này viết đúng không?”

Kỳ Lượng cũng dán qua xem, ba người cùng lật loạn lên.

Kỳ Lượng to mồm nói: “Đù mẹ, tao là Bạch Dương! Mạnh Tiểu Bắc mày là Sư Tử! Thế mà hai chúng ta lại là cặp đôi vợ chồng hòa hợp nhất cơ đấy!!! Đều là kiểu người hiếu động à!!!”

Kiểu người hiếu động? Mạnh Tiểu Bắc run rẩy nổi một tầng da gà, lạnh nhạt giễu cợt nói: “Chí phải, tao là chồng mày là vợ, sư tử ăn sạch con cừu trắng là mày!”

Mạnh Tiểu Bắc tỉnh rụi, nhanh chóng lật đến trang giấy mà cậu muốn tìm, chòm sao nào đó.

Ngày nào đó tháng mười hai, chòm Nhân Mã.

Tính cách đặc thù...

Đặc điểm nhóm máu B...

Vận thể tình yêu...

Chòm sao hợp để kết hôn nhất...

Những gợn sóng trong lòng cậu bắt đầu cuộn trào, lòng bàn tay mướt mồ hôi, sự chua xót ngọt bùi ấm áp bắt ngờ tràn vào trong tim.

Chòm sao Sư Tử x Chòm sao Nhân Mã, cậu với người ấy chính là cặp đôi hoàn hảo.

31. Chương 31: Đoàn Tụ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bọn họ ở trong game chơi tới tận tối, đến tầm bảy giờ là lúc con gái nhà lành cũng nên về nhà rồi.

Trong phòng game đông nghịt, gồm rất nhiều học sinh thi xong và cả những thanh niên lêu lổng. Ba người vừa từ chỗ ngồi đứng lên, chưa đi được mấy bước, đằng sau đột nhiên có thẳng ranh nào huyết sáo. Đàn ông mà gặp gái xinh, thì đều chòng ghẹo kiểu không đứng đắn như này.

Tôn Viện Viện chợt dạ quay đầu, nhận thấy rất nhiều người đang nhìn chằm chằm phía sau mình.

Cô bé bối rối cũng ngoảnh lại nhìn, vừa cúi xuống một cái, hốt hoảng kêu lên, sau đó nhanh chóng lấy cặp sách che đằng sau quần mình lại!

Tiếng huyết sáo càng vang, có người cười trộm vài tiếng. Mạnh Tiểu Bắc cũng quay lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn thoáng qua.

Mạnh Tiểu Bắc hỏi: “Cậu sao thế?”

Mặt Tôn Viện Viện đỏ tới tận mang tai. Cô bé cực ít khi gặp tình huống này ngoài trường, lại còn ngay trước mặt bạn học cùng lớp mình thích, cảm thấy vô cùng bẽ mặt, sắp khóc tới nơi!

Tôn Viện Viện nhỏ giọng nói: “Không có gì, tớ, tớ đi nhà xí cái.”

Mạnh Tiểu Bắc và Kỳ Lượng liếc mắt nhìn nhau, không cần nói cũng đều tự hiểu.

Mạnh Tiểu Bắc lừ mắt nhìn những người đằng sau: “Cười cái gì? Chưa từng thấy con gái à?”

Thằng nhãi trêu: “Cô bé xinh đẹp quá đi à!”

Tôn Viện Viện dùng cặp sách che sau quần, chạy tới nhà xí. Mạnh Tiểu Bắc cùng Kỳ Lượng đợi ở cửa.

Thực ra con trai trong lớp đều biết bí mật của “vết bẩn” sau quần con gái, còn thường xuyên lét lút đùa nhau, mà coi hôm nay, lúc con nhỏ đó ra ngoài giữa giờ lên lên lấy từ trong cặp sách ra miếng gì trắng trắng... Chiều hôm nay trong giờ thể dục, cả hàng con gái đều xin nghỉ chạy cự li dài! Vì sao con trai chúng mình không có “kỳ kinh nguyệt”, thiệt bất công quá đi!!!

Có một lần trong giờ thể dục, Lượng Lượng chạy 1000 mét. Tới khi chạy qua đường ranh giới cuối cùng, Kỳ Lượng ngã vào lòng Mạnh Tiểu Bắc, thở hồng hộc như sắp chết, kêu rên: “Chao ôi tao đã thấm thía cảm giác của nữ sinh khi mất máu quá nhiều muốn xỉu là như nào rồi.” Về sau, câu nói này trở thành truyện cười kinh điển giữa bọn con trai. Sau này, cứ mỗi lần chạy cự li dài, đám học sinh lại gào lên: “Kỳ Lượng mày còn không xin nghỉ đi, mày mất máu muốn xỉu tới nơi kìa!”

Con trai ở tuổi này, chính là những năm tháng thanh xuân rung động, liều lĩnh, cái gì cũng biết.

Mạnh Tiểu Bắc với Kỳ Lượng, người bên trái người bên phải bảo vệ cô bé đi ra. Mạnh Tiểu Bắc cởi áo khoác đồng phục, đưa cho Tôn Viện Viện: “Cậu buộc cái này vào lưng thì không ai nhìn thấy nữa.”

Phía sau lại có người huyết sáo, nhóc con, đàn ông ra phết đấy!

Trời rất lạnh, bên trong Mạnh Tiểu Bắc chỉ mặc một chiếc áo len mỏng. Không có áo khoác, ở giữa trời đông gió lạnh, mặt và tay Tiểu Bắc đều đỏ rực lên. Tuy Tôn Viện Viện râu rĩ mặt đỏ bừng bừng nhưng vẫn chăm chú nhìn Mạnh Tiểu Bắc vài lần, cực kỳ rung động cảm kích.

Kiểu con trai như Mạnh Tiểu Bắc khiến con gái mến mộ yêu thích, quả là chí lí.

Tối đó hai người cùng đưa Tôn Viện Viện về nhà. Kết quả ngày hôm sau, chẳng hiểu sao Mạnh Tiểu Bắc thi Tiếng Anh lại thật sự vượt xa lúc thường. Lúc chọn đáp án ABCD thì toàn đoán với làm bừa, ấy vậy mà kết quả kiểm tra lại cao chưa từng có, tới trên 80 điểm! Đúng là hiếm có khó tin, chuyện lạ có thật!

Kỳ Lượng ôm Mạnh Tiểu Bắc, thì thầm to nhỏ với cậu: “Mạnh Tiểu Bắc, Tôn Viện Viện thật sự rất tốt ha.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Ừ.”

Kỳ Lượng chế giễu: “Cái quan trọng nhất là nhỏ đó lại thích mày! Mẹ nó, coi như đây là chi viện vùng núi xa xôi Tây Bắc, Tam tuyến kiến thiết chúng ta, tập trung xóa đói giảm nghèo!”

Mạnh Tiểu Bắc cười mắng: “Biến mẹ mày đi!”

Kỳ Lượng hỏi: “Mày thích nhỏ không? Nói thật coi nào.”

Mạnh Tiểu Bắc trầm lặng không đáp, nhìn chăm chăm hàng cây khô héo xơ xác đang ôm nhau đỡ lấy bầu trời ở phía xa.

Kỳ Lượng nói: “Đừng nói mày không thích nhỏ đó nhé, yêu cầu của mày quá cao rồi đấy! Con nhỏ học giỏi hơn mày, cha nó lại còn là giảng viên đó!”

Mạnh Tiểu Bắc mím môi, cúi đầu nở nụ cười, cảm thấy mắc cỡ. Nụ cười hiếm khi nở trên mặt cậu ẩn chứa sự xấu hổ ngại ngùng của con trai tuổi dậy thì, thật không thể ngờ người như Mạnh Tiểu Bắc cũng cười kiểu vậy!

Mạnh Tiểu Bắc nghiêm túc nói: “Trong lòng tao đã có người thích rồi.”

“Không phải nhỏ.”

“Là một người khác.”

...

Chính bởi “lời khai” úp úp mở mở đó của Mạnh Tiểu Bắc mà suốt một tháng nghỉ đông, Kỳ Lượng liên tục quấy rầy! Nhà Kỳ Lượng và Tiểu Bắc rất gần nhau, cả ngày đôi bên túm tùm một chỗ cùng ăn cùng chơi. Lượng Lượng rảnh quá lại túm cổ Mạnh Tiểu Bắc ra sức lắc lắc, tra hỏi. Ông nội Tiểu Bắc! Cái người bí mật ấy, xinh đẹp như tiên, hoa nhường nguyệt thẹn ấy, con nhỏ rốt cục là ai? Ai là “một người khác” hả?! Mày nói cho tao ngay nói cho tao ngay, mày có phải anh em tốt của tao không?!

Mạnh Tiểu Bắc im như hén quyết không nói.

Cậu với Lượng Lượng cực kỳ thân thiết, chẳng có gì giấu nhau. Riêng chỉ có một chuyện đè nén tận nơi sâu nhất cõi lòng mà cậu không nói. Bởi đây là thứ chỉ thuộc về cậu và người thân mật khẳng khít nhất của cậu mà thôi.

Kỳ nghỉ lễ chính là những tháng ngày tươi đẹp mà đám người trẻ tuổi suốt ngày ra ngoài lang thang chơi bời. Mạnh Tiểu Bắc và Kỳ Lượng, Thân Đại Vĩ đi trên đường cái, ba người mặc áo khoác thật dày, đón lấy những cơn gió đông lạnh lẽo. Mạnh Tiểu Bắc mặc áo jaket da nâu đậm, mũ lông che tai, tay đút trong túi áo, trong lòng thầm nghĩ, cha nhỏ của cậu ở Đông Bắc chắc hẳn rất lạnh, không biết bây giờ Thiếu Đường như nào...

Nhoáng cái đã sắp đến Tết, gần hợp tác xã nhà máy số hai có rất nhiều sạp bán hàng rong. Nào là bán tranh Tết, dây pháo, còn bán áp phích dán tường hình ngôi sao Hồng Kông. Vài người ngồi xổm trên đất lục tìm đồ mình thích. Con trai đa phần đều mê Thành Long, Nguyên Bưu, Trịnh Thiếu Thu, Vạn Tử Lương, mua áp phích treo trong nhà. Trong phòng nhà nào nhà nấy cũng đều dán một đồng áp phích ngôi sao, trào lưu cổ lỗ sĩ vậy đó.

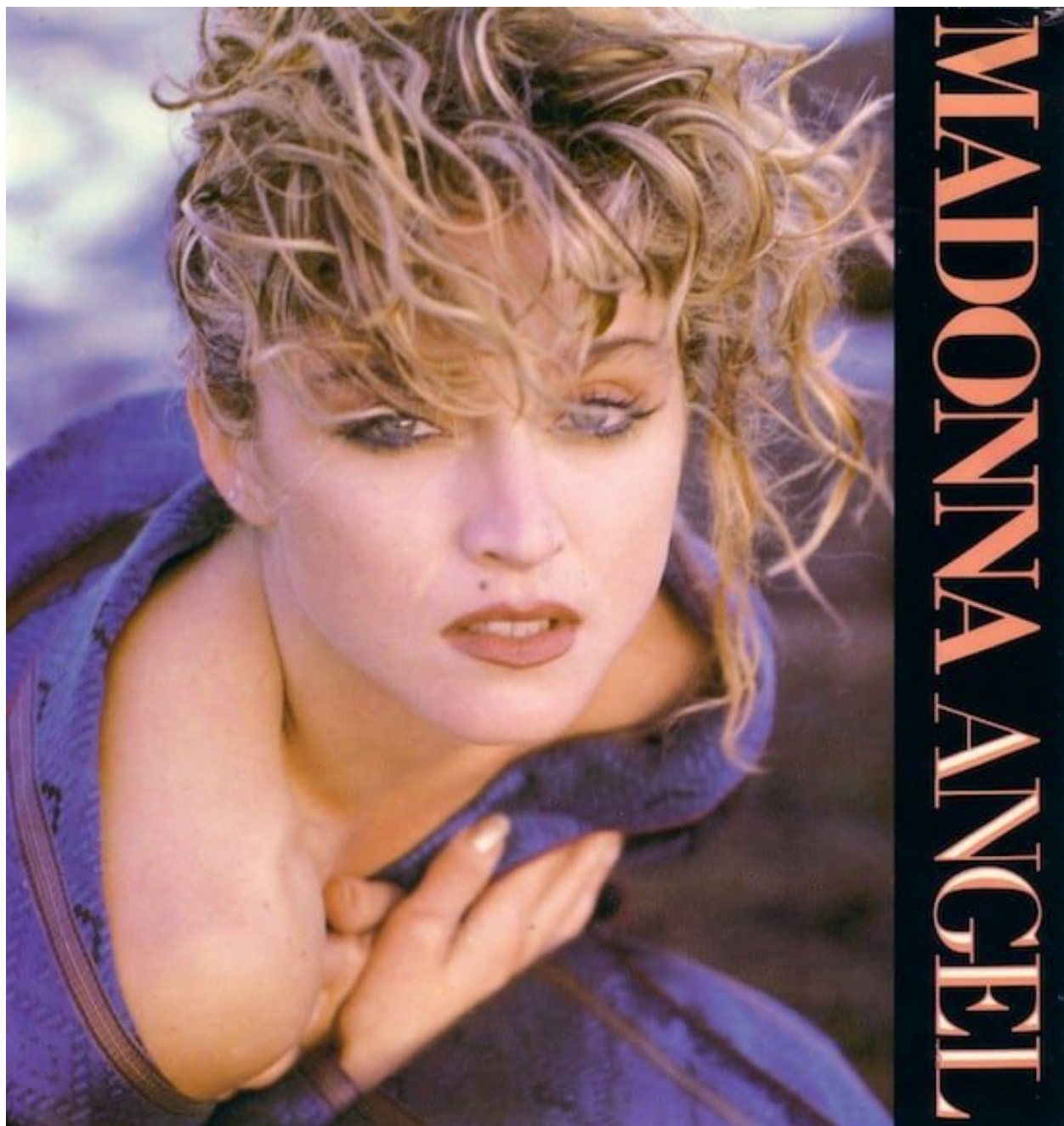
Người bán hàng giúp Kỳ Lượng và Tiểu Bắc tìm: “Đây đều là hàng từ Hồng Kông chuyển tới đó, ở Hồng Kông bán chạy lắm, Lâm Thanh Hà, Lâm Phụng Kiều, Thành Long, Vạn Tử Lương... còn có cả hàng Âu Mĩ nữa!”

Mạnh Tiểu Bắc không để ý lắm, lật lật đồng tranh, tới một tờ hình ngôi sao Âu Mỹ tóc vàng, môi đỏ mọng, bộ ngực gợi cảm sống động như thật. Cậu dán chặt mắt vào tờ tranh, rút ra.

Thân Đại Vĩ nhòm qua: “Ai đây?”

Người bán hàng cực kỳ ra vẻ ta đây giới thiệu: “Đây là Madonna đó, ngôi sao Âu Mĩ cực nổi tiếng luôn!”
(83)

83. Madonna:





Kỳ Lượng kêu lên: “Tao... biết rồi, đó là nữ minh tinh vô cùng khêu gợi hả, Mạnh Tiểu Bắc, mày thích cô ta hả?!”

“Mày thích kiểu này hả, thích kiểu con gái ngực bự thế này hả?... Mạnh Tiểu Bắc, mày đúng là đồ háo sắc dâm dê!!!”

Kỳ Lượng tỏ ra cực kỳ ghê tởm.

Mạnh Tiểu Bắc lấy ra tám hào mua tấm áp phích vừa dung tục vừa khêu gợi Madonna.

Sau đó, mấy người đến nhà Lượng Lượng chơi.

Cha của Kỳ Lượng là “nhà buôn”. Vào những năm 80, thời kỳ đầu sau khi cải cách mở cửa, cha Kỳ Lượng thuộc nhóm người đầu tiên của Trung Quốc gây dựng sự nghiệp từ kinh doanh buôn bán, thành công phát tài, là một tay trọc phú. Cha Kỳ Lượng bán đủ mọi thứ, từ xe đạp Flying Pigeon, ti vi đen trắng, máy ảnh kỹ thuật số vận chuyển từ Nhật theo đường biển tới, đồ gia dụng gỗ, linh kiện xe máy... Nhà cha Kỳ Lượng hàng bày bừa la liệt, đủ loại đồ chơi thú vị mới mẻ. So với tiền lương mà những công nhân trong nhà máy quốc doanh khổ sở vật vã kiếm ra thì bọn tiền hơn nhiều. Kiểu gia đình này, nói trắng ra chính là thuộc dạng “đại phú hộ”.

Từ dưới giường, Kỳ Lượng lục ra một thùng hàng buôn của cha cậu, trong đó đều là sách.

Thân Đại Vi: “Đù mẹ, toàn là sách hả, trước giờ chưa từng thấy nha!”

Kỳ Lượng: “Dẫu sao thì cũng không phải sách giáo khoa vở bài tập đâu, so với mấy thứ đó chắc cú hay hơn nhiều.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Sách này mấy nhà sách không bán đâu ta!... ‘Nỗi lòng thiếu nữ’?... ‘Lửa tình rực cháy’?... ‘Rừng rậm dã chiến 100 ngày đêm’?!”

“Đù mẹ!”

“ ... ”

Mấy thằng nhóc mắt nét như thể tìm ra kho báu.

Bởi vậy hôm đó, mấy thằng nhóc rúc ở trong phòng ngủ Kỳ Lượng cả một buổi chiều, say sưa xem một đồng truyện tào lao như “Nỗi lòng thiếu nữ”, “Lửa tình rực cháy”.

Đây là những cuốn ngôn tình mới nhất thời đó, được chuyển đến từ Hồng Kông, sau đó in lậu hàng loạt ở Quảng Đông. Trên bìa truyện toàn là hình khiêu dâm hoặc bạo lực, được vận chuyển đến các cửa hàng phim đĩa ở thành phố lớn, phòng chiếu phim, quầy sách dưới lòng đất. Tất cả chỗ này, đều là sách cấm.

Ba người mỗi người một quyển, lúc đầu còn vừa coi vừa tán dóc, bàn luận về mấy vấn đề sâu xa trong quan hệ nam nữ, sau đó dần dần im bật. Đọc say sưa nhập tâm quá, giác quan chịu kích thích lớn, cảm thấy quá sức chịu đựng, tâm trí tê dại!

Từ trong đồng truyện Mạnh Tiểu Bắc lục ra được một quyển, tên gọi là gì sau này cậu đã quên tiệt, hình như là “Nam thần trần trụi”.

Cậu vừa lật được vài tờ, đã tưởng tỏ nội dung.

Mạnh Tiểu Bắc rất hồi hộp, ngón tay lật truyện đều mướt mồ hôi, lưu lại vết nước trên mép trang giấy. Cậu nín thở, lặng lẽ xem “Nam thần” được bọc bên trong quyển “Nỗi lòng thiếu nữ”. Cậu sợ bị hai thằng bạn phát hiện, nhưng chẳng thể nào dằn lòng, không thể kháng cự sức hấp dẫn dữ dội của lời văn.

Truyện giấy không có hình ảnh cũng chẳng có âm thanh, tranh minh họa cũng không nốt, chỉ có những dòng chữ đơn giản trên nền giấy trắng. Thế nhưng trước mắt Mạnh Tiểu Bắc như hiện lên hình ảnh mãnh liệt rực lửa, hai người đàn ông đẹp trai cường tráng, dây dưa quấn quýt một chỗ. Mạnh Tiểu Bắc tưởng tượng ra cảnh hai người tiếp xúc, điên cuồng quấn lấy nhau, máu trong người cậu như bốc lên não, sau đó lại rần rật chảy xuống dưới, nơi đó như sắp cương tới nơi...

Mạnh Tiểu Bắc chỉ mới xem một quyển sách đồi trụy mà suy nghĩ đã xiên xẹo hết cả, xem tới nỗi đứng quần đũng thẳng đứng.

Đến nông nổi này cũng bởi vì trong những lúc một mình lẻ loi quạnh hờ, đã vô số lần cậu liên tưởng lung tung. Đây cũng chẳng phải là bài học vỡ lòng trên phương diện tình cảm và ý thức tính hướng, bởi cậu đã rõ từ lâu lắm rồi.

May mà mùa đông Tiểu Bắc mặc quần len, lớp vải bên ngoài cực dày, nên cậu có cứng hai người kia cũng không phát hiện ra. Hoặc là hai thằng ngốc kia cũng đang mải mê xem đến nỗi đũng quần cũng căng phồng khó chịu, gian khổ đấu tranh chịu đựng!

Tính ra, tình cảm của cậu đã nảy nở từ mười năm trước. Từng năm, từng năm một áp iu chất chiu, như cấp số nhân tăng lên từng ngày, càng ngày càng dữ dội mãnh liệt, thiêu đốt nóng cháy, không chỉ vậy mà còn bắt đầu trào lên sự lo âu sốt sắng.

Rung động cơ thể cậu cùng với sự man nha ý thức nào đó, đã nảy mầm từ đêm sinh nhật 11 tuổi khi người ấy hôn môi cậu, ôm cậu. Cái ôm đó ấm áp mạnh mẽ, chân thành tha thiết, tràn đầy sự hấp dẫn chết người của hoóc-môn phái mạnh, cậu cực thích. Năm ấy ngây thơ đến thế, chưa hiểu gì cả, giờ đây cậu đã trưởng thành.

Chỉ tiếc là, Thiếu Đường rời đi quá sớm, quá vội vàng. Khi ấy, Mạnh Tiểu Bắc hăng còn chưa kịp tưởng tỏ sự hấp dẫn mãnh liệt, quyến luyến da diết giữa hai người đồng tính với nhau, loại tình cảm đó rốt cục là gì.

Dẫu cho tới tận bây giờ, từ trên lý thuyết cậu cũng không quá rõ ràng, hai người đàn ông phải như thế nào mới có thể đường đường chính chính bên nhau, kết thành một đôi. Thế nhưng cậu đã lớn, đã trưởng thành rồi, trên phương diện tình cảm, cậu có thể ý thức được rất rõ ràng rằng, tình cảm của cậu với Kỳ Lượng, Thân Đại Vĩ không giống như thế. Từ tận tâm can, cậu thích một người đàn ông. Bất luận là đúng hay không đúng, nên hay không nên, thì vẫn cứ vô cùng vô cùng thích.

Thế nhưng, khi đó cậu vẫn chưa học được cách giải bày, không biết thổ lộ. Cậu còn chưa kịp trưởng thành, chưa đủ năng lực, đủ can đảm chủ động tấn công, hăng còn chưa dốc sức mà theo đuổi, chưa lấy hết dũng khí để bộc bạch tình cảm đơn thuần mãnh liệt của mình thì Thiếu Đường đã đi, cứ thế đi biệt bốn năm

không về. Bốn năm này khiến Mạnh Tiểu Bắc từ từ ngộ ra, âm thầm thích anh, lặng lẽ chờ đợi. Tâm trí cậu đã vượt xa khỏi bước chân, thế nhưng người vẫn còn đứng nguyên một chỗ, chờ Đường Đường của cậu.

...

Tết Âm lịch, khu tập thể của nhà máy số hai chìm trong không khí ăn mừng vui vẻ. Cổng tò vò dán một tờ câu đối xuân, giấy đỏ phàn phật giữa ngọn gió lạnh miền Bắc. Bà nội Mạnh Tiểu Bắc dán giấy hoa mà bà tự cắt lên cửa sổ, treo một dây ớt dài. Những chiếc bánh táo nhỏ xinh, đặc sản Giao Đông đang được hấp trên bếp. Mạnh Tiểu Bắc hay nghịch ngợm, chuyên dùng khuôn gỗ giúp bà nội ép bánh, sau đó lấy dao nhỏ chạm trổ trên mặt bánh.

Bà nội cậu thét: “Cháu làm ra cái gì thế này, đừng có nghịch lung tung nữa!”

Mạnh Tiểu Bắc: “Cháu khắc cho bà một cái bánh bao đẹp nhất.”

Bà nội: “Ban đầu là con cá, cháu khắc nó thành cái gì vậy? Còn nặn ra hai cái tai một cái mũi nữa, là con lợn hử?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Đâu phải hai cái tai đâu, là hai cái sừng!”

“Đây là Kỳ Lân, thần thú đó ạ.”

“Bà nội, đây là tác phẩm nghệ thuật, bà chẳng hiểu gì sất...”

Bà nội cậu bắt cậu ra ngoài mua bó hành Sơn Đông để làm sủi cảo. Mạnh Tiểu Bắc khoác thêm cái áo bông, cất tiền lẻ và túi ni lông, rụt cổ đến hợp tác xã nhà máy số hai. Trên đường đi cậu hơi khom lưng, đựng đũa đựng đũa, dáng đi vừa lưu manh vừa ngầu.

Người ở chợ hợp tác xã đông nghịt, trước sạp rau Mạnh Tiểu Bắc đứng chọn hành ưng mắt. Rau ở xí nghiệp không mới, cậu chuẩn tới sạp quen.

Trước mặt cậu, một bác gái vừa mới mua hành xong, tai cậu cực thính còn nghe được hai hào một bó. Cậu đi qua hỏi: “Hành này bán thế nào ạ?”

Chủ sạp còn chẳng thèm ngẩng lên: “Ba hào một bó.”

Mạnh Tiểu Bắc kêu một cái, lời nói dữ dội: “Vừa xong bác gái đó mua hai hào một bó, bác lại bán cháu ba hào một bó? Bác thấy cháu giống thằng ngốc lắm hả?!”

Chủ sạp vẫn hùng hồn: “Ai bảo hai hào một bó?”

Mạnh Tiểu Bắc quay lại chỉ tay: “Bác gái kia ở sát nhà cháu, là vợ hai của chồng cô ba cháu, bác có cần cháu gọi bác đó lại hỏi xem bao nhiêu tiền một bó không?”

Chủ sạp im bật, quảng cho cậu một bó hành...

Chồng cô ba cậu hình như không có cậu hai, dù sao thì cậu cũng chẳng biết có hay không, nói mò ấy mà.

Cậu đang trả tiền thì ở bên cạnh, mấy cô bác trong khu tập thể chen chúc trong dòng người mua thức ăn, vừa mua vừa bàn tán: “Người thân nhà bà Mạnh về rồi đó, bác nhìn thấy chưa?”

Lúc này Mạnh Tiểu Bắc vẫn lơ đãng chưa hiểu gì.

Bác gái nhìn Mạnh Tiểu Bắc: “Mạnh Tiểu Bắc, cháu mau về nhà đi, cái chú đi lính nhà cháu ấy, có người như vậy đúng không nhỉ? Hình như quay về thăm người thân thì phải!”

Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn bác gái.

Bác gái chọc cậu: “Sao mà đờ ra vậy?”

Mạnh Tiểu Bắc thở hắt hắt, quay đầu chạy!

Từ đằng sau bác bán hàng kêu lên: “Hành của cháu này!”

Mạnh Tiểu Bắc dừng khựng, cười quay lại lấy một bó hành, lại chạy như bay ra chợ.

Bó hành hai hào rất to rất chắc, nhìn như thể có thứ gì thô to dài ngoằng cuốn chặt lấy hai tay cậu. Mạnh Tiểu Bắc ôm không tiệp, liền quàng hành lên vai chạy! Cậu chạy cực dữ dội, dây gai tuột một nửa, làm hành rơi đầy đất!

Mạnh Tiểu Bắc lượm hành rơi, người qua đường đều cười cậu.

Lúc cậu khom lưng cúi xuống, như thể bị nhồi máu não, bỗng nhiên mắt ầng ậc nước, vành mắt ướt đầm, vô cùng kích động...

Ở cổng tò vò dưới lầu nhà bà nội, hàng xóm láng giềng vây thành một vòng tròn, chào hỏi rôm rả, quây quanh anh lính hồi hương thăm người thân.

Người đàn ông đứng ở giữa, mặc đồng phục sĩ quan, áo bành tô dạ màu xanh thẫm, thẳng thớm đẹp đẽ trắng lẹ. Dưới vành mũ quân đội, đôi tai bị gió thổi đỏ ửng cả lên.

Mạnh Tiểu Bắc ôm bó hành ngẩn ngơ, đứng từ xa xa nhìn người ấy.

Hai tay người ấy xách rượu thuốc bọc giấy đỏ đem biếu chúc Tết. Người ấy quay lưng về phía cậu, giọng nói sang sảng. Khỏi cần nhìn chính diện, chỉ cần nhìn bờ lưng thôi, Mạnh Tiểu Bắc đã nhận ra anh. Áo khoác đồng phục ôm trọn cơ thể đẹp đẽ, bả vai rộng, chân dài. Anh đi giày da màu đen, so với nhiều năm trước càng lộ ra sự oai phong vững vàng, cực ngầu.

Từ sau lưng, Mạnh Tiểu Bắc chỉ thấy đường cong đặc biệt của vành tai mà mũ không che được. Cho dù chỉ nhìn thấy vậy, cậu cũng có thể nhận ra rõ ràng đó là cha nhỏ của cậu. Cậu sắp phát điên rồi!

Các bà các ông, hàng xóm láng giềng nhiệt tình hỏi thăm: “Thiếu Đường, về rồi à! Làm lính cực khổ lắm ha!”

Giọng nói Thiếu Đường vang lên: “Không khổ, bác thấy cháu hiện giờ thế nào?”

Bác gái cười: “Giờ so với trước còn đẹp trai hơn! Có đối tượng chưa? Cháu cưới vợ chưa?”

Thiếu Đường thoải mái đáp: “Chưa ạ, về lấy!”

Bác gái chỉ ra đằng sau anh: “Tiểu Bắc nhà cháu kìa!”

Thiếu Đường quay đầu lại, đôi mắt dưới mũ ngập nước, mỉm cười.

Mạnh Tiểu Bắc khẽ gọi: “Cha nuôi.”

32. Chương 32: Khoảng Cách

Hạ Thiếu Đường quay về Bắc Kinh vào đúng buổi trưa ngày ba mươi Tết. Anh xách theo đồ biếu đến thăm, khiến cả nhà họ Mạnh ngạc nhiên mừng rỡ, xúc động vô cùng.

Trong nhà, bà nội Mạnh Tiểu Bắc cực kỳ kích động. Càng về già thì con người ta lại càng thêm thương nhớ tình xưa nghĩa cũ, mắt bà Mạnh ngập nước, vỗ mạnh bàn tay to lớn lên lưng Thiếu Đường: “Thiệu Đường à, cháu đấy, đã về đây vài ngày rồi, sao nay mới đến thăm bà hả?!”

Thiếu Đường nói: “Ban đầu cháu còn cứ lo, ba mươi Tết đến quấy rầy thì có vẻ không phải phép lắm, đáng ra mừng hai mới đến thì có khi hợp hơn?”

Bà nội Mạnh: “Cháu muốn đến lúc nào thì cứ đến lúc đó!”

Thiếu Đường nói đùa: “Theo tập tục của người Sơn Đông bà, chẳng phải bảo mừng hai phải trở về nhà mẹ đẻ còn gì? Nhà bà không phải là nhà mẹ đẻ con sao, bà xem, con có nên đến vào mừng hai không!”

Bà nội Mạnh thích lắm: “Con là con trai bà, đây là nhà con, con không phải về nhà mẹ đẻ! Bà không thấy Mạnh Kiến Dân, nhìn con cũng như nhìn nó vậy!” (84)

84. Theo quan niệm thời xưa, phụ nữ có chồng phải theo nhà chồng, sống chung với nhà chồng, nhà chồng mới là nhà của họ. Đến khi tới mừng 2 Tết thì về nhà mẹ đẻ () (tập tục Sơn Đông). Nhưng bà Mạnh coi Thiếu Đường như con trai của mình, vậy nên nhà bà coi như nhà của anh luôn, không có sự phân chia tách biệt nào cả.

Thiếu Đường bị lòng bàn tay bà nội Mạnh đập đến là đau. Anh cười, đứng thẳng tắp nghiêm chỉnh, cơ thể dưới áo bành tô giống như một cây súng oai phong mạnh mẽ. So với vẻ phong lưu ở Tây Câu nhiều năm trước, giờ đây khuôn mặt anh đã nhuốm thêm sự chín chắn vững vàng, đôi mắt đen láy thăm thăm sâu xa, cằm cạo sạch sẽ, lộ ra làn da xanh nhàn nhạt.

Sau bốn năm, anh đã lớn tuổi hơn, chức vụ cũng cao hơn xưa.

Bà nội Mạnh kéo thẳng cháu vàng bạc của mình qua khoe khoang: “Con coi con nuôi con cao từng này rồi đó, còn cao hơn bà nhiều!”

Người đứng chung quanh Mạnh Tiểu Bắc và Thiếu Đường rất đông, chẳng có lấy một chút không gian riêng tư. Mạnh Tiểu Bắc rũ mắt, im lặng.

Thiếu Đường nói: “Đã mười lăm tuổi rồi mà, sau này còn cao hơn con cho coi.”

Bà nội Mạnh nói: “Bắc Bắc nhà mình giỏi lắm đó, học trường điểm! Ở trường vẫn là thành phần nòng cốt trong đội văn nghệ tuyên truyền, người chủ trì đài phát thanh gì đó nữa đấy!”

Tại Mạnh Tiểu Bắc hơi đỏ lên, cậu trách: “Nội! Bọn cháu không gọi là đội văn nghệ tuyên truyền... chúng cháu là xã đoàn...”

Thiếu Đường dăm dăm nhìn con nuôi, trong mắt ngập niềm vui: “Con biết hết mà, bình thường Tiểu Bắc vẫn viết thư cho con, có chuyện gì tốt đều vênh vang khoe hết trong thư.”

Bà nội Mạnh vui vẻ, nói rõ là nhiều. Bởi vì tai bà đã lằng hơn xưa, nên giọng nói rất vang: “Bắc Bắc, cháu xem quân hàm của cha nuôi cháu này! Quân trang nữa! Quá dữ! Quá tuần tú!”

“Bắc Bắc cháu thấy đúng không!”

“Cháu thấy cha nuôi cháu có đẹp trai không?!”

Mọi người chung quanh không hề nhận ra điểm gì lạ, oang oang hàn huyên thăm hỏi. Duy chỉ có Mạnh Tiểu Bắc im lặng, cúi đầu mím môi, đè nén không nói lời nào... Mẹ nó chứ, quả thực là quá đẹp trai, đến mức mắt cậu sắp đui luôn rồi!

Truyền thống phong tục của người Sơn Đông coi trọng nhất là tình thân, ngày 30 Tết con cái phải ở cùng với cha mẹ qua Tết. Ba cô con gái nhà họ Mạnh đều đã lấy chồng, ở hết bên nhà cha mẹ chồng qua Tết. Trong nhà bà Mạnh, con trai ruột không có mặt, nên trên bàn rượu Thiếu Đường hiển nhiên thay thế Mạnh Kiến Dân, ngồi bên ông nội Mạnh Tiểu Bắc uống rượu với ông.

Thiếu Đường nâng chén lên, nói: “Con thay anh cả kính cha mẹ một chén.”

“Tiếp chén này, là kính cả nhà!”

Rượu này là rượu xịn Thiếu Đường mang về từ Nội Mông, tên là “Vua Mông Cổ”. Ngoài ra, anh còn mang về đặc sản Nội Mông là phô mai dê rừng, bột trà sữa, hai cái áo lông cừu cực kỳ đắt đỏ, cái to tặng cho ông nội Mạnh, cái nhỏ tặng cho Mạnh Tiểu Bắc.

Hệ thống sưởi hơi rất nóng, cả phòng chìm trong sự ấm áp dạt dào. Thiếu Đường cời quân phục ra, Tiểu Bắc ngồi im phía dưới cha nuôi, vùi đầu ăn, cực ít nói, hỏi câu nào đáp câu đó.

Ngược lại, cha nuôi cậu vô cùng trầm ổn vững vàng. Giữa bàn tiệc, anh kể lại những chuyện đã trải qua hồi đi lính suốt mấy năm rồi ở Nội Mông, đủ loại chuyện kỳ thú khi chấp hành nhiệm vụ trong rừng rậm ở núi Đại Hưng An. Suốt cả bữa cơm, không ngừng có thân thích hàng xóm ghé thăm chúc Tết. Thiếu Đường chính là tiêu điểm thu hút mọi sự chú ý nên mỗi lần có một nhóm người vào, gần như anh phải kể đi kể lại hết một lượt chuyện mình đã trải qua cho từng người một, uống hết bát rượu lớn này đến bát rượu lớn khác, khuôn mặt sáng ngời sáng khoái.

Mạnh Tiểu Bắc ngồi cực gần anh, không thể ngẩng đầu nhìn thẳng, chỉ có thể liếc mắt trộm ngấm thái dương, vành tai, trang phục của Thiếu Đường, rồi thậm chí âm thầm đau đầu nhìn lồng ngực đối phương phập phồng lên xuống chậm rãi theo từng nhịp thở...

Có thể bởi thời gian xa cách quá lâu suốt bốn năm liền, cùng với sự phát triển nhảy vọt trong tâm sinh lý vào giai đoạn dậy thì nên với Mạnh Tiểu Bắc, có rất nhiều cảm giác đã hoàn toàn không còn giống như xưa.

Điều khác biệt nhất chính là tính tình của cậu đã thay đổi. Cậu không thể như hồi bé mặt dày mày dạn cứ quần chặt lấy cha nuôi đòi hôn đòi ôm, bướng bỉnh ngang ngược. Con trai lớn rồi, đều sẽ trải qua giai đoạn này, thời kỳ dậy thì thanh xuân. Giọng nói biến đổi, ở trong nhà trầm mặc ít nói, da mặt mỏng hơn, có chết cũng muốn giữ sĩ diện, tự ái cao, bắt đầu xấu hổ, e thẹn mà chẳng hiểu vì sao! Rất nhiều lời nũng nịu sến sẩm cậu không thể nói ra bởi cậu hoàn toàn chẳng thể thốt nên lời.

Khi đó trong đôi mắt một mí mỏng dài của chàng thiếu niên đẹp trai Mạnh Tiểu Bắc là một hình ảnh duy nhất – người mà cậu thích. Thế nhưng, cậu lại ngụy trang bằng sự vui vẻ ngại ngùng...

Trên bàn ăn, bà nội Mạnh Tiểu Bắc thẳng thắn kéo cánh tay Thiếu Đường, bà thích anh, thích ới là thích. Bà nghiêng đầu đến hỏi: “Thiệu Đường à, lần này về, không đi nữa hả?”

Thiếu Đường đáp: “Con được gọi về Bắc Kinh, đơn vị phòng cháy chữa cháy rừng ở phía Tây Sơn. Trong vài năm tới có lẽ sẽ không đi đâu nữa ạ.”

Bà nội Mạnh Tiểu Bắc cười tít cả mắt, lại tò mò hỏi tiếp: “Con nuôi con cũng lớn tướng rồi, con cũng 30 tuổi rồi đó!”

Thiếu Đường vội sửa lại: “Đâu có ạ, con mới 29 thôi.”

Bà nội Mạnh Tiểu Bắc rất nhiệt tình hỏi: “Chỗ bà tính theo tuổi mụ, nên con đã 30 rồi! Con có đối tượng chưa?”

Thiếu Đường rũ mắt cười: “Trong quân đội, đào đâu ra chỗ tìm đối tượng ạ?”

Bà nội Mạnh Tiểu Bắc vội vàng tiếp lời: “Đẹp trai như con, nhanh chóng lấy một cô vợ xinh đẹp đi! Lần này về nhà bà, là đến để cưới vợ ha?!”

Mạnh Tiểu Bắc ngẩng đầu: “...?!”

Bà nội Mạnh Tiểu Bắc nói lời ẩn ý: “Vừa nãy con ở bên dưới nói rồi mà, bà cũng nghe được, con nói ‘Về lấy’!”

Thiếu Đường rất bình tĩnh, không hề nao núng, dỗ bà nội Mạnh Tiểu Bắc: “Bà an tâm... con không có vợ.”

Bà nội Mạnh Tiểu Bắc thật lòng thật dạ bảo: “Nói con hay, cưới con gái Sơn Đông chúng ta là tốt nhất đó! Xinh đẹp, việc nhà việc cửa cái gì cũng biết làm, hơn nữa... quan trọng nhất là giỏi sinh con!”

Ngậm nước đào trong miệng Mạnh Tiểu Bắc “phụt” một cái, phun phì ra ngoài.

Cậu tiện tay cầm vạt áo lau lau miệng, nghĩ thầm đúng quá chứ lại, cực giỏi sinh luôn, bà nội cậu sinh đã sinh những năm người con còn gì!

Da mặt cô út Mạnh Tiểu Bắc cực mỏng, so với Mạnh Tiểu Bắc còn e lệ thẹn thùng hơn, từ nhỏ đến lớn lúc nào cũng dịu dàng yếu ớt. Cô ngồi rất xa, ở bàn đối diện Thiếu Đường, mãi một lúc lâu mới đột nhiên hỏi: “Cái khăn lần trước em đan cho anh, có hợp không?”

Thiếu Đường dừng một chút, khách sáo gật đầu: “Hợp.”

Cô út hỏi: “Vậy sao anh không quàng...”

Thiếu Đường thần nhiên nói: “Bên đó chỗ chúng tôi bão cát rất to, khăn len đẹp vậy mà quàng hỏng mất tiêu, tôi cắt đi rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc lẳng lặng đồng tai căng mắt nghe, trong lòng thầm vui vì cha nuôi không quàng khăn cô út về khoe khoang, rồi lại khó chịu bởi cha nuôi còn nói “cắt” khăn đi rồi!... Thế còn cậu thì sao? Chẳng biết cha nuôi đã “cắt” cậu vào chỗ nào nữa, gặp mặt thậm chí còn chẳng thèm ôm cậu xịu nào luôn.

Một bữa cơm đi tong hai tiếng rưỡi đồng hồ. Mọi người vừa ăn vừa nói, chẳng có cơ hội cho Mạnh Tiểu Bắc chen mồm, thì thầm riêng với cha nuôi cậu gì hết...

Sau khi ăn, Thiếu Đường lại cùng ông bà nội Mạnh Tiểu Bắc chơi mạt chược, đây là hoạt động giải trí đã thành lệ của nhà họ Mạnh mỗi lần tụ họp gia đình.

Em họ của Mạnh Tiểu Bắc, con trai cô ba, từ nhà bên chạy sang kêu: “Anh Bắc ơi, chúng mình ra ngoài chơi đi.”

Mạnh Tiểu Bắc dứt tay vào túi, đi bộ trong hành lang, lòng rối như tơ vò: “Em tự đi chơi đi.”

Em họ tủi thân kêu: “Anh không đi chơi à?! Vậy chúng em chơi kiểu gì giờ?”

Trong nhà, em trai họ, em gái họ của Mạnh Tiểu Bắc đều quen thói nghe lời Mạnh Tiểu Bắc, coi cậu như Thiên Lô chỉ đâu đánh đó. Anh Bắc là vua của bọn trẻ, anh Bắc không dẫn chúng đi chơi, cả lũ trẻ sẽ chẳng biết phải chơi gì!

Mạnh Tiểu Bắc: “... Anh coi mọi người chơi mạt chược.”

Em trai họ vô cùng kinh ngạc, anh Bắc mà cũng có lúc thích coi ông ngoại bà ngoại mình chơi mạt chược sao? Cái trò giải trí ngồi rịt một chỗ đó, chán ơi là chán!

Ông nội và bà nội Mạnh Tiểu Bắc đều cực kỳ tập trung chơi mạt chược. Bình thường ông nội không hay nói, nhưng đầu óc rất minh mẫn, đa mưu túc trí, ngón tay vừa mò tới đã biết bài đó là gì, chẳng cần phải nhìn. Ông nội cùng với con cháu chơi, chơi tới đâu thắng tới đó. Mọi người cũng chẳng mang nhiều tiền, chỉ dùng tiền xu đánh. Bình thường một xu tiền, nhà cái tăng gấp bội tiền, tự bốc lại nhân gấp bội tiền, Minh Cống lại thêm một xu, Âm Cống lại thêm một xu.

Cô út cúi đầu nhìn bài, than thở: “Cha lại bắt đầu ra tay tàn sát rồi, thắng liền ba ván luôn.”

Bà nội Mạnh trách: “Cái ông này, sao ông thắng suốt vậy?”

Mạnh Tiểu Bắc ngồi bên cạnh nói leo: “Bà nội làm nũng với ông nội kia, ông nội còn không mau trả tiền cho bà!”

Mọi người cười vang, Thiều Đường cũng cười, ngược mắt nhìn con trai mình.

Tâm tư của Mạnh Tiểu Bắc nào đặt ở chuyện bà nội mình thua tiền? Cậu hăng đang tập trung tinh thần chăm chú liếc mắt ngắm người cậu thích, từng cử chỉ của Thiều Đường sao mà ngẫu vậy không biết!

Thiều Đường làm bộ chà tay, nói: “Không được rồi, cha nuôi cao thủ quá! Thua nữa là hết sạch tiền lẻ, con chà chà tay lấy may phát nào!”

Thiều Đường vỗ chỗ giường bên: “Con trai quý báu, qua đây, giúp cha đổi vận...”

Thiều Đường còn chưa nói dứt lời, Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng cần cha nuôi mình nói tới câu thứ hai. Cậu mau mả bước đến, cạ bên người anh, trong lòng cực sung sướng, Thiều Đường gọi cậu là “con trai quý báu” đó!

Mạnh Tiểu Bắc ngồi bên cạnh Thiều Đường, mọi người bên kia đánh mặt chược ra sao cậu đều ù ù cạc cạc. Thi thoảng cúi cậu lại cạ vào chân cha nuôi ở dưới bàn, Thiều Đường cũng không né tránh. Đùi hai người đều rần chần cứng cáp, đều là đàn ông trai tráng, đầu gối to khỏe. Sức nóng mà cơ thể đàn ông trưởng thành tỏa ra, cái khí chất vô hình ấy mang đến sự gợi cảm không thể diễn tả bằng lời... Tất cả, đều khiến Mạnh Tiểu Bắc mê muội.

Những năm tháng thanh xuân ngây ngô, mối tình đầu đơn thuần nhất ấy thực ra chỉ là một loại cảm giác linh cảm mà thôi, chứ cũng chẳng hề bản khoắn tự hồi cố chi mà thích. Chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười cũng đã có thể khuấy động tâm can, khiến trái tim say mê, tràn ngập đầu óc đều là giọng nói nụ cười đối phương, ngỡ như người ấy là duy nhất.

Sau đó, cô út không đánh nữa. Ngồi lâu đau lưng, cô nói: “Tiểu Bắc, cháu chơi với ông bà nội nhé. Cháu mà chơi, ông nội không nở thắng tiền cháu đâu.”

Mạnh Tiểu Bắc ngồi trên Thiều Đường, bà nội cậu ngồi ở cánh dưới Thiều Đường.

Thiều Đường bỏ tiền, nói: “Đừng lấy tiền tiêu vặt của mình, cha cho đây. Thua tính vào cha nuôi, thắng là của đây.”

Thiều Đường ném ra một quân: “Tam Văn”.

Mắt Mạnh Tiểu Bắc sáng ngời, chìa tay đây: “Ăn.”

Bà nội cậu nhanh tay nhanh mắt, nhao cái đã cướp lấy: “Bà ăn.”

Mạnh Tiểu Bắc kêu lên: “Ồi! Cháu, cháu, bài đó là của cháu!”

Bà nội cậu tỉnh rụi đáp: “Bà trước cháu, bà ăn trước!”

Mạnh Tiểu Bắc cự lại: “Nhưng cháu đã ra bài rồi mà, mọi người đều thấy cháu ra bài!”

Mạnh Tiểu Bắc chịu thiệt, ánh mắt cậu cứ như đang liếc về phía Thiếu Đường. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi, cực kỳ không cam lòng, cứ như Thiếu Đường là của cậu, bài Thiếu Đường xuất ra cũng nhất định phải cho cậu ăn.

Ông nội chậm rì đẩy bài: “Hai người khỏi cần tranh, ông ù rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc nản chí, ngửa mặt ngã xuống giường lộ ra cái bụng, kêu to: “Đù mẹ, không sống nữa! Ông nội ác quá đi mất!!!!...”

Trong khoảnh khắc ấy, sự thân mật từ rất lâu xưa như một luồng điện vô hình bắn trúng thần kinh hai người, theo bản năng Thiếu Đường vươn tay sờ bụng Tiểu Bắc, không hề ngại ngần mà cù lét cậu.

Mạnh Tiểu Bắc ngứa đến giật thót mình. Chỗ mà ngón tay Thiếu Đường chạm đến, gần ngay eo cậu, quá chi là nhạy cảm! Cậu như bị điện giật nảy người lên. Một tay cậu bắt được cổ tay Thiếu Đường, hai người thô lỗ trêu chọc cười đùa nhau mấy câu. Ở trên giường, Mạnh Tiểu Bắc co người cuộn thành một con tôm lớn giữa giụa loạn tưng bậy, mở tung hai tay hai chân choán hết cả giường, quậy phá, cười tươi đến hở hết miệng.

Sau khi gặp mặt, đây là lần đầu tiên cha nuôi chạm vào cậu, dấu cho sự thân mật ấy chỉ ngấn ngủi trong giấy lát.

Tối hôm đó, Thiếu Đường nán lại rất lâu. Anh cùng ông bà nội xem tiệc liên hoan Tết năm nào cũng y chang năm nào, rồi xuống lầu xem bắn pháo hoa trong khu tập thể.

Mạnh Tiểu Bắc nhìn bóng hình cha nuôi mình, trong lòng ấp iu nỗi niềm không thể nói cho ai hay. Ánh mắt cậu dán chặt vào bờ lưng đối phương, gắn chặt không rời từ lúc anh lên lầu xuống lầu, ấy nhưng vẫn lặng im không nói lời nào...

Thiếu Đường quay đầu, vỗ vỗ bả vai cậu, hỏi: “Sao nói ít vậy hả?”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu, khẽ nói: “Nào có đâu.”

Thiếu Đường hỏi: “Giọng nói thay đổi rồi?”

Mạnh Tiểu Bắc háng giọng một cái, muốn để bản thân nghe được âm thanh trong trẻo ngọt tai một chút, thế nhưng âm thanh phát ra lại trầm khàn. Đây chính là giọng con trai mười lăm sau khi biến giọng. Lượng Lượng cũng mười lăm rồi, cái thằng đó cả ngày như con họa mi quang quác quác suốt, chẳng hiểu sao vẫn chưa biến giọng nhỉ?

Tính tình Mạnh Tiểu Bắc cũng phóng khoáng, không ngưng ngừng e thẹn. Rất nhiều con trai trải qua kỳ biến âm, rụt rè xấu hổ đến mức trở thành người câm không dám nói chuyện.

Thiếu Đường kể với con trai về chuyện kỳ thú ở Nội Mông và ba tỉnh Đông Bắc: “Mùa đông, chính là lúc này này, lạnh cỡ nào bây có biết không. Tay dính nước mà đeo găng tay bông ấy, sau khi về đến nơi trú quân thì đã thấy không tháo găng tay ra được, nước bên trong đóng thành băng rồi. Tay với găng tay đông cứng thành một khối, ngón tay suýt nữa đã tiêu rồi.”

“Đi vệ sinh ở vùng đất hoang, lúc cha tè ra thì vẫn là nước, đến lúc xuống mặt đất đã vang lên tiếng vỡ vụn, đã biến thành một dải băng nhỏ rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc cười phì: “Thật hay giả đó ạ? Cha nuôi cha nói khoác ha!”

Đôi mắt đẹp dễ của Thiếu Đường híp lại, miệng phun ra một vòng khói, khóe mắt vẽ nên nếp nhăn cực đẹp: “Thật mà, hoàn toàn không lừa bậy. Đi tiểu lâu quá, có thể đông cứng thành một đường cong, khiến cái đó đóng băng.”

Cuối cùng Mạnh Tiểu Bắc cũng hoàn toàn gỡ bỏ vẻ ngại ngùng, hai người lại tùm tùm nơi hành lang tối om, dưới ánh đèn mờ mịt, cười phá lên.

Mạnh Tiểu Bắc chợt nảy ra ý nghĩ, đột nhiên nhớ lại việc rất nhiều năm trước, nói: “Cái này mà như hồi hai chúng ta ở Tây Cầu, bữa thi ai tè xa hơn đó. Cha tè xa hơn con, con tè quá là gần đi! Vậy nước tiểu của con chắc chắn không đông được, cha tè xa như thế, tầm hai mét nhỉ, thời gian ngưng trong không trung lâu, nếu mà tè ba phút đồng hồ thì có thể đóng băng sao! Làm chỗ... chỗ... chỗ đó đông cứng lại ạ?”

Nói tới từ nào đó, Mạnh Tiểu Bắc như bị nghẹn, đột nhiên cảm thấy bản thân quả thực ngu chết đi được!

Mặt cậu đỏ bừng lên, lưỡi như xoắn cả lại. Mạnh Tiểu Bắc, mày là người chủ trì, ăn nói thành thần đó, thế mà mỗi một câu mày cũng nói lấp trước mặt Đường Đường hả!

Cậu bật cười như nắc nẻ, tự cười bản thân ngu ngốc. Tiếng cười thô bỉ bật bả giữa hai người đàn ông vang khắp hành lang, ập đầy trong tim. Chỉ qua vài câu trên chộc, chuyện cười thô thiển như đã hòa tan khoảng cách đẳng đẳng xót xa suốt bốn năm liền...

Đêm hôm đó, sau khi tiếng chuông 0 giờ vang lên, coi bắn pháo hoa xong, thức đến muộn lắm rồi, bà nội kiên quyết muốn giữ Thiếu Đường lại qua đêm.

Mạnh Tiểu Bắc cực kỳ muốn nói, cha nuôi cùng con ngủ giường nhỏ, có được không?

Thế nhưng khi Thiếu Đường vừa nhìn thấy bố trí hai giường trong phòng nhỏ, lập tức chối từ, ánh mắt kiên quyết, trầm giọng nói: “Không được, không tiện, mẹ nuôi, con đi đây.”

Bà nội Mạnh Tiểu Bắc cuống cuống muốn giữ người, đổi chỗ ngủ, để anh ngủ thoải mái!

Có lẽ bởi Thiếu Đường ngần ngại, anh né tránh ánh mắt lơ đãng thăm dò của cô út, nhanh chóng nghiêm mặt, đứng đắn đường hoàng cầm mũ lên: “Con về đã, ngày sau con lại đến.”

Mạnh Tiểu Bắc hơi hơi thất vọng, nhưng thật sự cậu cũng như trút được gánh nặng.

Cả ngày hôm nay mọi thứ đều đột ngột như thế, cậu hoàn toàn không có chuẩn bị gì, tâm trạng hành động cực kỳ thất thường, rất đáng cảnh báo!

Thế nhưng cậu cũng rất nhớ đối phương.

Đâu đó trong cậu trào lên một chút chán nản, thất vọng, hụt hẫng. Cậu cảm thấy rõ ràng Thiếu Đường không thân thiết với mình như ngày xưa nữa, cứ lạnh nhạt thản nhiên. Giờ Thiếu Đường đã là một sĩ quan cấp cao, tới nay mới hiện chân tướng, thực sự lộ ra khí thế của một người cha, đem đến cảm giác rõ rệt sâu sắc về khoảng cách xa xôi giữa hai người. Thiếu Đường không còn dùng ngón tay xoa nắn chỗ lõm xuống sau gáy, cũng chẳng hôn trán cậu như ngày nào...

Thiếu Đường đội mũ lên, trước khi ra cửa, anh nhìn Tiểu Bắc đang ngồi trên giường một cái, liếc tới tấm áp phích khêu gợi chói mắt dán trên tường.

Đôi mắt Thiếu Đường dưới vành mũ híp lại, lông mi khẽ chớp, anh chau mày hỏi: “Dán hình ai đấy?”

Mạnh Tiểu Bắc: “À... ngôi sao, con cũng không biết.”

Thiếu Đường: “Madonna hả? Bậy thích?”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu sờ mũi: “...”

Thiếu Đường sững sốt một chút, nhìn chăm chăm khuôn mặt nổi bật của Madonna, tóc vàng, môi đỏ mọng rực cháy, chu ra đầy khiêu khích, mặc áo ngực lộ ra bộ ngực đầy đà, cực kỳ khêu gợi.

Trong mắt Thiếu Đường chợt lóe lên cảm xúc nào đó.

Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy cha nhỏ có lẽ đã nhìn ra chân tướng, chỉ là anh không nói gì hết.

Thiếu Đường vừa mới đi, bà nội Mạnh Tiểu Bắc đã nổi nóng, bắt đầu quở trách con út liên tục: “Cái con nhỏ Kiến Cúc này, mày thật là! Lúc Thiệu Đường chưa về, cả ngày mày ngóng trông nhớ thương người ta!”

“Bữa nay người ta đã về rồi, mày chẳng nói cái gì, thật sự chẳng được tích sự gì, đến rằm cũng không đánh được một cái?!”

Giọng nói của cô út nhỏ hơn mẹ mình nhiều, lí nha lí nhí, đôi mắt to u buồn. Có thể bởi vì sinh vào những năm thiên tai nên cô út chưa từng được ăn no, là người yếu đuối nhất trong cả nhà, không hề có cảm giác tồn tại trong gia đình! Người với người tính cách tính nết chẳng giống nhau, bà nội Mạnh Tiểu Bắc là người dữ dội nóng nảy, mấy cô con gái khác cũng đều ngang tàng mạnh mẽ. Chỉ có anh cả Mạnh Kiến Dân cùng với cô út Mạnh Kiến Cúc, tính tình giống hệt ông nội Tiểu Bắc, hướng nội, nặng lòng, ít nói.

Người hướng nội ấy à, chẳng hiểu sao lại cứ đâm đầu thích người hướng ngoại phóng khoáng, thẳng thắn hay nói, tràn đầy sức hấp dẫn nam tính. Chính bởi vậy mà cô út thương thầm Thiếu Đường. Thiếu Đường sắp ba mươi tuổi rồi, cô út Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng còn trẻ trung gì, cứ mà chần chừ nữa thì thật sự sẽ thành gái lỡ thì, bởi vậy khiến bà nội Mạnh Tiểu Bắc lo muốn chết. Cái đứa con gái này, miệng suốt ngày cam như hén không hề được tiếng nào, khéo mà ế chồng ế chơ mất thôi!

Đêm đó, trong ổ chăn Mạnh Tiểu Bắc trần trọc trần trở, nửa đêm vẫn chưa ngủ.

Cái chính là cô út ở cách màn cũng chưa có ngủ, nên đâm ra cậu chột dạ, không dám nghĩ lung tung.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn đường rọi vào, hắt lên tường, lơ mơ nhìn thấy bờ môi gợi cảm đang chu ra của Madonna. Trong bóng tối, Mạnh Tiểu Bắc cũng chu môi, giữa không trung hôn gió với Madonna, ngón tay chạm tới nốt ruồi nơi khóe môi đỏ mọng ấy, cực kỳ gợi cảm quyến rũ.

Trong đầu cậu hiện lên một gương mặt khô ngô tuần tú khác, hai mắt đầy nước, bờ môi gợi cảm. Ở vị trí giống y như đúc tại khóe môi người ấy, cũng có một nốt ruồi mỹ nhân chí.

Cách tấm màn, dưới ngọn đèn lơ mơ, trên tường hiện lên cái bóng của Mạnh Tiểu Bắc, giấu giếm rung động nhấp nhô lên xuống. Cậu mở rộng hai chân, mò tới bộ phận vừa ngậy ngô vừa mẫn cảm của mình. Mạnh Tiểu Bắc uốn cổ về phía sau, rúc trong chăn ổ an ủi dẹp yên những xao động khát khao cháy bỏng của cơ thể. Từ dưới gối, cậu với tới cuộn giấy vệ sinh, ngón tay tuốt thật nhanh, hai mắt đăm đăm dán chặt vào bức tranh trên tường. Tinh dịch nóng rực trong cơ thể cuối cùng cũng bắn ra, khoái cảm như dòng điện râm ran khắp bụng dưới và bờ ngực, quặn lẫn với cơn sung sướng thoải mái trong nỗi xót xa nhưng nhớ.

Tắt đèn dưới ánh trăng treo, ghé góc hoa cũ hoài lại cảnh xưa.

Chao ôi những đã mười năm, mười năm thương nhớ khắc hoài trong tim. (85)

85. Nguyên gốc: , .

Câu thơ này được trích trong bài Ngu Mỹ Nhân của Nạp Lan Tính Đức, được mình dịch thơ dựa theo giải nghĩa văn xuôi trong Baidu ([link](#))

86. Đoạn chơi mặt được mình không hiểu cách chơi nên có thể dùng từ không chuẩn lắm, ai hiểu rõ thì góp ý nhé.

Chính thức đổi xưng hô của Thiếu Đường với bà nội Mạnh Tiểu Bắc sang con – bà nhé!

33. Chương 33: Nụ Hôn Thiên Sứ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mạnh Tiểu Bắc chẳng cần đợi lâu, mừng hai Tết, Thiếu Đường đã lại đến nhà cậu.

Mừng hai, bốn cô con gái đều tề tựu, cùng cha mẹ đón năm mới. Sáng sớm bà nội Mạnh ở trong phòng bếp chuẩn bị, làm tôm hầm cá, bánh ngô dẹt, bánh bao, ông nội Tiểu Bắc ngồi trong phòng bóc đậu.

Hiếm lắm mới được một hôm Mạnh Tiểu Bắc ở trong nhà xí chải chuốt sửa soạn rõ là lâu, đánh răng mất những mười phút đồng hồ, sau đó còn ở trước gương ngó cẩn thận coi rằng mình trắng không, đã đủ đẹp trai chưa, làm lợi cũng sắp chảy máu tới nơi! Cậu thay đồ mới, mặc áo len màu xanh lá nhạt, khoác jaket cộc mà cha nuôi gửi cho, đi giày đá bóng mới, tràn đầy sức sống.

Cha nuôi cậu và chồng cô hai cùng nhau xách rượu vào. Hai người đàn ông tỏ vẻ rất thân thiết, chẳng ai thèm ngó Mạnh Tiểu Bắc. Chồng cô hai cứ nói mãi: “Thiếu Đường cậu quay về thật rồi, anh em ta bao nhiêu năm không gặp nhau. Lần đầu tiên cậu trông thấy tôi là lúc tôi đang cãi nhau với Mạnh Kiến Hà, để cậu cười cho rồi haha!”

Thiếu Đường cười hỏi: “Thế giờ hai người còn cãi nhau nữa không?”

Chồng cô hai là một người ẩu tả sỗ sàng, chẳng có tí văn hóa nào: “Ờm tôi gì nữa? Con đã bảy tuổi rồi, cãi nhau xong thì bỏ nhau được chắc? Tôi bỏ cô ta thì cô ta có thể kiếm ai đây, bởi vậy bỏ nhau sao nổi. Nếu đã không bỏ nhau được rồi, ông đây tội gì phải phí sức làm mấy chuyện vớ vẩn, lỡ công lỡ chuyện, làm tình làm tội cái thân ra!”

Thiếu Đường trẻ hơn vài tuổi, thế nhưng rất có kinh nghiệm trong việc chỉ bảo người khác: “Anh hai, tôi bảo anh hay, kiếm vợ phải có con mắt thật tinh tường, không thể tìm một người chẳng ra gì, không mang đến cho anh cuộc sống yên bình hạnh phúc được.”

Chồng cô hai nói: “Chí phải!”

Thiếu Đường cười nói: “Hơn nữa còn phải vô cùng yêu anh, phải nghe lời, phục tùng anh, không nghe lời ông hử, ông đây đức cày.”

Mạnh Tiểu Bắc đứng bên bị Thiếu Đường ngó lơ. Cậu khiêng nửa thùng nước ngọt Bắc Băng Dương lên lầu, len lén nghe trộm cuộc trao đổi kinh nghiệm chọn vợ của hai người đàn ông tràn đầy sự gia trưởng, ngông nghênh khí thế kia...

Vô cùng yêu? Còn phải nghe lời? Phục tùng?

Cha nuôi, từ lúc quay lại Bắc Kinh, bước qua thềm cửa nhà này, cha có từng nhìn thẳng con lần nào chưa.

Con vô cùng yêu cha.

Từ nhỏ con chỉ nghe lời cha, người con sùng bái, phục tùng nhất chính là cha.

Cha có nhìn kỹ con lấy một lần chưa?

Ba anh con rể nhà họ Mạnh luân phiên mời rượu Thiếu Đường. Cả bữa cơm anh uống sạch vài bình rượu xái cùng rượu Vua Mông Cổ, uống đến mức mặt đỏ tới tận mang tai, thái dương mướt mồ hôi.

Vài năm nay Thiếu Đường đi lính, tửu lượng ngày càng cao, lấy một địch ba, từng cốc từng cốc uống cạn rượu trắng.

Thiếu Đường nói: “Mấy năm rồi rên ra đó! Lúc không có nhiệm vụ, thường xuyên phải tiếp lãnh đạo uống rượu, uống rượu chính là nhiệm vụ.”

Trong bàn tiệc, dáng vẻ cử chỉ của Thiếu Đường chừng chạc vững vàng, khéo miệng hay nói, tính tình khác hẳn so với nhiều năm trước. Đặc biệt anh cùng với các anh rể nói chuyện cực thân thiết, sôi nổi. Trước đây Thiếu Đường đến nhà bà nội, nhìn thấy người lạ cũng rất ít khi lân la làm quen nói chuyện, hăng còn sự ngây ngô, “ngang tàng” của thanh niên trai trẻ. Nhưng giờ hoàn toàn khác biệt, Thiếu Đường cùng mấy anh con rể nhà họ Mạnh bàn luận về chuyện thanh niên trí thức Lão tam giới kiến thiết binh đoàn, cùng nhau trao đổi sôi nổi về những chuyện kỳ thú ở vùng núi phía Bắc, Hưng An. Rồi anh lại khoe với chồng cô hai về sự thay đổi sinh hoạt trong thành cổ của phường chợ Nam Bắc Kinh, cùng với các quán ăn lâu đời, đủ loại món ăn vật đặc sắc của dân tộc Hồi ở phố Ngưu, nói say sưa hưng phấn. Sau cùng, anh thảo luận với chồng cô ba về khó khăn của nhà máy giặt quốc doanh khi phải đối mặt với đủ mọi nghi ngờ oán trách cùng phần nộ bất bình của các công nhân lâu năm trước cải cách, quy định sửa đổi... Một bữa cơm, tiếp hết chén rượu này tới chén rượu khác, chưa từng dừng lấy một giây, nói luôn mồm. Mỗi lần có thân thích hàng xóm đến, Thiếu Đường đều rất lễ phép, phong độ đứng lên chào hỏi, mời rượu, dáng điệu cử chỉ thành thạo, không hổ danh là cán bộ, tiểu đoàn trưởng trong bộ đội.

Mạnh Tiểu Bắc say sưa uống bia, bên ngoài thì lặng lẽ ít nói, nhưng trong lòng thì miên man suy nghĩ, đầu như sắp nổ tung đến nơi. Hừm, tửu lượng ghê gớm lắm rồi, có lẽ sẽ chẳng còn như hồi sinh nhật mười một tuổi của cậu nữa, uống nhiều say khướt, trên đường phố ôm cậu, hôn cậu...

Mấy năm nay, qua sự giác ngộ từ chính bản thân và những người xung quanh, tựa như mưa dầm thấm đất, Mạnh Tiểu Bắc đã hiểu được chuyện hôn môi này. Trong trường trung học bọn cậu có những đôi nam nữ yêu nhau sớm. Đôi bên thích nhau, lựa góc không có người ở trong trường trộm ôm chầm lấy nhau hôn môi, đây là phương thức biểu đạt tình yêu giữa những đôi yêu nhau.

Mạnh Tiểu Bắc không chỉ một lần thầm nhớ về khung cảnh năm ấy. Khi Thiếu Đường ôm chặt lấy cậu, ngỡ như nhất thời xúc động, song càng giống tình cảm chắt chiu suốt bao nhiêu năm bùng nổ, tuôn trào tại khoảnh khắc đó. Bờ môi anh dữ dội say đắm quấn lấy môi cậu, cọ cậu, mút cậu. Cậu thường ở trong chán lén lén nhớ lại, tự mình hôn lên mu bàn tay của bản thân cho đã nghiền. Tiểu Bắc tưởng tượng mu bàn tay mình chính là mặt Thiếu Đường, môi phủ lên chà xát cọ cọ, thế nhưng bàn tay cậu làm sao có thể đẹp đẽ quyến rũ bằng một phần mười khuôn mặt Thiếu Đường?

Đã lâu lắm rồi, có lẽ Thiếu Đường cũng đã quên, quên rằng anh đã từng hôn cậu.

...

Năm mới Tết đến, cả nhà ăn bữa cơm đoàn viên, theo thường lệ người lớn tụ tập đánh mạt chược, trẻ con ra ngoài chơi.

Từ lối đi nhỏ hành lang, Hạ Thiếu Đường đi qua, tiện tay cầm theo áo khoác, thản nhiên nhìn Mạnh Tiểu Bắc một cái, ý là muốn ôn chuyện cùng con nuôi đây mà.

Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên lại trào lên sự căng thẳng, bộ dạng cả lơ phất phơ hay cười đùa cợt nhả trước đây hoàn toàn mất tăm mất tích. Cậu cúi đầu cong môi, dưới mí mắt mỏng dài đẹp để ánh lên sự chờ đợi, thấp thoáng sự ngại ngùng. Con trai trong quãng thời gian thanh xuân thầm thương trộm nhớ, da mặt mỏng, nhưng nhiệt huyết lúc nào cũng sôi sục tràn đầy. Cậu lau lau bàn tay ướt đẫm mồ hôi ra sau quần, sờ sờ vành tai mình.

Thiếu Đường nói: “Tiểu Bắc, bình thường ở gần đây bây đi chỗ nào chơi, đưa cha nuôi đi dạo.”

“Giờ đây bây là thằng nhóc Bắc Kinh chính cống rồi, trước đây cha nuôi đưa bây đi chơi, giờ cha quay lại thấy mọi thứ đều đổi khác, rất nhiều cửa hàng quán ăn được xây mới, nên giờ tới lượt bây đưa cha đi dạo đi.”

Ở cửa khu tập thể nhà máy số hai, Mạnh Tiểu Bắc gọi điện cho Kỳ Lượng và Thân Đại Vĩ, rủ cả hai ra ngoài chơi. Cậu hồi hộp, trong tiềm thức cần mấy anh em tiếp thêm can đảm. Ở trường học tán gái cũng phổ biến chuyện kết năm tùm ba lập bè kết đảng đó!

Năm đó, trong trường tiểu học Bát Lý Trang, một khi “ba chàng lính ngự lâm” lộ mặt thì đều xuất hiện với điệu bộ ngông nghênh lắc la lắc lư.

Thân Đại Vĩ đã không còn là một thằng nhóc béo ị nữa, mà trở thành một cậu chàng éo ị vừa cao vừa to. Từ sau lưng, nhìn cậu như một cánh cửa, y chang hai Mạnh Tiểu Bắc gộp lại, lúc bật cười vừa ngốc nghếch vừa đều cẳng.

Kỳ Lượng thuộc tuýp người chẳng sợ người lạ, hơn nữa lại còn dẻo mồm, sung sướng sắp đến: “A, chú Thiếu Đường! Chào chú, bọn cháu đều rất nhớ chú đó!”

Kỳ Lượng mặc áo len thời thượng vắn thùng màu trắng, quần nhung kẻ. Thiếu Đường ôm lấy Lượng Lượng, quặp trong khuỷu tay bóp bóp, phóng khoáng thân thiết như thể đàn anh trông thấy đàn em: “Thằng nhóc này, cha cháu làm ăn phát đạt, giờ buôn bán gì rồi? Cháu càng lớn càng đẹp trai.”

Kỳ Lượng cười hì hì: “Nào có, đẹp trai bình thường thôi ạ! Gần đây cha cháu bắt đầu buôn bán ti vi ạ. Ông nội Mạnh Tiểu Bắc ở đơn vị không lấy được phiếu ti vi, nhà nó coi ti vi đen trắng. Từ khi cửa hàng cha cháu bán ti vi, bên Nhật Bản sản xuất ra cái là nhập về luôn, ti vi “Toshiba”, không phải dùng phiếu!” (87)

87. Cải cách mở cửa, điều kiện kinh tế nâng cao, nhu cầu của con người cũng nâng lên, rất nhiều người, gia đình muốn mua đồ điện tử, từ đó cung không đủ cầu, đành áp dụng phương pháp dựa vào phiếu để cung cấp.

Mạnh Tiểu Bắc liếc mắt, khịt mũi khinh bỉ: Mẹ sư cái thằng hèn.

Lượng Lượng rất trắng, mặt mày đẹp đẽ, nhà có quyền có thế. Theo tiêu chuẩn những năm đó, kiểu khuôn mặt màu da này, chính là phiên bản nhí của “Đường Quốc Cường” (88), là ví dụ điển hình cho nhóc con đẹp trai. Nếu dựa theo tiêu chuẩn hiện tại, Kỳ Lượng chính là người đáp ứng đầy đủ tiêu chuẩn của một “Bạch phú mỹ”! (89)

88. Đường Quốc Cường:





89. Nguyên gốc: – Da trắng, có tiền, đẹp trai.

Thiếu Đường mỉm môi cười: “Đẹp trai hơn ông đây hồi đó nhiều.”

Kỳ Lượng nịnh hót: “Đâu có đâu có, hoàn toàn không thể đẹp trai bằng chú. Mạnh Tiểu Bắc rất hay nhắc tới chú với bọn cháu, nói chú ở trong bộ đội oách như nào, lại được thăng chức!”

Thiếu Đường hỏi: “Trong trường có con gái theo đuổi rồi hả?”

Kỳ Lượng khiêm tốn nói: “Cũng thường thôi ạ, trong khối bọn cháu, Mạnh Tiểu Bắc cũng có con gái theo đuổi đó ạ.”

Thiếu Đường quay đầu, ánh mắt sâu xa phức tạp nhìn Mạnh Tiểu Bắc. Mạnh Tiểu Bắc híp mắt lờm Lượng Lượng: “Con gái theo đuổi con nào nhiều bằng nó. Con gái theo đuổi con cùng lắm là một tiểu đội, con gái theo đuổi nó á, phải bằng một trung đội!”

Kỳ Lượng vênh váo cười, đứng là thẳng nhãi huênh hoang nhất hội.

Mạnh Tiểu Bắc cứ lẻo đẻo đi đằng sau, đến lúc chịu hết nổi, đoạn đi đến giao lộ qua đường nhắm thấy thời cơ, từ sau kéo Lượng Lượng xuống, bản thân chen lên, đứng vào giữa Lượng Lượng và cha nuôi.

Thiếu Đường mặc áo bành tô dạ xanh lục cực đẹp trai, vạt áo phía sau đung đưa trong gió, anh bước từng bước vững vàng phóng khoáng.

Thiếu Đường cũng không dang tay ôm lấy Mạnh Tiểu Bắc. Mạnh Tiểu Bắc cũng mắc cỡ không vươn tay, không đủ mặt dày để thẳng thắn yêu cầu cha nuôi nhanh như trước đây bóp chỗ lõm xuống sau cổ con đi, chỗ lõm đó nhớ cha...

Mối quan hệ từ cực kỳ thân thiết gần gũi rồi lại dần hóa xa lạ này cực kỳ khó chịu rồi rầu, khiến Mạnh Tiểu Bắc chơi với hoang mang, luống cuống, vô cùng thất vọng, khát khao mãnh liệt mà chẳng thể chạm tới. Có lẽ hai người đã từng vô cùng thân thuộc, quen biết quá lâu, bên nhau từ nhỏ tới lớn, dẫu xa nhưng vẫn luôn thư từ qua lại báo với nhau từng tí từng tí một. Đột nhiên đoàn tụ, mọi cảm giác trong tưởng niệm, trong ký ức ngỡ như tan biến hết. Con người của hiện tại quá khác so với người mình thích khắc ghi trong tâm trí, nảy sinh sự chênh lệch cực kỳ lớn trong lòng, ôn lại chuyện xưa cũng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu nữa.

Mấy người ngồi tàu điện 112, cũng chẳng có đích đến gì cụ thể, cứ đi dọc theo thành phố.

Thân Đại Vĩ nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Bắc, chúng ta đưa cha anh đi đâu chơi giờ?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Mày thấy chỗ nào được?”

Thân Đại Vĩ: “Đến phòng xem phim đi!”

Mạnh Tiểu Bắc: “... Toàn là phim khiêu dâm, để cha tao coi sao được.”

Thân Đại Vĩ: “Hay phòng game?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Quê một cục, hai đứa mày không còn chỗ nào khả dĩ nữa hả?”

Kỳ Lượng bĩu môi: “Xì, ba đứa chúng ta cùng đi, đã bao giờ đi đến chỗ nào cao cấp đâu? Đi chỗ khác ông đây không quen.”

Mấy người vòng vòng ở cổng trường trung học số 1 Triều Dương một lúc, sau đó vẫn đi đến khu giải trí mà cả đám hay đi nhất. Năm mới đến, trong khu giải trí vẫn như trước đông kịt người, tất cả đều là học sinh trung học và thanh niên. Hồi đó đời sống giải trí của người dân khá là nghèo nàn, karaoke hay tiệm net chưa phát triển, ngoài công viên và phòng game, chẳng còn chỗ nào để đi.

Không khí ở phòng game ngọt ngào u ám, xếp cả một hàng dài máy điện tử. Đến độ tuổi này của Thiếu Đường, không còn ham mê mấy thứ quá trẻ con như vậy, bởi vậy anh bỏ tiền mua xèng, nói: “Mấy đứa bây chơi đi.”

Lúc đó Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên như được tiếp thêm lòng can đảm, hô to: “Hay là chúng ta đi đánh bida đi!”

Thiếu Đường nhướn mày: “Bây cũng biết đánh bida?”

Kỳ Lượng nói: “Chú ơi chú chưa nhìn thấy đó thôi, Mạnh Tiểu Bắc đánh cừ lắm, nó ác phết đó!”

Thiếu Đường cười như không cười, dùng ánh mắt nói: “Thằng nhóc thôi, bình thường hay la cà ở mấy chỗ này phải không?”

Đôi mắt nhỏ của Mạnh Tiểu Bắc lóe lên, nhếch miệng không hé răng: “Cha có đánh không?”

Thiếu Đường hừm một cái, cười nhạt: “Đi, để ông đây mở mang tầm mắt, xem bây ác cỡ nào.”

Đại sảnh khu vui chơi giải trí còn có một buồng trong, chính là phòng chơi bida. Trong phòng, ông chủ cùng mấy thanh niên khác đang đánh. Trời mùa đông lạnh lẽo, bọn họ mặc áo ba lỗ màu đen, vùng tay vùng chân gào thét ầm ĩ, vừa nhìn đã biết thành phần không đứng đắn trong xã hội, bên trong ngập tràn khói thuốc lá.

Mạnh Tiểu Bắc ngựa quen đường cũ đến chỗ ông chủ đặt một bàn trống, một đồng một giờ, không giới hạn số người chơi.

Mạnh Tiểu Bắc hất đầu, đôi mắt hí cực ngầu run lên, ra lời khiêu chiến: “Cha nuôi, con muốn đánh với cha!”

Bị bầu không khí bên trong cuốn hút, giọng nói của Thiếu Đường nhuộm sự hung hăng của ngày xưa: “Đánh với ông hử, bây giờ có sợ thua đó! Ông đây không nhường bây đâu.”

Mạnh Tiểu Bắc cũng rất khí phách: “Con không cần cha nhường.”

Thiếu Đường đứng tại chỗ vứt áo bành tô, cởi mũ quân đội, lại cởi tiếp áo khoác quân đội bên trong, thả lỏng cả vai. Anh vừa bước vào cửa, người bên trong nhìn thấy bộ đội thì đều hơi sững sốt. Ai cũng quay ra nhìn anh, cảm thấy anh vừa lạ lẫm lại vừa oai phong. Thiếu Đường vuốt vuốt tóc, thuận thực chọn cơ bida, Mạnh Tiểu Bắc xếp bi.

Mạnh Tiểu Bắc đánh gậy đầu tiên, một gậy đánh ra làm bi lăn tán loạn, một bi rơi vào lỗ!

Thiếu Đường hút thuốc, híp mắt: “Được lắm!”

Mạnh Tiểu Bắc cắn môi, vẻ mặt bình tĩnh tự nhiên, còn giả vờ giả vịt lau lau bụi trên đỉnh cây cơ bida, cực kỳ có phong độ của thủ lĩnh. Vừa nhìn đã biết cậu là khách quen hay cà kê trong quán bida này, đích thị là tay già đời!

Mạnh Tiểu Bắc cúi người xuống, nhắm mục tiêu là viên bi hồng, tay cơ run rẩy, mắt lấp lánh, mơ mơ hồ hồ trước mắt là thân hình rắn rỏi thẳng tắp tuấn tú mà cậu vẫn hằng nhớ nhung...

Lượt đánh này, cây cơ trong lòng bàn tay cậu bị trượt.

Đầu gậy đi lệch, bi trắng theo góc đánh cũng xoay tròn chệch đi, viên bi mà đáng ra cực dễ đánh trúng cuối cùng lại bị trượt.

Đến lượt Thiếu Đường, anh tìm góc đánh, khom lưng xuống, bờ mi rung rung, ra tay. Lực đánh cực lớn, bi va dữ dội trên mặt bàn, viên bi anh thấy sắp vào lỗ, cuối cùng lại bắn ngược trở lại! Thiếu Đường nhíu mày, khề chữ: “Mẹ nó!”

Trận bida hôm đó vô cùng buồn cười, hai người phát huy cực kỳ thất thường. Chẳng hiểu vì sao, người này nối tiếp người kia đánh chệch!

Mạnh Tiểu Bắc không phục, nôn nóng luống cuống, quay người cởi áo jaket cùng áo len, giãn vai, khuôn mặt tràn đầy khí thế, quyết phân thắng thua.

Kỳ Lượng kêu lên: “Chớ có căng thẳng, Tiểu Bắc!”

Tiểu Bắc cắn răng lầu bầu: “Hôm nay tình trạng tao không tốt!”

Thiếu Đường cũng cởi áo len, chỉ còn lại áo sơ mi xanh lục, cởi cúc áo mở hé bờ ngực.

Mặt Thiếu Đường đỏ bừng, có lẽ men say bốc lên đầu, trong mắt ngập nước: “Hôm nay chắc do nóc trợn bình “Vua Mông Cổ”, bị mấy ông anh rể tới tập chuốc cho, nhắm không chuẩn. Tay đánh trượt!”

“Cha mà không uống rượu thì chắc chắn đánh đâu trúng đó, thật đấy.”

Thiếu Đường cố ý nhấn mạnh nguyên nhân này với Tiểu Bắc.

Còn có chi mà đánh bida thất thường như vậy, nguyên nhân bên trong chỉ có hai người mới rõ ràng.

Thiếu Đường đánh về phía viên bi ở khá xa, nửa người anh ghé trên bàn, một chân chống lên, quần quân đội bó sát, hiện ra đường cong bờ mông bắp đùi cường tráng căng chặt. Mạnh Tiểu Bắc đứng bên cạnh, mặt không đổi sắc nhìn anh, tâm tư hoảng hốt ngẩn ngơ, xen lẫn một chút ngọt ngào hạnh phúc, ánh mắt men theo cổ áo mở rộng rơi vào lồng ngực...

Hai người bắt đầu chuyển động, từ từ vào trạng thái, xung quanh dần có người đến vây quanh coi, cổ vũ, trầm trồ ngợi khen. Kỳ Lượng rảnh quá muốn kiếm chuyện: “Chú Thiếu Đường, hai người ai thắng ai thua, cược gì giờ!”

Kỳ Lượng nói: “Mạnh Tiểu Bắc nếu mày thua, chống ngược ở góc tường năm phút đồng hồ!”

Mạnh Tiểu Bắc phản bác nói: “Năm phút? Muốn chết à.”

Thân Đại Vĩ nói: “Chú Thiếu Đường, nếu chú thua Tiểu Bắc, chính là thua ba chúng cháu, chú cược gì?”

Thiếu Đường búng tay một cái, phóng khoáng nói: “Hỏi con nuôi chú muốn gì, muốn gì chú cho cái đó!”

Trong căn phòng mờ mờ, đáy mắt Mạnh Tiểu Bắc ánh lên tia sáng, kín đáo lặng im. Cậu nói trong lòng suýt nữa đã bật ra khỏi miệng: Nếu con thắng, cha nuôi... cha liền...

Miệng cậu mấp máy một chút, chưa nói ra thành lời.

Thiếu Đường nói chuyện phóng khoáng thẳng thắn: “Muốn cái gì, lát sau nói cho cha.”

Mạnh Tiểu Bắc nhìn anh thật sâu, liều lĩnh nói: “Con đã nghĩ xong rồi, đợi chốc nữa con thắng con sẽ nói cho cha!... Lúc đó cha đừng có chơi xấu đó.”

Thiếu Đường trừng mắt nhìn cậu, hỏi từng từ từng chữ: “Ông đây đã bao giờ chơi xấu bậy chưa?!”

Hai người đánh qua đánh lại, cực kỳ tập trung chăm chú, có lúc vì vị trí bị lấn phạm quy hay không mà tranh cãi rất lâu, không ai chịu nhường ai.

Giữa trận, Mạnh Tiểu Bắc đánh ra một gậy cực kỳ đẹp, đánh một đường kỹ thuật cao, góc độ cực khó, bị lấn vào trong lỗ. Đến cả người đánh bida lành nghề như ông chủ phòng cũng phun cả khói, khen cậu mấy tiếng giỏi, Thiếu Đường cũng cười, dùng cây cơ đập nhẹ vào mông con nuôi.

Trong bộ đội, Thiếu Đường đánh bida có thâm niên, đúc ra kỹ thuật cao. Cuối mỗi ván, anh nheo mắt hút một hơi thuốc, gò lưng đánh một viên bi, động tác dứt khoát gọn gàng, rầm rầm rầm dọn sạch cả mặt bàn, không cho Mạnh Tiểu Bắc cơ hội vênh vang.

Sau đó Mạnh Tiểu Bắc lại yên lặng ngồi bên, chăm chú nhìn Thiếu Đường bộc lộ khí thế trên bàn bida.

Thực ra, cậu cũng không quan tâm thắng thua. Cậu cười khổ trong lòng, dẫu có thắng cậu cũng chẳng dám nói ra nguyện vọng trước tất cả mọi người, mà Thiếu Đường có lẽ cũng sẽ không đồng ý với cậu. Thắng hay không thắng cũng chẳng sao, chỉ cần nhìn thấy cha nhỏ vui vẻ, hạnh phúc. Đáng vẽ mà Thiếu Đường chơi bida, ngẫu vô cùng ngẫu, phóng khoáng, đẹp trai.

Dẫu cho Mạnh Tiểu Bắc thua, ra khỏi phòng bida, Thiếu Đường vẫn mua cho ba thằng nhóc mất nét mỗi người hai cây kem lớn. Vốn dĩ Mạnh Tiểu Bắc đã nhận phạt, không quýt nợ, nhất định muốn chống ngược ở góc nhà, Thiếu Đường cười to ôm lấy cậu bảo: “Với cha mà bậy còn tính toán so đo vậy hử!”...

Lần nữa đi ngang qua trường học của bọn họ, cũng không biết ai nhắc tới trước: “Chú Thiếu Đường chú không biết đó, hiện giờ trong trường Mạnh Tiểu Bắc cực kỳ nở mày nở mặt, toàn trường đều biết nó, nó là người nổi tiếng của trường cháu đó!”

Thiếu Đường đột nhiên cảm thấy rất thú vị, ánh mắt lóe lên sự mong chờ: “Sao lại nổi tiếng?”

Kỳ Lượng với Thân Đại Vĩ ngay lập tức lấy lại tinh thần, tranh nhau giảng giải. Ngược lại, Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy rất ngại ngùng, cúi đầu nhú mày nói: “Có gì đâu”, “Đừng có cường điệu vậy”, nhưng trong lòng thì sướng muốn chết.

Kỳ Lượng: “Chú muốn xem ă? Tiếc là trường học đóng cửa, không cho vào.”

Thiếu Đường: “Trèo tường vào được không?”

Kỳ Lượng: “...”

Tiểu Bắc: “?!”

Mấy thằng nhóc xấu xa đều không thể ngờ, đúng là sói con gặp được con sói đầu đàn dày dặn kinh nghiệm! Đều là do Thiếu Đường đầu têu, hơn nữa còn bùng bùng khí thế. Cửa cổng khóa? Chúng ta trèo tường đi!

Sẩm tối ngày hôm đó, từ chỗ nào đó của sân thể dục bọn họ trèo tường vào trường.

Thân Đại Vĩ thực sự quá béo, vốn dĩ Thiếu Đường muốn khiêng cậu vào trong, sau đó lại thôi, sợ cậu vào trong rồi lại không ra được thì càng rách việc.

Sân trường yên tĩnh tuyệt đẹp, bọn họ chuẩn khỏi sân thể dục, băng qua khu học tập, đến khu văn phòng làm việc.

Khu học tập nghiên cứu trung tâm của nhà trường, trong sân trường có đường chạy bốn trăm mét tiêu chuẩn, sân bóng rổ, đầy đủ các công trình thể dục thể thao khác, lầu dạy học cùng với lễ đường đã được nâng cấp trang hoàng lên một cấp độ khác hẳn. Thiếu Đường nhìn tận mắt, không kìm được sở gáy Tiểu Bắc: “Giỏi lắm, đúng là không chịu thua ai!”

Trong hành lang tầng 2 khu nhà dạy học, bọn họ tìm thấy thứ mình muốn. Thiếu Đường kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ đến. Dầu sao thì hình thức trao đổi khô khan qua thư từ lúc rảnh rỗi vẫn hoàn toàn kém xa so với sự xúc động khi tận mắt nhìn thấy. Thiếu Đường chậm rãi bước đến trước, cả hành lang im lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng bước chân thong thả mạnh mẽ của anh. Hai bên tường treo một dãy những bức tranh được lồng trong khung kính, có tranh nước, có tranh phác họa chì, còn có tranh chân dung, ký họa bằng bút máy... Đây là triển lãm tranh do học sinh trường tự vẽ, bao gồm tác phẩm của bốn học sinh. Mạnh Tiểu Bắc là một trong số đó, phần lớn tranh bút chì và bút máy đều là tác phẩm của cậu.

Dọc theo hành lang Thiếu Đường bước từng bước, nhìn thật lâu, trước mỗi bức tranh có ký tên con mình lại dừng chân đứng lại.

Nhìn một lần còn chưa đã, anh lại quay lại chậm chậm đi qua lượt nữa, chỉ lo nhìn sót, vẽ mặt cực kỳ chăm chú...

Thiếu Đường quay lưng xem tranh, Mạnh Tiểu Bắc ở sau lưng anh nhìn Thiếu Đường, cảm xúc bắt đầu nổi sóng cuộn trào. Đó là nỗi xúc động chẳng thể giải bày, là hy vọng người mà mình thích cũng sẽ thích mình.

Có một bức vẽ, Thiếu Đường vừa nhìn liền bật cười, cười xong rồi vẽ mặt lại đột ngột trở nên nghiêm túc trang trọng, đứng từ xa nhìn tới, dăm dăm nhìn thật lâu thật lâu.

Bức vẽ ấy, là bức ký họa thiên nhiên bằng bút máy. Nét bút phóng khoáng mạnh mẽ, miêu tả khung cảnh ở sâu trong rừng rậm, nước chảy quanh khe núi, đầm sâu yên lặng mê người, trong đầm bóng cây bóng người xanh mướt, thấp thoáng còn có một bờ lưng trần trụi ngồi xổm trên bờ đầm, đường cong phác lược rất trêu tượng, trên mặt nước loang loáng bóng hình phản chiếu tuần tú đẹp đẽ ấy...

Thiếu Đường không nói, nhìn thật lâu, yết hầu run run.

Mạnh Tiểu Bắc cũng không nói, mà cũng chẳng cần phải nói gì. Hết thấy mọi thứ trong bức vẽ, chính là khung cảnh những ngày xưa ấy trong ký ức cậu, quãng thời gian đẹp đẽ nhất.

Bức tranh này thật ra cậu đã vẽ rất nhiều bản, là tác phẩm kết tinh tình cảm của từng giai đoạn dậy thì trưởng thành của cậu. Hơn nữa càng lúc cậu càng vẽ lộ liễu trắng trợn hơn, quặng lẩn ham muốn cùng tình cảm tha thiết mãnh liệt. Tác phẩm nộp cho giáo viên trưng bày là bức vẽ kín đáo nhất, chỉ vẽ mỗi đường cong đẹp đẽ của thắt lưng trong ký ức, không vẽ bờ mông và mấy chỗ đó ra. Trường học nguyên tắc quy củ, chắc chắn không thể trưng bày những bức vẽ đồi trụy trần truồng mà cậu lên vẽ...

Xem xong triển lãm tranh, người vẽ cùng nhân vật chính trong tranh còn chưa nói gì, thằng nhóc Kỳ Lượng đã gào thét loạn xạ, kéo Thiếu Đường lên tầng ba tham quan phòng nhỏ đài phát thanh của trường. Buổi trưa thứ năm mỗi tuần là tiết mục phát thanh của toàn trường, gồm những tin tức Mạnh Tiểu Bắc thu được cùng chương trình chọn bài hát.

Sau đó, ba người lại trèo tường ra ngoài. Mấy người mở áo bành tô, trong lòng xúc động sôi sục, thong thả dạo chơi trên đường phố, bên tai là tiếng rít gào của gió, mặt bị tấp tới đỏ bừng, thể nhưng trái tim lại rực cháy nóng bỏng, ẩm ấp khát khao thiết tha chân tình.

Về say rượu trên mặt Thiếu Đường đã tan đi rất nhiều. Mắt anh ngập nước, khóe môi không thể kìm được mà cong lên, như thể tận nơi đáy lòng đã buông xuống được nỗi buồn thương ưu tư nặng trĩu nào đó, khiến anh cực kỳ hạnh phúc, vô cùng phấn khích vui vẻ. Nốt ruồi nơi khóe môi anh lấp lánh, làm Mạnh Tiểu Bắc rất rất muốn hôn lên.

Thiếu Đường và Mạnh Tiểu Bắc đã hoàn toàn chẳng nghe thấy hai thằng nhóc Kỳ Lượng và Thân Đại Vĩ đang lải nhải nói lung tung cái gì.

Thiếu Đường sải bước tới, mở rộng áo bành tô.

Lúc đó Thiếu Đường khoác áo bành tô nhưng không dứt tay áo. Anh vén áo lên, nhanh chóng bọc Mạnh Tiểu Bắc vào bên trong, ôm lấy.

Hơi thở ấm áp dạt dào từ sau lưng tràn tới ngực Mạnh Tiểu Bắc. Cậu cúi đầu, thực sự như sắp không thở được, dưới đôi mắt nhỏ khi ấy là ánh đèn đường, là bóng dáng Thiếu Đường. Hồi đó, Mạnh Tiểu Bắc đã không còn thấp nữa, hơn một mét bảy, thế mà so với cha nuôi cậu vẫn thấp hơn nửa cái đầu. Thiếu Đường cũng rất phần khích sung sướng, anh nghiêng cầm qua, một tay vén tóc mái Tiểu Bắc lên, nhìn rõ gương mặt sạch sẽ của con nuôi, thấy rõ vết sẹo mang theo bao xúc cảm của những năm tháng xưa trên trán cậu. Anh ôm lấy khuôn mặt cậu, hôn thật mạnh lên trán.

...

Nụ hôn trên trán mang theo dư vị của bờ môi mềm mại, lặng im khe khẽ cuốn theo hơi ấm cơ thể.

Ngay trong tích tắc nụ hôn buông xuống, hết thảy khoảng cách đều bị xóa nhòa, tan biến hết.

Thiếu Đường hôn lên trán thẳng con quý báu của mình xong, lập tức buông cậu ra, vẫy áo mau mau đi về phía trước, vứt người còn lại ra sau.

Thế nhưng cũng không kịp, cảnh tượng vừa rồi bị hai thằng nhóc đều giả thực sự nhìn thấy rồi!

Kỳ Lượng và Thân Đại Vĩ lập tức như chim vỡ tổ!

Suốt cả đường hai thằng nhóc thối đều giả huyết sáo: “Ái chà Mạnh Tiểu Bắc mày mấy tuổi rồi mà còn để người khác hôn mày!!!”

“Mạnh Tiểu Bắc mày vẫn là con nít hử, còn suốt ngày làm nũng với cha nuôi, bắt cha nuôi bảo vệ bao bọc, đúng là không biết ngượng! Sau này tao nói với con gái lớp mình, mày để cho người khác hôn rồi, chắc, chắc, chắc...”

Hạ Thiếu Đường tỉnh rụi, trên đường đi về mặt vô cùng bình tĩnh thản nhiên, không tranh cãi với mấy người phía sau... mặc kệ mấy thằng nhóc láo lếu tán hươu tán vượn.

Về mặt Mạnh Tiểu Bắc cực ngẫu, mắt híp lại: “Hai đứa chúng mày ghen tị hử?!”

“Cha mày về nhà chưa từng hôn mày phải không? Mày cũng bắt cha mày hôn mày đi!”

Miệng cậu thì trêu chọc ác độc, nhưng đôi bàn tay dứt sâu trong túi quần đã vuốt mồ hôi. Tay cậu ở trong túi quần khe khẽ mò đến, kéo đúng quần của chính mình. Cậu sắp không chịu nổi rồi, hạnh phúc đến mức choáng váng, cảm giác trước mắt đều là thiên sứ nhỏ đang bay.

Kỳ Lượng thật sự ước ao ghen tị, trong mắt để lộ ra sự thất vọng nhỏ bé: “Cha tao cũng đổi cho tao một mẹ nhỏ rồi, năm năm thay tới ba “đi” cho tao. Tao về nhà phát hiện ra, hầy, không ngờ đã thay một người phụ nữ khác!... Tao là con của vợ trước, trước, trước của ba tao, sau này ông ta còn nhớ rõ tao là ai không?! Sao tao lại không có một người cha nuôi thương tao như vậy...”

Mạnh Tiểu Bắc ôm chầm Lượng Lượng, vò loạn mái tóc xoăn của đối phương thể hiện sự an ủi, hi hi ha ha cười đùa, lấy đó che giấu trái tim loạn nhịp đang đập bang bang bang trong lồng ngực...

Buổi chiều hôm ấy, lúc ở trong phòng bida, Mạnh Tiểu Bắc đã thầm ước một điều nhỏ bé.

Cha nuôi, nếu như con thắng, cha... cha hôn con một cái nhé.

Con chỉ muốn rất ít, chỉ một chút, một chút thôi đã đủ rồi.

Con nhớ cha.

34. Chương 34: Đậu Hũ

Về Bắc Kinh lần này, Thiếu Đường được điều chuyển đến nhận chức ở chi đội Lực lượng cảnh sát vũ trang nhân dân. Dựa vào quá trình công tác hồi xưa ở thung lũng Thiểm Tây, cùng năng lực chuyên môn nổi trội,

Thiếu Đường được coi là người đã có thâm niên. Hơn nữa anh còn là binh chủng có kinh nghiệm thực chiến trong rừng rậm, bởi vậy trong chi đội phòng chống chữa cháy ở khu rừng gần Tây Sơn Bắc Kinh, anh được lên làm đội trưởng, phụ trách huấn luyện hơn ba trăm lính mới cùng thực thi các nhiệm vụ hạng nặng.

Đơn vị công tác hiện giờ của Thiếu Đường rất xa nhà bà nội Mạnh. Mạnh Tiểu Bắc ở Bát Lý Trang, ngoài đường vành đai số 3 thành Đông Bắc Kinh, mà chỗ đóng quân của chi đội Thiếu Đường lại ở gần ngay công viên rừng Tây Sơn. Doanh trại bộ đội ở khu tập thể quân đội Hải Điện, gần Di Hòa Viên, Hương Sơn. Hai địa điểm đối diện, nằm ở rất xa nhau.

Từ khi cha nuôi Mạnh Tiểu Bắc quay lại, lòng dạ cậu chộn rộn không yên, đã bay tới Hương Sơn từ thuở nào, mỗi ngày mắt hồn mất vía.

Lúc ấy cũng đúng vào kỳ nghỉ đông cuối học kỳ một lớp chín, là giai đoạn quan trọng trong năm học. Bước vào mùa hè, Mạnh Tiểu Bắc sẽ thi lên phổ thông, cậu cũng chẳng có thời gian rảnh.

Trong kỳ nghỉ đông, buổi sáng mỗi ngày Mạnh Tiểu Bắc đến trường học thêm, buổi chiều ở nhà vừa xem “Tây Du Ký” trên ti vi vừa làm bài tập. Cậu viết chữ rồng bay phượng múa, mộng như ngồi trên công, lòng nhớ thương tới người nào đó ở Tây Thành.

Trên ti vi, Tôn Ngộ Không quăng gậy như ý kim cô, hét: “Hãy! Lão yêu quái kia! Mau hiện nguyên hình!...”

Mạnh Tiểu Bắc lâu bà lâu bầu theo: “Hãy! Đường Đường, yêu tinh kia, đừng giả bộ, mau hiện nguyên hình...”

Hồi ấy đúng vào thời điểm Mạnh Tiểu Bắc mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, rầm rối hay suy nghĩ lung tung (90). Chỉ vào những lúc hai người gọi điện thoại, khi không nhìn thấy người ấy, Tiểu Bắc mới dám nói chuyện trắng trợn liều lĩnh hơn: “Cha nuôi, sau này mỗi ngày cha gọi cho con một cuộc điện thoại nhé!”

90. Rối loạn ám ảnh cưỡng chế (tiếng Anh: Obsessive-Compulsive Disorder – OCD) là một rối loạn tâm lý có tính chất mãn tính, dấu hiệu phổ biến của bệnh đó là ý nghĩ ám ảnh, lo lắng không có lý do chính đáng và phải thực hiện các hành vi có tính chất ép buộc để giảm bớt căng thẳng, đây là một dạng trong nhóm bệnh liên quan trực tiếp đến Stress. Bệnh còn có tên khác là rối loạn ám ảnh cưỡng bức. (Theo Wiki)

Ở đầu dây bên kia Thiếu Đường đang hút hút, giọng nói rất vang, chẳng thèm giữ ý giữ tứ gì với thằng con, rành rành nghe ra được anh đang ăn mì vào bữa trưa ở quán ăn quân đội. Thiếu Đường vừa nhai vừa nói: “Ông đây rồi lắm chắc, gọi nhiều vậy làm cái gì? Gọi rồi nói với bảy cái gì?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Giờ cha là lãnh đạo mà? Cha có văn phòng làm việc phải không? Trong phòng làm việc có điện thoại mà!”

Thiếu Đường: “Điện thoại trong phòng là để giải quyết công việc. Hơn nữa nhà bà nội bây không có điện

thoại, bất tiện.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Con không ngại xuống lầu mà! Sau này mỗi ngày con sẽ gọi cho cha, cha nhất định phải nhận.”

Thiếu Đường cười mắng: “Bây phiên ông quá đi! Chỉ lấp cho mỗi một cái điện thoại đều, ngày nào cũng có bọn vợ vắn đầu đầu réo ông, sau ông rút xừ điện thoại ra giờ.”

Mạnh Tiểu Bắc: “... Ai réo cha?... Ai, rốt cục là ai?!”

Thiếu Đường phun phì ra nước mì: “Cha nội! Bớt bớt giùm!”

Thiếu Đường đột nhiên nhắc nhở cậu: “Bình thường bây cũng năng gọi cho cha ruột vào.”

Mạnh Tiểu Bắc lạnh lùng: “Cha không phải cha con sao.”

“Không giống nhau...” Thiếu Đường vô cùng chân thành nói: “Bây không gọi cho cha cũng không sao, cha không bắt bẻ gì bây. Bây nên quan tâm nhiều hơn tới cha mẹ ruột, em trai bây, chớ để sau này mọi người quên mất mình.”

Câu nói này có hàm ý sâu xa tinh tế. Ý Thiếu Đường muốn nói là, dẫu cậu không gọi cho anh thì anh cũng sẽ không quên cậu.

Mạnh Tiểu Bắc vờ như chẳng quan tâm: “Có hay không có con cũng sao đâu, sau này không chừng con lại quay về Tây Cầu? Giờ con đã ở đây rồi, con cứ như thế đấy!”

Ý cậu chính là, cậu cứ ỷ lại anh như thế đấy.

Thằng con xỏ lá ba que, quả là xứng đôi với cha nhỏ mềm lòng.

Con trai ở độ tuổi này rất dễ mắc sai lầm, hành động liều lĩnh không suy nghĩ để rồi làm đường lạc lối. Song Mạnh Tiểu Bắc đi khá đúng đường, trong lòng cậu ăm ắp tình cảm thương yêu gửi gắm cho một người duy nhất. Thiếu Đường chính là hình mẫu oai phong vững vàng ghi tạc trong lòng cậu, là niềm an ủi, là nơi nương tựa, chỗ dựa quan trọng nhất trong tình thân. Bởi vậy nên cậu vĩnh viễn sẽ không chạy quá lệch đường, vì lòng dạ tâm tư cậu đều chỉ xoay chuyển theo Thiếu Đường.

Giả sử có một ngày nào đó trong tương lai Thiếu Đường sẽ không để cậu vây quanh mình như vậy nữa thì sao?

Mạnh Tiểu Bắc chẳng suy nghĩ quá nhiều như vậy, mà cậu cũng không thể tưởng tượng ra nỗi chuyện đó.

Trong kỳ nghỉ đông, có một lần Mạnh Tiểu Bắc thật sự đến khu tập thể Tây Sơn gặp Thiều Đường.

Đi xe buýt khá phiền, phải chuyển mấy chuyến xe lặn. Mạnh Tiểu Bắc đúng là tuổi trẻ gan to liều lĩnh, chẳng ngại mệt nhọc, cứ thế đạp chiếc xe đạp 26 cũ rích, đắm mình trong cái giá rét đang bao trùm Bắc Kinh như ở Siberia (91), vượt gió vượt lạnh đạp xe một mạch từ Bát Lý Trang tới Hải Điện.

91. Siberia thuộc Nga, là một trong những vùng đất băng giá nhất thế giới. Vào mùa đông, nhiệt độ có thể xuống đến -50 độ C.

Lúc ấy cậu thật sự chẳng ngại khổ ngại mệt, đi cả quãng đường chỉ để có thể nhìn thấy người mà mình thích. Tính ra độ dài quãng đường này cũng sắp bằng cuộc hành trình dài 25 nghìn dặm của Hồng quân công nông binh rồi đấy. Suốt cả quãng đường, Mạnh Tiểu Bắc không ngừng uống gió Tây Bắc. Sau đó, cậu dùng khăn quàng cổ quấn đầu mình lại như những ông cụ Thiểm Bắc đuổi dê. Cậu dựa vào chỉ dẫn bản đồ, trên đường còn dừng lại nhiều lần hỏi đường.

Đạp đến nửa đường, dây xích xe tự dừng bị tuột!

Mạnh Tiểu Bắc phải dừng lại sửa xe. Cậu phải cởi găng tay, khiến cho hai tay lạnh đến mức đỏ bưng. Mạnh Tiểu Bắc ra sức hà hơi cho ấm, chạy đến cửa hàng thực phẩm bên đường mượn tua vít với cờ lê, tháo ốc vít xuống, lắp lại dây xích lên. Dầu khổ cực như thế nhưng trong lòng vô cùng sung sướng phấn khích.

Chiều hôm đó, lúc đội trưởng Hạ mới chấm dứt buổi huấn luyện, kiểm tra sát hạch môn, vẫn còn mặc quần rằn ri quân đội phòng chống chữa cháy và giày cao su xanh lá thì nhìn thấy con nuôi. Anh hơi giật mình, không phải bởi anh không thương nhớ cậu, chỉ là anh quá bận đến mức không kịp để ý.

Thiều Đường nhú mày hỏi: “Bây tự đạp xe tới đây?”

Mạnh Tiểu Bắc cong cong miệng: “Vâng!”

Thiều Đường: “Bây đi mất bao lâu vậy?!”

Mạnh Tiểu Bắc tỉnh bơ như không: “Cũng bình thường ạ, có hai tiếng. Trên đường phải sửa xe nên lỗ xừ nửa tiếng, chứ không con đến đây từ lâu rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc cũng mong rằng trước mặt đối phương, bản thân mình có thể giống một người đàn ông trưởng thành chừng chạc, tự giải quyết được mọi việc, không rước thêm phiền phức cho cha nuôi.

Thiều Đường nhìn thoáng qua bàn tay cậu. Anh lấy khăn từ trong túi ra, kéo tay Tiểu Bắc qua, cẩn thận lau thật lâu, rồi lại dặt cậu vào trong khu tập thể rửa tay. Tay Mạnh Tiểu Bắc đen kịt toàn dầu máy, Thiều Đường cứ thế kéo cổ tay cậu đi...

Phong cảnh Tây Sơn tuyệt đẹp, mặc dù ngày đông rét căm căm nhưng bãi phi lao xanh tốt vẫn lấp ló, ánh lên sắc xanh ngấn ngát tràn đầy sức sống. Cây cối xanh biếc, trời cao xanh thẳm.

Điều kiện bộ đội ở đây còn cao cấp hơn một bậc so với hồi ở Tây Cầu. Doanh trại tiểu binh cấp dưới đều rất rộng, tới hơn 30 mét vuông. Giường nằm không phải giường tầng, mà toàn bộ đều là giường đơn xếp ngay ngắn thẳng lối. Mấy chiến sĩ thấy đội trưởng Hạ bước vào, tất cả bật dậy đứng nghiêm, chuẩn bị nghe huấn luyện. Từ sau bả vai Thiếu Đường, lộ ra khuôn mặt nho nhỏ chăm chú nhìn các anh em chiến sĩ.

Mạnh Tiểu Bắc vừa vào phòng làm việc riêng của Thiếu Đường đã ngay lập tức lộ nguyên hình, nhanh như chớp nhào lên giường, hai chân cong lên chạm mông, lưỡi biếng nằm bẹp trên giường, đôi mắt híp lại vẽ ra nếp nhăn.

Thiếu Đường nhú mày, nhưng không trách mắng, lẹ làng đóng cửa, cho thằng con nuôi quây tung trời trong phòng.

Mạnh Tiểu Bắc dụi dụi vò vò cái chăn đã được gấp vuông vắn thành miếng đậu, khiến nó trở nên lộn tung phèo. Cậu vùi đầu vào giữa gối, thỏa mãn hít một hơi thật sâu mùi vị của anh.

Mạnh Tiểu Bắc hỏi: “Cha làm cán bộ, buổi tối ngủ một mình mà không thấy buồn sao?”

Thiếu Đường đáp: “Cuối cùng cũng thoát khỏi cảnh nghe người khác ngáy ngủ, chán đến độ sướng rơn.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Thế ý cha là... cứ ở cùng với ai đó là cha sẽ thấy rất là phiền?”

Thiếu Đường: “... Cũng không phải, cha một mình quen rồi.”

Lần này, Mạnh Tiểu Bắc không lục được mấy quyển tạp chí có hình ảnh phụ nữ xinh đẹp gợi cảm như “Điện ảnh đại chúng” dưới đệm nữa, trong lòng sung sướng. Thế nhưng, trên bàn làm việc của Thiếu Đường, cậu thấy một bưu phẩm. Bên trong có một cây bút máy ngòi vàng được đựng trong hộp đẹp đẽ cao cấp, lại còn có một chiếc đồng hồ đeo tay nam.

“Bút máy xịn thế này, ai tặng cha vậy?”. Suy nghĩ lóe lên đầu tiên trong đầu Mạnh Tiểu Bắc chính là: “Phụ nữ à?”

Cậu đã biết cha nhỏ của mình không còn mẹ nữa, cũng chẳng hòa thuận gì với cha ruột, vậy trong cuộc sống còn ai quan tâm mà tặng quà cho cha như vậy?

Thiếu Đường hừm một cái: “Phụ nữ đâu ra. Người trong đây, bây đã từng gặp rồi đó, ở trong nhà máy cha bấy ngày xưa đó, Đoàn Hồng Vũ.”

Mạnh Tiểu Bắc bưng bưng hứng thú: “Chính là cái gã ở Tây Cầu làm to bụng người ta, bị nông dân chém

què chân đó ạ, hahaha!”

Thiếu Đường híp mắt nhìn cậu “Bây cũng biết ‘làm to bụng người ta’ cơ đấy.”

Mạnh Tiểu Bắc nhếch môi: “Con nhiều tuổi rồi, có gì mà không biết. Gã Đoàn Hồng Vũ ấy, còn gửi đồ cho cha cơ à...”

Thiếu Đường không kiên nhẫn khoát tay: “Mau cầm lấy, nếu không phải vì muốn giữ lại cây bút máy tốt này cho bây vẽ, thì ông đã không nhận đồ của bưu tá rồi, nói khu tập thể không có người này, không có ông.”

Bên cạnh Thiếu Đường chắc chắn vẫn còn rất nhiều người, chỉ có Mạnh Tiểu Bắc là thẳng ngực, chẳng hay chẳng biết.

Thiếu Đường nhắc tới đám người “vớ vẩn đầu đầu” làm phiền anh, nếu bảo lấy ví dụ hùng hồn nhất thì đích thị là người quen cũ Đoàn Hồng Vũ. Rồi Bắc Kinh mấy năm liền, Hạ Thiếu Đường đã quên bếng gã. Mới tuần đầu anh quay về Bắc Kinh, mấy hàng xóm lâu năm ở khu tập thể đường Ngọc Tuyền biết tin, nói thẳng cháu ngoại của Tổng tham mưu Hạ về đơn vị Bắc Kinh rồi. Sau đó, Đoàn Hồng Vũ ngay lập tức gọi điện truy đuổi tới tận Tây Sơn.

Nhưng chớ có tưởng rằng cậu ấm Đoàn hăng còn nhưng nhớ tình xưa mà chạy tới van cầu tình yêu, lần này gã gọi tới để ra oai giễu võ, khoe tiền khoe của. Trong điện thoại, Đoàn Hồng Vũ cao giọng cười nói: “Thiếu Đường... Năm năm không gặp nhau, cậu chắc không còn như xưa ha, anh em chúng ta đều đã khác rồi, có tưởng tượng ra nổi anh giờ như nào không?”

“Anh mày bây giờ á, không còn làm cán bộ ở Bộ và Ủy ban trung ương nữa rồi! Anh mày ra làm riêng, công ty của anh ở Hồng Kông đã đăng ký phòng làm việc rồi đấy! Ái chà, bão cát ở Nội Mông to lắm nhỉ, đã thổi bay cậu chưa?”

Thiếu Đường cười lạnh lùng: “Thối, da mặt bị thổi dày hơn một tầng, đao kiếm chém không ăn.”

Đoàn Hồng Vũ nói: “Anh mày bây giờ á, lái xe bốn bánh đó! Thiếu Đường, có phải cậu hăng còn lái cái xe ba bánh trong bộ đội, cái xe mà phía sau nhả khói ầm ầm, kêu “xình xịch xình xịch” phải không?”

“Anh mày bây giờ á, mỗi năm tới Hồng Kông hai lần, có phải làm quái gì đâu, chỉ đến để thử hải sản, đi Macao đánh bài.”

“Hơn nữa anh mày bây giờ á, không dùng đồ nhập khẩu không chính hãng của Nhật. Đồng hồ mới nhất của anh, là đồng hồ Nhật Bản Seiko! (92) Thiếu Đường, cậu đeo đồng hồ gì?”

92. Seiko là thương hiệu đồng hồ nổi tiếng ở Nhật, được thành lập từ năm 1881.

Thiếu Đường nói: “Này, Đoàn Hồng Vũ, chắc là cửa sau của anh đã nạm kim cương rồi đúng không? Kim cương chịu lực thông giỏi nhất đấy!”

Đoàn Hồng Vũ chốt một câu: “Hạ Thiếu Đường, cậu chớ có trách anh năm đó không cho cậu cơ hội, giờ cậu hối hận lắm phải không?”

Thiếu Đường hút thuốc, trong điện thoại gật đầu bảo: “Thật sự vô cùng hối hận, lúc đó ông đ*t anh, thì có phải với của hồi môn mà anh mang đến nhà ông, ông đã phát tài từ lâu rồi ấy chứ.”

Đoàn Hồng Vũ đen tối khề giọng ghẹo anh: “Ây chà, cậu đúng là hết nói nổi, thằng nhỏ phía trước anh đó, thật sự nạm mấy cục vàng đó, bao giờ cậu muốn thử coi không?”

Trước khi Thiếu Đường ném điện thoại, cũng trào phúng thô lỗ nói: “Cái mông nạm kim cương của anh ấy, tìm thời vàng là hợp nhất đấy, chứ chim người thật sự sao đủ đô với anh! Cút!”

Chớ nói Đoàn Hồng Vũ không hiểu thời thế. Năm đó vào giai đoạn cuối của những năm 80, trong đám con em cán bộ ở khu tập thể đường Ngọc Tuyền, có rất nhiều người dựa vào bối cảnh của bản thân mà lập nghiệp, kinh doanh buôn bán ra nước ngoài, lợi dụng đủ loại đường ngang ngổ tất để hốt tiền hốt bạc. Vào quân đội đã không được ưa chuộng như trước nữa, các thành phần con ông cháu cha có bản lĩnh tới tấp biến thành đám quản lý quan liêu tư bản, là những người đi trước đón đầu trên con đường phú quý. Những người vẫn tiếp tục kiên trì ở trong bộ đội, không tơ tưởng tới chuyện kiếm tiền bất chính giống như Hạ Thiếu Đường chỉ còn rất ít, anh chính là kẻ khác loài.

Tay Mạnh Tiểu Bắc đeo đồng hồ cao cấp mà cha nuôi cho, cõi lòng vui vẻ, từ trên giường lủ xuống dưới, treo lên lưng Thiếu Đường, từ sau lưng mãnh liệt ghì chặt cổ anh xuống! Giờ đây cánh tay cậu cũng rất khỏe, đã là đàn ông rồi đó, cơ bắp rõ ràng, nổi rõ gân xanh!

Thiếu Đường bị ghì đến nỗi bị ngã ra sau, lập tức mạnh mẽ vùng ra, dùng lực ở lưng kéo cả người Mạnh Tiểu Bắc về phía trước, công cậu lên.

Mạnh Tiểu Bắc giống như con giun to dùng đuôi trên lưng Thiếu Đường: “Ai da...”

Thiếu Đường khề nói: “Đừng có nghịch.”

Mạnh Tiểu Bắc dán vào tai anh khề nói: “Sao vậy ạ? Trước đây còn làm vậy được mà.”

Thiếu Đường: “Trước đây là trước đây. Trong hành lang có người nhìn thấy, bây giờ buông ra.”

Thiếu Đường thả người xuống dưới rồi kéo chặt lại cổ áo. Anh nghiêm chỉnh mặc áo khoác, râu trên cằm được cạo cực kỳ sạch sẽ. Bỗng dưng trong lòng Mạnh Tiểu Bắc trào lên sự huyệt hăng thất vọng, khề giọng tủi thân: “Cha nuôi, cha ‘nghiêm chỉnh đứng đắn’ hơn trước kia nhiều.”

Mắt Thiếu Đường đen láy, anh nhìn Tiểu Bắc thật sâu: “Cha chỉ đứng đắn với bấy thôi đó.”

Mạnh Tiểu Bắc buồn bã nói: “Con thì có gì khác người khác chứ?”

Trong túi quần Mạnh Tiểu Bắc vẫn đang giấu chiếc vòng tay cậu bệnh cho cha nuôi. Tiểu Bắc thầm nghĩ, Thiếu Đường còn lạnh nhạt với cậu như vậy nữa, cậu sẽ không tặng cho anh đâu! Yêu thầm một người chính là như vậy đấy, lúc thì cảm thấy cực kỳ ấm áp, lúc lại ngỡ như chìm trong băng giá lạnh thấu tâm can, lo được lo mất, nghĩ xiên nghĩ xẹo, đa sầu đa cảm.

Thiếu Đường nói: “Bây giống người khác ở chỗ nào? Người khác là con trai quý báu của cha hả?”

Người khác có phải “báu vật”, có phải là “con trai” của ông không? Thiếu Đường nghĩ thầm.

Thật sự cũng chỉ ở trước mặt Tiểu Bắc, Thiếu Đường mới tỏ ra đứng đắn nghiêm chỉnh. Không phải do mối quan hệ đôi bên hồ hững lạnh nhạt, hay bởi anh cảm thấy bị bó buộc, hoàn toàn không phải vậy. Với Thiếu Đường, trong tình cảm nếu anh đặt một người ở vị trí quan trọng nhất trong trái tim, thì đây chính là sự tôn trọng và coi trọng mà anh dành cho đối phương. Trước mặt Đoàn Hồng Vũ, anh có thể nói những lời rất thô lỗ sỗ sàng, không hề kiêng kỵ, nhưng anh không thể nói lời xằng bậy như vậy với Tiểu Bắc. Nói thẳng ra là, trong mắt anh, Đoàn Hồng Vũ chẳng là cái đinh gì, thế nhưng Mạnh Tiểu Bắc không giống vậy, Mạnh Tiểu Bắc là “chiếc áo bông nhỏ” anh nuôi nấng chăm bẵm từ nhỏ tới lớn, là báu vật của anh. (93)

93. Chiếc áo bông nhỏ, chỉ người luôn bên mình, mang lại sự ấm áp, yêu thương, đùm bọc cho mình. Thường dùng trong tình cảm gia đình. Có câu “Con gái là chiếc áo bông nhỏ thân thương của cha mẹ” với ý chiếc áo bông như con gái nhỏ, quan tâm, chăm sóc cha mẹ.

Đàn ông ấy à, thường sẽ chia trái tim làm hai nửa. Một nửa cực kỳ bá phóng túng, một nửa khác chính là nơi lưu giữ bảo vệ những gì đẹp đẽ, khờ dại ngây ngô trong sáng nhất.

Bắc Bắc thuộc về nơi anh lưu giữ bảo vệ ấy, như mảnh đất lúc nào cũng tràn ngập hương bùn đất thơm nồng, đậm đà nguyên sơ.

Buổi chiều hôm đó, Thiếu Đường lợi dụng việc công mưu lợi tư. Anh gọi những binh sĩ ưu tú nhất trong tiểu đoàn ra thao luyện, biểu diễn báo cáo trong 20 phút ngắn ngủi. Binh lính cũng cực kỳ hăng hái hưởng ứng, cháu trai đội trưởng đến tham quan, binh lính bọn tôi sẽ cố gắng thể hiện hết bản lĩnh, làm thủ trưởng vẻ vang mặt mày.

Mạnh Tiểu Bắc thật sự được mở mang tầm mắt, nhìn Thiếu Đường dẫn dắt lính của anh diễn tập quân sự, từ trên không trung thả dây thừng nhảy xuống rồi leo lên cực nhanh. Thiếu Đường kéo dây thừng từ trên đỉnh lầu bảy nhảy xuống, giữa không trung linh hoạt giữ thăng bằng, hai chân quần lấy dây thừng, sau vài giây đồng hồ đã hạ xuống mặt đất; lại men theo ban công lầu một và đường ống dẫn nước tay không leo lên, cơ thể y chang một con báo. Anh nhảy lên ban công lầu hai, hay tay vịn chắc vào lan can lầu ba, một chân vắt lên, nhảy lên lầu ba, sau đó dựa vào hai tay, chỉ trong một phút đồng hồ đã nhảy lên lầu bảy... Mạnh Tiểu Bắc nhìn ngây cả người.

Quân nhân mạnh mẽ, dũng mãnh khí chất nghìn ngụt, đàn ông cường tráng can trường, tài giỏi là sức hấp dẫn trí mạng với con trai ở lứa tuổi Mạnh Tiểu Bắc. Đây mới là cuộc sống sinh hoạt bộ đội, thứ khiến Thiếu Đường cảm thấy vô cùng tự hào về vang. Đó cũng chính là người đàn ông khiến Tiểu Bắc luôn cảm thấy hãnh diện, kiêu ngạo.

Những người đứng đầu trong đơn vị bộ đội của bọn họ đi ngang qua, vỗ tay: “Thiếu Đường, cừ lắm, thể lực quả là không giống đàn ông sắp 30 tuổi!”

Thiếu Đường cúi đầu cởi găng tay, tại trận phản pháo lãnh đạo trước mặt con nuôi: “Tôi 30 tuổi hả? Ông nhìn tôi giống không?”

Lãnh đạo vội vàng xua tay: “... Không giống, hoàn toàn không giống! Cậu có gì khác mấy thằng nhóc 18, 19 tuổi đâu!”

Trong hành lang, ở nơi không có người, Mạnh Tiểu Bắc từ sau lưng ôm cha nhỏ: “Cha nuôi, cha vẫn khác đám thanh niên 18, 19 tuổi đó!”

Thiếu Đường gần giọng quát: “Đừng có nghịch nữa, tính ăn đậu hũ ông đây hả?” (94)

94. Ăn đậu hũ: trong trường hợp này có thể hiểu là sờ soạng, sàm sỡ.

Mạnh Tiểu Bắc vẫn cứ nghịch ngợm xỏ lá ba que, ý vào sự cương chiều mà bộc phát bản tính sói hoang của mình, xộc tay vào trong ngực Thiếu Đường, niết cơ ngực bên trái của anh: “Ăn đậu hũ của cha!”

Trong mắt Thiếu Đường đột nhiên lóe lên sự phẫn nộ oán giận, đe: “Bây chê cha già?”

Mạnh Tiểu Bắc cà lơ phát phờ cười: “Đùi cha thô to thế cơ mà, eo cha cũng to hơn ngày xưa nhiều!”

Thiếu Đường khê hỏi: “Béo lắm hả?”

Mạnh Tiểu Bắc nghiêm túc bình luận: “Không béo, nhưng ngực đầy đặn hơn.”

Thiếu Đường cầm khăn với chậu rửa mặt đi phòng tắm lau người, Mạnh Tiểu Bắc cũng muốn đi theo. Thiếu Đường không cho cậu đi, nói chỗ đó đều là lính cả. Mạnh Tiểu Bắc hỏi có chi cậu lại không được đi? Thiếu Đường cố tình chọc cậu: “Cả một đám binh lính trần trùng trục, bây đi làm gì? Bấy thích nhìn cảnh này lắm hả?”

Mạnh Tiểu Bắc dựa vào sau người anh, bực dọc thốt lên: “Con thích nhìn ai, cha không biết sao?!”

...

Đúng buổi chiều hôm đó, đã xảy ra một chuyện mà Mạnh Tiểu Bắc không ngờ. Trong ký túc xá bộ đội có một người phụ nữ đến, nói muốn gặp Hạ Thiếu Đường.

Từ trước tới nay, Mạnh Tiểu Bắc chưa từng gặp gỡ tiếp xúc với những người phụ nữ bên cạnh cha nuôi mình. Đây là lần đầu tiên, bởi vậy cậu không quen lắm. Hạ Thiếu Đường trở về Bắc Kinh lần này, quả thật bị người khác chú ý, chăm chăm sát sao không rời, bị hết người xưa này tới tình cũ khác tập kích.

Mạnh Tiểu Bắc đứng ở cửa văn phòng làm việc đợi cha nuôi, trong tay cầm bình giữ nhiệt. Vừa rồi, ở quầy bán quà vật Thiếu Đường mới mua kem cho cậu, cậu hăng còn đang ăn.

Người phụ nữ đến đây trang điểm rất thời thượng, khuôn mặt xinh đẹp. Cô ta mặc áo khoác làm từ vải dệt, cổ da đính lông, đánh son đỏ rực rỡ, trang điểm khéo léo đẹp đẽ, rất giống diễn viên hay lên sân khấu biểu diễn. Cô ta xách túi đồ, đuôi mắt hơi xếch, tiện tay đưa cho Mạnh Tiểu Bắc: “Này, cậu cầm cho tôi.”

Mạnh Tiểu Bắc bị cô ta nhầm thành lính cần vụ canh gác, miệng ngậm thìa kem, nhận đồ rồi hỏi: “Cô là ai ạ?”

Cô ta trợn mắt trừng Mạnh Tiểu Bắc: “Sao các cậu lại không biết tôi? Mấy hôm trước tôi vừa tới đây, tôi tìm Hạ Thiếu Đường đó! Đừng nói hôm nay anh ấy lại không ở đội nhé?”

Một tiểu binh khác đi qua, vẻ mặt sung sướng hóng hớt như mấy tay rảnh quá đi gây chuyện. Anh ta cười nói nói: “Ôi, chị dâu, lại tới tìm đội trưởng chúng tôi ạ?”

Chị dâu?

À... Lòng dạ Mạnh Tiểu Bắc co rút đau đớn, âm thanh loảng xoảng vỡ vụn như đang vang lên bên tai, trái tim cậu ngỡ như bị ai đó móc ra ném xuống đất. Thế nhưng vẻ mặt cậu vẫn vô cùng bình tĩnh, ngậm thìa bên miệng, tỉnh rụi nghiêng đầu quan sát.

Người phụ nữ hỏi: “Hạ Thiếu Đường đâu?”

“Dạ...” Khuôn mặt tiểu binh điềm tĩnh, vững vàng trả lời: “Hình như không có ở đây ạ, tôi vừa mới nhìn thấy đội trưởng lái xe đi rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc không mấy may che giấu, cầm thìa chỉ: “Hạ Thiếu Đường ở trong phòng tắm ở hành lang đầu kia.”

Người phụ nữ rào bước đi luôn.

Mạnh Tiểu Bắc ngỡ ngàng nhìn đối phương, đột nhiên nói: “Này, cô đừng đi, toàn một lũ đàn ông trần truồng, cô thích nhìn cái đó lắm hả?”

Người phụ nữ ngay lập tức biến sắc, tức giận nói: “Cái cậu lính này sao lại ăn nói như vậy? Cái cậu này...”

Hai người đứng trong hành lang tranh chấp, xem nữa thì cãi nhau to.

Mọi người xung quanh dần dần kéo đến nhìn, ái chà hôm nay có chuyện gì vậy ta, ngoài cửa văn phòng đội trưởng có hai người đang gây sự à?

Cậu lính vừa đi ngang qua lúc này ra sức nháy mắt với Mạnh Tiểu Bắc: “Thằng cháu này mi không tinh mắt gì hết! Đội trưởng dặn chúng ta bịa chuyện, ấy thế mà thằng ranh mi lại nói toẹt ra sự thật, gây vạ cho đội trưởng rồi! Ông đây giấu cô ta là “chị dâu”, nhưng cô ta đâu phải chị dâu thật của tụi này!”

Cõi lòng Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên lạnh buốt, mờ mịt ngơ ngàng, thất vọng cùng cực.

Có rất nhiều chuyện của Thiếu Đường, cậu hoàn toàn chẳng biết gì.

Nếu đối phương không thẳng thắn nói thật, cái đêch gì cậu cũng không biết, giống như một thằng khờ đơn phương ngu dại.

Cậu mò tay vào trong túi quần, nắm chặt vòng tay. Ngày hôm qua, cậu ngồi khoanh chân trên giường tết suốt cả buổi chiều. Cậu không biết đan khăn, đành tết vòng tay tặng cha nuôi. Từng sợi, từng sợi dây, mỗi một đường quấn đều là tấm lòng tha thiết của cậu.

Mạnh Tiểu Bắc cắn môi, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ông đây cũng có tự trọng, tết vòng tay tặng người yêu, nếu đã chẳng còn ý nghĩa chi nữa, thì không bao giờ đưa đối phương.

Thực ra Mạnh Tiểu Bắc đã hiểu lầm chuyện hôm nay. Mà những chuyện tiếp theo, dường như càng nằm ngoài suy nghĩ tưởng tượng của cậu.

35. Chương 35: Người Xưa

“Àm ỉ gì vậy?!”

Trong hành lang vang lên giọng nói trầm lặng chứa đựng khí thế uy nghiêm của lãnh đạo, cả đám người túm tụm hóng hớt ngay lập tức tềch hết.

Các chiến sĩ vừa nhìn thấy chính chủ đi tới, nháo nhào quay về trong phòng, nấp ở cửa ngó trộm.

Trước đây, Thiếu Đường đã né một lần, lần này lại bị chính Mạnh Tiểu Bắc “bán đứng”. Đúng là Mạnh Tiểu Bắc cũng hơi hơi xấu tính xấu nết, lời nói ra cùng suy nghĩ trong lòng luôn mang theo sự phản kháng

chống đối. Đây chính là tâm tư phản nghịch dữ dội của thiếu niên.

Thiếu Đường vẫn đang cầm khăn mặt, chậu rửa. Áo ba lỗ anh vén lên trước ngực, bôi lau nước lạnh mà làn da đỏ rực lên, nước trên người loang loáng tí tách nhỏ xuống, cực kỳ đẹp trai. Mặt Thiếu Đường đánh lại, cũng không hề tỏ ra ngạc nhiên: “Trần Hiểu Âu, cô tìm tôi?”

Trần Hiểu Âu tức khắc im miệng, bộ dạng cong môi mắng nhiếc xem thường Mạnh Tiểu Bắc vừa rồi hoàn toàn mất tăm mất tích. Khuôn mặt cô ta nhanh chóng biến dạng tươi cười như chim nhỏ nép vào người, thỏ thẻ nói: “Thiếu Đường, em đến đây hai lần rồi, cũng gọi cho anh mấy cuộc điện thoại liền, chúng ta nói chuyện một chút nhé...”

Bờ mi Thiếu Đường rung rung, anh không nhìn Trần Hiểu Âu, nói: “Nói gì nữa, có cái gì để nói? Hồi trước nói hết rồi còn gì.”

Trần Hiểu Âu kéo tay Thiếu Đường, vẽ mặt thành khẩn nói: “Trước đây nhất định hai chúng ta hiểu lầm nhau. Năm năm trước, sao anh kiên quyết chia tay em? Lúc đó chấm dứt không rõ ràng, em không chịu, em muốn hỏi rõ...”

Mạnh Tiểu Bắc nhả thìa ra, mím môi ngẩn ngơ. À, đã năm năm trước.

Trần Hiểu Âu là ai? Sau này Mạnh Tiểu Bắc tìm hiểu, chẳng mấy chốc đã tường tận. Năm đó trên tàu hỏa, chú Tiểu Bân có ba hoa với cậu, ở Bắc Kinh, Thiếu Đường có một cây si, là một cô gái vô cùng xinh đẹp trong đoàn văn công bộ đội, người xưa của Thiếu Đường, đã yêu nhiều năm rồi.

Hạ Thiếu Đường là con cháu cán bộ, tuần tú dưng mãnh, đảng hoàng nghiêm túc. Từ nhỏ anh lớn lên ở khu tập thể quân đội đường Ngọc Tuyền, người thì đẹp trai, hào sảng, gia đình quyền thế chẳng phải lo thiếu ăn thiếu mặc, làm sao mà lại không có phụ nữ bên cạnh? Từ nhỏ, mới mười mấy tuổi, anh đã có vài mối tình vất vại, thế nhưng không có một người nào có thể đi đến chuyện cưới xin với anh, đều cứ thế chấm dứt. Chị em phụ nữ đa phần đều cho rằng Thiếu Đường là người hào phóng, tính tình tốt. Chỉ có điều, anh không hề nảy sinh thứ tình cảm rung động, chẳng thật sự yêu ai, cũng không tính chuyện nghiêm túc với ai. Thời gian càng dài càng chẳng thể tiếp tục bên nhau! Loại đàn ông này coi các anh em, bạn bè, chiến hữu đồng đội, thậm chí con nuôi còn quan trọng hơn phụ nữ gấp trăm lần.

Hai người ở trong phòng nói chuyện, Mạnh Tiểu Bắc ở ngoài cửa nghe lỏm, mấy phòng xung quanh hành lang còn lấp ló hóng chuyện.

Thực ra Thiếu Đường cũng chẳng nói dài dòng nhiều lời. Thái độ anh rất kiên quyết, dứt khoát. Những năm nào năm nào ấy hai ta từng thân mật bên nhau, nhưng như thế không có nghĩa anh phải có nghĩa vụ bên đối phương cả đời, chia tay chính là chia tay.

Trần Hiểu Âu ngồi phía đối diện, vẽ mặt khẩn khoản: “Thiếu Đường, anh đi năm năm liền, cũng không quay lại, anh thật tàn nhẫn.”

Thiếu Đường nói: “... Tôi quả là quá khốn nạn, thật sự có lỗi với cô.”

Trần Hiểu Âu rất âm ức, nói chuyện chẳng nề nang: “Hạ Thiếu Đường, em vẫn không rõ, em hỏi anh có người khác không, anh nói không có. Nhưng em muốn hai ta tiếp tục bên nhau, anh lại coi thường em, em có gì không xứng với anh? Mấy năm nay em ở đoàn, cũng được đãi ngộ như đại tá rồi, em có gì kém người khác sao!”

Hạ Thiếu Đường dùng tay chặn lời đối phương: “Không, là tôi không xứng, thật sự không yêu nổi ‘đại tá’.”

Trần Hiểu Âu vô cùng cảm phần mím môi một lúc, không kìm được lại bới móc: “Anh xem anh đi, anh nhất định muốn học trường Học viện quân sự đó, sống chết muốn đến Nội Mông, cái nơi khí hậu cò gáy hoang vu mà người khác đều giẫy nẩy không muốn đi. Mỗi năm tiền trợ cấp có được tới một trăm đồng không? Sau khi về đây người khác đều lên cấp đại tá hết, từ trong bộ đội dựa quan hệ ra ngoài mở công ty kiếm bộn tiền rồi, anh hăng còn chôn mình ở chỗ này, thật sự là...”

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, mặt Thiếu Đường ngay lập tức trầm xuống, dăm dăm nhìn đối phương.

Phụ nữ thật sự không nên nói dai nói dại, bởi vì đàn ông ghét nghe nhất những lời như vậy, cực kỳ khó chịu.

Trần Hiểu Âu vừa vươn tay nắm lấy tay Thiếu Đường đặt trên bàn, anh đã nhanh chóng rút tay về, gầy gầy tàn thuốc, thẳng thắn nói: “Tôi không có cảm giác gì với cô, nên không muốn yêu đương gì.”

Trần Hiểu Âu: “Vậy bây giờ anh có cảm giác với ai?”

Thiếu Đường: “Có cũng không nói với cô, không phải việc của cô.”

Trần Hiểu Âu sững sốt, đột nhiên biến sắc nói: “Vậy còn năm năm thanh xuân phí hoài của em thì sao? Lúc anh đi em 26 tuổi, giờ em đã 31 tuổi rồi, anh nói bỏ em là bỏ luôn sao?!”

Ở ngoài cửa Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu bấm ngón tay tính, 31 tuổi? Còn lớn hơn cha nuôi hai tuổi, cho dù Thiếu Đường có muốn tìm đối tượng để lấy, thì “bà cô” này cũng già chát rồi ấy chứ?

Thiếu Đường cắn đầu mẩu thuốc lá. Vốn dĩ anh cũng chẳng muốn nói toạc móng heo, nhưng anh thật sự bị đối phương dồn ép: “Năm năm nay cô ở trong đoàn chắc không chim chuột ai đấy? Cô vì ai đó mà giữ tấm thân trong trắng là chuyện quái gì thế?”

Trần Hiểu Âu cứng miệng: “Em... em...”

Im lặng rất lâu, Trần Hiểu Âu khẽ nói: “Em có sống chung với con trai Phùng Địch một thời gian, nhưng cũng chia tay rồi mà... Vì vậy nên anh tức giận sao? Thiếu Đường, người em thật sự thích là anh mà.”

Thiếu Đường vội vàng xua tay, giọng nói trào phúng: “Tôi thật sự không tức giận. Cô thấy đấy chúng ta đã chia tay từ đời nào rồi, cô không thể bởi chày cối bám riết mãi mà vẫn không thể vào nhà họ Phùng nên giờ quay qua tìm tôi, đòi tôi chịu trách nhiệm! Sao tôi còn phải giúp người khác chịu trận? Trên đời đâu có chuyện như vậy.”

Hôm nay Thiếu Đường cũng bứt rứt khó chịu. Có một nguyên nhân anh không thể nói rõ ràng, bởi anh biết thằng nhóc mất nét Mạnh Tiểu Bắc nhất định đang đứng ngoài cửa nghe lén, ôm một bụng âm ứ!

Anh cũng nóng nảy, khó chịu tức giận bao nhiêu thì miệng lưỡi càng cay độc bấy nhiêu. Nam nữ với nhau, đã không còn tình cảm thì chỉ như người qua đường, dẫu vẫn còn vương vấn tơ lòng thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Anh thật sự không phải loại người với ai cũng đều có thể thổ lộ tình cảm, rung động xúc động. Không phải ai anh cũng coi như “người thân.”

Thực ra Trần Hiểu Âu chỉ là khúc nhạc đệm cực kỳ mờ nhạt trong những ngày tháng xưa của Thiếu Đường. Trong đoàn văn công bộ đội, có kiểu con gái như vậy, lúc mười mấy tuổi tham gia quân đội, từ địa phương được tuyển chọn đến Bắc Kinh. Ở nơi như vậy, nếu như không có chí tiến thủ phấn đấu liều mình mà trèo lên, thì chỉ có thể suốt đời ở trong đoàn làm một ca sĩ hạng ba hát ở tiệc liên hoan, xuống cơ sở thăm hỏi biểu diễn, ăn đắng uống khổ. Có ai mà không hiểu tiến lui? Bám vào thủ trưởng, gả cho cán bộ, đây chính là hai con đường khiến người ta thêm khát ao ước nhất. Thiếu Đường chính là con em bộ đội, hồi anh còn trẻ ở môi trường điều kiện thuận lợi như vậy, chuyện có qua lại với nữ binh lính trong đoàn văn công cũng là lẽ thường. Chỉ là, càng ngày càng lớn, hứng thú càng giảm, giờ đây nhìn nhau chỉ còn lại sự ghét bỏ chán nản.

Trần Hiểu Âu lau nước mắt, nói Hạ Thiếu Đường anh thật tuyệt tình, lúc đó chắc chắn không thật lòng thật dạ với tôi! Lúc ấy tôi trẻ như thế, cả tuổi thanh xuân lỡ làng vì anh, cái gì tốt cũng không đến lượt tôi, tôi có thiệt thòi không cơ chứ, giờ tôi không cam lòng!

Ở bên ngoài, Mạnh Tiểu Bắc đứng nghe, nhún vai: Cha nuôi, đáng đời cha, phụ nữ quả là tai họa mà...

Trần Hiểu Âu khóc một lúc rồi nói, năm năm trước tôi vẫn không tài nào hiểu nổi, sao anh lại “khác người” như vậy, sao anh không hề giống với những người đàn ông khác? Hạ Thiếu Đường, có phải chỗ đó của anh không bình thường không?

Mạnh Tiểu Bắc ngậy người: “?”

Lúc này Thiếu Đường đứng lên, đi qua kéo cửa văn phòng, ngón tay kẹp điều thuốc làm động tác mời: “Thế là đủ rồi, mời cô về.”

Trần Hiểu Âu tức giận đến mức nắm chặt vạt áo khoác: “Sao tôi phải đi?”

Thiếu Đường cười nửa miệng: “Vậy tôi mời cô ăn cơm tối nhé, ở quán cơm khu tập thể chúng tôi?”

Mạnh Tiểu Bắc nghiêng người dán tại khe cửa: Phì!...

Mặt Trần Hiểu Âu không thể tin được, xấu hổ, đột nhiên biến sắc: “Hạ Thiếu Đường, anh, anh, việc này vẫn chưa xong đâu, anh đừng trách tôi nói toẹt ra sự thật!... Tôi cảm giác chỗ đó của anh thật sự có vấn đề! Trong những người tôi qua lại anh là kẻ dị hợm nhất, anh, anh, anh, anh có phải đàn ông không vậy, tâm sinh lý có bệnh ở mặt đó hả?”

Thiếu Đường khẽ nhú mày, khoát tay lên khung cửa: “...”

Vô số cái đầu lấp ló xung quanh: “?!!!”

Trần Hiểu Âu kích động đến mức nói năng lộn xộn, tiếng phở thông lẫn cả giọng địa phương, gay gắt chua ngoa. Phụ nữ càng xinh đẹp bao nhiêu, lúc nổi điên lên càng dữ dội ngang ngược bấy nhiêu. Thực ra, cảnh tượng kiểu phụ nữ đánh đá ghê gớm cãi lộn chửi bới như này đã chẳng còn lạ lẫm gì trong đoàn văn công khu tập thể quân đội. Bình thường được người người theo đuổi, chiều chuộng quen thói rồi, ỷ sắc mà kiêu, nên không thể chịu nổi việc một người đàn ông khinh thường lạnh lùng đến nỗi vứt bỏ mình giống như một cái giày rách. Cô ta không thể tin, trong chuyện này ắt hẳn có nguyên nhân nào đó. Trần Hiểu Âu tròn đôi mắt xinh đẹp, cao giọng nói: “Hạ Thiếu Đường, tôi vẫn còn rất khó chịu bức bối. Bình thường anh cũng ra dáng một người đàn ông cao to dũng mãnh đấy. Thế nhưng tôi quen biết anh từng ấy năm rồi, suốt bao nhiêu năm qua chưa từng thấy anh “kích động” dù chỉ một lần, có nảy sinh cảm xúc trên phương diện đó với tôi!”

“Anh nói anh không có cảm giác với tôi?”

“Vậy ra từ đầu chí cuối anh đều không có cảm giác với tôi?”

“Anh thực sự không có cảm giác với tôi sao Hạ Thiếu Đường, hay chỗ đó của anh thực sự bất lực? Anh đã từng có cảm giác sao?!”

“Anh cũng chớ có trách tôi tìm đàn ông khác, đàn ông khác họ “bình thường”. Anh bình thường không? Anh chính là cái gối thêu hoa (95) bày tại quầy trong cửa hàng. Nhìn thì vô cùng đẹp đẽ nhưng chỉ có bề ngoài mà thôi chứ không thể dùng. Chẳng trách trước đây chẳng hiểu vì sao anh chia tay tôi, rõ ràng không phải lỗi của tôi mà là do bản thân anh có bệnh! Lúc đó tôi muốn gặp mặt thì anh lấy lệ trốn tránh, tôi nhắc tới việc kết hôn thì anh lần lữa dằng dụa, tôi tiến thì anh lùi, tôi muốn “làm cái đó” thì anh bỏ của chạy lấy người! Có phải chỗ đó của anh ‘bất lực’ không hả, rõ ràng anh đang đùa giỡn tôi phải không!”

95. Gối thêu hoa, chỉ những người chỉ có vẻ ngoài nhưng bên trong rỗng tuếch, không có học thức văn hóa. Ở trường hợp này có thể hiểu là tuy Thiếu Đường có vẻ ngoài nhưng chuyện đó thì bất lực.

...

Cửa văn phòng mở toang, e rằng toàn bộ chung quanh từ lãnh đạo cho tới tiểu binh đều đang đồng tai lên nghe. Tất cả các phòng lặng ngắt như tờ, trốn trong phòng nghe chuyện thị phi.

Tất cả cảm xúc thương tâm ghen tị, khổ sở đau lòng, ghen tuông của Mạnh Tiểu Bắc bay sạch. Một tay

cậu ôm lấy nửa mặt, bả vai run rẩy dữ dội, buồn cười chết đi được. Người đàn ông dũng mãnh ác liệt như cha nuôi, ấy thế mà cũng có ngày hôm nay! Con trai tuổi choai choai đối với mọi bí mật trên phương diện đó đều có sự hiểu kỳ mãnh liệt, Mạnh Tiểu Bắc im lặng tưởng tượng miên man, nảy ra tới gần chục tình huống. Lẽ nào bà cô này thật sự bị cha nhỏ đạp xuống giường, xách quần chạy lấy người...

Mạnh Tiểu Bắc lấy ra điều thuốc từ trong túi quần, lại sợ cha nuôi nhìn thấy nên vội vàng bỏ lại. Cậu khom lưng ngồi xổm tại hành lang, gục đầu cười mãi không thôi, tất thấy buồn bực ủ ê trong lòng đều tan biến hết...

Tiểu binh ở bên cạnh kêu lên: “Đội trưởng chúng ta dũng mãnh đàn ông như thế, thế mà có người nói anh ấy ‘bất lực’, chắc chắn là lừa đảo!...”

Trần Hiểu Âu vừa quay về phía hành lang vừa nói không ngừng.

Từ đầu tới cuối Thiếu Đường vẫn khoát tay lên khung cửa, nhếch miệng nhìn đối phương, chẳng hề đỏ mặt tía tai, lúng túng bối rối. Vẻ mặt của anh như thể muốn nói chính cô mới là người có bệnh đấy.

Chỉ có những người đàn ông không bình thường ở phương diện kia mới cảm thấy nhục nhã, xấu hổ tự ti, tính cách vụn vặt biến thái, chỉ sợ bị người khác vạch trần bóc mẽ sự khiếm khuyết, yếu ớt trong sinh lý. Bản thân Thiếu Đường nào có vấn đề gì, bởi vậy anh chẳng hề đỏ mặt, tâm vững như bàn thạch, lưng thẳng tắp, tỉnh rụi như không, bởi đây còn lâu mới là điểm yếu của anh.

Mạnh Tiểu Bắc đứng ở bên không nhin được nữa, nhỏ giọng nói: “Cô kia cô đừng lằng nhằng nữa, cha nuôi tôi rất tốt, chẳng có bệnh gì.”

Trần Hiểu Âu liếc Mạnh Tiểu Bắc: “Anh ta nên đến bệnh viện khám!”

Mạnh Tiểu Bắc khẽ nói: “Thiếu Đường có đối tượng rồi.”

Trần Hiểu Âu sững sốt: “Anh ta có đối tượng?”

Mạnh Tiểu Bắc rũ mi, nhỏ giọng nói: “... Dù sao cũng là người nhà tôi.”

Trần Hiểu Âu vặn hỏi: “... Cậu là ai?”

Thiếu Đường theo bản năng vươn tay ra, nhanh chóng kéo Tiểu Bắc ra sau lưng, niết chỗ lõm sau cổ cậu, đẩy cậu vào trong phòng, sợ con mình bị người khác làm thương.

Thiếu Đường đảo mắt qua hành lang một vòng, đe dọa, ép lùi vô số cặp mắt hiếu kỳ. Anh muốn nhanh chóng khép lại trò hề này, định bụng dứt khoát đóng cửa tiễn khách. Anh chợt nhớ tới gì đó, nghiêm túc nói: “Trần Hiểu Âu, cô đừng dờ hơi dờ dại nữa, tôi giới thiệu cho cô một người cực tốt, coi như tôi bồi

thường cho cô.”

Thiếu Đường quay người, lấy ra danh thiếp trắng tinh từ bưng trên bàn, đưa qua: “Người này họ Đoàn, cha anh ta là lãnh đạo quân khu. Anh ta có nhà có sự nghiệp có quyền thế có công ty. Quan trọng nhất là, anh ta đối với ai cũng đều đặc biệt ‘có cảm giác’ ”.

“Người này chắc chắn sẽ chăm sóc cô rất tốt. Đằng trước anh ta nạm vàng, đằng sau nạm kim cương, đẳng cấp cực kỳ. Tôi cảm thấy cô với anh ta vô cùng xứng đôi vừa lứa, nam tài nữ sắc, tôi thật lòng thật dạ đấy. Danh thiếp này cô nhớ cất cẩn thận, coi như tôi làm mai cho hai người, lúc nào cô liên lạc với anh ta, thế có được không?”

“Xin lỗi, hôm nay coi như hai ta giải quyết xong, sau này đừng tới đây nữa.”

Thiếu Đường ấy thế mà không hề ghi thù, tính cách anh chính là như vậy, lúc nói chuyện mặt mày thoảng lộ vẻ tươi cười, chân thành đưa thiếp.

Mạnh Tiểu Bắc bám vào sau cánh cửa che đi nửa khuôn mặt. Cậu nhìn thấy rõ ràng ánh mắt của cha nuôi thấp thoáng sự mỉa mai đếu giả, lòng dạ đúng là xấu xa, quả là khô hòi.

Trần Hiểu Âu cảm thấy hoài nghi, nhìn tấm danh thiếp lấp lánh ánh bạc, lại còn thoang thoảng mùi nước hoa từ đường thêu, trên mặt có ghi dòng chữ “Chủ tịch công ty XX”, “Phòng làm việc XX Hồng Kông”. Cô sững sốt một lát, không nói gì, lặng lẽ cầm lấy danh thiếp.

Đám tiểu binh đang vây xung quanh cũng không biết cậu ấm Đoàn đó là ai, thế nhưng chỉ cần nghe câu mặt trước nạm vàng mặt sau nạm kim cương, tất cả đã cười muốn xỉu... Buổi huấn luyện tới đây, lúc trông thấy đội trưởng, bọn họ quả thực không nỡ nhìn thẳng...

Cái loại chuyện tào lao này trong khu tập thể loan truyền với tốc độ chóng mặt, lần này Hạ Thiếu Đường lại lừng danh một hồi. Ngày mai chuyện này thế nào cũng sẽ trở thành trò cười trong đám lãnh đạo cho coi.

Cho đến khi tiếng giày cao gót cạch cạch của Trần Hiểu Âu hoàn toàn biến mất khỏi hành lang, Thiếu Đường về phòng đóng cửa. Tới lúc này anh mới giãn hết mặt mày, mắng một câu: “Đù mẹ nó!”

Mạnh Tiểu Bắc yên lặng ngồi trên giường Thiếu Đường, hai tay nắm chặt, trong lòng rối nùi nghĩ lung tung đủ mọi thứ, bờ vai khẽ run rẩy: “Cha nuôi, người xưa của cha ạ?”

Thiếu Đường “Ừ” một cái, tự giễu nói: “Đúng là để người khác cười vào mặt cho.”

Mạnh Tiểu Bắc ghen tuông nói: “Ban đầu ai bảo cha qua lại với kiểu người này, sợ quá đi mất!”

Thiếu Đường liếc mắt nhìn cậu: “Bây nói cha nên qua lại với kiểu người nào giờ?”

Trong lòng Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên cực sung sướng, giấu cha mình: “Phải tìm người vô cùng yêu cha, phải nghe lời, phục tùng cha, không nghe lời ông, ông đếch cần! Hơn nữa không thể tìm một người chẳng ra gì, không mang đến cho cha cuộc sống bình yên hạnh phúc được!”

Thiếu Đường cắn môi, híp mắt đe: “... Giờ trèo lên đầu lên cổ ông ngồi rồi, bây nói móc ông?”

Mạnh Tiểu Bắc vội lắc đầu cười xòa: “Hahaha, đâu có con nào dám!”

Ánh mắt Thiếu Đường lóe lên, khinh bỉ nói: “Hắn là phải tìm bạn nữ như Tôn Viện Viện lớp bây ha? Ngoan ngoan, dịu dàng, học giỏi, còn vô cùng nghe lời, hoàn hảo quá còn gì nhỉ?”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Thiếu Đường chẳng hiểu sao nói như vậy, nói xong chính bản thân cũng sững sờ ngẩn người. Từ khi nào mà lời nói thốt ra lại tràn đầy mùi chua như thế, trước đây anh nào phải người như vậy.

Hai người ở trong phòng trầm lặng. Con gái là đề tài bất diệt của cánh đàn ông với nhau, thế nhưng, lúc này với Mạnh Tiểu Bắc và cha nuôi, đây lại trở thành chủ đề xấu hổ kiêng kỵ. Thiếu Đường cũng không còn trẻ nữa, về sau sớm muộn cũng phải tìm đối tượng cưới vợ, còn có thể trì hoãn bao lâu? Lúc đó, Mạnh Tiểu Bắc đã nghĩ như thế đấy.

Ánh mắt Mạnh Tiểu Bắc lấp lóe, cậu khe khẽ hỏi: “Cha nuôi, bây giờ cha có người yêu chưa?”

Thiếu Đường thẳng thắn lắc đầu: “Chưa có.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Năm năm rồi chưa từng có?”

Thiếu Đường cũng nói thẳng: “Hai năm ở Nội Mông có qua lại với một người, lãnh đạo bộ đội làm mối giới thiệu cho.”

Mạnh Tiểu Bắc tò mò: “À... sau đó thế nào ạ?”

Thiếu Đường ăn ngay nói thật: “Gặp được hai lần, sau đó thư từ qua lại. Về sau cô ấy thấy cha không nhiệt tình, quá trầm mặc nhạt nhẽo u uất. Cha cũng không muốn cưới nhau chỉ vì cái nhìn của người khác, nên cũng chẳng mất nhấm nhấm mở chày cối chịu đựng, gác lại để sau, thế là thôi.”

Rất nhạt nhẽo u uất? Thế nên mới nói, đúng là nỗi nào úp vung đó. Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy không thể tin được rằng có ai đó thấy người cùng cậu ca hát, săn thú, chăn dê, cười đùa tắm rửa dưới đầm nước, uống rượu ăn thịt, vừa đẹp trai vừa phóng khoáng vừa oai phong vừa quyến rũ, có mùi vị đàn ông như cha nhỏ lại quá trầm mặc nhạt nhẽo.

Nhớ ngày đó, Thiếu Đường ngồi sòng đôi với Mạnh Tiểu Bắc bên giường, trình diễn cho con nuôi cách buộc ba lô vũ trang trong bộ đội, phải buộc như nào mới chuẩn nhất, kết nút sau lưng Mạnh Tiểu Bắc, ghìm chắc đến nỗi Mạnh Tiểu Bắc kêu ầm lên. Từ sau lưng, Thiếu Đường ghìm cứng Mạnh Tiểu Bắc, ghìm đến nỗi cậu không thở được, hai người vừa quần vừa ôm nhau mãi không thôi. Chỉ trêu đùa nhau thôi cũng bay mất cả tiếng đồng hồ, vô cùng vui vẻ.

Thiếu Đường không hề giấu giếm quá khứ. Không phải anh chưa từng thử qua lại với ai. Anh đã lớn tuổi rồi, cũng thường xuyên lo nghĩ, băn khoăn do dự, con đường tương lai phải đi như nào đây. Đàn ông ai cũng đều tính đến chuyện lập gia đình, tìm một người tri kỷ quan tâm sát cánh lúc ấm lúc lạnh, bầu bạn đến cuối đời.

Đường cong sườn mặt Thiếu Đường yên bình dịu dàng, thuật lại tình sử của bản thân qua một câu tổng kết: “Nhiều năm rồi, thực sự cha hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác gì. Cha cũng không biết mình bị làm sao, tại sao cha lại biến thành như này.”

Cổ họng hơi Thiếu Đường run rẩy, khó khăn nói ra.

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu nghe, trong bàn tay nắm chặt sợi dây nhiều màu, vẻ mặt thì bình thản như chẳng hề quan tâm, nhưng trong lòng như đang nổi bão, cuộn cuộn sóng trào.

Trong phòng kín, lặng ngắt như tờ, Thiếu Đường khe khẽ nói: “Khi ở bên phụ nữ, thời gian càng dài càng chẳng có chuyện gì để nói, không hề nảy sinh loại cảm xúc... muốn cùng ở bên cô ấy tới trọn đời, cưới cô ấy, cùng ở chung, suốt cả ngày đều nhìn thấy cô ấy, phải yêu cô ấy, để cô ấy trở thành người một nhà cùng sống bên nhau, cả đời dựa dẫm nương tựa vào nhau... cha chưa từng có cảm giác ấy.”

“Có lẽ cha thật sự ‘có bệnh’.”

Phải ở trước mặt người ấy thực sự thừa nhận rằng bản thân “có bệnh”, thì phải dùng cảm biết bao nhiêu. Không phải ai cũng đều có can đảm bước ra vòng an toàn thừa nhận điều đó.

Tiến về phía trước, là đường cùng không lối thoát. Quay đầu lại, chính là dốc sâu thăm thẳm...

Lúc đó, Thiếu Đường băn khoăn lo lắng rất nhiều chuyện. Mà Mạnh Tiểu Bắc, hăng còn ngây ngây ngô ngô, lòng không kiên định, vẫn còn đang trong độ tuổi yêu thầm, vẫn là thiếu niên, còn chưa thấu được mùi vị lo lắng khắc khoải ấy. Cậu mới mười lăm tuổi, trong vòng mười năm nữa sẽ không có ai giục giã cậu lấy vợ. Cưới xin, xây dựng sự nghiệp, lập gia đình, những chuyện này vẫn còn xa xôi với cậu lắm, cậu nào có gì phải lo lắng?

Mạnh Tiểu Bắc nheo đôi mắt một mí lại, cười đều giả, ngấm nơi nào đó ở nửa thân dưới Thiếu Đường: có bệnh?

Thiếu Đường bỗng dưng giận tái mặt: Bậy nhìn cái mẹ gì?

Mạnh Tiểu Bắc: Cha thật sự có bệnh?

Thiếu Đường mím môi lại: Bây muốn làm gì?!

Mạnh Tiểu Bắc phì cười, bỗng nhiên mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng Thiếu Đường, giả trò xỏ lá ba que: “Không có cảm giác? Thật sự không có cảm giác? Chỗ nào không có cảm giác con giúp cha coi bệnh...”

Thiếu Đường bị con sói con bồ nhào đến, nửa người ngã ra đằng sau, chỉ muốn lấy chân đá văng cậu: “Cút!... Thằng mất nết dám giả trò với ông!”

Một chân Mạnh Tiểu Bắc đè nghiêng vị trí mềm mại ở thân dưới Thiếu Đường. Nơi đó cộm đến mức lỗ chân lông cả người cậu bất thành linh đồng loạt nở ra. Máu như sôi sùng sục, mãnh liệt rần rật chảy về thân dưới.

Lòng ngực Mạnh Tiểu Bắc cũng rất vững vàng, bả vai rộng, giọng nói trầm khàn, có hương vị, khí khái cùng sức mạnh của đàn ông.

Vừa rồi, ở trước mặt phụ nữ, Thiếu Đường bị sỉ nhục mà mặt vẫn không đổi sắc, tim không đập loạn. Vậy mà trong khoảnh khắc vừa rồi, bị Tiểu Bắc ôm eo xằng bậy, Thiếu Đường nằm ngửa trên giường mặt đỏ rần rần, cũng bật cười, đá người...

Từ trong khu tập thể quân đội đi ra, Thiếu Đường dùng ngón tay niết cổ tay Tiểu Bắc, vuốt nhẹ mạch máu đang đập loạn, kéo tay cậu đi.

Hôm đó, sắp tối lúc hai người về, Thiếu Đường đạp xe lai Mạnh Tiểu Bắc quay lại Bát Lý Trang.

Chuyến này còn mệt hơn lúc Mạnh Tiểu Bắc đi đến nhiều, bởi hai người đàn ông cùng ngồi một xe!

May cái là lần này thuận gió, thế nhưng Thiếu Đường ra sức đạp được một lát vẫn cảm thấy mệt ơi là mệt, bắt đầu kêu: “Mẹ nó... thằng nhóc bậy... thật là quá nặng, trước đây ông đạp xe lai bậy, bậy đâu có nặng như vậy!”

Mạnh Tiểu Bắc nghiêng người ngồi phía sau, hai tay tận dụng cơ hội ôm chặt lấy thắt lưng Thiếu Đường, thét lại: “Cha nói thừa quá, con nhiều tuổi rồi!”

Thiếu Đường tức giận nói: “Quá là béo, nhanh về giảm cân đi!”

Mạnh Tiểu Bắc oan ức: “Con béo?! Con vẫn còn đang vóc dáng trẻ con đó!”

Thiếu Đường lại thét: “Sao bây gà thế không biết, lại đi đạp cái xe này đến đây? Đây là xe dành cho con

gái, xe thấp bỏ xừ chân ông đuổi không hết được.”

Mạnh Tiểu Bắc thét lại: “Xe này trước đây cha mua cho con mà!”

Thiếu Đường lại gào: “Khi đó chân bây ngắn bỏ xừ! Đáng ra bây phải lấy xe 28 của ông nội bây mới phải, cái đồ con gà này!”

“Biết vậy ông đây lái xe của đơn vị đi!”

Suốt cả quãng đường, hai người liên tiếp gào thét mĩa mai chê nhau, nhưng trên môi ai cũng nở nụ cười rạng rỡ. Thiếu Đường vừa uống gió vừa nói chuyện, sau đó đạp đến mức dạ dày đau buốt. Anh ôm dạ dày xuống dưới, hoàn toàn chịu chết, cũng chẳng còn để tâm tới sĩ diện và uy nghiêm của người làm cha: “Không được rồi, bây lái cha đi.”

Thiếu Đường ôm dạ dày nghiêng răng nghiêng lợi, mảy nhú chặt, bộ dạng cực kỳ khổ sở khó chịu. Mạnh Tiểu Bắc ra sức hà hơi sưởi ấm tay, luồn vào trong áo bành tô của anh, xoa xoa dạ dày cho anh.

Kết quả nửa đường sau, Mạnh Tiểu Bắc đạp xe lai Thiếu Đường. Rốt cục sau nhiều lần gian khổ nhào nhào hai người cũng đạp về tới nhà, sấm lốp đều bị cả hai đè cho xẹp lép.

Lúc đạp xe, Mạnh Tiểu Bắc vẫn luôn cúi đầu, phát hiện bên hông mình trống trơn, rất khó chịu, bực bội nói: “Cha nuôi, cha ôm con chặt vào, đừng để ngã.”

Thiếu Đường nói: “Ông đây mà có thể vô tích sự tới nỗi ngã xuống?”

Mạnh Tiểu Bắc bướng bỉnh nói: “Cha ôm eo con đi!... Eo con, cha ôm một xú thôi, cha, cha, cha ôm chặt con thì con lái mới vững!”

Thiếu Đường bật cười, ôm chặt lấy cậu, không hề ngại ngần áp sát mặt vào lưng cậu. Mạnh Tiểu Bắc ngay lập tức phản chấn hùng hực khí thế, cả người tràn đầy sức mạnh, cười tươi hơn hở đạp xe lai cha nuôi về, trong lòng thầm nghĩ mình giống như người chồng đang rước dâu về nhà.

36. Chương 36: Mơ Nhưng Nhớ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Cuộc sống giản dị, điều kiện khó khăn, nhưng lòng dạ con người khi ấy lại vô cùng đơn thuần vui vẻ.

Tối đó, Thiếu Đường ở nhà bà nội Mạnh ăn mì nhà tự làm, còn cùng chồng cô ba uống mấy chén rượu. Bà nội Mạnh cực quý Thiếu Đường, cười tủm tỉm nói to: “Thiệt Đường, con qua chơi ha, thích ăn mì bà làm nên mới tới đây ha!”

Thiếu Đường cũng chẳng coi mình là người ngoài, lật xệch đi dép ra ngoài hành lang, lớn giọng trả lời: “Vâng! Con thích ăn lắm ạ!”

Sau khi ăn xong, đúng lúc chồng cô ba bảo đưa Mạnh Tiểu Bắc đi tắm ở hợp tác xã nhà máy số hai, hỏi Thiếu Đường có đi cùng không?

Thiếu Đường từ chối, nói muốn quay lại đơn vị tắm, đỡ tốn tiền.

Bà nội Mạnh lấy ra một tấm phiếu hồng nhật từ trong ngăn tủ, kiên quyết phải đưa bằng được cho Thiếu Đường: “Bà có phiếu tắm, cái này cũng khỏi phải tốn tiền!”

Mạnh Tiểu Bắc đứng bên trộm liếc nhìn, trong lòng thâm la hét: Bà nội bà thật quá hiểu cháu, bà nội cháu yêu bà chết mất.

Thiếu Đường ngại ngừng cười: “Con không mang đồ thay ạ.”

Bà nội thật sự không coi Thiếu Đường là người ngoài, đối xử với anh như con trai. Bởi vậy, bà lấy ra một cái quần lót màu xanh lam từ trong tủ quần áo lớn đưa cho anh: “Đây là quần lần trước Mạnh Kiến Dân về nhà để lại, con lấy đồ của nó mà mặc!”

Nhân lúc mọi người không để ý, Mạnh Tiểu Bắc lén lút trao quần lót của cha mình.

Kiểu dáng màu sắc quần lót của đàn ông ngày xưa quả là cổ lỗ sĩ chết đi được, quần của ai cũng na ná nhau.

Thiếu Đường vắt khăn mặt trên vai, Mạnh Tiểu Bắc cầm theo hai bánh xà phòng. Bên trong nhà tắm công cộng của hợp tác xã người đông nghìn nghịt, hơi nước nóng hầm hập như phủ mờ đầu óc, tấp thẳng vào mặt, cực nóng. Mạnh Tiểu Bắc vừa vào phòng thay đồ, cả người đã nóng rực lên...

Lúc Tiểu Bắc cởi quần áo, cậu vẫn luôn cúi đầu, chỉ dùng khoe mắt liếc ngang liếc dọc đám người hỗn loạn xông lung xung quanh.

Đủ loại cơ thể vóc dáng khác nhau, có người béo ú trắng bóc, có người đen thui. Tất cả đều là đàn ông ở khu tập thể gần nhà máy số hai, nhìn đâu cũng thấy từng tảng từng tảng thịt, hoàn toàn không hề có một vết sẹo lồi nào gợi sự rung động, xúc cảm thẩm mỹ cả. Mạnh Tiểu Bắc dăm dăm nhìn chung quanh, Thiếu Đường mà cậu thích như một pho tượng khóa thân cao ngất giữa đám người béo ục ịch... quá sức đẹp đẽ.

Chồng cô ba ưỡn bụng trêu cậu: “Cháu coi dáng người cha nuôi cháu quá là đẹp đi! Nhìn cơ bụng tám múi của người làm lính kìa! Nhìn đến cái bụng chú, có được một múi rưỡi à!”

Thiếu Đường cười nói: “Mỗi ngày kéo xà đơn 100 cái, chống đẩy 100 cái, chạy 10km, lại hoàn thành bốn kỹ năng chuyên môn, nhất định sẽ có cơ bụng tám múi.”

Chồng cô ba nói với Thiếu Đường: “Tiểu Bắc giờ nhìn cũng ra dáng lắm.”

Ý câu nói này chính là cháu trai ông trở mã rồi, là đàn ông chính gốc rồi!

Mạnh Tiểu Bắc làm nũng, không tự nhiên nói: “Hai người... đừng có nhìn nữa”. Tên nhìn trộm bỗng trở nên xấu hổ thẹn thùng, xém nữa là lấy tay che chim nhỏ đã phát dục rất tốt của mình.

Đều là đàn ông con trai, hàng năm trời tắm ở nhà tắm công cộng tới quen rồi. Ở những nơi như này, tâm tư như nào thì sẽ tưởng tượng ra cảnh như vậy, nếu mà lòng dạ đen tối thì nhìn đâu cũng thấy đen tối. Trong ánh mắt của thiếu niên đã dậy thì, chỉ mới nhìn thấy vài sợi lông trên bụng thôi đã liên tưởng ngay tới bộ phận vĩ đại đó của đàn ông, chỉ vừa nhìn thấy cơ thể trần truồng đã nghĩ ngay tới cảnh làm tình! Mạnh Tiểu Bắc đang ở trong trạng thái, độ tuổi mà cả cơ thể, tới từng lỗ chân lông đều bị đè nén bức bối tới độ muốn bùng nổ, trong lòng sôi sục kích động.

Nhà tắm rộng lớn thông suốt, xung quanh là ba hàng vòi hoa sen, ở giữa không có vách ngăn, nhìn một cái là thấy sạch sành sanh.

Trước mắt Mạnh Tiểu Bắc là sương trắng mịn mờ. Cơ thể Thiếu Đường thẳng tắp đứng ngay trước cậu, đang xoa bọt xà phòng trên đầu. Xương sống Thiếu Đường khắc một đường cong mờ chìm xuống, chạy dọc từ sau gáy xuống hông, vẽ ra đường cong tuyệt đẹp của bờ lưng. Hơn nữa, cặp mông anh vẫn y chang như hồi hai người mới gặp, rất trắng!

Mạnh Tiểu Bắc cũng xoa một đầu toàn bọt xà phòng, từ sau lưng chăm chăm nhìn người mình thích. Mông Thiếu Đường rất đẹp, bởi vì quanh năm suốt tháng gian khổ huấn luyện, nên hai bờ mông cực rắn chắc cong mẩy, đường cong kẻ mông bao quanh cũng cực đẹp đẽ, kéo xuống dưới rẽ sang hai bên một xíu. Theo chuyển động của cơ thể, bờ mông anh hơi rung lên. Phần phía trước còn đẹp hơn nữa, bộ lông dày rậm đen thẫm từ dưới rốn lan dần xuống dưới, bao vây hạ bộ to lớn mạnh mẽ.

Cơ thể anh đã không còn sự cà lơ phất phơ, phóng túng của tuổi trẻ nữa, thay vào đó là sự quyến rũ của đàn ông trưởng thành chín chắn.

Trước kia Mạnh Tiểu Bắc thật sự chẳng biết gì, thấy bờ mông trắng hồng như quả đào, nhìn thấy bộ hạ lúc ẩn lúc hiện như quả dưa chuột, cho rằng đám cha chú trưởng thành đều treo một quả dưa chuột “nở hoa có lông” (96). Giờ đây, cậu đều hiểu hết cả rồi, biết được những cái đó là gì, có ý thức rõ ràng về giới tính và cũng có ham muốn thân thiết gần gũi trong sinh lý đàn ông.

96. Quả dưa chuột trong tưởng tượng của bọn Mạnh Tiểu Bắc đây nhé: (=|||||))





Năm cậu mười một tuổi, cậu có nụ hôn đầu tiên. Vào năm mười ba tuổi, lần đầu tiên bởi vì mơ thấy cha nhỏ mà ban đêm lúc ngủ cậu mộng tỉnh. Mười bốn tuổi, cậu học được cách thủ dâm.

Trần ngập đầu óc, tâm tưởng của cậu đều là người ấy. Bình thường cứ rảnh ra là cậu lại suy nghĩ tưởng tượng lung tung, lúc mấy tuổi Thiếu Đường có nụ hôn đầu tiên, sớm hay muộn?

Lần thứ nhất Thiếu Đường đột nhiên cương cứng vào ban đêm sáng sớm là năm bao nhiêu tuổi?

Bình thường Thiếu Đường... có dùng tay thủ dâm không?

Thời thiếu niên của cha nhỏ vô cùng điên cuồng, hồi còn ở Tây Câu, rốt cục đã từng quan hệ với ai chưa?

Trong trường học, đám con trai dàn hàng đứng vệ sinh cạnh bồn cầu, trêu chọc nhau, so to nhỏ, xem lúc nhịn nước tiểu ai có thể cương to lên.

Mạnh Tiểu Bắc không thích cùng mấy thằng nhóc hơi sữa đó so sánh. Cậu âm thầm so với người trong lòng, sau đó tự kết luận Thiếu Đường nam tính ngời ngời, quyến rũ như thế, bộ phận đó chắc chắn sẽ cực hoàn mỹ.

Buổi đêm, cũng có lúc cậu tự vựng trộm thủ dâm. Nhưng cậu cũng không thường làm, rất mệt. Chỉ là lúc nhớ cha nuôi tới không tìm được bèn làm... Làm xong càng cảm thấy trống rỗng, càng thêm nhung nhớ.

Thiếu Đường có tắm rửa thôi mà cũng không ngồi tay ngồi chân, chạy tới chạy lui vài lần.

Anh chà lưng cho chồng cô ba, tiện tay lại chà lưng cho ông cụ nhà hàng xóm, động tác nhanh nhẹn.

Bên cạnh có một vòi hoa sen bị hỏng không ra nước, vài người mặt đầy bọt nước đứng dưới cái nhau ầm ĩ loạn lên. Thiếu Đường cầm khăn mặt qua giúp, giẫm lên cái ghế nhỏ, với tay lên, vặn vòi nước rỉ sét. Bởi vì cố sức vặn, nên cơ bắp trên bắp vai và cánh tay lộ rõ, phần xương bướm ở lưng hơi run lên.

Thiếu Đường làm mấy việc này đều để mờ mịt trần, dương vật lúc ẩn lúc hiện, chẳng hề ngại ngần xấu hổ. Trong bộ đội, anh thường xuyên tắm rửa ngoài sân bằng nước lạnh cùng hàng trăm binh lính, ở nơi thôn quê thì cái gì chẳng dám làm. Thế nhưng Mạnh Tiểu Bắc ở bên nhìn anh, lại bắt đầu suy nghĩ linh tinh,

tướng tượng Thiếu Đường bám vào ống dẫn nước trên đầu vòi hoa sen, treo người trên không trung, đu người lên xuống mấy lần!

Thiếu Đường quay đầu hỏi: “Tiểu Bắc, bây muốn chà lưng không?”

Hai tay Mạnh Tiểu Bắc luống cuống, đáp lung tung: “À... không cần ạ.”

Thiếu Đường nhìn thấy Mạnh Tiểu Bắc cầm bánh xà phòng cọ loạn xạ trên người, lại hỏi: “Có cần cha nuôi giúp bây chà xà bông sau lưng không?”

Mạnh Tiểu Bắc ra sức lắc đầu: “Không cần!”

Mỗi lần cậu nói “không cần” xong thì ngay lập tức hối hận, thực sự muốn đánh mình một trận... Đây chính là căn bệnh ngốc nghếch của cậu thiếu niên đang thâm thương trộm nhớ một người.

Đầu óc Mạnh Tiểu Bắc như bị giật điện, ngón tay trượt cái làm bánh xà phòng văng từ lòng bàn tay xuống, lại còn bắn trúng lưng Thiếu Đường, sau đó rơi toẹt xuống đất!

Mạnh Tiểu Bắc mím môi, cảm thấy bản thân ngu si hết chỗ nói, vội vàng chạy theo bánh xà phòng sắp trôi mất trong đường thoát nước! Hai người đều im lặng, cùng quay người nhặt bánh xà phòng, đầu đập “cốp” vào nhau. Mạnh Tiểu Bắc vừa ngẩng lên nhìn, dương vật hồng hào đẹp đẽ du đưa bên dưới của Thiếu Đường đập ngay vào mắt cậu.

Đôi mắt cậu như nẩy lửa, bên dưới ngay lập tức cứng lên. Chim nhỏ mất nét đỏ rực dựng thẳng đứng.

Mạnh Tiểu Bắc vội vàng xoay phắt đi...

Cậu cũng không biết làm thế nào để có thể chịu đựng qua mấy phút đồng hồ ngắn ngủi tiếp theo.

Mắt cậu nóng như lửa, cơ thể như bùng cháy, cả khuôn mặt đỏ bừng, cực kỳ xấu hổ, cảm thấy ngu tới mức muốn chết luôn cho xong.

Xung quanh vô số người, hơi nước nóng rực hầm hập, tiếng nước ầm ầm, hẳn là chẳng có ai chú ý tới cậu đâu. Mạnh Tiểu Bắc lấy khăn bịt mũi lại, chân tay luống cuống. Chim nhỏ ngu ngốc đang cương vẫn không chịu xẹp xuống, thậm chí càng lúc càng to hơn, bướng bỉnh ngạo nghễ đỉnh lên khăn. Lúc mò tay chạm tới, chim vẫn nóng rực, chứa đựng ham muốn bùng cháy đơn thuần. Mạnh Tiểu Bắc nắm chặt chà xát, cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Cậu cũng không cố chịu đựng bởi cậu không thể khống chế suy nghĩ cùng xao động hỗn loạn điên cuồng của cơ thể, càng không thể dần xuống, chịu đựng kìm nén xúc động tuổi trẻ! Ở phía dưới khăn, cậu nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay lóng ngóng xoa nắn vị trí nhạy cảm, cuối cùng tuốt cực nhanh ở chỗ mẫn cảm nhất trên cơ thể, đầu sáo gồ lên, muốn bắn, sắp điên mất thôi...

Trước mắt Mạnh Tiểu Bắc mơ mơ hồ hồ.

Tim cậu đập quá nhanh, não thiếu oxy trầm trọng.

Đầu cậu đột nhiên tê buốt, thái dương đau nhức, khó thở... Khăn tắm... khăn tắm rơi xuống đất... A!...

“Tiểu Bắc?”

“Tiểu Bắc, bây sao vậy?”

“Này?!”

...

Trong nhà tắm, người đông nghìn nghịt chen chúc nhau, cực kỳ chật chội, kín như bưng nên thiếu không khí. Mùa đông, nhà xưởng nhà máy bông sợi số hai dồi dào nhiệt điện, nước tắm thực sự rất nóng, nhiệt độ quá cao, hơi nước làm ngạt thở.

Hơn nữa, khi đó mọi người không chú ý tới việc dưỡng sinh, vừa ăn cơm xong não thiếu máu, đáng ra không nên ngay lập tức tắm nước nóng.

Tóm lại, ngày đó ở trong nhà tắm công cộng, Mạnh Tiểu Bắc té xỉu.

Hệt như cảnh tượng trên tivi, đường đường là một thằng con trai mà bữa đó Tiểu Bắc thật sự hôn mê, té xỉu, bổ nhào về phía trước, mơ mơ hồ hồ cắm mặt vào ngực cha nuôi.

Cả người Thiếu Đường bóng loáng toàn bọt nước, Mạnh Tiểu Bắc giống như con cá chạch trơn trượt, ôm lấy cha nuôi, từ bên trên trượt dần xuống, nằm sấp trên đất...

Ngày hôm đó quả thực là ngày xui xẻo nhất trong cuộc đời Mạnh Tiểu Bắc, là những phút giây bế mặt nhất trần đời.

Ở trong nhà tắm công cộng của khu tập thể, có rất nhiều hàng xóm láng giềng biết cậu!

Thiếu không khí, ngạt thở trầm trọng, ý thức duy nhất còn sót lại trong đầu Mạnh Tiểu Bắc đó là cảm thấy cơ thể mình bỗng nhiên bay lên không trung, được hai cánh tay cường tráng mạnh mẽ bế lên.

Cậu nghe thấy tiếng cha nuôi gọi tên cậu vài lần, tiếng gọi đầy lo lắng.

Trong trạng thái mê muội choáng váng, cậu như thể rơi vào một không gian khác. Thiếu Đường trần truồng đang bế bổng người cũng đang trần như nhộng là cậu. Bé người đang ngất rất mất sức, anh len qua đám người chật chội, bước cực nhanh như chạy. Tiểu Bắc áp vào lồng ngực Thiếu Đường, xung quanh có tiếng gọi ầm ĩ, có tiếng nước ầm ầm không dứt...

Ánh sáng đột ngột rơi vào khe hở giữa bờ mi, trước mắt nhoáng lên một cái, không khí trong lành ứa vào lỗ mũi, Mạnh Tiểu Bắc lập tức tỉnh dậy, nhìn thấy rõ ràng mọi thứ. Vừa rồi cậu đột ngột thiếu máu thiếu oxy lên não, máu trong cơ thể lúc đó hình như tràn hết xuống nửa người dưới.

Thiếu Đường đang đứng trước mặt cậu. Anh khom lưng xuống, hai bầy tay to lớn ôm lấy mặt cậu: “Tiểu Bắc?”

Mạnh Tiểu Bắc ngơ ngác: “Dạ?”

Lòng bàn tay Thiếu Đường cạ cạ vào mặt cậu, sượt qua huyết thái dương. Đôi mắt anh đen láy, nhìn cậu hỏi: “Ổn rồi hả?”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

“Có chuyện gì vậy Tiểu Bắc?”. Chồng cô ba từ phía sau Thiếu Đường thô lỗ kêu lên: “Đến chịu thằng nhóc này! Sao sức khỏe yếu vậy hả, có mỗi tắm thôi mà cũng bị choáng?!”

Khi đó, bọn họ đang ở trong phòng thay đồ, Mạnh Tiểu Bắc vội vàng cúi đầu nhìn bên dưới. Cùng lúc đó, Thiếu Đường kéo bừa lấy một cái khăn, chẳng quan tâm là khăn của ai, vội vàng quấn vào thay cậu.

Có một chú hỏi: “Thằng nhóc nhà cậu sao vậy?”

Thiếu Đường rất bình tĩnh trả lời: “Buổi tối ăn no quá.”

Mạnh Tiểu Bắc vừa chột dạ vừa xấu hổ. Cậu và Thiếu Đường đối mặt nhau, cậu cảm thấy với ánh mắt Thiếu Đường đang nhìn cậu, chứng tỏ anh đã hoàn toàn nhìn ra vấn đề.

Cái thứ đó có mùi, mặc dù ở trong phòng tắm mịt mù hơi nước, cậu vẫn có thể ngửi được mùi tinh dịch ngập tràn hoóc-môn nam tính của trai trẻ trên người mình. Vừa rồi cậu chắc chắn đã bắn, không chừng đã bắn lên người nào đó rồi...

Nét mặt Thiếu Đường quan tâm lo lắng, rất chiều chuộng vỗ vỗ mặt cậu: “Thằng nhóc này, hôm nay bây đừng tắm nữa, mau thay quần áo... Đừng trần truồng để người khác nhìn.”

Sau đó Thiếu Đường lại đi vào dội một lượt nước nữa rồi quay ra.

Trong lúc mặc quần áo, khi Thiếu Đường kéo quần lót lên, lúc kéo đến đùi thì bị vướng không kéo lên được nữa.

Thiếu Đường nhú mày cúi đầu nhìn, cẩn thận nhìn kỹ cái quần lót kỳ quái nọ, không nói gì, ra sức kéo lên, cố lắm mới kéo được lên háng. Cái quần lót thực sự quá chật, lưng quần, mông quần đều hẹp, nhỏ hơn một cỡ, siết chặt kéo căng bờ mông, thít chặt phía trong đùi, lộ ra đường nét gợi cảm, gồ rỗ của dương vật.

Cha nuôi trừng mắt nhìn Mạnh Tiểu Bắc một cái.

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu ôm nửa mặt, thật sự xấu hổ chết mất thôi, nhưng sau đó lại cực kỳ buồn cười, rất muốn tìm cái cống thoát nước nào mà chui vào...

Tất nhiên, tối đó sau khi về, Thiếu Đường chỉ nói với bà nội cậu là Mạnh Tiểu Bắc ăn cơm xong bị thiếu không khí ngất xỉu tại nhà tắm, còn lại không nói thêm gì khác, hai cha con ăn ý ngầm hiểu nhau.

Trước khi đi, Thiếu Đường còn đứng ở cổng tò vò dưới lầu hút điếu thuốc, đợi người.

Mạnh Tiểu Bắc choàng thêm áo khoác đuổi theo anh xuống dưới. Trên cơ thể cậu hăng còn vương hơi nước thanh mát, cùng với sự mệt mỏi sau khi giải phóng dục vọng mạnh mẽ đè nén bấy lâu. Cậu đút tay vào túi, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, lấy hết dũng khí, chậm chậm từ sau lưng Thiếu Đường đi tới.

Dưới ánh trăng, bờ lưng Thiếu Đường to lớn thẳng tắp, mạnh mẽ kiên cường, hai chân dài thẳng. Ánh trăng rọi xuống sau lưng anh, tạo nên một mảng trắng xóa như tuyết, ngỡ như đang bập bênh rung động theo bóng dáng anh.

Thiếu Đường quay đầu lại.

Mạnh Tiểu Bắc cong môi, cố gắng làm cho mình cười thật đẹp: “Cha nuôi.”

37. Chương 37: Bí Mật Lộ Tẩy

Hai người sống đôi ngời xôm ở chân tường dưới lầu nhà Mạnh Tiểu Bắc, tắm mình trong ánh trăng, hứng những cơn gió lạnh. Trên đầu bọn họ là các ô cửa sổ khu nhà tập thể. Bên ngoài cửa sổ nhà hàng xóm tầng hai còn nuôi bồ câu, hỗn hợp chất thải và lông chim từ trong không ngừng chảy xuống. Tất cả tràn ngập hơi thở cuộc sống gia đình.

Thiếu Đường thoải mái nói: “Tiểu Bắc, bây thật sự lớn rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc gật đầu: “Dạ.”

Thiếu Đường cạo chân lên chân Tiểu Bắc: “Lông cũng nhiều ha.”

Mạnh Tiểu Bắc bật cười, giễu ngược lại: “Không nhiều bằng cha.”

Thiếu Đường chọc cậu: “Lúc bây ngã lên người cha, trượt xuống, ôi mẹ ơi, cha cúi đầu nhìn, hai ta xém nữa cuộn chặt lấy nhau không gỡ ra được!”

Mạnh Tiểu Bắc cười ồm lên, gãi đầu, trong lòng vui vẻ thoải mái, sự xấu hổ bề mặt vừa rồi thoáng cái mất tăm. Thích một người nhiều đến như thế, mỗi một câu nói của người ấy đều như mật rót vào tai.

Cậu quay sang nhìn Thiếu Đường, cẩn thận hỏi điều mà mình vẫn mang nặng trong lòng: “Cha nuôi, về lần này rồi cha còn đi nữa không? Còn rời Bắc Kinh nữa không?”

Thiếu Đường lấy điếu thuốc nghiêm túc nói rõ: “Thực ra ban đầu cũng không nghĩ sẽ trở về lúc này! Bên trên sắp xếp nhiệm vụ, thành lập đội ngũ mới, đề bạt cán bộ trẻ tuổi. Cha được gọi về Bắc Kinh cũng nghĩ

mãi có nên để tới mùa hè mới qua với bây không. Bây phải thi lên phổ thông, cha thật sự rất lo mình sẽ ảnh hưởng tới việc thi cử của bây, không đáng, việc học tập của bây vẫn quan trọng hơn!”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Cha sẽ không ảnh hưởng tới con. Cha không ở đây, con cực kỳ nhớ cha... Như vậy mới ảnh hưởng tới con.”

Thiếu Đường vô cùng nghiêm túc dặn dò: “Hết kỳ nghỉ, nhập học rồi tuyệt đối không được đạp xe đường xa tới tìm cha nữa. Lỡ mà choáng váng lại lỡ dở việc học, nghe chưa?”

Mạnh Tiểu Bắc đáp: “Chỉ cần cha tới chơi với con, con sẽ không qua chỗ cha nữa.”

Thiếu Đường nhú mày: “Cứng đầu cứng cổ vậy hả?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Trừ việc này ra thì cái gì con cũng nghe cha hết.”

Trong lòng Mạnh Tiểu Bắc vẫn luôn tồn tại khúc mắc khó cởi, cậu không mở lời hỏi, nhưng Thiếu Đường lại chủ động nói ra.

Đôi mắt Thiếu Đường đen thẫm, phản chiếu ánh trắng và bóng cây. Ánh mắt anh bình yên tĩnh lặng: “Tiểu Bắc, xin lỗi bây, bây không trách cha chứ.”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Hai người trầm lặng một lúc lâu, gió Bắc thổi vù vù, cuốn tan khói thuốc.

Thiếu Đường nói: “Cha vừa đi đã đi hơn bốn năm, chớp mắt bây đã lớn như vậy, thay đổi quá nhiều. Có vô số thứ đã không còn giống như xưa, lúc vừa nhìn thấy bây, ngay đến giọng nói bây cha cũng không nghe ra.”

“Cha đã không tận tâm hoàn thành trách nhiệm của một người cha, không hết lòng chăm sóc bây. Mấy hôm trước cha vừa gọi điện thoại cho cha ruột bây, cha vô cùng xấu hổ nói với cha ruột bây, giờ đây đến cả chuyện bây cao bao nhiêu, đi giày cỡ nào, mỗi bữa cơm ăn mấy bát, chủ nhiệm lớp với bạn học bây là những ai, bình thường bây chơi gì... Cha đều không biết, chẳng thể báo lại!”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Con cao một mét bảy tư, đi giày cỡ 41.”

“Cha ruột của con cũng không biết con cao bao nhiêu, con cũng không hỏi Mạnh Tiểu Kinh cao bao nhiêu, thích gì.”

Mạnh Tiểu Bắc giống như người lớn, bình tĩnh thản nhiên, trong giọng nói rõ ràng chứa đựng sự hờn giận

nhưng lại ra vẻ đứng đưng chẳng hề để tâm.

Chủ đề này lại chính là vấn đề cấm kỵ khiến người ta khó chịu, Thiếu Đường vội vàng nói: “Bây đừng như vậy! Hai đứa thi lên phổ thông xong, cha ruột bây nhất định sẽ đưa Mạnh Tiểu Kinh đến Bắc Kinh. Hoặc là sẽ gọi bây về Tây Câu thăm nhà. Trước mặt cha ruột bây, bây tuyệt đối chớ có ương bướng như thế, cha ruột bây vất vả lắm mới chữa khỏi chân cho Mạnh Tiểu Kinh đó!”

Mạnh Tiểu Bắc rũ mắt không nói lời nào.

Thiếu Đường không vừa ý, nói: “Cha ruột bây vẫn rất thương bây, nếu không từ đầu sao tạo điều kiện cho bây tới Bắc Kinh, để em trai bây ở lại Tây Câu? Đừng làm cha ruột bây đau lòng, đừng chống đối cha ruột bây.”

Mạnh Tiểu Bắc vẫn không nói không rằng. Cứ nhắc tới chủ đề này là cậu lại xù lông, như thể cậu đã dựng lên một bức tường kín bưng, che giấu nội tâm sâu trong lòng, nhốt bản thân ở bên trong. Mạnh Tiểu Bắc dùng tóc mái để che khuất những thay đổi cảm xúc rất nhỏ trên khuôn mặt. Nghe đâu, con trai thời dậy thì mà thích dùng tóc mái che đi ánh mắt, giả bộ ngẫu nhiên một là nội tâm u tối hèn hạ, hoặc là trong lòng cực kỳ tự ti, vô cùng nhạy cảm. Mạnh Tiểu Bắc chính là kiểu người thứ hai.

Thiếu Đường lại nói: “Quần áo trên người bây, từ lâu đã không phải mấy bộ cha mua cho bây hồi xưa. Đồ cha mua cho bây nhỏ hết rồi, đã vứt rồi ha.”

Mạnh Tiểu Bắc vội vàng nói: “Đâu có... mỗi năm cha vẫn gửi tiền cho con mà! Con chưa từng oán trách cha!”

Thiếu Đường lắc đầu: “Cha ruột bây cũng gửi tiền cho bây mà. Tiền thật sự không đáng là gì, cha bảo bây nghe, tiền thật sự chẳng là cái mẹ gì!”

“Mới đầu cha học bồi dưỡng Học viện quân sự cũng bởi để tương lai trong bộ đội có thể thăng chức, bởi sự nghiệp con đường sau này. Đi rồi cha mới thấy... cha cảm thấy bản thân mình thật quá ích kỷ, bỏ bây một mình tại Bắc Kinh. Cha ruột bây không ở đây, bây chính là trách nhiệm duy nhất của cha! Thế mà cha cũng bỏ đi! Cha thật sự sợ bây học phải điều xấu, bởi chuyện này mà trách cha.”

Mạnh Tiểu Bắc thăm sàng lọc trong đầu, nghĩ thầm ngoại trừ việc thỉnh thoảng bản thân tự thủ dâm trong ổ chăn, hình như cũng không làm việc gì xấu thì phải?

Ánh mắt Thiếu Đường chợt lóe lên, đột nhiên bắt lấy tay trái Mạnh Tiểu Bắc, nắm lấy ngón trỏ, ngón giữa của cậu vuốt ve vài cái, bất thành linh hỏi: “Thằng nhóc thối, bây hút thuốc rồi đúng không?”

Mạnh Tiểu Bắc: “... Dạ?”

Thiếu Đường cười nhạt: “Chớ có giả vờ giả vịt với ông.”

Mạnh Tiểu Bắc vội cúi đầu gỡ tóc, làm đầu rối xù cả lên.

Thiếu Đường cười nhạo cậu: “Ông đây hút thuốc hơn chục năm rồi, vừa ngửi mùi hôi trên người bây là đã biết ngay bây làm chuyện hay ho gì!”

Mạnh Tiểu Bắc mặt dày cười hềnh hếch: “Cha nuôi à, cha chớ có nói với ông bà nội con nha.”

Thiếu Đường lại dặn dò: “Đừng hút nhiều quá, không tốt cho sức khỏe. Hơn nữa, đừng mua loại thuốc hôi mù giá rẻ một hộp mấy chục nghìn bán ở hợp tác xã nhà máy số hai, nếu hút thì hút thuốc chất lượng tốt nhất ấy.”

Hai người chụm đầu nói mấy chuyện nhà chuyện cửa như tri âm tri kỷ. Mạnh Tiểu Bắc lấy hết dũng khí, mạnh dạn dựa đầu vào bả vai cha nuôi, một tay ôm lấy thắt lưng Thiếu Đường. Cảm xúc khi ôm người mà mình thích hoàn toàn khác so với việc ôm ai khác hay ôm con gái. Trong nháy mắt dựa vào, trước mắt mơ mơ hồ hồ, trái tim run rẩy, vừa xót xa vừa ngọt ngào. Cậu cũng không nói rõ, không thổ lộ, cứ thế ỷ vào vai vế con nuôi của mình mà giả ngây giả dại, nhân cơ hội sờ soạng ôm đối phương. Chỉ cần người ấy không từ chối, cậu cứ cơ hội mà được đằng chân lân đằng đầu.

Thiếu Đường nhú mày chê cậu: “Bây bao nhiêu tuổi rồi hả”, song cũng không gạt bỏ cánh tay xằng bậy của cậu. Tay Thiếu Đường áp lên tay Mạnh Tiểu Bắc, ngón tay nhẹ nhàng ve vuốt đường tĩnh mạch nổi trên cánh tay cường tráng, chạm lên dấu vết năm tháng xưa kia. Vừa mới chứng kiến cảnh tượng bất ngờ ấy trong nhà tắm, lòng dạ Thiếu Đường rối bời. Có một chút xấu hổ nhỏ bé, nhưng phần lớn là sự mãnh liệt rung động. Loại chuyện này lại không thể vạch trần bóc mẽ, da mặt con trai anh rất mỏng, cha nhỏ thương cậu, không nỡ lòng.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, Thiếu Đường nghiêng đầu hôn một cái lên tóc Mạnh Tiểu Bắc, nụ hôn phóng khoáng mạnh mẽ. Nơi mềm mại nhất trong trái tim như đột ngột tan chảy, ấm nóng đến không thể chịu được...

Mạnh Tiểu Bắc bỗng lấy từ trong túi quần ra một cái vòng: “Con tết cho cha đó, cha đeo không?”

Thiếu Đường vừa nhìn liền nhú mày: “Đeo cái này hả? Con gái mới đeo thứ này.”

Miệng anh thì nói như vậy nhưng tay đã nhận lấy vòng.

Mạnh Tiểu Bắc vội nói: “Con trai cũng đeo mà, lớp con ai cũng đeo.”

Thiếu Đường giải thích: “Cả ngày bọn cha huấn luyện làm nhiệm vụ, bò trên núi, lăn lộn trong bùn, thật sự bất tiện, ra mồ hôi thế nào cũng sẽ làm bẩn vòng này cho coi!”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu đáp: “Dẫu sao con cũng chỉ tết cho một mình cha thôi.”

Ngoài miệng thì chê nhưng Thiếu Đường đã nhanh chóng đeo vòng lên cổ tay trái, như thể thứ này đương nhiên là dành cho anh! Anh cẩn thận thắt chặt nút dây, nhét vào trong ống tay áo len, không để người ngoài nhìn thấy. Trong đội hơn chục tiểu binh hai mươi tuổi đều đeo vòng màu đỏ, do người yêu trong nhà tết cho. Đàn ông có người thương mới đeo cái này, lòng ai chẳng tỏ chẳng tường? Có ai là kẻ ngốc cơ chứ? Thực ra đôi bên đều đang ra sức giả ngu trước mặt đối phương mà thôi.

Có những lời không biết làm sao để nói ra. Nếu nói quá rõ ràng trắng trợn, sợ rằng sau này không thể nắm tay sóng vai, không thể chẳng kiêng kỵ gì mà ôm chầm lấy nhau được nữa. Dầu cho thích một người đến như vậy, vẫn không thể quên mất đâu là giới hạn.

Sau đó hai người đều rét tới không chịu nổi. Buổi tối trời đông gió thổi rất mạnh, tắm xong dễ bị cảm. Trước khi đi, Thiếu Đường cực kỳ bức mình nói: “Mạnh Tiểu Bắc, đi lấy quần lót cha ruột bây đổi cho cha, quần của bây, ghì chặt đùi trong, cái đó của ông khó chịu lắm rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc nhìn chằm chằm Thiếu Đường. Mọi quan hệ khăng khít hơn thì lời nói ra lại càng bạo dạn hơn: “Con muốn cha mặc quần của con, cha không được mặc quần của cha ruột con!”

Thiếu Đường dở khóc dở cười, khoát tay nói: “Quần của bây nhỏ bỏ mẹ, chỗ đó của ông bị siết khó chịu lắm.”

Mạnh Tiểu Bắc phì cười, giỡn anh: “Cha nuôi, chỗ đó của cha lớn vậy ha?”

Thiếu Đường mắng: “Thằng nhóc mắt nết, bây có phải chưa từng nhìn thấy đầu hủ! Chim to, tổ nhỏ, không chứa được ông! Mau cút lên, lấy quần của cha ruột bây cho ông!”

Bên trong hành lang tối như mực vang lên tiếng cười đùa giả thô bỉ của đàn ông. Mạnh Tiểu Bắc bị Thiếu Đường chọc cho đến mức nảy lên sự kích động, cực kỳ muốn ôm chặt Thiếu Đường giở trò xỏ lá, vuốt ve tổ chim khêu gợi hùng vĩ của anh...

Mạnh Tiểu Bắc bấu môi cầm quần lót của cha ruột xuống dưới, cực kỳ không vui.

Mạnh Tiểu Bắc muốn đưa Thiếu Đường lên phòng ngủ của mình thay, ánh mắt Thiếu Đường lóe lên sự do dự. Sau rốt anh từ chối không lên, kiên quyết muốn ở dưới lầu đối. Cổng tò vò chung cư kiểu cũ đều rất sâu, đây thường là chỗ để xe đạp. Trong cổng tối om, Thiếu Đường dựa vào phía sau, nhanh nhẹn cởi quần thu ra, đổi quần lót. Anh không muốn lên lầu, nhưng lại chẳng ngại việc ở bên ngoài có thể bị người khác nhìn thấy. Có lẽ cũng bởi do dải nắng dầm mưa trong quân đội từng ấy năm thành thói quen, đàn ông qua loa cầu thả.

Mạnh Tiểu Bắc cầm lấy cái quần lót còn vương hơi ấm cùng mùi vị của Thiếu Đường, lặng lẽ cất kỹ, trải ra để dưới gối mỗi đêm nằm ngủ.

Từ khi đó cậu đã lơ mơ nhận ra, Thiếu Đường cực kỳ không muốn bước lên phòng cậu ở, dường như bởi muốn lảng tránh ai đó. Giữa người lớn với nhau kỳ thật cũng như trẻ con, có những chuyện không thể nói

rõ ràng, không muốn làm tổn thương thể diện của đối phương, nhưng trong lòng lại lẩn tránh, hành động tỏ rõ sự né tránh.

*

Bởi vì kỳ nghỉ đông này Thiếu Đường lại bắt đầu xuất hiện trong cuộc sống Mạnh Tiểu Bắc, nên quãng thời gian ngắn ngủi này trở nên ngọt ngào vô cùng. Nhoáng một cái đã tới lúc cậu lại bắt đầu đi học tiếp.

Mạnh Tiểu Bắc lại cà lơ phất phơ như mọi ngày. Dẫu sao cũng chỉ còn một kỳ học cuối cùng của lớp chín mà thôi. Suốt cả năm nay, không khí học tập ở trường điểm cực kỳ căng thẳng, ngọt ngào như chuẩn bị chiến tranh. Mỗi ngày, sáu giờ hơn cậu đạp xe ra khỏi nhà, bảy giờ bắt đầu giờ tự học buổi sáng. Một ngày có tám tiết học, học xong lại ở lớp học thêm đến muộn, tự học tới khi trời tối mịt mới về nhà. Trưởng ban khối cậu là nữ, lúc nào nhìn cũng hùng hùng hổ hổ, đỏ mặt tía tai, hung ác đáng sợ, chỉ mong học sinh tiến bộ thật nhanh. Mới trông thấy thôi, đã biết ngay là do áp lực chỉ tiêu lên lớp quá lớn, muốn cùng trường điểm của thành phố – trường trung học 80 bên cạnh ra sức nâng cao hiệu suất lên lớp, bởi vậy mà lo lắng quá độ dẫn tới chứng rối loạn lo âu. Mỗi ngày, việc của Mạnh Tiểu Bắc chính là bò ra làm mãi không xong sách bài tập và đề thi thử của khu. Trình độ của trường học khu Triều Dương kém quá, giáo viên bèn cho bọn họ làm đề thi của bên Tây Thành và Hải Điện, kết quả kiểm tra rưng ầm ầm, có rất nhiều câu hỏi còn chưa bao giờ nhìn thấy! Bởi vậy cả lớp bị mắng, tất cả học bù...

Ở trường học đào đâu ra thời gian mà tán gái, chủ trì đài phát thanh hay các hoạt động xã đoàn khác đều phải tạm dừng. Mạnh Tiểu Bắc càng chẳng có thời gian rảnh rỗi chạy tới Hải Điện chơi với cha nhỏ.

Tuy rằng không thể thường xuyên gặp mặt, nhưng Mạnh Tiểu Bắc vẫn rất vui. Bởi mong chờ chẳng bao nhiêu nên chỉ một xíu sự ấm áp cũng đã có thể khiến cậu cảm thấy tràn trề hạnh phúc. Theo giao ước, cha nuôi gọi điện đến dưới lầu cho cậu. Có lúc Mạnh Tiểu Bắc đến nhà Kỳ Lượng làm bài tập, cũng lấy điện thoại của nhà Lượng gọi cho Thiếu Đường.

Trong điện thoại, giọng nói cha nuôi dịu dàng hiếm thấy, hoặc bởi Mạnh Tiểu Bắc đang chìm trong thứ tình cảm yêu thầm nên ảo tưởng ra như vậy. Thiếu Đường đồng ý với cậu: “Cố gắng thi cử, thi được vào trường tốt, lúc nghỉ hè cha đưa bạn đi chơi.”

Lúc nghỉ giữa trưa trong trường, Mạnh Tiểu Bắc mệt mỏi rũ rùi nằm bò ra bàn học ngẩn người. Có lúc cậu ngửa tay, vẽ Thiếu Đường ngay trên mặt trắng sau sách bài tập.

Một lần, vào buổi trưa sau khi học xong tiết bốn, Mạnh Tiểu Bắc và Kỳ Lượng dẫn đầu lao vụt ra khỏi phòng học, tay cầm hộp cơm chạy tới quán cơm trong trường. Thầy Tiêu dạy môn Ngữ văn của lớp cậu, cầm một tập sách đi qua, từ xa nhìn thấy cậu cười tủm tỉm: “Tiểu Bắc, lần này viết văn tốt lắm.”

Hai mắt Mạnh Tiểu Bắc híp lại, khóe miệng cong cong: “Thật ạ, cảm ơn thầy Tiêu!”

Kỳ Lượng dán chặt vào Mạnh Tiểu Bắc đi, cúi đầu không nói lời nào.

Thầy Tiêu nhìn hai người một cái, quay người vuốt tóc mái, hơi rung rung hông, phóng khoáng bước đi, vào nhà tầng.

Kỳ Lượng nhìn chằm chằm bóng hình thầy giáo, bực mình nói: “Trong các giáo viên khối mình, thầy Tiêu Dật thích nhất mày đó, suốt ngày thấy ông cười với mày.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Ông thích tao? Tao thấy ông cực kỳ quý mày thì có, chẳng có việc gì mà suốt ngày tìm mày nói chuyện.”

Rất hiếm khi Kỳ Lượng tỏ ra khó chịu: “Tao đâu có thích nói chuyện với ông! Mày không phát hiện à, ông gọi tao vào văn phòng của ông mà tao đã bao giờ vào đâu!”

Mạnh Tiểu Bắc nhún vai, ừ thì làm sao.

Kỳ Lượng nhú mày, lại cảm râm: “Tiểu Bắc, từ sau ông bảo mày vào văn phòng ông nói chuyện, mày tuyệt đối chớ đi!”

Khi đó, Mạnh Tiểu Bắc không thể hiểu nổi sự tức giận của Lượng Lượng là bởi vì sao, rõ là lằng nhằng. Cậu thầm nghĩ, điểm Ngữ văn của cậu rất tốt. Trong các môn Ngữ văn, Toán học, Ngoại ngữ, Sinh học, Hóa học, Chính trị, Lịch sử, Địa lý, duy nhất chỉ có môn Ngữ văn được thành tích cao nhất, không có chuyện gì thì cứ chỉ thầy Tiêu tìm mình nói chuyện làm gì?

Kỳ Lượng vẫn còn lải nhải, Mạnh Tiểu Bắc vội vàng rào bước đến quán cơm: “Hôm nay ăn gì, mau coi cho ông!”

Mạnh Tiểu Bắc bị cận thị nhẹ, hai độ. Cậu không đeo kính nên mỗi lần đều bảo Lượng Lượng xem tên các món ăn cho mình.

Kỳ Lượng híp mắt nhìn: “Hàng đó hả, giá đỡ xào thịt gà khô.”

Mạnh Tiểu Bắc bực bội: “Trời, đó chẳng phải là ảnh giá đỡ xào gà sao, mỗi mày thích ăn gà, tao xếp qua hàng món tao thích là thịt viên sốt đây.”

Kỳ Lượng bực mình nói: “Mạnh Tiểu Bắc, trong sơ yếu lý lịch có ghi mày là dân tộc Hồi đó, mày đúng là không biết xấu hổ!”

Trong lớp khác lớp Mạnh Tiểu Bắc có một bạn nữ dân tộc Hồi, khác một trời một vực với Mạnh Tiểu Bắc. Bạn này rất được chú ý, bởi mỗi lần gọi cơm ở quán đều yêu cầu nhà ăn lấy cho mình thìa khác với thìa đã từng múc thịt viên sốt, một mình cầm thìa mới lấy thịt bò khoai tây. (97)

97. Giải thích một chút đoạn này: Bởi vì người Hồi bị cấm ăn thịt lợn, nên bạn người Hồi kia khi lấy đồ

ăn không muốn dùng thìa đã từng múc thịt viên sốt. Mạnh Tiểu Bắc có mẹ là người Hồi, nhưng cậu ăn tạp =)))

Mạnh Tiểu Bắc lấy đầy một hộp cơm gồm thịt viên sốt cùng tỏi xào thịt xé, từ trước mặt bạn nữ kia hiên ngang đi qua, đón lấy ánh mắt khinh thường của đối phương.

Từ trước tới nay cậu vẫn là loại người thẳng thắn chẳng ngại sự ghét bỏ, ánh nhìn của người khác.

Ở trong trường học, con trai ở độ tuổi choai choai càng bất cần ngông nghênh như vậy lại càng khiến người khác chú ý...

Thầy giáo Tiêu Dật là giáo viên môn Ngữ văn của lớp cậu. Dẫu y không phải là giáo viên chủ nhiệm nhưng quyền hạn còn lớn hơn cả giáo viên chủ nhiệm, bởi y là phó trưởng ban của khối bọn họ. Thầy giáo Tiêu mới chỉ hơn 30 tuổi mà đã được dạy lớp 9 ở trường điểm, lại còn là giáo viên nòng cốt, chứng tỏ năng lực rất tốt, là giáo viên bồi dưỡng lớp trẻ ở trường điểm.

Lần đầu tiên thầy Tiêu lên lớp, lúc giới thiệu bản thân, y viết tên mình lên bảng đen, nét chữ đẹp dễ viết lên tên Tiêu Dật, tên tự là Lan Yên. Lúc đó toàn bộ học sinh trong lớp đồng loạt cười ầm lên! Một thầy giáo mà lại có thể lấy tên và tên tự chứa đầy sự lạnh lùng và thanh cao đó! Nếu nói hay ho văn vẻ, đây đúng là giáo viên truyền bá tri thức văn học cho lớp trẻ, tràn đầy khí chất văn nghệ tươi mát. Còn mà nói hài hước châm biếm, cái tên này sao mà ngôn tình sến rết tới vậy, đây chẳng phải chính là luận điệu của nam chính trong kịch dân quốc Quỳnh Dao hay sao! Sau đó cả lớp vào học, phát hiện thầy Tiêu giảng bài rất hay, tính tình dịu dàng ấm áp, đối với học sinh nào cũng đều vô cùng quan tâm, cực ít khi mắng mỗ nổi nóng, bởi vậy dần dần mọi người đều cảm thấy con người thầy Tiêu rất tốt.

Phòng triển lãm tranh của học sinh chính là do thầy Tiêu khởi xướng tiến hành, cố ý chọn tranh của Mạnh Tiểu Bắc bởi thầy cực kỳ yêu thích.

Mạnh Tiểu Bắc tham gia xã đoàn văn nghệ, kịch bản tập luyện cũng là do thầy Tiêu ở ngoài giờ học hướng dẫn cho. Giáo viên khác đều ghét mua việc vào người, với lại cũng đâu có kiếm thêm được khoản phí hoạt động ngoài giờ nào? Chỉ có thầy Tiêu khác với mọi người, rất thích tham gia hoạt động, giao lưu kết bạn với học sinh.

Riêng có duy nhất Kỳ Lượng cực kỳ ghét thầy Tiêu, ở hành lang bắt gặp đều quay ngoắt 90 độ, rẽ hướng khác trốn đối phương. Mạnh Tiểu Bắc cũng không rõ vì sao Kỳ Lượng lại ác cảm với thầy Tiêu như vậy.

Buổi sáng ngày hôm sau có hai tiết Ngữ văn. Mỗi khi vào học Mạnh Tiểu Bắc đều có duy nhất một tư thế. Cậu dựng sách giáo khoa lên, cúi đầu xuống, dùng sách giáo khoa với tóc mái chặn ánh mắt của người phía trước, bản thân ở phía dưới vụng trộm làm việc riêng. Bài học hôm nay cậu hiểu hết rồi, làm biếng chẳng buồn nghe, cũng chẳng thích ghi chép, dẫu sao có ghi thiếu thì tan học lại chép bài Tôn Viện Viện.

Ở phía dưới, Mạnh Tiểu Bắc nhớ lại, tưởng tượng ra bí mật khắc sâu trong ký ức hồi thơ bé ở trong rừng cây Tây Cầu, phác họa nên hình ảnh người ấy.

Giáo viên có kinh nghiệm phong phú chỉ cần đứng ở trên bục giảng, liếc mắt nhìn qua cũng có thể biết rõ học sinh ở bên dưới đang hí hoáy làm gì.

Thầy giáo Tiêu đang giảng bài, đột nhiên đặt giáo trình xuống, từ trên bục giảng bước xuống, đi thẳng tới chỗ Mạnh Tiểu Bắc!

Tôn Viên Viên tập trung học bài, nhìn thấy trước tiên, cuống cuồng ho vài tiếng.

Từ góc chéo đằng sau, Kỳ Lượng giơ chân đá lên ghế Mạnh Tiểu Bắc.

Tiêu Dật vừa đi tới vừa trầm giọng hỏi: “Kỳ Lượng em làm cái gì vậy?”

Kỳ Lượng sợ tới mức vội dùng sách giáo khoa che mặt.

Lúc này Mạnh Tiểu Bắc mới ngẩng phắt đầu dậy, cuống quýt đem bức tranh không thể cho ai thấy bên trong nhét vào trong ngăn bàn...

Tiêu Dật đi tới, chỉ còn cách Mạnh Tiểu Bắc một đoạn ngắn, chăm chú nhìn cậu qua mắt kính thật dày, sau đó quay lại bục giảng.

Rõ ràng y biết tổng ở bên dưới Mạnh Tiểu Bắc giấu giếm gì đó, nhưng không tịch thu, giữ thể diện cho cậu.

Chuông tan học vang lên, cả lớp nộp vở bài tập, Mạnh Tiểu Bắc cùng Kỳ Lượng sóng vai qua hành lang đến nhà xí.

Mạnh Tiểu Bắc đi được vài bước, đột nhiên đứng lại: “Đù mẹ!... Toi rồi!”

Kỳ Lượng: “Mày lại làm sao vậy?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Vừa xong tao nộp vở bài tập lên rồi!”

Kỳ Lượng: “Ờ?”

Mặt Mạnh Tiểu Bắc như nứt ra, cực kỳ tức giận, quay người đá tường, gầm lên: “Bức vẽ tao vẽ trong giờ ấy!... Tao kẹp ở bên trong vở bài tập! Đù mé đù mé đù mé!!!”

Kỳ Lượng bối rối: “... Mày vẽ cái gì vậy?”

Cả ngày Mạnh Tiểu Bắc lo lắng bất an, mắt hờn mắt vía, sợ hãi, thật sự sắp tuyệt vọng, muốn nhảy lầu luôn cho xong.

Chuyện cậu làm đúng nhục nhã ngu xuẩn, thật sự bị vầy đáng đời! Cậu không nên vẽ hình ảnh đó, chính bản thân phơi bày tình cảm riêng tư nhất trong cõi lòng.

Lúc đó, cậu không có quá nhiều kiến thức và kiêng kỵ về “đồng tính luyến ái”. Nhưng chỉ dựa vào trực giác cậu cũng có thể biết, loại tình cảm thâm thương trộm nhớ cậu dành cho cha nuôi, không thể để người nào xung quanh nhận ra, nếu bị phát hiện sẽ cực kỳ bẽ bàng. Đó là bí mật mà cậu chỉ có thể chia sẻ cùng với người ấy mà thôi.

Bức tranh kẹp trong vở bài tập nộp lên, là bức vẽ bậy bạ mà trong giờ cậu hoài niệm tưởng tượng rồi không kìm được trộm vẽ. Đó là khung cảnh bên trạm gác ở Tây Cầu Kỳ Sơn, trong khu rừng nhỏ bên đầm nước... Cậu vẽ hai người đàn ông trần truồng ôm nhau, quấn quýt một chỗ. Cậu tưởng tượng cảnh cha nuôi và cậu thân mật với nhau, Thiếu Đường từ phía sau ôm cậu, hôn cậu, cưng chiều cậu...

Sớm tối hết giờ tự học, Tiểu Bắc có tật giật mình đi ngang qua văn phòng tổ bộ môn Ngữ văn, trong phòng làm việc đèn vẫn sáng.

Mạnh Tiểu Bắc thăm nghĩ lần này đi đời nhà ma rồi, ngày mai mời phụ huynh, trong buổi họp toàn trường sẽ chỉ đích danh cậu, lấy cậu làm ví dụ điển hình cho học sinh yêu sớm, vi phạm kỷ luật.

Cửa mở ra, hơi thở của Mạnh Tiểu Bắc như tắc nghẽn nơi cổ họng. Cậu thở hắt ra, quay đầu bước đi, về mặt bước chân như thể chuẩn bị tới nơi xử bắn. Thầy giáo Tiêu lộ đầu ra, gọi cậu: “Mạnh Tiểu Bắc!... Em vào đây nói chuyện.”

38. Chương 38: Kiểm Tra Sức Khỏe

Đây là lần đầu tiên Mạnh Tiểu Bắc bị một mình thầy giáo Ngữ văn gọi vào trong văn phòng nói chuyện hơn nửa tiếng đồng hồ. Một bên bàn làm việc của Tiêu Dật đặt bình trà màu đỏ ối cổ xưa, chứng tỏ y rất chú trọng tới sự văn vẻ tao nhã. Không ngờ, thầy Tiêu lại còn rót một chén trà mời Tiểu Bắc uống nữa chứ?!

Hôm nay, mọi chuyện hoàn toàn vượt ngoài dự kiến của Mạnh Tiểu Bắc. Thầy Tiêu không hề phê bình cậu, hoàn toàn chẳng nhắc đến chuyện bức tranh bậy bạ kia, vờ như không phát hiện.

Suốt lúc nói chuyện Mạnh Tiểu Bắc ngồi trên ghế dựa cúi đầu vò tóc, cắn môi, siết vạt áo phông, điệu bộ cực kỳ xấu hổ.

Thầy Tiêu đeo mắt kính hình vuông to, hỏi toàn những chuyện lung tung đầu đầu: “Mạnh Tiểu Bắc, thầy nghe nói em từ Thiểm Tây chuyển đến đây, học bổ sung ở trường mình?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Vâng.”

Tiêu Dật: “Giờ cha mẹ em vẫn đang làm việc tại Kỳ Sơn hả? Sắp tới chắc chưa về đây được nhỉ? Bình thường chắc không thể quan tâm tới việc học tập, ăn uống sinh hoạt hàng ngày của em ha?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Có lẽ vẫn chưa về được ạ, cũng không quan tâm tới em được.”

Tiêu Dật: “Thế giờ em ở Bắc Kinh là ở cùng với ông bà nội hả?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Dạ.”

Ánh mắt Tiêu Dật sâu xa, giống như anh cả nhẹ nhàng quan tâm: “Cha mẹ không thể chăm sóc em, bình thường cuộc sống cô đơn buồn tẻ lắm phải không? Cha mẹ Kỳ Lượng bỏ nhau, cũng giống em thiết hụt yêu thương quan tâm ruột thịt, chẳng trách đôi bên lại thân thiết như vậy, như hình với bóng.”

Mạnh Tiểu Bắc sờ mũi: “...”

Thầy Tiêu nói chuyện rất nhã nhặn, giọng điệu thương xót quan tâm, nhưng cách nói này không hợp tai Mạnh Tiểu Bắc cho lắm, làm cho mũi và lỗ tai cậu đều ngứa ngáy khó chịu, cực kỳ muốn hắt xì vào khuôn mặt tuần tú của đối phương.

Chính vậy mà Mạnh Tiểu Bắc bùng chén trà sét nung lên uống, không ngờ nước trà cực kỳ đắng. Cậu “phì” một cái phun hết một nửa hớp trà, bị sặc, ho dữ dội. Bình thường cậu đều uống nước trực tiếp từ vòi dẫn mà!

Mạnh Tiểu Bắc cầm áo may ô lau khóe miệng, đến là nhếch nhác.

Tiêu Dật bật cười nói: “Em đừng căng thẳng!”

Mạnh Tiểu Bắc khổ sở: “Không, em đâu có căng thẳng... Trời ơi, trà của thầy thật sự khó uống chết đi được!”

Tiêu Dật cười rõ tươi: “Trà Lục An đấy!”

Tiêu Dật bỗng nhiên nghiêng người qua, ánh mắt ẩn chứa sự bí ẩn và giễu cợt: “Thôi coi như bỏ qua chuyện này. Em đừng sợ hãi, chớ có run. Cả một buổi chiều lo lo sợ sợ, hãi lắm hả?”

Mạnh Tiểu Bắc quệt mồ hôi, trong lòng cảm kích, xấu hổ ngại ngùng, không tài nào nói rõ ràng.

Tiêu Dật vỗ vỗ cánh tay cậu: “Tiểu Bắc, sau này nếu xảy ra chuyện gì trong cuộc sống, hay có tâm sự muốn tìm người chia sẻ, cứ tới tìm thầy. Thầy rất muốn lắng nghe giúp đỡ em...”

Mạnh Tiểu Bắc vô thức lùi về sau một bước, từ sau hàng tóc mái nhìn thầy Tiêu, da gà da vịt nổi hết trên cánh tay. Cậu không có thói quen tiếp xúc thân thể với người khác.

Đương nhiên sau đó thầy Tiêu còn nhắc từ sau trong giờ học không được vẽ bậy nữa! Lần này không khiển trách em, chỉ nhắc nhở qua. Đoạn từ sâu bên trong giá sách y lôi ra vài quyển sách, nào là “Tập thơ mười bốn câu” của Shakespeare, tiểu thuyết “Chết ở Venice” của Thomas Mann, rồi còn có tiểu thuyết “Lời thú tội của người đeo mặt nạ” của Mishima Yukio,... chồng lên nhau đưa cho Mạnh Tiểu Bắc, bảo cậu về nhà đọc xong rồi viết cảm nghĩ đưa trước giờ Ngữ văn tiếp theo, sau đó lại đến văn phòng tâm sự với thầy!

Mạnh Tiểu Bắc ôm chồng sách ra về, mặt ngứa lên trời đau khổ, đúng là khóc không ra nước mắt. Cha mẹ ơi nêu cảm nghĩ!!! Chẳng bằng bắt ông đây đứng phạt rồi viết ba ngàn chữ kiểm điểm còn hơn, sở trường của ông chính là viết kiểm điểm, chớ đọc tác phẩm nổi tiếng rồi viết cảm tưởng ông đây mù tịt!

Một tuần sau đó, nhà trường tổ chức cho học sinh đi bệnh viện gần đó kiểm tra sức khỏe trước khi tốt nghiệp trung học.

Kiểm tra sức khỏe lần này là quy định của cục giáo dục, cả khối phải tham gia. Kiểm tra các mục thông thường, như chiều cao, cân nặng, thị lực, xem xét có thương tật gì không, hơn nữa còn kiểm tra tình trạng dậy thì, ghi chép số liệu để viết vào hồ sơ tốt nghiệp.

Con trai con gái mỗi nhóm rẽ về một hướng khác nhau.

Bọn con trai cười xấu xa, khe khẽ thì thầm với nhau: “Sao lại phải tách nam nữ lớp mình ra nhỉ, không biết bọn con gái kiểm tra cái gì thế ta?!”

Kỳ Lượng trong đội nói: “Này, mày đi cùng mà xem, thế là biết ngay bọn nó kiểm tra cái gì!”

Đám con trai khác nói: “Bộ dạng tao thế này, tao làm sao vờ chen vào được. Kỳ Lượng, mày có khả năng trà trộn vào đám con gái đó nhất đó, mày giúp bọn tao dòm coi!”

Kỳ Lượng: “Muốn chết à, biến mẹ mày đi!”

Đám con trai được dẫn vào một phòng lớn, bên trong có ba bác sĩ nam đang ngồi. Chẳng mấy chốc, cả lũ đã biết phải kiểm tra gì.

Bác sĩ bắt họ cởi đồ!

Quần cũng phải cởi, mỗi người phải lột hết chỉ còn sót lại quần lót.

Một đám con trai thì từ thâm to nhỏ tới tức giận rồi cuối cùng cười vang. Mẹ nó, sao bắt bọn tui cởi quần vậy, muốn làm cái gì, tắm rửa sạch sẽ cho lên bàn mổ hả?

Mặt mấy người bác sĩ lạnh tanh, không cảm xúc uống trà, chẳng thèm nhìn lên, cũng chẳng giải thích gì. Ở đây, không có học sinh nào có vấn đề riêng tư khó nói, chẳng có quyền gì, bảo em cởi thì em cởi, nói nhiều cũng được tích sự gì?

Kỳ Lượng cúi đầu, lặng lẽ nói với bạn bè xung quanh: “Mày coi trong bảng kiểm tra có cột “tình trạng dậy thì”! Bọn con gái lớp mình nhất định cũng kiểm tra cái này.”

Mạnh Tiểu Bắc lạnh lùng giễu cợt: “Kiểm tra thì kiểm tra, ông đây sợ cóc gì? Hay mày sợ hả?”

Kỳ Lượng lườm cậu: “Tao sợ? Tao đéch thêm sợ nhé!”

Hai người sỉ vả, chum đầu rỉ rả tai nhau. Cả một hàng con trai đều cởi hết quần, chỉ còn mặc mỗi quần lót tam giác nhỏ khêu gợi. Từng người từng người xấu hổ ngại ngùng che tay ở phía dưới, được bác sĩ điểm danh nộp bảng điền, lần lượt kiểm tra từng mục...

Kiểm tra tình hình dậy thì, con gái thì đo số đo vòng ngực, hông, con trai thì kiểm tra đặc tính sinh dục thứ cấp, (98) cùng với sự phát triển của cơ quan sinh dục. Mạnh Tiểu Bắc hăng còn đang đứng trong nhóm đang đợi đến lượt lên thớt. Cánh cửa phía sau nhẹ nhàng được đẩy ra, Tiểu Bắc quay đầu nhìn, không hiểu sao Tiêu Dật lại vào đây được.

98. Đặc tính sinh dục thứ cấp: Là những đặc điểm sinh dục quanh thời kỳ dậy thì.

Kỳ Lượng liếc mắt qua nhìn, vẻ mặt lập tức hiện lên sự căm ghét: “Sao ông ta lại tới đây? Ông ta có phải kiểm tra thân thể quái đâu!”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Ông ta là trưởng ban khối mình, ông ta đi theo đội.”

Ánh mắt Mạnh Tiểu Bắc và thầy Tiêu chạm nhau. Cậu quay mặt đi, theo bản năng cánh tay che ở thân dưới, trào lên cảm giác không an toàn khó tả. Thậm chí cậu còn cảm thấy được ánh mắt đối phương vẫn luôn dán chặt mắt vào lưng mình.

Mạnh Tiểu Bắc dậy thì rất tốt, bả vai cường tráng, bắp đùi thẳng tắp rắn chắc, bên dưới lộ ra đám lông đen mờ mờ.

Cổ họng Tiêu Dật run run, không chớp mắt nhìn chằm chằm bờ lưng, cái hông cong vênh, cơ thể khỏe mạnh tràn đầy sức trẻ của Mạnh Tiểu Bắc. Y không tiến lên, chỉ nghiêm túc đứng ở xa xa nhìn một lúc. Sau đó y đi đến hành lang ngồi, gục đầu xuống, thở dài một hơi thật sâu...

Tí cái là đến lượt Mạnh Tiểu Bắc. Cậu được yêu cầu nằm trên giường, bác sĩ nam cúi xuống, mặt khó đăm đăm như trái mướp đắng, không có cảm xúc liếc nhìn yết hầu cậu, mấy sợi râu lởm chởm thừa thớt ở phía môi trên, kiểm tra lồng ngực, cuối cùng nhìn qua bộ phận sinh dục dưới đũng quần, trên bảng kiểm tra viết chữ rồng bay phượng múa: Ưu.

Từ trong phòng kiểm tra đi ra, trên đường quay lại trường Kỳ Lượng vẫn vô cùng bức bối, dai như đĩa phần nộm: “Mạnh Tiểu Bắc, sao mày lại được loại ‘Ưu’?!”

Mạnh Tiểu Bắc hả dạ vênh vang liếm môi: “Tao đây thì quá chuẩn chứ sao nữa!”

Kỳ Lượng bưng bưng lửa giận nói: “Cớ gì mà tao lại bị ‘Ưu -’, cái dấu trừ đen đui kia là của nợ gì, chế nhạo ông đây hả!”

Mạnh Tiểu Bắc làm bộ y như thật chụp lấy khuôn mặt Lượng Lượng quay qua, cười đều giả: “Qua đây, để ông đây ngắm khuôn mặt tuần tú này nào.”

“Mày coi đến cả râu mày còn chẳng có, tao thấy ngay cả hạng ‘Ưu -’ cũng là châm chọc lắm rồi đó!”

Kỳ Lượng chỉ vào cằm mình tức tối kêu lên: “Ông đây mọc râu rồi nhé! Rõ ràng tao có râu... mày nhìn đi, nhìn đi!”

Mạnh Tiểu Bắc cười phá lên: “Cái đó mà gọi là râu hả, trên người mày toàn lông tơ. Từ lúc lọt lòng tới giờ, mày cũng chưa thay lông!”

Kỳ Lượng tức ói máu, suốt cả đường túm lấy gáy Mạnh Tiểu Bắc, ra sức lay.

Mạnh Tiểu Bắc dứt tay túi quần, rảo bước đi mau, vẻ mặt khốn nạn dữ dằn ngông cuồng, cười to nói: “Lượng Lượng, mày làm vợ tao đi, Bắc gia đây cưới mày về thị tẩm!”

...

Trong cuộc sống đôi khi sẽ có những nốt nhạc lạc quẻ, những dấu vết bất thường sót lại, nhưng khi đó đã bị Mạnh Tiểu Bắc không cần thận sơ sót bỏ qua, xem nhẹ chủ quan. Vấn vương trong lòng cậu chỉ có cha nuôi mà thôi.

Một buổi tối nọ, sau khi tự học xong, thầy Tiêu lại gọi cậu đến văn phòng “uống trà”.

Thầy bảo cậu đến, Mạnh Tiểu Bắc ngại không dám từ chối. Hơn nữa dù thầy Tiêu biết được bí mật xấu xí đó của cậu, ấy nhưng lại không tố cáo với giáo viên chủ nhiệm. Xét trên mặt nào đó thì thầy rất châm chọc rộng lượng với cậu, nên cậu thấy thầy Tiêu rất được, có tình có nghĩa.

Cơ mà thầy Tiêu này, nói tới là lăm, suốt ngày lải nhải nhà lải nhải, nói mãi không thôi đến mức Mạnh Tiểu Bắc chóng cả mặt đau cả đầu. Mỗi lần gặp chẳng có gì ngoài việc hỏi han việc học tập, gia đình với cuộc sống hàng ngày. Chuyện gì y cũng hỏi, vô vậ muốn biết mỗi ngày cậu ăn mấy bát cơm ở nhà ăn, thích ăn nhất cái gì, vòng eo rộng bao nhiêu, đi giày cỡ nào! Rồi y lại hỏi tới quá trình cậu học phác họa với vẽ bút máy, sốt sắng muốn giới thiệu một giảng viên của Học viện Mỹ thuật với cậu, để người đó nhận cậu làm đệ tử ruột, tận tình bồi dưỡng dạy dỗ.

Sau đó thầy Tiêu liên hệ với giảng viên đó xong, hẹn địa điểm thời gian gặp mặt trong kỳ nghỉ hè. Quả thật y vô cùng quan tâm tới Mạnh Tiểu Bắc.

Tiêu Dật hỏi: “Tiểu Bắc, em có... thân với bạn nữ nào không? Có bạn gái không?”

Mạnh Tiểu Bắc vội vàng lắc đầu: “Chưa có ạ.” Trong buổi họp, chủ nhiệm lớp đã nghiêm khắc quán triệt không cho yêu sớm, mà cơ bản cậu cũng đâu có yêu bạn gái nào. Thầm thương trộm nhớ cha nuôi đã lệch lạc với đường lối chính trị, có người yêu là trái với nội quy trường học, cậu đã phạm sai lầm trong cả hai mặt thuộc tác phong sinh hoạt rồi đó!

Về mặt Tiêu Dật tươi cười rạng rỡ, hai tay chồng lên nhau, gật gật đầu, lặng im suy nghĩ. Đôi mắt y ngỡ như đang nhìn xuyên suốt dòng chảy thời gian, ẩn chứa muôn vàn âu sầu khắc khoải.

Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy thầy Tiêu hơi hơi quái lạ. Trước đây cậu chưa từng gặp loại đàn ông này nên cậu chẳng thể hiểu nổi con người y. So ra, kiểu đàn ông mặc quân trang, tràn đầy khí khái phái mạnh, dũng mãnh như Thiếu Đường vẫn khiến cậu ưng mắt dễ chịu hơn.

Sau khi thi giữa kỳ, chỉ còn học kỳ cuối để học sinh nỗ lực bứt phá. Mỗi ngày chủ nhiệm lớp cậu lại ca một bài động viên tinh thần thi lên cấp, tổ bộ môn khối cậu mở hội nghị tổng động viên, tuyên truyền cổ vũ các học sinh cuối cấp, tuyên bố năm mươi em có thành tích xuất sắc nhất sẽ được ghi danh vào trường phổ thông của trường Triều Dương này.

Trường ban khối hứa hẹn, em nào có kết quả kỳ thi giữa kỳ ở 50 hạng đầu, chỉ cần nguyện vọng một của em là vào trường Triều Dương này thì bất luận em thi lên cấp được bao nhiêu điểm, thi ra sao, hay thậm chí có thi tệ đi chăng nữa thì em vẫn chắc chắn trúng tuyển trường mình! Các em đừng nghĩ tới việc đăng ký học trường trung học số 4, trường 80, đến cả trường điểm thành phố cũng có học sinh không thi đậu đó! Thi lên cấp này, thành tích thường rất thất thường!

Trên đài, trưởng ban khối nói vào mic. Cô tới nói khàn cả giọng, bồng bồng khí thế, chỉ cần nguyện vọng một của các em là trường mình, kỳ thi lên cấp các em vượt qua điểm chuẩn, trường học sẽ thưởng cho mỗi em 50 đồng! Mỗi em vượt qua đều được thưởng 50 đồng!!!

Kỳ Lượng lăm băm cảm thán: “Trưởng ban khối chúng ta, đúng là phát điên rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc cười nói: “Cô ấy có điên thì kệ cô ấy, cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta! Hai chúng ta không thuộc nhóm 50 người dẫn đầu, hơn nữa, mày thấy chúng ta có thể thi qua điểm chuẩn của trường hả?”

Kỳ Lượng bỗng nhiên nói: “Mạnh Tiểu Bắc, điểm của mày trong khối khá cao, mày còn có điểm cộng nữa, xếp hạng lần này vẫn chưa tính điểm cộng đâu!”

Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng quan tâm mấy: “Có điểm cộng thì cũng được thêm mấy điểm chứ?”

Kỳ Lượng kinh ngạc thốt lên: “Trong cuộc thi cấp thành phố mày nhận được phần thưởng, ít nhất cũng được cộng 6 điểm? Mẹ nó, mày còn là dân tộc thiểu số, được cộng thêm 6 điểm nữa!”

Mạnh Tiểu Bắc cười tươi hơn hở, khoe mắt vẽ ra nếp nhăn đều giả.

Kỳ Lượng đấm ngực giậm chân, mè nheo mắng: “Đù mẹ đù mẹ đù mẹ, mẹ nó chứ chính sách thi lên cấp này quá là bất công! Mày ăn thịt lợn còn nhiều còn dư hơn so với người khác, ngay cả đầu heo, móng heo, đuôi heo, lòng heo mày cũng đều ăn tuốt lượt không tha cái nào, mày là người Hồi giáo, có khác mẹ gì so với người Hán bọn tao hử? Ông khinh!”

Nói thế chứ Mạnh Tiểu Bắc biết rất rõ tầm điểm thi học kỳ sau lớp chín của mình. Mặc dù có được cộng thêm tới 12 điểm ưu tiên, thì khi tính rõ ràng, cậu vẫn không thi vào được trường điểm, mơ ước được ở lại trường khá là xa vời. Điểm thi của trường điểm phổ thông khu vực rất cao. Ngay tại thời điểm then chốt này, Tiêu Dật lại đề xuất với Mạnh Tiểu Bắc, nói sẽ giúp cậu giành lấy một suất, bởi y mến mộ tài năng của cậu, muốn cậu được ở lại trường.

Mạnh Tiểu Bắc nhận được ưu đãi mà lo lắng không yên, bởi sự quan tâm đặc cách vô lý này khiến cậu rất bứt rứt.

Một buổi tối nọ sau kì thi thử giữa kỳ, Thiệu Đường tranh thủ chạy đến nhà bà nội Mạnh ngồi một lát, thực chất là coi gần đây Mạnh Tiểu Bắc thế nào, có chi không gọi điện quấy rầy ông đây nữa?

Bà nội Mạnh ở phòng bếp nghiền mì sợi, coi Thiệu Đường như người trong nhà nói chuyện với anh: “Thiệu Đường bà nói con nghe, Bắc Bắc sắp phải điền vào tờ nguyện vọng rồi, đăng ký nguyện vọng trường phổ thông!”

“Bà với ông nó cũng không hiểu mấy chuyện này, Thiệu Đường con giúp Bắc Bắc coi xem, đừng để nó tự điền, con điền giùm nó!”

Với chuyện của con nuôi mình, Thiệu Đường cực kỳ nghiêm túc, lấy danh sách toàn bộ trường học ở Bắc Kinh so sánh đối chiếu, trường điểm thành phố thì khối cần nghĩ tới làm chi, ghi danh là coi như lãng phí một cơ hội. Trường điểm khu Triều Dương chỉ có mấy trường, gần nhà nhất chính là trường trung học số 1 Triều Dương. Thiệu Đường ló đầu vào nhìn người trong phòng, chột câu: “Tiểu Bắc, cha quyết định rồi, đăng ký vào trường bọn bây đi! Cố gắng tranh thủ được ở lại!”

Mạnh Tiểu Bắc vui đầu làm bài thi, ủ rũ não nề, nhỏ giọng nói: “Sao nhất định phải đăng ký vào trường con?”

Thiếu Đường nhướn mày: “Trường bọn bây không tốt hả? Lần trước cha đi coi, rất tốt!”

Mạnh Tiểu Bắc rũ mắt ỉu xù than: “Không phải vậy, con cũng không muốn ở lại trường.”

Thiếu Đường hỏi vặn: “Học sinh gốc ở trường sẽ được ưu tiên, nếu không bây cảm thấy mình có thể thi vào đâu?”

Bà nội Mạnh cuống cuống nói: “Phải ở lại! Lần trước trong buổi họp phụ huynh, thầy Tiêu, giáo viên ngữ văn của Bắc Bắc còn nói rất quý Bắc Bắc, đánh giá cao Bắc Bắc! Muốn giúp Bắc Bắc nhà chúng ta giành lấy một suất ở lại trường!”

Lông mày Mạnh Tiểu Bắc ngay lập tức nhăn tít lại, cúi đầu bướng bỉnh không nói gì. Thực ra cậu không muốn nhắc tới chuyện này trước mặt cha nuôi. Thầy Tiêu đưa cho cậu vài quyển sách, cậu xem lướt qua, không thể viết nổi cảm nghĩ, cõi lòng rối loạn.

Ngày hôm đó Thiếu Đường cũng nhận ra tâm tình Tiểu Bắc nhà mình không ổn, vẻ mặt bực bội, như quả bom nổ chậm, lạ nhất là nhìn thấy cha nuôi cũng không hề thân thiết.

Thiếu Đường ngồi trên ghế sofa xem ti vi, thấy Mạnh Tiểu Bắc từ nhà xí đi ra, vội vàng vỗ vỗ vị trí bên mình, ánh mắt ra hiệu gọi con trai quý báu!

Hiện giờ Mạnh Tiểu Bắc thực sự đã ra dáng người lớn lắm rồi, ở trong phòng đi tới đi lui, tay chân dài ngoằng, vụng chèo chống.

Mạnh Tiểu Bắc ngồi xuống bên Thiếu Đường. Anh ôm lấy bả vai cậu xoa bóp, dõ dặt hỏi: “Sao vậy?”

Mạnh Tiểu Bắc rối bời nói: “Không có gì ạ.”

Thiếu Đường hỏi: “Học nặng quá, mệt hả?”

Mạnh Tiểu Bắc rũ mắt, trong lòng mâu thuẫn, đấu tranh thật lâu, cuối cùng vẫn không nói với cha nuôi.

Ở độ tuổi này của cậu, chuyện gì cũng thích giữ trong lòng không chia sẻ. Tâm sinh lý càng lúc càng nhạy cảm, dẫn cho ngòi đối diện cùng với người mình vô cùng thân thiết, cả người cậu cũng vẫn khó chịu bứt rứt. Trước mặt cậu là cha nhỏ, người mà cả thể xác và tâm hồn cậu đều khát khao tha thiết được gần gũi, nhưng bởi căng thẳng, si mê mù quáng mà không tự nhiên. Ấy mà nếu ở cùng với ai khác... cậu sẽ cảm thấy cực kỳ bứt rứt, phiền ơ là phiền, chỉ muốn né quách đi cho xong.

Thiếu Đường cương chiều vỗ vỗ đùi cậu một xú, đùng quần cậu đã ngứa ngáy, chim nhỏ rục rịch ngóc lên, cực kỳ ngứa ngáy khờ dại.

Có một lần, ngón tay thầy Tiêu cũng mập mập mờ mờ chạm vào đùi cậu. Lúc đó cậu rất khó chịu, da gà nổi rần rần, từ tận đáy lòng nổi lên sự căm ghét vô cùng dữ dội.

Thiếu Đường lặn lội đường xa, phóng qua hết nửa Bắc Kinh đến Bát Lý Trang, chính là bởi muốn gặp Mạnh Tiểu Bắc. Mặc dù miệng anh chẳng nói rõ, nhưng trong lòng còn có thể nhớ thương ai? Nói tới cùng, anh cũng sợ một ngày nào đó, con nuôi không còn thân thiết, xa cách mình.

Tối hôm đó, cả nhà ăn mì sốt, bánh bao to. Mạnh Tiểu Bắc ăn rất nhiều, tuy người cậu thì gầy nhưng sức ăn cực lớn, một người có thể ăn sạch năm cái bánh bao to, cộng thêm một bát mì sợi to nữa, ăn bao nhiêu cũng không lớn ra được tí nào.

Bà nội là người Sơn Đông, nấu ăn quả là đâu ra đấy, bánh bao chóp nặn theo kiểu người phương Nam, bốn người ăn, vỏ dày nhân to, thịt nạc trộn thịt mỡ, trong nhân đủ thứ ngon lành, ăn vào là ra vị ngay.

Thiếu Đường ăn bánh bao, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn Mạnh Tiểu Bắc: “Đúng là sức ăn của bọn nhóc choai choai, ăn ngấu ăn nghiền như chết đói! Cha sắp không nuôi nổi bây rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc ra sức nhai, lẩm bẩm nói: “Có mỗi vậy mà không nuôi nổi? Cha chê con ăn lẩm sao?”

Thiếu Đường cười nhạt nói: “Bây ăn dữ dội thế chứ chiều cao cân nặng so với cha còn kém xa.”

Qua đôi mắt một mí, Mạnh Tiểu Bắc liếc cha nhỏ: “Sao cha ăn ít vậy, cha mới ăn có hai cái bánh bao? Cha chê bà nội nấu ăn không ngon hử?”

Thiếu Đường tự giễu: “Già rồi, sắp 30 tới nơi rồi, sao ăn dữ dội được nữa? Bây coi cha cũng 15 tuổi đấy chắc?”

Mạnh Tiểu Bắc khẽ giọng nói: “Thực sự con cũng chỉ coi cha như 15 tuổi.”

Thiếu Đường: “...”

Chỉ bởi một câu nói này, bữa cơm đó Thiếu Đường cực kỳ hiếu thắng, lại cố ăn thêm một cái bánh bao to nữa!

Hiện giờ thật không được như xưa, ăn nhiều dạ dày sẽ rất khó chịu, phải đi đi lại lại ở hành lang. Lần đầu tiên trước mặt Bắc Bắc, Thiếu Đường thấm thía sự chua xót đau đớn trong câu nói “thời gian không chờa một ai”. Anh sắp 30 tuổi rồi, qua vài năm nữa, thật sự cơ thể sẽ không thể cường tráng mạnh mẽ như Mạnh Tiểu Bắc, chẳng thể trị thẳng nhóc thối đó rồi.

Trên môi bà Mạnh Tiểu Bắc dính lá rau, tai nghễnh ngãng, không nghe được hai người đang lẩm nhảm cự nự gì trên bàn cơm...

Buổi tối trước khi đi, bà nội Mạnh đột nhiên ngại ngần kéo Thiếu Đường đến phòng bếp, bộ dạng thần bí bí, thỏ thẻ nói: “Thiệu Đường, bà nói con nghe chuyện của Bắc Bắc.”

Thiếu Đường gật đầu: “Bà nói đi ạ.”

Anh tưởng rằng chuyện nộp tiền đăng ký học, tiền với anh không là vấn đề.

Bà nội Mạnh nói: “Lần trước trường Bắc Bắc kiểm tra sức khỏe, sau đó giáo viên nó có nói với phụ huynh nhà chúng ta, nói con trai đó, cái đó phải làm tiểu phẫu.”

Thiếu Đường không nghe quá rõ: “Phẫu thuật gì cơ ạ? Kiểm tra sức khỏe Tiểu Bắc có vấn đề gì ạ?”

Bà Mạnh vội vàng xua tay: “Không không... Chỗ đó có vấn đề! Giáo viên nói, con trai như nó đó, dậy thì rất nhanh, chỗ ở bên dưới đó, có thể phải cắt bao quy đầu!”

Thiếu Đường nghẹn họng suýt nữa thì sặc: “...”

Bà nội Mạnh coi con nuôi như con ruột, nói với con ruột chuyện cháu trai mình, có gì mà phải ngại đâu! Về mặt bà nội Mạnh cực kỳ nghiêm túc đứng đắn, kéo cánh tay Thiếu Đường, nói rõ ràng đâu ra đấy: “Ở chỗ thôn bà cũng có tập quán này, cháu đích tôn từ khi sinh ra đến một tuổi, đều ra viện y tế cắt! Nhưng Mạnh Kiến Dân không biết, lúc Tiểu Bắc còn nhỏ quên không cắt cho nó!”

Thiếu Đường mím môi, bàn tay nắm lại che ở khóe miệng, cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ: “À, ra là chuyện này ạ.”

Bà nội Mạnh nói: “Chứ còn chuyện nào nữa, bà nói với ông nội nó rồi, bà sợ Tiểu Bắc ngại bà, nên bà nói chuyện này cho con, để con xử lý giúp nó có được không!”

Thiếu Đường: “Con giúp nó xử lý?”

Bà nội Mạnh chỉ tay vào trong phòng: “Nghỉ hè có thời gian, con dẫn nó tới bệnh viện Triều Dương, kiểm tra cho nó!”

Thiếu Đường ho một cái: “Chuyện này nhất định, nhất định phải làm sao?”

Bà nội Mạnh trừng mắt nhìn Thiếu Đường, hỏi vặn lại: “Chẳng lẽ hồi bé con không cắt hả?”

Đây là vấn đề rất riêng tư, Thiếu Đường thật sự không thể chịu được. Đàn ông trưởng thành rồi cũng biết xấu hổ đó! Bà nội dùng vẻ mặt tự nhiên kinh nghiệm đẩy mình trừng anh, khiến ngay lập tức anh đỏ bừng cả mặt.

Bà nội Mạnh nói: “Hồi Mạnh Kiến Dân mới được ba tháng, bà đã đưa nó đến nhà y tế nhà máy số hai cắt cái đó rồi! Bà bảo con này, đàn ông đều phải cắt đi, chứ không sau này Bặc Bặc lấy vợ bất tiện trong chuyện đó rồi không hạnh phúc đâu. Chuyện này con vẫn chưa hiểu, phải chú ý đó!”

Thiếu Đường bối rối tới mức bật cười, bà nội thật sự thương yêu cháu trai...

Bà nội Mạnh cũng cười, thẳng thắn đập Thiếu Đường: “Hai cha con con đều đi tới bệnh viện cắt cái đó đi!”

Thiếu Đường cúi đầu sờ mũi, cười ngượng nói: “Vâng, vâng... con biết rồi.”

Anh vừa định vào phòng nhẹ nhàng trao đổi với Mạnh Tiểu Bắc chuyện cắt hay không cắt bao quy đầu, đột nhiên dừng bước, trong đầu sực nảy lên điều gì đó, quay lại hỏi: “Mẹ nuôi, giáo viên nào của Tiểu Bắc nói với mẹ chuyện này ạ?”

Bà nội Mạnh đáp: “Chính là giáo viên đó ở lớp Tiểu Bắc đấy!”

Thiếu Đường kinh ngạc: “Chủ nhiệm lớp Tiểu Bắc là nữ mà? Nói với con trai chuyện này?”

Bà nội Mạnh xua tay: “Không phải chủ nhiệm nữ lớp nó, là nam, chính là người quản lý công việc khối nó đó, còn bảo muốn giới thiệu Bặc Bặc, cho nó được giữ lại trường đó!”

Thiếu Đường sâu sắc thấu đáo, nghĩ một lúc, đột nhiên nhú mày, trầm giọng nói: “Giáo viên đó... kiểm tra từng học sinh nam trong lớp nó ạ?”

Bà nội Mạnh cũng không rõ: “Chắc không phải vậy... người kiểm tra sức khỏe bọn nó là bác sĩ mà?”

Thiếu Đường: “Tiểu Bắc nói sao ạ?”

Bà nội Mạnh: “Bà hỏi nhưng nó không muốn nói! Nó xấu hổ với bà!”

Từ lúc đó Thiếu Đường bắt đầu nảy sinh sự nghi ngờ và mâu thuẫn, nói trắng ra là bởi anh rất quan tâm Mạnh Tiểu Bắc. Chuyện riêng của bọn con trai choai choai như Tiểu Bắc, một giáo viên trong trường sao có thể xen vào? Thậm chí còn quan tâm sâu sắc, kỹ càng hơn người làm cha nuôi như anh. Rồi còn lo tới chuyện hạnh phúc trong chuyện đó của Mạnh Tiểu Bắc? Hạnh phúc của Mạnh Tiểu Bắc liên quan tới chuyện chim nó?!

Anh coi Bặc Bặc như vật báu, cưng chiều chăm bẵm lớn lên từng này, bộ dạng thân thể như nào, nói thật đến bản thân anh còn chưa tỉ mỉ nhìn, ấy vậy mà lại bị người khác nhìn rồi, sờ cũng sờ luôn rồi?

Tình cảm như dòng nước lặng lẽ chảy suốt từng ấy năm, tựa như tay trái nắm tay phải, quen thuộc bình

thần, đôi khi cũng cần có một chút kích thích từ bên ngoài. Giống như đầm nước đang tĩnh lặng yên bình, bỗng nhiên có một con cá hồi chồm xuất hiện, khiến cho tất cả loài vật trong ao trào lên sự bất an khủng hoảng khi một giống loài khác xâm lược lãnh thổ của mình, sự bình tĩnh bấy lâu ngay lập tức vỡ tan tành.

Lúc này, trong lòng Thiếu Đường đột nhiên cảm thấy bức bối, khắp cả cơ thể bùng lên sự khó chịu bức bối đặc trưng của cánh đàn ông.

39. Chương 39: Trêu Hoa Ghẹo Nguyệt

Sau đó Thiếu Đường cũng không tra hỏi riêng chuyện này với Mạnh Tiểu Bắc.

Chẳng hiểu sao tâm tình con anh khó chịu bức bối, chắc chắn là có gì đó bức bối trong lòng. Lúc nào Mạnh Tiểu Bắc muốn tâm sự với anh, sẽ chủ động nói. Con trai ở tuổi ương ương nhõ nhõ này, đã bắt đầu có bí mật không gian riêng. Vả lại, anh biết Tiểu Bắc sắp tham gia thi lên cấp tới nơi rồi, đây là cuộc thi vô cùng quan trọng.

Có một lần ở nhà bà Mạnh, Thiếu Đường nhận lúc Mạnh Tiểu Bắc không để ý, lục cặp sách cậu.

Tuy rằng anh không hỏi, nhưng trong thâm tâm vẫn không thể kiềm chế muốn biết rõ tất cả mọi chuyện của Bắc Bắc. Anh cũng sốt ruột buồn phiền, trong lòng lo lắng nghĩ ngợi, chẳng còn tâm trí mà làm bất kỳ chuyện gì.

Trong bộ đội Thiếu Đường làm nhiệm vụ huấn luyện, đã trui rèn ra kỹ xảo, vô cùng nhanh tay nhanh mắt, có thể lục ra thuốc và các loại đồ cấm từ trong chăn đệm của binh lính ở đội. Bình thường không động tới mảnh khốe, chứ đã gỡ ngón nghề thì anh sẽ lần mò cực nhanh cực chuẩn! Chỉ trong hai phút phòng không người, anh thừa dịp thành thạo tra hết một lượt cặp sách, tủ quần áo, chồng sách trên bàn học, rồi cả đầu giường nữa...

Đầu giường Tiểu Bắc có thư anh viết cho cậu hồi trước, còn có tranh vẽ, mấy cái này bỏ qua. Ngón tay Thiếu Đường nhanh như cắt lật qua đóng sách trong cặp, ngay lập tức lấy ra quyển sách Ngữ văn bên trong, rút ra một tờ giấy.

Nét bút máy trên giấy vô cùng đẹp dễ, nhìn thì không rõ là của nam hay nữ, nhưng chắc chắn không phải là do Mạnh Tiểu Bắc viết. Đây là bài thơ cực kỳ nẫu nề sướt mướt, bốc lên mùi tự kỷ nồng nặc, đoạn giữa chọn lọc tốt từng từ từng chữ, bình thường Mạnh Tiểu Bắc sẽ không bao giờ nói với ai như vậy.

Thiếu Đường nhú chặt mày, nắm chặt tờ giấy, mặt lạnh như tiền, cắn môi... Lá thư này là ai viết cho Bắc Bắc?

Còn về Mạnh Tiểu Bắc, cậu vẫn như thể chẳng có chuyện gì xảy ra, mỗi ngày đi sớm về muộn, đeo cặp sách đạp xe đến trường về nhà. Lúc thì cậu đi cùng Lượng Lượng, có lúc thì một mình. Mạnh Tiểu Bắc đang ở độ tuổi mà trong lòng đã có suy nghĩ chính kiến riêng. Động tới chuyện liên quan tới tình cảm riêng

tự, cậu không muốn tranh cãi với người lớn trong nhà, cảm thấy tự mình đã có thể giải quyết được.

Sẩm tối sau giờ tự học, đến lượt tổ cậu trực nhật, lau bảng quét rác.

Lớp cậu học ở tầng hai, Mạnh Tiểu Bắc giống như cười ngửa, cười ở bệ cửa sổ, chân quắp ra bên ngoài, lau cửa sổ.

Tiêu Dật từ lầu dưới đi qua, ngửa mặt lên nhìn cậu với ánh mắt tràn đầy sự mong chờ.

Mạnh Tiểu Bắc cũng liếc mắt nhìn đối phương, trầm nghĩ: Ông nhìn cái gì?

Tiêu Dật như thể thân quen thắm thiết lắm với cậu, còn khua tay nói: “Nguy hiểm quá, em mau ngồi vào trong đi!”

Mạnh Tiểu Bắc đang quắp một chân ở bên ngoài, đột nhiên nổi hết da gà, cuống cuống thu chân lại.

Quét dọn xong xuôi, cậu đeo cặp sách vội vàng về nhà, một mình đi qua hành lang. Lượng Lượng không thuộc tổ cậu, bởi vậy hôm nay có mỗi cậu về.

Vừa mới đi qua hành lang thì từ phía sau cậu vang lên một tiếng gọi trầm thấp: “Tiểu Bắc, đợi thầy với.”

Mạnh Tiểu Bắc hồi hộp quay đầu.

Hôm đó Tiêu Dật mặc một bộ áo dài Trung Quốc, toát lên vẻ thanh nhã tuấn tú. Y còn đeo kính mắt, cả người tràn đầy khí chất trí thức, dáng điệu như thể một tay thư sinh nhà làm quan thời dân quốc. Y cười xấu hổ ngại ngùng: “Em về nhà hả?”

Mạnh Tiểu Bắc hơi ngẩng đầu, đáp cực nhanh: “Vâng.”

Tiêu Dật dịu dàng nói: “Quyển đề thi thử Tây Thành hôm qua làm trên lớp đó, em làm sai vài câu rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc: “Dạ.”

Tiêu Dật: “Em vào phòng làm việc của thầy, thầy chỉ cho em, được không?”

Âm điệu cuối mỗi một câu nói của Tiêu Dật đều vô cùng dịu dàng. Trước đây Mạnh Tiểu Bắc chưa từng nghe người đàn ông nào nói như vậy. Những người thân thiết với cậu, Thiếu Đường, Kỳ Lượng, đều đẹp trai nhưng nói chuyện cực kỳ phóng khoáng thẳng toẹt, suốt ngày nói tục đ* t này đ* t kia. Chỉ có thầy Tiêu này, nhẹ nhàng yếu điệu sến súa ướt át, không giống như đàn ông bình thường. Tất nhiên, với hiểu

biết và sự từng trải của Mạnh Tiểu Bắc khi ấy, cậu cũng không phân tích rõ ràng được rốt cục thầy Tiêu có vấn đề gì, không ổn ở đâu, nhưng cậu thật sự không chịu nổi!

Về mặt Mạnh Tiểu Bắc vẫn luôn lạnh nhạt hờ hững, cậu khề nói: “Em phải về nhà làm đề thi ạ.”

Tiêu Dật nói: “Thầy giảng cho em đề thi hôm nay.”

Mạnh Tiểu Bắc chối từ: “Em còn phải về ăn cơm.”

Tiêu Dật cứ nhất quyết nhì nhằng khẩn nài: “Tối nay thầy mời em ăn nhé, được không?”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Sau này Mạnh Tiểu Bắc nhớ lại, cậu quyết không thừa nhận với bản thân rằng, chỉ vì đối phương muốn mời cậu ăn nên cậu mới vào văn phòng y!

Chỉ vì một bữa ăn mà suýt chút nữa đã xong đời, nói ra quả thật quá nhục mặt!

Trong phòng, hai người nói những chuyện gì người ngoài không thể biết được. Đại để là Tiêu Dật chia sẻ rất nhiều tâm tình trong lòng cùng chuyện gia đình. Tiêu Dật xung đột với cha mẹ, đến nay những hơn ba mươi tuổi rồi mà y vẫn chưa kết hôn, một thân một mình ở Bắc Kinh. Áp lực công việc rất lớn, tinh thần mệt mỏi buồn phiền, lại hay bị bệnh, thỉnh thoảng có thể nói vài đôi câu với học sinh mình yêu mến thôi cũng đã cảm thấy được lắng nghe chia sẻ... Nói chung tối hôm đó, cả tòa nhà yên tĩnh, trong văn phòng chỉ có hai người bọn họ mà thôi. Giữa lúc nói chuyện, Tiêu Dật kìm lòng không dặng vươn tay véo mặt Tiểu Bắc như trêu trẻ con. Y thật sự quá thích Tiểu Bắc, ánh mắt nhìn cậu cưng chiều say mê.

Tiểu Bắc ngẩn ra trong giây lát, đột nhiên nói: “Thầy Tiêu, em về đây.”

Cậu vừa muốn đứng dậy, Tiêu Dật lập tức cầm tay cậu, siết chặt không buông, âm thanh run rẩy: “Tiểu Bắc...”

Lúc này, Tiểu Bắc thật sự bị choáng.

Trong đám con trai của khối, Mạnh Tiểu Bắc được coi là người có sức hấp dẫn nhất. Cậu cao ráo, vai rộng chân dài, hơn nữa bởi cậu có năng khiếu nghệ thuật, văn nghệ nên mỗi cử chỉ đều toát ra sự tự do phóng khoáng. Ngoài giờ học cậu thường vác trên lưng một bảng kẹp giấy vẽ xanh lá, ở góc trường trăm hoa khoe sắc dựng giá vẽ tranh phong cảnh. Mỗi lần vẽ ít cũng phải mất hai tiếng đồng hồ. Khi vẽ, thần thái Tiểu Bắc bình thản tĩnh tại, về mặt tập trung. Ở sau cậu thường có một đám nam nữ đứng nhìn, có bạn nữ mạnh dạn còn ngồi xuống trước mặt Mạnh Tiểu Bắc, cậu cũng thoải mái ký họa chân dung cho.

Con gái đều nói, con trai hấp dẫn nhất khi họ yên lặng tập trung, chăm chú làm việc mình thích... Tiêu Dật

cũng từng lặng lẽ say mê nhìn Mạnh Tiểu Bắc vẽ, thật sự yêu thích không thôi.

Thường thường Mạnh Tiểu Bắc không cố ra vẽ ăn diện chải chuốt, nhưng đến chính cậu cũng không nhận thức được rằng mình ăn mặc rất thời thượng. Mùa đông, cậu mặc jaket da, quần dài kaki màu xám, là kiểu trang phục lưu hành từ Hồng Kông tới. Mùa hè cậu mặc áo phông, quần soóc caro sặc sỡ. Ở mặt sau áo phông, là bức vẽ trừu tượng hòa với các chấm màu sặc sỡ do cậu vẽ nguệch ngoạc. Có rất nhiều bạn học lớp Tiểu Bắc mang áo phông từ nhà đi nhờ cậu vẽ, phong cách vẽ của cậu tự biến thành một trường phái.

Thực ra Mạnh Tiểu Bắc rất thu hút, có tính “sát thương” tới người khác rất mạnh mẽ mà cậu không biết. Đẹp trai phong cách không nằm ở vẻ bề ngoài, mà nằm ở sức quyến rũ, thần thái tỏa ra từ bên trong.

Mạnh Tiểu Bắc muốn rút tay ra: “Thầy Tiêu, thầy làm gì vậy?!”

Tiêu Dật đột nhiên đứng dậy. Như thể y đã kìm nén quá lâu rồi, giờ đây khó có thể dần xuống sự khát khao và lửa dục mãnh liệt trong đáy lòng, trong nháy mắt mất khống chế, đột ngột ôm chầm lấy Mạnh Tiểu Bắc, cả cơ thể kích động run bần bật.

Trong lối sống bảo thủ thời đại ấy, mọi người vẫn bị những quan niệm tư tưởng truyền thống trói buộc. Đối với một số chuyện nào đó, chớ nói tới chuyện chấp nhận hay không, ngay cả nói ra cũng không được, phải giữ kín như bưng, coi như loại người này không tồn tại. Chính bởi những điều này nên đã tạo ra những người như Tiêu Dật, đè nén kiềm chế rất lâu, tính cách buồn thương uất ức, như người đa nhân cách. Ở trong trường học, trong xã hội thì là một tấm gương sáng, đường đường chính chính. Nhưng thật sự trong nội tâm, ở góc khuất, xó xỉnh tối tăm lại che giấu đè nén những dục vọng đen tối. Y chỉ dám rụt rè lén lút nhìn trộm người trong lòng, âm thầm thích, lặng lẽ ái mộ. Thứ tình cảm này đã định sẵn chẳng thể nhìn thấy ánh sáng hy vọng, không thể được xã hội chấp nhận... Kiểu người này, thật đáng thương.

Nhiệt độ trên cơ thể đôi bên giao hòa, lồng ngực và thân dưới dán chặt vào nhau, lông trên người Mạnh Tiểu Bắc đều dựng đứng hết lên. Mùa hè cậu mặc rất ít, quần soóc rộng không che nổi phản ứng dữ dội của cơ thể. Cậu vô cùng nhạy cảm, chỉ mới vừa cọ vào người lạ, toàn thân đã khó chịu cùng cực!

Hình như Tiêu Dật chụp tay lên nơi nào đó của cậu.

Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên nổi điên, mãnh liệt đẩy đối phương ra.

Cậu tức giận, thô lỗ nói: “Em không muốn vậy! Thầy đừng chạm vào em!”

Cậu vùng khỏi tay đối phương, lực rất mạnh, như động tác chơi bóng rổ hất tay một cái, suýt chút nữa đã đánh bay kính mắt Tiêu Dật.

Kính mắt Tiêu Dật bị tuột xuống móc trên mũi. Y chợt xấu hổ vô cùng, chân tay luống cuống, trán toát mồ hôi, ánh mắt trào lên sự hoảng hốt cùng bi thương bởi sự khát khao van cầu mà không được đáp lại: “Tiểu Bắc, Tiểu Bắc em đừng sợ, thầy chỉ ôm em một chút, cũng không làm gì đâu!”

Vành mắt Tiêu Dật bỗng nhiên nhòe nước, ánh mắt y mờ mịt, thất vọng khẽ nói: “Xin lỗi Tiểu Bắc, vừa rồi thầy quá xúc động. Một người cô đơn hiu quạnh quá lâu, đến một lúc nào đó sẽ chợt quên mất rằng phải kín đáo lặng lẽ. Em đừng sợ tôi... xin lỗi!”

Hôm đó Mạnh Tiểu Bắc đeo cặp sách lao ra khỏi văn phòng, cúi đầu chạy một mạch khỏi tầng học, hết thấy suy nghĩ đều rối tung lên, đầu ong ong ong ong.

Cậu đã hiểu rất nhiều về sự “khác người”, bởi vậy cậu mới giật mình hoảng hốt, mới bứt rứt không yên, không thể tiếp nhận. Cả ngày cậu suy nghĩ tưởng tượng bầy bọ về cha nuôi mình, nhưng chưa bao giờ cậu dám sờ bầy tới chỗ đó của anh. Quả thật, cậu không liều lĩnh bạo gan tới vậy.

Thời đại ấy hăng còn chưa cởi mở tới thế, bắt luận là trường học hay học sinh, đều thiếu hụt sự phòng bị và giáo dục trên phương diện đó. Không có ai nhắc nhở, dẫn dắt cậu về những tình huống có thể xảy ra trong chuyện này. Cũng chẳng có người nào dạy cậu nếu gặp trường hợp bị quấy rối thì nên xử lý như thế nào, nên nói cho phụ huynh hay trường học, hay nên báo với cảnh sát? Không có internet, trong tivi tất nhiên đào đâu ra mấy cái này, cậu hoàn toàn chẳng hề có khái niệm gì về việc này.

Bên ngoài Mạnh Tiểu Bắc rất vững vàng, mặt mày bình tĩnh ác liệt chạy ra khỏi trường. Ở cổng trường cậu còn tình cờ va vào Tôn Viện Viện đang đi một mình với nam sinh học phổ thông trên đường. Về mặt đôi bên mờ ám, Mạnh Tiểu Bắc chẳng có ý gì với đối phương nên cũng chẳng để tâm suy nghĩ. Đến xe đạp cậu cũng không lấy, rảo bước qua vài trạm xe, trên đường đi về bị trúng gió. Lúc ấy cậu rất rối rắm, cực kỳ căng thẳng sợ hãi. Cậu thích cha nhỏ, đây vốn là bí mật mà cậu đã đè nén dưới tận sâu đáy lòng rất nhiều năm. Giờ đây thấy cậu sờ cậu ôm cậu, lại trở thành bí mật thứ hai bí bách trong lòng không thể nói cho ai biết...

Ngày hôm sau Mạnh Tiểu Bắc lên cơn sốt, không đi học.

Thực ra cũng chẳng phải chuyện to tát gì, chỉ là cơn sốt nhẹ, cả người rã rời, có lẽ gì với Mạnh Tiểu Bắc suốt ngày bị bệnh, cứ hai ba ngày lại sổ mũi cảm cúm, ho khan sốt nhẹ từ nhỏ. Thế nhưng học kỳ hai lớp 9 là thời điểm cực kỳ quan trọng, có học sinh vừa từ bệnh viện truyền nước xong rồi đi học luôn kìa. Mạnh Tiểu Bắc nằm lì trong ổ chăn, trùm kín đầu, bọc mình thành cái kén, giờ trò xỏ lá kiên quyết không đến trường, bà nội có đánh có đập cũng không bỏ dậy.

Có vô số lý do khiến cậu lo lắng sợ hãi. Cậu bị thầy Tiêu nắm được “thóp” bí mật xấu xa đó. Huống chi trong khối cậu Tiêu Dật còn nắm quyền lớn, chỉ trong tích tắc đã có thể quyết định cậu có được ở lại trường hay không. Hơn nữa, dù sao Tiêu Dật cũng là giáo viên. Thời đó có một loại tư duy thâm căn cố đế ăn sâu vào tiềm thức của học sinh: giáo viên là người bề trên, đức cao vọng trọng được người ta kính nể. Trong trường học, mỗi một câu nói của giáo viên như thánh chỉ với học sinh, phải răm rắp làm theo. Bởi vậy, trong thâm tâm Mạnh Tiểu Bắc, tuy cậu chống cự nhưng không dám bừa bãi xúc phạm vượt mặt y, thậm chí còn không rõ rốt cục là lỗi của đối phương hay do bản thân...

Mới một ngày cậu không đi học mà chủ nhiệm đã điện thoại đến hỏi: Ôn tập đang bước vào giai đoạn nước rút, sao em lại cứ thích nghỉ là nghỉ vậy hả?

Nhá nhem tối, sau khi tan học Kỳ Lượng chạy ngay tới thăm Mạnh Tiểu Bắc.

Ngay tức khắc Mạnh Tiểu Bắc vùng dậy chui ra từ trong chăn. Trên mặt Tiểu Bắc hăng còn sắc đỏ bất thường, cậu mặc áo ba lỗ quần cộc rộng cùng Kỳ Lượng chạy xuống dưới lầu. Bà nội cậu cầm chổi rơm nện vào cửa, đuổi theo quát: “Sáng sớm nay thì không chịu đi học, Lượng Lượng vừa tới đã cong mông chạy ra ngoài?!”

Kỳ Lượng ôm Mạnh Tiểu Bắc, hai người ngồi sòng đôi trên bục cao cao đằng sau khu tập thể nói chuyện. Mạnh Tiểu Bắc hỏi xin Lượng Lượng điều thuốc hút.

Kỳ Lượng nói: “Mẹ nó, tao cứ tưởng mày bị bệnh sắp tèo rồi cơ! Chớ tao coi mày khỏe như vâm thể này, còn khỏe hơn tao ấy chớ.”

Tay Mạnh Tiểu Bắc đang kẹp điều thuốc sờ lên trán mình: “Sốt nhẹ, tao cũng không đo nhiệt kế, chắc 37.5 độ.”

Kỳ Lượng: “Mày sao vậy, học mệt quá nóng trong người à?”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu: “Có chuyện phiền lòng.”

Hai người họ là anh em chí cốt đã nhiều năm trời, đôi bên cùng tắm mình trong ánh tà dương hút thuốc. Mạnh Tiểu Bắc cắn môi mình một lúc lâu mới hỏi: “Lượng Lượng, lần trước mày nói mày ghét thầy Tiêu, thầy ấy nói gì với mày hả?”

Kỳ Lượng liếc mắt nhìn cậu: “Hỏi cái đó làm gì?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Thì hỏi thôi.”

Kỳ Lượng: “Ông ta lại gọi mày đến văn phòng ông hả?”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Kỳ Lượng: “Mày thật sự đi hả? Mày bị ngu à, tao đã bảo với mày đừng có đi rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc tức giận nói: “Đù mẹ, tao biết thế đích nào được.”

Hai người dè dặt liếc nhau, rồi nhanh chóng lảng đi chỗ khác, Kỳ Lượng khẽ hỏi: “Ông ta nói gì với mày? Ông ta có...”

Lúc này Mạnh Tiểu Bắc mới kịp ngộ ra, hỏi ngược lại: “Đù mẹ, ông ta cũng từng sờ mày rồi?”

“Ông ta sờ mày?” Kỳ Lượng thề thốt chối: “Không, ông ta chưa có sờ tao, tao cũng đâu có ngu như vậy! Tao nhìn ra được ông ta không giống người bình thường.”

Mạnh Tiểu Bắc giận dữ nói: “Đệch mẹ thể mà mày không nhắc ông sớm!”

Kỳ Lượng la hét: “Tao làm đêch gì biết được sẽ như vậy? Tao ngại nói cho mày, thể mà ông ta lại làm với mày cái chuyện đó! Tao đ*t, tao đ*t, tao đ*t!!!”

Kỳ Lượng cầm giận nghiền nát nửa mẩu thuốc lá. Những lời nói đè nén thật lâu cuối cùng cũng nói ra khỏi miệng, hai anh em lập tức tháo xuống phòng bị trong lòng, chẳng thèm kìm nén uất ức, bỏ hết kiêng kỵ, đôi bên như anh em cùng chung hoạn nạn, ra sức mà xả nỗi khổ trong lòng.

Khi đó hai người cũng không có quá hiểu biết, nhưng lại không thể kìm nén được sự tò mò trong lòng. Kỳ Lượng khẽ hỏi: “Mạnh Tiểu Bắc, mày thấy ông ta có biến thái không?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Kiểu vậy mà gọi là biến thái hả?”

Kỳ Lượng gật đầu: “Cha tao với bạn uống rượu nói chuyện, tao nghe họ nói, loại người này tâm lý vặn vẹo biến thái. Đây chính là tội lưu manh, nên tóm hết giam vào trong tù, chớ để xổng ra ngoài gây tai họa! Tiểu Bắc, mày nói cho cha nuôi mày, để cha nuôi mày tìm người đánh ông ta!”

Mạnh Tiểu Bắc dăm chiêu suy nghĩ: “Mày nghĩ có phải thầy ấy thích hai chúng mình không?”

Kỳ Lượng phì một cái, phun nước bọt: “Hai chúng ta đều là nam đó! Ông ta có bệnh, ông ta thích con trai đó?!”

Mạnh Tiểu Bắc: “... Thích con trai chính là có bệnh sao?”

Kỳ Lượng cũng chìm trong sự trầm tư: “Đúng vậy, chẳng lẽ ông ta thật sự thích chúng ta? Vậy thì ông ta quá là đen đui đi, tao không thích ông ta, mày thích ông ta hả?”

Mạnh Tiểu Bắc nhanh chóng lắc đầu, nhiều năm trước ông đây đã có người trong lòng rồi.

Mạnh Tiểu Bắc ra sức lay cổ Kỳ Lượng: “Nói xiên xẹo lâu thế hóa ra thầy Tiêu thích mày, mày lơ thầy ấy, kết quả thầy ấy chạy tới ghẹo tao, Lượng Lượng mày đúng là tai họa!”

Kỳ Lượng kiên quyết chối đây đẩy: “Mày đừng có nói mò, chắc chắn không có chuyện đó!”

Qua một lúc, Kỳ Lượng lâm vào trạng thái tự vấn, lẩm bẩm nói: “Mạnh Tiểu Bắc... mày nghĩ... đàn ông có thể thích đàn ông sao.”

Mạnh Tiểu Bắc không nhìn mắt đối phương, cậu nhìn bóng hình mờ nhạt của cây cối và dãy nhà dưới ánh nắng chiều: “Nếu như, đã lỡ thích mất rồi? Thật lòng thích một người, còn quan tâm người ấy là nam hay nữ nữa sao? Cứ là nữ thì mới tốt sao?”

Kỳ Lượng nhìn Mạnh Tiểu Bắc: “Hầy mà thấy chuyện này có thể xảy ra sao? Hai ta dính lấy nhau suốt ngày, mà thấy mà có thể thích tao không?”

Mạnh Tiểu Bắc bật cười: “Kiểu thích nào? Gần đây ông tính nạp vợ bé, người đẹp, có yêu ông không?”

“Đù!” Kỳ Lượng nheo mắt: “Mày? Mạnh Tiểu Bắc, đợi sau này mày giàu nứt đố đổ vách, quỳ xuống cầu xin tao yêu chiều mày nhé!!!”

“Đạch!” Mạnh Tiểu Bắc khinh bỉ nói: “Đợi tới lúc tao giàu nứt đố đổ vách rồi, người tao muốn yêu chiều... đã chẳng tới lượt mày.”

Kỳ Lượng hỏi tới tận gốc: “Năm ngoái nghỉ hè, mày thường xuyên ngủ ở nhà tao, hai chúng ta nằm chung một giường, lúc đó mày có cảm giác gì?”

Mạnh Tiểu Bắc liếc đối phương: “Cảm giác gì? Mày ngủ say nói mê, cứ như lên cơn sốt, rì rà rì rầm phát ghét, tao cũng ghét thích ngủ với mày.”

Kỳ Lượng bị sỉ nhục, mắng: “Vớ vẩn! Lúc mày ngủ say nước miếng chảy ròng ròng, cực kỳ ghê, làm ướt cả gối của tao!”

Cuộc thảo luận nghiêm túc về bài học vỡ lòng trong tình yêu đồng tính cuối cùng lại biến thành trận cãi lộn của hai anh em, đôi bên cười nhạo chế giễu đối phương, hênh hênh hênh hênh bấy bọ, rốt cục chẳng có kết luận xác đáng nào được đưa ra.

40. Chương 40: Cuộc Hẹn Bí Mật Tại Quán Cà Phê

Bên ngoài mọi chuyện vẫn sóng yên gió lặng. Đối với loại chuyện riêng tư này, chỉ cần người trong cuộc như Mạnh Tiểu Bắc không làm âm lên, không mách lẻo thì vĩnh viễn sẽ được giấu im nơi góc tối, không bao giờ lộ ra ngoài ánh sáng.

Cuối năm học, dù loại việc vất vả dồn đống lên, ngoài chuyện học hành thi cử áp lực, còn phải điền đủ loại giấy tờ, mở cuộc họp tổng kết, rồi còn hoạt động thể dục thể thao, chụp ảnh tốt nghiệp cá nhân, tập thể... Học kỳ cuối trôi qua trong chớp mắt, nhaoáng cái đã đến kỳ thi lên cấp.

Trước hôm thi, Thiếu Đường quan tâm gọi điện đến. Ấy thế mà Mạnh Tiểu Bắc lại từ chối không muốn cha nuôi đến trường học đón đưa cậu!

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Cha nuôi, cha nhất định không được tới. Cha mà đến, con nhìn thấy cha con sẽ rất căng thẳng, con lại càng phát huy thất thường.”

Thiếu Đường bỗng dưng trào lên cảm giác thất vọng hụt hẫng, giọng nói trầm xuống hỏi: “Sao bây nhìn thấy cha lại thất thường?... Ông đây làm gì bây?”

Mạnh Tiểu Bắc làm nũng, âm thanh đậm đặc giọng mũi: “Giời ơi cha đừng có hỏi nữa! Cha chó đến...”

Lần này, người cảm thấy lạc lõng thất vọng chính là Thiếu Đường. Hình như gần đây Mạnh Tiểu Bắc bỗng nhiên không dính lấy anh nữa. Trước đây, Tiểu Bắc luôn hấp tấp quẩn quýt lấy anh, cọ tới cọ lui, làm anh thấy phiền ghê. Thế mà giờ đây cậu lớn rồi, lòng cũng rộng hơn, bạn bè nhiều, y như rằng trong lòng không còn một mình cha nuôi anh nữa.

Con người ở mỗi giai đoạn, độ tuổi khác nhau, cảm xúc, cuộc sống cũng sẽ khác nhau. Con trai con gái mười mấy tuổi chính là độ tuổi thanh xuân tươi đẹp, tự do tự tại hưởng thụ cuộc sống, chơi với đủ loại người, không có quá nhiều ý thức về chuyện gánh vác trách nhiệm. Mà Thiếu Đường, anh đã sắp 30 tuổi rồi. Dân ông có tuổi ai cũng muốn có một người bạn đời thân thiết tri âm tri kỷ... Trong đội, vào những lúc Thiếu Đường rảnh rỗi, sau khi huấn luyện xong, anh thường đọc sách một mình, nghe nhạc, chạy bộ, luyện tập võ khí trong phòng tập thể thao. Hoặc anh sẽ ngồi trên mái nhà ký túc xá quân đội, hứng gió, ngắm nhìn phong cảnh, hoài niệm về rất nhiều chuyện, rồi sẽ nhớ tới đủ loại chuyện cười về thằng con quý báu của mình năm đó. Những lúc như thế, anh đều không thể kiềm chế mà bật cười.

Có một lần trước khi đi ngủ Thiếu Đường tuần tra, đến một phòng thấy vài tiểu binh đang chụm đầu rì rầm trò chuyện rồi cười trộm.

Thiếu Đường đứng ở cửa phòng, chậm chậm bước tới: “Đang làm gì đó?”

Tiểu binh giật nảy mình, ngẩng đầu lên nhìn thấy đội trưởng, luống cuống tay chân giấu đồ vật ra sau.

Thiếu Đường dùng ánh mắt đe dọa ép đối phương nộp đồ vật ra. Anh nhìn thứ bắt được, hóa ra là một tấm ảnh đen trắng nhỏ. Thiếu Đường cười: “Được đấy, rất xinh đẹp, đối tượng của cậu hả?”

Tiểu binh ngượng ngùng vò đầu, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên hai ráng đỏ hồng: “Khà khà, là đối tượng của tôi, ở thôn chúng tôi.”

Thiếu Đường hỏi: “Người nhà giúp cậu chọn hả?”

Tiểu binh nói: “Không ạ, từ nhỏ hai chúng tôi đã rất thân thiết, cứ thế cho tới tận giờ! Sau khi tôi xuất ngũ về sẽ cưới vợ!”

Có một đám chiến sĩ gan to hơn trời không sợ chết hỏi: “Đội trưởng, anh vẫn chưa có đối tượng mới sao? Cái cô lần trước chắc là chấm dứt hoàn toàn rồi ạ?”

Thiếu Đường hừm cái, cười lạnh hỏi: “Cậu đoán xem?”

Tiểu binh cười khà khà: “Điều kiện anh tốt như vậy, bao nhiêu cô gái chẳng chết mê chết mệt!”

Thiếu Đường trả lại tấm ảnh, đột nhiên biến sắc mặt, gằn giọng quát: “Tất cả lập tức tắt đèn đi ngủ! Không được phép đoán mò nữa!”

“Rõ! Không được đoán mò nữa!”. Đám chiến sĩ tuân lệnh, tới tấp bò lên giường, chui vào ổ chăn nằm sấp, mò mẫm trong bóng tối, tiếp tục tương tư nhớ thương người trong lòng.

Tiểu binh trẻ tuổi cắt tóc rất ngắn, khuôn mặt ngây ngô, bên môi là một nhúm râu, mới mười chín tuổi, thật trẻ trung. Thiếu Đường tắt đèn rồi đi, một mình đi trong hành lang hun hút tăm tối mờ mịt. Tiếng bước chân từ giày da vọng lên, vang dội, từng tiếng từng tiếng nện thẳng vào trái tim anh. Dưới chân Thiếu Đường loang loáng bóng hình thẳng tắp cao ráo trơ trọi, đột nhiên cả không gian tràn ngập sự buồn bã trống rỗng... Anh cũng đã từng trẻ trung như thế, cũng đã từng hoang phí đánh rơi quãng thời gian thanh xuân điên cuồng phóng túng của mình. Quay đầu nhìn lại, mới nhận ra thẳng nhóc luôn sát cánh thủy chung, ở bên bồi bạn với mình suốt bao nhiêu năm qua nay cũng đã lớn rồi, y chang anh năm đó, đẹp trai phóng khoáng chẳng sợ trời chẳng sợ đất.

Có một số chuyện không tiến ắt phải lùi. Tiến về phía trước một bước, gian nan cùng cực, anh cũng không biết phải đi tiếp thế nào. Nhưng lùi về phía sau một bước, anh cũng không muốn lùi. Cho đi càng nhiều, càng không nở buông tay, càng không cam lòng. Mạnh Tiểu Bắc chính là tâm ma của anh.

...

Ngày cuối cùng của kỳ thi lên cấp, Thiếu Đường vẫn xin nghỉ qua chỗ Mạnh Tiểu Bắc. Trong sân trường tiếng chuông thi vang lên, từ xa xa anh nhìn thấy Mạnh Tiểu Bắc đeo cặp sách chéo, mua một gói bánh quy vừa đi vừa ăn. Cậu thoải mái vào trong trường, vẻ mặt ung dung bình tĩnh.

Hai tiếng sau, tiếng chuông hết giờ thi vang lên, các học sinh ầm ầm từ trong khu nhà học ồ ạt lao ra, sung sướng chạy như bay ra khỏi trường thi.

Mạnh Tiểu Bắc cùng với Tôn Viện Viện đi ra, vừa đi vừa cầm giấy nháp Toán chụm đầu so đáp án. Có lẽ Mạnh Tiểu Bắc làm bài rất tốt nên lúc nói nói cười cười với bạn học nữ khéo mắt vẽ ra nếp nhăn thể hiện sự đắc chí vui sướng, Tôn Viện Viện còn hờn dỗi đấm cậu một cái...

Thiếu Đường lẳng lặng ngồi trong xe, khoát một tay ngoài cửa sổ, gầy gầy tàn thuốc trên cửa xe. Bờ lông mi anh rủ xuống, che giấu ánh mắt sắc bén dữ dội, thăm thẳm sâu xa. Cả người Thiếu Đường như rơi vào sự trầm mặc.

Thiếu Đường lái xe Jeep trong đội tới đây. Anh dừng xe ở đối diện cổng trường, trên chỗ pho lá vẫn còn một túi đồ ăn anh mang cho Tiểu Bắc gồm bánh quy, bánh mì, xúc xích và đồ uống. Đôi mắt Thiếu Đường tĩnh lặng, tựa như lúc diễn tập mai phục bám đuôi trong một thời gian dài. Trong ánh mắt anh le lói ngọn lửa rực, vằn vệt tơ máu, chầm chầm nhìn con nuôi đạp xe đèo bạn học nữ ra trường.

Hôm đó là ngày thi môn cuối cùng. Đám trẻ con sau chuỗi ngày chịu đựng đằng đẳng suốt nửa năm trời, quãng thời gian ôn tập chạy nước rút bị vô số sách vở làm khổ, làm không biết bao nhiêu đề thi mô phỏng, trong lớp có học sinh thẳng thừng ném cuốn đề thi từ lầu ba ra ngoài. Dưới đất rơi rụng lá tả giấy ghi đáp án, giấy nháp ngổn ngang. Sau đó một đám học sinh cầm tiền lẻ ào ạt ủa tới quầy bán đồ ăn vặt trong trường như thể muốn quét sạch tủ đồ. Sự sung sướng, kích động, tự do phóng túng tựa như cuối cùng cũng đạt được thắng lợi của các học sinh trung học kết thúc trong cảnh reo hò vui sướng đào thoát của đám nhóc.

Trong phòng học, Mạnh Tiểu Bắc lên cơn điên lột phăng áo phông, cùng Lượng Lượng đứng trên bàn học. Mạnh Tiểu Bắc bỗng nhiên đè Lượng Lượng xuống, nghiêng người nâng một chân lên, cười lên hông đối phương. Cậu vỗ mông Lượng Lượng, giống như thằng nhóc cực phóng khoáng cực oách vừa cưỡi ngựa vừa quơ quơ áo phông, cười như điên. Kỳ Lượng giãy giụa đá cậu: “Mạnh Tiểu Bắc, con lừa khốn kiếp này, mày dám cười tao!!!”

Hai người quần nhau từ trên bàn ngã xuống, Mạnh Tiểu Bắc cỡi trần trong phòng học, bị vài nam sinh bao vây đuổi chặn...

Sau đó Mạnh Tiểu Bắc cùng với bảy tám bạn học khác cùng nhau đạp xe ra công viên hồ Đoàn Kết gần đó.

Mạnh Tiểu Bắc đèo Tôn Viện Viện, Kỳ Lượng đèo một bạn nữ khác. Cả một đám trẻ con, vừa đi vừa cười, sung sướng đùa giỡn nhau, thỏa sức vui đùa.

Giống như là tất cả áp lực, căng thẳng thần kinh bỗng được bung ra, cuối cùng cũng được giải phóng. Mọi sự buồn phiền đều tạm thời bị quăng hết ra khỏi đầu, Mạnh Tiểu Bắc cũng cần trút hết ra một trận. Hơn nữa, Mạnh Tiểu Bắc còn vốn là người bên ngoài tỏ ra vô tâm vô tính, bên trong che giấu một nùi tâm sự cảm xúc, chỉ là cậu có khả năng che giấu cực giỏi trước người khác mà thôi. Cả một đám người ở trong công viên hồ Đoàn Kết điên cuồng đua xe, xem ai lái con gái nhanh hơn. Mạnh Tiểu Bắc thả tay cầm đạp xe, hoàn toàn dựa vào lực của xương hông và móng điều khiển xe đạp và phương hướng. Tôn Viện Viện ôm chặt thắt lưng cậu sợ tới mức thét ầm lên, hai người suýt nữa đạp xe lao xuống hồ...

Một đám thiếu niên tràn trề tuổi trẻ, phóng khoáng vui vẻ, mỗi người kéo bi đá, vô tư lự dạo chơi trong công viên đến tận khi trời tối mịt. Từ xa xa nhìn đến, đó đều là những gương mặt sáng ngời, căng đầy nhựa sống, mơn mớn tuổi xuân, chói mắt như mặt trời ban trưa. Những năm tháng đẹp đẽ xiết bao.

Mạnh Tiểu Bắc không hề biết cha nuôi mình lái xe Jeep xanh lục đến. Cả đường cậu đạp xe tới công viên, sau đó đạp xe về nhà, hoàn toàn không hay cha nhỏ luôn dõi theo mình.

Thiếu Đường lái xe rất chậm sau cậu, đau đầu nhìn bóng dáng Mạnh Tiểu Bắc trong dòng người xe cộ qua lại... Ngày hôm đó, anh cũng chẳng biết vì sao mình như kẻ trong cơn mê, từ xa xa nhìn thấy đám trẻ con nô đùa nhưng không tiến đến. Nếu như đây là mười năm trước ở Tây Cầu, anh đã qua chỗ Tiểu Bắc từ lâu

rồi. Một đám trẻ con ngốc nghếch thì biết chơi cái gì, ông đây chỉ cho bọn bây, dạy bọn bây chơi như thế nào!

Thế nhưng lần này anh không đi qua, lặng lẽ nhìn cả một buổi chiều, không quấy rầy Tiểu Bắc.

Qua đó rồi nói cái gì? Bảo Tiểu Bắc giới thiệu với bạn học sao, đây là cha tớ? Cha tớ cùng chơi với chúng mình?...

Thiếu Đường nhận ra Tôn Viên Viên, bạn nữ học cùng lớp với Mạnh Tiểu Bắc từ hồi tiểu học trong Bát Lý Trang. Cô bé học cực giỏi, trong nhà còn có giảng viên đại học.

Thực ra, Hạ Thiếu Đường cũng có những mặt tính cách như hướng nội kìm nén, tự tôn sĩ diện, trước mặt Mạnh Tiểu Bắc lại càng thể hiện rõ. Loại chuyện bạn bè chơi bời qua lại, anh sẽ không đi chất vấn Mạnh Tiểu Bắc. Mà cũng chẳng phải như vậy, trẻ con lớn rồi, không còn dựa dẫm, phụ thuộc vào cha nữa. Nếu như trong lòng hai người thương nhớ đến đối phương, thì chẳng cần ép nhau phải nói ra, không nên quấy rầy, can thiệp vào những mối quan hệ của người kia.

Mọi chuyện nảy sinh biến chuyển sau khi cuộc thi lên cấp kết thúc được vài ngày. Thiếu Đường đi ra từ trong khu tập thể nhà máy số hai, đúng lúc tạt qua đám con trai đang đánh bóng ở sân bóng rổ ngoài trời.

Cả đầu Kỳ Lượng toàn mồ hôi, ở sân bóng uống nước, từ xa xa nhìn thấy Thiếu Đường.

Cả hai người đều có chuyện giấu trong lòng, Hạ Thiếu Đường không ngừng bước, chẳng muốn nói chuyện, chỉ hơi khẽ gật đầu. Kỳ Lượng hét lên một tiếng “chào chú”, đưa mắt nhìn theo Thiếu Đường đang mau mải bước qua trước mặt.

Kỳ Lượng cắn môi, cố gắng kìm nén, cuối cùng như quả hồ lô hở miệng, không thể nhịn được chỉ muốn nói toạc hết ra. Cậu đột nhiên cậu đứng lên gọi: “Chú Thiếu Đường.”

“... Cháu có chuyện muốn nói với chú.”

Trong mắt Kỳ Lượng ánh lên sự ngập ngừng do dự, nói chuyện ấp a ấp úng: “Cháu, cháu muốn nói với chú chuyện của Mạnh Tiểu Bắc. Nó không dám nói với chú... nhưng... cháu sợ sau này trong trường học nó phải chịu thiệt!”

Thiếu Đường dừng chân, Bắc Bắc của anh chịu thiệt?

...

Mặt Thiếu Đường dần dần sa sầm. Đầu mẩu thuốc lá cháy đến lòng bàn tay anh, những ngón tay bóp thật chặt làm ngọn lửa rụi tắt, siết đến mức thuốc lá nát bét! Mạnh Tiểu Bắc làm sao?!

...

Kỳ thật Mạnh Tiểu Bắc chỉ cần nói thẳng với cha nuôi một vài câu thôi là có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, nhưng cậu lại không nói. Cậu là loại con trai ngoài mặt thì cực kỳ tự nhiên phóng khoáng, bên trong vẫn còn giữ lại sự đơn thuần ngưỡng chừng truyền thống. Có những chuyện cậu ra sức che giấu, xấu hổ, ngại ngần chia sẻ. Cậu cũng không nhìn thấu nỗi nội tâm, suy nghĩ thật sự của cha nuôi mình về chuyện đàn ông cùng đàn ông rất cực nên là mối quan hệ gì, cái gì đúng cái gì sai? Cậu vẫn luôn lo lắng về danh sách trúng tuyển, sợ cuối cùng đến cả trường mình cậu cũng không thi được, chỉ có thể cút về trường phổ thông hạng 3 ở Bát Lý Trang.

Trong khi cậu ngại ngần không dám nói ra sự thật, thì có người miệng rộng đã nói hộ cậu.

Hai ngày sau khi kỳ thi kết thúc, cậu đến trường học bàn giao, tiếp nhận công việc xã đoàn, tìm bạn đá bóng, trong thời gian này đều cố ý né tránh thầy Tiêu.

Thầy Tiêu cũng rất biết ý. Dẫu y bị từ chối nhưng không thù hận gây rắc rối cho Mạnh Tiểu Bắc, hay cản trở gây khó dễ trong con đường lên lớp của cậu. Bên ngoài Tiêu Dật trầm lặng không nói gì, ở trong tổ bộ môn xử lý các công việc cuối cùng của các lớp tốt nghiệp. Đồng thời y còn bị cấp trên điều đi tham gia chấm bài thi lên cấp. Khu Triều Dương có mấy chục giáo viên ngữ văn tập trung trong trường học gần đó, ăn uống đều ở bên trong, tiến hành chấm bài thi khép kín.

Mạnh Tiểu Bắc là học sinh có năng lực thành tích văn nghệ nổi trội, được cộng tới 30 điểm ưu tiên, suất đặc cách giữ lại trường của cậu được kẹp trong tài liệu ở văn phòng trưởng ban khối, không bị ai tước đi. Về chuyện này, Tiêu Dật vẫn thực lòng mong Mạnh Tiểu Bắc được ở lại trường, cũng bởi vậy trong khối, chính y là người cố gắng hết sức linh động danh sách ít ỏi, giữ một vị trí cho Mạnh Tiểu Bắc...

Sau khi kết thúc đợt chấm bài thi, Tiêu Dật quay lại trường họp. Trong kê hờ ngăn kéo bàn làm việc của mình, y phát hiện thấy một tờ giấy thần bí.

Chữ trên tờ giấy giống với chữ của Mạnh Tiểu Bắc. Suốt ngày Tiêu Dật phê bài, chữa bài tập đề thi, có thể nhận ra phần lớn nét chữ của học sinh.

Ngày hôm sau, buổi chiều thứ sáu, ở công viên hồ Đoàn Kết, thầy Tiêu ôm theo sự kích động trong lòng, bước đi nhẹ nhàng, một mình đến nơi hẹn.

Bởi vì vẫn trong giờ làm việc nên công viên rất vắng người. Mùa hè nóng nực, trong hồ nước xanh biếc có vài ba chiếc tàu vịt, liễu rủ trên bờ lắt phất bay, hoa cỏ um tùm, quả là một ngày đẹp trời để tình tự yêu đương.

Tiêu Dật không thể hình dung tâm trạng mình đã kích động, nôn nóng ra sao khi nhận được tờ giấy kia, như thể bị mê muội choáng váng. Ngày hôm nay Tiêu Dật còn cố ý chải chuốt làm dáng. Thời tiết rất nóng ẩm ướt, ầy vậy mà y mặc trường bào màu xám tro học trò trường Yên Viên thời dân quốc hay mặc, giày vải đen để trắng. Cả người hào nhoáng, đẹp trai khí chất, rất xứng với cái tên tự Lan Yên tràn đầy phong độ khí khái của nam chính trong mấy bộ tiểu thuyết ngôn tình.

Tiêu Dật cũng không sợ nóng, y bước đi nhẹ nhàng phóng khoáng, lúc tìm thấy quán cà phê nằm ở góc công viên thì cực kỳ kích động.

Quán cà phê mở vào giai đoạn sau những năm 80, là nơi rất cao cấp trong thành phố. Người bình thường hay ở trên đường phố mua một hào kem que sô cô la, hai hào hai que kem Bắc Băng Dương to, bốn hào một cốc bia to bự uống đến tròn cả bụng, có được mấy người sẽ cố tình đến nơi như này học đòi làm sang, phung phí tiền bạc, uống một cốc cà phê cao cấp đi tong một đồng năm hào?

Trong quán cà phê không có lấy một người, trên bàn trải khăn trắng muốt, điểm xuyết hoa hồng đỏ. Tiêu Dật buồn bực trong lòng, thằng nhóc Mạnh Tiểu Bắc này, sao lại có thể biết nơi cao cấp xa hoa thanh nhã như này cơ chứ! Đây thường là nơi con em cán bộ có tiền hoặc những tay buôn giàu có ghé đến đó!

Tiêu Dật chọn một bàn nhỏ ở bên cửa sổ, có ghế sô pha có chỗ dựa lưng cao cao, một mình ngồi yên. Y gọi một cốc cà phê, trên đầu gối đặt một cuốn tuyển tập thơ của Tiêu Hồng, trên bàn còn đặt một bình giữ nhiệt đựng nước lê tuyết chưng đường rất ngon. Y nấu ăn ninh canh rất tốt, đáng tiếc là không có người được thưởng thức.

Đúng lúc này, có một người bước vào quán cà phê.

Người đàn ông ấy mặc áo ba lỗ bó sát, tóc đen cực ngắn nhìn rất dữ dằn, đeo kính đen viền vàng, xách túi vải bạt. Vừa bước vào trong quán, người đàn ông đã đi thẳng đến bàn đối diện Tiêu Dật ngồi xuống.

Tiêu Dật kinh ngạc ngẩng đầu, bởi vì khuôn mặt của người đàn ông này rất gây chú ý.

Người này có bả vai rộng, chân dài, bờ lưng thẳng tắp, da nâu nhạt, hai cánh tay mạnh mẽ cơ bắp. Người này không phải kiểu cơ bắp cuộn cuộn thô kệch to con, thể nhưng khí thế trong từng cử chỉ, khi người ấy mở hai chân ra bên bàn không hề giống như người bình thường mà giống người làm lính, hoặc là giống với loại thanh niên bất lương lêu lổng có bối cảnh cực kỳ dữ dội. Không khí trong cả quán cà phê đột ngột bị đè xuống, căn phòng vắng vẻ bỗng nhiên hóa chật chội bức bối, cực kỳ áp lực.

Người đàn ông đó nói với phục vụ nam: “Bàn kia gọi cái gì? Tôi cũng đặt cái đó.”

Tiêu Dật đang cúi đầu uống cà phê, vẻ mặt ngay tức khắc hiện sự bàng hoàng.

Tiêu Dật ngẩng đầu lên, đối phương cũng đang giương mắt tỉ mỉ nhìn y. Khuôn mặt sau kính đen lạnh tanh, môi mím chặt.

Tiêu Dật chuyển đường nhìn, đối phương vẫn cứ thế nhìn y không chớp mắt, đánh giá từ trên xuống dưới, đến kính đen cũng không thể che giấu được ánh nhìn ác liệt dữ dội đang xuyên qua thấu kính, như thể hai dòng điện cực mạnh bắn vào mặt y.

Cuối cùng, Tiêu Dật là người đầu tiên không thể chịu nổi nữa, đứng dậy cuống cuống bước vào đằng sau

nhà xí, xém nữa chạy trời chết.

Y vừa đóng cửa nhà xí, thở ra một hơi, vén vạt áo dài trước tính đi vệ sinh.

Đúng lúc này không hiểu sao mà cánh cửa nhà xí đóng hờ hợt bị người bên ngoài thẳng thừng đẩy bung ra!

Người đàn ông đeo kính đen cũng mau mải xông thẳng vào nhà xí. Nhà xí rất nhỏ, chỉ vừa cho hai người, bên tường chỉ có một bồn cầu. Về mặt người bước vào lạnh lùng nghiêm nghị, chỉ có nốt ruồi đen tại khóe miệng làm cho khuôn mặt ấy trở nên dịu dàng hơn một chút. Bản mặt người ấy sẫm sì đen như đất nồi nhưng không thể che giấu nổi sự đẹp trai.

Người đến quán cà phê hẹn gặp mặt thầy Tiêu, đương nhiên là Hạ Thiếu Đường, không thì còn có thể là ai?

Thiếu Đường tháo kính xuống, treo ở cổ áo. Ánh mắt anh lạnh băng, cả người giống như đang cực kỳ cố gắng kìm lại ngọn núi lửa băng trực chờ phun trào. Một cánh tay anh chống lên tường nhót đối phương lại, hoàn toàn không nói một lời mà chỉ nhìn chăm chăm Tiêu Dật.

Thầy Tiêu là “kiểu người đó”, vậy nên lúc đó đương nhiên y hiểu lầm, cuống cuồng che đũng quần lại, tưởng Thiếu Đường tính ở trong nhà xí công cộng kín bưng “ấy ấy” mình!

Tiêu Dật hỏi: “Anh... anh muốn làm gì?”

Thiếu Đường lạnh lùng đáp: “Mày đoán xem?”

Tiêu Dật nghiêm túc khẽ nói: “Anh tìm nhầm người rồi, tôi không phải loại đó... Ở bên ngoài xằng bậy chơi bời.”

Thiếu Đường cười lạnh lùng: “Vậy mày là loại nào, thích ở đâu làm chuyện xằng bậy, nói cho bố đây nghe coi? Hôm nay hai ta đến nơi hoang dã hay là đến nơi lãng mạn nào, hay ngay tại đây tìm buồng tắm lớn, hay đến nhà mày, mày thích chơi kiểu gì?”

Một khi Hạ Thiếu Đường đã ra tay, thì anh chính là kiểu lính cán rở ngông nghênh lẩn lộn không biết bao nhiêu năm trong khu tập thể quân đội, giọng điệu nói chuyện có thể biến bản thân trở nên cực lưu manh phóng túng. Tiêu Dật nào có thể qua lại với kiểu người thô lỗ tục tằn? Y căng thẳng nghiêm mặt nói: “Anh không phải kiểu tôi thích, không được! Anh tránh ra, để tôi đi, không tôi sẽ kêu người đến!”

Thiếu Đường mím môi, vành mắt cũng dần dần đỏ rực lên, kiềm nén sự tức giận phần nộ dữ dội sâu sắc: “Mày thích kiểu gì, con trai choai choai không hiểu chuyện, học sinh?... Hả? Thầy giáo Tiêu?!”

Tiêu Dật bỗng nhiên biến sắc, giật mình hoảng hốt: “...”

Ánh mắt Thiếu Đường sắc bén ác liệt, nghiêng rằng chậm rãi nói: “Mày là thầy giáo đúng không, dưới mày toàn là một đám trẻ con chưa trưởng thành, tâm sinh lý hăng còn chưa chín chắn vững vàng. Mày ỷ vào một tí quyền lực trong tay nắm thóp bọn chúng, hà hiếp bọn trẻ con nhất gan sợ hãi không dám nói ra mọi chuyện, ra tay với học sinh mình đúng không?”

“Thầy Tiêu, mày có gan thì hôm nay tới mà hà hiếp tao.”

“Mày dám động tới con tao.”

“Mày dám động tới tao không?”

Thiếu Đường nói từng câu từng chữ, lồng ngực cường tráng dưới áo ba lỗ phập phồng, cánh tay chống tường tràn đầy sức mạnh, các ngón tay anh nắm chặt tới mức trắng bệch. Trường hợp này, chắc chắn không phải anh đến để dụ dỗ mời gọi thầy Tiêu mà là muốn đánh người. Thiếu Đường thật sự nổi giận.

41. Chương 41: Thất Bại Thảm Hại

Không thể trách Thiếu Đường sôi máu điên tiết tới vậy, rốt cục lần này anh đã trút hết thủy phần nộ đè nén lên một người xa lạ.

Thiếu Đường đã kìm nén, bức bối rất lâu rồi. Trong lòng anh chôn giấu tình cảm nặng trĩu, suốt bao nhiêu năm đè nén không bộc bạch. Anh vẫn luôn cho rằng giữa mình với Tiểu Bắc tồn tại một thứ tình cảm mơ hồ nào đó. Đó chính là thứ tình cảm hoàn toàn trong sáng không chứa bất kỳ tạp chất, dục vọng nào. Tuyệt đối không phải bởi vì loại ham muốn xác thịt hèn mọn của đàn ông nên anh mới muốn thân thiết, gần gũi với Mạnh Tiểu Bắc. Thậm chí từ trước tới nay, anh chưa hề nghĩ sẽ đụng chạm, làm chuyện đó với con mình, hoặc sau này nhất định phải biến mối quan hệ trở thành một cái gì đó. Anh thích Tiểu Bắc, đây là sự quan tâm chăm sóc cùng khát khao sở hữu đơn thuần nhất. Hay cũng có thể nói rằng, mặc dù anh có ham muốn tình dục không thể kiềm chế của đàn ông trưởng thành, nhưng anh vẫn gắng hết sức kìm nén, chịu đựng. Anh tuyệt đối không thừa nhận rằng đôi lúc trong những đêm sâu vắng lặng lẻ loi hờn quạnh, bị men rượu phủ trần trí óc thiếu đốt cơ thể, cũng sẽ có khoảnh khắc anh cảm thấy khó chịu bức bối, rục rịch chộn rộn, thiết tha khao khát cơ thể con nuôi...

Mà sự xuất hiện của Tiêu Dật, chính là đòn đả kích cực mạnh trong tâm lý của Thiếu Đường. Đối với thứ tình cảm bí mật của anh, đây chính là sự khiêu khích ngang nhiên, không chỉ động tới Tiểu Bắc, mà còn động tới cả anh. Bất luận đứng ở góc độ cảm xúc suy nghĩ của một người cha hay danh dự của một người đàn ông, anh đều không thể dễ dàng tha thứ cho đối phương. Trước kia anh không biết gì thôi coi như xong, nhưng hôm nay anh biết tường tận chân tướng, anh tuyệt đối không tha cho người này!

Thiếu Đường không thể diễn tả cảm xúc trong lòng mình lúc thăng nhót Kỳ Lượng áp a áp ứng kể lại chuyện đó với mình. Khi ấy, trong lòng anh cuộn cuộn trào lên sự căm phẫn cực độ, hung ác muốn chém người. Lúc đó anh đi vòng vòng tại chỗ, đập mạnh một cái làm một chiếc xe đạp đổ rầm! Cú đập cực dữ dội, khiến xe đạp sứt nửa đã tan tành.

Kỳ Lượng nói với anh, ở trường học Mạnh Tiểu Bắc bị một thầy giáo “hà hiếp”, đến nay Mạnh Tiểu Bắc vẫn chẳng dám nói với người lớn trong nhà.

Trong lòng Thiếu Đường rùng rục lửa giận, nhưng anh vẫn làm việc cẩn thận có trước có sau. Khi đến đây anh đã có chuẩn bị, suy nghĩ kỹ càng thấu đáo. Anh còn cố tình chọn nơi yên tĩnh, chuẩn bị tờ giấy, hơn nữa anh còn dắt Kỳ Lượng cùng tới, từ xa xa để Kỳ Lượng nhận rõ người, lúc này mới tìm lão thầy khốn nạn tính sổ.

Thiếu Đường xách một túi quân đội vải buồm màu xanh lá, bên trong có gậy gộc cùng vài thanh đao, có ngắn có dài.

Anh đã chuẩn bị đầy đủ kỹ càng, trang bị như lúc đi đánh nhau ngày xưa. Dẫu đối phương chỉ có một người anh cũng trị, nếu như đối phương dẫn cả nhóm lưu manh đến, hôm nay anh cũng vẫn quyết diệt bằng sạch.

Thầy Tiêu đến, không hề có trang bị vũ khí gì. Tiêu Dật là kiểu đàn ông thư sinh, nho nhã yếu đuối, trói gà không chặt, hoàn toàn chẳng có chuẩn bị tư tưởng gì hết, vốn chẳng thể là đối thủ của Thiếu Đường.

Hôm đó Thiếu Đường vác khuôn mặt lạnh căm, túm lấy đối phương ra khỏi quán cà phê tới một góc yên tĩnh trong công viên. Hai người đàn ông ngồi đối diện, thẳng thắn nói chuyện phải quấy.

Tiêu Dật đỡ kính mắt, cố gắng giữ sự bình tĩnh: “Anh là... người nhà Mạnh Tiểu Bắc.”

Thiếu Đường nói: “Tao là cha nó.”

Tiêu Dật nói: “Tiểu Bắc nói với tôi nó không ở cạnh cha mẹ ruột cơ mà?”

Thiếu Đường lạnh lùng đáp: “Cha mẹ ruột không ở bên nên mày cảm thấy dễ hà hiếp thằng bé, dễ ra tay hơn? Cả một khối hơn một trăm học sinh nam, mày nhắm mỗi Bắc Bắc nhà chúng tao để gỡ trò, mày giỏi chọn thật đấy.”

Mắt Tiêu Dật đỏ bừng, y nói: “Không phải, không phải như anh nghĩ đâu.”

Thiếu Đường giẫm một chân lên hòn non bộ, lạnh tanh nhìn đối phương: “Mày nói rõ coi mày là như thế nào!”

Tiêu Dật vuốt mặt, lộ ra vẻ đau thương: “Xin lỗi, không phải bản thủ xấu xa như anh nghĩ... tôi... tôi... tôi thực lòng rất thích Tiểu Bắc, tôi không có ý xấu.”

Thiếu Đường căm căm mặt: “Mày nói mày ‘thích’ nó... Mày thích nó chính là ý xấu.”

“Con tao, là để mày muốn ‘thích’ là thích hả? Mày đã hỏi tao có đồng ý không chưa?”

Tiêu Dật đột nhiên cũng cảm thấy giận dữ, khóe mắt thoát đờ rục, khuôn mặt nhả nhận thanh tú bị xé toang, lộ ra sự uất ức dữ tợn, y gần giọng nói: “Cớ gì tôi không thể thích nó!”

“Tôi chỉ thích một học sinh thôi mà!”

“Tôi thích một học sinh nam, anh tưởng tôi muốn biến bản thân thành cái dạng này chắc?! Tôi không thể kiểm soát được, tôi không khống chế được bản thân mình, cứ đâm đầu thích thằng nhóc Mạnh Tiểu Bắc này, tôi cũng không làm hại nó! Điểm số không đủ, nó được giới thiệu ở lại trường chính là do tôi ra sức đảm bảo! Từ trước tới nay tôi chưa từng làm chuyện mất nhân tính nào!”

Thiếu Đường phẫn nộ nói: “Mày giữ nó ở lại trường? Hành động của mày mà xuất phát từ suy nghĩ đường đường chính chính, hôm nay bố đây sẽ tự quyết tại đây!”

Hai người đàn ông đều ôm ghen sự căm giận ngàn ngút, đỏ mặt tía tai. Hạ Thiếu Đường phân rõ phải trái, nói ra ngô ra khoai: “Mày nói mày không làm chuyện mất nhân tính? Tao nói mày hay, thằng họ Tiêu kia, dẫu sao mày cũng là thầy giáo Tiểu Bắc, đối với nó mày là bậc bề trên, mày là người có uy tín trong trường, còn Tiểu Bắc nó vẫn chỉ là học sinh! Mày ý mạnh hiếp yếu, dùng vị thế của mình bức ép nó, đây rành rành hành vi không có đạo đức. Chuyện này cũng giống như trong bộ đội chúng tao, một tiểu đoàn trưởng, chỉ đội trưởng dựa vào quân hàm, thân phận của mình cưỡng ép một binh nhì làm, làm cái chuyện này cùng hần... Con mẹ nó mày cũng là một người đàn ông mà mày có thể làm chuyện này hả?!”

Tiêu Dật phân trần tôi cũng không có cưỡng ép nó.

Lòng Thiếu Đường lạnh lẽo: “Lẽ nào Mạnh Tiểu Bắc tự nguyện? Nó tự nguyện yêu đương với mày?!”

Tiêu Dật cúi đầu, không còn lời nào để nói: “Tôi... là tôi theo đuổi nó...”

Thiếu Đường hỏi: “Ồ trong văn phòng, mày đã làm gì với nó?”

“Mày làm đêch gì với nó, mày có gan thì nói rõ cho tao!”

Tiêu Dật râu rĩ chán nản, nói không nên lời. Thiếu Đường thô lỗ truy hỏi, mặt trắng bệch mày quắc. Lúc này anh thật sự không thể khống chế được, các ngón tay nắm chặt như sắp chảy máu, đáy mắt đen kịt, vùng tay đầm một đầm thật mạnh.

Thằng nhóc Kỳ Lượng lẩm lời lẩm miệng, hơn nữa còn thêm mắm dặm muối, làm chuyện này trở nên nghiêm trọng hơn hần.

Lúc đó Thiếu Đường thật sự tưởng Mạnh Tiểu Bắc bị hiếp đáp, ít nhất cũng đã bị gã lưu manh khốn kiếp

này tuột quần, làm trò dâm loạn... Anh thật sợ sợ con mình bị hà hiếp, không thể cứu vớt, bù đắp nỗi sợ hãi tổn thương trong tâm sinh lý. Danh dự cùng tình cảm của một người đàn ông bỗng chịu thương tổn cùng cực, khốn khổ khó chịu vô cùng, trái tim như chết lặng.

Tiêu Dật đáng kiếp bị rơi vào tay Thiếu Đường, ấy thế y mới biết được Mạnh Tiểu Bắc có một người cha ác liệt như vậy.

Trong nháy mắt kính mắt y đã bị bàn tay tát bay, văng lên trên cây! Y loạng choạng lùi ra sau, lại một đấm nữa vung tới, chệch choạc vài bước ngã nhào xuống đất, sau đó y ngửa mặt ra sau rơi tõm vào hồ sen, nhếch nhác thảm hại không thể tả.

Thiếu Đường tràn đầy lửa giận không có nơi để trút ra, vây bắt đối phương trong hồ chật hẹp, di chuyển quanh vài vòng. Tiêu Dật thật sự không chịu nổi cú đánh, Thiếu Đường đánh hai cú mà cảm giác như đánh vào bịch bông, cũng không nỡ đánh tiếp cú thứ ba!

Tiêu Dật uống vài ngụm nước, chặt vật bám vào bên bờ, không hiểu sao bật khóc. Y chôn mặt vào trong hai cánh tay, khóc nức nức khóc nức.

Thiếu Đường đến chịu, ngồi xổm bên bờ nói: “Tao còn chưa thật sự đánh mày, mày khóc cái mẹ gì?”

Tiêu Dật cũng chẳng buồn để ý tới cả bộ trưởng bào nhô nhô đẹp đẽ đã nhăn nhúm nhàu nhĩ, khóc đến nổi mặt đỏ rực thở không ra hơi. Y là đàn ông đã hơn 30 tuổi, vẫn còn chưa kết hôn, độc thân rất nhiều năm trời, trong lòng y cũng chất chứa những cảm xúc uất ức điên cuồng. Bản thân ở cái thời đại này, chịu đựng bao nhiêu gò ép quan niệm truyền thống, cùng đủ loại ánh mắt đánh giá của xã hội, vô số căm ghét, nhục nhã giày xéo, rơi vào cảnh ngộ khổ đau biết bao nhiêu lần.

Thiếu Đường vươn tay muốn kéo y lên: “Tao kéo mày, mày nhanh xéo lên đây!”

Tiêu Dật là một người đàn ông thế mà vẫn như trẻ con, hiếm khi có dịp y được khóc thỏa thuê đã đời, ngâm ỏ trong nước rồi không muốn lên!

Thiếu Đường thực sự dở khóc dở cười: “Mày tính ăn vạ bố đây hả? Thế cuối cùng mày có lên hay không?”

Tiêu Dật khóc tới đỏ cả mũi: “Chính anh đánh tôi rơi xuống đây!”

Thiếu Đường vuốt mặt, thật sự bất lực: “Đù mẹ, mày không sợ bề mặt, nhưng bố đây ngán lắm rồi đây.”

Thiếu Đường khoát cánh tay Tiêu Dật, hai tay nâng sườn, khuyên nhủ dụ dỗ rồi mạnh mẽ kéo kẻ dở hơi đang ra sức khóc lóc om sòm ngập trong hồ lên. Cả người đôi bên đều dính toàn bùn...

Tóm lại hôm đó, sau rốt cả hai lại trở về quán cà phê nói chuyện.

Thiếu Đường tóm thầy Tiêu ướt như chuột lột nước mắt giàn giụa quay lại quán cà phê. Đôi bên ngồi đối diện nhau trong góc phòng. Phục vụ kinh ngạc nhìn hai người từ đằng xa. Hai người cũng chẳng để ý nhiều vậy làm gì, quần áo đã ướt sạch, nhếch nhác thảm hại.

Thiếu Đường trả tiền, gọi hai cốc đồ uống nóng, mời đối phương uống.

Đứng ở vị trí của một người cha, để làm được những điều này, Thiếu Đường tự nhận bản thân đã quá là tận tình tận nghĩa với Tiêu Dật. Anh đã ra mặt thay người nhà Tiểu Bắc đánh xong một trận, trút hết bức bối phần nộ, rồi lại còn có trách nhiệm giải quyết hậu quả, mời thầy giáo uống trà.

Hơn nữa anh còn trèo lên cây, lấy kính mắt xuống cho thầy Tiêu...

Tiêu Dật lau mặt sạch sẽ, dần bình tĩnh, đeo lại kính mắt đảng hoàng.

Hai người ngồi đối diện nhau, im lặng một lúc lâu.

Tiêu Dật nói: “Tiểu Bắc thật sự là con của anh?”

Thiếu Đường hỏi: “Con nuôi. Cha ruột của nó tại Thiểm Tây, tôi ở Bắc Kinh quan tâm chăm sóc nó, thằng nhỏ này do tôi chăm, sau này anh chớ có nhầm vào nó!”

Tiêu Dật vẫn còn dám nhầm vào Mạnh Tiểu Bắc? Tuyệt đối không dám, y thật sự sợ chết. Y gật mạnh đầu, vẻ mặt xót xa: “Tiểu Bắc... là một đứa trẻ xuất sắc, thật sự rất tốt.”

Thiếu Đường lạnh lùng: “Tôi cũng biết con tôi rất tốt. Dẫu nó có tốt cũng không phải của anh, không tới lượt anh nhưng nhớ. Chuyện này dừng ở đây, chỉ cần sau này anh không gây chuyện với con tôi, đừng có động vào nó.”

Tiêu Dật vui mặt trong lòng bàn tay, thở dài: “Tôi biết anh coi thường loại người như tôi, tôi là người đồng tính.”

Thiếu Đường: “...”

Giọng nói Tiêu Dật khi trò chuyện với người khác cũng không có gì bất thường. Không chỉ vậy, tính cách y dịu dàng điềm đạm, giọng nói thanh trong, mặt trắng nõn, thậm chí còn hình như không mọc ria mép, vừa nhìn đã biết là một tay trí thức văn hóa. Vẻ ngoài của y rất dễ khiến người ta tin tưởng và có thiện cảm. Lúc này, con người thật sự bí mật bên trong y bị ép phơi bày ra trước ánh sáng. Cũng có lẽ đã đè nén quá lâu nên Tiêu Dật cực kỳ thẳng thắn bộc bạch với Thiếu Đường: “Đúng vậy, tôi chính là ‘cái loại người đó’ mà bọn họ vẫn nói, lưu manh, biến thái, chỉ bởi vì tôi thích đàn ông.”

Có một tia sáng vụt lóe qua đáy mắt Thiếu Đường, bờ môi anh ngập ngừng, anh nhìn thẳng đối phương,

không nói gì.

Tiêu Dật hơi nheo nhào: “Tôi thề với anh tôi không có hà hiếp Tiểu Bắc, tôi chỉ không thể khống chế ôm nó. Tôi là loại người ấy, tôi không muốn kết hôn, cũng không có bạn đời. Tôi đã hơn 30 tuổi rồi, cứ thế này có lẽ sẽ phải cô độc suốt nửa đời còn lại. Tôi không được coi là người bình thường, tới đâu cũng bị người khác coi thường...”

“Tôi thật lòng thích Tiểu Bắc, đối với những người con trai khác, trước giờ, trước giờ tôi chưa từng có cảm xúc mãnh liệt như vậy, anh không thể hiểu được đâu... Em ấy rất, rất đặc biệt... tôi không muốn cưỡng ép em ấy, tôi chỉ thật lòng muốn, muốn đợi em ấy trưởng thành, đợi tới khi em ấy lên đại học, sau đó thử gặp gỡ qua lại...”

Từng câu nói của thầy Tiêu, Thiếu Đường đều có thể sâu sắc thấu hiểu.

Anh còn muốn đợi Tiểu Bắc trưởng thành?

Tiểu Bắc trưởng thành lẽ nào sẽ yêu anh? Anh xếp hàng kiểu gì mà định cứ thế chen ngang vào giữa họ. Anh khổ? Có người vĩnh viễn còn khổ hơn anh rất nhiều.

...

Hạ Thiếu Đường nói chuyện với thầy Tiêu rất lâu. Hai người từ từ sa vào thứ cảm xúc buồn thương kỳ lạ, không thể thoát ra được. Có rất nhiều chuyện cả hai đều không thể nói toẹt ra, thế nhưng đôi bên đều là những kẻ lưu lạc nơi chân trời góc bể. Những câu nói của Tiêu Dật đều đâm thẳng vào đả vật khúc mắc trong lòng anh, khiến anh cũng khổ sở khó chịu. Con đường trước mắt chính là núi đao biển lửa, anh càng thương Tiểu Bắc bao nhiêu, càng không nỡ để cậu lún sâu vào vũng bùn này.

Thiếu Đường hỏi: “Anh như vậy đã lâu chưa?”

Tiêu Dật nói: “Thích đàn ông? Có thể từ hồi tôi còn trẻ, tầm mười mấy tuổi. Tôi không thể cưới vợ sinh con, hoàn toàn không thể ở bên phụ nữ, anh không thể hiểu được loại người như tôi nhỉ?”

Thiếu Đường: “...”

Thiếu Đường lại hỏi: “Anh không muốn nghiêm túc kiên tâm tìm một đối tượng ổn định sao?... Anh tìm người khác chẳng ảnh hưởng gì tới tôi, bố đây cũng không tổ giặc anh, chỉ cần anh chớ nhắm vào Tiểu Bắc nhà tôi.”

Tiêu Dật cười khổ nói: “Đâu có dễ tìm như vậy, anh tưởng tôi không hy vọng tìm một người bầu bạn sao?”

“Những đôi yêu nhau bình thường bọn họ có thể ở trong công viên nói chuyện yêu đương, tán tỉnh tình tứ,

đường đường chính chính, nhưng chúng tôi không thể. Loại người như chúng tôi, chỉ có thể ở trong nhà vệ sinh nam, trong buồng tắm, trong xó xỉnh hẻo lánh, nơi âm u tăm tối bẩn thỉu nhất của công viên, ở những chỗ mà ánh sáng chẳng thể rọi tới, vụng trộm qua lại...”

“Chuyện này mà nói ra ngoài là tôi mất bát cơm ngay, ai dám rõ ràng công khai tìm người yêu? Từ nhỏ cha mẹ tôi nuôi dưỡng tôi, vất vả như thế, hiện giờ họ đã cắt đứt quan hệ với tôi, cả đời không qua lại với nhau, còn nói muốn tống tôi vào bệnh viện tâm thần. Ở trong trường Đại học Sư phạm, tôi học tới thạc sĩ, là sinh viên xuất sắc của toàn trường, tốt nghiệp xong mới được phân công tới trường điểm. Tôi đã hơn 30 tuổi, để cố gắng phấn đấu tới được vị trí phó trưởng ban nghiên cứu giảng dạy như giờ, đã rất cố gắng cực khổ!... Tôi nào muốn động tới học sinh mình, tôi chỉ là, chỉ là không thể kìm lòng được...”

Thiếu Đường nghe xong câu nói cuối, ngay lập tức hết cả đồng tình: “Sau này anh còn dám không kìm lòng được, tôi thật sự sẽ giết anh.”

Thiếu Đường đe dọa xong, khề giọng hỏi: “Anh thật sự... không làm Tiểu Bắc?”

Tiêu Dật rũ mắt, nhỏ giọng nói: “Tôi sờ tay nó, ôm nó, là làm nó hả?”

Thiếu Đường khoát một tay lên sô pha, nhìn chăm chăm đối phương: “Lần sau anh mà sờ tay nó, tôi bầm tay anh!”

“Anh sờ chỗ nào, tôi bầm chỗ đó.”

“Nếu anh dám động tới ‘chỗ đó’ của con tôi, tôi thiến anh luôn. Anh có tin không?”

Thiếu Đường không hề to tiếng gào thét, từng từ từng chữ tràn ngập khí phách, ánh mắt tỏa ra một loại áp lực dữ dội. Tuy trên mặt anh không hề hiện vẻ hung ác, nhưng Tiêu Dật thật sự tin Thiếu Đường có thể lấy dao bầm y.

*

Bên này hai người ngồi cà phê nói chuyện, bên kia thằng nhóc Lượng Lượng như con chơi chơi, mông như bói mớ ngồi cũng không yên, quay về tìm Mạnh Tiểu Bắc. Trên sân bóng rổ ở khu tập thể nhà máy số hai, Kỳ Lượng trùm áo phong đồ thắm lên đầu mình, thập thò lộ ra hai con mắt gian manh: “Tiểu Bắc...”

Mạnh Tiểu Bắc: “Sao?”

Kỳ Lượng: “À...”

Mạnh Tiểu Bắc: “Mày lấy áo che đầu làm gì? Mày đang chuẩn bị lên kiệu lấy chồng hả? Dâm phát khiếp.”

Kỳ Lượng bỏ áo xuống, che miệng thì thào vào tai Mạnh Tiểu Bắc: “Tiểu Bắc, tao nói chuyện đó cho cha nuôi mày rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc nhú mày: “Chuyện gì?”

“Mày nói gì với cha nuôi tao?”

“Ai bảo mày nói lung tung!!!”

Kỳ Lượng chớp mắt: “Tao không kìm được, hơn nữa tao cũng không có nói bậy, tao sợ mày ở trường học bị thiệt.”

Mạnh Tiểu Bắc tức giận nói: “Tao sẽ chịu thiệt? Tao có bị ngu đâu?”

Kỳ Lượng đốp lại: “Mày còn không ngu?”

Mạnh Tiểu Bắc rầu rĩ nói: “Lượng Lượng mày đừng nhiều chuyện như vậy được không hả giờ! Mày đúng là cái lò bát quái, sao ở chỗ nào cũng có dấu chân mày vậy hả!”

Kỳ Lượng nhỏ giọng nói: “Cha nuôi mày thật sự nghĩa khí, thay mày ra tay rồi. Cha nuôi mày đã đi tìm Tiêu Dật nói chuyện phải quấy rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc kinh hãi: “Hả?”

Kỳ Lượng: “Bọn họ hẹn nhau ở công viên hồ Đoàn Kết, cha nuôi mày rất quan tâm mày đó, còn mang theo vũ khí đi nữa.”

Mạnh Tiểu Bắc: “... Hả?!”

Mắt Kỳ Lượng ánh lên sự phấn khích xấu xa: “Mày nói coi hai người họ có đánh nhau không? Cha nuôi mày đánh thầy Tiêu, sức mạnh đôi bên chênh nhau quá rõ ràng, thật sự đánh thắng dễ như chơi ha!”

Mạnh Tiểu Bắc: “... Dù mẹ dù mẹ!!!”

Mạnh Tiểu Bắc vội vàng chạy vào trong hành lang lấy xe, đạp xe của ông nội đến công viên hồ Đoàn Kết, trong lòng nghĩ cha nhỏ cậu làm sao vậy không biết, lẽ nào thực sự tìm thầy Tiêu đánh nhau?!

Kỳ Lượng kích động cũng đạp xe theo Tiểu Bắc, nói chung là chỗ nào cũng chẳng thể vắng mặt kẻ lắm chuyện như cậu được!

Hôm đó, Thiếu Đường cũng đã hiểu và bỏ qua cho Tiêu Dật. Y cam đoan sẽ không dụ dỗ Tiểu Bắc nữa, trong trường học không gây khó dễ cho cậu, Thiếu Đường cũng hứa sẽ không truy cứu tổ giặc. Hai người vừa nói chuyện vừa ăn, còn uống cả nước lê tuyết chưng đường phèn.

Chuyện này đáng lẽ ra cứ như thế thôi, nếu như thằng nhóc ngang ngược Mạnh Tiểu Bắc không đột ngột chạy tới.

Mạnh Tiểu Bắc rảo bước vào quán cà phê: “Cha nuôi.”

Thiếu Đường đang đứng lên, anh quay đầu: “Tiểu Bắc?”

Tiêu Dật cũng kinh ngạc, chuyển tầm mắt. Y hăng đang ngồi trong sofa, tóc vẫn còn ướt sũng nước, vạt trước áo dài đang mở ra để hong khô, nhếch nhác.

Lòng ngực Mạnh Tiểu Bắc không ngừng phập phồng. Cậu thở dốc, đứng trước bàn hai người. Thằng nhãi Kỳ Lượng không dám tiến vào, vúi ở cửa nghe bọn họ nói chuyện.

Thiếu Đường khẽ hỏi: “Ai bảo bây tới đây?”

Mạnh Tiểu Bắc hỏi: “Hai người nói gì về con?”

Thiếu Đường lạnh nhạt thản nhiên nói: “Cha với thầy Tiêu bàn chuyện, đã nói xong rồi, đều giải quyết xong hết, đi thôi.”

Đôi mắt Mạnh Tiểu Bắc đen kịt, vẻ mặt toát lên sự bướng bỉnh của thiếu niên: “Cha không cần phải giải quyết giúp con, chuyện của con tự con có thể xử lý.”

Thiếu Đường tức giận vặn hỏi: “Bây tính tự xử lý thế nào?”

Tiêu Dật bức bách không thể không mở miệng: “Tiểu Bắc, thầy xin lỗi em, xin lỗi.”

Mạnh Tiểu Bắc mím miệng, trước mặt hai người cậu nghiêm chỉnh nói: “Thầy Tiêu, em đến đây để nói với thầy, em không có ý đồ với thầy, em cũng không thích cùng thầy như vậy, sau này thầy đừng nghĩ đến em nữa... Tất nhiên, thầy cũng đừng có nhắm vào Lượng Lượng, nó bảo với em, nó không có thích thầy!”

Lúc này Tiêu Dật thật sự bị hai cha con dồn ép, làm tổn thương sâu sắc tình cảm và danh dự. Y bỗng nhiên bùng nổ giận dữ, dỗi hờn, tâm trạng đã tệ lại càng tệ hơn.

Tiêu Dật nói: “Tiểu Bắc, là thầy kích động, si đại ngu xuẩn, nhưng lẽ nào em không gạt cha em chuyện gì sao?”

Mạnh Tiểu Bắc chớp đôi mắt đen láy: “Em gặt cái gì?”

Tiêu Dật nói: “Cái tranh em kẹp trong vở bài tập nộp lên hôm bữa, trong tranh đó em vẽ cái gì?”

Mạnh Tiểu Bắc cứng lưỡi: “Em, em có vẽ tranh nào cho thầy đâu?”

Tiêu Dật rút một bức tranh được gấp thành hình vuông ngay ngắn ở trong quyển tập thơ ra, nhìn cái là biết ngay đây là tranh được đặc biệt giữ gìn. Y mở bức tranh ra, thẳng thắn rõ ràng, bày ra trước mắt Thiệu Đường!

Trên trang giấy cất giấu bí mật trắng trợn khiến người ta đỏ mặt tía tai, tìm đập thành thịch ấy chính là hình ảnh người đàn ông cường tráng đẹp đẽ, giống như đang mạnh mẽ hung dữ giao cấu, hùng hực hùng hực.

Khí thế kiêu ngạo hùng hồn vừa rồi của Mạnh Tiểu Bắc nháy mắt bị đánh cho tan tác, mặt đỏ tới mang tai, cắn môi, thầm nghĩ mẹ nó mẹ nó! Ông đây thế là đứt rồi, đi đời nhà ma rồi!

Thiệu Đường: “...”

Tiêu Dật cũng không phục. Giả sử không có bức tranh bấy bạ này, y sẽ không “cẩn cầu”, không ngu ngốc hiểu lầm rồi làm ra trò hề như vậy, giống như bị thằng nhóc này đùa giỡn vậy. Y nhìn mặt Thiệu Đường nói: “Đây là tranh Tiểu Bắc nhà anh vẽ trong trường học, anh coi đi?”

Vượt ngoài dự kiến của Tiêu Dật, Hạ Thiệu Đường không hé răng, vẻ mặt cũng không hề ngạc nhiên bất ngờ.

Anh cực kỳ bình tĩnh, tựa như không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Thiệu Đường mím miệng, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Tiểu Bắc, ngồi xuống đây.”

Thiệu Đường cầm bức tranh lên, lại gấp vào, nhét vào trong túi quần Mạnh Tiểu Bắc, vỗ đùi con mình, khẽ dặn dò: “Sau này không được vẽ tranh kiểu này ở trường học, để người khác nhìn thấy thì rách việc lắm.”

Mạnh Tiểu Bắc nhăn mặt gật đầu, có chết cậu cũng không vẽ bức tranh như này nữa.

Về mặt Thiệu Đường bình tĩnh lạnh lùng, anh nghiêm nghị nói với Tiêu Dật: “Thầy Tiêu, con tôi vẽ chơi một bức tranh, không cần thận để thầy nhìn thấy, về sau nó sẽ không vẽ nữa, hy vọng thầy đừng nói chuyện này cho chủ nhiệm lớp nó. Tôi không muốn sau này Tiểu Bắc ở trường bị người ta khinh thường, sẽ rước phải những phiền phức không đáng có, thầy thấy có được không?”

Tiêu Dật rũ mắt, không nói gì.

Thiếu Đường: “Thầy Tiêu, thầy trả lời tôi đi?”

Tiêu Dật: “...”

Đột nhiên Thiếu Đường lấy từ bên hông ra một chiếc bút máy kim loại, ra hiệu với đối phương, lạnh lùng nói: “Tôi đã ghi âm lại tất cả lời nói vừa rồi của thầy.”

Tiêu Dật hết hồn, mắt tròn to, không nói nên lời.

Mạnh Tiểu Bắc quay đầu tròn mắt nhìn cha nuôi, trong mắt vừa tràn ngập sự biết ơn, rồi lại giống như rơi vào trong sương mù. Trước đây chưa có dịp nào, không cần dùng tới, bởi vậy thủ đoạn này của Hạ Thiếu Đường, đến ngay cả Mạnh Tiểu Bắc cũng chưa từng nhìn thấy.

42. Chương 42: Thanh Xuân Rực Lửa

Tiêu Dật hoàn toàn không thể ngờ Hạ Thiếu Đường có chuẩn bị đến đây, sử dụng thủ đoạn với y.

Hơn nữa y thật sự chỉ là con gà mờ. Còn Thiếu Đường, anh lăn lộn từng trải trong xã hội hơn y nhiều. Huống chi, anh còn được trui rèn từ bộ đội ra, có cậu làm lãnh đạo đặc công. Bút ghi âm là do Thiếu Đường ngang ngược lấy từ bí thư của cậu mình ở Bộ tổng tham mưu, anh đã tính toán đâu ra đấy hết cả rồi.

Mạnh Tiểu Bắc cũng như Tiêu Dật, ngạc nhiên vô cùng. Vừa xong cậu thăm hại bề bàng, ấy thế mà lúc này thật sự rất muốn mặt dày lặn vào trong lòng Thiếu Đường. Cha nhỏ, cha cũng chính là cha ruột con...

Thiếu Đường lại đeo kính đen lên, nói lỏng cổ áo ba lỗ, ôm bả vai Mạnh Tiểu Bắc, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Thầy Tiêu, dù gì Tiểu Bắc vẫn chỉ là một đứa trẻ, hy vọng thầy tha cho nó một lần.”

“Tiểu Bắc có tật xấu của nó, nhưng gì thì gì đi nữa nó cũng chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện. Sau này nó lớn rồi sẽ không như vậy nữa, nhưng thầy không phải một đứa trẻ! Tôi không muốn con trai tôi ở trong trường học gặp phải bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn, rước phải bất kỳ phiền phức nào, tương lai sau này, ở trong xã hội còn có thể làm người. Thầy hiểu ý tôi chứ, thầy Tiêu?”

Thiếu Đường nói chuyện có trên có dưới, lễ độ, nhưng cũng không để cho đối phương đường lui.

“Bức tranh này chúng tôi cầm đi, những lời thầy nói tôi đã ghi âm lại rồi.”

“Sau này nếu Tiểu Bắc còn ở lại trung học số 1 Triều Dương, trong ba năm phổ thông nó không gặp bất cứ chuyện gì thuận lợi tốt nghiệp, tôi sẽ xóa cuộc ghi âm này, coi như không có chuyện gì xảy ra giữa chúng ta.”

“Mạnh Tiểu Bắc là người của tôi, tôi còn ở Bắc Kinh bảo vệ một ngày, thì chớ ai nghĩ tới việc ức hiếp Tiểu Bắc nhà chúng tôi.”

“Nếu con trai tôi gặp chuyện không hay, ở trong trường học chịu xúi xiu oan ức gì!” Thiếu Đường nhìn chằm chằm Tiêu Dật đang ngẩn người, từng từ từng chữ đều tỏa ra sự uy hiếp: “Nếu nó chịu xúi xiu oan ức gì, trong chúng ta ai sẽ là người không ngóc đầu dậy được, thầy biết tôi là người thế nào mà.”

Thiếu Đường nói xong, xách túi cấp mông bỏ đi, trong lòng biết rõ đe dọa đến mức này là đủ rồi, chắc chắn sẽ không có lần sau, làm người phải có chừng mực lưu cho nhau đường lui. Anh ôm Mạnh Tiểu Bắc, ngón tay niết chỗ lõm đằng sau cổ cậu, túm cổ cậu, giống như đang tuyên bố rõ ràng với người xung quanh quyền bảo vệ và sở hữu không thể bàn cãi của mình đối với con trai.

Mạnh Tiểu Bắc bị Thiếu Đường niết cổ, đầu cúi thấp giống như tội phạm bị tóm được tại trận. Từ lực tay của Thiếu Đường cậu có thể cảm thấy được, cha nuôi cậu không phải đang an ủi cậu, cũng không phải chiều chuộng bóp chỗ lõm trên cổ cậu, mà đang muốn trút cơn tức giận.

Thiếu Đường bình tĩnh đi vào công viên. Đột nhiên anh đứng khựng lại, quay đầu, phát hiện phía sau còn một cái đuôi.

Thiếu Đường gạt nhẹ đầu: “Lượng Lượng, hôm nay phiền cháu quá.”

Kỳ Lượng vội vàng xua tay: “À, phiền gì đâu ạ.”

Thiếu Đường dùng ánh mắt ý bảo: Cháu có thể téch rồi đấy.

Kỳ Lượng không có khả năng đọc ý, vẫn đứng yên tại chỗ, hóng hớt chờ coi bức tranh đồi trụy của Mạnh Tiểu Bắc, cậu đã được nhìn kỹ càng đâu.

Thiếu Đường mím môi, mặt lạnh tanh nói: “Lượng Lượng, cháu từ đâu tới thì về chỗ đó, ở đây không có việc của cháu.”

Kỳ Lượng lén le lưỡi với Mạnh Tiểu Bắc, nhanh chóng cấp mông chạy biến...

Thiếu Đường vẫn đưa thẳng con rời công viên ngay. Chiều hôm đó anh ở trong công viên hồ Đoàn Kết thuê một cái tàu vịt, hai người đứng trên tàu vịt to rời bến. Mặt hồ lặn tẩn gợn sóng, trước mắt là trời xanh núi biếc dập dờn, buồn bực trong lòng như tan dần, cuốn trôi theo từng gợn sóng.

Mạnh Tiểu Bắc xấu hổ, mắc cỡ không dám nói chuyện, con trai ai cũng có sĩ diện.

Thiếu Đường dang tay ôm thẳng con, niết bả vai cậu, đột nhiên kéo mạnh Tiểu Bắc vào trong lòng, ôm thật chặt, hết thấy tức giận bị đè nén trong lòng anh như trút cả lên người Mạnh Tiểu Bắc! Tay Thiếu Đường mạnh mẽ ghì chặt, quặp cổ thẳng con vào trong ngực. Mạnh Tiểu Bắc kêu lên một tiếng, mặt đỏ bừng, thở hổn hển, đôi mắt nhỏ trợn lên.

Thiếu Đường đè trán lên Mạnh Tiểu Bắc, gần giọng chất vấn cậu: “Không nói cho cha? Gạt cha?”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu: “Dạ.”

Thiếu Đường thật sự vừa tức vừa bất lực vừa muốn cười, ra sức quặp chặt cổ Mạnh Tiểu Bắc, vò loạn tóc cậu: “Bây có ngực không hả, bây nói coi mình có ngực không...”

Anh không cần hỏi thẳng con mình về cái gì, vừa liếc mắt một cái anh đã nhìn ra. Thân thể trần trụi cường tráng giao cấu với cơ thể đang run rẩy phóng ra kia chính là ham muốn đè nén trong lòng chưa trút ra suốt mấy năm nay, là khát khao thiết tha chân thật nhất kìm nén trong lòng hai người. Rất nhiều lời thầy Tiêu nói hăng còn văng vẳng bên tai anh, đau đớn găm sâu giày xéo trái tim Thiếu Đường, khiến anh cực kỳ khổ sở khó chịu. Anh là một người cha! Anh mong mỗi biết chừng nào tương lai đứa con quý báu của mình có thể giống như một người bình thường trong xã hội, đường đường chính chính, phóng khoáng tự tại, cả đời mỹ mãn hạnh phúc. Có người cha nào muốn tự tay hại chết con mình, muốn để tương lai con mình sẽ phải ngồi xổm trong nhà vệ sinh, trong buồng tắm, trong những xô xĩnh, góc tối bẩn thỉu dơ dáy tối tăm nhất của xã hội, ném trải thứ tình cảm vĩnh viễn không thể nhìn thấy ánh sáng?

Hơi thở hai người vẫn vít quẩn lấy nhau, áp lực tới mức khó thở. Đôi bên chẳng hề lộ ra bất kỳ điều gì, nhưng qua ánh mắt trĩu nặng mâu thuẫn của đối phương, tất cả như được lột trần phơi bày.

Thiếu Đường tàn nhẫn nhìn chăm chăm Mạnh Tiểu Bắc. Anh nhìn từ đầu tới chân, lại ngược từ chân lên đầu, nhìn tới hai ba lần.

Mạnh Tiểu Bắc bị Thiếu Đường nhìn đến mức cả người bứt rứt. Đặc biệt cha nuôi còn nhìn chăm chặp từ eo xuống đùi quần cậu, nhìn cực kỳ lâu.

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu xin tha: “Trời ơi cha đừng nhìn nữa mà...”

Ánh mắt Thiếu Đường hung ác: “Sợ cha nhìn? Nên bây để cho người khác nhìn?!”

Mạnh Tiểu Bắc cười khổ: “Ánh mắt của cha quá đáng sợ, nhìn đến nỗi chim con rụng mất tiêu, đến trứng cũng sắp bị cha nhìn mòn rồi!”

Hai người đồng thời đều cười phì một cái.

Thiếu Đường thật sự xúc động, anh cởi quần Mạnh Tiểu Bắc ra sờ nắn cẩn thận kỹ càng, sau đó tóm cậu xuống hồ Đoàn Kết tắm rửa sạch sẽ. Anh tức giận đến mức ra sức vò tóc Tiểu Bắc, bóp mặt, véo khuôn mặt trái xoan hơi gầy của Tiểu Bắc thành cái bánh bao to cũng vẫn chưa hết giận. Cuối cùng Thiếu Đường nhìn thẳng vào mắt Tiểu Bắc khẽ nói: “Bây biết không, lúc Lượng Lượng vừa nói với cha, cha tưởng bây bị thầy Tiêu làm gì rồi, cha tưởng bây bị y... Chỉ vì bây, mà cha đã nghĩ đến cả chuyện giết người.”

Tiểu Bắc: “...”

Có một câu Thiếu Đường chưa nói ra, lúc gặp mặt vừa mới nhìn thấy Tiêu Dật anh đã biết người này là 0, cảm ơn trời đất... (99)

99. 0 là thụ, 1 là công nhé.

Thiếu Đường dăm dăm nhìn vào mắt Tiểu Bắc, nói giọng khàn khàn: “Nếu có người thật sự dám ‘động’ vào bây, ông đây chắc chắn sẽ ‘động’ tới nó. Đừng ép cha nuôi, đừng để sau này có ngày cha nuôi lấy dao chém người, bây hiểu chưa?”

Về sau, Thiếu Đường vẫn chưa yên tâm, bắt Mạnh Tiểu Bắc lấy tờ tranh vẽ đôi trụ trong túi ra, xé vụn thành mảnh nhỏ, thả vào trong hồ nước... Không thể giẫm vào vết xe đổ nhiều lần, con người không thể chịu khổ mãi vì cùng một chuyện được.

Chỉ hai tuần sau đó, bà nội Mạnh cực kỳ vui mừng gọi Thiếu Đường đến nhà: Bắc Bắc được trường nhận vào rồi, phổ thông vẫn học tiếp trường trung học số 1 Triều Dương.

Tất nhiên mọi người trong nhà vô cùng vui mừng, bà nội cùng vài người cô vây quanh bàn ăn, chúc mừng thẳng cháu. Ai cũng không ngờ phổ thông Mạnh Tiểu Bắc còn có thể vào trường điểm, xem ra phí học bổ sung cùng tài trợ đóng cũng không có uổng rồi.

Trên bàn ăn, Thiếu Đường hỏi một câu: “Lượng Lượng thi đỗ trường nào?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Chẳng thi đỗ trường nào, nhưng lên phổ thông nó vẫn học trường này, hơn nữa chắc chắn sẽ học cùng lớp với con.”

Bà nội Mạnh không hiểu hỏi: “Có cùng lớp hay không sao hai đứa lại quyết định được?”

Mạnh Tiểu Bắc “phì” một cái chữ: “Nó muốn học lớp nào cũng chẳng phải do nó quyết, nó nhất định muốn ăn bám cháu đây mà.”

Trường học của Mạnh Tiểu Bắc mới xây thêm một thư viện riêng to gấp đôi phòng hội thảo, trang trí xa hoa cao cấp. Cha Kỳ Lượng quyền tiền, đây là một khoản “tài trợ” rất lớn, thừa sức giúp Kỳ Lượng có thể tiếp tục học ba năm phổ thông ở đây.

Bà nội Mạnh rất tự hào về thằng cháu mình: “Bạc Bạc nhà chúng ta quá cao thủ! Nhà ta không có tiền nên không đóng dư tiền cho trường được, ấy thế mà Bạc Bạc vẫn có thể học tiếp trường này đúng không nào!”

Bà nội Mạnh quay qua hỏi Thiếu Đường: “Kính Kính học trường nào con biết không?” (100)

100. *Kính Kính: Kinh Kinh (Mạnh Tiểu Kinh) bà nội Mạnh đọc từ /jīng jīng/ thành /jǐng jǐng/*

Thiếu Đường đáp: “Chắc vẫn học trường Tây Cầu ạ, nhà máy cũng chỉ có một trường trung học, không còn chọn lựa nào khác.”

Bà nội Mạnh gấp đồ ăn không nói gì, nhưng trong lòng đã nảy sinh tâm lý phân biệt thân sơ. Nói chung, Bạc Bạc của bà vẫn học giỏi hơn Kính Kính, có tương lai tiền đồ, như thế này bà yên tâm rồi. Bạc Bạc chắc chắn không thể thua kém hơn đứa còn lại được.

Thiếu Đường lừ Mạnh Tiểu Bắc một cái, trong lòng bực bội hỏi: “Chắc là trưởng ban khối giúp bày tranh một suất chứ gì? Không có y giúp thì với điểm thi của bây, có thể ở lại trường sao?”

Mạnh Tiểu Bắc vùi đầu uống cháo kê, xì xà xì xụp.

Thiếu Đường hỏi: “Y còn tìm cho bây giáo viên ở Học viện mỹ thuật phải không? Bây thật sự còn đi với y?”

Mạnh Tiểu Bắc nhìn cha nuôi mình một cái, cũng tủi thân, thỏ thẻ nói: “Con... Lúc đó con nào biết sẽ như vậy... Chẳng lẽ con từ chối, nói là không cần thầy giúp đỡ!”

Thiếu Đường nhìn chằm chằm Mạnh Tiểu Bắc: “Y vẫn còn tiếp tục dạy học ở trường bây? Y không có ý định chuyển đi?”

Mạnh Tiểu Bắc biết cha nuôi mình đang bới bèo ra bọ để trút giận, nên cậu chỉ cúi đầu uống cháo, chột dạ không dám nói gì. Thiếu Đường nghiêng răng nanh kết kết, lột tiêu vỏ ngoài của dưa gỗ, đâm cả vào đầu lưỡi! Mặt Thiếu Đường lạnh căm, có cảm giác như thể thằng con quý báu nhà mình bị người khác đưa ra trao đổi mua bán, dùng thuật ngữ sau này thì rõ ràng chính là bị người ta “quy tắc ngầm” rồi, thế mà vẫn còn rõ là đặc chí cái khỉ gì!

Lúc đó những người khác trong nhà nghe chẳng hiểu gì, chẳng biết hai cha con nhà này hục hặc gì nữa.

Chuyện này chỉ có Thiếu Đường và Tiểu Bắc rõ ràng. Trong lòng Thiếu Đường vẫn bùng bùng lửa giận, căm hận. Đã già đầu rồi đó, ấy vậy mà sao lòng dạ lại càng ngày càng hẹp hòi vậy không biết?

Vào tháng 8 oi bức trong ba tháng hè, thằng con quý báu của anh bước vào sinh nhật tuổi 16.

Thiếu Đường rất hào phóng nghĩa khí, cho Mạnh Tiểu Bắc được nở mày nở mặt. Anh lái xe đưa Tiểu Bắc, Kỳ Lượng, Thân Đại Vĩ đến trại điều dưỡng gần khu ngoại ô Mật Vân. Nói là “nghỉ phép”, thực ra chính là đi chơi.

Xe lái lên đường núi vòng vèo, lượn quanh những dãy núi cao vút trùng trùng điệp điệp như tiến vào chốn bồng lai tiên cảnh. Đến ngay cả Kỳ Lượng giàu nứt đổ đổ vách cũng chưa từng nhìn thấy khung cảnh như trại an dưỡng này. Nơi này là câu lạc bộ mà thủ trưởng chiến khu, cán bộ kỳ cựu đến nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hàng năm, gần ngay hồ chứa nước Mật Vân, thấp thoáng trong thung lũng xanh biếc, trước mặt là nước, sau là núi, trên núi trăm hoa đua nở, cực kỳ nên thơ.

Nơi đây không bán vé vào cửa, người bình thường sẽ không biết được số nhà. Thiếu Đường lái một chiếc xe quân đội Jeep từ trong khu tập thể đường Ngọc Tuyền đi ra, chở vài đứa trẻ đến đây. Lúc đi qua cửa phải xuất trình giấy tờ đặc biệt với cảnh sát vũ trang gác cổng, ghi lại biển số xe.

Công trình của câu lạc bộ trong đây đầy đủ mọi thứ, từ rạp hát, rạp chiếu phim, bể bơi, bệnh viện, khách sạn. Từ ban công khách sạn nhìn xuống dưới chính là ven bến tàu.

Ba đứa trẻ xách hành lý của mình leo đèo theo sau Thiếu Đường. Cứ khi đến mùa hè là Thiếu Đường lại mặc áo sơ mi ngắn tay, trên cổ tay trái lộ ra vòng tay nhiều màu, cực kỳ bắt mắt.

Mạnh Tiểu Bắc chạy đến bên cha nhỏ, nịnh hót nói: “Cảm ơn cha nuôi đã dẫn chúng con đến đây chơi.”

Thiếu Đường trầm giọng hừm một cái.

Mạnh Tiểu Bắc ngại ngừng cười: “Cha hết giận con rồi?”

Thiếu Đường mím môi: “Bây có mất nét thì vẫn là con ông.”

Mạnh Tiểu Bắc toét miệng cười: “Cha nuôi đâu có tức giận thì vẫn là cha nhỏ của con mà! Chẳng có chuyện gì cha bực mình làm chi, không đáng à.”

Chỉ qua tư thế điệu bộ eo và chân lúc Thiếu Đường đi đường đã biết ngay anh làm lính. Cả người anh toát lên khí chất mạnh mẽ kiên cường, chỉ có vài sợi dây tua rua bên cổ tay trái là nơi dịu dàng duy nhất trên người anh. Vòng tay con trai bện cho, không phải chỉ là đồ trang sức, mà hàm chứa ý nghĩa tâm tình khác.

Mạnh Tiểu Bắc điếc không sợ súng nói: “Biết trước nơi này đẹp như vậy thì đã gọi Tôn Viện Viện cùng lớp đi cùng, Lượng Lượng nhỉ?”

Thiếu Đường quay qua nhìn chăm chú cậu, ánh mắt lạnh lẽo, Mạnh Tiểu Bắc vác hành lý chạy vội lên trước...

Trước đây Mạnh Tiểu Bắc có nói với Thiếu Đường, cực chẳng hạn hùng hồn: “Cha nuôi, cha đừng ăn sinh nhật với con. Sau này, mừng 6 tháng 6 mỗi năm là sinh nhật con, hoặc mừng 8 tháng 8, hai ngày này còn có ý nghĩa may mắn phát tài, suôn sẻ thuận lợi!”

Thiếu Đường nói: “Cứ đúng ngày hôm nay là tốt nhất.”

Mạnh Tiểu Bắc vô cùng quan tâm nói: “Vậy con cùng cha đi thăm mộ mẹ cha nhé.”

Thiếu Đường nói: “Hôm nay cha không đi.”

Thiếu Đường rất bình tĩnh giải thích: “Giờ cha của cha cũng qua mộ vào ngày này... Già cả rồi, khổ cực vất vả, cha cũng không muốn cố tình ngăn cản không cho ông ấy đi lễ bái. Nhưng cha cũng không muốn gặp ông ấy, bởi vậy cha đành tránh, đổi ngày khác đi.”

“Hôm nay chính là sinh nhật của bây, sau này mỗi năm vào ngày này ông đây đều cực kỳ hạnh phúc vui vẻ!”

Bọn họ ăn ở trong nhà hàng của câu lạc bộ. Ở đây, phục vụ, trang hoàng, sắp xếp bày đặt đều cao cấp hơn hẳn so với các nhà ăn khác trong thành phố, nhưng không hề phô trương rõ ràng đẳng cấp cùng phẩm vị. Thiếu Đường nói với Tiểu Bắc: “Ăn thử thịt dê này đi, không gây mùi, thịt dê là hàng cung cấp đặc biệt cho cán bộ kỳ cựu đấy, chính là dê tự nuôi ở trong thôn này. Những người này tự cung luôn, bên ngoài không mua được những thứ này.”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Con chỉ thích ăn thịt dê, không có mùi dê mà là thịt dê ạ?”

Thiếu Đường: “Hừm, bây là sói.”

Mạnh Tiểu Bắc hí mắt cười: “Cứ là thịt là con thích ăn tuốt.”

Bốn người quây quanh bàn ăn lẩu dê. Nồi lẩu bếp lò bằng đồng, đang mùa hè, hơi nước lượn lờ cả phòng, ăn đến mức người nào người nấy mồ hôi đầm đìa. Sức ăn của đám nhóc như trâu, huống chi còn có một tên béo phị là Thân Đại Vĩ. Mà nhìn Mạnh Tiểu Bắc gầy gầy thế thôi chứ còn ăn khỏe hơn nhiều so với người béo. Vài thằng nhóc gần như quét sạch bách cả một xe đồ ăn. Một xe nhôm hai tầng đựng đồ ăn ở bên bàn bọn họ, cứ liên tục đổi hết đĩa này đến đĩa khác, tiêu diệt sạch đồ ăn, ăn đến đã đời no nê...

Từ ven bến tàu Thiếu Đường mượn chỗ thân tình một con tàu nhỏ làm từ sắt tây có mái che nắng, là tàu du lịch kiểu xưa đơn sơ nhất, trên tàu có sơn dòng chữ màu đỏ: “Hiệu thanh niên”.

Tàu bắt đầu rời bờ, tự do tự tại trôi nổi, phiêu du trên mặt hồ.

Trên tàu, mấy người họ đều ăn mặc rất phóng khoáng, cởi trần xỏ quần xà lỏn rộng thùng thình, đi chân trần.

Kỳ Lượng cởi áo, cơ thể gầy gầy hơi trơ xương, Mạnh Tiểu Bắc cười to: “Gà trắng còi!!!”

Kỳ Lượng thô tục chửi: “Cút mẹ mày đi.”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Lượng Lượng mày là con gái! Mày sinh lộn rồi!”

Kỳ Lượng cúi đầu nhìn cơ thể chính mình, hai tay kéo hai đầu ngực đỏ đỏ của bản thân, còn cố ý nhéo nhéo: “Đệch mẹ, tao lớn lên không có hai bầu ngực, tao giống con gái chỗ nào?”

Thân Đại Vĩ cởi đồ lộ ra cả người béo núc ních, cơ thể to lớn phúc hậu. Đặc biệt là cái bụng đó, từ nhỏ đã có dáng dấp ông chủ rồi.

Thân Đại Vĩ đi lại trong boong tàu, Mạnh Tiểu Bắc kêu lên: “Trời ơi, mày quá nặng làm tàu đung đa đung đưa!”

Thân Đại Vĩ đi đến bên trái, dựa vào mép tàu nhặt dây thừng, ba người còn lại gần như đồng thời cùng chạy về bên phải, thân tàu lay động dữ dội! Thiệu Đường cười to: “Không được rồi Thân Đại Vĩ, lần sau chuyển về chỗ nào nhớ báo trước, ba bọn chú còn ở bên còn lại giúp cháu cân bằng, chứ không là lật tàu đó!

Thiệu Đường mở rộng hai chân, hai khuỷu tay chống ra đằng sau, tự do thoải mái ngồi ở đầu boong tàu, nhìn về phía non xanh nước biếc xa xa, dưới kính râm là đôi mắt thâm sâu tĩnh lặng.

Trong mấy người, Thiệu Đường là người có màu da sẫm nhất, trước ngực sau lưng đều bị nắng cháy thành màu đồng đẹp đẽ. Dưới ánh mặt trời cả người anh tỏa sáng rung động lòng người, giống y chang màu ánh sáng lấp lánh trên mặt hồ lăn tăn gợn sóng.

Mạnh Tiểu Bắc bạo dạn từ sau lưng ôm chặt lấy cổ Thiệu Đường. Mọi người cùng nhau chơi đùa, không cần kiêng kỵ, có thể công khai ăn đậu hũ cha nhỏ.

Cơ bắp trên người Thiệu Đường rắn chắc, nhưng không quá thô to khiến người khác sợ hãi. Giữa vùng rốn và lưng quần lộ ra mảng lông gợi cảm hơi xoáy, lan dần vào sâu bên dưới đũng quần.

Mạnh Tiểu Bắc cũng đã phát triển đầy đủ, trước mặt cha nhỏ tự hào cởi trần khoe cơ ngực cơ bụng. Hai người ngồi sóng đôi dang chân, cẳng chân cứ thỉnh thoảng lại cọ vào nhau.

Cũng chẳng biết Mạnh Tiểu Bắc nghĩ gì, như thể lên cơn động kinh, cậu cũng vươn tay qua bóp đầu vú hồng nhạt của Thiệu Đường, bóp xong còn kéo ra!

Thiệu Đường dùng tay chặn, ánh mắt nghiêm khắc: “Thằng nhóc thôi bây vừa vừa phải phải thôi!!!”

Mạnh Tiểu Bắc niết xong cười phá lên, téch lên boong tàu. Cậu cười đến mức lăn lộn, bị cha nuôi hung dữ đập vào mông cho hai đập.

Thiếu Đường cởi quần xà lỏn rộng, trên người chỉ còn mỗi quần lót, chui qua tay vịn, cơ thể gần sát mép tàu chìm xuống làn nước.

Trước khi đi xuống Thiếu Đường dặn đi dặn lại ba thằng nhóc trên tàu: “Ông đây đi xuống bơi một lát, ba đứa bọn bây ở trên này, không được xuống dưới!”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Con cũng muốn xuống bơi.”

Thiếu Đường: “Đây là hồ chứa nước!!!”

Kỳ Lượng và Thân Đại Vĩ chắc chắn không dám xuống, nhưng Mạnh Tiểu Bắc dám. Từ nhỏ ở Tây Cầu cậu đã suốt ngày đắm mình trong mấy nhánh sông Vị. Trong trường học, cậu cũng học môn bơi rất cừ, dễ dàng như không bơi nhẹ nhàng hết 1000 mét.

Thiếu Đường không chú ý, vừa mới quay lại nhìn trên tàu đã thấy chỉ còn có hai người! Mạnh Tiểu Bắc giống như một con cá nhả bóng, nhảy tùm xuống nước, đầu chúc xuống dưới. Tôm một tiếng, nước bắn tung tóe như tuyết trắng xóa, bọt nước nuốt chửng không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Thiếu Đường: “Mẹ cái thằng này!!!...”

Mạnh Tiểu Bắc lặn hoàn toàn xuống chỉ trong vài giây đồng hồ, rất lâu sau không ngoi lên, mặt nước lại yên bình như trước.

Lượng Lượng và Thân Đại Vĩ ở trên tàu hét: “Mạnh Tiểu Bắc, làm gì đấy, mau lên đây!!!”

Thiếu Đường: “...”

Thiếu Đường: “Tiểu Bắc!!!”

Thiếu Đường đột nhiên biến sắc, cuống lên, cũng lặn xuống nước theo hướng Mạnh Tiểu Bắc lặn, muốn vớt người lên!

Từ chỗ của Thiếu Đường không nhìn thấy rõ nên anh vô cùng sợ hãi. Nhưng trên thực tế, bọn Kỳ Lượng, Thân Đại Vĩ ngồi xổm bên mép tàu, qua ánh sáng rọi chiếu vào màn nước xanh thẳm có thể lơ mơ nhìn thấy cơ thể Mạnh Tiểu Bắc đang chuyển động đẩy dòng nước, nửa ngồi nửa đứng trôi nổi trong nước, những sợi tóc mềm mại nhẹ nhàng phiêu diêu trên mặt hồ.

Thiếu Đường lặn xuống bơi về phía Mạnh Tiểu Bắc. Anh mở to mắt tìm kiếm, ở trong làn nước nhìn thấy Bắc Bắc của mình, duỗi hai tay ra với cậu.

Ở trong làn nước, Mạnh Tiểu Bắc cũng mở to mắt, cơ thể hai người phiêu bồng trong làn nước xanh lục, như lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh, trên đầu những tia sáng rọi xuống, lấp lánh ánh vàng.

Mạnh Tiểu Bắc đang cười, khoe miệng cong cong, vẻ mặt tỏa ra sự sung sướng dễ chịu. Cơ thể cậu thả lỏng, hai chân dài bóng loáng duỗi ra như thả xuôi phiêu dạt theo làn nước, những sợi tóc xòa tung dập dờn, vàng trăn lộ ra, cực đẹp trai.

Sâu trong nước là hình ảnh thiếu niên phóng khoáng tự do, rung động lòng người.

Thiếu Đường bơi qua chỗ Tiểu Bắc, khi cách cậu khá gần thì anh bỗng nhiên dừng lại. Đôi bên gần trong gang tấc, cứ nhìn nhau tha thiết sâu sắc.

Thời gian ngỡ như vội vàng trôi tuột bên tai, rủ nhau đi trốn. Xung quanh tĩnh lặng như tờ, lồng ngực phập phồng run rẩy, cả hai dường như có thể nghe được tiếng tim đập dồn dập của nhau.

Thiếu Đường cũng cười. Dưới nước mơ mơ hồ hồ, thế nhưng Mạnh Tiểu Bắc tin rằng có lẽ mình đã nhìn thấy nốt ruồi run run trên khoe môi anh. Quần lót Thiếu Đường dán chặt vào cơ thể, trong nước nhìn thấu màu sắc da thịt, Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy chỉ trong một giây nữa thôi, cái quần đó sẽ bị nước cuốn trôi mất.

Mạnh Tiểu Bắc sải tay bơi trong nước, Thiếu Đường từ từ tới gần cậu hơn, ngón tay hai người khẽ khàng chạm tới, đan lồng vào nhau...

Giây phút ấy, ước ao xiết bao cả thế giới chỉ còn lại hai người họ. Ánh mắt ấy, ngỡ như đã chú định là vĩnh hằng.

43. Chương 43: Ngủ Chung Giường

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Thiếu Đường kéo cổ tay Tiểu Bắc, hai người cùng nhau trôi lên mặt nước.

Đập vào mắt là ánh sáng rực rỡ chói lòa, mặt nước mênh mông khôn cùng, trong con người lấp lánh loang loáng sóng nước. Hai người thở hổn hển, quay đầu nhìn nhau ngơ ngẩn, bờ mi ướt rượt, ánh mắt mơ màng mê mang, như thể bị kéo từ trong cơn mơ về thực tế.

Trên mặt nước, gió thổi làm những sợi tóc bay tán loạn. Hai người im lặng, ở trong hồ chứa nước bơi khoảng hai mươi phút nữa. Đôi bên đuổi theo nhau, chân đạp tung tóe bọt nước.

Lực bật của Mạnh Tiểu Bắc trong nước cực mạnh, tốc độ bơi cực nhanh, cậu đuổi theo bắt lấy chân Thiếu Đường...

Buổi tối như thường lệ bọn họ lại ăn bữa cơm tối đặc biệt trong phòng ăn của cán bộ kỳ cựu. Bữa này, họ ăn bò bít tết, măng tây và mứt được sản xuất từ nhà kính lục sắc, cần một miếng mọng nước ngọt lịm. Đến cả Kỳ Lượng cũng phải cảm thán, khen lấy khen để rằng chưa bao giờ ăn rau quả tươi ngon như thế. Đúng là dẫu cha cậu có tiền đấy, nhưng xét cho cùng cũng chỉ là dân thường, trọc phú không thể so được với cán bộ quyền quý chân chính.

Thiếu Đường vừa ăn vừa nói: “Bởi sinh nhật Tiểu Bắc nên mới đến chỗ này, chứ bình thường cha cũng không thích đến.”

Mạnh Tiểu Bắc khẽ nhìn Thiếu Đường, nói nhỏ: “Cha nhỏ cha thật tốt.”

Mấy người cùng nâng cốc bia: “Mạnh Tiểu Bắc sinh nhật vui vẻ!!!”

Đêm đó đúng vào cuối tuần, có rất nhiều người tới, câu lạc bộ trại an dưỡng của quân đội tổ chức vũ hội.

Sau khi Cách mạng Văn hóa bỏ lệnh cấm trên nhiều mặt, tình hình chính trị, xã hội buông lỏng hơn. Vào những năm 80 tại Bắc Kinh, trong xã hội thượng lưu, một nhất là tổ chức liên hoan khiêu vũ, uống rượu vang đỏ, ăn theo xu hướng phương Tây, Hồng Kông bấy giờ.

Thiếu Đường đưa ba thằng nhóc đi qua, mỗi người cầm một ly đồ uống, ngồi ở bên quầy bar câu lạc bộ nhìn đàn ông mặc âu phục khiêu vũ với phụ nữ mặc đầm. Đây cũng là một phương thức xã giao, mở rộng mối quan hệ và bàn chuyện,... Tất cả đều diễn ra trên sàn nhảy hay bên quầy bar.

Thiếu Đường vẫn mặc áo sơ mi trắng, quần quân đội thẳng thớm, đi giày da, mạnh mẽ cao lớn, đẹp trai ngồi ngồi.

Đằng sau anh, Mạnh Tiểu Bắc mặc áo phông, quần soóc rộng cùng một đôi dép lê, vút cái đã bég vào trong phòng.

Thỉnh thoảng có người quen cấp trên qua chào hỏi Thiếu Đường, giới thiệu vài thanh niên hợp tuổi trong gia tộc nào đó để đôi bên làm quen với nhau. Chẳng mấy chốc Thiếu Đường đã bị kéo ra nhảy hai điệu với một cô gái.

Rất nhanh sau, Kỳ Lượng bảnh trai mặc quần âu kẻ caro cũng bị kéo ra. Cậu được con gái của cán bộ quân đội nào đó nhắm trúng mời ra nhảy cùng.

Mạnh Tiểu Bắc duỗi chân xuống bên dưới ghế quầy bar, cạy ngón tay, nhấp nhồm không yên. Cậu liếc mắt tìm cha nuôi trong sàn nhảy, cúi đầu nhìn đôi dép lê trên chân, cực kỳ khó chịu...

Kỳ Lượng nhảy được một lúc thì chạy về. Mạnh Tiểu Bắc hỏi nhảy thích lắm không, Kỳ Lượng nói, nước hoa Hồng Kông trên người con nhỏ đó chất lượng kém, mùi hương con cái nhà cán bộ quân đội sao mà nhà quê thế không biết, lúc khiêu vũ còn bóp bả vai tao, khó chịu chết đi được.

Khúc nhạc kết thúc, Thiếu Đường cúi đầu vội vàng nói với bạn nhảy vài câu khách sáo, gật đầu tỏ vẻ xin lỗi, sau đó thoát ra sàn nhảy, giương mắt tìm kiếm.

Thiếu Đường kéo Tiểu Bắc qua, khẽ giọng nói: “Đi, đưa bây đi thay đồ.”

Mạnh Tiểu Bắc rầu rĩ lắm lắm: “Con không mang âu phục đến!”

Thiếu Đường lia mắt nhìn quanh, ánh mắt anh cực sắc, tóm ngay quản lý nhân viên phục vụ trong quầy bar.

Nhân viên phục vụ cũng bực ơ là bực, trong phòng không ngừng khản nài: “Tôi không thể mặc quần đùi dép lê đi làm, cấp trên sẽ đuổi cổ tôi!”

Thiếu Đường ngang như cua, chỉ vào người nọ nói: “Cậu cởi đồ ra mau, chớ có nói nhảm, con trai tôi muốn mặc đồ cậu! Cậu ở đằng sau nghỉ ngơi một tiếng đồng hồ đừng ra ngoài làm việc. lát nữa tôi sẽ chịu trách nhiệm với cấp trên cậu.”

Thiếu Đường lại ôm thằng con quý báu của mình vào trong phòng khiêu vũ. Lúc này, Mạnh Tiểu Bắc mặc áo sơ mi trắng của phục vụ, quần âu màu đen, đi giày da, nơ buộc xinh xắn đẹp đẽ. Tuổi trẻ chính là vốn

liêng lớn nhất, Mạnh Tiểu Bắc hằng còn mơn mớn tuổi xuân, dáng người cao gầy, quần âu ôm chặt lấy bờ hông, phác nên đường cong đẹp đẽ, cực đẹp trai.

Thiếu Đường niết chỗ lõm sau gáy Tiểu Bắc, ghé đầu cười nói: “Nhìn trúng cô bé nào thì cùng nhảy với người ta!”

Mạnh Tiểu Bắc nhún vai tự giễu nói: “Chẳng nhìn trúng ai cả, con cũng làm gì biết khiêu vũ đâu, thôi đừng ở chỗ này làm trò cười trước mặt mọi người!”

Thiếu Đường kéo cổ tay cậu, kiên quyết cưỡng ép lôi cậu ra sàn nhảy! Ánh mắt Thiếu Đường ướt át, tràn đầy sự hứng thú: “Cha dạy bây nhảy...”

Mạnh Tiểu Bắc nhận ra tối hôm nay Thiếu Đường đặc biệt hưng phấn, động tác ôm eo cậu hay nắm cổ tay đều cực kỳ mạnh mẽ. Sau này mỗi năm vào sinh nhật cậu, Thiếu Đường đều rất khác so với ngày thường. Dường như anh đang khát cầu được giải bày trút ra thứ tình cảm xúc nào đó. Tình thân đã mất đi giờ như được lột xác sống lại, cha nhỏ cũng khát khao sự an ủi chia sẻ từ người thân thiết nhất bên mình.

Âm nhạc lại vang lên lần nữa, lần này là thể loại dữ dội mạnh mẽ, một điệu Tăng-gô có tiết tấu sôi động tươi vui.

Vũ điệu Tăng-gô, từ những ngày sơ khai chính là điệu nhảy tán tỉnh nồng nhiệt bốc lửa giữa nam nữ, cực kỳ phổ biến ở Nam Mỹ. Một tay Thiếu Đường ôm eo con nuôi, kiên nhẫn chỉ huy Tiểu Bắc tay chân để ra sao, bước chân phải như thế nào, hai người bước lên sàn nhảy.

Mạnh Tiểu Bắc hoàn toàn không biết nhảy Tăng-gô, bình thường cậu đâu phải loại người chạy theo mấy thứ một thanh lịch tao nhã, làm màu này đâu!

Cậu bị Thiếu Đường kéo qua kéo lại lắc lư, hòa mình vào âm nhạc, lúc thì tiến về bên trái, lúc lại tiến sang bên phải, đầu óc choáng váng. Sau đó Tiểu Bắc còn không ngừng giẫm lên giày của Thiếu Đường.

Xung quanh có rất nhiều người nhìn bọn họ, đường nhìn rọi thẳng tới khuôn mặt hai người. Trong sàn nhảy, các đôi đều là nam nữ, chỉ có hai người Thiếu Đường, Mạnh Tiểu Bắc là một đôi nam nam đang kéo tay nhau nhảy. Hơn nữa vẻ mặt hai người họ rất nghiêm túc, thâm tình chân thành, như dốc cả tim gan để nhảy.

Thiếu Đường vẫn cao hơn Tiểu Bắc vài centimet, ánh nhìn hai người gần như chiếu thẳng vào nhau. Đôi bên đều có dáng người vai rộng chân dài, bờ eo dẻo dai linh hoạt, rất thích hợp để nhảy và khiêu vũ. Thiếu Đường coi sàn nhảy như nơi không người, mặc kệ tất cả, kéo Mạnh Tiểu Bắc quay xung quanh, làm những người chen chúc bên cạnh đều phải dạt ra, bởi vì Mạnh Tiểu Bắc bắt đầu mất nét giẫm cả lên chân của người khác!

Mạnh Tiểu Bắc bị kéo đến mức như đang chạy. Cậu phì cười trong tiếng nhạc nghiêm túc sục sôi, Thiếu Đường cũng cười, khuôn mặt nhuốm sự vui sướng say mê.

Nghe nói điệu Tăng-gô vốn là điệu nhảy đại diện cho tình yêu vùng trộm bí mật giữa tình nhân, bởi vậy nên bên hông người nam thường giắt dao nhỏ, nhìn khắp chung quanh, như thể luôn luôn đề phòng bị người phát hiện, bại lộ. Thiếu Đường thu lại nụ cười, vẻ mặt trang trọng nghiêm túc, đường cong khuôn mặt như điêu khắc. Trong mắt người bên cạnh, đây chẳng qua chỉ là cha hướng dẫn con khiêu vũ, để sau này ra xã hội nắm được kỹ năng xã giao thời thượng, chứ chẳng ai nghĩ ra bất kỳ điều kỳ lạ nào.

Âm nhạc khuấy động dần trở nên cao trào. Trong sàn nhảy, những người xung quanh vây xem vô tay rần rần. Hai người nhìn nhau sâu sắc đắm đuối, Thiếu Đường mở rộng cả vai run rẩy phấn khích, động tác thoải mái dứt khoát, đi về phía trước chuyển người, sau đó lại quay tới đối phương, nửa người trên áp xuống, hơi thở cực nóng. Mạnh Tiểu Bắc tâm linh tương thông phối hợp uyển chuyển, tựa vào cánh tay Thiếu Đường ngửa ra đằng sau, uốn eo cong người xuống, một chân chen vào giữa hai chân Thiếu Đường. Đùi hai người cọ xát vào nhau, cơ bắp bên dưới quần quần đội mỏng manh nóng rực rần rần chắc. (101)

101. Mình không tìm được hình nam nam, mọi người coi đỡ hình nam nữ:





Có người huýt sáo...

Cuối cùng khiêu vũ cũng kết thúc, Thiếu Đường thỏa mãn vỗ vỗ mông Tiểu Bắc: “Tốt, nhảy tốt lắm!”

Mạnh Tiểu Bắc vẫn đang ôm cổ cha nuôi, không nỡ buông tay. Cậu cảm thấy chẳng có bước nào mình nhảy đúng, tay chân rối rắm loạn cào cào, thế nhưng hai người vẫn cực kỳ vui. Cha nhỏ của cậu ở trên sàn nhảy đẹp trai chết người, đúng là một yêu tinh.

Thiếu Đường đặt hai phòng tiêu chuẩn ở trong khách sạn của trại an dưỡng, đưa mấy đứa nhóc lên lầu. Trong hành lang trải thảm đỏ, ngọn đèn ấm áp.

Thiếu Đường cầm khóa đứng ở cửa: “Ngủ như nào? Tùy mấy đứa chúng bay.”

Kỳ Lượng lễ phép nói: “Chú xếp như nào thì chúng cháu ngủ như thế.”

Thiếu Đường rất thoải mái: “Tùy bọn bay, chú chỉ như người đi kèm thôi, chú ngủ cùng ai cũng được.”

Thân Đại Vĩ dùng ánh mắt ra hiệu với Mạnh Tiểu Bắc: “Ba chúng ta chơi thâu đêm? Đánh bài?”

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu sờ mũi không nói lời nào.

Thiếu Đường nhún vai, nhìn Mạnh Tiểu Bắc, dùng ánh mắt nói: Bọn bay đánh bài đi, nghỉ hè ông đây cho thoải mái, muốn sao cũng được.

Kỳ Lượng cười xấu xa nói một câu: “Thôi, cháu thấy Mạnh Tiểu Bắc vẫn muốn ngủ chung phòng với chú, chúng cháu không chọc nó nữa, đi ngủ thôi đi ngủ thôi!”

Phòng tiêu chuẩn rất nhỏ, hai giường đơn song song, có ti vi cùng nhà vệ sinh.

Thiếu Đường hơi mệt mỗi ngồi xuống ghế sofa, để con trai sắp xếp hành lý.

Mạnh Tiểu Bắc đánh răng trong nhà vệ sinh, soi gương nhe răng coi răng có trắng không, còn sót thức ăn rau củ gì ở kẽ răng hay không. Cậu chăm chú nhìn vào gương, ầy chà, phát hiện gần đây hình như ông đây càng ngày càng đẹp trai, gần chết mất thôi!

Thiếu Đường đang xem tin tức chiều tối của đài Trung ương. Mạnh Tiểu Bắc đi qua lấy điều khiển, chuyển qua tiết mục văn nghệ nào đó. Trong ti vi có tiếng hoan hô cười nói, giấu hết đi sự rung động kỳ lạ trong phòng.

Mạnh Tiểu Bắc lướt tới, chẳng hề ngại ngần xấu hổ, không ngồi lên sofa mà đặt mông thẳng lên đùi cha nuôi.

Thiếu Đường đang để hai chân tách hai thì bị Tiểu Bắc ngồi xuống. Anh vội vàng khép chân lại sợ thằng nhóc này lọt xuống dưới. Thằng con quý báu của anh giờ nặng lắm đó.

Mạnh Tiểu Bắc rù mi suy nghĩ, không nói rõ cũng không vờ vịt nói lảm nhảm vô nghĩa. Ông đây cứ ngồi như thế đấy, như thế đấy chuyện đương nhiên, đùi cha nuôi chính là vị trí dành cho ông!

Cổ tay trái Mạnh Tiểu Bắc cũng đeo vòng tay, lộ ra sự hạnh phúc ngọt ngào mãnh liệt của người đang chìm trong tình yêu.

Thiếu Đường tự nhiên hỏi một câu: “Ai tặng đấy?”

Mạnh Tiểu Bắc lườm anh một cái: “Không ai tặng con, con tự tết.”

Màu sắc vòng tay của hai người gần giống nhau, vừa nhìn đã biết là một đôi.

Mạnh Tiểu Bắc kéo tay Thiếu Đường qua, hai người nắm tay. Các đốt ngón tay của Thiếu Đường thô to, ngón tay mạnh mẽ. Xét về cơ bắp thì Mạnh Tiểu Bắc vẫn kém cha nuôi, cậu nhanh chóng nhận thua.

Mạnh Tiểu Bắc mở bàn tay Thiếu Đường ra: “Để con xem đường chỉ tay cho cha.”

Thiếu Đường: “Bây biết xem?”

Mạnh Tiểu Bắc cười: “Các bạn nữ lớp con suốt ngày kéo tay tụi con trai trong lớp xem đường chỉ tay, học cái là biết mà.”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Đường công danh rất thẳng... đường sinh mệnh rất dài... đường tình duyên...”

Thiếu Đường: “Thế nào?”

Mạnh Tiểu Bắc la lên: “Không tìm thấy đường tình duyên, chẳng rõ gì hết!”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Đường kết hôn của cha hoàn toàn chẳng thấy đâu!”

Thiếu Đường kéo tay Tiểu Bắc qua, nhíu mày: “Đường tình duyên của bây đâu?... Sao lại có hai đường tình duyên thế này?”

Mạnh Tiểu Bắc rút tay về, chối đây đấy: “Đâu ra, làm gì có hai đường!”

Thiếu Đường cười lạnh: “Thằng nhóc thối, đừng có giả vờ, ông đây cũng hiểu nhé. Mấy binh lính trong đội ông suốt ngày nghiên với cứu cái này.”

“Đường tình duyên của bây từ giữa tẽ làm hai, phân ra hai nhánh.”

“Tim bây có thể phân ra thành tám mảnh sao, phân cho tám người hả?!”

Thiếu Đường giấu cậu. (102)

102. Giải thích một chút là bởi đường chỉ tay rẽ làm 2 nhánh thì khá giống số 8 () nên Thiếu Đường nói là trái tim của Tiểu Bắc chia ra 8 mảnh.

Mạnh Tiểu Bắc ngay lập tức xấu hổ, ăn vạ nói: “Đâu có đâu! Làm sao có thể phân nhánh được, cái này chắc chắn là sai toét rồi!!!”

“Trong lòng con chỉ có một người, chưa từng phân nhánh.”

Mạnh Tiểu Bắc bướng bỉnh cứng cổ nói khề.

Hai người ở bên nhau nói lung tung, cố tình né tránh chủ đề kia, nhưng trong lòng vẫn vương vấn không thôi. Chuyện khiến đôi bên lo lắng nghĩ không thôi mãi mãi chỉ là một chuyện. Tình cảm tựa như bầu không khí bình lặng vây quanh hai người, nhẹ nhàng như hơi thở, tuy tĩnh tại lặng câm nhưng lại tràn ngập khắp mọi nơi.

Đến đêm khuya, do ban ngày nô đùa nghịch ngợm đến mệt lử nên ở phòng bên, tiếng nói chuyện của Kỳ Lượng và Thân Đại Vĩ dần dần biến mất, hai thằng nhóc ngủ rồi.

Mạnh Tiểu Bắc và cha nuôi mỗi người một giường, người nào người nấy rúc trong ổ chăn.

Điều hòa ở góc trần nhà phát ra tiếng gió ong ong.

Trong bóng đêm Mạnh Tiểu Bắc nằm im lìm, nghiêng người nhìn cha nhỏ của mình. Khi ngủ, Thiếu Đường có thói quen nằm ngửa, hai tay gác lên trên bụng, tư thế ngủ toát lên sự nghiêm trang khí phách của người lính, là trui rèn tới luyện mà ra.

Mạnh Tiểu Bắc khề nói: “Cha nuôi...”

Thiếu Đường đang nhắm nghiền mắt: “Ừ.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Cha ngủ giống hệt như vật tượng niệm chủ tịch Mao Trạch Đông nằm trong phòng khách vậy.”

Thiếu Đường nửa ngủ nửa tỉnh, giọng nói nặng nề: “Hử... Đừng trêu cha...”

Mạnh Tiểu Bắc lại nói: “Cha nuôi, con hơi lạnh.”

Lúc này Thiếu Đường mới mở mắt: “Điều hòa mở to quá hả? Để cha tăng nhiệt độ lên nhé?”

Mạnh Tiểu Bắc trở người xuống giường, chẳng nói tiếng nào trèo lên giường Thiếu Đường, chui vào ổ chăn đối phương. Không cần phải mời, chẳng cần được duyệt.

Chăn cùng ga giường ấm áp nhiệt độ cơ thể Thiếu Đường, ấm y chang làn da anh. Nhiệt độ ấy trong nháy mắt đã hòa toan dục vọng trong lòng. Giường đơn bỗng nhiên hóa chặt chội, hai người gần như dán chặt vào nhau, da thịt sát kề da thịt. Thiếu Đường cũng không từ chối cậu, trong bóng đêm hai đôi mắt nhìn nhau, ván giường ngỡ như đang run lên bởi trái tim đập quá dữ dội, kích động cùng cực.

Mạnh Tiểu Bắc muốn làm gì?

Thực ra cậu cũng không muốn “làm” gì. Quả thật cậu không hề có suy nghĩ xấu xa dâm loạn ấy, cũng chẳng hề có bất kỳ một kế hoạch kỹ càng nào. Đàn ông, càng trước người mình thích, người mình yêu chân thành, thì bất cứ ý nghĩ bẩn thỉu dâm dục phóng đảng nào cũng sẽ nhạt nhòa tan biến hết, chỉ thật lòng thật dạ muốn được ở bên người trước mắt, đầu áp tay kê. Dù là cả một đêm chẳng làm bất kỳ điều gì, trong lòng vẫn ngọt ngào hạnh phúc. Đây chính là mong muốn khát khao đẹp đẽ vẹn tròn, chỉ bởi muốn xứng đáng với tấm chân tình say mê đại khờ này...

Đây không phải là lần đầu tiên hai người ngủ chung giường, năm xưa khi cậu năm tuổi, hai người đã ngủ chung một ổ chăn.

Mười năm, cậu chưa từng thích người nào khác.

Trong bóng đêm Thiếu Đường thở dài một hơi.

Một hơi thở, cuốn theo toàn bộ mâu thuẫn nặng lòng của ngàn ấy năm.

Sau đó Thiếu Đường duỗi tay ôm Mạnh Tiểu Bắc vào sát bả vai mình, kéo cậu vào trong lòng, siết chặt.

Tư thế này đã hoàn toàn vượt qua tình cảm cha con, tâm tư đã xuyên qua ranh giới từ lâu rồi.

Suốt mấy năm nay, dù trong lòng Hạ Thiếu Đường có buồn khổ nhưng cũng chưa từng nói ra. Từ trước tới giờ, anh chưa bao giờ kể lể than thở với Mạnh Tiểu Bắc. Có những lời, bóc trần ra sẽ chẳng được gì mà chỉ càng tăng thêm sự xấu hổ, nói ra chỉ thêm buồn phiền rối rắm. Quở trách Tiểu Bắc sẽ chỉ khiến con mình đau lòng, mà đẩy người trong lòng mình ra... chẳng khác nào xẻ thịt của chính mình!

Thiếu Đường sức nhớ tới một chuyện: “Mấy ngày trước cha đi bệnh viện hỏi một chuyện cho bây.”

Mạnh Tiểu Bắc: “Chuyện gì của con ạ?”

Thiếu Đường nói: “Phụ khoa.”

Mạnh Tiểu Bắc trợn mắt: “Con, con có bệnh gì ạ?”

Thiếu Đường cười nói: “Bây không có bệnh chi, thậm chí còn phát triển rất tốt! Bà nội bây lo lắng quá độ, bắt cha đưa bây tới bệnh viện làm tiểu phẫu cái đó!”

Chỉ với một câu nói “phát triển rất tốt” của Thiếu Đường mà trong bóng đêm cũng có thể nhìn ra khuôn mặt của Mạnh Tiểu Bắc đã đỏ bừng lên. Cậu nhũn mày nói: “Trời ơi bà nội thật là!!! Chuyện này mà bà cũng nói lung tung! Bà quá đáng quá đi mất!!!!...”

Lòng ngực Thiếu Đường khê rung rung, anh cười: “Bối vậy nên cha mới đi hỏi bác sĩ xem phải giải phẫu không, đã nói với bà nội bây hết nước hết cái rồi, thằng con vàng bạc của nhà ta thực sự không cần phải làm cái đó, bây phát triển rất tốt rồi, độ dài còn cực kỳ phù hợp với tiêu chuẩn phát dục! Không có chuyện gì thì chớ có động dao kéo, sau này nhờ cắt hỏng, vị trí quan trọng như thế lỡ mà hỏng thì bắt ai đền!”

Mạnh Tiểu Bắc thở hổn hển, ăn vạ lật người úp mặt vào gối, vừa quăn bách lại vừa xấu hổ, không thể nhìn mặt ai... Không thể ngờ bà nội cậu lại có thể nói với cả nhà chuyện cậu có nên cắt bao quy đầu hay không! Cậu đã là một thằng con trai lớn tướng 16 tuổi rồi đó! Bị điên hay sao vậy!

Thiếu Đường xoa xoa bàn tay to lớn lên tóc cậu: “Cũng bởi bà nội bây thương bây thôi, lo cho hạnh phúc cả đời bây! Sợ về sau cái đó của bây không xài được!”

Mạnh Tiểu Bắc cọ cọ trong gối đầu, lăn lộn khắp giường, nói giọng mũi: “Trời ơi là trời... Hừ hừ hừ... Thật sự chán mấy người lớn bọn cha chết mất thôi, phiền quá đi mất! Sau này mấy người đừng có rêu rao nữa đó!!!!...”

Thiếu Đường cười nặng nề: “Haha, mấy người lớn bọn cha chỉ rất quan tâm bây thôi mà.”

Mạnh Tiểu Bắc không phục, giễu lại: “Vậy hồi còn bé cha có cắt cái đó không? Có hay không?”

Thiếu Đường lấy cánh tay che mặt, cười nhưng không đáp.

Mạnh Tiểu Bắc dè giọng truy hỏi: “Rất cực cha có cắt hay không? Cha còn đủ không đó? Chỗ đó của cha vẫn còn nguyên đai nguyên kiện đúng không?”

“Đù mẹ...” Thiếu Đường khê mắng: “Còn nguyên, rất tốt.”

Mạnh Tiểu Bắc vẫn muốn khiêu khích, Thiếu Đường quay người, kéo Mạnh Tiểu Bắc đang chôn đầu trong gối ra, ôm cậu cười mãi. Anh không kìm được dán sát vào cậu cất giọng khàn khàn: “Sinh nhật vui vẻ.”

Khóe mắt Mạnh Tiểu Bắc nóng rục lên, thật sự sắp khóc tới nơi.

Hóa ra khi một người đặc biệt kích động, tràn ngập hạnh phúc thỏa mãn sẽ muốn khóc, nước mắt như sắp vỡ đê, đôi mắt ướt sũng.

Mạnh Tiểu Bắc ôm eo Thiếu Đường, trong bóng đêm chăm chú nhìn góc nghiêng hoàn mỹ của người ấy, kim lòng không dặng, môi dần tới hôn lên vành tai đối phương.

Trong khoảnh khắc hôn lên ấy ngỡ như có một dòng điện khiến cả hai người đều run lên, đầu óc hỗn loạn chênh choáng, hơi thở đứt quãng, cực kỳ sung sướng hạnh phúc nhưng cũng vô cùng đau đớn khổ sở.

Thiếu Đường mạnh mẽ lùi về phía bên phải, tách hoàn toàn khỏi cơ thể Mạnh Tiểu Bắc.

Anh thật sự không chịu đựng được.

Hễ là đàn ông có sinh lý bình thường, nằm cùng giường với người mà mình thích, cởi trần, đùi dán sát kề đều sẽ không thể chịu được, nửa người dưới như rực lửa, đè nén kìm chế vô cùng khó chịu.

Ngón tay Mạnh Tiểu Bắc mờ xuống dưới, ngay sau đó bị Thiếu Đường mãnh liệt nắm lấy!

Thiếu Đường giữ tay cậu lại, siết chặt đến mức đau đớn, không để cậu mờ tới chỗ đó!

Hai người gần trong gang tấc, Mạnh Tiểu Bắc thậm chí có thể nhìn thấy bờ mi cha nuôi mình đang rung rung, đôi mắt tối đen như mực, yết hầu run rẩy kịch liệt.

Trong bóng đêm, hai người dữ dội đấu tay đấu chân, như thể đang thật sự đánh nhau. Đôi bên đều bị dục vọng mãnh liệt xâm chiếm thiêu đốt, chìm trong cảm xúc mâu thuẫn kích động. Mạnh Tiểu Bắc như lên cơn sốt, đầu như bị chập điện, chính bản thân cũng không biết lúc đó mình đang làm cái gì, rốt cục muốn làm cái gì! Suy cho cùng, cậu vẫn còn nhỏ, cậu có thể ý mình là “con” mà bạo gan làm liều.

Thế nhưng, Thiếu Đường không thể.

Thật ra hai người đều cứng rồi, không cần nhìn cũng có thể cảm thấy được thân dưới của nhau hừng hực nóng bỏng, lông trên đùi như sắp bị thiêu cháy đến nơi, rối loạn khiêu khích nhau. Mạnh Tiểu Bắc rất khỏe, xoay tay động mạnh làm xương khớp đôi bên đều đau đớn.

Thiếu Đường nặng nề thở dốc, đôi mắt như lốc xoáy đen ngòm, ngỡ như muốn lột da Mạnh Tiểu Bắc nuốt chửng vào trong lòng. Thiếu Đường siết chặt cổ tay Mạnh Tiểu Bắc, gỡ ra từng tí, từng tí một, cố gắng hết sức đẩy tay cậu về phía sau, kìm chặt lại. Cuối cùng anh cũng kéo hai tay Mạnh Tiểu Bắc ra đằng sau giữ chặt lại được, khiến cho cậu không thể động đậy.

Phải tới mười phút đôi bên không cử động, căng thẳng giằng co, nửa người Thiếu Đường đè chặt Tiểu Bắc.

Cho đến khi hơi thở từng người đều bình ổn trở lại.

Cho đến khi ngọn lửa rực cháy trong đôi mắt cùng với hơi nóng hầm hập trên cơ thể dần tan biến.

Lúc đó Mạnh Tiểu Bắc không hề có tính tự giác, không hiểu rằng bản thân mình quá đáng đến mức nào. Cậu mới mười sáu tuổi, vừa tốt nghiệp trung học, vẫn còn chưa học phổ thông. Thứ tình cảm bộc trực thẳng thắn, dục vọng tuổi trẻ mãnh liệt, sự tiếp cận dồn ép, chủ động liều lĩnh của cậu, từng thứ từng thứ một đều là sự tra tấn đối với Thiếu Đường.

Chỉ có cậu không ý thức được điều đó, mỗi lần tra tấn xong thậm chí trong lòng cậu còn oán giận, hờn trách đối phương không tiếp nhận tình cảm của mình.

Còn chuyện sau khi “xăng bậy” xong thì sẽ như thế nào, tương lai sẽ xảy ra những chuyện gì, cậu không hề lo lắng nghĩ đến.

Con trai ở tuổi ương ương nhõ nhõ này mà phát triển đầy đủ về sinh lý, trưởng thành sớm trong tình cảm thì luôn sớm phải có nhận thức và ý thức trách nhiệm với gia đình xã hội. Mạnh Tiểu Bắc cũng vậy. Cậu dám thích, dám yêu, nhưng cậu vẫn không biết rằng tình cảm này sẽ đi được bao xa, cũng chẳng biết rằng tương lai sẽ phải đối mặt như thế nào với hết thảy mọi điều xung quanh, không rõ con đường phía trước gian khổ tới như nào.

Khi đó, cậu thậm chí còn cho rằng tương lai cha nuôi sẽ lấy vợ... Bởi vì chung quanh những người lớn tới tuổi đều phải dựng vợ gả chồng hết. Cuộc đời một con người, cuối cùng vẫn phải cưới xin, sau này Thiếu Đường nhất định sẽ tìm một mẹ nhỏ cho mình. Thế nhưng, đó chỉ là tương lai, hiện tại không ảnh hưởng tới việc cậu thích Thiếu Đường. Đợi tới sau này thật sự có một người phụ nữ như thế, cùng lắm thì cậu lại vật vã khóc lóc ăn vạ lăn lộn với cha nuôi... Nếu ăn vạ không xong? Không xong thì phải làm sao, cậu cũng không biết. Cậu ra sức trốn tránh nghĩ đến tất cả những trường hợp tồi tệ vỡ mộng đó. Mạnh Tiểu Bắc chính là như thế đấy, mâu thuẫn với chính bản thân mình, tự huỷ hoại hoặc ru ngủ tâm trí.

Sau đó, Mạnh Tiểu Bắc lần qua lần lại đủ rồi, lại thoải mái chìm vào giấc ngủ, vẫn gối đầu lên bả vai cha nhỏ ngủ, ngủ say đến mức nước miếng chảy cả lên người đối phương.

Cả một đêm Thiếu Đường trần trọc không ngủ.

Giữa đêm anh đi tiểu, ở trong phòng vệ sinh những mười lăm phút đồng hồ... Để làm gì hả? Không cần phải nói.

Lúc vào lại phòng, Thiếu Đường ôm Mạnh Tiểu Bắc vào trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán và mặt cậu.

44. Chương 44: Gặp Lại Người Thân

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Mấy người vui chơi đã dời ở trại an dưỡng Mật Vân ba ngày liền, ai cũng phơi nắng tới nỗi đen đi một tông. Mạnh Tiểu Bắc đã gầy sần, cháy nắng đen nhẻm, phần gáy y chang cục than. Thân Đại Vĩ cháy nắng thành anh chàng mập đen sì. Trán Kỳ Lượng cháy nắng tới mức bong tróc, lộ cả da thịt đỏ ửng bên trong, cực kỳ đáng thương.

Chỉ có Thiếu Đường vẫn đẹp trai, bờ ngực cùng cánh tay rất hài hòa cân xứng, nâu thẫm khỏe khoắn. Mạnh Tiểu Bắc cảm thấy đó chính là màu bia thượng hạng Yên Kinh, nồng nàn hương thơm từ lúa mạch lên men, vừa nhìn màu là biết nguyên chất đậm đà thơm ngon.

Vài ngày sau, Thiếu Đường còn đưa Tiểu Bắc và Kỳ Lượng đến bệnh viện Đại học Y Bắc Kinh. Nghỉ hè rảnh quá không có việc gì làm, hai thằng nhóc đều chẳng có người lớn nào ngó tới, Thiếu Đường chính là vua.

Suốt cả đường Kỳ Lượng trách: “Mạnh Tiểu Bắc, đúng là may mắn ăn may vợ phải bệnh nằm nên trên tay mới bị như thế! Còn lấy bệnh sang cho tao nữa!”

Mạnh Tiểu Bắc tức giận nói: “Đây không phải bệnh nằm! Tao cũng không biết đây là gì, chắc do di truyền, cha với ông nội tao đều như vậy.”

Đầu tiên Thiếu Đường chỉ tính là đưa hai thằng nhóc đi khám bệnh ngoài da thôi. Cuối cùng từ chỗ đăng ký lấy số đi ra, Thiếu Đường nắm vài tờ hóa đơn dài như sợi miến, nói với thằng con: “Tiểu Bắc, nhân tiện cha đăng ký khám nam khoa cho bây luôn rồi, bây đi khám cái đó nữa nhé? Đỡ phải để cha suốt ngày lo lắng.”

Mạnh Tiểu Bắc hoảng sợ ôm đầu kêu gào: “Đù mẹ con không đi!!! Con mẹ nó ông đây nhất định không khám cái đó!!!”

Kỳ Lượng reo hò hoan hô cười ồm lên, trong tay mà có hoa thì chắc cậu cũng tung lên luôn rồi.

Tay Mạnh Tiểu Bắc chỉ là bệnh mẩn ngứa bình thường, có di truyền, rất khó trị tận gốc, tuy nhiên không có ảnh hưởng gì tới cơ thể.

Bác sĩ nói: “Bệnh mẩn ngứa không lây!”

Mạnh Tiểu Bắc liếc nhìn Kỳ Lượng: “Nghe thấy chưa, không lây!”

Kỳ Lượng bĩu môi: “Vết trên tay tao là sao? Hai ta sinh đôi chắc?!”

Sau đó Thiếu Đường đi trước dẫn đầu, tóm hai đứa nhóc lên phòng khám nam khoa. Đi đến nửa đường, Mạnh Tiểu Bắc dừng lại quay đầu chạy: “Con không đi con không đi!!!”, ngay lập tức bị Thiếu Đường tóm cổ áo bắt lại, kẹp dưới cánh tay xách vào phòng.

Thiếu Đường làm vậy hoàn toàn chỉ bởi quan tâm thằng con quý báu của mình, nên mới muốn kiểm tra triệt để mọi mặt. Lòng dạ cha mẹ nào cũng đều thế cả, dẫu chẳng có việc gì cũng chỉ mong tìm ra chuyện

hỗ trợ, tiêu xài cho con mình. Hơn nữa anh rất dễ tâm lo lắng chuyện này, đứng trong phòng khám nhìn chăm chăm bác sĩ nam tiến hành kiểm tra.

Lúc Mạnh Tiểu Bắc bị bắt kéo quần xuống, cậu cắn môi, nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt ‘thà chết cũng không làm’. Thật sự cậu chỉ muốn để cha nuôi nhìn thấy chỗ đó của mình thôi!

Bác sĩ xem xét một xú bèn đuổi Mạnh Tiểu Bắc xuống giường: “Chỗ đó phát triển rất tốt, con trai anh không có bệnh gì hết!”

Bác sĩ nam nói dài nói dai, lảm nhảm: “Con trai, không phải đứa nào cũng đều phải cắt bao quy đầu! Chỉ ở bộ tộc nào đó của Châu Phi, tập quán lạc hậu, con trai sinh ra đều phải làm “lễ cắt quy đầu”. Chỗ tôi bệnh nhân nhiều lắm xếp thành cả đại đội, không có bệnh gì thì về sau khỏi cần tới khám!”

Mạnh Tiểu Bắc hầm hầm nhìn cha nhỏ, cha chính là người của bộ lạc châu Phi!

Thiếu Đường cực kỳ yên lòng, con trai anh phát triển rất tốt.

Kỳ Lượng thò đầu nhìn tiến vào, muốn coi lén kết quả kiểm tra của Mạnh Tiểu Bắc.

Thiếu Đường gọi, Lượng Lượng qua đây, ông quyết rồi, tiện thể bây cũng kiểm tra luôn đi. Mạnh Tiểu Bắc nhanh chóng đẩy Lượng Lượng lên giường kiểm tra, quần soóc cởi xuống tận đầu gối.

Cuối cùng, kết quả kiểm tra đúng là rõ buồn cười, mới một phút Mạnh Tiểu Bắc đã bị bác sĩ tổng cổ đuổi thẳng cẳng, Kỳ Lượng bị kiểm tra tới hai mươi phút đồng hồ, giữa lúc đó Thiếu Đường còn chạy xuống lầu đăng ký thêm một số. Lần này, bọn họ cùng tới phòng nam khoa kiểm tra, người chủ đích tới thì không có bệnh, người đi cùng thì lại ra bệnh.

Từ phòng khám đi ra, Kỳ Lượng lấy hai tay ôm mặt, cứ gục sau vai Mạnh Tiểu Bắc, kêu gào thảm thiết: “Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó! Tao đếch sống nữa!”

Mạnh Tiểu Bắc cười trên nỗi đau của người khác: “Lượng Lượng, bao nhiêu năm nay lúc mày đi tiểu không thấy chỗ đó bị bực rất khó chịu hả?! Mày có ngu không cơ chứ!”

Kỳ Lượng nghiêng răng nghiêng lợi: “Tại sao phải cắt, có gì phải cắt! Tao không phải cắt, tao không có bệnh!”

Mạnh Tiểu Bắc thì thầm vào tai Lượng Lượng: “Cha nuôi tao nói sau này mày trưởng thành, lúc ấy ấy với con gái, rất khó chịu, hơn nữa còn dễ nhiễm trùng.”

Kỳ Lượng mắng: “Đù mẹ tao không muốn ấy ấy gì hết với con gái, rành rành ông đây sống thoải mái bỏ mẹ!”

Mạnh Tiểu Bắc ôm Lượng Lượng đi xuyên qua hành lang, Kỳ Lượng ôm đầu không muốn nhìn ai, nói mẹ nó chứ, đàn ông tới phòng khám này toàn là làm bậy làm bạ nên mới mắc bệnh.

Suốt cả đường Mạnh Tiểu Bắc cười giấu không thôi: “Cắt hay không cắt, chính là một vấn đề ảo diệu thần bí ha.”

“Một đao là có thể giải quyết vấn đề, cho mày sống vô tư lự tới hết đời.”

“Nhanh cắt đi nhé Lượng Lượng!!!”

Kỳ Lượng là thằng nhóc lông bông từ nhỏ đã không có ai quan tâm chăm sóc, cả ngày rong chơi bên ngoài. Có vô số vấn đề có thể xảy ra trong thời kỳ dậy thì của con trai, nhưng cha mẹ không ai để tâm đoái hoài, vô cùng đáng thương.

Thiếu Đường yêu ai yêu cả đường đi, Lượng Lượng cũng giống như cháu trai anh vậy. Anh tự quyết, đóng tiền thay Kỳ Lượng hẹn bác sĩ làm tiểu phẫu, lại đưa thằng nhóc đến đây lần nữa. Tiểu phẫu cực kỳ đơn giản, hai mươi phút đồng hồ giải quyết xong chuyện hạnh phúc cả đời. Sau đó, Lượng Lượng được Thiếu Đường và Mạnh Tiểu Bắc, người bên trái người bên phải hộ tống về nhà.

Bên trong quần xà lỏn rộng của Kỳ Lượng phải bọc một lớp bảo vệ, ôm lấy mông để không bị xê dịch. Hai chân cậu chệch chéo, suốt cả đường thở hắt hắt. Mạnh Tiểu Bắc cười nhạo đối phương: “Có cắt mỗi một tí da mà mày cứ như là cắt cả chim mày không bằng.”

Mạnh Tiểu Bắc ở nhà Kỳ Lượng mấy ngày, tiếng là chăm sóc anh em nhưng thật ra chỉ chơi với bời. Mỗi ngày ngủ đến tận trưa trệt trưa trời, khuya rồi không ngủ thâu đêm coi truyện tranh rồi đánh bài.

Mỗi ngày Mạnh Tiểu Bắc còn giúp Kỳ Lượng bôi thuốc mỡ tiêu viêm, sát khuẩn, làm tan vết sưng.

Kỳ Lượng cũng chẳng để ý mình bị Mạnh Tiểu Bắc nhìn sạch sành sanh, vén quần lên, nằm ngửa mở rộng đùi đợi Mạnh Tiểu Bắc phục vụ.

Mạnh Tiểu Bắc chỉ vào chim Kỳ Lượng: “Hầy, mày đừng có “dựng” lên nữa, mày cương lên sẽ đau.”

Kỳ Lượng nói: “Tao có muốn dựng lên đêch đâu, mày vừa chạm vào là tao có phản ứng liền!”

Mạnh Tiểu Bắc cảnh giác hỏi: “Tao chạm vào có gì mày có phản ứng liền? Mày dâm dê vậy hả?”

Kỳ Lượng oan ức nói: “Đù mé, có là que nhựa thọc vào chỗ đó, chim tao cũng có phản ứng nữa là! May là nó đang bùng bùng sức sống đó, chứ bữa nào bị chạm vào mà cũng không phản ứng thì chứng tỏ nó tèo rồi!”

Kỳ Lượng và Mạnh Tiểu Bắc, tình cảm đôi bên như tình trúc mã (103). Bởi vì Mạnh Tiểu Bắc đã nảy sinh suy nghĩ tâm tư trên phương diện đó, nên có lúc cậu cũng sẽ nghĩ ngợi tới chuyện mình và Kỳ Lượng. Cậu cảm thấy, nếu thuở nhỏ cậu không thể quen biết cha nhỏ, có thể cậu sẽ thích Lượng Lượng, kiểu mưa dầm thấm đất đó. Chứ ít Lượng Lượng lớn lên cũng rất đẹp trai, da trắng mịn màng, ông đây nhìn ưng mắt. Nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, nếu như đời này không thể quen biết Thiếu Đường... Chắc chắn sẽ tiếc nuối cả đời. Ai cũng không thể vượt qua vị trí của cha nuôi trong lòng cậu. Với cậu, người ấy như vị thần hoàn mỹ nhất.

103. Trúc mã: Quen biết thân thiết từ nhỏ.

Kỳ Lượng mút kem que, cúi đầu nhìn Mạnh Tiểu Bắc bôi thuốc, nói: “Mạnh Tiểu Bắc, mày thật quan tâm tao, ông đây sắp đổ mày mất rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc bực bội nói: “Tiếc quá ha, tao đây không có mê mày.”

Kỳ Lượng híp mắt cười: “Mày yêu cha nhỏ mày chứ gì?”

Mạnh Tiểu Bắc cứng mặt, rũ mắt bôi thuốc không nói gì.

Con trai mười sáu tuổi, hiểu gì là yêu?

Nhưng dấu cho không hiểu thì chỉ cần nhìn thôi cũng đều cảm nhận được.

Kỳ Lượng nói: “Mạnh Tiểu Bắc, nếu mày là một cô gái, gả cho cha nuôi là xong. Cha nuôi mày đã ba mươi tuổi rồi nhưng vẫn chưa cưới vợ, mày cũng đã mười sáu rồi vẫn chưa từng có bạn gái. Trường mình có nhiều đứa con gái thích mày, bọn nó còn tìm tao, bảo tao giúp làm quen với mày kìa.”

“Mày với cha nhỏ của mày ở bên nhau, trông cực kỳ đẹp đôi. Mày đứng với bất kỳ con nhỏ nào khác trông cũng không xứng đôi bằng, thật đấy!”

Mạnh Tiểu Bắc xỏ lá bóp phần bắp đùi gần ngay chim Kỳ Lượng, trả miếng.

Kỳ Lượng gào ầm lên: “Ái da ái da ái da! Đồ dâm dê!!!!...”

Đến cả Kỳ Lượng cũng sắp nhìn ra rồi, trong lòng cha nuôi chắc chắn đã rõ. Mạnh Tiểu Bắc thầm nghĩ, nếu như bản thân bộc lộ rõ ràng hơn, sau này ông bà nội, cha cậu cô cậu sẽ đều nhìn ra.

Mạnh Tiểu Bắc rất thỏa mãn với tình trạng hiện giờ của mình với cha nuôi. Cậu cảm thấy, đôi bên giống như đang yêu đương thâm lặng, lặng lẽ bảo vệ bí mật không muốn cho ai biết giữa hai người.

Điện thoại nhà Kỳ Lượng vang lên, Lượng Lượng bắt máy rồi chuyển qua cho Mạnh Tiểu Bắc: “Tìm mày đó! Cha nhỏ thân thiết của mày đó!”

Mạnh Tiểu Bắc nhận ống nghe, còn lấy tay che lại, sợ Lượng Lượng nghe trộm rồi cười mình. Cậu nói giọng ngoan ngoãn cực kỳ: “Cha nuôi, sao hôm nay lại nhớ mà gọi điện cho con vậy, bao giờ cha rảnh qua nhà con?”

Đầu dây bên kia là giọng hút thuốc nặng nề của Thiếu Đường: “Giờ đang ở nhà bây đây.”

Mạnh Tiểu Bắc: “VẬY Ạ? THỂ CON VỀ ĐÂY.”

Thiếu Đường hơi lo lắng nói: “Bây mau về nhà đi, cha mẹ bây tới, đã đến hết rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc: “... À.”

Thiếu Đường nói giọng gấp gáp: “Mặc quần áo tử tế vào, nhanh nhẹn lên, cha mẹ bây đưa Mạnh Tiểu Kinh về nữa, trước mặt cha ruột bây cư xử cho đàng hoàng, biết chưa!”

Thiếu Đường không nói nhiều, chỉ dặn dò đúng câu này. Lời anh nói khá nghiêm khắc nặng nề, bởi anh rất sợ vào lúc Mạnh Kiến Dân về thăm thẳng con như này, ở trước mặt người nhà Mạnh Tiểu Bắc cư xử không tốt. Con trai choai choai mâu thuẫn phản nghịch dễ làm người khác ghét, rồi anh lại càng không muốn thấy Mạnh Kiến Dân ruồng bỏ, không yêu thương Tiểu Bắc.

Cả nhà từ Kỳ Sơn về cả Bắc Kinh, ông bà cha mẹ con cháu ba đời thân thích sum họp, hai gian phòng nhà họ Mạnh lại chật ních người. Mà càng nhiều người thì càng lắm chuyện phức tạp, để thêm ra đủ loại mâu thuẫn.

Bà nội Mạnh ở trong phòng bếp vừa nấu ăn vừa cảm râm không ngừng: “Cái đứa con dâu nhà mình cũng thật là! Con cũng không dốt đi, cơm cũng không nấu, Mạnh Tiểu Bắc mới về nhà có thêm nhìn lấy một cái không? Đã đi tiêu mất rồi!!!”

Cô cả nói: “Không phải người ta mặc kệ mà mẹ, khó khăn lắm mới về được Bắc Kinh một chuyến, về nhà mẹ để thăm mẹ rồi.”

Hễ cứ là mẹ chồng thì thể nào cũng có hàng trăm lý do không vừa lòng con dâu, bà nội Mạnh cũng không ngoại lệ, trừng mắt nói: “Xí, cuống cuống về nhà làm cái gì, chúng nó không về đây tao chỉ làm cơm bốn người ăn. Lần này tới tao lại phải làm cơm cho tám người! Sao nó không làm?!”

Cô hai thờ ơ nói: “Ái chà, chẳng phải mẹ nấu nướng giỏi nhất sao, ai có khả năng đứng bếp nhất thì để người đó làm chứ.”

Bà nội Mạnh: “Tao có khả năng đứng bếp? Nuôi chúng mày rất một lũ vừa lười vừa ham ăn tục uống. Biến! Biến hết cho bà!”

Lần này tinh thần Mạnh Kiến Dân rất tốt, có lẽ do chân Mạnh Tiểu Kinh trị khỏi, không bị khuyết tật gì nữa. Hơn nữa công nhân và người nhà trong khu tập thể bọn họ ở Tây Cầu sắp đổi chỗ ở, đây chính là tin rất tốt.

Bà nội Mạnh ở phòng bên cảm râm oán trách con dâu con gái, trong phòng này Mạnh Kiến Dân kéo tay Thiếu Đường thân thiết nói chuyện, uống rượu.

Rất nhiều năm không gặp nhau, Thiếu Đường vừa gặp đã phát hiện tóc Mạnh Kiến Dân đã lốm đốm bạc cả rồi.

Khuôn mặt ông vẫn còn nét khô ngô tuần tú năm nào, lông mày rậm đen, hốc mắt hơi trũng, hai mắt đen lầy có thần. Nhưng tuổi tác không buông tha ai, dấu sao Mạnh Kiến Dân cũng đã hơn bốn mươi tuổi rồi.

Anh em hai người xoa bóp bả vai, đấm lưng cho nhau. Mạnh Kiến Dân cười nói: “Thiếu Đường, cậu cũng lớn tuổi rồi chứ không còn nhỏ nữa, vẫn lông bông hả?”

Thiếu Đường giả ngu: “À, lông bông gì đâu.”

Mạnh Kiến Dân chụm đầu lại cười nói: “Nhanh nhanh kiếm một em dâu, ổn định kiên tâm mà sống thôi!”

Thiếu Đường mím môi: “À, tôi đúng là chẳng ổn định kiên tâm gì hết, thôi đừng làm hỏng đời con gái người ta.”

Sau đó Mạnh Kiến Dân kể với Thiếu Đường chuyện công nhân “bạo động” dữ dội rầm rộ lần thứ hai ở nhà máy chế tài quân sự Tây Cầu bọn họ. Người nhà trong khu tập thể của ba nhà máy chế tài quân sự ở Kỳ Sơn trong năm nay sẽ lần lượt chuyển tới Tây An. Mà để có được kết quả này, chính là nhờ toàn thể công nhân ra sức đấu tranh để đạt được.

Những thanh niên năm đó tràn đầy nhiệt huyết chịu khổ chịu sở ở trong thung lũng suốt 20 năm, giờ tất cả đã đều là những cô bác trung niên cả rồi, dẫu theo cả gia đình, hai bên tóc mai đã hóa hoa râm. Những thế hệ thanh niên mơn mớn tuổi xuân này như hoa mùa hạ tàn lụi trong những năm 70, ước ao duy nhất đó chính là có thể đưa con cái thoát khỏi nơi này. Cho dù không thể về Bắc Kinh, cũng nhất định phải tới được Tây An, tuyệt đối không thể cam chịu chôn thân trong thung lũng này.

Lúc đó, đúng lúc lãnh đạo Ủy ban công nghiệp kỹ thuật khoa học quốc phòng quốc gia đến đơn vị Tam tuyển thị sát công việc. Nghe nói, buổi tối trước khi lãnh đạo xuống cơ sở, công nhân “khởi nghĩa” bắt hết người phòng ban trong nhà máy và công hội, có công nhân lão thành ở trung gian phát động phối hợp. Sau đó, công nhân thay mặt binh lính chia làm hai đường, một đường đón đoàn lãnh đạo khảo sát, ở trong thành phố Bảo Kê kéo băng rôn chặn tại cổng nhà khách, tiến hành đàm phán cùng lãnh đạo ủy ban cấp trên. Một đường khác, vô số công nhân dẫu người nhà, lũ lượt kéo tới chặn ở tuyến đường sắt từ Bảo Kê tới Tây An. Họ ngồi lì trên đường sắt, dọa dẫm nếu như ngày mai không bàn bạc xong, sẽ nằm hết ở đây.

Làm như vậy chính là bị ép tới đường cùng, muốn sống mái tới cùng.

Con đường sắt từ Bảo Kê tới Tây An tê liệt năm giờ đồng hồ, tắc cứng không xe nào qua được.

Mạnh Kiến Dân nói, lúc ấy ông quần vải trắng lên đầu, mặc đồng phục lao động cũ màu lam tía, cùng ngồi với đồng nghiệp lâu năm trên đường ray năm tiếng đồng hồ liền. Hai mươi năm dãi dầu gian khó, đã sắp biến những người đàn ông này thành một đám đàn bà ghê gớm.

Cuối cùng đàm phán thắng lợi, lãnh đạo cấp trên cũng đồng tình với cảnh ngộ của công nhân Tam tuyển, bao nhiêu năm khổ cực phấn đấu vì xây dựng xã hội chủ nghĩa, thiêu đốt sinh mệnh, cống hiến hết thảy, không thể đã trả giá thanh xuân rồi lại hy sinh nốt đứa con. Lãnh đạo gật đầu đưa ra quyết định cuối cùng, toàn bộ người trong khu tập thể nhà máy khí tài quân sự trong năm nay chuyển về Tây An, để tương lai con cháu công nhân có thể học tiểu học trung học ở Tây An. Bởi vì nhà máy chiếm diện tích lớn, trong thành phố Tây An không mua được mảnh đất to như thế nên nhà máy vẫn giữ tại Tây Câu, mỗi tuần có xe đi đi lại lại giữa Tây An và Kỳ Sơn, đưa công nhân vào núi đi làm.

Bởi vậy, sau này Mạnh Tiểu Kinh có thể học ở trường phổ thông Tây An, thường ngày có thể ở trong khu tập thể ký túc xá mới của Tây An.

Cả nhà Mạnh Kiến Dân được sống thoải mái vui vẻ, Thiếu Đường cũng yên lòng yên dạ, hai người sung sướng uống rượu. Hai anh em vốn chẳng có mâu thuẫn, mà nếu có cũng là do thằng con của từng người gây ra.

Bà nội Mạnh ở trong phòng bếp nói: “Ban đầu tưởng thành tích của Kịch Kịch còn hơn Bạc Bạc nhà chúng ta, hóa ra còn không thi đậu trường điểm, đi Tây An rồi cũng không học trường điểm.”

Cô cả nói: “Đâu cứ phải học trường điểm, mẹ nghĩ thoáng cái đi, có thể đến Tây An là giỏi lắm rồi.”

Bà Mạnh lớn tiếng nói: “Điểm thi của Bạc Bạc nhà chúng ta vẫn cao hơn!”

Cô cả nhỏ giọng nhắc: “Mẹ đừng như vậy, đó là bởi Mạnh Tiểu Bắc có thêm điểm cộng, bởi vậy điểm mới cao như thế...”

Bà nội Mạnh tròn mắt nhìn con gái: “Thế điểm đó không phải là Bạc Bạc tự kiếm được à?”

Cô cả cũng chẳng buồn tranh cãi với bà nội: “Đúng rồi đúng rồi! Thằng cháu quý tử của mẹ là giỏi nhất!... Con cũng cảm thấy tính cách Mạnh Tiểu Bắc tốt hơn, hồn nhiên thẳng thắn.”

Bà nội Mạnh lại nói: “Mày nhìn Mạnh Tiểu Kinh coi, mới tới đây ở có mấy ngày, đã lấy xe đạp leo núi cao cấp của Mạnh Tiểu Bắc chơi riết mấy ngày! Xe đạp cũ của ông nội sao nó không đạp? Sao khăng khăng phải lấy xe đạp mới của Bạc Bạc!”

Trong nhà này, nếu nói về thiên vị thì bà nội Mạnh xếp thứ hai không ai dám xếp thứ nhất. Thiếu Đường cũng tự nhận không bằng. Bà nội Mạnh thương thằng cháu vàng bạc mà mình tự tay nuôi dưỡng chăm bẵm, đúng là tình cảm mãnh liệt của bà dành cho cháu, thậm chí còn yêu còn thương hơn con ruột.

Chiếc xe đạp leo núi mới màu sắc óng ánh lóa mắt, là màu vàng thời thượng đẹp đẽ. Tất nhiên, xe này cũng lấy từ một người bạn nào đó của cha nuôi dữ dằn. Xe cộ chạy trên đường phần lớn vẫn là xe đạp Phượng

hoàng, xe đạp bồ câu màu đen, màu xanh lá cổ lỗ sĩ. Cực hiếm người có thể đi xe đạp leo núi, đạp ra đường cực kỳ phong cách! Chẳng trách Mạnh Tiểu Kinh vừa nhìn đã thèm, cũng rất muốn có...

Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng có nói gì, rằng không đồng ý cho thằng em mình đạp xe quý ấy.

Thế nhưng thứ cảm giác khi cậu gặp mặt em trai lại càng khác xa so với lần trước... Mạnh Tiểu Kinh cũng đã lớn rồi.

Mạnh Tiểu Kinh tuổi mười sáu, nói thật lòng không ngoa chút nào, chính là anh chàng đẹp trai hiếm có, một trăm người mới được một người như vậy. Mạnh Tiểu Bắc vừa nhìn trong lòng đã chửi “đù mẹ”. So với Mạnh Tiểu Kinh, đến cả người đẹp trai nhất trung học như Kỳ Lượng cũng còn thua! Nếu Mạnh Tiểu Kinh mà học ở trường trung học số 1 Triều Dương, nhất định cậu sẽ là nhân vật lừng danh gây sóng gió, khéo phải tới cả đại đội con gái theo đuổi cũng nên?

Mạnh Tiểu Kinh cũng không quá trắng, màu da cậu cũng nhàn nhạt giống lớp bột bia mềm mại. Cậu vừa cười đã lộ ra má lúm đồng tiền bên phải. Mạnh Tiểu Kinh để kiểu tóc thịnh hành nhất hồi đó, rẽ ngôi 4-6, giống kiểu tóc của Lâm Chí Dĩnh, thần tượng thanh xuân vang dội khắp đại lục Trung Quốc sau này. (104) Về sau, lúc Mạnh Tiểu Kinh học ở trường phổ thông ở Tây An, được đặt biệt danh là “Lâm Chí Dĩnh nhỏ”. Cậu ở tiệm ảnh chụp một tấm ảnh nghệ thuật đen trắng chân dung, treo ở trong nhà. Tất cả mọi người đi qua nhà cậu, lần thứ nhất nhìn thấy đều tưởng người trong áp phích trên tường là Lâm Chí Dĩnh, thật ra đó chính là Mạnh Tiểu Kinh.

104. Lâm Chí Dĩnh hồi xưa (từ hồi nhỏ xiu biết Lâm Chí Dĩnh rồi coi Sợi dây chuyền định mệnh, hình tượng đẹp trai kiểu nông thôn, phong cách trong lòng mình vẫn chưa bao giờ thay đổi huhu. Chính là anh, vĩnh viễn là anh T_T)





45. Chương 45: Ảnh Gia Đình

Anh em gặp nhau mà chỉ gật nhẹ đầu chào chứ cũng chẳng nói năng gì. Theo thời gian, tình cảm và tính cách của bọn con trai tuổi choai choai sẽ càng chín chắn hơn, càng ngày càng thân thiết với anh em bạn bè đồng thời nảy sinh khoảng cách với người xa lạ. Dù cho có là anh em ruột thịt, nhưng nhiều năm không ở bên nhau, đột ngột gặp mặt sẽ cảm thấy lạ lẫm. Mà hơn nữa, bộ dạng hai anh em nhà này còn chẳng hề giống nhau nữa chứ!

Mạnh Tiểu Bắc mặc áo phong quần soóc, đeo dép lê, lời thôi lếch thếch, liếc thấy Mạnh Tiểu Kinh mặc quần dài bó, đeo xăng đan da: “Mày cũng một phết nhỉ.”

Mạnh Tiểu Kinh: “Em tự mua đấy, anh có hay đi hiệu mua quần áo không?”

“Tao không thích đi”. Mạnh Tiểu Bắc nhún vai, hỏi: “Bình thường ở bên đó mày chơi cái gì?”

Mạnh Tiểu Kinh nói: “Bơi lội, xem phim, chơi game.”

Mạnh Tiểu Bắc: “À... cũng thế nhỉ.”

Sau đó chẳng còn gì để nói, Mạnh Tiểu Bắc móc thuốc lá ra, đưa cho em trai một điếu: “Mày có hút thuốc lá không?”

Bình thường Mạnh Tiểu Kinh cũng hay giấu cha mình hút thuốc. Hai anh em ngồi ở cổng tò vò sánh đôi dựa vào tường, cùng nhau chia sẻ cơn nghiện thuốc. Đây chính là việc duy nhất mà chẳng cần nói chi cũng có thể cùng làm với nhau để vun đắp tình cảm.

“Anh Bắc, anh đưa chúng em đi chơi đi!”, em trai họ nói.

“Được, đi!”. Mạnh Tiểu Bắc híp đôi mắt nhỏ đáp. Có người trung thành theo cậu, trong lòng cậu rất đắc chí.

Mấy em họ trong nhà đều cực kỳ trung thành với anh Bắc, coi anh Bắc như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó. Chúng nó hoàn toàn không thân thiết với Mạnh Tiểu Kinh, sợ người lạ, không đưa Mạnh Tiểu Kinh đi chơi cùng đâu.

Hình như chỉ có Mạnh Tiểu Kinh từ trước tới giờ chưa bao giờ gọi “Anh Bắc”. Tình cảm có gần gũi vậy đâu, nên chẳng thể nói từ đó ra khỏi miệng. Trước nay hai người vẫn luôn gọi nhau bằng tên họ đầy đủ...

Mạnh Tiểu Bắc dắt em họ đi đánh bida ở bàn ngoài trời trong khu tập thể.

Mạnh Tiểu Kinh ở trong sân đạp xe đạp leo núi. Cậu đạp rất vui vẻ hưng phấn, mông rời chỗ ngồi, hai chân đứng trên bàn đạp, dùng lực mắt cá chân nhấc cả xe đạp lên, nhảy nhảy liên tục, nghịch ngợm chơi đùa với xe. Cậu chàng đẹp trai trông thật xứng đôi với xe đạp xịn như vậy. Xe với người nhìn thật oách.

Cuối cùng không ngờ, rắc rắc một cái, một bàn đạp nứt ra, rơi xuống.

Mạnh Tiểu Kinh sững sờ, ngại ngần gọi: “Mạnh Tiểu Bắc, bàn đạp của anh hỏng rồi.”

Mạnh Tiểu Bắc nhú mày: “Mẹ cha, mày làm gì vậy? Xe tao đạp nửa năm cũng đâu có hỏng.”

Theo tính cách mọi khi của Mạnh Tiểu Bắc, con trai với nhau cả ấy mà, cậu cũng chẳng tiếc em trai một cái xe đạp, chuyện có là gì đâu cơ chứ? Nhưng mà từ cửa sổ trên lầu, bà nội Mạnh Tiểu Bắc nhìn thấy, ngay lập tức nổi nóng, từ sau màn cửa sổ kêu lên: “Chúng mày coi kìa! Chúng mày nói coi!!!”

“Tao đã nói là không cho nó đạp, cuối cùng nó phá hỏng xe của Bắc Bắc thật rồi!”

“Cái thằng như Mạnh Tiểu Kinh ấy à, Bắc Bắc có thứ gì tốt là nó nhất định muốn lấy! Cái đồng hồ đeo tay cực xịn của Bắc Bắc đó, nó cũng cuỗm luôn, giờ đang đeo kìa!”

Mạnh Kiến Dân ở bên khuyên nhủ: “Thôi, hai anh em một nhà chia sẻ đồ với nhau chơi một tí. Mạnh Tiểu Bắc đã nói gì đâu, mẹ nóng làm gì? Mẹ coi con cũng đâu có chen vào chuyện giữa hai anh em nó.”

Bà nội Mạnh không vui, tính tình cực dữ dội: “Đúng rồi, Mạnh Tiểu Kinh là con con, Mạnh Tiểu Bắc không phải? Nên con đương nhiên không quan tâm rồi!”

Mạnh Kiến Dân: “... Hai đứa nó đều là con con mà.”

Thiếu Đường không dám xen vào chuyện nhà giữa bà nội Mạnh và con trai. Anh vội vàng chạy thẳng xuống dưới lầu xem sao.

Thiếu Đường xuống đây chính là để sửa xe cho hai anh em suốt ngày khiến người ta phải lo ngay ngáy.

Mạnh Tiểu Bắc ngồi xồm, gẩy gẩy bàn đạp, Mạnh Tiểu Kinh ở bên nhìn. Mạnh Tiểu Bắc hỏi: “Như này còn sửa được không ạ?”

Thiếu Đường cầm cờ lê tua vít và mấy dụng cụ khác đến. Anh cởi áo sơ mi, bắt đầu vào trạng thái làm việc, cúi đầu tháo linh kiện. Vòng bi lỏng ra rơi xuống, có thể vặn lại, nhưng bàn đạp làm bằng cao su đã nứt ra không dán lại được, chỉ có thể thay mới. Thiếu Đường bèn sang cửa hàng sửa xe ở nhà máy số hai mua một bàn đạp cao su mới, thay vào.

Vì chuyện này mà suốt mấy ngày sau đấy bà nội Mạnh đều cảm rằm suốt: Xe đạp leo núi của Bắc Bắc là hàng hiệu đó, đổi một bàn đạp đều lên, bên phải bên trái không còn đồng bộ nữa, xe không còn nguyên đai nguyên kiện nữa rồi!

Sau đó Mạnh Kiến Dân thầm nhắc Mạnh Tiểu Kinh: đừng có nghịch lung tung đồ của anh trai nữa, khéo lại phá hỏng. Nhớ dẻo mỏ, lễ phép với chú Thiếu Đường vào. Lúc đầu bởi vì muốn chữa chân cho con mà Thiếu Đường tốn bao nhiêu công sức, ơn này con phải nhớ kỹ.

Mạnh Tiểu Kinh thật sự nói ngọt như mía lùi với Thiếu Đường, cực kỳ lanh lợi. Lúc Thiếu Đường ngồi xõm sửa xe, hai người nói chuyện với nhau.

Mạnh Tiểu Kinh hỏi: “Chú Thiếu Đường, xe này đắt không ạ, chú mua mất bao nhiêu tiền?”

Thiếu Đường nói: “Đắt lắm, chú nhờ người mua, được giảm giá còn bảy trăm đồng.”

Mạnh Tiểu Kinh há hốc mồm cười: “Đắt thật đấy... Nhưng đúng là đạp thích thật! Xe tốt cũng không được như này, học kỳ sau cháu tích cóp mua một chiếc!”

Thiếu Đường hỏi: “Tiền mừng tuổi cháu góp lại mà được nhiều như vậy?”

Mạnh Tiểu Kinh nói: “Bình thường cháu ra ngoài làm công kiếm tiền tiêu vặt.”

Thiếu Đường nhướn mày hỏi: “Thằng nhóc, cháu còn đi làm công? Cháu thì làm được gì?”

Mạnh Tiểu Kinh cười tươi lộ má lúm đồng tiền, vẻ mặt hơi đắc chí: “Cái gì cháu cũng đều làm được, chú chớ có khinh cháu! Cháu ở cửa hàng tạp hóa tổng hợp bán hàng chào hàng, cháu giúp mọi người trông hàng xếp hàng, rồi còn bán ti vi nữa đó!”

Thiếu Đường: “Thế cháu là lao động trẻ em à?”

Mạnh Tiểu Kinh nói: “Trong huyện chúng cháu có một cửa hàng tư nhân lớn được ông chủ làm hợp đồng hợp tác kinh doanh cá nhân. Ông ấy chẳng quan tâm cháu là lao động trẻ em hay không, cứ dựa theo công làm mà tính tiền. Cháu bán ti vi, quạt điện hơi bị được đó, nghỉ hè mỗi tháng cháu bán được tới hơn một trăm cái quạt điện, còn có khách ruột tới tìm cháu mua nữa kìa! Lần sau chú về Bảo Khê, đến cửa tiệm cháu coi nhé?”

Thiếu Đường thật sự không ngờ, phục lẫn. Anh gật đầu, vò tóc Mạnh Tiểu Kinh: “Được lắm, thằng nhóc, cháu đứng quầy chào hàng, bán đồ gia dụng chắc chắn rất chạy. Cháu đẹp trai thế này cơ mà, các cô các bác, con gái đều mua của cháu ha!”

Mạnh Tiểu Kinh bật cười, khoe mắt vẽ ra nếp nhăn cực đẹp. Thiếu Đường nói trúng phóc, cậu có cực

nhiều khách hàng quen là các cô các bác.

Lúc này, tới lượt Mạnh Tiểu Bắc ngây ngốc đứng bên, nhìn Mạnh Tiểu Kinh và cha nuôi mình nói chuyện thân thiết sôi nổi. Bao nhiêu năm hai người không gặp nhau, mới nói chuyện mười phút đã thành người thân rồi! Bộ dạng Mạnh Tiểu Kinh quả thực khiến người ta có thiện cảm, ai nhìn mà chẳng thích? Mạnh Tiểu Kinh vừa mới tới, Mạnh Tiểu Bắc khỏi cần soi gương cũng ngay lập tức nảy sinh cảm giác tự ti mặc cảm vô cùng. Cậu như một vật đối chiếu, khiến tất cả mọi người rành rành nhận ra rằng Mạnh Tiểu Kinh đã chiếm lấy tất cả ưu điểm của cả cha mẹ cậu, còn toàn bộ khuyết điểm đều dồn cho cậu, vứt bỏ cậu như vật hy sinh.

Mạnh Tiểu Bắc cực kỳ bức bối nói: “Hai người nói chuyện đi, con lên lầu!”

Chọc vào ngòi nổ của cậu rồi, Mạnh Tiểu Bắc đành mặt quay đầu chạy lên.

Thiếu Đường nhìn bóng lưng Mạnh Tiểu Bắc, muốn gọi giữ thẳng con quý báu của mình lại dỗ dành. Thế nhưng người xung quanh nhiều quá, không tiện dỗ thẳng nhóc cứng đầu này. Anh khen ngợi Mạnh Tiểu Kinh vài câu, chỉ là khách sáo mà thôi, trong lòng anh tất nhiên nghiêng về Bắc Bắc. Chỉ là Mạnh Tiểu Bắc, cái thẳng nhóc ngang như lửa này đúng là không hiểu chuyện, suốt ngày ghen tị.

Ở nhà trên lầu lại càng ồn ào hơn.

Cô cả nói: “Cái thẳng nhóc Mạnh Tiểu Kinh, thật sự đẹp trai quá đi mất. Con trai lớn lên được như thế, tương lai chắc chắn sẽ dữ lắm cho mà coi, chứ có coi thường nó từ Tây Cầu ra.”

Bà nội Mạnh khó chịu: “Lớn lên đẹp trai thì được cái nước gì.”

Cô hai nói: “Lại còn láu lỉnh khôn ngoan. Chị coi nó chuyên môn tìm Thiếu Đường nói chuyện, có phải muốn hỏi Thiếu Đường, xin một cái xe đạp không?”

Bà nội Mạnh nói: “Vừa xong trong điện thoại dưới lầu, lại có thẳng học sinh nào gọi qua tìm nó! Nó vừa mới đến được vài ngày, đã có người gọi điện tới đây tìm nó rồi!”

Cô cả hỏi: “Ai tìm nó?”

Bà nội Mạnh nói: “Bảo là bạn bè, bạn ở Bắc Kinh! Đâu ra mà nó có bạn bè ở Bắc Kinh? Lại còn nói muốn lái xe đến đón nó! Ở ngoài giao du với bạn bè có tiền cơ đấy... Hừm!”

Cô út ở bên, lặng lẽ nghe rất lâu, không tìm được chỗ giọng chen vào: “Hai anh em nó chẳng có việc gì, người lớn chúng ta cũng đừng, đừng, đừng chen vào làm gì...”

Mạnh Tiểu Bắc vác bộ mặt lạnh như tiền từ hành lang đi qua, nghe thấy tất cả.

Tuy rằng trong vấn đề tình cảm dành cho ai đó, cô út với cậu là hai người ở thế đối lập không đội trời chung. Thế nhưng Mạnh Tiểu Bắc không thể không thừa nhận, trong nhà này, chỉ có cô út thấu tình đạt lý nhất, lại còn dịu dàng hiền lành. Ngoại trừ việc cô út chôn giấu “tâm tư bất chính” với cha nuôi của cậu suốt bao nhiêu năm, có chết cũng không chịu quay đầu tỉnh ngộ, thì tất cả các mặt khác cô út đều rất tốt.

Cô hai bảo: “Hai thằng cháu nhà mình á, nếu như lúc đầu là Mạnh Tiểu Kinh tới Bắc Kinh, chị nói coi giờ sẽ như thế nào? Thằng nhóc đó cũng rất có tài ha?”

Cô cả vội vàng nói: “Nói hiện tại chứ nói gì hồi đó nữa, đã chẳng còn hồi đó nữa rồi.”

Cô hai lớn giọng cảm thán: “Thế nên mới nói, Mạnh Tiểu Bắc à, cháu phải biết thỏa mãn với thứ mình có đi! Sau này chớ có suốt ngày làm mình làm mẩy với cha mình. Cháu chỉ sinh sớm hơn em cháu có hai phút thôi mà cái gì cũng vượt mặt thằng em rồi đấy, quyết định tới vận mệnh cả đời!”

Mạnh Tiểu Bắc: “...”

Mạnh Tiểu Bắc dừng chân, ở trong phòng quay tới quay lui, hung dữ đá một chân vào kệ để ti vi, dép lê bay lên tứ lạnh!

Cậu thật sự rất khó chịu, đôi mắt đỏ ngầu. Tâm trạng lúc đó của cậu vô cùng mâu thuẫn rối rắm. Cậu vừa không muốn nghe mọi người nói cha mẹ ruột cậu không quan tâm cậu không cần cậu, lại vừa không thể chịu được người khác nói cha ruột cậu ưu ái cậu, cậu đã cản trở tiền đồ của em cậu.

Nói tới cùng, Mạnh Tiểu Bắc vẫn vô cùng nhạy cảm, tự ti. Trong lòng cậu luôn cảm thấy thiếu an toàn với mọi thứ xung quanh. Mỗi lần người nhà xuất hiện trước mặt cậu, cậu đều nôn nóng, bất an, thậm chí từ tận đáy lòng nảy sinh sự chống đối. Lần nào cả nhà sum vầy, đều giống như đang bóc trần, rạch toang nỗi đau đớn, vết thương nơi tăm tối nhất trong lòng cậu, như nhắc cậu nhớ rõ càng những năm nay cậu đã mất đi thứ gì, thua thiệt bao nhiêu người! Đủ loại biến cố, thất bại trở ngại trên con đường trưởng thành, lại cộng thêm khoảng cách, thiếu hụt tình thân suốt bấy nhiêu năm, sự xót xa chua cay của nỗi khát khao mà không thể có trong tình cảm đã khiến hôm đó Mạnh Tiểu Bắc nổi nóng, thật sự bùng nổ như một con sư tử dữ!

Mạnh Tiểu Bắc nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt ngay lập tức biến sắc, lại vội vàng chạy xuống lầu lầu nữa.

Thiếu Đường nói vu vơ vài câu, anh cháu đã biết lái xe rồi, chú lấy xe trong đội dạy cháu nhé, tiến bộ cực nhanh đó.

Ánh mắt Mạnh Tiểu Kinh lấp lánh sự thèm muốn ao ước. Nhà cậu không có xe, cậu cũng muốn tìm người học lái, nhưng chính cha cậu cũng không biết lái, từ trước tới giờ chưa từng lái xe.

Thiếu Đường nói, hay là... chú dạy cháu lái?

Mạnh Tiểu Kinh ngay lập tức đồng ý, được ạ!

Hôm đó Thiếu Đường lái xe Jeep trong đội đến đây. Bởi vậy, hai người ở ngay trong chỗ trống ở khu tập thể lái xe. Thiếu Đường còn giúp Mạnh Tiểu Kinh thắt dây an toàn. Nếu nói về lòng can đảm và sự linh hoạt nhanh nhẹn, Mạnh Tiểu Kinh thua xa Mạnh Tiểu Bắc, phản ứng, động tác đều chậm. Thiếu Đường rất kiên nhẫn chỉ dạy cho thẳng cháu hai của mình, hướng dẫn Mạnh Tiểu Kinh lái vòng quanh chỗ đất trống khu tập thể.

Trước kính chắn gió, Mạnh Tiểu Bắc nhìn đến quay cuồng mơ hồ. Hai người đó chụm đầu nói nói cười cười, thân thiết bên nhau. Thiếu Đường ngậm điều thuốc bên khóe miệng, cơ thể anh nghiêng qua, vừa nói vừa giữ một bên vô lăng. Khuôn mặt Mạnh Tiểu Kinh kích động hưng phấn. Con trai ai chẳng thích xe, khí thế oai phong khi ở ngôi vị trí lái xe cực kỳ đặc biệt.

Trước đây Mạnh Tiểu Bắc học lái xe, cũng học trong chiếc xe Jeep này, người dạy cũng là anh.

Mạnh Tiểu Bắc bước thật nhanh qua!

Mạnh Tiểu Kinh đang nhẩn ga, muốn đi thẳng lên, trước mắt đột nhiên vọt ra một người. Chân cậu rối loạn, không biết nên giẫm vào cái gì. Thiếu Đường gần giọng kêu lên: “Cháu phanh lại đi!!!”

Thiếu Đường đuổi chân qua, giẫm lên chân Mạnh Tiểu Kinh, lại còn giẫm vô cùng mạnh, ra sức phanh xe lại, đồng thời vội kéo phanh tay! Theo quán tính, hai người trong xe mảnh liệt nhào về phía trước, suýt nữa trán đã đụng vào kính chắn gió!

Mặt Mạnh Tiểu Kinh trắng bệch, nắm chặt tay lái, bàn chân bồng rập, bị giẫm đau muốn chết.

Hạ Thiếu Đường sợ hãi, ló đầu ra ngoài cửa xe nóng nảy gầm lên: “Mạnh Tiểu Bắc, bây giờ làm cái gì thế hả?!!!”

Đôi mắt Mạnh Tiểu Bắc đỏ rực, đứng cách mấy mét nhìn chăm chú hai người, như thể muốn tìm nơi để trút hết cơn giận dữ.

Thiếu Đường mở cửa xuống xe, mau mắn bước qua. Trên lầu, Mạnh Kiến Dân nhô đầu ra cửa sổ nhìn thấy, cũng nhận ra thằng con mình đang trong trạng thái bùng bùng lửa giận, không biết là làm sao?

Thiếu Đường nhỏ giọng nói: “Tiểu Bắc, đừng có ngang ngược như vậy, cha chỉ dạy em bay lái xe thôi.”

Mạnh Tiểu Bắc đi qua, kéo cửa xe: “Mạnh Tiểu Kinh mày xuống ngay.”

Mạnh Tiểu Bắc đánh mặt, vẽ mặt bướng bỉnh, nắm lấy cổ tay em trai, ép Mạnh Tiểu Kinh đi theo mình. Hai người chạy đến nơi không có người, nơi góc tường đằng sau chỗ để xe.

Mạnh Tiểu Bắc cắn môi dưới hằn ra vết răng. Cậu bức bối lâu lắm rồi, thẳng thắn dứt khoát nói: “Mạnh Tiểu Kinh, sau này mày đừng có quần lấy cha nhỏ của tao, được không?”

Mạnh Tiểu Kinh tròn mắt: “... Sao em lại quần lấy chú ấy? Em chỉ nói mấy câu với chú ấy thôi mà.”

Mạnh Tiểu Bắc gằn giọng: “Nói mấy câu? Số câu mà một ngày mày nói với cha nuôi tao còn nhiều hơn tao nói với cha nuôi cả tuần rồi đó!!!”

Mạnh Tiểu Kinh: “... Anh sao vậy?”

Mặt Mạnh Tiểu Bắc căm căm: “Mày đang đeo đồng hồ của tao ha? Mày chó có bám rịt lấy cha nhỏ của tao, tao cho mày cái đồng hồ đó.”

Mạnh Tiểu Kinh sững sốt, vẻ mặt oan ức bẽ bàng, yên lặng cúi đầu cởi đồng hồ cao cấp mình mượn trả lại: “Em không cần.”

Mạnh Tiểu Bắc cầm đồng hồ đeo lại cẩn thận trên tay, dây đồng hồ che đi vòng tay rục rờ mà cậu đeo quanh năm suốt tháng bên tay trái. Trong lòng cậu coi đây như vòng tay đính ước, vật làm tin.

Mạnh Tiểu Bắc tị nạnh chỉ vì một cái đồng hồ?

Cậu so đo chuyện chiếc xe đạp kia bể bàn đạp hay không, có còn là hàng nguyên đai nguyên kiện hay không?

Cái cậu để ý nào phải những thứ đó, mà là lòng dạ người ấy. Cái cậu quan tâm chính là hết thấy khát khao vừa tha thiết vừa ngu ngốc khờ dại của cậu phải chăng đã đổ xuống sông xuống biển? Rốt cục có người để tâm rằng trong lòng cậu nghĩ gì hay không?! Mỗi lần Mạnh Tiểu Kinh xuất hiện, đều làm cậu đứng ngồi không yên, cảm thấy hiểm nguy trùng trùng khắp nơi. Cậu như người xa lạ với cha mẹ ruột, đàng đàng bao nhiêu năm nay, trong tình cảm, người mà cậu dựa dẫm nương tựa, chỉ còn lại duy nhất một người là cha nuôi. Cậu có chết cũng muốn giữ chặt người ấy trong tay mình.

Mạnh Tiểu Kinh nhìn vẻ mặt biểu cảm của Mạnh Tiểu Bắc, nói: “Em biết anh thân thiết với cha nuôi, em cũng không chen chân vào giữa hai người, anh có cần phải vậy không?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Đó là cha nuôi tao, không phải cha nuôi mày, làm sao mà mày có thể chen chân được?”

Mạnh Tiểu Kinh: “... Cha không có xe, ở Tây Cầu em không có cơ hội học lái xe, em chỉ muốn học lái xe thôi.”

Mạnh Tiểu Bắc ngang bướng vặn hỏi: “Chồng cô hai nhà mình cũng lái xe tải qua đây đó, sao mày không

học chồng cô hai, sao mà không nói chuyện cùng chồng cô hai? Mà bảo cha ở trong nhà máy tìm bữa ai đó, mượn xe dạy mà lái là được! Mà cứ quần rịt lấy cha nhỏ của tao là sao?”

Mạnh Tiểu Kinh nghẹn lời, cắn miệng không nói lời nào, đôi mắt đẹp để dần dần đỏ lên...

Sau đó, Mã Bảo Thuần ăn cơm ở nhà mẹ để xong quay về, ông bà nội nhà họ Mạnh xuống lầu nói chuyện. Khó khăn lắm tất cả mọi người trong nhà mới sum họp đông đủ. Đã bao nhiêu năm rồi cũng không quay về nổi một lần, giờ chụp một bức ảnh toàn gia đình đi!

Nhà họ Mạnh có một con trai bốn cô con gái, con dâu con rể, lại thêm năm thằng cháu nội cháu ngoại, đứng chung chụp tấm ảnh toàn gia đình.

Người lớn ngồi lên băng ghế phía trước, mấy người đàn ông đứng phía sau, ông nội bà nội muốn ôm hai thằng cháu nội, để Tiểu Bắc, Tiểu Kinh nghiêng người dựa vào đầu gối.

Mạnh Tiểu Bắc rũ đôi mắt nhỏ, ánh mắt chứa đầy lửa giận, khóe môi mím chặt, không hề cười một chút nào, ông nội mà đang tức lắm lắm đây!

Mạnh Tiểu Kinh cũng bĩu môi, vành mắt đỏ hoe.

Hàng xóm chụp hình hộ chỉ huy: “Ấy da hai thằng cháu nhà này gần nhau hơn nữa đi. Này Mạnh Tiểu Bắc, cháu cười lên cái coi?”

Mạnh Kiến Dân khề giọng nói: “Mạnh Tiểu Kinh, đứng đằng hoàng vào.”

Từ phía sau Thiếu Đường vỗ vỗ hông cậu, nóng ruột: “Tiểu Bắc, cười lên.”

Mạnh Tiểu Bắc quay đầu, mắt nhìn sang nơi khác: “Con không ngồi cạnh nó đâu.”

Thiếu Đường: “...”

Chuyện chụp hình ngày hôm đó đúng là nháo nhào không đâu vào đâu. Mạnh Tiểu Bắc cố ý đứng dậy đến bên cạnh cha nhỏ, im lìm, ông bà nội kéo cậu cũng không qua. Bà nội muốn ôm thằng cháu ngoại qua, kết quả mấy đứa em họ đúng là mất nết, trong lòng đều coi anh Bắc như thủ lĩnh, âm thầm thể hiện lòng trung thành, nhao nhao lên: “Chúng con không muốn đứng cạnh anh Tiểu Kinh đâu!”

Trong khoảnh khắc ấy, nước mắt Mạnh Tiểu Kinh như vỡ đê giàn giụa chảy xuống.

Mạnh Tiểu Kinh bật khóc, cậu khó chịu tủi thân vô cùng, mặt đỏ bừng rực, nước mắt không ngừng rơi xuống. Bao nhiêu năm nay, dường như trong nhà chưa có bất kỳ ai từng hỏi cậu, anh trai lên Bắc Kinh,

con ở lại Tây Câu, có đi mỗi một chuyến tới Tây An mà khổ sở khó khăn tới vậy, con có thật sự vui vẻ không, trong lòng con nghĩ gì...

Mã Bảo Thuần giật mình nói: “Làm sao vậy, hai đứa chúng mày sao thế? Khó lắm mới gặp được nhau mà hai thằng giở trò gì vậy hả!”

Mặt Mạnh Kiến Dân cũng biến sắc, vô cùng buồn bã, xấu hổ với cả gia đình: “Mạnh Tiểu Bắc, bây thật là!”

Sau bao nhiêu năm mới chụp một tấm ảnh đoàn tụ cả gia đình, kết quả tấm ảnh lại ra thành Mạnh Tiểu Bắc quay mặt bướng bỉnh không nhìn máy ảnh, Mạnh Tiểu Kinh dẫu môi lặng lẽ khóc. Khung cảnh cực kỳ bất hòa khiến người ta không khỏi đau lòng như vậy đã được thu lại hết trong máy ảnh, lưu lại vĩnh viễn trong ký ức.

Hôm đó hai người cha đều cực kỳ điên tiết, phần nộ, nóng giận.

Mạnh Kiến Dân vô cùng thương xót Mạnh Tiểu Kinh, muốn quở trách Tiểu Bắc, thế nhưng rốt cục lại chẳng thể nói câu nào, xấu hổ không dám mắng cậu. Mặc dù hai đứa đều là con trai ruột của mình, nhưng trong lòng ông biết mình mắc nợ thằng thứ, cũng tự hiểu bản thân có lỗi với thằng lớn. Suốt mấy ngày rồi ông vẫn thường kiểm Mạnh Tiểu Bắc nói chuyện, vẻ mặt hòa nhã vui vẻ, dỗ dành thằng lớn. Tình cảm ruột thịt, bên nặng bên nhẹ đã chẳng thể thay đổi. Cảm giác hiện giờ như là Mạnh Tiểu Kinh mới là con ruột của ông còn Mạnh Tiểu Bắc đã là con trai của người khác rồi! Con trai của người ta, bản thân ông nào dám mắng dám đánh, nói gì cũng đều phải giữ ý giữ tứ cẩn thận nhìn sắc mặt Mạnh Tiểu Bắc. Ông biết con trai mình đang ở độ tuổi dậy thì đại dột, biết rõ tính cách con mình bướng bỉnh lại còn sĩ diện, chỉ sợ càng lúc thằng lớn càng lạnh lùng xa cách cha mẹ nên nào dám mắng mỗ răn dạy?

Mạnh Kiến Dân không dám nói Mạnh Tiểu Bắc, chỉ có thể quay qua quở trách Mạnh Tiểu Kinh: “Đã làm hỏng xe đạp của anh trai rồi, lại còn nghịch xe chú Thiếu Đường, sau này đừng chơi gì nữa! Khỏi phải làm cho anh con bực mình.”

Suốt bao nhiêu năm rồi Mạnh Tiểu Kinh chưa khóc lần nào, mắt mũi đều đỏ như con thỏ. Cậu khóc như mưa như gió, nghẹn ngào nức nở khiến người ta rất đau lòng. Vết sẹo khắc sâu không thể xóa mờ, hằn in trên trái tim chàng thiếu niên. Cậu biết nơi đây, Bắc Kinh không phải nhà của mình. Nhà ở Tây Câu mới vĩnh viễn thuộc về cậu, cũng chỉ còn cha mẹ ruột yêu thương cậu mà thôi.

Hạ Thiếu Đường càng thêm cảm tức. Trong chuyện ngày hôm nay, người tức giận nhất, xấu hổ nhất chính là anh.

“Dù mẹ thật sự không ra thể thống gì.”

“Chiều quá hóa hư rồi!...”

Mặt Hạ Thiếu Đường đen như đất nồi, gằn giọng mắng chửi. Đây đâu phải lần đầu tiên Mạnh Tiểu Bắc âm

ĩ quậy phá như này. Anh nói một câu “chiều quá hóa hư” chứng tỏ anh thật sự rất giận dữ rồi. Hôm nay Mạnh Tiểu Bắc quá quá quắt, không thèm coi anh ra gì hết! Chuyện nhà bé như mất muối, rõ là anh ruột mà chẳng hề ra dáng người anh, đã thế còn hà hiếp khiến Mạnh Tiểu Kinh khóc nữa. Quá đáng nhất là trước mặt cả nhà họ Mạnh, trước mặt Mạnh Kiến Dân, Mã Bảo Thuần, làm người ngoài như anh rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan! Con trai mình không được dạy dỗ cẩn thận, chẳng có phong độ gì sất. Đã vừa hẹp hòi lại còn ngang ngược, ích kỷ hỗn xược, hà hiếp con người khác. Nói cho cùng thì người khóc cũng là Mạnh Tiểu Kinh, sau này cha nuôi như anh làm sao làm người được đây!

Đều do chiều chuộng thành thói!

Mạnh Tiểu Bắc liếc mắt nhìn cha nhỏ, cũng giống như con sư tử đang giận dữ, cả người xù lông cứng đầu cứng cổ.

Hạ Thiếu Đường chỉ vào cậu: “Mạnh Tiểu Bắc, hôm nay rốt cục bây muốn làm cái gì?”

“Bây ngựa đòn phải không?”

“Lớn từng này rồi ông đây chưa từng đánh bây phải không?!”

Mạnh Tiểu Bắc cắn môi: Cha nuôi, cha muốn đánh con?

Thiếu Đường tức đến nổi quay khắp nơi tìm kiếm, cầm bừa chày cán bột xù xì bằng gỗ trên đất.

Mạnh Tiểu Bắc bỗng đứng sững sốt: “...”

Thiếu Đường bị con nuôi dồn ép, đôi mắt đỏ quạch, mặt hầm hầm, hàm răng nghiến nát đầu mẩu thuốc lá, phun phì một cái xuống đất, mau mắn bước qua, vẻ mặt hiện rõ muốn đánh người đến nơi!

Mạnh Tiểu Bắc giật mình, túi thân gào to lên một tiếng, trong mắt cuộn cuộn sự đau thương phẫn nộ, lập tức quay đầu bỏ chạy.

“Bây đứng lại đó!... Quay về ngay!!!”

Thiếu Đường cầm theo gậy gộc, chạy như bay đuổi theo con nuôi mình. Một lớn một nhỏ đuổi theo nhau, nhỏ thực đầu chạy phía trước, lớn nổi trận lôi đình chạy theo sau.

46. Chương 46: Con Yêu Cha

Mạnh Tiểu Bắc lạnh lẽo như khi. Cậu thuộc nằm lòng đường trong khu tập thể, chạy vòng ra con đường nhỏ phía sau khu nhà, chui qua cổng tò vò của khu nhà có cửa sau, bỏ xa cha nhỏ.

Thiếu Đường không quen đường ở khu tập thể nhà máy số hai, Mạnh Tiểu Bắc chui loanh quanh làm cho anh không nhìn thấy bóng dáng, tức đến mức chửi thề, hung hăng đập gậy lên tường đổ đến nỗi tường bể cả ra.

Chẳng thể trách anh giận dữ tới vậy. Bao nhiêu năm nay, Thiếu Đường cưng chiều thiên vị Tiểu Bắc, trước mặt người nhà họ Mạnh lại chẳng thể nói rõ ràng nỗi lòng sâu kín của mình, nỗi khổ này của anh, ai thấu hiểu cho? Từ lâu anh đã coi mình là một người cha, Mạnh Tiểu Bắc chính là tâm can, con trai quý báu của anh, Mạnh Tiểu Kinh mới là con trai của Mạnh Kiến Dân. Ông đây yêu thương mày như vậy, con mẹ nó mày không thể vì ông mà cố gắng giữ thể diện được cái à?

Trước mặt người nhà họ Mạnh, anh thật sự không tiện đánh Mạnh Tiểu Bắc. Lúc này chạy ra ngoài, cha ruột, bà nội Mạnh Tiểu Bắc không ở trước mặt, Thiếu Đường thật sự muốn trị cho thằng nhóc mất dạy này một trận nên thân, đúng là ngứa đòn mà.

Mạnh Tiểu Bắc quay đầu lại không thấy cha nhỏ đâu, lòng dạ rối bời, không tìm được lại quay lại.

Cậu bám vào góc tường ló nhanh đầu ra!

Tiểu Bắc: “?”

Thiếu Đường: “!!!”

Mạnh Tiểu Bắc lại chạy, Hạ Thiếu Đường xoay người đuổi theo. Thiếu Đường chạy cực nhanh, nhoáng cái đã dẫn con sói con vào góc tường trong ngõ cụt, không chạy đi đâu được. Hai bên, một mặt là mặt nghiêng tường khu nhà, mặt khác là bức tường khu tập thể cao tới hai mét rưỡi.

Thiếu Đường gầm lên: “Mày chạy đi, có giỏi thì trèo tường ấy!”

Mạnh Tiểu Bắc thở hổn hển, vẻ mặt ngang ngược, kiên quyết không phục không nhận lỗi, quay người bám tường, tính trèo tường ra ngoài!

Thiếu Đường tiến lên đá một cái.

Thiếu Đường đá thẳng vào hông Mạnh Tiểu Bắc, làm người từ trên tường rơi xuống, lăn ra đất.

Mạnh Tiểu Bắc nhanh chóng nhảy chồm dậy. Cậu bị Thiếu Đường đá, quay mặt lại, vành mắt đỏ bừng

gầm lên giận dữ: “Cớ gì mà cha lại đánh con!!!”

Thiếu Đường cũng đỏ mặt tía tai: “Bởi ông là cha mà, ông không thể trị mà hả?”

Mạnh Tiểu Bắc gào lên: “Cha còn coi con là con trai cha sao, cha còn yêu con sao!”

Thiếu Đường gầm lại: “Mày còn coi ông là cha mà không? Mày nghe lời ông nữa không?”

Khóe miệng Mạnh Tiểu Bắc run rẩy, giọng nói đột nhiên khàn khàn nhỏ đi, lồng ngực phập phồng mãnh liệt: “Sao cha lại mắng con, lại còn muốn đánh con. Bọn họ đều ở đó, trước mặt bọn họ cha mắng con...”

Thiếu Đường: “...”

Mắt Thiếu Đường cũng đỏ lên: “Trước mặt bọn họ bây đừng khiến cha khó xử như vậy có được không? Cha là cha bây, chỉ cần bây ngoan ngoãn không gây ra chuyện gì, cha sao cũng được. Vừa rồi con mẹ nó bây chạy vọt ra như thế, suýt chút nữa đã bị Mạnh Tiểu Kinh lái xe đụng trúng, dọa ông sợ gần chết!”

“Bọn họ” trong lời nói của hai người là ai, cả hai đều hiểu. Chúng ta, bọn họ.

Vành mắt Mạnh Tiểu Bắc ướt rượt, trong nháy mắt bùng nổ: “Bởi con không muốn nhìn thấy cha đối tốt với Mạnh Tiểu Kinh, con không chịu nổi!”

“Cha là cha nhỏ của con! Hai chúng ta bên nhau từng ấy năm trời!!!”

“Cha chỉ là của một mình con thôi, con không thể chịu được cha ở bên người khác thân thiết như vậy về sau cha đừng có nghĩ tới chuyện như thế!”

Thiếu Đường thở hổn hển, kinh ngạc, không thốt nên lời. Hai ta thật sự đã ở bên nhau nhiều năm như thế, bây không hiểu rõ lòng cha nuôi sao?

Hai người mặt đối mặt, mắt đối mắt, xung quanh tĩnh lặng như tờ, từng tiếng tim đập nặng nề như khắc sâu vào đáy lòng dấu vết của nỗi đau đớn cháy bỏng. Vết hằn sâu đậm nhất, đau thấu tận tâm can.

Nước mắt Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên rơi xuống, xót xa khổ sở. Nước mắt từ trong đôi mắt nhỏ như võ đê, dữ dội chảy xuống, nháy mắt vương đầy mặt. Cậu như một con ốc sên khờ dại bị người ta dồn đến đường cùng, chỉ còn lớp vỏ bảo vệ yếu ớt cuối cùng còn sót lại, cố giữ sự tự tôn trước mặt đối phương.

“Cha nuôi, con thích cha.”

“Con yêu cha.”

Lớp vỏ ngoài cùng sau rốt đã bị lột bỏ, phơi bày trái tim chân thành vẹn nguyên trần trụi.

Trong ấn tượng, lớn tới tận từng này rồi Mạnh Tiểu Bắc chưa bao giờ khóc trước mặt người khác. Hương vị mặn chát của nước mắt khi chảy vào trong miệng quả thật quá đổi lạ lẫm. Năm ấy, lúc cậu bỏ nhà chạy trốn đặng phải sói, cậu không khóc. Cha cậu chìm trong trận động đất ở Đường Sơn, có thể không trở về được, cậu không khóc. Rời xa quê hương, xa cha mẹ, phiêu bạt giữa Bắc Kinh bao nhiêu năm như vậy, cậu chưa từng khóc! Đàn ông đổ máu, đổ mồ hôi, không đổ lệ.

Giọng nói của Mạnh Tiểu Bắc khàn khàn nghẹn ngào, cả vai cậu run rẩy, khóc nức nở đau đớn.

Thiếu Đường ngẩn ngơ, gậy trong tay rơi xuống đất. Mạnh Tiểu Bắc khóc đến nỗi mặt đỏ bừng bừng, mỗi giọt nước mắt rơi xuống như nện mạnh vào trái tim anh.

Thiếu Đường nói: “Tiểu Bắc, cha nuôi cũng yêu bây.”

Mạnh Tiểu Bắc vẫn đang chìm trong sự tủi thân vô hạn, khóc đến mức không thể thở nổi, lúc này đột nhiên dừng khóc, ngốc nghếch chờ người một chỗ, miệng há ra, trên môi vẫn còn vương nước mắt, bộ dạng cực kỳ buồn cười.

Thiếu Đường mau mắn bước đến, quặp đầu Mạnh Tiểu Bắc ôm siết vào lòng! Hai người cao ngang ngang nhau, hai đôi mắt đỏ rực ướt đầm bối rối nhìn nhau, Thiếu Đường bỗng nhiên mãnh liệt hôn lên, áp môi lên bờ môi run rẩy ướt rượt của Mạnh Tiểu Bắc: “Đừng quậy nữa, cha cũng yêu bây...”

Một câu nói khê khàng thoáng qua từ bờ môi kia, thế nhưng Mạnh Tiểu Bắc có thể nghe được rõ ràng rành rọt, khắp cả cơ thể, đầu óc, vang vọng quanh tai cậu đều là giọng nói trầm khàn của Thiếu Đường. Trước mắt Tiểu Bắc mơ mơ hồ hồ, hơi nóng hầm hập của Thiếu Đường phủ trên mặt cậu, Thiếu Đường ôm cậu, hôn cậu. Hơi thở nóng rực của anh như thiêu đốt làm cháy rụi vỏ bọc của cậu, hòa tan Tiểu Bắc. Trong đôi mắt cậu, khuôn mặt Thiếu Đường hiện lên chân thật đến thế, vành mắt anh đỏ rực nhòe máu, ánh nhìn chất chứa đầy sự say mê ham muốn cùng nỗi lo lắng cháy ruột gan, giống y hệt cậu. Bờ môi ẩm ướt ấm áp của Thiếu Đường quấn lấy bờ môi cậu, ra sức rút cạn hơi ẩm. Hai trái tim bị giầy xé đến mức rướm máu sát kề nhau, đớn đau là thế nhưng lại chân thực đến thế, quấn quýt quện hòa.

Cả người Mạnh Tiểu Bắc run lên, cậu có thể cảm thấy rõ ràng rằng hai tay Thiếu Đường cũng đang run rẩy, trên tay ướt nước mắt, không ôm được khuôn mặt cậu.

Tiểu Bắc vươn tay mạnh mẽ ghì siết lấy Thiếu Đường của cậu, đè chặt cổ anh. Hai người chênh choáng, trời đất như chao đảo...

Dẫu Thiếu Đường đang chìm đắm trong cảm xúc song anh vẫn không quên liếc nhìn xung quanh. Quanh đây không có một ai, hai bên là tường cao, chỉ có hai con chim đang liếc đôi mắt đen láy nhìn hai người, thấy ghét phành phạch vỗ cánh bay đi. Mạnh Tiểu Bắc điên cuồng ôm lấy cổ Thiếu Đường, cậu rất khỏe,

đề mạnh anh lên trên tường, say mê hôn miết lên bờ môi mềm, bởi quá kích động ghen ngào mà phát ra tiếng rên rỉ van vỉ nức nở, nghe vừa buồn cười vừa đáng yêu. Nước mũi đọng trên môi và nước mắt cậu cọ hết lên mặt, lên áo cha nuôi. Cậu cảm thấy ngón tay thô ráp của Thiếu Đường đang túm lấy tóc sau gáy cậu, bốn phiến môi tham lam tha thiết, khát khao mút chặt lấy châu, trao đổi nước bọt. Bức tường kiên cố trong lòng cùng khoảng cách sâu hoắm ngăn trở đôi bên bỗng nhiên sụp đổ, vỡ vụn. Nơi đáy lòng hoang tàn tơi bời như vừa thoát ra từ đám cháy rừng, trên triền núi hoa đỏ quỳn bỗng nhiên bùng nổ, đổ rục một mảng.

Ngỡ như thuở đầu mới gặp, ngày còn niên thiếu...

Khi Mạnh Tiểu Bắc đứng thẳng, trán đã có thể chạm vào trán cha nhỏ, lồng ngực ướt mồ hôi của cậu sát kề da thịt lồng ngực đối phương, sít sao tha thiết. Tất cả đều toát lên hình ảnh của chàng thiếu niên mạnh mẽ, xứng đôi vừa lứa với đối phương.

Hai người đắm mình trong cơn say tình hôn thật lâu, vành tai tóc mái sát kề, quăn quýt không rời, chẳng cần nói bất cứ điều gì, mà cũng không biết nên nói cái gì.

Thiếu Đường ngả đầu về sau một chút, ôm lấy khuôn mặt Mạnh Tiểu Bắc vuốt ve, đôi mắt đen lầy.

Hoàn toàn không ngờ mình sẽ cứ thốt ra như vậy.

Nhưng nếu đã nói ra rồi sẽ không rút lại.

Mạnh Tiểu Bắc rũ mi, như thể ăn vạ gặm gặm khoe miệng Thiếu Đường, cắn gặm nốt ruồi trên môi Thiếu Đường. Miệng thì cứng lắm, kiên quyết không chịu sai nên đành dùng cách thức của một thằng nhóc con để nhận lỗi với cha nuôi.

Thiếu Đường lau nước miếng, nước mũi trên cằm, nói giọng khàn khàn: “Yên rồi?... Hết quạ rồi hả?”

Mạnh Tiểu Bắc rũ mắt: “Dạ...”

Thiếu Đường đe: “Còn tái phạm thì cha đánh bậy đó.”

Mạnh Tiểu Bắc lầm bầm: “Ai da... Mông con sắp nứt ra rồi.”

Thiếu Đường cười gằn: “Đáng kiếp!”

Mạnh Tiểu Bắc xấu hổ bật cười, nói: “Con cũng đâu có quạ với cha đâu.” Cậu cạ cạ mặt loạn tung bậy lên hõm cổ Thiếu Đường, thậm chí giơ hai cánh tay của anh lên, đòi Thiếu Đường bế cậu theo cách thân mật nhất.

Tuy Mạnh Tiểu Kinh không ở đây, nhưng Thiếu Đường chỉ cần nói hai câu, hôn cậu, lòng dạ Mạnh Tiểu Bắc ngay lập tức dịu yên, bao nhiêu buồn phiền căm giận tan thành mây khói, trong chớp mắt xí xóa hết những chuyện “sai lầm” liên quan tới Mạnh Tiểu Kinh... Vừa rồi bản thân thật ngốc nghếch, có gì mà lại tự nhiên lên cơn dở hơi giận dữ với em trai.

Sau đó hai người quay lại, trên đường đi một người đi trước một người đi sau, cách nhau ba mét.

Đôi bên đều rũ mắt xuống, mặt đanh lại, gắng sức che giấu ráng đỏ bất thường trên khuôn mặt và bờ ngực.

Bà nội Mạnh lo lắng sốt ruột đi đến, quan sát kỹ càng thằng cháu, kéo Mạnh Tiểu Bắc qua chăm chú nhìn mông cậu, sợ Bắc Bắc của mình thật sự bị đánh. Khoé miệng Mạnh Tiểu Bắc hơi run lên, khó mà che giấu sự sung sướng mãn nguyện trong lòng, cái điệu bộ vừa nhìn đã chẳng thấy giống bị trừng trị tí nào...

Sau khi về nhà, buổi tối hôm đó cũng không xảy ra bất kỳ chuyện gì. Dù sao tất cả cũng là người một nhà, cãi nhau xong rồi thì đều muốn lắng thật nhanh đi, mọi người đều cố gắng hết sức tránh không thốt ra những lời làm tổn thương lẫn nhau.

Trong hành lang, từ sau lưng Mạnh Kiến Dân ôm lấy thằng con, xoa xoa.

Lúc này tâm tình Mạnh Tiểu Bắc rất tốt, cậu rũ mắt khẽ nói: “Cha à, con xin lỗi...”

Chỉ một câu xin lỗi đã khiến khoé mắt Mạnh Kiến Dân nóng rực lên, sự áy náy hổ thẹn dành cho đứa con lớn dâng tràn ứ nghẹn trong ngực. Mạnh Kiến Dân kéo Mạnh Tiểu Bắc vào phòng nói chuyện tâm tình, từ trong túi lấy ra một cái máy nghe nhạc cao cấp mới tinh: “Cha mua cho con đó, định trước khi đi lấy ra, giờ đưa trước cho con vậy! Cha mua cho con với Mạnh Tiểu Kinh mỗi đứa một cái, đều giống y nhau.”

Một mình Mạnh Tiểu Kinh rầu rĩ trong phòng không nói câu nào. Tính cách Mạnh Tiểu Kinh là vậy, thường hay giấu tâm sự trong lòng không dễ nói ra. Mạnh Kiến Dân còn thương Tiểu Kinh hơn, bàn chân của Mạnh Tiểu Kinh bị Thiếu Đường giẫm sưng cả lên rồi! Cái chuyện vật vãnh lông gà vỏ tỏi Mạnh Kiến Dân cũng chẳng oán trách Thiếu Đường, tự mình ở trong phòng lấy dầu xoa bóp chân cho con trai.

Thiếu Đường vào nhà xí đi tè, Mạnh Tiểu Bắc ngang nhiên theo vào. Trong nhà đông người, chen nhau vào nhà xí là bình thường.

Thiếu Đường quay đầu híp mắt đe cậu, dùng khẩu hình miệng nói: Ra ngoài!

Mạnh Tiểu Bắc cũng dùng khẩu hình miệng xỏ lá đáp lại: Không ra!

Thiếu Đường cong cong môi, mặc kệ cậu, kéo quần đi tè. Từ sau lưng anh Mạnh Tiểu Bắc ôm lấy cổ cha nhỏ, mặt dày mày dạn, nhìn đối phương “xì xì”, sau đó trộm hôn lên cổ Thiếu Đường.

Trên bàn cơm, tay trái Mạnh Tiểu Bắc giấu ở dưới bàn, vẽ vòng tròn trên đùi nuôi, mập mờ quyền rũ. Thiếu Đường tỉnh rụi bởi cơm ăn thức ăn, cực kỳ bình tĩnh, đè nén nhẫn nhịn, bờ mày im lìm.

Thiếu niên bỗng nhiên rơi vào tình yêu cuồng nhiệt đắm say, hoàn toàn không thể kìm nén, chỉ lo người khác không biết người mà mình yêu cũng yêu mình. Chân mày ánh mắt Mạnh Tiểu Bắc đều toát ra sự sung sướng hạnh phúc, cả khuôn mặt bỗng như đẹp trai hơn, khôi ngô tuấn tú hẳn ra.

Đêm đó bởi uống rượu đế, không tiện lái xe, hơn nữa mọi người trong nhà nói chuyện đến tận khuya nên Mạnh Kiến Dân bảo Thiếu Đường ngủ lại nhà, bốn người đàn ông ngủ trong căn phòng nhỏ.

Thiếu Đường chủ động thẳng thắn đề nghị ngủ chung một giường nhỏ cùng với con nuôi.

Mạnh Tiểu Bắc cúi đầu, đầu lưỡi liếm môi dưới, hồi hộp lúng túng, cũng biết ngại cơ đấy.

Thiếu Đường hung dữ lừ mắt nhìn cậu: Ông đây sợ anh em chúng bây ngủ chung một giường lại đánh nhau đó! Lại rước vạ vào thân ông!

Giường nhỏ của Mạnh Tiểu Bắc ẩn ở sau cửa, kê sát tường. Mạnh Kiến Dân buột miệng nói: “Trời hăng đang nực thế này mà con đã mắc màn rồi hả, mau vén màn lên, đêm nóng chết hai cha con bây.”

Mạnh Tiểu Bắc im lặng cúi đầu dọn giường, sao có thể gỡ màn ra cơ chứ?

Đêm tháng tám trời nóng như thiêu như đốt, hai tầng màn tròng lên, trên giường nhỏ bốc lên hơi nóng rừng rực, lồng ngực hầm hập kề khít vào nhau, đã nóng lại càng thêm nóng. Thiếu Đường cũng chẳng thèm ngại ngừng kín đáo, lấy chăn bọc kín hai người lại, vươn một cánh tay qua nhẹ nhàng ôm lấy thẳng con quý báu của mình, lặng lẽ nhìn cậu trong bóng tối. Ánh mắt Thiếu Đường bình tĩnh dịu yên, như thể đã suy xét việc này lâu lắm rồi, chính bản thân sắp siêu thoát thành Phật, thành Tiên rồi. Anh băn khoăn lo lắng tới tuổi của Bắc Bắc, nghĩ tới tình nghĩa cha con, thế nhưng anh tuyệt đối không sợ thừa nhận rằng bản thân mình đã vượt quá ranh giới tình cảm cha con. Thích, chính là thích. Nếu như thứ tình cảm này có thể khiến cho Bắc Bắc được vui vẻ, trở nên tốt hơn, vậy có gì ông đây không dám thừa nhận yêu con mình chứ?

Ánh đèn bên ngoài cửa sổ rất sáng, màn giường nhẹ nhàng lay động, cái bóng lơ mơ trên tường.

Trong ổ chăn hai người tay nắm chặt lấy tay, mười ngón tay lồng vào nhau khăng khít, yên lặng nằm im, lắng lắng phân biệt tiếng tim đập của nhau. Dầu cho chẳng làm gì, thế nhưng cả cơ thể, trái tim vẫn thỏa mãn hạnh phúc. Khoảnh khắc khi tay nắm lấy bàn tay, đó chính là điểm tựa tình cảm vững chắc nhất với cả hai.

Trên tường, Madonna trong tư thế khêu gợi khiêu khích, bờ ngực lộ ra ngoắc tay với hai người.

Thiếu Đường chau mày, dùng khẩu hình miệng nói: Quá là lẳng lơ, thế mà giống ông được hả?

Mạnh Tiểu Bắc nhếch miệng lộ răng, dùng khẩu hình miệng nói: Cha đẹp như vậy đó, quá là lãng lơ!

Thiếu Đường bày ra vẻ lưu manh phóng túng, duỗi đầu lưỡi liếm nốt ruồi ở khóe môi: Hừm, nốt ruồi của cô ta, có đẹp như của ông không hử?

Mạnh Tiểu Bắc cố gắng nhịn cười, ghé tai anh thì thầm: Nốt ruồi của Madonna là cô ta chấm lên thôi, giả đó, nốt ruồi của cha mới là hàng thật một trăm phần trăm, cực kỳ gợi cảm...

Mạnh Tiểu Bắc hăng còn trẻ, xúc động cuồng nhiệt, không thể kìm được, bàn tay bắt đầu giở trò xằng bậy, trườn lên đùi Thiếu Đường.

Thiếu Đường nghiêng đầu qua, dùng ánh mắt ngăn: Chớ có vớ vẩn.

Chưa tới năm mét, ngay bên cạnh còn có hai người khác ngủ đó!

Hai người đã thổ lộ, xét về tình cảm, đối với Thiếu Đường đây đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, không hề do dự nghi ngờ gì nữa, Mạnh Tiểu Bắc chính là người của anh. Thế nhưng xét về thời gian, vẫn còn quá sớm, đây chỉ là chuyện “ngoài ý muốn” mà thôi. Thật lòng thích một người, anh không sợ chờ thêm hai năm nữa, chẳng mấy nữa thôi Tiểu Bắc sẽ 18 tuổi lên đại học. Có những chuyện, trong tương lai anh nhất định sẽ nói rõ ràng với Mạnh Kiến Dân, không trốn tránh. Thế nhưng Thiếu Đường hy vọng tới ngày đó, Mạnh Tiểu Bắc có thể thực sự rõ ràng, ý thức được việc chọn lựa bước đi trên con đường này, bằng lòng, đủ can đảm để có thể gánh vác trách nhiệm, bên anh đi tiếp chặng đường gian khổ trước mắt.

Mạnh Tiểu Bắc trộm hôn cổ, bả vai Thiếu Đường. Một tay cậu vuốt ve lồng ngực, lại còn xấu xa lén lút lôi kéo núm lông thưa thớt ở quanh đầu vú Thiếu Đường!

Thiếu Đường bị kéo đau đớn, trầm giọng rên một tiếng, sau đó cuống cuồng ho loạn lên vài tiếng che đi.

Trong bóng đêm, ánh mắt Thiếu Đường cực kỳ hung dữ, hung hăng nhìn chăm chăm Mạnh Tiểu Bắc: Bây chán sống hả!!!

Mạnh Tiểu Bắc xấu xa lăn lộn kích động trong ổ chăn, đôi mắt híp chặt tới nỗi chẳng nhìn thấy đâu.

Trong màn càng lúc càng nóng, giống như một lồng hấp cực to thổi hơi nóng vào trong ổ chăn, nhiệt độ cơ thể quện hòa vào nhau, trong thỉnh thoảng nhóm lửa dục, tựa như có dòng điện xẹt qua giữa làn da trần trụi đang sát kề nơi bộ phận yếu ớt, tra tấn thần kinh.

Hai cha con giường bên dường như đã ngủ say rồi, phát ra hơi thở đều đều. Chỉ có đôi tình nhân giường bên này thức suốt đêm thâu.

Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên cúi đầu, suýt nữa thì bật cười, chỉ vào nửa người dưới cha nuôi!

Thiếu Đường nằm ngửa đằng hoàng đứng đắn, Mạnh Tiểu Bắc nghiêng người dán lưng vào tường, giống như con khỉ treo cây treo trên cơ thể Thiếu Đường. Ở vị trí nào đó chính giữa dưới chân, giữa hai chân Thiếu Đường dựng thẳng đứng như cột cờ, đỉnh chân thành một cái chóp cực to, bên trong bốc hơi nóng bóng rẫy của dục vọng.

Thiếu Đường cắn môi, mặt cũng từ từ đỏ bừng nóng như lửa.

Cách một lớp chân, Mạnh Tiểu Bắc đột nhiên chạm tới bộ phận to lớn đó, sờ đến nỗi chính bản thân cũng cứng rắn, sờ đến nỗi Thiếu Đường thở hổn hển.

Thiếu Đường mạnh mẽ quay người, một chân đè chặt Tiểu Bắc, áp chặt cơ thể kích động nôn nóng bứt rứt của cậu xuống dưới thân. Mạnh Tiểu Bắc nhen nhóm thổi bùng lửa dục rồi lại giở trò xỏ lá, mặc kệ phũ phàng. Trong phòng có người khác, cậu không dám làm tới, sợ bắn ra tinh dịch có mùi. Thiếu Đường hôn ngấu nghiến Tiểu Bắc, im lặng mát mẻ, kéo một tay Mạnh Tiểu Bắc qua, cách tấm chăn chụp lấy dương vật đang nổi gân rần rật, chậm chậm vuốt ve giúp bản thân giải tỏa dục vọng đè nén ứ tràn suốt bao nhiêu năm, làn da trên đùi nóng rát. Bởi bầu không khí căng thẳng ngọt ngào nên dục vọng càng ngày càng mạnh mẽ, bùng cháy dữ dội,...

...

Ngày hôm sau, Mạnh Tiểu Bắc lại qua nhà Kỳ Lượng chơi.

Dẫu cậu và cha nuôi đã yêu nhau, nhưng Thiếu Đường vẫn phải ở ký túc xá bộ đội như cũ, không thể ở nhà. Đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, cả ngày rúc ở trong nhà, bịn rịn quyến luyến quấn chặt lấy người yêu không rời thì đúng là quá vô tích sự chẳng có tương lai gì.

Kỳ Lượng nằm xiêu vẹo trên giường đá Mạnh Tiểu Bắc: “Này, sao mày không ở nhà với cha mẹ em trai ấy?”

Mạnh Tiểu Bắc phớt lờ nói: “Trong nhà quá nhiều người, phiền lắm, chỗ mày yên tĩnh.”

Kỳ Lượng lại hỏi: “Sao lại không tới Hải Điện chơi với cha nhỏ của mày ấy?”

Ngay lập tức Mạnh Tiểu Bắc không thể che giấu nỗi sự dịu dàng hạnh phúc, cậu cười: “Mấy ngày nữa Thiếu Đường lại tới gặp tao, bảo tao không phải tới, sợ lãnh đạo phê bình.”

Kỳ Lượng liếc mắt ngắm cậu, cười nhạo: “Chắc, chắc...”

Kỳ Lượng nói: “Mạnh Tiểu Bắc mày về nhà chơi đã đời quá rồi, cũng chẳng thèm ngó tới ông đây, quên tuốt lượt tao rồi!”

Mạnh Tiểu Bắc làm lơ nói: “Giờ ông đây cũng chẳng có tâm trạng mà bơi thuốc cho mày, mày tự mà bơi chim nhỏ của mày nhé!”

Kỳ Lượng bực bội nói: “Mạnh Tiểu Bắc mày đúng là cạn tàu ráo máng, cha nhỏ vừa quay về gặp mày cái là mày trọng sắc quên bạn ngay!”

Kỳ Lượng nói mày không bơi cho tao, tao cũng lười chẳng buồn bơi, da cũng lành rồi, không có sẹo, không đau nữa.

Sau đó hai người lại cùng ra ngoài, ngồi xe đi tới cầu Đông Đại, loanh quanh gần đó, dạo tới mấy cửa hàng nhỏ bán đồ nước ngoài. Ở chỗ cầu Đông Đại mới mở một trung tâm thương mại, cả tòa nhà được nạm kính thủy tinh xanh lam phản chiếu ánh sáng, dưới ánh sáng mặt trời sáng lấp lánh, sắc mùi giàu sang. Đây là phong cách xây dựng thời thượng nhất thời đó, khắp khu vực nơi con phố Trường An ở Kiến Quốc Môn lấp lóe ánh sáng xanh lam tầm thường. Xung quanh trung tâm thương mại rất sôi nổi nhộn nhịp, cửa hàng bên phố san sát nhau, mặt tiền đều treo biển “buôn bán đồ ngoại”, “băng đĩa”, “vui chơi”, đủ loại bằng hiệu như vậy.

Mạnh Tiểu Bắc có máy nghe nhạc mới thì rất vui vẻ, cùng Kỳ Lượng đến cửa hàng băng đĩa. Hai người ngồi xồm bên giá đĩa tìm kiếm.

Mạnh Tiểu Bắc thích rất nhiều ca khúc Đài Loan, Kỳ Lượng nói: “Mấy cái mày lấy toàn đĩa lậu, bìa rởm chưa kia!”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Bản gốc không có mà mua, bản lậu nghe cũng y chang, tao có thể hát theo.”

Kỳ Lượng liếc nhìn mấy cái đĩa Mạnh Tiểu Bắc cầm, cười đen tối: “Ái chà... La Đại Hữu... Lưu Văn Chính... cũng hợp với cái giọng khào khào vịt đực của mày lắm. Mày học xong rồi hát cho ai nghe?”

Mạnh Tiểu Bắc liếm môi dưới, cười không nói gì.

Mạnh Tiểu Bắc lại coi đĩa của Kỳ Lượng, kêu lên: “Mẹ nó, Lý Cốc Nhất? Đặng Lệ Quân? Mày bị dở hả Lượng Lượng, tới cả Lý Cốc Nhất mày cũng nghe?!!!”

Kỳ Lượng giấu giếm nói: “Cả ngày cha tao ở nhà mở Đặng Lệ Quân với Lý Cốc Nhất, bảo hồi còn trẻ nghe quen mấy bài tình ca này rồi. Tao mua đại ấy mà!”

Từ trong cửa hàng băng đĩa đi ra, suốt cả quãng đường Mạnh Tiểu Bắc vẫn ra sức cười nhạo Lượng Lượng, sau này vừa nhìn thấy người đã gào lên: “Kỳ Lệ Quân ơi! Lệ Quân à!...”

Hai người đi tới góc phố, vào cửa hàng trang sức nhỏ, bên trong bán thiệp sinh nhật, thiệp chúc mừng năm mới, đồ trang sức, chuông gió, còn có mấy thứ đồ con gái thích.

Ở bên trong Mạnh Tiểu Bắc chọn lâu ơi là lâu, muốn chọn một tấm thiệp chúc mừng sinh nhật thật đẹp.

Thiệp đục lỗ phổ thông rẻ nhất, có mùi thơm thì đắt hơn, trên bìa thiệp khắc hình hoặc có hình nổi thì càng đắt hơn nữa, đắt nhất là có nhạc. Trong tập thiệp chúc mừng năm mới tặng cho bạn học mỗi năm, đều dựa theo quan hệ bạn bè thân sơ mà phân ra các loại thiệp khác nhau.

Chủ cửa hàng trưng cậu: “Đó là thiệp âm nhạc! Nhóc cứ mở ra mở vào, hết pin bây giờ!”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Cháu không mở ra làm sao biết nhạc thiệp nào hay?”

Cuối cùng Mạnh Tiểu Bắc chọn một tấm thiệp màu xanh biển rất phù hợp với phong cách nam sinh, khi mở thiệp ra lập tức nhô lên căn phòng nhỏ ấm áp, trong căn phòng nhỏ vang lên khúc nhạc dương cầm tí tách, hình như là “Lời thì thầm ngày thu”. (A Comme Amour).

Kỳ Lượng khẽ hỏi: “Ồ, tao nhớ cha nhỏ mày sinh mùa đông cơ mà, giờ còn chưa tới mùa thu, mày mua vội làm gì?”

Mạnh Tiểu Bắc đáp: “Tao chọn trước chuẩn bị đã, tới đông rồi đưa.”

Kỳ Lượng cười: “Đù mẹ, mày thực sự tặng cho cha mày ha!”

Kỳ Lượng lại nói: “Lần trước cha nhỏ ăn sinh nhật với mày, còn đưa tao đi cùng đến Mật Vân chơi một chuyến. Thế đến cuối năm, sinh nhật cha mày, tao cũng nên mua gì đáp lễ chứ ha? Tao nên tặng cái gì giờ...”

Mạnh Tiểu Bắc ngang ngược gạt phất: “Mày khỏi phải mua cái gì sất, có phải cha nhỏ mày đâu, mày đừng tự mình đa tình đi!”

“Tao thêm vào...” Kỳ Lượng mắng: “Ai muốn giành cha nhỏ với mày, mày đúng là ghê!”

Mạnh Tiểu Bắc mua trước thiệp sinh nhật và một hộp nhạc. Thời đó, đây là món quà ngày thơ phổ biến giữa các học sinh trung học, bên trong cất giấu trái tim say đắm, một khối tình si đơn thuần nhất của cậu thiếu niên.

Chẳng mấy chốc tới khai giảng, lại có một khoảng thời gian dài hai người không tiện gặp mặt nhau. Nơi đất khách quê người, hai Ngưu Lang lúc nào cũng thương nhớ về nhau. Mạnh Tiểu Bắc đắn đo suy nghĩ, không kìm được muốn tặng trước cho cha nhỏ quà mà cậu mua.

Cuối tuần của tuần cuối cùng trước khi khai giảng, cha nhỏ cậu xin nghỉ. Có lẽ trong lòng anh cũng thương nhớ tới cồn cào không chịu nổi, y như rằng lại qua nhà với cậu.

47. Chương 47: Sói Con Trở Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vợ chồng Mạnh Kiến Dân sắp phải đưa Mạnh Tiểu Kinh về Thiểm Tây khai giảng. Trước cuối năm nay, cả nhà sẽ được chuyển đến Tây An, ai nấy cũng đều rất vui mừng. Mạnh Kiến Dân nói sau khi chuyển tới Tây An xong, ở khu tập thể mới, phòng mới, điều kiện trong nhà tốt hơn rất nhiều. Tây An là thành phố lớn, cũng rất sôi nổi nhộn nhịp, nhiều danh lam thắng cảnh và di tích lịch sử, Thiếu Đường mà rảnh thì đưa Tiểu Bắc đến thăm bọn họ.

Bữa nay tới nhà bà Mạnh, Thiếu Đường cố tình mặc thường phục.

Sau khi Mạnh Tiểu Bắc ngẫm nghĩ, so sánh thì rút ra kết luận, cha nhỏ của mình mặc thường phục sẽ trẻ hơn mặc quân phục, cả người toát ra sự sống động sôi nổi thanh xuân, thần thái trên khuôn mặt cũng rất khác.

Thiếu Đường mặc áo phong màu trắng, trước ngực không có bất kỳ hình thù hoa cỏ động vật nào. Dưới ánh nắng, đường nét khuôn ngực đẹp đẽ lộ lộ hiện ra sau màu trắng thuần của áo. Anh mặc quần bò cũ cắt mất một phần ống quần, biến thành quần lửng, kết hợp với giày quân đội cực hợp, cực ngầu, thoát nhìn trông chẳng hề giống trai 30 tuổi chút nào!

Chẳng lần nào Thiếu Đường tới thăm bà nội mà tay không đến cả. Ở phương diện này, anh rất biết cách đối nhân xử thế, lần này mua cho hai anh em mỗi người một ba lô vải bạt hai quai, coi như quà lên phổ thông. Xung quanh phía ngoài ba lô có tất cả bảy, tám cái túi nhỏ, có nút cài bằng đồng thau, cao cấp hơn nhiều so với cặp sách ni lông mà các bạn học thường dùng, là hàng hiệu nước ngoài đến từ Quảng Đông.

Mạnh Tiểu Bắc y chang kẻ trộm, vừa nhìn thấy quà, lấy xong đồ mình rồi lại lảng lạng lực coi cha nuôi tặng gì cho Mạnh Tiểu Kinh. Cậu so so hai cặp sách, ngay lập tức phát hiện ra ngay chúng hơi khác nhau. Cặp Thiếu Đường mua cho cậu có đường viền bọc da lộn, hơn nữa trong cặp không trống không, mà còn trộm mua cho cậu thêm một bình nước quân dụng bằng thép không gỉ. Có vậy Mạnh Tiểu Bắc mới cảm thấy thật sự thỏa mãn tình cảm.

Ở đằng sau Thiếu Đường ngó cái bộ dạng vừa ngốc nghếch, vừa gian manh lại vừa phách lối muôn đời không đổi của thằng con nhà mình, đến bất lực lắc đầu.

Hạ Thiếu Đường có thiên vị vẫn còn kín đáo không trắng trợn như bà nội Mạnh Tiểu Bắc. Người càng lớn tuổi, tính tình càng giống như trẻ con, có những lúc thật sự rất vô lý, chỉ lo thằng cháu thứ hai được hơn Bạc Bạc của mình dù chỉ một xiu.

Bà nội cực kỳ vui khi thấy Thiếu Đường tặng đồ cho thằng cháu đích tôn nhà mình, nhưng khi thấy Thiếu Đường cũng mua đồ cho Mạnh Tiểu Kinh, mặt ngay lập tức xì xuống: “Mua nhiều vậy làm gì? Tiêu bừa tiêu bãi, lại còn mua cho Kịch Kịch nữa?...”

Từ sáng sớm bà nội Mạnh đã chỉ hết lỗi nọ lỗi kia của thằng cháu thứ hai, kiểu gì thì kiểu cũng không vừa mắt thằng cháu này: “Sáng sớm mai đã phải đi tàu hỏa rồi, hôm nay vẫn còn không chịu ở yên trong nhà! Nhà có khách đến cũng chẳng biết đường ngồi nhà, mới sáng bảnh mắt ra đã ra theo ai ra ngoài, chẳng hiểu chuyện gì sất!”

Thiếu Đường buột miệng hỏi: “Ra ngoài với ai ạ?”

Bà nội Mạnh đáp: “Nào biết? Cả nhà đều không biết, lại còn lái xe tới đón nữa cơ, đúng là chuyên tìm người có tiền mà!”

Mạnh Tiểu Bắc chẳng buồn nghe bà nội cảm ràm, kéo tuột Thiếu Đường vào trong buồng sờ mó trêu chọc, ấy mới thú chứ.

Mạnh Tiểu Bắc quán rịt lấy anh: “Ăn cơm xong cha cởi áo phong ra con vẩy mực cho cha, tranh con về đảm bảo trên phố không tìm thấy ai có hình giống vậy luôn, độc nhất vô nhị!”

Trong mắt Thiếu Đường tràn ngập sự cưng chiều, để Tiểu Bắc muốn sao thì sao, gật đầu: “Được.”

Mạnh Tiểu Bắc lại bắt đầu nghĩ coi xử lý cái quần bò của cha nuôi như nào. Cậu lấy bút máy, vẽ thẳng lên trên quần. Thiếu Đường ngửa người trên giường, nâng đùi lên. Mạnh Tiểu Bắc ôm lấy chân Thiếu Đường, ở mặt phải ống quần bên phải vẽ một bức tranh hoạt hình, một đầu người cực đẹp trai, cưỡi trần, nửa người nửa ngựa, giương cung bắn tên.

Thiếu Đường hí mắt hỏi: “Bây vẽ cái gì vậy?”

Mạnh Tiểu Bắc nói: “Con vẽ cha đó, đẹp không?”

Thiếu Đường: “Ông mà có móng ngựa với bốn vó hả?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Đây là chòm sao Nhân Mã!”

Trước và sau khi thổ lộ, lúc hai người ở chung chẳng thay đổi là mấy, tựa như đã yêu nhau từ rất lâu rồi.

Sau đó Thiếu Đường cũng không mặc lại chiếc quần này nữa, sợ mồ hôi dính lên, cũng không dám giặt, trên trọng cất kỹ món đồ con trai tự tay vẽ, nói: “Ông đây đợi sau này bày vẽ tranh lòng danh rồi bán lấy tiền!”

Bữa trưa hôm ấy, cả nhà quây quần bên bàn ăn cơm, bà nội Mạnh bày ra bảy tô lớn, tám bát to, trứng xào nghêu, hầm một nồi cá.

Suốt cả bữa cơm, Mạnh Tiểu Bắc không ngừng ngắm cha nhỏ của mình, sườn mặt Thiếu Đường đẹp dễ bình thần, trầm lặng bởi cơm, nốt ruồi trên khóe môi rung rung theo cử động nhai...

Cô út cũng ăn cơm cùng, hôm nay cố ý mặc đồ mới, váy hoa, xăng đan da, thậm chí còn cắt tóc ngắn ở ngoài quán, uốn như minh tinh điện ảnh Trương Du (105). Mái tóc ngắn càng tôn lên đôi mắt to, vô cùng xinh đẹp.

105. Trương Du:





Cũng không biết ai là người khởi xương, trên bàn cơm nhắc tới nỗi lòng băn khoăn chần chờ bấy lâu nay của bà nội Mạnh.

Bà nội Mạnh cũng kìm nén rất lâu rồi: “Thiệu Đường à, Bặc Bặc nhà mình đã lên phổ thông rồi, sau này không cần nhọc lòng lo lắng nữa, giờ bà chỉ lo cho con thôi.”

Thiếu Đường đang ngậm đũa ngẩng lên nhìn: “Lo gì cho con ạ?”

Bà nội Mạnh động hai cái chồng đũa lên nhau xuống bàn: “Sao con còn chưa kết hôn hử?!”

Thiếu Đường rũ mắt mỉm cười: “Bà lo chuyện này làm gì... Nhà con cũng chẳng ai giục con.”

Bà nội Mạnh cực kỳ thẳng thắn: “Thật là! Mẹ con mất rồi, con lại cũng không ở chung với cha con và người trong nhà. Bọn họ đã chẳng yêu thương chẳng quan tâm con nữa rồi! Chỉ có bà thật lòng quan tâm con thôi!”

Thiếu Đường xa cách cha mình đã nhiều năm, bình thường cực ít khi qua lại. Dẫu cho ba anh quan tâm mong nhớ cũng chẳng thể nói, hoàn toàn không dám can thiệp vào cuộc sống cá nhân của con trai. Ngược lại, cậu anh, Hạ Thành cũng đã từng nhắc rồi, nhưng chắc Thiếu Đường răm rắp nghe lời cậu mình đấy?! Anh không phải người cam chịu sự sắp đặt, ép buộc của người khác.

Bà nội Mạnh nói thẳng suy nghĩ trong lòng: “Thiệu Đường con biết không, bà cực kỳ hy vọng con có thể

thật sự trở thành người một nhà với chúng ta, trở thành anh em ruột với Kiến Dân!”

Thiếu Đường im lặng, anh đang bị vai vế cùng mối quan hệ o ép bó buộc, cực kỳ khó chịu...

Anh muốn nói với bà nội Mạnh, bà đặt sai vị trí vai vế rồi, song nghĩ đi nghĩ lại, bà nội Mạnh không sai, chính anh mới là người đảo lộn vai vế, trái với lẽ thường.

Bà nội Mạnh nóng nảy: “Thiệu Đường, hôm nay con nói rõ cho bà được không? Con có ưng mắt đứa con gái chưa gả đi nhà bà không hả?”

Mạnh Kiến Dân vội ngắt đầu, nháy nháy mắt với bà nội: Mẹ này, chuyện này chờ nói lúc ăn cơm!

Cô út Mạnh Tiểu Bắc cũng sưng sốt, vục đầu xuống, thoát cái mặt đã đỏ bừng lên!

Đũa của Mạnh Tiểu Bắc rơi xuống, trơ mặt cúi đầu chui xuống bàn.

Bà nội Mạnh nói không ngừng nghỉ như thể muốn trút hết những lời giấu trong lòng ra: “Hai đứa con cũng già đầu hết rồi, đã chẳng nhỏ bé gì nữa mà chẳng thẳng thắn gì hết! Từng ấy năm trời qua, con gái bà đã thương thâm trọng nhớ con từng ấy năm đó!”

“Bà mong biết bao con có thể trở thành con rể nhà này! Ba thằng con rể kia, bà chẳng ưng mắt được đứa nào, chỉ có mỗi con hợp mắt bà nhất thôi!”

Mọi người quây quanh bàn, người nào người nấy đều có suy nghĩ riêng, ánh mắt đều không thoải mái lắm.

Cô út xấu hổ hờn giận: “Mẹ sao mẹ lại nói lúc này”, sau đó đứng lên trốn vào trong phòng.

Thiếu Đường mím chặt môi, mặt lạnh tanh, lặng câm không nói gì. Không ngờ hôm nay trên bàn cơm lại xảy ra chuyện này, nhưng anh không thể vô lễ cũng không thể đánh mất chính kiến của bản thân.

Mạnh Kiến Dân cũng cảm thấy nói ra không hay. Ông có suy nghĩ khác, ông cảm thấy Thiếu Đường là kiểu người có chủ kiến quyết đoán. Nếu Thiếu Đường thật sự nhìn trúng em gái mình, quen biết bao nhiêu năm đã thành một đôi từ lâu rồi, có gì phải đợi tới hôm nay? Bởi vậy từ trước tới nay ông chưa bao giờ ho he làm mối, nếu ỷ vào tình cảm thân thiết ép buộc đối phương đồng ý, sợ là ảnh hưởng cực lớn tới thể diện tình cảm đôi bên.

Mạnh Tiểu Bắc ở bên cạnh, mặt đen như đất nồi, bĩu môi cắn đũa, chăm chăm dõi theo phản ứng của cha nuôi.

Bà nội Mạnh cười tươi khoe con gái: “Thiệu Đường à, con út nhà bà là người rất tốt, vừa xinh đẹp lại dịu dàng, quen biết bao nhiêu năm như vậy con cũng hiểu rõ rồi ha.”

Thiếu Đường cúi người nói: “Mẹ nuôi, con...”

Bà nội Mạnh cướp lời: “Nhà bà chỉ là gia đình bình thường, không quyền thế giàu có, cũng biết không xứng với nhà con, sợ con chê! Bà hoàn toàn không phải muốn trèo cao, nói thật nếu là mấy thằng con cháu cán bộ nông nghênh coi trời bằng vung ngoài kia thì bà chẳng coi vào mắt, bà thực lòng thương mến con đó!!!”

Vài từ “không xứng với” rồi lại “thương mến con” đã khiến Thiếu Đường thật sự nói không nên lời.

Mạnh Tiểu Bắc ngậm đũa cúi đầu nghe, cắn phập cái chiếc đũa gãy làm đôi, lợi bị chọc vào đến nỗi chảy máu, miệng ngậm máu.

Vậy mà Thiếu Đường chưa từ chối.

Thiếu Đường sẽ đồng ý sao?

Cha nhỏ muốn ở bên cô út.

Làm chú cậu?

...

Mạnh Tiểu Bắc cau mày, đột nhiên cất giọng nặng nề: “Bà nội bà đừng làm mối lung tung nữa được không?”

Bà nội đốp lại: “Sao lại làm mỗi lung tung? Cha nuôi và cô út cháu tuổi xem xem nhau, cũng đều chưa có người thương, bà hỏi một tí thì làm sao?”

Mạnh Tiểu Bắc: “Bà có hỏi xem ý cha nuôi cháu thế nào không?”

Bà nội Mạnh: “Bà đang hỏi còn gì nữa.”

Mạnh Tiểu Bắc nhăn tít mày: “Vậy bà đã hỏi ý kiến cháu chưa?”

Bà nội Mạnh cực kỳ bực mình: “... Có phải chuyện của cháu đâu? Thằng nhóc này sao vậy? Cha nuôi cháu nuôi nấng cháu lớn từng này, cũng không thể chăm sóc cháu cả đời rồi không lấy vợ được! Cha cháu có lấy ai thì cũng phải lấy cả thôi!”

Thiếu Đường cúi đầu thầm nhắc: “Tiểu Bắc.”

Mạnh Tiểu Bắc cắn môi dưới đến nổi hằn cả dấu răng, bờ lưng cậu cứng đờ lạnh lùng, hai mắt đăm đăm, nói từng câu từng chữ: “Cha nuôi cháu không thể lấy cô út, sao mà như vậy được... Cháu còn chưa đồng ý, tuyệt đối không được.”

Bà nội Mạnh ngạc nhiên, ngẩn ra: “... Cháu, cháu sao vậy? Lên cơn điên à?”

Thiếu Đường trầm mặc, dùng ánh mắt nghiêm khắc ngăn Tiểu Bắc lại, trước hết chớ có ầm ĩ.

Mạnh Kiến Dân cũng sửng sốt, con trai sao tự nhiên lại trở nên ngang ngược không biết phải trái như vậy?

Cô út đứng ở cửa phòng, ngơ ngác chờ ra, kinh ngạc xấu hổ, ngỡ như không còn nhận ra cháu ruột của mình nữa...

Trong giây phút đó, dường như cả nhà đều đứng ở phía đối lập với Tiểu Bắc, từng khối từng khối đá đen ngòm đè nghiêng cơ thể cậu, trời xanh biến sắc. Cả khuôn mặt Mạnh Tiểu Bắc méo mó vặn vẹo, cả người cực khó chịu, vô cùng đau đớn buồn bã, cảm xúc hỗn loạn. Những lời bà nội nói đều rất đúng, cha nhỏ không thể cả đời không lấy vợ, sau này sẽ rời bỏ cậu, tìm một người phụ nữ chung sống chỉ là chuyện sớm hay muộn. Đợi đến ngày cha nhỏ cưới vợ rồi, có gia đình của riêng mình rồi, rồi lại sinh một hai đứa con, thằng con nuôi này sẽ hoàn toàn cắt khỏi cuộc đời anh, hoàn toàn chẳng còn ai cần cậu nữa.

Mạnh Tiểu Bắc đứng như trời trồng, hơi há miệng.

Một tháng rồi một tháng, cậu bấm đốt tay tính xem mình và cha nhỏ còn có thể bên nhau được bao lâu. Không ngờ rằng, ngày này lại đến sớm như vậy.

Câu nói ngày trước lúc cha nhỏ ôm mặt cậu bật thốt ra ngỡ như vẫn còn quẩn quanh vắng vắng bên tai: “Cha nuôi cũng yêu bấy”. Chỉ bởi câu nói này mà tới mấy đêm cậu trần trọc không yên.

Lời yêu mà cha cậu nói, rốt cục là loại yêu gì? Như tình cảm yêu thương giữa cha ruột và con trai hay sao?... Lòng dạ Mạnh Tiểu Bắc rối loạn mơ hồ, giống như bản thân bị đùa cợt, trong tích tắc sắp sụp đổ tan vỡ.

Mạnh Kiến Dân cũng không hài lòng, khề nói: “Mạnh Tiểu Bắc, đây là chuyện bàn bạc của người lớn, con đừng có kích động, đồng ý hay không đồng ý thì cũng là chuyện của Thiếu Đường với cô út con, con...”

Mạnh Tiểu Bắc vặn hỏi: “Vậy còn con? Lẽ nào con không phải người trong nhà?”

Mạnh Kiến Dân khó xử nói: “Tâm trạng con cha hiểu, từ nhỏ tình cảm giữa con và cha nuôi đã rất sâu đậm, thậm chí còn thân thiết hơn so với cha, cho nên sau này cha nuôi con mà tìm đối tượng thì con ghen tị.”

Mặt mày Mạnh Tiểu Bắc nhăn tít lại giận dữ nói: “Mọi người hiểu cái đếch gì! Bao nhiêu năm nay cha có từng quan tâm con sao?! Cha đã cho con cái gì?! Cha biết con muốn gì không?!”

Thiếu Đường nghiêm khắc nói: “Tiểu Bắc, bây im miệng đi!”

Vành mắt Mạnh Tiểu Bắc đỏ rực, quay đầu nhìn Thiếu Đường, gân xanh rần rật trên cẳng cổ run rẩy, giọng nói nghẹn ngào, khàn đục: “Sao con phải im miệng, cha nói không cần con là không cần con luôn? Mẹ nó con như quả bóng phiến phức, để mấy người đá tới đá lui. Cha ruột đá con sang cho cha, cha tiếp lấy rồi đá tiếp, cha đá đi, cha còn tính đá con cho ai?!... Cha đi mà lấy vợ đi, con-không-đồng-ý, vĩnh viễn không bao giờ đồng ý!”

Đây là lần đầu tiên Mạnh Tiểu Bắc trở mặt với Thiếu Đường, từng câu từng chữ như đâm vào trái tim hai người.

Cả nhà sững sốt, lặng ngắt như tờ.

...

Thiếu Đường rời khỏi bàn cơm, sâu sắc nhìn Mạnh Tiểu Bắc một cái, quay đầu mau mắn bước ra khỏi nhà.

Thiếu Đường cũng buồn rầu ỉn ẻ, tức giận tới mức không nói nên lời, nhưng không phải với người nhà họ Mạnh mà phần lớn là với Mạnh Tiểu Bắc: Ông đây tốt với bây như vậy, vậy mà bây không hề tin tưởng ông?

Con trai mười sáu tuổi rồi mà tính tình vẫn y chang lúc sáu tuổi, như thể mãi mãi cũng chẳng lớn lên. Năm đó, nghe lồm bồm một câu thôi đã bỏ quách cha mẹ mình chạy trốn, giờ đây trên bàn cơm một câu không vừa ý là đã quạu tung lên. Thiếu niên đã từng chịu tổn thương thất vọng trong tình cảm, phải rời xa gia đình chịu đủ thăng trầm buồn vui, tính cách tâm lý chôn trong xó xỉnh tối tăm không thể nhìn thấy ánh sáng dần dần trở nên vụn vụn. Những điều này có lẽ sẽ còn đeo bám Mạnh Tiểu Bắc suốt cả đời, vào năm sáu tuổi ấy, đã vĩnh viễn đào ra lỗ trống sâu hoắm trong tình cảm, khiến Mạnh Tiểu Bắc không thể kiểm soát nổi bản thân. Huống hồ, giờ đây so với thời thơ ấu, Tiểu Bắc càng trở nên khó khuyên bảo dễ dàng hơn, lớn rồi, tính tình cảm xúc dữ dội mãnh liệt, đã dám tranh cãi với người nhà.

Sau khi Thiếu Đường xuống lầu, anh tìm một góc không có người chụm đầu châm thuốc với Mạnh Kiến Dân, chỉ vài ba câu đã nói rõ ràng mọi chuyện.

Đàn ông với nhau, chỉ cần một ánh mắt một câu nói thôi đã có thể hiểu ý nhau, Mạnh Kiến Dân không phải người cứng đầu cứng cổ không biết phải trái.

Mạnh Kiến Dân vội vàng khuyên giải: “Thiếu Đường, cậu chớ có chấp nhứt với mẹ tôi, mẹ tôi lo lắng quá mà, con trai tôi lại bướng bỉnh cứng đầu. Tôi sẽ nói rõ ràng với mẹ tôi, mẹ tôi cũng không phải kiểu đàn bà nông thôn không biết phân biệt lẽ phải, cậu yên tâm.”

Thiếu Đường gạt đầu: “Vậy phiền anh rồi.”

Mạnh Kiến Dân cực kỳ xấu hổ, cảm thấy có lỗi nói: “Cái gì mà phiền với phức? Phiền cậu thiệt cho cậu ấy chứ. Cậu tuyệt đối đừng vì chuyện này mà về sau không tới nhà tôi nữa. Như vậy, mẹ tôi chắc chắn sẽ đau lòng lắm!”

Thiếu Đường nhẹ nhàng nói: “Không đâu.”

Anh vẫn còn thật sự lo lắng bởi chuyện cưới xin không thành này mà ảnh hưởng tới việc qua lại sau này với nhà họ Mạnh, ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa anh và Tiểu Bắc. Bởi vậy nên trên bàn cơm anh nhẫn nhịn không nói gì, không muốn làm mất mặt bà nội Mạnh. Anh hiểu được tấm lòng của người làm mẹ, chẳng ai có ý xấu cả.

Mạnh Kiến Dân tự giễu: “Tôi đoán em gái tôi không lọt vào mắt xanh của cậu! Từng này tuổi rồi mà cậu vẫn chưa tìm đối tượng, ánh mắt cậu chắc chắn rất cao. Với điều kiện của cậu, em gái tôi quả thực không xứng.”

Thiếu Đường nhú mày cười mỉa: “Không phải không xứng, là mắt tôi bị lè đó.”

Hai người sòng đôi ngồi xổm dưới mái hiên hút thuốc. Ánh mắt Thiếu Đường phác lên gương mặt góc cạnh dãi dầu từng trải của Mạnh Kiến Dân, trong lòng hồ thẹn: Sau này phải làm sao để đối mặt với người này mà nói ra sự thật, rằng tôi yêu con trai anh, tôi muốn đòi anh thẳng con phiền phức với anh, anh có thể gạt đầu bằng lòng không?

...

Sau khi Thiếu Đường đi rồi, bà nội Mạnh ở trong nhà giậm chân thở ngắn than dài rất lâu, thật sự buồn lòng thất vọng.

Bà Mạnh giậm chân, đánh chính mình một cái: “Tôi đây thật lòng thật dạ lại làm hỏng việc mất rồi, tôi nào biết nó thật sự không muốn như vậy, biết làm sao bây giờ? Như này chẳng phải tôi mất cả chì lẫn chài, đánh rơi mất luôn một thằng con nuôi hay sao?”

Cả một buổi tối Mạnh Tiểu Bắc rúc trong ổ chăn, đôi mắt đỏ bừng, cũng rất khó chịu. Cả đêm cậu với cô út không nói với nhau một câu nào.

Suốt hai ngày sau khi Thiếu Đường rời đi, anh không hề gọi điện đến.

Lúc này Mạnh Tiểu Bắc bắt đầu cuống cuống sợ hãi, còn lo lắng hơn bà nội mình. Cha nhỏ thật sự không đến đây nữa sao?

Từ trung tâm thương mại chỗ cầu Đông Đại, Mã Bảo Thuần mua cho Mạnh Tiểu Bắc hai cái quần mới, sắp xếp thu dọn quần áo cũ trong tủ quần áo lớn một lần, trong tủ tỏa ra mùi băng phiến nồng nặc. Quần mà mùa đông Mạnh Tiểu Bắc mặc, chính là quần mẹ cậu đưa cho cậu năm cậu lên Bắc Kinh, quần len cỡ to dành cho phổ thông đan trước đây 10 năm! Mạnh Tiểu Bắc nhìn thấy mấy chiếc quần len cỡ nhỏ, vừa, to, hốt nhiên nhận ra mẹ cậu vẫn quan tâm, yêu thương cậu. Chỉ là cậu lớn tuổi rồi, ít nói chuyện với cha mẹ hơn, trái tim lòng dạ bản thân cũng đã hoàn toàn đổi thay rồi.

Mà Mạnh Kiến Dân và Mã Bảo Thuần, hai người cha mẹ này đã thật sự bỏ lỡ mất mười năm quan trọng nhất trong quá trình thay đổi tính tình, trưởng thành của con trai mình. Có rất nhiều chuyện lỡ mất chính là lỡ mất, không thể nào quay ngược dòng chảy thời gian.

Hai vợ chồng Mạnh Kiến Dân đưa Mạnh Tiểu Bắc ngồi xe lửa quay về Thiểm Tây, cả nhà lại tách ra lần nữa, tựa như vĩnh viễn luôn như vậy.

Tới gần lúc cha mẹ em trai đi, Mạnh Tiểu Bắc cũng chẳng có bất kỳ phản ứng gì, tâm trạng suy sụp nặng nề. Nói cho cùng, cha mẹ cậu cũng không phải của cậu, đâu có đi hay ở thì bản chất cuộc sống cậu vẫn thế, đi rồi trong nhà lại yên tĩnh như xưa. Điều duy nhất khiến cậu sợ hãi, đó là mất đi cha nuôi. Lúc này, đối với cậu, Thiếu Đường đã không chỉ là tình yêu nẫu nê suốt mười đơn thuần, mà Thiếu Đường chính là cha cậu, là người thân thiết nhất của cậu. Giả như nếu có ngày người này không còn nữa, trời sẽ sụp xuống, cuộc sống của cậu sẽ tới bởi tan hoang, long trời lở đất.

Lúc cô hai và chồng cô hai ghé đến, lại khơi lại chuyện này. Chồng cô hai hút thuốc, đứng dưới góc độ đàn ông nhìn nhận vấn đề, nói riêng với cô hai: “Mẹ mình nghĩ gì vậy không biết, sao lại muốn làm mối cho Thiếu Đường với cô út cơ chứ? Rành rành là chuyện vô vọng!”

Cô hai độc miệng, nói chuyện chẳng hề nể mặt ai: “Mẹ tôi cũng chẳng nghĩ trước nghĩ sau coi, xuất thân của Thiếu Đường như nào, người ta là con em cán bộ đó! Trong bộ đội có biết bao nhiêu lãnh đạo muốn tìm con rể như vậy cơ chứ! Anh ta mà có thể nhìn trúng cô út nhà mình, tôi lại chẳng viết ngược tên tôi Mạnh Kiến Hà ngay ấy chứ!”

“Em gái tôi ấy à, ngoài vẻ ngoài coi như tạm chấp nhận, tính cách, năng lực, có điểm nào có thể khiến người ta để ý? Hơn nữa cũng lớn tuổi, sắp thành bà cô rồi ấy chứ. Nó có thích người ta cũng chỉ có thể đơn phương mà thôi, mau mau mà cắt đứt hoàn toàn mộng tưởng hảo huyền ấy đi thôi, kiên tâm tìm người môn đăng hộ đối, như người nào nhà mình ấy nhì!”

Chồng cô hai ngậm điếu thuốc, liếc mắt nhìn vợ mình: “Như tôi... tôi làm sao cơ?”

Cô hai cười giễu: “Vâng mình thì tốt lắm! Nay mình nói xem, nếu mình là Hạ Thiếu Đường, có gia thế vai vế như vậy, trước đây mình có thể chạy tới nhà chúng ta lấy tôi không?”

Chồng cô hai cười phì một cái, nhả một vòng khói, ra sức lắc đầu: “Tôi hử, tới kiếp sau tôi cũng không lấy mình đâu!!!”

Cô hai cong môi nhanh nhẩu phun ra hai vớ dừa, cười nói: “Thế nên mới nói, mình cũng chỉ có thể xứng với tôi. Chứ Hạ Thiếu Đường ấy à, ánh mắt người ta cao lắm, chắc chắn sau này sẽ tìm đối tượng ở quân khu hoặc con gái của thủ trưởng đội cảnh sát vũ trang nhân dân! Nồi nào úp vung đó, chứ một cái ca trắng men bị vỡ rồi mà còn muốn ghép với cái ca làm bằng thủy tinh không gỉ hử, mình thấy có xứng không?!”

...

Mạnh Tiểu Bắc che đầu rúc trong ổ chăn nghe.

Vợ chồng cô hai cậu đều là dân buôn, nói ra câu nào đều thẳng toẹt câu đó, sắc như dao găm, đâm đến tứa máu. Mạnh Tiểu Bắc ở trong ổ chăn cắn gối, bản thân mình thật ra cũng chỉ là một cái ca trắng men bị vỡ, lớn lên cũng chẳng đẹp trai xuất chúng gì cho cam, cũng chẳng có bản lĩnh tài ba giỏi giang gì, trừ việc mỗi năm ăn tiêu mất của cha nuôi vài trăm đồng học phí cùng sinh hoạt phí, thật sự chưa cho đối phương được bất kỳ giá trị, đồng lãi nào. Cậu cũng muốn cố gắng học tập, tương lai thi lên đại học có tương lai triển vọng, có thể giống như một người đàn ông “nuôi” được cha nhỏ của mình. Song những mơ mộng xa vời bất khả thi đó tựa như bóng hoa trong nước, chỉ cần chạm một cái là đã vỡ nát, tan biến hư không.

Đầu giường cậu vẫn còn cất giấu hộp âm nhạc, thiệp sinh nhật cậu mua, dùng giấy bọc cẩn thận đẹp đẽ, vẫn còn chưa kịp trao đi. Mạnh Tiểu Bắc lúc này, chẳng khác nào một kẻ thất tình.

Mạnh Tiểu Bắc cảm giác mình giống như bị hai người cha quăng đi quăng lại một lúc, sắp chẳng còn cha nữa rồi.

Đầu năm nay ai thật tâm thương nhớ ai, ai vì ai mà đau lòng?

Cô út Mạnh Tiểu Bắc ngồi bên giường, khóe mắt đỏ bừng, rõ ràng là đã khóc, cuối cùng cũng bật hỏi: “Tiểu Bắc, cô không ngờ cháu lại phản đối như vậy. Thực ra cô cũng không hề, không hề có bất kỳ hy vọng gì, chỉ là không thể ngờ... Trước đây cô có lỗi gì với cháu khiến cháu không vui, cháu nói cho cô hay?...”

Mạnh Tiểu Bắc ngồi khoanh chân trên giường, gãi đầu, cũng không biết nói gì, cuối cùng lắc đầu nói: “Cô chẳng làm gì sai cả, là cháu có lỗi với cô.”

“Chỉ là cháu không thể chấp nhận cô và cha nuôi cháu bên nhau.”

“Thà rằng sau này cha nuôi cháu không bao giờ đến đây nữa, cháu cũng không thể chấp nhận chuyện hai người.”

Lời nói của Mạnh Tiểu Bắc rất dữ dội ngang tàng, ý cậu chính là có cậu thì không có hai người, có hai người thì về sau cậu dứt khỏi nhà này.

Cô út ngẩn ngơ nhìn cậu, hoàn toàn không thể hiểu nổi...

Căn phòng này, dù như nào hai người cũng không thể tiếp tục cùng ở với nhau được nữa. Ngày sau, Mạnh Tiểu Bắc liền biến đến nhà Kỳ Lượng ở, tự giác né tránh. Cuối cùng, cô út cậu cũng thu dọn chăn đệm đóng gói hành lý, dọn tới ký túc xá đơn vị công tác.

Bà nội Mạnh nói mi ở trong ký túc xá đơn vị, ăn ở đều tốn tiền, tội gì phải đến đó? Song cô út cậu cũng là người hướng nội, cố chấp có tự tôn, lần này thật sự bị tổn thương, kiên quyết không muốn tiếp tục ở nhà mẹ đẻ, đi ra đi vào trước mặt mọi người để rồi lại nghe chị gái mình giễu cợt soi mói, cố ý dọn khỏi nhà mẹ đẻ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-nam>